

ספר פתק הנאולה

פתח אליהו ואמר רבון עלמין דאנת הוא חד ולא בחשבון. אנת הוא עלאה על כל עלאין סתימא על כל סתימין. לית מחשבא תפיסא כך כלל: אנת הוא דאפיקת עשר תקונין וקרין להון עשר ספירן לאנהנא בהון עלמין. סתימין דלא אתגלון ועלמין דאתגלון. ובהון אתקסיאת מבני נשא. ואנת הוא דקשיר לון ומיחד לון. ובגין דאנת מלגאו כל מאן דאפריש חד מחבריה מאלין עשר ספירן אתחשב לה באלו אפריש כך: ואלין עשר ספירן. אנון אזלון כסדרן. חד אריך וחד קציר וחד בינוני. ואנת הוא דאנהיג לון. ולית מאן דאנהיג לך לא לעלא ולא לתמא ולא מפל סמרא: לבושיין תקינת לון דמניהו פרחין נשמתיין לבני נשא. וכמה גופין תקינת לון דאתקריאו גופין לגבי לבושיין דמכסון עליהון ואתקריאו בתקונא דא. חסד דרועא ומינא. גבורה דרועא שמאלא. תפארת גופא. נצח ויהוד תרין שוקין. ויסוד סיימא דגופא אות ברית קדש. מלכות פה תורה שבעל פה קרין לה. חכמה מוחא איהו מחשבה מלגאו. בינה לבא ובה הלב מבין. ועל אלון תרין תיבות הנסמרות לידן אליהו. בתר עליון איהו בתר מלכות. ועלה אתמר מגיד מראשית אחרית ואיהו קרקפתא דתפילין (נ"א קרקפתא דלא מנח הפלין) מלגאו איהו שם מ"ה (ו"ד ה"א ו"ו ה"א) דאיהו ארבע אצילות. ואיהו שקיף דאילנא בדרועיו וענפוי. כמניא דאשקי לאילנא ואתרבי בההוא שקיף: רבון העולמים אנת הוא עלת העלות וספת הסבות דאשקי לאילנא בההוא גביעו. וההוא גביעו איהו כגשמתא לגופא דאיהו חיים לגופא. וכך לית דמיון לית דייקנא מפל מה דלגאו ולבר: ובראת שמאי וארעא ואפיקת מנהון שמשא וסיהרא וכוכביא ומלאי, ובארעא אילנין ודשאין ונגתא דעדן ועשבין וחיון ובעירין ועופין ונונין ובני נשא לאשתמודעא בהון עלאין ואך ותנהגון בהון עלאין ותמאין ואך אשתמודעאן עלאי מתתאי ולית דידע כך כלל. ובר מנך לית יחודא (ס"א יחידא) בעלאי ותתאי. ואנת אשתמודע עלת על פולא ואדון על פלא. וכל ספירא אית לה שם ידיעא ובהון אתקריאו מלאכי. **ואנת לית לך שם ידיעא** דאנת הוא ממלא כל שמיהן ואנת הוא שלימי דכלהו:

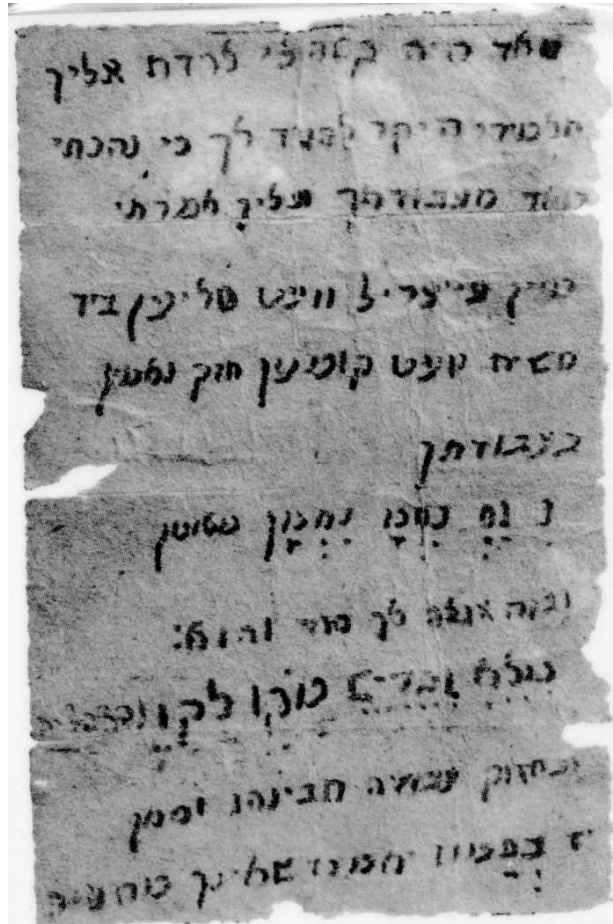
עין בהשיחות הר"ג באות מ"ד שכל אדם ואדם מרמו בשמו כל ענינו ובהחיתו, ובה תבין גדל ועצם נוראות ונשגבות שמות הצדיקים, אשר בהוקרתם לבר וכולים להביא שנוי במעשה בראשית לשנות הטבע למובה במבאר בספר הא"ב (הוא ספר המדות מרבנו ז"ל) חלק ב' אות צ' סימן כ'. גם עין בלקוטי מוהר"ן ח"א סימן מ"א מה שכתב שם בשם האר"י ז"ל, שיעקב גימטריא ב' פעמים אלקים עם היוד אותיות. ובלקוטי הלכות הלכות הודאה הלכה ו' אות ל"ד בשם האר"י ז"ל שיעקב ויוסף גימטריא י"ג פעמים הויה וגם בשמות שאר הצדיקים, מוכא בספרי אמת גימטריאות משמו ותברך כי שמו ותברך משתף בשמם, וצדיקיא שמו דקדשא ברך הוא, ומכל שכן וכל שכן בשמו של הראש כל הצדיקים וכו'... אשר התפאר ואמר - **איך האב נאר קיין נאמען ניט [איין לי בכלל שם]** - שבודאי גדלו ועצמו רזין וסודות נפלאים ונוראים בשמו הקדוש עד אין חקר, עד שכל מה שמוצאים בזה איזה רמז לשבת, גם בעניות העתנו, הכל אמת. גם עין שם בהשיחות הר"ג בהשיחה הנ"ל מה שאמר לר' שמעון לבל ידמה דעתו שגם אדם אחר ששמו בן אחיותו גם בן שם וכו' עין שם.

אני אשיר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידיים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

כל הזכויות שמורות למי שאמר והיה העולם

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

...אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה...!

נְנַחֵם נַחֲמָן מֵאוֹמֵן

תוכן הפתק:

מאוד היה קשה לי לרדת אליך
תלמידי היקר להגיד לך כי נהנית
מאד מעבודתך ועליך אמרתי
מיין פייעריל וועט מליען ביו
משיח וועט קומען חזק ואמץ
בעבודתך

גְּנֹה גְּנֹה גְּנֹה מְאֹמֵן
ובזה אנלה לך סוד והוא:
מלא וגדיש מקו לקו (פצפצי"ה)
ובחיווק עבודה תבינהו וסימן
י"ז בתמוז יאמרו שאינך מתענה

מתוך ספר היקר זה ינחמנו להרב בזנסון שליט"א עמ' 50 ואילך

א- הגדרה

פתק, ש"ע שנגזר ממלה יוונית 'פתקיון', ופירושו פיסת נייר או קלף לכתובה. אך עוד מעם לשורש והוא פ"י 'פתק', שפירושו 'פתח סכר', על פי מאמר חז"ל: "פותקין מים לגינה" (תוספתא, שבת, ע"פ בן שושן).

מכאן רמוז נאה לנהר היוצא מערן להשקות את הגן שהוא השיר החדש כתובתה בונה המתגלה בפתק שמפתק, משקה ומרווה את גנה של תורה, כפי שיוסבר בהמשך...

- מהות הפתק: פיסת נייר דק, חום בהיר (12X17 בערך)
- תוכנו הכללי: מכתב שבו כמה הודעות ומסרים
- שולחו: רבי נחמן
- מוצאו: אומן
- יעדו: ישיבת רבי מאיר בעל הגם, טבריא (רקע הימצאו)
- מקום הימצאו: בתוך ספר 'ליקוטי הלכות'
- נמען: רבי ישראל דב (מגלהו)
- תאריך קבלתו: 24\23 תמוז תרפ"ב (13 יולי 1922)
- תקופת השנה: בין המצרים (ימי אבל על חורבן ביהמ"ק)
- מסר: פרסום המסר שבו (מרבי נחמן לכל העולם)
- תוצאות: גילוי דעת, קירוב (כאשר יתפרסם לרבים)
- תוחלת: קירוב הגאולה (הפרטית והכללית)
- 51 מילים
- 208 אותיות
- 13 שורות

ספר לקושי הלכות מתוך הקדמת המחבר

...ואם אמנם עתה בדורות הללו, חבור ספרים אינו בכלל גדלה וחשיבות, והלואי שלא יהא לבניו, ללעג ולקלס, באשר רבו עתה המתלווצצים מספרים חדשים, ובטרם יתקרכו אליהם להביט בהם אם טוב ואם רע, ויתנבלו אליהם מקדם בנכלי ערמימיות וחבילות חבילות של ליצנות. ומכנים להם שם לגנאי [וימה המכנה שם לחברו אין לו חלק לעולם הבא (ב"מ נח.), המכנה שם לספר, שמדבר דברי תורה, דברי אלהים חיים וכו', על אחת כמה וכמה! ואין להאריך בזה כאן] על כל פנים אין חבור ספרים בכלל גדלה וחשיבות בעתים הללו, אך אף על פי כן נמצאים בשרים ותמימים בכל דור ודור. עתה גם עתה, אשר הולכים בתם בטח, ובמושב ליצים לא ישבו, אשר עליהם הטף אמרי אמת, פמים קרים על נפש עיפה, יבקשו ככסף וכמטמונים יחפשו דברי אמת וצדק, המוסדים על אדני פו, על דברי רבותינו הקדושים, וזכונם לברכה:

ואני בעיני ידעתי כי לא הגעתי למדה זו, לא מיניה ולא מקצתה, לחוות דעי אפלו לפני קל שפקלים והפחות שבפחותים, אך זאת אודה ולא אבוש והאמת אני ולא אכחד, ובראש הומיות אקרא בפתחי שערם בעיר אמרי אמר, ואדברה בעדותך נגד מלכים ולא אבוש, שבשם שאני קטן בעיני מצד עצמי, באשר בוחן לבות הוא יודע, כן יקרה נפשי מצד מעלת קדשת המושפיע עלי חכמה ובינה ודעת, הוא כבוד אדוני, מורי, הרב הקדוש והנורא, הרב האמת, זכר צדיק לברכה. ואם אמרתי אספרה כמו אפס קצה מאת כל אשר עשה לנפשי, לא תספיק הארץ להכיל את כל דברי. כמה אקדם ה' אכף לאלהי מרום. רבות עשית אתה ה' אלקי נפלאותיך ומחשבותיך אלינו. אין ערוך אליך אנידה ואדברה עצמו מספר:

ליקושי מוהר"ן (מאמר ס"א ס"ק א')

...אבל בשפוגם באמונת חכמים, אני נדון ביגיעת בשר, תינינו במוותרות. כמו שאמרנו רבותינו, וזכונם לברכה (ערוכין כ"א): 'הלועג על דברי חכמים נדון בצואה רותחת', כמו שפתיב: 'ולהג הרבה יגיעת בשר'. והוא מדה בנגד מדה, כי הוא אינו מאמין בדבריהם, ומלעיג עליהם, ודבריהם הם אך למוחר אצלו, על כן נדון במוותרות:

אני אשר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

ליקוטי מוהר"ן קכ"ג

העיקר והיסוד שהכל תלוי בו לקשר עצמו להצדיק שבדור ולקבל דבריו על כל אשר יאמר כי הוא זה דבר קמץ ודבר גדול ולבלי לנמות ח"ו מדבריו ימין ושמאל כמו שאמרו רבותינו ז"ל (ספרי פרשת שופטים) אפילו אומר לך על ימין שמאל וכו' ולהשליך מאתו כל החכמות ולסלק דעתו כאלו אין לו שום שכל בלעדי אשר יקבל מהצדיק והרב שבדור וכל זמן שנשאר אצלו שום שכל עצמו אינו בשלימות ואינו מקושר להצדיק.

[הריני מקשר עצמי בכל המחשבות בכל הדיבורים בכל המעשים לכל הצדיקים האמיתיים שבדורינו ולכל הצדיקים האמיתיים שוכני עפר קדושים אשר בארץ המה ובפרט לרבינו הקדוש צדיק האמת צדיק יסוד עולם נחל נובע מקור חכמה רבינו נַחַ נְחָמֵ נְחָמֵן נְחָמֵן מאומן בן פיגא בן שמחה זכותם יגן עלינו ועל כל ישראל אמן הריני מוסר את כל המחשבות את כל הדיבורים את כל המעשים שלי ושל בני ביתי ושל כל התלויים בי ושל כל הנלוים אלי להקב"ה שהכל יהיה על פי דעתו ועל פי רצונו הטוב ובזכות זה נזכה לבנין בית מקדשינו ולביאת משיח צדקינו ולהתגלות שמו ודעתו של רבינו הקדוש והנורא בעולם ולהתגלות הפיתקה הקדושה בעולם ולהתגלות השיר פשוט כפול משולש מרובע נַחַ נְחָמֵ נְחָמֵן מאומן בשורה השביעית בפיתקה ולגאולה שלימה במהרה בימינו אמן הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך].

שיר נעים:

מֵאֲדוֹנָי מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ זְכַר צַדִּיק לְבָרְכָהּ:

וְאֵלֶּה דְבָרֵי רַבְּנוּ זְכָרוֹנוּ לְבָרְכָהּ. שִׁיר נְעִים. כֹּלֵל עֲנֻנִים רַבִּים בְּדְבָרִים מְעִימִים. מְעַט מְחֻזָּק הַמְרָכָה. יְדַבֵּר נִפְלְאוֹת. מְשַׁבַּח תּוֹרַתְנוּ הַקְּדוּשָׁה. וּמְשַׁבַּח מִשְׁה רַבְּנוּ עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם. וּמוֹסֵר נִפְלָא וְהַתְּעוֹרוֹת עֲצוּם שְׁיִעוֹרֵר כֹּל אֶחָד אֶת נַפְשׁוֹ. וַיְדַבֵּר מִגְּדֻלַּת הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ. וְנִפְלְאוֹת בְּרִיּוֹתָיו. וַיִּנְצַח בְּשִׁירוֹ לְהַזְכִּיר. נִפְלְאוֹת עֲרַבְתָּ נְעִימַת תַּעֲנוּגֵי הָעוֹלָם הַבָּא וְשִׁעֲשׂוּעֵיו לְכָל הַזּוֹכִים אֵלֵיהֶם. וְהַשִּׁיר שְׁיִתְעַד לְעֵתִיד, וְלַהֲפֹךְ מְרִירַת הַמְּכַאֵב וְקִהּיוֹן שְׁנִים שֶׁל הַנְּדָחִים מִהֶם וְאוֹבְדִים אֲבָדָה שְׁאֵינָה חוֹרֶת. יְעוֹרֵר וְשִׁנִּים. יִקְיֵן נְרַדְמִים. יִחַזֵּק עֲנִפִים. יוֹדִיעַ לְהַאֲרֵם מִגְּדֻלַּת כְּחוֹ. אֲשֶׁר בִּידוֹ וְכָחוֹ לְזַכּוֹת לְכָל אֵלֶּה. בְּשׁוֹפֵר יָרִים קוֹלוֹ. לְהַטּוֹת לְכַבְּנוּ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ לְעַבְדוֹ שְׂכֵם אֶחָד. הֵן אֵלֶּה קְצוֹת דְרָכֵי הַשִּׁיר הַזֶּה. וְשִׁמוֹ קֹדֶשׁ וְשֵׁם אָבִיו חֲתוּם בְּרִאשֵׁי הַחֲרוּזוֹת. כְּפֹל וּמְשַׁלֵּשׁ וּמְרַבֵּעַ:

נִימוּסֵי הַדָּתוֹת כֵּלָם לֹא יִשְׁוּוּ לְדָתְנוּ:

חֲכָמֵיהֶם בְּדוֹ מִלְכָם נִימוּסִים בְּשׁ כָּלֶם הָאֲנֻשִׁי:

מִשְׁה עֵלָה לְמָרוֹם וְעֵגֶן לְבוֹשׁוֹ:

נִמְצָא הַמְּחַיֵּב דָּבָר עִמּוֹ בְּכָל פַּעַם, וּפְרָשׁ מִן הָאִשָּׁה:

אני אשר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

נְכוּזִים וְדוּוּיִים וְסָחוּפִים אֲנַחְנוּ:

חֲכַמְתוּ מֵאֵין תְּמַצָּא, מִמְּנוּ לָקַח טוֹב לְקַחְנוּ:

מִלֶּךְ בִּישׁוּרוֹן עִם דְּתָנוּ בְּשָׁנֵי אַחִים לֹא יתְפַרְדּוּ:

נְשַׁמְתוּ וְגוֹפוֹ הַזֶּה, זֶה מִזֶּה לֹא נָדוּ:

נְפֻשׁוֹתֵם רַבִּים, בֵּן רַבּוֹ דְּעוֹתֵיהֶם, וְחִלּוּף סְבֻרוֹתֵיהֶם:

חֲדָשִׁים מְקֻרָבִים בָּאוּ עֲבוּדוֹתֵיהֶם:

מִחֻשְׁבוֹתֵיהֶם לֹא מִחֻשְׁבוֹתֵינוּ, וְלֹא דְרָכֵינוּ דְרָכֵיהֶם:

נְפֻשׁוֹתֵינוּ אַחַת הִיא, וְאֵינָה נּוֹטָה לְרַבּוֹ צְלָמֵיהֶם:

נְפֻשֵׁי הַחֻזְקָה וְהַפְּסָחָת. לָמָּה לֹא חִסֵּתָ עֲלֵיךְ. וְשָׁכַחְתָּ אוֹמֵן הַמְּגַדֵּל אוֹתְךָ. וְהֵאֱכִילְךָ מִמְּתָקִים. וְהִלְבִּישְׁךָ אֶרְגָּמָן. וְעָתָה אֶתָּה. רְמוּסָה בֵּין עַקְבֵי צֶאֱן. וּבֵין רַגְלֵי הַתְּאוּוֹת. הַעֲבִים וְהַנְּשָׁמִים. וְאַתָּה עִם וְעָרְיָה. יוֹן מִשְׁתַּיִךְ נִהְפֵךְ לְמִשְׁתָּה דְּמַעוֹת:

חֻזַק וְנִתְחַזַק. וְאֵל תִּהְיֶה כְּפִיל הַגְּדוֹל. וְכַגְּמֹל אֶפְלוֹ בְּשִׁמְשֻׁכְהוּ בְּחֻטְמוֹ הַעֲכָבֵר לֹא יִכְעַט בּוֹ. וְכֹל זֶה מִחֻמַּת שְׁטוּת שְׁאִין יוֹדֵעַ מִכַּחַו. אֲבָל נְפֻשֵׁי הַפְּסָחָת וְחֻזְקָה:

מִה תַעֲשֶׂה לְיוֹם פְּקֻדָּה. וּמִה תִּשָּׁיֵב לְשׁוֹלְחֶיךָ דְבָר. אֵל תִּבְטַע עַל מִצְּהָלוֹת הַזְּמַן. כִּי גוֹפֶךָ חֲלַשׁ וְדָל. הַזְּמַן הוֹלֵךְ וְהוֹמֵה. וְהַגּוֹף אֶפְשָׁר עֲבָשׁוּ בָּא יוֹמוֹ:

נֶלֶב לֵב הָאֵבֶן וְהָאֵר לִי מִשֵּׁם מַעֲט פְּנִיךָ בְּרַח פְּחֻמָּה. יָפָה כְּלָבָנָה. אֵל תִּחְרִישׁ וְאֵל תִּשְׁקַט. הַרְיִמָה קוֹלְךָ הָעֶרֶב בְּשִׁירוֹת וְהוֹדָה. וּפְתַח פִּיךָ וְתוֹצִיא דְבָרֶיךָ הַנְּעִימִים לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. דְּלוֹ עֵינֶיךָ לְמָרוֹם וְזָכַר אֶהְבֶּתְךָ הַיְשָׁנָה:

נְהַרְוֹת נְחָלִים אֶפִּיקֵי מַיִם רַבִּים וַיִּמִּים גְּדוֹלִים וְקַטְמָנִים:

נְפֻלָאִים וּמִשְׁנִים בְּצַבְעֵיהֶם וּבְטַעְמֵיהֶם וּבְטַבְעֵיהֶם:

חַיּוֹת קַטְנוֹת וְגְדוֹלוֹת בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד אֵין מִסְפָּר לְמִינֵיהֶם:

מִשְׁבָּחִים וּמְהַלְלִים בְּלֶם לְהַשֵּׁם יתְבַרַךְ בְּכָל אִיבְרֵיהֶם:

מִלִּין וְגִידוֹן תְּמִיד וְלֹא יִכְחָשׁוּן מְנַהֲיֵיהֶם:

נְרַצִּים אֲבָנִים טוֹבוֹת וּמְרַגְלִיּוֹת בְּעַמְקֵיהֶם:

נְחָבָא בְּהֶם אוֹרוֹת כְּלֵיהֶם:

נְשֻׁמוֹת הַגּוֹזְרִים מִתַּחַת כְּסֵא כְבוֹד:

אני אשר עיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

נְכַסְפָה תְּמִיד אֶל שְׂרָשָׁה לְהִיּוֹת לְבוּד:

תַּיִם וְחֶסֶד שׁוֹאֵבֶת מִחֶסֶדֵי דָוִד:

חַן רִיחַ מִמַּיִי בְּזֶן עֵדֶן מִמְּנָה לֹא אָבֵד:

מוֹשְׁבוֹת הַהִיכָלוֹת וְאֵהְלֵי הַשְּׁלוֹם לְכָל אַחַת וְאַחַת נִסְמָן וְנִתְּנָה תִּיּוֹ הוֹד:

מִה פֶּעַל אֵל הַמַּלְאָכִים יִשְׁאָלוּ, וִירוּצוּן בְּשִׁלְיַחֲוֹתֶם בְּכוֹכְבָא דְשָׁבִיט:

מְרַחֲקִים וּמְסַלְקִים מִכָּל הַתַּעֲנוּגִים, מִי שְׁאֲרַחֲוִי עֲבִיט:

נְשִׂאָרִים בְּרַעֲב וּבְחֶרֶף פְּתוּךְ פֶּה הַקָּלַע זָבֵד:

נְשׁוּבָה עַד ה' וְלֹא נִהְיָה אָבֵד:

נִקְבַּל רַע וְטוֹב בְּאַהֲבָה וְנִלְבִּישׁ לְאָב עַד:

בְּרִיאַת הָאֲדָמָה וְכַדוּרִיָּה אֲרָצוֹת וּמְדִינוֹת רַבּוֹת סְבִיבֵיהּ:

בְּנֵי אָדָם אִישׁ לְלִשׁוֹנוֹ וְדַתּוֹתֵיהּ:

נְצַנִּים וּפְרָחִים וְאֵבִיָּה:

נְפִילַת הַמְּדִינוֹת מִרוּחַתֵּיהּ:

נְשִׂאָרַת עוֹמֶדֶת וְהַגְּלָגְלִים מִקִּיפִים סְבִיבּוֹתֵיהּ:

שְׂיִטוֹת הַשָּׂדִים וְהַרוּחֹת בְּאֵוִיר:

שׁוֹמְעִים גְּזֵרַת הַשָּׁם וְשׁוֹלְטִים בְּאֲרָבָעָה הָאֲבוֹת שֶׁהֵם הַשּׁוֹר וְהַבּוֹר וְהַמְּבַעַה וְהַהֲבָעַר (ב):

מְשִׁתְּפִים עִם הַמַּלְאָכִים וְעִם בְּנֵי אָדָם בְּגִמּוּל (חֲגִיגָה ט"ז):

מְבַרֵּית קַדְשׁ בּוֹרְחִים הַנֶּאֱמָר בּוֹ הַמּוֹל יְמוּל. חוֹבְטִים בְּכַמְקָלוֹת בְּצוּרוֹתֶם הַמְּשֻׁנוֹת:

חוֹבְרֵי חֲכָרִים וּמְכַשְׁפִּים מְכַרְעִים אוֹתָם בְּהַשְׁפָּעָתָם בְּשִׁמוֹת הַמְּכַוְנוֹת:

הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה שׁוֹמֶרֶת אוֹתָנוּ מִכָּל מַמְאוֹת:

הַצְּדָקָה מְצַלֶּת מִמִּיתוֹת מְגִנּוֹת:

נְבוֹאָה אֵין לָנוּ:

חֲרִיקַת שֵׁן הָאֲמוֹת עַל אִמָּה יְחִידָה, תְּבוּנָה אֵין בָּנוּ:

מְרִירַת הַצְּרוֹת אֵיךְ לְהַשְׁקוֹת הֵם דְּנוּ:

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידיים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

נִסְבַּל עוֹלָם עַד יְבוֹא עָנִי:

בֶּן יַחֲפֹשׂ בְּגִנּוּי אָבִיו:

גֵּזֶר עֲטָרַת נְעִמְרָה בְּבֶן חָכִיב:

שִׁיר חֲרָשׁ אֶזְרָא נְשִׁיר:

מִלִּפְנֵי כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִרְאָה בְּאֶצְבַּע בְּשָׁר:

חֲתוּם תוֹרָה בְּלֵב כָּל אֶחָד מִלְּהַשְׁכַּח:

הַמְּוֵת לְנֶצַח יִבְלַע בְּקִמְרַת רֵיח:

נָבִיא לֵבב חֲכָמָה לְהַבִּין תְּכוּנַת גּוֹפְנוֹ וּמְרַחֲקֵי פִרְקָיו וְעֵרִיכוֹת אֵיבָרָיו:

חַיִּיב הַכְּנָתוֹ מוֹעִילָה לִידִיעַת הַבוֹרָא הַמְצִיר אֱלֹו הַיְצִירוֹת כָּלָם:

מִרְפָּא כָּל חֲלֵי וְאִישׁ מִכְאוּבוֹת עֵזֶר וּפְסָחָ. צְרוּעַ וְנִגְוַע דוֹאֵג וְכוּאֵב:

נֹאכַל לְכַד לְקִיּוּם נְפִשׁוֹתֵינוּ וְלִמְעַט תְּאוֹוֹת מְבַעְנוּ:

חֲזָק:

ספר זה ינחמנו שם

פרק רביעי

מכתב מן השמים

בו יבואר העניין של 'פתק' או מכתב מן השמים

באופן קלאסי וכללי על פי יסודות התורה והמסורה

עד לשורשיה בחכמת הקבלה

[משל]

"מבן מלך שנתרחק מאביו וכו'

והיה מתגעגע מאד מאד וכו' וכו'

והגיע לו כתב מאביו, והיה משתעשע בו מאד מאד.

והיה מתגעגע עדיין מאד,

אני אשר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

והיה מתגעגע על כל פנים שיושיט לו יד.
ואם היה מושיט לו יד, היה מחבקה ומנשקה.
אחר-כך ישב עצמו:
הלא זה הכתב, הוא כתב יד המלך בעצמו,
ואם בן הוא יד המלך וכו'".
רבי נחמן - שיחות שלאחר סיפורי מעשיות

א- עניין הפתק

עניין 'פתק מן השמים', באופן כללי

אחד היה אברהם, אבינו אשר גילה והפיץ את אור האמונה הטהורה בעולם לראשונה. הוא הרועה הקדמון שהתחיל לתקן את החטא היולי. תפקידו של אברהם כרועה, היה למפל בחלק הכפירה ושיבוש האמונה שחלו עקב החטא ולהראות לאנושות כיצד להתפייס עם הבורא על ידי חיבור אישי ורגשי של נוכחותו איתנו.

ובכן, נוסף לאמונה במציאות הבורא ובאדנותו, הרבה אברהם להראות ולהורות להמוני מקורביו את המושג של השגחת הבורא, כלומר הנוכחות, המודעות וההתערבות התמידית של אדון הכל בתוך כל פרטי הבריאה.

השגחה זו פועלת בנוכחות תמידית, באופן כללי וגם באופן פרטי. אך לעיתים נגלית ולעיתים נסתרת וזאת כדי להשאיר לנו בחירה חופשית.

כאשר האדם ירצה להתעלם מכרוזי ההשגחה העדינים, כאשר יפנה לה עורף, היא גם תתעלם מן האדם הזה.

והיה כי יענה הנני לקריאתה, שע"ז יבחר בהתנלותה, היא גם תתגלה אליו כתגובה וכפי הכנתו. (עיין הקדמה שניה לספורי מעשיות).

וככל שישתדל האדם להתקרב יותר, באותה מידה, תתגלה אליו נוכחותו והשגחתו, עד שתתראה לבחיריו בשפע בלתי מוסווה כלל, דבר המכונה "נבואה פרטית".

(יסוד זה הוברר יפה בספר 'משך חכמה', פ' לך לך).

ידע עמוק וניתוח מדויק בנוגע ליחסי ההשגחה הנבואית כלפי הנבראים, מופיעים בספרי חכמת האמת שהיא תורת הנסתר. חכמי הקבלה מחלקים את גילויי הנבואה הפרטית לכמה סוגים כפי רמת התופעות וכושר המקבלים. יעין בספר "שערי קדושה" לרבי חיים ויטאל ז"ל, שם

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

מבואר הכל בפרטי פרטיות. יענין גם בספר הברית, חלק ב', שהוא פירוש על "שערי הקדושה".
לפי דבריהם המאלפים, עלינו להתייחס בכבוד ראש אפילו לרמוזה של ההשגחה, ולהעריך,
את המקרים הקשורים אליה כראוי להם.

כגון אותם העניינים שהווים בצורה אישית: חלומות וסימנים, או אותם אשר ידווחו על ידי
אנשים אחרים, כל שכן אם היו הדברים פרי מוצאם של חסידים ויראי ה' השלמים שאז הוכפלה
פי כמה משמעות הדברים.

יתר על כן הורה רבי נחמן לראות בכל מחשבה דיבור ומעשה העוברים דרכנו סימנים
שמיימים. ככולם ללא יוצאי דופן מלובשים מסרים שפונים אלינו ישירות או בעקיפין.

ואם תרצו ללמוד איך לקבל את סימני ההשגחה על מנת להבינם על כוריים, קיים בית ספר
לפיענוחם והנה הכתובת שלו: ליקוטי מוהר"ן, סי' נ"ד כולל מפרשיו.

לכן, המאמין המודע לחשיבות הדברים, יתמוך בתופעות השגחיות למיניהן, אם הובנו
ואפילו אם לאו, ויגלה כלפיהן כבוד רב ועניין.

צעד קדימה יוביל אותנו להשגחה נבואית מעשית – כלומר כשמתגשמת ההתערבות
האלוהית כשינוי ברור בתוך עובדה קונקרטיה. היות והעובדה מזויה ומרימה נתונים גשמיים,
נהיה קל וחומר: מה אם כל מחשבה דיבור ומעשה הינם ממוצא אלוהי, כל שכן כאשר יארע
שינוי מוחלט בהתנהגות הפיזית או במילה פשוטה: כאשר קרה גם.

ובזה חזרנו לנושא: "מכתב מן השמים" כאחת התולדות של כרוזי ההשגחה, אמנם מאד
בולטת וקשורה למעשה פלאי.

במעט התבוננות, נחשיב את קבלת הפתק כשלב נכבד של נבואה פרטית או השגחה נבואית
– מעשית.

הוברר לנו מכאן כשמש בצהריים שהאמונה במסרים וברמזים הנשלחים מן הבורא לנבראים,
כל שכן כאשר יתבצעו באופנים על-טבעיים, היא אחת מיסודי היהדות הפשוטה וכתוצאה מכך
מתיקוני החמא הקדמון.

והיה אם עוד זכה המאמין לאיזה חלק בלימודי חכמת הקבלה, כי אז תתהדר אמונתו בהוד
מאור התודעה אשר אותה החכמה מעניקה ללב: מה שקר ויבש למורליסט הופך הם ונלהב
לקבליסט.

עוד יותר מזה: אם אותו המאמין קשור איכשהו למשנתו של רבי נחמן, או עלתה מידת
אמונתו לעדיפות הראשונה, בבחינת "בא חבקוק והעמידן על אחת: וצדיק באמונתו יחיה".

לפי כללי החשיבה הברסלבית, כאשר המספר את העובדה מוכר כחסיד נאמן, כפי שברור

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

בארוע שלנו, הופכת אמונה בקבלת הפתק לחובה כפולה.

בנוסף לחשיבות הערך של נבואה פרטית, תתווסף עוד אמונת חכמים כיסוד החסידות, הכוללת את האמונה בהבטחת רבינו "להישאר בינינו", כאשר שוחחנו לגביה מקודם.

"להישאר בינינו", פירושו הפשוט: אף לאחר הסתלקותו הפיזית, הצדיק ממשיך להדריך ולהנהיג אותנו אישית. הוא מרבה לעורר את תלמידיו, לשלוח להם איתותים וסימנים, מסרים שונים, רמזים וכרוזים מכל הסוגים כפי שידוע לכל הברסלבים.

זהו חינה של חסידות שמתוך בורות מוחלטת כונתה 'מתה' (טויטע חסידים) בזמן שבאמת, היא החיה שבכולן.

להישאר בינינו, רגיש, קשוב ומהיר להגיב: ומה אם יצטרך לכך להופיע בחזיונות, להשמיע קולי קולות וגם, למה לא, לשלוח פתקים ומכתבים!

ובעצם הדרכת הצדיק והשגחה נבואית, הכל אחד, כפי שלמדנו מפי ר' יצחק ברייטר, שהגדיר את רבינו בעצמו כ"ההתגלות של יד השם, היינו ההשגחה הפרטית." ("חלוקי הנחל" פרק ז)

הדברים מתחברים כל כך יפה והם כה ברורים שלא ניתן לסותרם אלא בכוח כפירה זדונית. מושג ההשגחה המכונה בשם "יד ה'", בצירוף לרעיון של קבלת מכתב שמימי כנל"ו ההשגחה, יסתכמו בתוך משל קצר מדברי רבינו:

"הלא זה הכתב, הוא כתב יד המלך בעצמו, ואם כן הוא יד המלך וכו'."

הרי משם שהמכתב מכונה בשם "יד המלך" כינוי מוכר ומקובל להשגחתו יתברך.

מכאן ומעוד הרבה מקורות, מנחלי הכתובים וממעיינות המסורת שבכתב ובעל פה, יתברר שהמאמין הפשוט לא יטיל ספקות באמינות עניין הפתק, שהרי כלול הוא באופני ההדרכה האמורים לעיל.

ומכאן סביר לראות את פתקו של רבי ישראל כראיה וכאב-טיפוס להישארותו של רבינו בינינו, ובאה החתימה הברורה נַחַּ נְחָמָּ נְחָמָּן מאומן כערבות על האמור, דבר ההופך אותה לעידוד עבור המאמין, ולמבחן כלפי הספקן.

ב - תגובות

מול כל תופעה מפליאה כגון אותו המכתב הניסי שקיבל רבי ישראל, ההופכת לעיתים גם לקריאה ולהזמנה פנימית מכיוון שהיא מעוררת את המצפון, - קיימות שתי אופציות:

אני אשיר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (חי' מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

א] להגיב בלב טהור ופשוט שזה אומר לקבל את הדברים ללא ערעור שאו אין אנו חייבים שום הסבר לאף אחד כולל לעצמנו או

ב] להטיל ספקות כדי לדהות את ההומנה ולהתעלם ממנה.

מול המופלא ממנו, החכם יברר קודם כל אם הדבר נבע ממקור נאמן, כגון מפיו של סב נכבד העומד מכבר עשורים מרובים בחזקת כשרותו.

או איש האמת, ערני לכוח המושך ומוקסם ממנו, יתקדם הלאה, יחפש ויבקש טעם, הסבר וחיזוק.

ואם יקשה לו לרגע מחמת חוסר נתון, קוצר רוח וכדומה, או הוא יתלה את החיסרון בצדו וימתין בבטחה עדי וישלמו לו הכלים הראויים כדי לקלוט את התעלומה...

וכי חייבים לגרד תיכף ומיד את השחקים? לא בשמים היא!

וכי עלינו לפתור את כל החידות? לאט לאט: קודם כל, לא נשלול עקרונות את האפשרות מאחר ושלילה כזו תפגע קשות באמונת ההשגחה.

ולאחר מכן נתקרב בהדרגה, נריח מרחוק את העניין ונתחזק בו. נתקרב צעד צעד, ואולי בסוף נתחבר...

ומאידך, המופרע בשלוות נפשו מהרעיון של 'התערבות הצדיק' בחיי היומיום שלנו, איש כזה ירצה להתעלם מן המעשה, וממילא יקבל ברצון כל פרשנות המשחררת והפוטרת ממצפון: כגון אלה שחברי מושב הלצים, שדים מבריקים (יהודאין או נוכראין), עורכי החדשות והוגי הדעות – מלומדים להמציא יומיום בשפע, להרגעת דעת הקהל, מול המופלא ממנו.

ובין לבין, הבוחר יבחר בין גרסת הספקנים הקשורה לסיפורים בדויים (שגם אלה דורשים מאמץ אמוני ואינטלקטואלי), לבין גרסת הצדיק הדורשת אידיאליות וחיבור נפשי לתופעות נבואיות.

המשך הספר פונה למי שבחר בחיים. לכל מי, שמחד גיסא מאמין בהשגחה הפרטית, כולל הצד הנבואי שבה, ומאידך סומך על הזקת כשרותו של המספר – הסבא.

אולם לא מן הנמנע שגם לקורא כזה יתעוררו מאבקים ובלבולים, יותקף אף הוא על ידי ספקות והרהורים, אך מכיוון שהוא כבר בחר בחיים, הוא יעריך מאד את היד הידידותית שאנו מושימים לו כאן כדי לשחרר אותו מכל מבוכותיו.

וברור שקורא כזה יתפזר להמשך בבירורו על מנת לחזק את אמונתו לבל תיבול עקב חוסר רוויה...

לכבודו ביהוד נצעד קדימה: הבה נעלה למקורות הקדושים, לשורשי התורה והמפרשים, בנוגע לנושא "פתק" או "מכתב מן השמים" ונראה מי ומי ההולכים.

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידיים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

ג - בשורשים

שורש המושג 'פתק' או 'פתקא' - מכתב מן השמים,

על פי יסודות תורניים, בנגלה ובנסתר.

הוברר מהפסקאות הקודמות כי המושג "מכתב מן השמים" או "פתק" נכלל בתוך הענין של "אמונה בהשגחת הבורא", ומהסוג הנעלה שבה, המכונה "נבואה פרמית". הודות לכך, מושג זה הינו מקובל עקרונית על כל המאמינים היות והם הסכימו ליסודות הללו.

נעלה ונבוא מעתה אל המקורות, כדי לגלות את שורשם ואולי לשמוע משהו מצלילם.

הפתק שקבל אדם הראשון

כפי שהודפס בפירוט 'אור יקר' להרמ"ק, זהר בראשית

א. הפתק הראשון בהיסטוריה: ספר קדוש ונשגב אך קמץ בכמות (בעל עמוד אחד בלבד) - היינו פתק - היה לו לאדם הראשון, שבכוהו נתפרשו לו כל סודות הבריאה, ובו היה משיג חכמה עליונה, מסוף העולם ועד סופו, הן מבחינת הזמן הן מבחינת המקום. הינו מוצג מול עיניכם (בעמוד הקודם) כפי שהוא מובא בוהר הקדוש, בראשית, ל"ז.

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא על כל הצדיקים והחסידי'ם... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

ויהי כאשר גורש אדם מגן עדן, פרח מידו הספר.

לאחר מכן כל כך התחנן אדם עד שהחזירו לו אותו.

אומר רבי אבא "ודאי נחית ליה לאדם הראשון" כלומר השיבו לו על ידי המלאך השליח (בעל הסודות).

וספר זה ממשיך להיות מועבר באתכסאי לחכמי הדורות ומי שזוכה להסתכל בו [כראוי] ידע ממנו כל החכמה העליונה, כפי שממשיך שם הזהר.

סביר לראות כאן יסוד לשיגור מכתבים ופתקים מן השמים, תופעה רוחנית שתמשיך ותשתרע עד זמן הגאולה.

ב. תורת משה. בספר "שמות" פרשת תרומה, המדרש מספר על עניין האורים ותומים שבחושן המשפט, שבו היו חקוקים שמות השבטים. לאחר שאלת השואל, היו מקבלים תשובה מן השמים מהארץ האותיות בצורה מסוימת.

והנה צד ההארה שנקרא כמשמעו "אורים", אשר גרם להארת האותיות, אך לא בצורה מסודרת, דבר שמאפשר אין ספור פרשנויות וממילא אין ספור טעויות, זקוקים היו האורים הללו להשלמתם של ה"תומים" - אלה שיוורו כיצד לצרף את האותיות המוארות על מנת לקבל את המסר הנכון.

מספר המדרש שלמרות שאת ההוראות כיצד לעשות את החושן ואת האורים, קיבל משה באורח נבואה רגילה, אך לגבי התומים המשלימים, התקשה בכוונת העניין עד שקיבל פתק מן השמים, שבו מבוארים אופני כתיבת השם מ"ב שהוא יהוה את כוח התאמת האותיות המאירות שבחלק התומים, כך שנוכל להבין את התשובה העילאית.

נמצא שבפתק זה הייתה תלויה ההתגלות של ההשגחה דרך אורות האורים לכל העם.

אך מאחר וידוע שנבואת משה הייתה "פנים אל פנים", ניתן לשאול מדוע ההשגחה שינתה את דרכה והתבטאה בצורת "כתב" ופתק במקום דיבור, כרגיל?

כנראה שקיים 'מבע רוחני' אשר גם שם שוררים חוקים. על פי החוקים האלה, המוכרים ליודעי סוד, אותו השם המפעיל את התומים כדי שהמסר שלהם יאיר ויובן, לא יועבר כי אם בכתב! על המון המאמינים לסמוך על חכמיו האמיתיים כדי להתחבר לשורשים, בדרך אמון פשוט.

ולדידן, אם כי לא זכינו עדיין להתעמק בנסיבת השינוי הנ"ל, בכל זאת רמז רחוק תפסנו, והוא הקשר שבין רעיון הפתק לשמות הצדיקים אשר היו רשומים על אבני החושן, הלא זה דומה מצד אחד לפחות, למכתב הנסיי שקיבל הסבא, בו משולבים גם עניין של פתק וגם 'שם הצדיק' הכולל את כל שבטי י"ה, וברור שרמז כזה אומר דרשוני!

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

ג. נביאים וכתובים. דוגמה ברורה לעניין הפתק המופיעה במפורש: מסופר בדברי הימים ממכתב ששלח אליהו הנביא, לאחר עלייתו השמימה למלך יהורם: "ויבא אליו מכתב מאליהו הנביא לאמור, בה אמר ה' אלוהי דויד, וכו'" (ד"ה ב, כ"א).

אומר רש"י שם: "לאחר שעלה לשמים בא לו [ליהורם] כתב זה של נבואה זו".

כיון שאלוהו כבר עלה לשמים, ברור שמשם יצא המכתב, וכאן מותר להתפלל: כמה זכה אדם חוטא ומחטיא כיהורם לכבוד הזה?

גם זה מסודות סוגיית הפתקאות, בהן עדיין אך מעט התמחו. וברוך אנכי, ברור שהחוקר המתמיד יגלה פה ושם אינדיקציות מעניינות, כגון כאן, לגבי צורת הכתיבה לדעת המפרשים, עיין נא בפירוט "מצודות דוד" ותראה נפלאות.

ד. גמרא. במשך פרקי התלמוד פוגשים אנחנו בעשרות מקרים של פתקים שנשלחו משמים לבני תמותה. ביניהם מכתבים המובאים לעניינם, כאן בסיפור, שם בצורה הלכתית, אין ספור, עד אין חקר.

והנה בתקליטורים התורניים שנתחדשו בזמן האחרון, ניתן להקיש את המלים "פתק" או "פתקא" ואו עולים ומופיעים כמה מאות מקורות שכולם מספרים על צד מן הצדדים שבתופעה הנ"ל.

כולם לקוחים מספרים יסודיים הן מתחום הנגלה, הן מתחום הנסתר והקבלה, ממפרשי התלמוד, ובפרט מהספר "בן יהוידע" לרבי יוסף חיים ז"ל, המרבה לבאר את מסתרי תורת הנגלה על פי פרד"ם, ובפרט על פי הקדמות הארז"ל, ומאריך במיוחד בנושא.

ה. כנסת ישראל. מי לא שמע על הפתק המפורסם מכולם, זה שקיבל כל עם ישראל?

שיר נפלא ביותר, אשר מוצאו מהמשורר העליון, ושמרוב חשיבותו הכניסו אותו אנשי כנסת הגדולה בסידור התפילה – הלא היא תפילת "ברוך שאמר" שאנחנו אומרים כל בוקר!

(עיין בסידור השל"ה שער השמים, סידור הרמ"ק ז"ל תפילה למושה, סידור בית יעקב, משנה ברורה ששם הובא כפי' נ"א וזה לשונו: "שבת זה תקנהו אנשי כנסת הגדולה ע"י פתקא דנפל מן שמיא ומצאוהו כתוב בו.")

נתפלא ונשאל, מה נשתנתה תפילה זו מכל התשבחות, עד שהיא נשתלחה במכתב ולא בדרך השראה וכתיבה רגילה?

אלא שכך גזרה חכמתו יתברך, על פי חוקי הטבע הרוחני המחייב את "ברוך שאמר" להימסר בכתב דווקא, ולא בצורה אחרת.

(השיר מלא סודות ורמזים ונציין אחד מהם: המלה "ברוך" מופיעה עשר פעמים בתפילה זו.)

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

אמרו המפרשים, זה כנגד עשר ספירות ועשרה מיני נגינה.)

ו. בוזהר דא. מותר לראות בחשיפת ספר הזוהר לפני כ-700 שנה בארץ ספרד, מתוך ארגו מסתורי שהכיל אלפי עמודי כתבי-יד, כמין ים של פתקאות המגלים נפלאות וגם מבשרים על עצמם כי בזכותם נצא מן הגלות! (זוהר, פרשת נשא. ראה גם בהתחלת ליקוטי מוהר"ן ח"א).

את חשיבותם ואמיתותם קבלו החכמים שהיו באותה תקופה כאחד, ולאחריהם, תלמידיהם כמסר אלוקי ממדרגת התלמוד ולא פחות, וזאת בלי שום מחקר מדעי או גרפולוגי.

אך לגבי מהותו של הספר חקרו חכמי העדה: רבי יצחק דמן עכו, אחד מגדולי המקובלים שחי בתקופת הגילוי, ערך מחקר ארוך ושיטתי והעלה סברה לפיה הספר נכתב על-ידי "שם-הכותב" הכותב ונותן לבני אדם.

מפני מה דברי רבי שמעון וחבריו שכל ספר "הזוהר" בנוי מהם, התגלו דווקא בצורה זו, בזמן ששאר דבריהם שבנמרא ובמדרש הועברו פשוט מרב לתלמיד, באופן רגיל?

אין מי שיוכל לענות לשאלה זו אלא מי שהשיג את פנימיות סוד הפתק ומהותו ברובד האוטומטי ומשם יקיש למהות הזוהר וייחודיותו ואולי ישכיל על בוריו...

ובכל זאת, עם ישראל קיבל את הזוהר. עד שאפילו פשוטי עמך שאינם מבינים בו מאומה, גורסים בו לשם טוהר הנפש, ובאמת הם נהנים מזיו אורו ומיטהרים בו כמי שטובל בנהר עליון.

ראוי לציין כי בוזהר עצמו מופיעים כמה מעשיות ממכתבים ומסרים שמימיים שהועברו דווקא בכתב, החל מאותה פתקא שציפור אחת הביאה לרבי פינחס בן יאיר כדי להודיע לו שרבי שמעון כבר יצא מן המערה. (ח"א, בראשית י"א).

ז. המקובלים. חכמי האמת ובראשם האר"י ז"ל, מחשיבים כל כך את מכתבי ההשגחה לנבראים עד שהם מסבירים איך לגרום לכתובת תשובה מן השמים בצורת מכתב או פתק.

(ראה בליקוטי הש"ס לאר"י ז"ל, כ"ה-[כ"ט]- ובמדרש תלפיות, ערך "חלום").

וכן הסוד המכונה "השבעת הקולמוס" שייך גם הוא למכתבים השמימיים, מאחר והצדיק אשר זכה למידה זו, איננו נוגע בעטמו בכל עת שנפעלת ה"השבעה", אלא משאיר הוא את העבודה למלאך המושבע, כדי שהוא ימשיך במקומו למלאות שורות רבות, כעניינו ועוד כפי הסגנון הרגיל שלו!

ישנה רשימה ארוכה של סופרי התורה שזכו למעלה זו, שלא לדבר מהספר "שאלות ותשובות מן השמים", לרבי יעקב מטרויש ז"ל. בעל תוספות זה שאל את כל הקשה לו מה' יתברך בעצמו, וקיבל כתשובה פסיקות ברורות וקולעות אשר אנחנו סומכים עליהן הלכה

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

למעשה, עד היום הזה.

ולמרות ששם התשובות הועברו בחלומות, בכל זאת לומדים אנו מכאן הוכחה נוספת לחשיבות הערך של "השגחה נבואית", עד לרובד המעשי והרציני של פסיקות הלכתיות.

ח. דרך חסידים. דרכם העיקרית של תלמידי הבעל שם טוב ותלמידי תלמידיהם כל עוד אש קודש בערה בם, הייתה לגלות אמונה בלתי מוגבלת כלפי כל תופעה על-טבעית כמו שרבים הקדוש לימד אותם לחוות או להיות עדים להן.

לפי כלל זה, חסיד שאינו מאמין שלצדיק הכל אפשרי, איזה מן חסיד זה?

וכי תחשב כתיבת פתקא במעלה יתרה מכל המופתים והנפלאות כגון עגלות מסות, מראות מבריקות עד סוף העולם, מתים קמים לתחייה, הרים שפתאום נבקעים או נהרות שמימיהם נהפכים?...?

בין אלפי סיפורים אמיתיים שבמסורת החסידות, לפניכם, ממקור נאמן וכלשוונה, דוגמה אחת לקבלת פתקא:

"רבינו הבעל שם טוב הקדוש ז"ע בעת שתקע אוהליו של תורה בפה מעובזו, היה אז במחנינו רבנים גדולים מתננדי הבעל שם טוב ז"ל והלכו בחג הסוכות להבעש"ט ואמרו אשר הסוכה של הבעש"ט אינה כשרה על פי דין תורה. והבעש"ט התווכח עמהם אשר סוכתו היא כשרה, והניח ראשו על ידו על איזה רגעים ואחר כך פתח את ידו ונמצא בה פתקא מחתיבת קלף והיה כתוב בה "סוכה זו של הרב ישראל בעש"ט כשרה נאום מט"מ שר הפנים.

הפתקה הזאת נשארה בירושה אצל נכד הבעל שם טוב ז"ל הוא הרב הקדוש מסידליקוב ז"ל [בעל 'דגל מחנה אפרים', דודו של רבי נחמן] והיה כאשר נודמן איזה חולה ר"ל והלכו לבעל הדגל ז"ל ציוה להניח הפתקא תחת מראשותיו של החולה. וכאשר עשו, כן נתרפא החולה תיכף. וכן היה שתי שנים שהניחו הפתקא תחת הכר של כל חולה ר"ל ונתרפא. ובכל משך השתי שנים לא נעדר שום אדם שם בעיר, ואחר כך נודמן שהניחו פעם אחת הפתקא אצל איזה חולה ונעלם הפתקא. ואמר הבעל דגל, על זה שנתגלה לו מן השמים שאין ניחא זאת כי הילודים למות, על כן התפלל על זה שיקח מאיתו בחזרה הפתקא."

(עד כאן מהספר "בעל שם טוב על התורה", חלק ב' רס"ב)

* רבי יוסף מפולנאה ז"ל, מתלמידי הבעל שם טוב ז"ע קיבל פתק מרבו (כמה שנים לאחר פטירת הבעל שם טוב), מכתב שלם עם מסר ברור, עד שלא עלה על דעת רבי יוסף

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

להתחמק מן הפקודה הכתובה באותו הפתק, וציית לרבו על סמך פתק זה.

הסיפור מובא ב"אמרי פינחס" ב'. ומוסיף שם עוד פרט מעניין: "... ובק"ק ווישניץ כשעשה נשואין לבנו, ושם היו חולקין על ספרי הרב הנ"ל (מפולנאה) והאריך להוכיחם ולהכלימם האריך לא יראתם לחלוק על איש שנפל לו פתקא מן השמים בענין הנסיעה לא"י כידוע. ואמר שכל הגזירות שנגזרו עליהם רק עבור זה, ותקנתכם שתלכו על קברו ותפייסו אותו ותכבדו ספריו ככל ספרי הקדושים..."

[והמבין יבין מכאן מה דינו של מי שמזלזל בפתק ובבעל הפתק.]

כל הנפלאות הללו, ועוד רבות כאלה ילחיבו את לב המאמין בזכרו את אהבת ההשגחה לראשונים.

אך לא יעלה על דעתו לשלול את כל האפשרויות האמורות בקשר לתקשורת האלוהית, גם לדורות הנוכחים.

כאהבתה אז, כך חיבתה תמיד, וגם עתה היא נוכחת ופועלת תמיד, אלא שמסיבת מבחן התקופה מעטו הגילויים, וגם רבו הלבושים וגברו הספקנים.

גם לא יעלה על דעת המאמין, שנחלש מאז כוח ההשגחה הפרטית, עד שלא תראה יותר לבניה ולא תעניק להם יותר שפע נבואי.

וכי נתחיל לחשוש שמעשים כאלה כבר לא יהיו אפשריים ולא מצויים? חס ושלום! אין דור יתום, וככוחה אז כן גבורתה עד עולם לנטור את בניה ולתקשר תמיד עימם, עד ביאת גואלם ומושיעם.

אם כן, מהיכן החושך? לדעתנו כל הספקות המוטלים בזה נובעים מהשפעת התרבות החומרנית, ספוגת חכמה יוונית, הלועגת על כל ערך רוחני מאחר ואיננה מכינה בהם, והיא מייאשת את החיפוש בצורה שימתית.

הלא היא סוף סוף זאת שנמשלה למבול של בבל וכפירה, המכסה היום את ההרים הגבוהים!

כי הנה בעמודים הראשונים הבאנו את "משל המבול" כנבואת רבינו. הנמשל לאותם "הרים" המכוסים על ידי מי המבול, מורה על "הורים" ואבות הדור, הוגי הדעות, אנשים חשובים היושבים בפסגת החברה, ומנהיגים את העולם בגשמיות וברוחניות.

לפעמים הנם עצמם ספקנים ולפעמים הם מאמינים (בסתר, מיוחד הלועגים), אך מרוב הקושי להעביר את הדברים כפשוטם, הם יסתירו את האור או יתנגדו לו 'רשמית', או שידחקו את עצמם להמציא הסברים שונים ומשונים.

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

לצערנו הרב, זרם הספקנות סוחף עדיין המונים ומצליח לכבוש אף לבבות המכונים 'כשרים', לעורר עניין רב והערצה עיוורת לגזרות המדע, ולהרשות לעצמם בורות גמורה כלפי התופעות הרוחניות.

ספקנות זו לא פסחה על שום חוג. אפילו על אלה הנחשבים למאמינים ואדוקים – כי משטף מכול הכפירות לא תמיד נמלטים.

מי כן ניצולים? רק "פשוטי ישראל", שבזכות תמימותם ישרדו ועוד יצילו את כולם, כאשר סיכם רבי נתמן את משלו.

מצדו, רבי ישראל (שאוהדיו ייכוננו "פשוטי ישראל"), אשר עקב חשיפת הפתק, קמו נגדו חולקים חריפים, לא ניסה להתווכח. הוא הציג את קבלת מכתבו בדרך אמונה, כ"הזמנה לחתונה" וכעובדה שראוי לקבל אותה ללא חקירה מאחר והדברים מעידים על עצמם למו שעיניו בראשו.

אחרי הודיענו את כל אשר בפרק זה אולי יתפלא הקורא על העדר הבסיס הכולט במענות החולקים כיצד הם הצליחו להכחיש אמת כה ברורה?

תשובתנו לזה: הכוח הנגדי לא מורח לגלות דווקא היגיון ומעם, היות וכל מגמתו היא אך ורק להחליש ולהטיל ספק.

דוגמה בומה: הרביזיוניסטים המכחישים את מציאות השואה! לא איכפת להם שנמצאות עדיין אלפי עדויות לרבות מיליוני ראיות, תמונות וסרטים, דוקומנטאריים והיסטוריים - מאחר וסוף כל סוף, הספק שהם ממילים, כמה שהוא מנוחך, הוא עושה את שלו לקרר ולהחליש, כאשר הבינו היטב מחוקקי חוקי העמים שאסרו את ההכחשה הנ"ל משום סכנה.

מול אבסורד שכזה, לא נמצא טוב מאמונה חזקה מוגנת בחיסון השתיקה, ובגלל זה סירב הסבא להתווכח.

אשרי תמימי דרך אשר יקבלו את העובדה: הם יקבלו את ההזמנה ויזכו לשמחת החתונה.

סיכום

לסיכום הפרק כדוגמה למאבק בספקות בתהליך ההתקרבות: כותב השורות.

חקר וחיפש בכל המקורות, על מנת לברר את האמת, ולאחר מאבק לא קל, קונפליקטים מבית ומחוץ, הוא זכה להתגבר על הדעות הקדומות ועל התחושות הנובעות מספקני הדור.

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

והוא מעיד שמאז הוא קיבל את עניין הפתק, חייו וחיי משפחתו נשתנו לטובה, גם ברוחניות וגם בגשמיות.

אי לכך חש הוא שמוטלת עליו חובה להעביר את המסר הלאה. זאת הייתה המוטיבציה אשר הובילה לכתיבת הספר.

ובכן מושיטים אנו לקורא את פרי המחקר שלנו, כסעד לחוש הפנימי שלו. באנו לחזק את האמונה אצל המאמינים אשר הרגישו משיכה לבשורה. לכל אלה אשר עקב ההשפעות הנזכרות, היו זקוקים לעידוד.

הגענו עתה אל מול השער הבא שבו יבוארו אחד לאחד כל הפרטים שבפתקא.

אך במרם נעבור בשער, מצאנו לנכון לסיים את הפרשה עם ההמלצה שהצילה את סבא מאיום של חרם, מאחר והיא תומכת בצורה חד משמעית בדברים.

כשקמו אנשים שביקשו לעורר זעם נגד סבא, הם נאלצו להירגע: הרי שזאת ההמלצה היא גילוי דעת תורה על הפתק ושבה חם על מי שקיבל אותו.

מי לנו גדול בתורה ובתודעה מהגאון ר' משה פיינשטיין זצ"ל שכתב על רבי ישראל ועל מכתבו את ההסכמה כדלהלן:

"בע"ה

לכבוד אחינו בני ישראל, בברכת שלום וברכה וכמ"ס.

באתי בזה להמליץ על הגאון ר' ישראל דוב אדעסער שליט"א, שבא לכאן מארצנו הקדושה, ופגשתי עמדו לפני חג הפסח, וראיתי פתק סודי שיש לו, דבר נפלא מאד.

הוא איש חשוב מאד, ויש לו ידיעות גדולות בחכמת הקבלה, וכדי לקבלו בכבוד הראויה, ולתומכו כפי שאפשר, בפרט ברצונו להדפיס מספרי האדמו"ר רבינו נחמן מברסלב זצ"ל, וכל אלו שיעזרו, יתברכו בכל הברכות.

ועל זה באתי על החתום לכבוד התורה, בו' אייר שדמ"ת.

משה פיינשטיין

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

הפתק

RABBI MOSES FEINSTEIN
455 F. D. R. DRIVE
New York N. Y. 10002
ORegon 7-1222

משה פיינשטיין
ר"מ תפארת ירושלים
בנוח יארק

בע"ה

לכבוד אחינו בני ישראל, בברכת שלום וברכה וכס"ט.
באתי בזה להמליץ על הגאון ר' ישראל דוב אדעסער שליט"א, שבא לכאן
מארצו הקדושה, ומגשתי עמו לפני חז' הספה, וראיתי מתק סודי שיש
לו, דבר נפלא מאד.
הוא איש חשוב מאד, ויש לו ידיעות גדולות בהכמה הקבלה, וכדי
לקבלו בכבוד הראויה, ולחזקו כפי שאפשר, כפרט ברצונו להדפיס
מספרי הארמו"ר רבינו נתמן מברסלב זצ"ל, וכל אלו שיעזרו, יהגברו
בכל הברכות.
ועל זה באתי על החתום לכבוד החורה, בז' אייר שרפ"ה.

אשר משה פיינשטיין

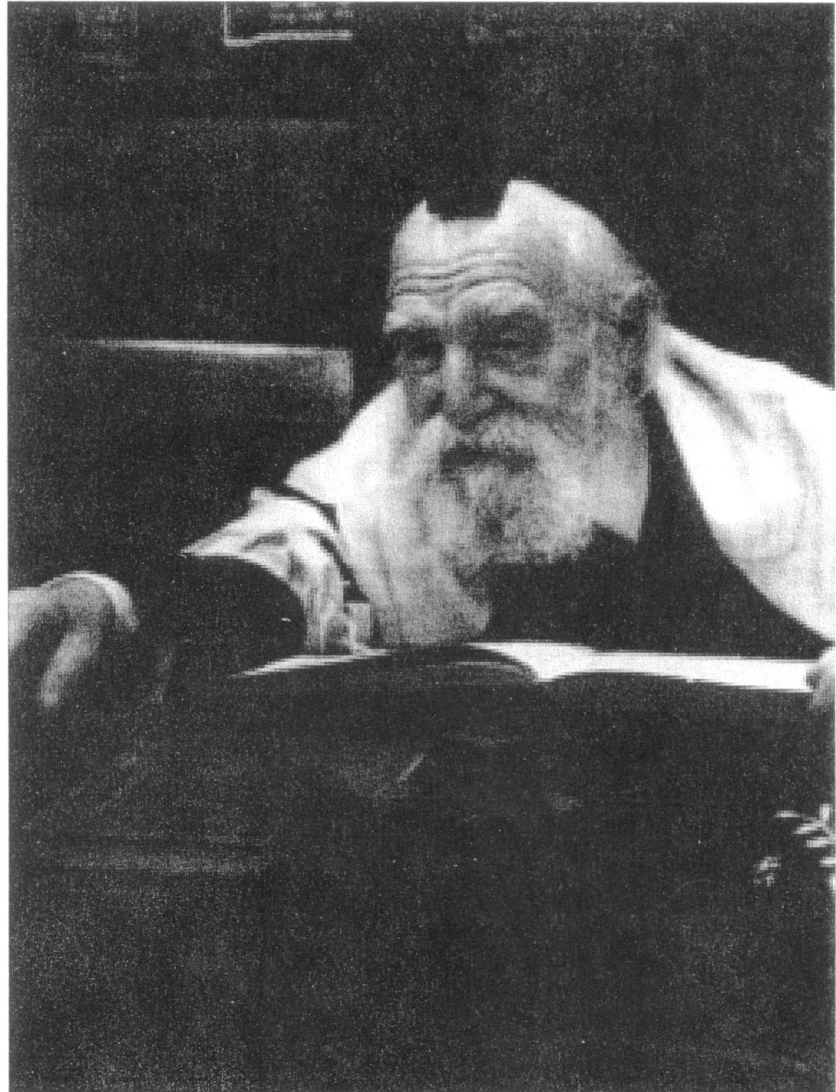

I am writing on behalf of a most unusual individual, Rabbi
Yisroel Dov Odesser shlita, from Israel. This individual has
a Goan in Torah. I had the pleasure of recently meeting with
him and was inspired by a secret document which he possesses.
Rabbi Odesser is soliciting funds to enable him to print
Rabbi Nachman's seforim, and it is a great mitzvah to assist
him in this endeavor. Hashem will reward all those that so
assist him.

M. Feinstein
Rabbi Moshe Feinstein

המלצת הרה"ג רבי משה פיינשטיין זצ"ל

אני אשיר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

הרה"ג רב משה פיינשטיין זצ"ל

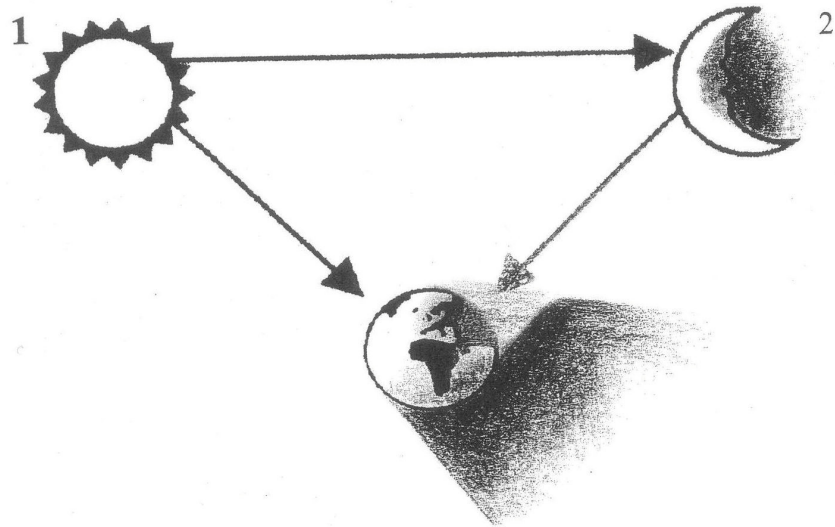
אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

תלמידי היקר

✳

מהות התלמיד: מובא בספרי רבינו ובספרי קבלה שהארם המקבל חכמה מרבו נמשל ללבנה מאחר ואין לה אור מעצמה. ואילו הרב נמשל לשמש, זו שמקרינה אור עצמי.

ישנה פעולה מיוחדת הראויה להיקרא 'חידוש' בגלל שהיא מחדשת דבר שעוד לא היה. היא הפעולה שמתבצעת על ידי התלמיד/הלבנה, אשר מחזירים ומשקפים את קרני אור השמש, לעבר חצי הכדור החשוך:

הנמשל: הצדיק - 1 הוא מאיר מצידו בכל ההיקף שלו, אבל כיוון שחצי כדור הארץ המופנה אליו חוצץ בפני קרנותיו, אין האור מגיע לצד השני של הכדור שלנו.

'הצד השני' החשוך, מרמז על בני אדם השקועים בחשכות הארציות מצד מעשיהם המובילים אותם לפנות עורף נגד האור הזורה, ובגלל זה אינם קולטים את זריחת הצדיק.

אך בניגוד לשמש ובדומה ללבנה - 2 בדיוק, התלמיד כן מחזיר ומשדר את האור עד התחומים האפלוליים של 'כדור' החיים, למקום שאין אור הצדיק מגיע.

(עיין בפרד"ם, בכתבי האר"י ז"ל, בליקוטי מוהר"ן תורה א' ותורה ו', ועוד ובביאוריהן בהלכות ראש חודש, ובמאמרנו 'הניגון הנפלא', חלק ג')

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

עמדה זו מטילה על התלמיד שליחות שהרב עצמו לא יכול ליישם במקומו: להפיץ את דעת רבו ולפרסם את שמו בתחומים החשוכים ביותר ולערוך שם קרב ממושך נגד עמלק - האויב הרוחני הגדול מכולם מאחר ותפקידו להחשיך, לקרר ובסוף לייאש.

דבר זה יהפוך לעיקר עסקו של התלמיד, כמבואר באופן ברור בשורות הבאות:

"אין חבוש מתיר את עצמו מכית האסורים, כי איך אפשר להצדיק להגדיל ולפרסם שם עצמו?"

על כן ציווה לתלמידו יהושע, צא הילחם בעמלק [הכוח הנגדי שרוצה להעלים ולהסתיר את שם הצדיק הזה דהיינו שאורו לא יגיע בשום אופן עד לצד החשוך שבחיים].

כי בחינת יהושע תלמידו כל עסקו וכל תחבולותיו לפרסם ולהגדיל שמו הקדוש והנורא של הצדיק הזה בעולם."

(ליקוטי הלכות, שבת ה, י')

הדברים כה ברורים ונפלאים, מפני שיש בהם הארה מסוד העיבור, זה שבזכותו מתקנת הלבנה מעט מעט מדור דור עד שתתמלא ותאיר אורה כאור החמה, בזמן הגאולה.

ב

במעלות התלמידים

לרבי נחמן היו שלושה מיני מקורבים, כפי שהוא הגדיר את זה:

1. אלה שבאים לחטוף "שיריים",
2. אלה שמגיעים כדי לשמוע תורה,
3. ואלה "האפויים" בלבנו.

לשני הסוגים הראשונים שייכים רובם של המקורבים, שלפי הסימנים המובאים קל לזהות אותם, וזה כבר שלב נכבד..

אך כדי לזהות את מי ששייך לסוג השלישי שהוא בוודאי החשוב מכולם, זקוקים אנו להארה נוספת. לשם כך, הגה כמה שורות מהספר ליקוטי הלכות:

"...ולפעמים האדם רחוק מאד מהמלווה הגדול שהוא הצדיק האמת בעצמו ואינו יכול לצאת ידי חובתו לסלק חובו הנ"ל כי אם על ידי שליח שהם שארי צדיקים או כשרים ויראים המקורבים להצדיק המלווה הגדול הנ"ל. שאינו יכול לקשר עצמו להצדיק הנ"ל כי אם על ידם שהם בחינת שליחים, ורוצה לסלק חובו על ידם בחינת "שליחות חוב ההלוואה על ידי

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידיים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

שליח"י. אזי הדין: אם האמת שהוא שלוחו כגון שאמר לו בפירוט שראוי לסמוך עליו אני
ששלח לו כתב ידן שהם כחינת התורות והחידושים נפלאים שגילה שכולם מסורים ביד
שלוחו זה... (ליקומי הלכות, הל' העושה שליח לגבות חובו, ה.)

לפי שהוא קיבל "כתב" מרבינו (שהוא המלווה הגדול), ברור שרבי ישראל היה מן האפויים
בליבו של רבינו, דבר המתבטא היטב בתואר "תיקר".

מתוך הספר היקר זה ינחמנו עמ' 48-33

מתוך קלטת 66 (צד ב')

...זה דבר חדש, עוד לא היה בעולם פלא כזה, שהוא יכול לעזור לנו, עוד לא היה, ולכל
ישראל, אפילו יהיה מי שיהיה, יהיה, הוא יכול לעזור לנו, לעזור לו, לעזור לכל ישראל, בכל רגע
חדש, זה לא היה, זה עכשיו נתהווה, איזה, איזה חוט דק מזה בעולם, ויהיה עולם חדש...

מתוך הספר נצח ישראל הסבא (עמ' 189 קלטת 20 צד ב')

...אני מצאתי את הפתק לפני שישים ושלושה שנים מצאתי אותו בפלאות כאלה אבל שישים
שנה היה בסוד כן לא פרסמתי את זה כן אבל הוא היה בעולם הוא היה אצלי בלי פירסום ככה
היה הענין... השם יתברך סיבב סיבות והבנתי שצריכים לפרסם בכל העולם מי שיקבל יהיה
מי שיקבל מי שלא יקבל לא יקבל אבל צריכים לפרסם רבינו הקדוש בזמן... לפני שישים
שנה היה מאה ועשרים שנה שנסתלק רבינו כן הוא כתב את זה וחתם את זה.

ספור נס הפתק מרבי נחמן מברסלב זיע"א

כפי ששמענוהו מפי בעל הנס (מוקלט בקסמות)

[העתקנו רק בתכלית הקיצור, וכל סיפור הפתק באריכות אפשר לשמוע בקלטת "שיר חדש"]

רבי ישראל דוב אודסר וצוק"ל

...המעשה היה בשנת תרפ"ב ושישים שנה היה לגמרי בסוד. רק הילדים שלי ספרתי להם
הענין. וגם כן היו אחדים יחידי סגולה שהיו צדיקים קדושים וחברים שלי. אני ספרתי להם והם
קיבלו את זה. איך אפשר לקבל את זה? זה למעלה למעלה מן הטבע. והם קיבלו את זה.

הענין היה אני מוכרח לספר בקיצור תמצית. היה מעשה כזה. אני נכשלתי. נכשלתי ונפלתי.
זה היה ביום שבעה עשר בתמוז. זה צום חמור של ארבע תעניתים לפני תשעה באב וזמן החורבן.

אני אשיר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן ס"י רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

ואני הייתי הגיל להתענות בכל התענותים בכל שני וחמישי בכל ערב ראש חודש. וגם כן אני עשיתי תענית בכל יום ויום מחצות לילה עד אחרי התפילה לא טעמתי אפילו מים. כמו שנהג מורי הקדוש רבי ישראל קרדונר. וביום שבעה עשר בתמוז נפלתי ונכשלתי.

היה נדמה לי שאני מרגיש לא טוב. שאני מוכרח לבטל את התענית. על כל פנים יהיה איך שיהיה אני מתבייש לספר הכל. ואני על כל פנים נכשלתי. ירדה. ירדתי ירדה גדולה ואכלתי בבוקר במצב כזה. וזה היה מעיק עלי. והיה לי צער גדול ונפלתי לעצבות כזה שהיה פחד כל מי שהיה מסתכל עלי היה נופל עליו פחד מזה שלא עשיתי תענית.

והם כולם היו מתנגדים ואמרו שזה הסוף של ברסלב. שסוף כל סוף הם נעשים משוגעים. הם אמרו שאני נעשיתי משוגע. אני הייתי תמיד בשמחה פתאום כל השבוע יום ראשון, שני, שלישי, רביעי. על כל פנים אני היה לי צער גדול. וגם כן לא יכולתי לעבוד את השם. הייתי בחושך ובצער גדול ובעצבות כזה ממש כמו שיוצא מן הדעת. והם כולם שמחו ואמרו: "זה הסוף של חסידי ברסלב".

או התפללתי להשם שירחם עלי ויוציא אותי מזה ושאני גורם בזה בזיון וחילול השם לברסלב. אז נכנס לי במחשבתי מחשבה תקיפה כמו שאחד עומד ואומר לי דיבורים: תיכנס לחדר שלך ושם היה לי ארון תיפתח את הארון ותוציא איזה ספר שהוא. לא תכוון שום דבר תיקח את היד על ספר ותוציא אותו ותיפתח אותו ותיפתח אותו איפה שתיפתח, ושם תמצא רפואה לנפשך.

היתה לי מחשבה תקיפה כזאת. אז אמרתי מה אני יכול להפסיד אני אכנס לחדר ואני אעשה את זה. נכנסתי לחדר ופתחתי את הארון והוצאתי ספר ופתחתי אותו והיה שם זה החתיכת נייר בתוך הספר. אני לא שמתי לב לנייר מהנייר יהיה לי רפואה? או קראתי ההלכה איפה שפתחתי אולי אני אמצא שם דיבורים כאלה שהם יעזרו לי. או קראתי וזה החיה אותי אבל כשגמרתי חזרה המחלה כמו שהיתה. אז נפלתי בדעתי. חשבתי הם ושלום שאין לי שום תקומה שום תקנה. או רציתי להחזיר את הספר על מקומו.

טרם שסגרת את הספר הבחנתי שיש פה שורות כתובות. והתחלתי לקרוא. רק התחלתי לקרוא ראיתי שזה מעשה פלא: מאד היה קשה לי לרדת אליך תלמידי... תיכף. ובכלל אני לא יכול לספר אפילו אם הייתי יכול לדבר מה שהרגשתי בזה ומה שהאיר לי מה שיש בזה. אי אפשר לגלות, אי אפשר לספר, אי אפשר לדבר.

אבל. טוב. התחלתי לקרוא וקראתי אותו כולו עד הסוף קראתי. תיכף כשגמרתי לקרוא נכנסתי בשמחה כזאת שלא בעולם הזה רק בעולם הבא. שמחה כזאת. התחלתי לרקוד ולמחוא כפיים בניגונים כאלה של שמחה.

והם מהישיבה שמעו. הם ידעו שאני כל השבוע בעצבות ועכשיו הם שומעים שאני בשמחה

אני אשר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

כזאת מרקד. אז הם אמרו: עכשיו הוא כבר בסדר גמור הוא כבר יש גושפנקא עליו הוא משוגע. הם נכנסו לחדר והוציאו אותי לחצר ועשו עיגול כל הישיבה ואני הייתי באמצע ורקדתי. כולם שמחו וכולם התלוצצו ממני המשוגע הוא מרקד. הם עמדו כמה שעות הם אמרו: הוא לא ייעף אנחנו יותר עייפים אנחנו לא יכולים לעמוד. הם הלכו כולם ואני נשארתי ורקדתי כל הלילה. ואני מאז הלילה הזה קבלתי שם בכל העיר מבריא. כשאני נכנסתי מהישיבה לעיר אז כולם אמרו ידעו שהברסלב הוא כבר נעשה משוגע.

וזהו הפתק. הוא עד לעצמו. רק לראות את החתימה של רבינו עם הנקדות: **נְחֵם נְחֵם נְחֵם** מאומן. זה החתימה זה התגלות חדש בעולם. כי רבינו הקדוש מדבר בלשון מוהר"ן שיש שיר פשוט כפול משולש ומרובע שיתגלה לעתיד על ידי משיח צדקנו. שיתגלה לעתיד. אני לא יודע להגיד פירושים. רבנו הקדוש אמר על המעשיות: משיח יגיד פירוש על המעשיות. וגם זה גם כן פלא כזה: משיח יגיד. הוא יגלה שרבינו, הוא זה השיר. שהוא יחזיר כל העולם להשם יתברך. כל העולם יתהפך ויהיה נעשה מכל הבהמות בני אדם.

ופה מגלה רבינו שהוא השורש של הגאולה. להוציא כל העולם מהצרות. הצרות הם התאוות והכסף ותענוגי עולם הזה. לא צריכים את הכל צריכים לאכול חתיכת לחם. בשביל מה כל הכסף והבנינים כשצריכים רק לאכול חתיכת לחם. רבי נחמן הוא השורש שלנו ושל כל העולם בו ובשמו **נְחֵם נְחֵם נְחֵם** מאומן זה השורש של כל התורה, של כל הבריאה וזה מסוגל לכל לחזור בתשובה ועוד ועוד.

וזה הפתק בא לעולם על ידי מכשלה על ידי מיכשול. כמו שכתוב: "והמכשלה הזאת תחת ירך". על ידי המכשלה נעשים פלאות בפרט רבינו הקדוש הוא מכנים ומהפך כל הרחוקים וכל הפושעים וכל העולם מהפך כולם להשם יתברך. רק דיבור אחד שלו הוא מנצח כל העולם הוא מצחק מהם. ומבנינים שהם בטעות. על מה הם עובדים כל כך ורודפים כל כך. בשביל מה, בשביל מי ובשביל מה. העקר הוא **נְחֵם נְחֵם נְחֵם**. זה דבר קל להגיד. וזה כשאומרים **נְחֵם**... אז מחזיקים בשורש של כל הבריאה של כל התורה ושל כל הצדיקים. נכנסים בעולם אחר. רק כשמזכירים שם רבינו רבי נחמן. כמו שחתום בחתימה בפתק הזה **נְחֵם נְחֵם נְחֵם** מאומן. זה צריך להיות בכל מקום בכל חנות בכל בית בכל העולם. אז הם ידעו שהם בהמות והוא מתהפך להיות אדם.

בכל אדם יש טוב. וזה הטוב אף על פי שהוא מעט מאוד אבל זה יש לו כח להפוך את האדם. הטוב שיש בו יש בו כח. רבינו הקדוש גילה שיש בכל אחד בכל אחד יש נקודה טובה כזאת שאין בחברו."

אני אשיר עיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

רב מוטל מסלונים

כשסבא ישראל סיפר לרב מוטל את נס הפתק הוא צחק במשך כשעה ארוכה ותפס את הבטן מחשש שהקרבים לא יצאו לו מרוב צחוק, ואז קרא הסיפור הבא:

רב מוטל מסלונים, הוא היה מתנגד גדול, או הוא אמר לי: "ישראל בער, אתה מאמין שזה מן השמים? שזה נפל מן השמים? מה אתה חושב?" אמרתי לו: "כן!", אמר לי: "אם כן, אני אראה לך שאתה טועה, בכל הדבר, בכל העניין שלך אתה טועה, אני אראה לך מי שכתב את זה", אז אמרתי לו: "טוב, תראה לי", והוא היה... [עשו ממנו צחוק, שמישהו הכנים לו את זה] כן [הוא אמר לי: "תראה לי, אם אתה חכם כזה, תראה לי"] תראה לי, אז "אני אראה לך", אז הוא בדק [כל חברי הישיבה] כל בני הישיבה המומחים, שיכולים לחשוב עליהם על דבר כזה, וגם אפילו פשוטים, כל הישיבה הוא בחן, הוא בדק וחקר, אף אחד לא יודע מזה אפילו דיבור אחד, אפילו אם אחד יגיד שהוא עשה זה, מה כתוב שמה? וכל... כן, הוא... על-כל-פנים הוא שאל את כולם, ולא מצא, אז הוא התבייש לפני, אז הוא אמר לי, הוא סיפר לי: "אני חקרת, ולא מצאתי אף אחד, אז מעכשיו אני מכמל את כל ההתנגדות שלי על ברסלב", כן (סבא צוחק). [2 - א]

מתוך הספר ישראל סבא (עמ' קנ"ו) הסכמתו של רב משה פיינשטיין

...יש בברסלב שהם אומרים על הפתק מה שאומרים, אני לא רוצה להגיד, אבל הם אומרים ככה. ישנו רב מפרסם מאד בברסלב, אבל הוא שקרן. הוא רצה לבטל את הפתק בשביל גאווה. אני מכיר אותו טוב, אם אני אומר שקרן אני לא אומר סתם. אני חס ושלום לא אניד על שום בר ישראל, בפרט על אנשי שלומנו דיבורים כאילו. אבל הוא פחד שהכבוד שלו יפגע, אז הוא חשב: "מה זה, ישראל בער קיבל מכתב מרבינו, ואיפה אני, אני יש לי שם ופרסום כזה", אז הוא אומר שמישהו נתן את זה בתוך הספר (צוחק)... על כל פנים מי שמקבל מקבל; מי שלא רוצה לקבל לא יקבל. לא מכריחים. אני מצאתי את זה בניסים כאלה, בהשגחה פרטית, וראיתי מה שראיתי. ברוך השם אני נצלתי מהפירסום והכבוד, לא נכנס בי איזה התפארות, איזה גדלות, אני הייתי שפל בתכלית השיפלות, זה רק רבינו הקדוש, הוא יכול לעשות שיפלות כזה. רבינו הקדוש מנקה אותנו מכל מיני גאווה, מכל מיני תאוות, והוא יתקן אותנו, יתקן כל העולם. ככה הוא אמר. אהה! רבי כזה, רבי כזה... אני יודע, אתה לא יודע, אבל אני יודע האמת שחס ושלום אני לא חשוד לשקר, מה יהיה לי מזה? חס ושלום אין מה לחשוב על זה. אני לא אניד דבר שאינו, שקר אני שונא ולא יכול לסבול הריח שלו. לא המצאתי מליבי ומוחי הפיתקא, לא חשבתי על זה, זה היה מאת השם מן השמים. הפתק אמת כמו שהתורה אמת, כמו שהשם יתברך אמת! אמת רק אמת! בלי שום שקר! אסור לזלזל בזה. להאמין, לא לזלזל, להאמין! כולם, כל העולם רחוקים מזה. אני לא אסכים לזלזל בזה. להזהר לזלזל בזה. העולם מולזלים בזה, הם לא רוצים לקבל. יגיע הזמן שכולם יראו האמת. צריכים אמונה באמת. רבינו הקדוש גילה מי הוא

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

הוא נַחַּ נְחָמְךָ נְחָמְךָ מְאוּמָן, הוא הרבי של כל ישראל. הוא יתקן כל העולם, יתקן כולם. אבל אף על פי כן צריכים לשמור עצמו, כי אפילו בהתיקונים יש גם כן חילוקים, העולם לא הפקר, לעשות חס ושלום מה שרוצה ואחר כך ירצה כבוד ופירסום! וזה גם שהשם יתברך סיבב שפיינשטיין נתן הסכמתו. בלי זה היו מחריבים אותנו, כן. עכשיו שיש הסכמה, הם מתרגזים והם אומרים מה שאומרים, אבל לא באופן כזה להשמיד. בא פיינשטיין ונתן המלצה, וזה ענין גדול, זה "גמרתו ואגמור!". הם אומרים מה שאומרים אבל לא כל כך ברעש ובתקיפות, רק בחלישות. מה, איך אפשר ל'צעוק? פיינשטיין נתן הסכמה! אם לא זה לא היה לנו כלום! הם עמדו עלינו בכל מיני תחבולות להשמיד אותנו, למחוק אותנו, "מה זה, פתק, מה זה?" על כל פנים הוא צועק פיינשטיין, אבל מי שומע לו... רב משה פיינשטיין הוא כבר היה בדרכו, הוא היה ליטאי, אני לא הכרתי אותו והוא לא הכיר אותי, רק נתנו להבין שלו המכתב. אז הוא בא להאבא שלו והראה לו את המכתב. אז האבא, רב משה פיינשטיין, אמר לו: "זה... אל תצחק מזה! זה פלא, פלא גדול!" ואז רב משה פיינשטיין הוא רצה לראות את הפתק המקורי והאיש הזה שמצא אותו.

ליקוטי מוהר"ן קכ"ב

וגם נצח ישראל לא ישקר (ש"א ט"ו) כי זה ידוע שמדת הנצחון אינה סובלת האמת כי אף אם יראה לעינים דבר אמת ידחה אותו מחמת הנצחון וזה מבורר מאוד אך לא כמידת בשר ודם מידת הקב"ה כי הקב"ה אף בהניצחון הוא אמת ואינו משקר ח"ו וזהו וגם נצח [רבי] ישראל [בער] לא ישקר.

מתוך הספר ישראל סבא (עמ' תצ"א)

"אנחנו צריכים עדים? האמת הוא עד לעצמו הוא לא צריך עדים וראיות!"

מתוך ספר ישראל סבא (עמ' ש"כ)

תקנות אלו נתקנו ע"י כ"ד חסידים ברסלב שהיו בארץ ושבו מאומן בשנת תרצ"ב. התקנות כוללות סדר עצום בעבודת השם עפ"י הנהגות רבינו הקדוש, כגון קימת חצות הליכה על קיבורות צדיקים, לימוד בלקוטי מוהר"ן בעיון והליכה עם התורות (התבודדות, תפילות, ריקודים, שיחת חברים) ועוד. וכן נקבע כי לא ניתן לשנות את התקנות אפילו בהסכמת כל החברים החתומים עליו עד כי יבוא שילה. בנוסף הייתה ממרת הישיבה להספיק ולהחזיק ידי אנ"ש העניים באומן ובכלל, שהחליטו לפרוש עצמם מכל וכל מהעוה"ז ולעסוק רק בעבודת השם במסירת נפש

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

עצומה. יש לציין כי כל החתומים מטה האמינו בפתק הקדוש והלקם אף טענו כי יש להביאו לפירסום בפני העולם, כמו רב שלמה וועקסלער, רב יחיאל גרינוואלד, רב נתן בייטעלמאכער, רב גדליה בערגער, רב נפתלי כהן ועוד.

שיחות הר"ן (שיחה ק"ג)

טוב יותר להיות פתי יאמין לכל דבר (משלי יד טו), דהיינו להאמין אפלו בשטותים ושקרים כדי להאמין גם בהאמת, מלהיות חכם ולכפור בכל חס ושלים דהיינו לכפור בשטותים ושקרים. ועל ידי זה נעשה הכל ליצנות אצלו וכופר גם בהאמת ח"ו. "ומוטב שאקרא שומה כל ימי ואל אהיה רשע שעה אחת לפני המקום" (ערויות ה, ו).

מתוך הספר שיחות מחיי הסבא (עמ' תל"ז)

סיפר על אחד מחשובי ברסלב שנפטר כשהוא חולק על הפתק, שבא אליו אחר פטירתו בפורים ושני מלאכי חבלה מחזיקים אותו וצעק מחילה מחילה לר' ישראל והוא ריחם עליו אבל לקחו אותו השני מלאכי חבלה.

מתוך הספר מבעיר הלכבות (דף שי"ב)

כאשר עלה היתום דגן על כס הרבנות באוסטראה, לא ראו אנשי המקום בעין יפה את מינויו. כי כאמור נסתר היה ורק מפני כבוד המהרש"א קיימו את צוואתו והלבישו אותו איצטלת הרבנות שבאוסטראה. אחד ממנהגיו המושונים של הרב החדש היה, שלא הלך ללוות את הנפטרים החשובים באוסטראה בעת הלווייתם. דבר זה לא מצא חן בעיני הקהל. עזי פנים אף העזו להוכיח את הרב על מנהג משונה זה מדוע לא יחלוק כבוד לנפטרים החשובים בקהילה. הרב שמע את תלונות הקהל, וביקש ממשמשו כי כאשר ימות ח"שוב מנכבדי הקהילה, בזמן הקרוב, יודיע לו על מועד ההלויה כי חפץ הוא להשתתף בה, כדי להשתיק את רינונם של הבריות. ביום מן הימים, נפטר אדם ח"שוב באוסטראה, ובני הקהילה בהמוניהם הלכו אחר מיטתו, לחלוק לו את הכבוד האחרון. לתמהון הכל הבחינו לפתע ברב העיר אשר הגיע אף הוא, בניגוד למנהגו הבלתי מובן, ללוות הנפטר. בעוד הקהל נפעם על השינוי בהנהגת הרב, ניגש הוא סמוך אל מיטת הנפטר והעביר מיטפתחו על פניו. ברגע זה פרצה זעקת אימים מפי כל הנאספים. כי על ידי פעולה זו של הרב, נפתחו לפתע עיני המלויים והם ראו את מלאכי החבלה שחטפו את הנפטר מן המיטה... "עכשיו תבינו הסביר הרב למלויים המבוהלים והמוזעזעים מדוע איני יוצא להלויות..."

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

כי אם זהו המצב אצל החשובים שביניכם, איך אתם רוצים שאלך ללוות נפטרים שכאלו?...
מיום זה ואילך הכירו כולם בגדולת הרב והבינו גם כי ירש את כסא המהרש"א בצדק וביושר.

מתוך הספר נצח ישראל הסבא (עמ' 183 קלטת 3 צד ב')

בכל פעם שנפל עלי שנפלתי לקחתי את הפתק וקראתי והייתי ונעשה ענין אחר ונעשה שיר
חדש אוי וככה יש הרבה שיר חדש שיר חדש דוד המלך הוא רבינו שזה רבינו הקדוש
עבר על כל הצדיקים על כל הצדיקים שהיה מיום בריאת העולם זה ענין פלא של השם יתברך.

זכה רבינו שהוא יכול לעזור גם לנו גם לכל הדורות לקרב אותנו לאור כזה שאי אפשר להגיע
אליו אפילו אם נעבוד כל ימי חיינו בכל רגע ורגע באמת לא נוכל לקבל כלום כנגד רגע אחד
של רבינו שהוא יכול לעזור לכל העולם זה יתגלה האמת חזק מאוד האמת נגד כל כל הכוחות
שבעולם לא יכולים לא יכולים להזיק להאמת לאמת אמיתי יש כל מיני אמת... (קלטת 66 צד א')

נְחֵי נְחֵי נְחֵי מְאֻמָּן בְּרַגַע אֶחָד!

מתוך הספר חיי מוהר"ן (גדולת השגתו עמ' שנ"א, אות נ"א)

שמעתי מרבי שמעון הנוכר לעיל שאמר לו רבינו זכרוננו לברכה פה ברסלב סוף ימיו: כמו
שאתה רואה אותי כל מה שיגעתי וטרחתי ופעלתי על ידי עבודתי מעודי עד היום הזה, עתה אני
יכול לפעול כל זה ביום אחד. ואחר כך בזמן אחר אמר לו שעתה יכול לפעול כל זה בשעה אחת
ואחר כך אמר שעתה יכול לפעול כל זה ברגע אחת [ברגע אחד הוא מהפך כל העולם עם כל
החכמות שלהם ~~~ יש לנו כזאת תורה בנגלה ובנסתר ודיבור אחד מרבינו כולל הכל ~~~
חיי סבא ישראל רל"ט אמר: בשם הקדוש 'נְחֵי' כלול כל הגאולה וכל הישועות של כל אחד
ואחד, הכל כלול בדיבור אחד]. והבן היטב עד היכן הדברים מגיעים כי בעת שאמר זאת לרבי
שמעון כבר השיג מה שהשיג וכבר אמר עד אותה העת כמה פעמים שכל העבודה והשגה
שמקודם אינה נחשבת לכולם נגד מה שהשיג עכשיו אף על פי שגם מקודם היתה השגתו עצומה
ונשגבה מאוד מאוד. וכן היה כמה וכמה פעמים עד אותה העת כי גם קודם ארץ ישראל היתה
השגתו גבוהה מאוד בלי שיעור. ואחר כך כשבא מארץ ישראל היתה בעיניו כל ההשגה
של קודם ארץ ישראל נחשבת כלא ממש והיה מתבייש ממנה וגם אחר כך עלה בכל פעם
למעלה למעלה בלי שיעור וערך מה שאין הפה יכול לדבר והלב לחשוב וכו' וכו' כמובן מעט
בסיפורים שמכבר ואחר כך אמר כנוכר לעיל. ראה והבט והבן בסיפורים שמכבר ואז תבין מעט
מעוצם גדולת דברים האלה:

אני אשיר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה.!

לאור האמור נבין קצת יותר את המאמר המתמיה שכתב רבי אברהם:

"איך שרבינו ורבי נתן מתקנים את העולם, כדאי יהיה למפרע אפילו החמא הקדמון..."

שחזורם של המעברים השפלים, שיקומם של העתים הנבזים בהם עבר אדם מיניו או, הכל מהווה [ליקוטי הלכות הלכות מנחה סימן ז' סעיף נ"ב: וְזֶה בְּחִינַת מַעֲלַת הַתְּשׁוּבָה שְׂמֹנֶעֶת עַד כְּפֹא הַכְּבוֹד שֶׁהָיָה אֲרִיזָא דְעֵתִיקָא סְתִימָאָה. כִּי דִיקָא מְחַמַּת שְׁנֵי דְלִמְקוּמוֹת נְמוּכִים וּמְגֻשְׁמִים וְכוּ' בְּאֵלֶּה, וְהַתְּנַבֵּר בְּכַח הַצְדִּיק לְעֵלוֹת מִשָּׁם, עַל - יְדֵי זֶה דִּיקָא נַעֲשִׂין בְּלִים נִפְלְאִים לְקַבֵּל הָאוֹר הַנִּפְלְאָ מִה שְׁאִין צְדִיקִים וְגִמְוִרִים יְכוּלִים לְקַבֵּל אֹר [תהלים לו, י. כִּי עִמָּךְ מְקוֹר חַיִּים בְּאֵרֶךְ יְרָאָה אֹר:] כִּוָּה מְחַמַּת שְׁאִין לָהֶם בְּלִים כְּאֵלֹ. כִּי כָל מַה שְׁיִוָּרְדִין יוֹתֵר, בְּשִׁוּבוֹ לְעֵלוֹת מִשָּׁם נִתְחַקְנִין בְּלִים נִפְלְאִים יוֹתֵר לְקַבֵּל אֹר חֲדָשׁ נִפְלְאָ וְגִוְרָא יוֹתֵר וְכַנְּזָר לְעֵיל. וְהַכָּל בְּכַח הַצְדִּיקִים הַגְּדוּלִים שֶׁהֵם בְּחִינַת בְּעָלֵי תְשׁוּבָה גַם כֵּן. כִּי הַצְדִּיקִים הַגְּדוּלִים הַנּוֹרְאִים הֵם תְּמִיד בְּבְחִינַת בְּעָלֵי תְשׁוּבָה אֵף עַל פִּי שְׁלֹא מְעַמּוֹ שׁוּם טַעַם חֲטָא חֵם וְשֵׁלוֹם מְעוֹלָם. כִּי הֵם עוֹשִׂים תְּשׁוּבָה כָּכֵל פַּעַם עַל הַשְּׁנִתָּם הָרֵאשׁוֹנָה כְּמוֹ שְׂמִבְּאָר בְּהַתּוֹרָה קָרָא אֵת הַיְהוֹשֻׁעַ (בְּסִימָן ו'). וְגַם עַל פִּי רַב הֵם יוֹרְדִים בְּכַנְּנָה לְמְקוּמוֹת נְמוּכִים מְאֹד מְאֹד בְּשִׁבְלֵי לְהַעֲלוֹת הַנִּפְשׁוֹת מִשָּׁם לְהַתּוֹרֵם בְּתְשׁוּבָה, שְׁנֵהוּ בְּחִינַת מַה שְׁאִמְרָ אֲדוֹנָנוּ מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ וְכַרְנוּ לְבָרְכָה וְאָנֹי יְדֵי מְלַכְלָכוֹת בְּדָם וְכוּ' בְּשִׁבְלֵי לְמַהֵר וְכוּ'. וְכַכֵּן אֵלּוֹ הַצְדִּיקִים יֵשׁ תְּקוּהָ לְכָל מִי שְׁיֵאֲחֻזוּ בָּם, שְׁיַעֲלֶה מְעַמָּק יְרִידָתוֹ לְעֵלִיהָ גְדוּלָה וְכוּ' בְּנִזְכָּר לְעֵיל. כִּי אֵלּוֹ הַצְדִּיקִים הַגְּדוּלִים הֵם עֹשֶׂה בְּעָלֵי תְשׁוּבָה, כִּי כֵן הֵם גִּקְרָאִים בְּעָלֵי תְשׁוּבָה, כִּי הֵם הַבְּעָלִים שֶׁל הַתְּשׁוּבָה. וְכָל מִי שֶׁחָם עַל חַיּוֹ וְרוּצָה לְשׁוּב בְּתְשׁוּבָה צְרִיךְ לְקַבֵּל מֵהֶם, וְכֵמוֹ שֶׁדְּבַרְתִּי מִזֶּה עִם אֲדוֹנָנוּ מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ וְכַרְנוּ לְבָרְכָה:] חוֹמֵר גַּלְמֵ נִפְלְאָ שְׁאִיתוֹ בּוֹנִים הַצְדִּיקִים אֵת הַעֲתִיד הַמְּפֹאֵר שֶׁל אוֹתוֹ בְּרַנְשׁ לְרַבּוֹת אֵת הַשְּׁתַלְכּוֹתוֹ בְּבִנְיַן הַגְּדוּל: אֲשֶׁרֵי מִי שִׁיתְמַסֵּר לָהֶם בְּבַטְחָה כִּי אוֹ יֵרָאָה כְּמוֹ עֵינָיו וְעוֹד בְּחַיִּים חַיּוֹתוֹ, אֵיךְ שֶׁהָיָה הַכֵּל כְּדָא, אִפִּילוֹ הַרְעָה הַרוּחַנִית וְהַיְרִידָה, הַכֵּל נִתְהַפֵּךְ לְתוֹעֵלָתוֹ...

הערך העליון שייחם רבי ישראל לנגינה השתקף במשך כל ימי חייו לעובדה ולמעשה ממש.

שירי התפילות, שירי הצות (מעולם אחר), שירי שבת לילות שלמים ושירי ראש השנה שלהם היה מצפה כל השנה...

בחלקים הבאים נביא סיפורים מדהימים המראים איזו חשיבות ייחם סבא לשירה.

די כרנע להזכיר את העובדה שסבא היה מוכן לנסוע ממבריא לירושלים כדי לשמוע מאנשי שלומנו איזה ניגון חדש להיותו מודע לכמה הדבר מועיל לעבודת ה'. דיירי שכונתו היו יודעים שישראל באר חזר מירושלים כשהיו שומעים את קולו הנעים שמנעים צלילים לא מוכרים להם עדיין.

עד כדי כך שיום אחד, כשסבא היה משוחח עם תלמידיו, הוא גילה להם שהסיבה שבזכותה קיבל בפתק את התואר של "תלמידי היקר" הייתה בגלל שהוא התמסר כל כך למנגינה של קדושה!

בדרך רמז ניתן לנמק זאת על פי דברי רבינו בסיפור של הבנים שנתחלפו: הלא הופעתו של הניגון הנפלא שהוא השיר החדש אינו אלא כשהלבנה מתחדשת מול החמה. לפי תרגום

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידיים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

הסמלים זאת אומרת שכשהתלמיד ראוי לקבל הארה חדשה הרי זה מלווה בשירה.

ובכן, כיון שהבשורה הגדולה עשויה כעת להתגלות, ראוי שהתוספת וההתחדשות תהיינה מוקדמות על ידי התואר 'יקר' שפירושו 'אור' כנ"ל – דווקא בזכות המנגינה שדרכה בירר סבא את רוח האדם ושבו התבררה אישיותו כזו של בן מלך אמיתי.

שם עמ' 71

ועליך אמרתי וכו'

סבא היה מסביר "עליך" גם על עצמו כי זהו פשוטו, אך גם על כל אדם: "כן, אף עליך, אתה!"
ובכן, אומרים אנו בשמו: גם עליך הקורא, נאמר האש שלי תוקד... אם תרצה לקבל אותה וללהט אותה.

ואם תקשה לך ההשוואה, שמע נא את הדיבור הבא. יש שיחה ידועה שבה אמר סבא: "הפתק הזה חיוק אותי יותר מכל ספרי רבינו!"

השאלה נשאלת: האם שיחה זו באה להציע לנו השוואה בניהם?

נכון שהשוואה זו נוטה לשבחו של הפתק, אבל מה נעשה אנו שלא קיבלנו מרבינו שום מכתב?

התשובה מרומזת בדברי הו"ל שדייקו בפרשת שמע ישראל: "אשר אנכי מצווך היום – שיהיו חדשים בעיניך כאילו נתנו לך היום."

ברוח זו, אף את המילה מצווך ניתן להבליט לומר 'לך, אישית'.

ז"א כמה שתראה בהם עניין אישי בבחינת 'מצווך' דייקא.

ובכן כפי מידת ההזדהות שיחוש התלמיד כלפי בשורת הסבא, כמה שייקח את הדברים בצורה אישית כאילו נשלח הפתק אליו אישית היום ממש, כך יזכה לקבל מנות עידוד שאין כדוגמתן כי כשמדובר מהשפעה רוחנית יוצאת דופן, כושר הקולט קובע את מידת השפע כגון העידוד שמקבל וכמאמרם ז"ל שאין מחזקים אלא למחזקים.

שם עמ' 82

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

"מיון פייעריל וועט מליען ביז משיח וועט קומען." הדיבור הזה יצא מפי רבינו ז"ל עוד בחיים חיותו, והובא בספר חיי מוהר"ן בלשון אידיש, (אך המילה 'שוין' שפירושה 'כבר' לא חזרה בפתק ועל זה ניסינו לנמק מעט לעיל).

באופן כללי, השימוש בשפת האידיש מעורר תמיהה: מה העניין של שינוי לשון לפתע פתאום, באמצע דבריו?

למרות שכך הייתה דרכם של אנ"ש מארצות מזרח אירופה כשהיו כותבים אחד לשני, לשלב את שתי השפות, לרבות את הז'רגון המקומי, אבל כמה שאנו מאמינים בקדושת המכתב הזה ובדיבור אחד של רבינו שכולל את כל העולמות, ועם רוב הראיות שהבאנו להשלכות אינסופיות שנפתחות ממנו, ושבע"ה עוד נביא על זה הוכחות חותכות, קשה יהיה לא להתייחס לזה ביחס הראוי.

אם כן חייב להיות שלשינוי השפה נמצאת גם סיבה.

דברי רבי פינחס מקוריץ זי"ע יעזרו לנו להבין קצת:

"דברים שאני מדבר בלשון יוון או בשאר לשון, הוא מעולם האצילות."

האם הנכם נזכרים, בהתחלת הפרק, שהבאנו את שורשה של המלה פתק: פתקיון, בלשון יונית? מכאן רמז לשורש העניין בהררי קודש, רום מעלת העולמות שנקרא 'אצילות' מלשון 'אצל' שפירושו סמיכות וקרבה...

וכך הובא בספר 'שארית ישראל' בשם רבותיו ג"ע,

"...שגילו להם מן השמים מה שמרומז ברש"י מסוים (סידרא בלע"ז) "שמסדרין את אברי המשיח על ידי הלע"ז דווקא. דהנה עניין משיח הוא להפוך שפה ברורה לכל העמים לקרוא כולם בשם ה'... אראנו נפלאות שהתגלות משיח יהיה על ידי שישבו ויתבללו כל הע' לשון ויתבטלו לקדושת התורה לקרוא כולם בשם ה'... והוא תכלית הכירורים וכו'"

(עיין שם דברים עליונים במאמר ג' למתן תורה)

שם עמ' 89-88

ביז משיח

"כדי להיות יהודים כשרים, זקוקים אנו לעצותיו של רבינו. אך כדי להיות יהודי כשר באמת, לא יספיקו העצות, עד שנתמלא נענועים למשיח...". רבי אברהם מטולמשיין ז"ל

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

הציפייה לישועה אינה שאיפה להקלה או קיצור דרך לפטור, כאותו חלום עממי למשיח קוסם ובעל פתרונות מאגיים – אדרבה, למען האמת, ציפייה זו הינה אידיאל מרומם שאליו מתמסרים ובעדו נלחמים.

לדעת הלל צייטלין, פרופסור פולני חילוני מבריק ומלומד שהתקרב לרבינו בביקורו בארץ הקודש ע"י פגישה עם סבא (ראה סיפור התקרבותו בחלק ב') והפך לצדיק בעל הדרת פנים, ועלה למוקד בעקבות השואה הי"ד.

לדעתו עניין המשיח ובפרט צד המלכות שבו, הינו הציר המרכזי שבתורת מוהר"ן, עד שהוא חיבר ופרסם על זה תזה מאלפת.

וכאן אנו לומדים שהגעגועים למשיח, הינם ערך בפני עצמו שיישומו כבר פועל על הנפש המצפה, לעורר אצלה רגשי אימה חיוביים, בונים ונפלאים כלומר כשרים באמת.

כל כך למה? מפני שהמושג משיח הינו כל כולו מלכות, שעל שלומה נאמר: "אלמלא מוראה, איש את רעהו חיים בלעו!" (אבות). פירוש: 'איש את רעהו', היינו חכמה ובינה, שני קטבים שכליים האמורים להתייחד כדי להוליד את המימד שלישי שהוא הדעת. אבל כשאין מוראה של מלכות-משיח שוררת על המוחין, אזי אדרבה, הם הורסים זה את זה ועוד 'חיים', כלומר בחיפזון ובצורה פראית. ואם המוחין הרוסים, נטולי יראה וחסרי זהירות, כיצד נהיה אפילו סתם כשרים?

העיון הפשוט במושג 'משיח' הוביל אותנו להכרה מודגשת לגבי התפקיד שממלא עניינו של משיח והציפייה אליו, בהישרדותנו עדי בואו...

ובדרך רמז, כאשר נספור את אותיות הפתק, שעולים בסך הכל 208\207 (תלוי אם כותבים אוימן חסר ו' או מלא).

על כל פנים ארבעת האותיות של המילה 'משיח' שבהן לא חל הברל, הינן ממוקמות במקומות: 87,88,89,90 – חבר נא את סכומי התורים הללו וייצא לך 354, בול כמניין נְחֵם נְחָמָן או כמניין 'משיח' (עם ד' הכוללים). מקרה? חס ושלום, אין כזה דבר, אלא - פלא!

שם עמ' 93

לפני פטירת הסבא, נכנס אליו אדם אחד לבקר אותו ורבי ישראל שכב במיטה כחצי נרדם, בעיניים סגורות. כשהוא הרגיש בנוכחות המבקר, שאל: "מי זה?... " "זה יצחק!" ענו לו.

"מי, בני יצחק? זה בני?" וכך חזר כמה פעמים. התלמידים שהיו מסביב הבינו שיש כאן כוונה, אך רק כמה שנים אחרי כן עלה בדעתם פירוש על ה"שגיאה".

על פי דברי הבעל שם טוב: "כשהצדיק נבחן בירידה גדולה, עקב התחזקותו במבחן, לא זו

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

בלבד שהוא מהפך את החושך לאור, אלא שבתוך כך הוא בורא עוד נשמות ממש, שהן יתווספו למקורבים העתידים לבא, בבחינת "נשמות יתירות" על מנת לעזור להם. (עיין הסבר בפרק הבא).

לפי זה גם האדם המזכר בסיפורנו, ועוד הרבה "בנים" אחרים כאלה, כל מי שנתווסף לו איזו רוח חדשה, נחשבים בכך ל"בני ישראל", שהרי הסבא הוליד את נשמתם היתירה בזכות התחזקותו במבחנו שבין המצרים, והם התחברו אליו לאחר מכן, בבחינת "[והשיב...] ולב בנים אל אבותם".

שם עמ' 100

* ניגון עולמי. נְחֵם נְחָם נְחָמָן מאומן הוא מחיה ומתקן ומחדש כל ישראל, וכשיבוא משיח יהיה עולם חדש לא העולם של עכשיו, עולם חדש...

* אם סובלים, תכה: נְחֵם נְחָם נְחָמָן מאומן, והוא מהפך הכל.

* רק להגיד בפה נְחֵם נְחָם נְחָמָן מאומן, זה ממתיק כל הצרות וכל הדינים וכל העבירות וכל הכפירות, הכל הוא מהפך הכל, אשרי המאמין.

* שיובור ככל עת צרה ובכל שעה "נְחֵם", שישיר את זה בשיר, בשמחה זה דבר קל וזה עיקר הכל.

* נ נח או הכל טוב. רק נְחֵם נְחָם נְחָמָן מאומן, זהו הכל, כל התורה וכל ישראל וכל הרפואות וכל הישועות, הכל בדיבור אחד.

* לכל אדם יש טוב וזה הטוב אף על פי שהוא מעט מאד כמעט שלא, יש לו כוח להפוך את האדם. הטוב שיש בו, יש בו כוח. רבינו הקדוש גילה שיש בו כוח בכל אחד, על ידי זה הטוב, לנצח כל התאוות וכל המלחמות של העולם הזה, על ידי זה השם נְחֵם נְחָם נְחָמָן מאומן...

* להגיד בבוקר, בפה: "נְחֵם" לשיר בשמחה נְחֵם, ועל ידי זה יתקרבו כולם לרבינו וזה זה הגאולה עיקר הגאולה זה רבינו, זה השם נְחֵם, זה עיקר הגאולה נְחֵם נְחָם נְחָמָן מאומן. בזה תלוי עיקר הגאולה. זה מסוגל לכל אחד בכלל ובפרט כל אחד שיתפלל ויגיד בפה: "זכות רבינו הקדוש יגן עלינו על כל ישראל. זכות נְחֵם נְחָם נְחָמָן מאומן.

* רק להזכיר את השם נְחֵם נְחָם נְחָמָן מאומן. מספיק הוא מהפך כל העוונות וכל הפשעים וכל הרע הוא מהפך לטוב, יש אתך חס ושלום איזה דבר לא טוב? זה הכל לטוב! נְחֵם תגיד נְחֵם נְחָם נְחָמָן מאומן, ש'ין, הוא כבר מהפך הכל באופן אוטומטי!

אני אשיר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

* שאלו החברים את סבא מה זה נ נח? והוא ענה: זה ספרי רבינו דהיינו התעמקות בהם ולקיימם.

* כשאומרים 'נ נח' בלבד, בשמים מבינים ויודעים את ההמשך.

* בעניין כוונת נ נח אמר: לומר 'נ נח' ולכוון שזה יעזור לו בפשיטות.

* שאלו אותו למה אתה לבד קיבלת את הפתק?

"אני לא הייתי חכם כזה אבל היה לי לב כזה שקיבלתי ממנו הכל!"

שם עמ' 109

מי שהתקרב ולו במקצת לתורת החסידות, יודע בבירור כמה עבודת הנגינה נחשבת על פיה למרכיב חיוני בחיי החסיד, עמוד העבודה כמו חוט השדרה, ואין צורך להביא על כך שום ראיה. ולמעשה, עובדה שכל חסיד אוטומטי ישיר וינגן תמיד ולא יחכה לשמחה שתבוא מאליה, אלא הוא עצמו יעורר ויחיה אותה על ידי מנגינה (וזאת אפילו אם תהיה קצת קרה בתחילה, אז מה, אדרבה).

רבי נחמן, נינו הקדוש של הבעל שם טוב, ולאחריו תלמידיו, היו, בנוסף לחידוש מיוחד אשר גילו, ממשיכי תורת הבעל שם טוב, ולכן משנתם מתובלת אף היא בצלילי מנגינות של ישראל סבא.

וכך אמר רבי נתן ברנעיו האחרונים: "אם הייתם מביאים לי עכשיו איזה מנגן בכינור, הייתם מחיים אותי!"

וכך המליץ על פי דעת רבינו: "ניגון וכלי שיר, יש להם כוח גדול להמשיך את האדם לה' יתברך. על כן טוב לאדם להרגיל את עצמו להחיות את עצמו בכל פעם על ידי איזה ניגון." (ליקוטי עצות, נגינה, י"א).

שם עמ' 140

עוד צעד קדימה: במקום לחשוב שהמוסיקה נובעת מאיזו תולדה של החכמה העליונה ושהיא מפלה אליה, מגלה לנו רבינו בסימן ס"ד, חידוש עצום שלפיו ההפך הוא הנכון:

המנגינה היא היא שורש החכמה, וזו רק נובעת ממנה!

ובכדי להראות לנו שכל חכמה נמשכת מאיזה מנגינה, מביא רבינו דוגמא מהגמרא שמספרת על

אני אשיר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

ארבעה תנאים (שהקמץ בהם היה מסוגל להחיות מתים על-ידי כוח הניגון!) אשר ניסו להתעלות
עד הרמה הרוחנית הנקראת "פרדס", וזאת על מנת לתקן שם את הפגם של החטא הקדמון,
כמובא במפרשים. (חגיגה, פרק "אין דורשין" – פירוש "בן יהודע", שם).

- הראשון התבלבל ואיבד שפיות,
- השני מת כיון שנשמתו לא מצאה את הדרך חזרה,
- השלישי, אלישע בן אבויה, הפך לכופר,
- ורק רבי עקיבא נכנס לשם ויצא משם לשלום.

הגמרא מתפלאה על תקלת אלישע בן אבויה המכונה "אחר" בשל נפילתו, משום שהשתנה
כל-כך עד שהפך לבן-אדם "אחר":

"אחר, מאי הוויי ביה?" [אחר, מה קרה לו?]

ועונה במקום: "זמר יווני לא פסיק מפומיה!" [לא הפסיק מלזמר בפיו איזה ניגון יווני.]

וכאן נתגלה לנו הסוד: בסוגיית ההתנוונות המתיוונות, שהיא ההתדרדרות הרוחנית, ידוע
שאפילו למשפחה פשוטה, לוקח לפחות שלוש דורות כדי לעקור מן המסורת ולעבור לעבר
האחר. הסב התפטר,

האב נהיה פושר

והנכד התקרר לגמרי.

אם כן, כיצד הצליח מורה בישראל (תנאי!) באתגר העלוב להשתחרר מהמצפון ולהפוך לכופר
גמור בבת אחת?

על ידי בוח הזמרי!

אותו זמר יווני שמרוב מומחיותו של אחר הוא זיהה אותו כשורשה של חכמת יוון הארורה
ולצערנו, לא טעה.

ואז התמיד בלשיר אותו כמנטרה, בבחינת "לא פסק מפומיה."

(ידוע שהייתה כוונתו לטובה אלא שהסתבך כמופלא ממנו, בחקירות הקשורות לחלל הפנוי
כאשר נשוחח קצת בהרחבה בחלק ג').

והנה קיים לנו כלל: "מידה טובה מרובה", דהיינו שכל עוצמה לעצמה היא לכתחילה ניטרלית,
ויש בידינו כוח להפנות אותה לכאן או לכאן, כפי רצוננו.

כל נטייה שלילית מקבילה לפוטנציאל חיובי, וכאשר זוכים להכווין אותה בכיוון הנכון עוצמתה

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

הוכפלה והפכה לפי 500!

לפי כלל זה, לומדים אנו מן הסיפור הנ"ל פרק חשוב בכוח השירה:

'אחר' שרצה להשיג את שורשן של חכמות יון ידע קיצור דרך אליהן – זמר יווני המוחזר בהתמדה רבה.

וזה שממשיכה הנמרא לספר: "וכשהיה קם מבית המדרש, כמה ספרי מינים נופלים ממנו..."
נופלים, וודאי כי הוא השיג את שורשם ואם כן, הוא כבר לא צריך אותם!

ומה יוצא לנו מזה למעשה?

אם ע"י זמר שלילי שמוחזר בצורה תמידית בבחינת "לא פסק מפומיה", יכולים להפוך יחסית מהר ממאסטר לכופר, כל שכן וכל שכן (X500) שנגינה חיובית מוחזרת בצורה תמידית, תוכל גם היא להפוך איש נחות לאדם הגון, ואפילו לצדיק גמור!

שם עמ' 141-142

ומעשה שהיה עם סקפטיקן שהציק לאחד מחסידי רבי ישראל ברבים בתוקפו אותו: "כן, כן אנחנו יודעים מי כתב את הפתק והכנים אותו לתוך ספרו של ר' ישראל..."

ענה לו אותו החסיד: "כן, כן אנחנו יודעים, זה אותו שהפך את המים לדם בשופכו בהם צבע, והספקנים המכחישים את הניסים במצרים הינם שייכים לאותו סוג כופרים מאז ומתמיד. וגורלם המר הוא להישאר במכת חושך מצרים ביחד עם הפקקנים דאז..."

ולגבי בעלי הדמיון שהמציאו סיפור כאילו אחד מחכמי טבריה כתב את הפתקה והכנים אותה לתוך ספרו של רבי ישראל יורשה לנו להביע כאן תגובות אישיות:

בפני אחד מקרובי משפחה של כותב השורות, הכחיש בפירוש בן הרב המדובר את הסיפור הבדיוני, בטוענו שלא היה מתאים כלל וכלל לכבוד מור אביו ז"ל לעשות כאלה מעשי קונדסים ח"ו. ואפילו אם אמר אחרת מי שאמר, לעולם הוא יישאר כעד אחד, פסול לחלוטין, בעל כוונות מפוקקות עד שאין בדבריו ולא כלום.

כאשר במישור כתיבת הפתקאות באופן כללי, נמצאים כמה אפשרויות טהורות כגון השם יתברך, מלאך הכותב, צדיק חי או מעולם האמת ועוד, שאמנם דורשים קצת אמונה, יאמר נא ישראל: מדוע נלך לרע מפוקפק כשגם הוא דורש מאמין אמוני לא פחות?

ולמען האמת, אפילו אם היה נמצא עד אחד שהיה מעיד בפירוט – מה שבמציאות לא היה כי אף אחד לא העיד על כלום אלא שמישהו סתם פטפט וסיפר על מישהו אחר שלא מדעתו...

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידיים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

בכל מקרה אפילו אם הייתה עדות כזו, היא לא הייתה מוציאה עדיין את ר' ישראל מחזקת נאמנותו מאחר והוא בהחלט הוחזק במשך כהמישה דורות רצופים כאיש כשר למהדרין, ירא שמים ברבים וראש חבורת העובדים שאליה מלאכים ושרפים מהדורות הקודמים התבטלו ושעל רוח קודשו מעידות רבבות עובדות מדהימות.

ובכן רבותי, כשמצד אחד 'עד אחד' אלמוני (שבאמת לא היה) אם היה מספר לנו סיפור שבדרך אגב דורש מאיתנו אמונה רבה (תשאלו למדברים: כיצד לפי עלילת תסריטם ידע הרב הכדוי הנ"ל שר' ישראל הצעיר לא צם ושהוא יפתח את הספר הזה בדיוק באותו המקום ובאותה השעה: הרי לנו הרבה 'ואם'...)

ומאידך חסיד עליון שמפרש את העובדה בצורה אחרת פשוטה ושאינה דורשת יותר מאמין אמוני, מאחר ואינה כופה לשום פרשנות מוחלטת אלא מציגה את הדברים כהווייתם הניסית וכעובדה שעל כל איש יהודי לקבלה באמונה. בין שניהם את מי תבחרו? במי תאמינו יותר? עליכם התשובה.

שם עמ' 217-218

סבא זכה, הללויה! הסיפור שבו ערערו ספקנים, קיבל לפתע הבלטה אדירה, מימד. את כל השלבים הוא עבר בהצלחה והעיר שירה חדשה: שיר פשוט, כפול, משולש ומרובע – כנגד כל הבורים הנמצאים. עוד ישמע מזה בקרוב, חדשות פי שנים כאלה לנחמנו, שוב לחוש ללבם העייף של שרידי עם ה', אבל בנימה מחודשת: גוואלד! גוואלד! אל תבליגו! אל תתעצבו וגם אל תתקרוו: זמן הנאולה בה קרוב, חבל יהיה לעזוב כפסיעה לפני הניצחון...

שם עמ' 220

"ויראו את אלוהי ישראל ומתחת רגליו כמעשה לבנת הספיר."

שמות כד, י.

"ומתחת לכסא הכבוד ראו דבר מוזר והיה כמעשה לבנת הספיר בגודל לבנה. שכך רצה הקדוש ברוך הוא בשעה שהיו בני ישראל במצרים, שתהיה תחת כסא כבודו כדמות לבנה, כדי שירחם על בניו ויגאלם משם.

שהיו בני ישראל משועבדים למצרים והיו מכריחים אותם לילך ולעשות לבנים יומם ולילה, והנשים היו לשות את המיט יחד עם בעליהן.

יום אחד הייתה אשה מעוברת ובהיותה עדינה – הפילה מתוך עמל העבודה. ולקחו התינוק

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

ושקעו אותו במיט.

אז ירד המלאך גבריאל ועשה כדמות לְבָנָה והעלה אותה לרקיע ושם אותה תחת כסא הכבוד. שנאמר "עמו אנכי בצרה"...

ויש אומרים שאותו סימן של הלבנה נשאר שם תחת כסא הכבוד הרבה זמן, עד שחרב בית המקדש..."

(ילקוט מעם לועז, שמות ב' תקי"ט)

כך נולד וכדוגמת כל חייו

סבא מהרגע הראשון לחייו כבר נפגש עם המימות המחלפין של רבנו

עברו חלפו אלפי שנים לאחר המעשה, והנה סיפור דומה אירע במטריה, אשה גם כן הפילה לתוך הבור, אלא שקם אז איש גיבור לא מוכר באזור, והוא קפץ לתוך הבויץ, הציל את התינוק והעלהו לאמו – הלא הוא עתיד להיות גם הוא זוהר ומסנגר לעמו כאותה לבנת הספיר, הלא הוא גיבור ספרנו זה, רבי ישראל דב אודסר.

וכך היה המעשה, בהיותה בהריון בחודש תשיעי, אמו של רבי ישראל הרגישה שהיא צריכה להיכנס לשירותים. הנוחיות דאו היו מן הפשוטים ביותר: שני חורים גדולים בקצה העיר אחד לגברים ואחד לנשים, לשם היו כולם הולכים.

כאשר אמו נכנסה לשם פתאום אחוזה צירים ולא יכלה להחזיק מעמד. אין מי שיעזור לה ואין מי שיתמוך בה ומחמת הצירים החזקים התינוק יצא ונפל בתוך הבור העמוק ששם נמצא ים של פסולת ובויץ...

היא איבדה את עשתונותיה ולא ידעה מה לעשות ומי יושיע לה בעת צרה כזאת. אין אף אחד באזור ומי בכלל ירצה לרדת למינופת כוון?

התינוק בכה והיא אפסו כוחותיה, צעקה וצעקה עד שכלו כל כוחותיה.

אז הופיע איש (דבר מאד מוזר מאחר ואסור היה לגברים להימצא שם). האיש הבין מה קורה, ירד לבור העמוק וטרח להוציאו את התינוק.

הזעיקו אז מיילדת שתבוא מהר, ותהילה לאל, יצא הילד בריא ושלם, ללא פגע.

שם עמ' 227-228

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

זקני אנ"ש

למרות כל הדברים הנפלאים שאינם אלא כטיפה מן הים והם עדים לעצמם, כאשר ישאל הקורא הנלהב כיצד תוכל להיות כזו הסתרה, כיצד אמת שכזו עדיין נעלמת בתכלית העלמה, וארבה נהפוך הוא וכו' שמעו נא לדברי עמרת ראשינו, הלא הוא רבי נתן שהקדים לנו הקדמות יקרות לדורות – ועלינו לדעת איך להשתמש בהן:

"כי בכל דור יש כמה צדיקים אמתיים. אבל יש אמת למעלה מאמת כי בוודאי אין מדרגות כל הצדיקים שווין. וכל מה שמדרגת הצדיק גדול יותר האמת שלו גדול ומבורר יותר, כי עיקר הוא האמת. עד שיש בכל דור צדיק אמתי שהוא בחינת נקודת האמת שבין הצדיקים.

אבל מחמת מרירת הגלות והתנברות הסטרא אחרא שמתגבר בחינת החילוף והשקר של היכלי התמורות הנ"ל, על ידי זה קשה מאד מאד לידע היכן נקודת האמת.

עד שעל פי רוב הכעל דבר מתגרה בהצדיקים בעצמן ומכנים ביניהם בעצמן מחלוקת גדול כי הוא מכנים בלב שאר הצדיקים כאילו ח"ו זה הצדיק האמת שהוא בחינת נקודת האמת כאילו הוא נומה ח"ו מדרך האמת.

עד שמסית אותם שיחלוקו עליו לשם שמים. כמו שמצינו בכמה דורות. כמו שאול שרדף את דוד בחינם. וכן אחי יוסף שחלקו עליו כל כך עד שהתירו את דמו. ובוודאי בוונתם היה לשם שמים כי סברו שאינו איש אמת ומוציא דיבה וכו'.

וכמו כן היה בדורות שלפנינו. ובפרט בדורות הללו בעוקבא דמשיחא שהתגבר השקר מאד עד שגם בין הצדיקים והכשרים בעצמן נפל מחלוקת גדול ואין יודעים היכן נקודת האמת.

וצריכין להתפלל להשם יתברך שיוזבחה למצוא האמת לאמיתו..."

ליקוטי הלכות, ברכת השחר ג, אות יז.

וכן המערערים שהעלו מינה כנגד בשורת הסבא היו בעיקר מחשובי החסידים, אפילו מן העובדים והצדיקים שבהם, בבחינת אחי יוסף.

וחשוב להזכיר כאן שאין המחלוקת שנתעוררה נגד סבא נוגעת באישיותו כצדיק שעל זה כולם הודו פה אחד ושום אדם כשר לא העיז להרהר אחריו.

שם עמ' 291

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

ר' ישראל דב גילה בזמנו לר' שלמה ווקסלר את סיפור הפתק.

מי היה רבי שלמה? תלמיד מובהק לרבי אברהם בן רב נחמן, צדיק וחסיד ברמלבא אמיתי מן הסוג שכבר מזמן לא קיים בעולם כלל. צדיק המקובל על כולם, ושפניעה בכבודו בפניעת בכבוד רבינו עצמו. ולכן קשר ידידות שקיים בין כאלה שרפים ונמשך לאורך שנים רבות ופורות, מהווה גב שאין אחריו ערעור והרהור.

אדרבה אם היה לפעוט בן דורנו הדל הזה הרהור כלשהו וכל שכן דיבור שייגע בכבוד האדונים, על הבחור לדאוג בהקדם על מצב אמונתו אמונת חכמים פן יישרף בנחלתם וכתמורת ערעורו על הפמוטים, היה נמצא הוא נאשם על כיבוים במימיו הודונים...

ובכן סבא סיפר לרבי שלמה את קורות הגילוי, ומה שעבר עליו לפני ואחרי קבלת הפתק. והמעשה שהיה כך היה שנכנס ר' ישראל דב לחדרו של רבי שלמה שישב סמוך לשולחנו. והראה לו רבי ישראל את הפתק המקורי, ור' שלמה אחז בשולחן בחוזק והתחיל לרעוד כל כולו ואמר בצעקות:

"אני מקנא! אני מקנא!"

ושוב נדיה שקט והסתכל בו זמן רב ואז אמר לר' ישראל דב: "אתה רואה את הנ' של הנ נח... הנ' מחולקת לשתים ויש בו י' קמנה ואח"כ צורת הנ'. רק על קוצו של אותו י' של הנ' אני יכול לכתוב שישים ספרי קבלה! וזהו הבחינה של עשרה מיני נגינה."

וקיבל והאמין באמונה שלימה ללא שום פקפוק בפתק באהבה ובשמחה. ויש עוד כמה חידושים מר' שלמה ווקסלר על עניין זה הידועים למי שהתעניין בזה בצורה רצינית ואין לאל ידינו לפרטם כאן.

ופעם הגיע ר' שלמה ווקסלר לר' ישראל דב ואמר לו שרוצה לבקש ממנו סליחה ור' ישראל דב שאל לו על מה. ענה לו:

"אתה קיבלת את הפתק ואני אומר לך תמיד חידושים עליו. אם רבינו שלח לך בידיו, אתה הוא זה שצריך לעשות חידושים ולא אני! לכן אני מבקש סליחה שאני מכריח אותך לשמוע את החידושים שלי, משום שאתה ראוי ולא אני. ולכן אני מבקש ממך כל פעם שארצה לומר לך חידוש תעצור אותי."

וזאת השיב ר' ישראל דב לרבי שלמה:

"אני רוצה לשמוע את חוות דעתך עד היכן מגיעה השנתך בדבר זה וזה נצרך לי. ולכן אתה מוכרח לומר לי את ההשגות שלך."

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

או ר' שלמה ווקסלר הסביר לו עוד פעם ונימק עוד פעם למה אינו יכול להגיד. ומתוך כך נולד לרבי שלמה עוד חידוש ואמר לו אותו... ונוכר שאסר על עצמו, או ר' ישראל דב קס ואמר לו שזוהי הוכחה שהוא הייב להמשיך ולומר חידושים.

וכן הלך ר' ישראל דב וסיפר לכמה מוקני אנ"ש דאז, יחידי סגולה אנשי ירושלים של מעלה, מנקיי הדעת שבת: ר' גדליה ברגער, ר' נתן בייטלמאכער ור' נפתלי כהן וגם הם קבלו והאמינו בזה ללא פקפוק כלל. והיה מעשה בזה עם כל אחד מהם בפני עצמו, איך קבלו את הפתק וכך היו המעשים.

משום שרבי ישראל דב היה בספיקות למי לספר בגלל מה שאמרו לו המקובלים האמיתיים שבמבריה (להיזהר על הגילוי) ולכן התפלל הרבה להשי"ת לדעת איך ולמי לספר.

ודרכו הייתה לשים את הפתק בכפל לפני הכובע. ופ"א הכובע שלו עף מהרוח והתרומם גבוה גבוה ונאבד לו הכובע... והצטער מאד על הכובע וכל שכן על הפתק שהיה בפנים. והיה בצער גדול ונכנס לאיזה בית הכנסת ובכה לו על החורבן שקרה ברגע.

בכה ליד הארון קודש ואז נכנס ר' נפתלי כהן חתנו של ר' אברהם ב"ר נחמן בשמחה גדולה והוא רואה את ר' ישראל דב בוכה. שאלו "מה קרה?" וסיפר לו ר' ישראל דב שנאבד לו הכובע והיה דבר מאד חשוב בפנים...

"אני רוצה לומר לך משהו", ענה רבי נפתלי:

"אני הלכתי ברחוב ועף על הרצפה כובע ורציתי לדעת של מי זה והיפשתי איזה סימן לדעת של מי הכובע, וראיתי דבר נפלא מאד איזה צעטיל (פתק) שכולו הוד והדר, מלא סודות נוראים... מי כתב את זה?" הוסיף לשאול בהבינו שזה היה שייך לו.

כשמעו את הדברים, קפץ סבא מרוב שמחה וחיבק ונשק את רבי נפתלי וסיפר לו את כל המעשה איך שהיה. ור' נפתלי כהן אמר בשקט: "אני יודע שרבינו כל יכול!"

והייתה לו שמחה עצומה שרבי ישראל קיבל כזה פתק מרבינו, שזה בוודאי מסימני התחלתא דגאולה.

המעשה עם ר' נתן בייטלמאכער היה ששמע שר' שלמה ור' נפתלי מתלחשים על העניין הזה ושאל אותם: "מה זאת?"

ומפני שהיה זקן וכיבדו אותו מאד לא אבו להסתיר את זה מפניו, וסיפרו לו את מה שידעו. הוא מאד התפלא ואמר:

"אני צריך לדבר עם ר' ישראל דב!" (ואז לראשונה אמר "רבי" על ר' ישראל דב).

סבא סיפר לו את כל העניין ואז אמר לו רבי נתן:

אני אשיר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

"אני מאד רוצה שזה יישאר בסוד מפני המלעיגים והמקנאים שיכולים להעמיד את כל העניין בשאלה שזה עניין של כפירה באמונה חכמים. ואני רוצה להיפרד ממך בריקוד!"
ושרו אז נ נח ואז הבין סבא שיש בזה עניין, ומאז התחילה שירת נ נח בניגון..

עם ר' גדליה ברגער לא ידוע לנו מה היה הסיפור אך מה שכן ידוע זה שהיה לאחר שנה וחצי שאנ"ש הנ"ל ידעו מזה, והתרגו שלא הודיעו לו מקודם.

אך הם אמרו כולם פה אחד שצריך להיות חכם ומבין למי לגלות זאת ולכן גילה רק לאלה שהיו חבריו הנאמנים ומהזקנים שבזמנו.

עמ' 293-295

מתוך הספר חיי מוהר"ן (סימן רס"ז)

"אני אשיר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים"..
"מהניגון והשיר העליון של משה רבינו עליו השלום, אשר כל השירות והניגונים שבעולם נמשכין ממנו..."

"הניגון והשיר העליון והמובחר על כל השירים והניגונים שבעולם..."

"ולבחינת זמר של אמונה העליונה הזאת אין מי שיזכה כי אם צדיק הדור שהוא בחינת משה שהוא במדרגת אמונה זו..."

"אבל לעתיד יתער שיר חדש של בחינת נפלאות בחינת השגחה כי אז יהיה ההנהגה על ידי השגחה לבד ושיר החדש הזה שיתער לעתיד הוא בחינת שיר פשוט כפול משולש מרובע שעולה ע"ב בחינת חסד שעל ידו יהיה חידוש העולם לעתיד בחינת עולם חסד יבנה".

ספר בעל שם טוב ז"ל (פרשת בראשית א')

בראשית קבלתי מהרב המוכיח שאמר בשם הבעל שם טוב נ"ע שכשיבוא משיח במהרה בימינו ירוש כל התורה מרישא לסיפא על כל הצירופים שבכל תיבה ותיבה ואחר כך יעשה מכל התורה תיבה אחת.

מתוך הספר כוכבי אור ערך חכמה ובינה דף קכ"ד:

כי הוא אשר נאמר עליו מה שהיה הוא שיהיה הוא משיח דא משה אשר זכה לאחוז ולהתאחד בהכסא הנוראה אשר תשיר את שיר נעימות השגת אלקותו על שבעים ושנים נימין פשוט כפול שלוש רבוע שהוא הויה באחורים (י יק יקו יקוק)

אני אשר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

שעולה שבועים ושנים לענג לנצח את כל אשר יזכו לזה ולכן מספר שמו הקדוש נחמן
כמספר מילוי הויה באחוריים יוד הה יוד הה וו יוד הה וו הה עם ארבע כוללים (148).

התנא הקדוש ונתן בן עוזיאל בשעה שהיה לומד תורה העופות שהיו פורחים מעליו היו נשרפים
אמר בפירושו על שיר השירים:

אמר שלמה נביא מלכא דישראל ברוח נבואה קדם ריבון כל עלמא ה' עסרתי שירתא
אתאמרו בעלמא הרין שירא דין משובח מן כולהון. שירתא קמייחא אמר אדם בזמן
דאשתבך ליה חובתיה ואתא יומא דשבתא ואגן עלוי פתח פומיה ואמר מזמור שיר ליומא
דשבתא. שירתא תנייתא אמר משה אם בנוי דישראל בזמן די בוע להון מרי עלמא ית ימא דסוף
פתחו כולהון ואמרו כחדא שירתא דהיכדין כתיב בכך שבח משה ובני ישראל. שירתא תליתאה
אמרו בנוי דישראל בזמן דאתיהיבת להון בארא דמיא דהיכדין כתיב בכך שבח ישראל. שירתא
רביעאה אמר משה נביא כד אתא זמניה למפטר מן עלמא ואוכח בה ית עמא בית ישראל דיכדין
כתיב אציתו שמיא ואמליל. שירתא חמישאה אמר יהושע בר נון כד אגח קרבא בנבעון וקמו ליה
שמשא וסיהרא תלתין ושית שעין ופסקו מלמימר שירתא פתח פומיה איהו ואמר שירתא
דהיכדין כתיב בכך ישבח יהושע קדם ה'. שירתא שתיתאה אמרו ברק ודבורה ביומא דמסר ה' ית
סירסא וית משריתיה ביד בנוי דישראל דהיכדין כתיב ושבת ברק ודבורה בר אבינועם. שירתא
שביעאה אמרה חנה בזמן דאתיהיבת לה בר מן קדם ה' דהיכדין כתיב וצליאת חנה בנבואה
ואמרת. שירתא תמיניתא אמר דוד מלכא דישראל על כל נסיא דעבד ליה ה' פתח פומיה ואמר
שירתא דהיכדין כתיב ושבח דוד בנבואה קדם ה'. שירתא תשיעאה אמר שלמה מלכא דישראל
ברוח קודשא קדם רבון כל עלמא ה'. ושירתא עיריתא עתידין למימר בני גלותא בעידן
דיפקון מגלותא.

מכתבי מוהר"ן (מכתב ל')

בעזרה"י יום א' וישב תקצ"א. שלום לאהובי בני מו"ה יצחק שי' ובנו שיחי'.

ידעתי כי בוודאי יהי' נשמע אצלכם כי גם פה הגיע החולאת לכמה אנשים ר"ל. ע"כ אני
מוכרח להודיע צערינו, היות בשבת ק' נחלש בביתי מאנ"ש הותיק מו"ה שמואל במו"ה יעקב
מנעמרוכ וחליו כבד עליו מאד, והוא מסוכן מאד מאד, וגם בבית ר' יונה מלמד הסמוך לביתי
נפטרה ילדה אחת אתמול והכל מהחולאת הנשמע כעת, וגודל צערינו תבין מעצמך, אך אעפ"כ
אני מחי' עצמי גם עתה במעוף צוקה הזאת בגודל חסדו הנפלא אשר הגדיל עלי היחיד קדמון ית'
שמו, שהודיענו מאור כזה אשר יודע ניגון כזה וכו' וכו' ולעתיד לבא הכל יהי' נבלל
בהניגון הזה כל מה שעבר על כל אחד. ב"ה אשר עד כה עזרנו שאנו זוכרים עדיין שהיה

ושיש אור כזה בעולם, לעולם לא נבוש בחסדו הגדול, גם אני מחיה א"ע על אשר סיבב הש"י ברחמיו שלא באתם הנה, מה מאד גדלו חסדי ה' נא בני חביבי אל תצמער כלל על זה, תאמין בהש"י כי הכל לטובה עצומה ונוראה, והנה מגודל צערי עד הנפש עורני הש"י שהחייתי א"ע כ"כ, עד שאם לא הייתי מתבייש מהעולם הייתי מרקד מחמת שמחה, כי חסדו גבר עלינו ואמת ה' לעולם, ומגודל הנחיצה א"א להארך. והש"י ירחם על ישראל ויאמר למלאך הרף ירך וישוב אלינו וירחמנו בקרוב. דברי אביך המצפה לישועה.

נתן מברסלב

ליקוטי מוהר"ן (מאמר ס"ד סעיף ה')

ידע, שעל ידי תנגון של הצדיק, שהוא בחינת משה, הוא מעלה את הנשמות מן האפיקורסית הזאת של החלל הפנוי שנפלו לשם. כי דע, שכל חכמה וחכמה שבעולם, יש לה זמר ונגון מיוחד. שנה הזמר מיוחד לחכמה זו, ומזה הזמר נמשכת החכמה הזאת. וזה בחינות (תהלים מ"ו): "זמרו משפיל", שכל שכל וחכמה יש לו זמר ונגון. ואפלו חכמת האפיקורסית, יש לה נגון וזמר המיוחד לחכמה האפיקורסית. וזה שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (תגינה ט"ו): "אחר מה היו בה זמרא ונגו לא פסק מפמה, וכשהיה קם מבית המדרש, פמה ספרי מינין גופלין ממנו, כי זה תלוי בזה, כי על ידי זמר הנ"ל שלא פסק מפיו, על ידי זה היו הספרי מינין גופלין ממנו, כי זה הזמר היה מיוחד לזה האפיקורסית והמינות שהיה לו. נמצא כל חכמה וחכמה לפי בחינתה ומדרגתה, כן יש לה זמר ונגון השיך ומיוחד אליו:

וכן ממדרגה למדרגה, כי בחינת החכמה שבמדרגה היותר עליונה, יש לה זמר ונגון יותר עליון לפי בחינתה. וכן למעלה מעלה עד ראשית נקדת הבריאה שהיא תחילת האצילות, ושם אין למעלה ממנה. ואין מקוה לאותה חכמה שיש שם, כי אם אור האין סוף המקיף לחלל הפנוי, שבתוכו כל הבריאות והחכמות. ופנודאי גם שם יש בחינת חכמה, אך החכמה שיש שם באור אין סוף, אי אפשר לידע ולהשיג אותה. כי אין סוף הוא השם ותברך בעצמו, וחכמתו אי אפשר להשיג כלל. ואין שם רק בחינת אמונה, שמאמינים בו ותברך שאורו האין סוף מסבב כל עלמין ומקיף הכל:

ואמונה, יש לה גם כן זמר ונגון המיוחד לאמונה. וכמו שאנו רואים שאפלו אמונות עפ"ם בדברי טעותם, יש לכל אמונה של עפ"ם נגון מיוחד, שמזמרין בו ועורכין בו בבית תפלתם. כן להפך בקדושה, כל אמונה יש לה זמר ונגון. ואותו הזמר המיוחד לאמונה הנ"ל, שהוא אמונה העליונה מכל המיני חכמות ואמונות שבעולם, הנו אמונה בהאור אין סוף עצמו הסוכב כל עלמין כנ"ל, אותו הזמר הוא גם כן למעלה מכל הנגינות וזמירות שבעולם, השיכים לכל חכמה ואמונה. וכל הזמירות והנגונים של כל החכמות, נמשכין מזה הזמר והנגון, שהוא

למעלה מכל הזמירות והנגונים של כל החכמות. כי הוא הזמר השיר להאמונה בהאור אין סוף עצמו, שהוא למעלה מן הכל:

ולעתיד לבוא "שיהפך לכל העמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה'" (צפניה ג), והכל יאמינו בו ותברך, אז יתקיים (שיר השירים ד): "תבואי תשורי מראש אמונה". מראש אמונה דיקא, היינו בחינת אמונה עליונה זו הנ"ל, שהוא ראש לכל האמונות כנ"ל. וזה 'תשורי' דיקא, היינו הנגון והזמר השיר לראש אמונה זו כנ"ל. ולבחינת זמר של אמונה העליונה הזאת, אין מי שישוּפה, כי אם צדיק הדור, שהוא בחינת משה. שהוא במדרגת אמונה זו, שהוא בחינת שתיקה, בחינת שחק כך עלה במחשבה הנ"ל, הינו שהיא עדין למעלה מהדבור כנ"ל. כי משה הוא בחינת שתיקה כנ"ל:

וזה (שמות ט"ו): "אז ישיר משה", ואמרו חכמינו, זכרונם לברכה (סנהדרין צ"א): 'שר לא נאמר, אלא ישיר', מכאן לתחית המתים מן התורה, שעתיד משה לשיר לעתיד לבוא גם כן. כי כל השירות, בין של עולם הזה בין של לעתיד לבוא, הוא רק אצל משה, שהוא בחינת שתיקה. שזכה לזמר ש שיר לאמונה העליונה על הכל, ששם נכלליו כל הזמירות, כי כלם נמשכים ממנה. וזה שפרש רש"י: 'ישיר', יו"ד על שם המחשבה נאמרה. היינו בחינות 'כך עלה במחשבה' הנ"ל, בחינות משה, בחינות שתיקה כנ"ל. ועל כן על ידי נגון של הצדיק, שהוא בחינת משה כנ"ל, על ידי זה עולים ויוצאים כל הנשמות שנפלו בתוך האפיקורסית הזאת של חלל הפני. כי נגונו הוא בבחינות 'ראש אמונה', היינו אמונה העליונה על הכל, שעל ידי נגון ואמונה זו נתבטלים כל האפיקורסית. ונתבטלים ונתבטלים כל הנגונים בתוך הנגון הזה, שהוא למעלה מן הכל, שממנו נמשכים כל הנגונים כנ"ל:

מתוך הספר אור התורה פ' מקץ - ע' 2202

ארו"ל ג' דברים קדמו לעולם תשו' ושמו של משיח כו'. והענין כי כל סדר ההשתלשלות מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין דהיינו מהתחלת הקו וחוט דאור א"ם עד סיומו נק' עולם לפי שהוא בחי' התלכשות אורות בכלים. אבל תשו' קדמה לעולם משום דבעל תשובה משכי לי' בחילא דתיובתא יתיר בבחי' בכל מארך ולואת מגיעי' להמשיך מבחי' הרשימו של אור א"ם ב,ה הנשאר בהחלל ומקום פנוי שהוא לפני הקו, ולכך במקום שבע"ת עומדי' אין צדיקי' גמורי' יכולים לעמוד כי ע"י הצדי' הוא הכל בחי' עולם התלכשו' אורות בכלים כו' משא"כ תשו' קדמה לעולם בבחי' הרשימו הנ"ל.

ביאור הליקוטים: בא אל פרעה – סימן ס"ד, דף שלג

אות י"ב. שעוד נראה מרחוק בהפלאת הניגון הנ"ל, שמוכרח להוציא על ידו את הנשמות שירדו בתחיות השאול והשאלות הנ"ל, שזה בעצמו הוא ניגון השגת האור אין סוף בעצמו יתברך, אשר על זה בלבד, יסוכב גם כל מעשינו באמונה, אשר נעשה בעולם הזה, באופן שנשמע לעתיד, בקול פנימיות תורתו וחכמתו הנסתרה, שבאור אין סוף, וחלל הפנוי כנ"ל. ואולם, בעצם כח וחיל משה בעצמו, יתגבר ויחיש וימהר כל כך, בעוצם מעשהו באמונה, וביטול החכמה ונפש הנגלה שבאדם, עד שזוכה גם בעולם הזה, להמשיך ולקבל בעצמו מדריגת החכמה והנשמה הנסתרה, עד שיעלה גם בעולם הזה, לניגון חכמת האור אין סוף, עד שיהיה בכחו ועוזו, להוציא ולהעלות גם הרחוקים והיורדים הנ"ל, למעשה האמונה, שמוכרח בעולם הזה. ובצאתם והעלתם, יזכו אחר כך לשמוע ולקבל מהניגון הזה בעצמו, גם השגת חכמתו יתברך שלעתיד, כפי שהכינו על כל פנים את עצמם לקבלת הניגון והשיר הזה בעצמו. [כי אפילו פושעי ישראל, מלאים מצות שבמעשה האמונה, ובוהו לבד, זוכים כל אחד כפי מדריגתו שבענין הזה לשמוע ולקבל את השיר והניגון מבחינת משה, עד שיצא ויעלה על ידי זה לגמרי לשלימות האמונה והמעשה, המוכרח לקבלת השכר והרגשת העדן והעונג אשר בשיר המופלא הזה]:

ביאור הליקוטים: בא אל פרעה - סימן ס"ד, דף שלג

אות ל"א. כפי שנראה מדבריו הקדושים, שסוכב בהם על הכלל המבואר מדברי האריז"ל (עץ חיים שער הכללים פרק א' בתחילתו עיין שם) ושאר ספרי אמת, שכל הבריאה היתה כדי להשפיע טובו. יש להתפלא לפי זה, במה שכתב שכל הבריאה היתה כדי לגלות רחמנותו, שזה אין שייך לכאורה על הצדיקים שהם הפועלים הבלתי עצלים בעבודתם, כי מה שהוא נאמן לשלם את שכרם ולהשפיע להם עדן טובו הנ"ל, אין שייך לכנות ולקרא זאת בשם רחמנות שמרחם ונותן להם, מאחר שעל פי משפט מניע להם הטוב הזה. אבל בהמבואר הנ"ל מדבריו הקדושים, שגם כל התהוות הניגון של משה ע"ה, הוא בירור תמורת הטוב והרע [שהוא ההעדר והמציאות כנ"ל] שעוסק לברר, ובאמצעות התהוות הניגון והבירור הזה בעצמו מברר ומתקן בזה לקלוקל תמורת הממשלה [מההעדר על המציאות כנ"ל] שהגבירו היורדים והנבוכים הנ"ל, [כי על ידי הניגון והבירור הזה, נתברר ועולה הטוב מן הרע שנבלע ונעלם בו, עד שחוזר מעט מעט להיות מעין ההנהגה שבסדר האמת ובאור אין סוף עצמו, שבוה באמת נבלע ונמחה לגמרי ענין הרע וההעדר שאין שייך כלל כנ"ל], אשר מבואר בכל זה, שכל אשר יתגבר יותר מבוכת הנבוכים להגברת ההעדר המציאות, יתברר ויתהווה הניגון והשיר הנפלא בנועם ועדן העליון יותר לכל הנפשות שיוזכו לזה, תבין מרחוק גם בביאור וישוב הפליאה הנ"ל, שמחמת זה באמת תסוכב כל הבריאה רק לגלות רחמיו ורחמנותו על התועים והנבוכים, אשר רבו ועצמו באחרית הימים האלה, להוציאם ממבוכותיהם על ידי משה משיח שאנו מחכים

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

ומקווים אליו, כי בעוצם כוחו ועוזו ישיר ויברר גם תמורותיהם. ושיר וביורר הטוב הזה בעצמו, הוא הטוב הנפלא מאין סוף הנ"ל [בחכמתו ודעתו] שישפיע לנצח, בשכר העבודה שעובדים אותו לבד, כי די והותר מה שיעלה ויוציא אותם מיון מצולות שאלותיהם הנ"ל, כי חכמתם ודעתם אשר הוא שובבתם ורעתם בשאלותיהם בעצמם, תיסרם ותוכיחם בשאול ומצולה הנ"ל, עד שיתגלה להם התמים במעשיו ובעל השם בנפלאותיו (עיין סיפורי מעשיות סוף הסיפור של חכם ותם ותבין), להעלות גם אותם כנ"ל:

לקוטי תפילות (תפילה ס"ד)

...והכנו ברחמיך הרבים ושלח לנו צדיקים אמתיים המופלגים במעלה מאד מאד, שיהיו בבחינת משה רבנו עליו השלום, שיהיה להם כח להכנס באלו החקירות הנמשכין מחלל הפנוי, ולשברם ולבטלם ולעקרם ולכלותם לגמרי, ולהוציא משם כל הנשמות שנפלו לשם בעוונותיהם. ויהיה לו כח לעורר ולגלות הניגון והשיר העליון והמובחר על כל השירים והנגונים שבעולם, ועל ידי זה יוציא לשלום כל הנשמות שנפלו בטעותים ומכוכות ואפיקורסות הנמשכין מחלל הפנוי, כי אתה לבד יודע גודל הרחמנות שעליהם:

...והכנו לשיר ולרנן ולנגן לפניך שירים ונגונים קדושים, לנצח בשירים ונגונים הנמשכין מאמונתך הקדושה, אשר יש להם כח להמשיך עלינו אמונה הקדושה, ולבטל מן הלב כל מיני עקמיניות וכפירות ומכוכות שבלב, וכל מיני בלבול הדעת, ולעורר ולהמשיך הלב באמת אלך ולתורתך ולעבודתך האמתיית. "עורה כבודי עורה הנבל וכינור אעירה שחר". ותשפיע ותמשיך ותגלה לנו שירים וזמירות ונגונים קדושים הנמשכין מראש אמונה, מהניגון והשיר העליון של משה רבנו עליו השלום, אשר כל השירות והניגונים שבעולם נמשכין ממנו, ועל ידי זה נוכח לאמונה שלמה באמת, ויקום בנו מקרא שכתוב: "תבואי, תשורי מראש אמונה":

ליקוטי מוהר"ן (מאמר מ"ט סעיף ה'-ו')

[ה] וזה בחינת השיר שיתער לעתיד, והוא שיר פשוט כפול משלש מרבע. והם עשרה מיני נגונים. זה בחינת הא, שהיא דלת עם יוד. דל"ת, זה בחינת שיר פשוט כפול משלש מרבע. יוד, זה בחינת עשרה מיני נגונים. וזה על ידי התגלות מלכותו, בבחינת שרה על כל העולם. ושרה, זה בחינת שיר, בחינת: "ושרים כחוללים". וזה בחינת מלכות דוד, שהיא בחינת נעים זמירות ישראל (שמואל ב כ"ג): וזה פרוש (בבא מציעא נ"ט): "אתתך גוצא גחן ולחיש, פרש רש": "שמע עצתה". כי באמת: "אשה וראת ה". היא בחינת עצה. כשהתפלה, היינו בחינת מלכות, בשפלות ובקטנות. בבחינת אתתך גוצא, בבחינת (שיר השירים ח'): "אחות לנו קטנה", בחינת (בראשית א'): "את המאור הקטן", בבחינת עצתו נופלת (סנהדרין כ"ב ע"ג שם). צריך להקים אותה,

בבחינת (עמוס ט'): "אקים את סבת דוד". וספה זו שרה, שפכתה ברוח הקדש (מגלה י"ד), ושרה זה מלכות. בבחינת (משלי י"ט): "עצת ה' היא תקום", בבחינת (בראשית א'): "שני המאורות הגדולים". וזה: 'ולחיש לה', תקבל עצתה. וזה עליות התפלה שהיא בלחש. שהיא עבודה שבלב:

[1] וזה בחינת תשובה, כמו שכתוב (שמואל ב כ"ג): "הוקם על" עלה של תשובה' (מועד קטן ט"ז):. ותשובה היא אותיות תשוב ה', ששעשית מדלת ה'. ועקר התשובה תלוי בלב, כמו שכתוב (ישעיהו ו'): "ולבבו יבין ושבו". וזה בחינת: מי זאת עולה, מי עם זאת עולה. עלה של תשובה, עליתה של תשובה, עם מי:

וזהו בחינת (יומא פ"ו): 'גדולה תשובה שמוגעת עד כפא הכבוד', וזה (שם): 'גדולה תשובה שמקרכת הגאולה'. כי לעתיד ליום שבלו שבת ותגלה אוריתא דעתיקא סתימאה. כמו שכתוב (ישעיהו נ"ח): "אזו תתענג על ה" על ה' דיקא, הוא עתיקא סתימאה (זהר ויחי דף ר"ט ע"ג שם), וזה עקר ענג שבת. ושבת זה בחינת תשובה, כמו שכתוב (דברים ל'): "ושבת עד ה' אלקיך". וזה בחינת גדולה תשובה, בשמעלה תשובה מבחינת את המאור הקטן, מבחינת 'אחות לנו קטנה'. לבחינת גדולה, לבחינת (ישעיהו ל'): "ויהי אור הלכנה פאור החמה". שמוגעת עד כפא הכבוד, היינו ששל ידי זה יגיע וישיג אוריתא דעתיקא סתימאה. וזה 'כפא הכבוד', שמכסין אותה. בבחינת (משלי כ"ו): "וכבשים ללבושך", דברים שהם בבשונו של עולם יהיו תחת לבושך (חגיגה י"ד). שמכסין אותה, בבחינת (משלי כ"ה): "כבוד אלקים הסתר דבר". וזה 'כפא הכבוד', שמכסין מפני כבוד אלקים, ואתה תגיע ותשיג אותה:

וזה בחינת בראשית, ב"ת ראשית, היינו שני ראשית. והם ראש השנה וניסן, שגם ניסן הוא ראש השנה. ואיתא בתקונים (תקון כ"א מ"ה): 'והיא נקראת קבלה, כד איהי בין תרין דרועין דמלפא'. ותרין דרועין, הם תשרי וניסן. והם ימי תשובה, כי כם הוא ימי תשובה. כי בניסן עתידין לגאל' (ראש השנה י"א), ואין הגאולה אלא על ידי תשובה, כמו שכתוב (ישעיהו נ"ט): "ובא לציון גואל" וכו' (יומא פ"ו):. ועקר ידיעת הקבלה, היינו ידיעת סודות התורה, הוא יהיה לעתיד. שאז ותגלה אוריתא דעתיקא, בבחינת תענוג שבת, בבחינת: "אזו תתענג על ה'". וזה לשון תשרי, לשון שירה. ולשון פסת, פה סח (שער הפניות דף פ"ב). כמו שכתוב (ישעיהו ל'): "השיר יהיה לכם כליל התקדש חג". כי 'תער שיר ונגונא בעלמא, בבחינת פ"ה ס"ח. בבחינת (תהלים ל'): "למען יזמרך כבוד ולא ידם", 'ולא ידם' דיקא, היינו פה סח. 'כבוד', זה בחינת מלך הכבוד (תהלים כ"ד), בחינת שרה על כל העולם, בחינת שיר של עתיד:

לקוטי תפלות (תפילה מ"ט)

...ותוכני לקדש עצמי ביותר בשני החדשים הקדושים, שהם שני ראשים של השנה, שהם ניסן ותשרי שהם ימי תשובה, שאזכה בכל שנה ושנה לשוב בהם בתשובה שלמה, ולהתקדש

בהם בקדושה יתירה ובשמחה גדולה. ואזכה להמשיך עלי קדושה גדולה ותשובה שלמה תמיד משני החדשים האלו על כל השנה כולה. ותזכני לעורר ולגלות עשרה מיני נגינה. ואזכה מהרה לסדר לפניך בכל יום תמיד שירות ותשבחות הרבה בקול גילה ורגן לשמך הגדול והקדוש, בשיר ושבח וניגון וזמרה ועזו וחדווה, בכל עשרה מיני נגינה הקדושים, עד שנוכח שיתער על דינינו השיר שיתער לעתיד, שהוא שיר פשוט כפול משולש מרובע. כמו שכתוב "השיר יהיה לכם כליל התקדש חג". ויקויים בנו מקרא שכתוב: "ושרים כחוללים כל מעיני כך". ותזכנו לידע ולהשיג סודות הקבלה הקדושה, עד שאזכה להשיג ולידע אורייתא דעתיקא סתימאה דעתידא לאתגליא לעתיד לבוא:

ליקוטי מוהר"ן (ח"ב מאמר ס"ז)

...וזה בחינת ההעלמה, שנתעלם היפי והפאר של כל העולם. כי יש צדיק, שהוא היפי והפאר והחן של כל העולם בל, בבחינת (בראשית ל"ט): "ויהי יוסף יפה תאר ויפה מראה", בחינת (תהלים מ"ח): "יפה גוף משוש כל הארץ". כי זה הצדיק האמתי שהוא בחינת יוסף, הוא ההדור והיפי של כל העולם, וכשזה היפי והפאר נתגלה בעולם, דהינו בשעה הצדיק, שהוא היפי של כל העולם, נתפרסם ונתגדל בעולם, אזי נפתחו העינים של העולם. שכל מי שנקלל בזה החן האמת של זה הצדיק, שהוא החן והיפי של העולם, דהינו שמתקרב אליו ונקלל בו, נפתחו עיניו ויכול לראות, והעקר להסתפל על עצמו. וכמבאר לעיל (בסימן סו), שעל ידי שמתקרב לצדיק אמתי, שהוא בחינת (משלי י'): "צדיק יסוד עולם", בחינת יסוד הפשוט, שממנו נמשכין כל הארבעה יסודות, בבחינת (בראשית ב'): "ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן, ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים", נהר יוצא מעדן זה בחינת: "צדיק יסוד עולם", שהוא בחינת יסוד הפשוט, אשר משם יפרד והיה לארבעה ראשים" הינו בחינת הארבעה יסודות, שנמשכין מן הצדיק כנ"ל. וכשמתקרב אליו, על ידי זה ראוי לו להסתפל בעצמו על כל המדות, איך הוא אוהו בזה. כי כל המדות נמשכין מן הארבעה יסודות, פדוע, והארבעה יסודות נמשכין מן הצדיק כנ"ל, ועל כן בשנתגלה זה הצדיק, שהוא החן והיפי של העולם, כל מי שמתקרב ונקלל בזה החן האמת, נפתחו עיניו וראוה ומסתפל על עצמו, איך הוא אוהו בכל המדות, שנמשכין מארבעה יסודות, שהם נמשכין מהצדיק כנ"ל. וגם יכול לראות ולהסתפל בגדלת השם ולהסתפל בעולם, על ידי שנפתחו עיניו על ידי התגלות הפאר של הצדיק האמת כנ"ל: כי בשעה הצדיק נתגלה ונתפרסם בעולם, זה בחינת "שם", דהינו שנתפרסם ויש לו שם בעולם, ובתוך זה השם של הצדיק האמת מלבש ומשתף שמו ותכונתו, כי שמו משתף בשמנו. נמצא בשנתגדל שם הצדיק, נתגדל שמו ותכונתו, וכל מה שנתגדל יותר שם הצדיק, נתגדל יותר שמו ותכונתו, ככנ"ל, כי שמו משתף בשמנו כנ"ל. ושם ה' הוא בחינת (זכריה י"ד): "ה' אחר ושמו אחר" כי שמו ותכונתו הוא אחרות פשוט, אך למטה משתלשל משמו ותכונתו בחינת הארבעה יסודות, כי שמו אחר ותכונתו הוא בחינת ארבע אותיות השם. ועל כן

למטה נשתלשל משמו יתברך בחינת הארבעה יסודות. ומתחלה משתלשל מארבע אותיות השם
בחינת תלת ג'ונין דעינא וכת ע"ן, ואחר כך משתלשל לארבעה יסודות. ומקדם משתלשל לבחינת:
'צדיק יסוד עולם', שממנו נמשכין כל הארבעה יסודות...

...כי 'שבת' שמה דקדשא בריך הוא' (זהו יתרו דף פח:). גם הצדיק הוא בחינת שבת,
כמו שכתוב (בזהר נשא דף קמד:): 'אנת הוא שבת דפלה יומי'...

...ואזי בשנתגלה הפאר והיפי של הצדיק האמת ונתגדל שמו, שזה בחינת הגדלת
שמו יתברך, כביכול כנ"ל, שעל ידי זה נעשין המחין וכח הראות, ונפתחין העינים כנ"ל, אזי יש
להעולם בעל הבית, שהוא משגיח על העולם. וזה בחינת 'בראשית רא"ש ב"ת' (תקוני זהר
תקון ג דף יח.). 'ראש' זה בחינת מחין, 'בית' זה בחינת בית המקדש, שעקר קיומו על ידי בחינת
המחין, שהם בחינת תלת ג'ונין דעינא וכת ע"ן, בחינת שבת, שמאיר לבית המקדש כנ"ל. גם 'בית'
זה בחינת הבתים של התפלגין, ש שם הם המחין, בחינת: 'ואמלא אותו רוח אלקים בחכמה
ובתבונה וברעת ובכל מלאכה'. 'ואמלא' דיקא, בחינת הבתים שהמחין ממלאין אותם, ואזי יש
בעל הבית בחינת ראש הבית, שהוא מחזק ברכי הבית, כי תקון הבית המקדש הוא על ידי זה
כנ"ל...

...וזהו: 'בראשית ראש בית', בחינת הבעל הבית של העולם. הינו הצדיק האמת, שהוא היפי
והפאר של העולם, שהוא בחינת יוסף, בחינת (בראשית מ"ב): "יוסף הוא השליט הוא
המשפיר" וכו', בחינת ראש בית, בחינת בעל הבית של העולם. כי על ידו קיום הבית
המקדש וקיום הבתים והדירות של ישראל כנ"ל. ועל ידי שנתגדל השם של זה
הצדיק, שהוא בחינת ראש בית, על ידי זה נפתחין העינים של ישראל כנ"ל. וזהו 'בראשית לעיני
כל ישראל'. 'בראשית', הינו ראש בית, בחינת הצדיק הנ"ל, שהוא הפאר של העולם כנ"ל, על ידו
נפתחין עיני כל ישראל כנ"ל...

...כי דע, שכל הדרות בלם נמשכין מן הצדיק שהוא הראש, בחינת ראש בית, בחינת הבעל
הבית של העולם כנ"ל בבחינת (ישעיה מ"א): "קורא הדרות מראש", שכל הדרות נמשכין מן
הראש, דהינו הצדיק הנ"ל. ואזי כשיש זה הצדיק שהוא הראש בית, אזי יש בחינת 'ראש' ויש
בחינת 'בית', ואזי בלנו, דהינו כל בני הדור, בלם בחינת בני בית אכל בשנסתלק ונתעלם זה
הראש שהוא הפאר, בחינת שם ה' כנ"ל, אזי מתגברין, חס ושלום, שמות הממאה של החיצונים,
שזה בחינת המפרסמים של שקר כנ"ל. והם בחינת ראש של הסמרא אחרא, שהוא כנגד
ראש הנ"ל דקדשה, בחינת "ראש כל חוצות", שזהו בחינת ראש דסמרא אחרא, בחינת
מפרסמים של שקר, בחינת שם הממאה של החיצונים, חס ושלום, ואזי אין בית,
ומתגלגלים בחוצות, חס ושלום. ועל בן נקרא ראש כל חוצות, כי נתעלם, חס ושלום, בחינת ראש
בית, ואזי אין בית, ומתגלגלים בחוצות, חס ושלום. ועל זה נאמר:

"תשתפכנה אבני קדש בראש כל חוצות, בני ציון הַקְרִים הַמְסֻלָּאִים בְּפִי" וכו' (איכה ד).
דהינו שישראל קדושים מתגלגלים, חס ושלום, 'בראש כל חוצות', כי נסתלק ונתעלם הראש
בית, דהינו הצדיק האמתי, ונתגבר, חס ושלום, ההפך, שהוא בחינת שם של הממאזה של
החיצונים, בחינת 'ראש כל חוצות' כנ"ל...

שיח שרפי קודש חלק ב' - א-תרמז

פעם כשלמד מוהרנ"ת את תורה זו חלק ב', המדברת מגדולת הצדיק שהוא החן והיופי של
כל העולם ומבחינת העלמה שיש על הצדיק הוזה וכו' עיין שם, אמר מוהרנ"ת בהתעוררות
ושברון לב: העלמה! העלמה! העלמה! זהו העלמה! העלמה נוראה! השם יתברך
הוא חיות של כל העולמות והוא כל כך נעלם! וכן הצדיק הוא הפאר של כל העולם, הוא החן
של כל העולם, הוא היופי של כל העולם, ואם החן הוזה היה מתגלה היה החן דקדושה על כל
העולם, והיה מתבטל כל החן של שקר והבל היופי - והוא נעלם!!! "העלמה, העלמה, העלמה,
דאם איז א גיוואלדיגער העלמה, השם יתברך איז דער חיות פון אלע וועלטן און ער איז נעלם!
דער צדיק איז דער פאר פון די גאנצע וועלט, ער איז דער חן פון די גאנצע וועלט, ער איז די
שיינקייט פון די גאנצע וועלט, אז דער חן זאל נתגלה ווערן וואלט גיווען דער חן דקדושה אויף די
גאנצע וועלט, ס'זואלט בטל גיווארן אלע חן של שקר און הבל היופי - און ער איז נעלם!!! ורבי
נחמן מולטשינער היה חוזר תמיד בלשון ששמעה ממוהרנ"ת, וכן ראבר"נ ששמעה מאביו.

לקוטי תפלות (ח"ב תפלה ל"ג)

רבנו של עולם, רבנו של עולם, רבנו של עולם, קדוש אתה ונורא שמך, ושמך משותף
בשם הצדיקים האמתיים, עשה למען שמך, וקדש את שמך, וגלה האמת בעולם. וכונו
ברחמיך העצומים, שנוכה לידע באמת מי הוא הראש בית של העולם עתה, אשר מקבל כח
מהצדיקים האמתיים האלה שהזכרתי לפניך. וכונו כחמלתך הגדולה להתקרב אליו באמת,
ולחיות נכלל תמיד באמת בהשם והפאר והחן האמתי של הצדיקים האמתיים, ולהתקשר
ולהתדבק בהם באמת בקשר אמין וחזק כל ימות לעולם... ולהסתכל בגדולת הכבוד יתברך,
ובנפלאותיו הנוראים, אשר הוא עושה חדשות ונפלאות ככל עת ועת, ולהסתכל בתיקון העולם.
ונוכה שיומשכו עלינו מוחין קדושים וטהורים מהשם הקדוש הזה של הצדיקי אמת...
רבנו של עולם, רבנו של עולם, עשה למען שמך, וקדש את שמך בעבור כבוד שמך, וכונו
שיתגדל ויתקדש שמך הגדול בעולם על דינו. מלא רחמים אדון כל יודע תעלומות, אתה יודע
"את כל המעשה אשר נעשה תחת השמש" עתה בדורותינו אלה, ואיך בעוונותינו הרבים
נתערבב ונתבלבל העולם עתה מאד מאד בלי שיעור וערך. כי כל הצדיקים האמתיים פארי
הדורות נסתלקו בימינו בעוונותינו הרבים, אשר אתה לבד ידעת גודל עוצם מעלתם ותוקפם

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

וקדושתם אשר שמך משותף בשמם, וכל מה שנגדל שמם ביותר נגדל שמך ביותר... ונוכה להכניע המאורי אש כנגד המאורי אור. ויתגבר שם הקודש, שם יהוה, שם הצדיקים האמתיים, על שם הטומאה, שמות החיצונים, ויתכמל השקר לגבי האמת. ויתגלה ויתגדל ויתפרסם בכל העולם, שם הצדיקים האמתיים ופארם והדרם וחינם הקדוש והנורא. ונוכה להיכלל בשמם ובפאר הדרת קדושתם, עד אשר יופתחו עינינו באמת, ונסתכל על עצמנו היטב באמת... וזכנו לקבל שבתות מתוך רוב שמחה, ונוכה לענג את השבת בכל עוז, ולשמוח בכל שבת ושבת בשמחה גדולה באמת. ותעזרנו ברחמיך שנוכה להמשיך עלינו על ידי קדושת שבת קודש, את קדושת המוחין של הראש בית שהוא שבת דבולהו יומא. ועל ידי זה נוכה לשוב אליך באמת, ולהיכלל בשמך הגדול המשותף בשמנו, ולתקן כל הפגמים שפגמנו בשמך הגדול...

פירסום שם הצדיק

מי שמפרסם את הצדיק זוכה לשמחה. (ספר המידות ערך שמחה סעיף ט"ז)

לקומי תפילות קמך

זכור את המסירת נפש בכל יום ובכל עת של הצדיקים האמתיים אשר מסרו נפשם באמת בכל עת ובכל יום על קידוש שמך, ובפרט המסירת נפש באמת של גדולי הדור בחירי הצדיקים אשר מסרו שמם שהוא נפשם, על קידוש שמך. וביטלו כבודם, ומסרו שמם ופרסומם וקבלו על עצמם כל הביונות שבקולם ובושות וחרפות ושפיכות דמים הרבה והכל למען שמך ולמען ישראל עמך, כדי לכפר על בני ישראל, ולהצילם מכל הגזרות ומכל הצרות:

רבנו של עולם ידעת כי אין בי כח ודעת לסדר תפילתי כראוי לפניך על צרות ישראל גדולות וקשות כאלה ובפרט בענין הנורא הזה של מסירת שמם ופרסומם של הצדיקי אמת שהוא מסירת נפש ממש אשר הם דברים גנויים וצפונים ונסתרים מאד. אבל אתה יודע מה נעשה עתה עמנו בדורות האלה, הן בכלל ישראל הן בפרטיות מה שנעשה עם כל אחד ואחד מישראל בכל יום ויום. ואתה יודע את כל מעשי הצדיקי אמת העוסקים עתה בתקוננו, את כל הגדולות והנוראות אשר הם עושים בשבילנו להמתיק כל הדינים וכל הגזרות מעלינו ולהצילנו מכף כל אויבינו להושיענו מכל צרותינו. חמול נא חוס נא ורחם והושיעה נא לנו עתה בכוחם וזכותם בעת צרה הגדולה והקשה הזאת.

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

חיי מוהר"ן דף קעח

אחר שבועות באומין, כשנכנס בבית רבי יוסף-שמואל, התחיל לומר תורה ולא סיים, ולא הייתי אז, ושמעתי שהזכיר אז, שעל המפורסמים של שקר שיש להם שם ופרסום בעולם וכו'. גם הזכיר, שיש צדיקים אמתיים שנתעלם שמם, דהיינו שאין להם שם ופרסום כראוי להם, שזה בחינת: זה-שמי לעלם, ולא זכיתי לשמע ענין זה כלל מפיו הקדוש:

אב"י הנחל מכתב ל"ח

ב"ה, אור ליום ג' ט"ז חשוון תשכ"ג, עיר הקדוש ירושלים.

עצמי ובשרי, עצמי ובשרי, עצמי ובשרי, עצמי ובשרי, עצמי ובשרי, עצמי ובשרי, החביב עלי באמת יותר מגפשי מר. ז. שור, שהעיר את רוחו והקדיש את לבבו הרחב וכשרונותיו הברוכים, והכניס עצמו בכל כחו בהשתדלות גדולה ויתרה ביותר, לגדל ולהדר ולפרסם בעולם את שם הצדיק האמת, היחיד בעולם, העולה לעילא ולעילא על כל הצדיקים הנוראים יחודי הדורות, שהוא מחסה ומגן לנו גם עכשו, בתוך כל מיני חשכות והתרחקות אשר בימינו אלה. אשריך אחי, אשריך אלפים פעמים, שפנימיות לבבך מבין ומרגיש האמת האמת, שמאיר עכשיו בכל העולמות מראש ועד סוף. שלום רב.

המעתיק.

אב"י הנחל מכתב צ"ו

אשריך, אשר עשה ה' אתך גדולות ונוראות כאלה.

נעימת לבי וחיותי שנשא אותו ה' והעלהו לשמי מרום, כדי לזכותו למעלה עליונה, שאין מעלה אחריו, שיגדל ויקדש בכל העולמות, את שם הצדיק הרועה נאמן ורחמן האמיתי, שמקבץ כל הנדחים והאבודים מכל המקומות שתעו לשם, ומכניסם תחת כנפי השכינה. אשריך שזכית לכך, ה' יאריך ימך ויאר בליבך אורות הצחצחות העליונות הגנוזות אורייתא דעתיקא סתימאה. אשר שלחו ה' אלוקים להחיותינו בדורותינו אלה, יותר מבחיינו, לגאלינו גאולת עולם שאין אחריה גלות.

אב"י הנחל מכתב קכ"ג

עיקר התגברות השמן הוא מחמת שהעלים מאתנו את הצדיק האמת. יזרז עצמו לברוח אל הצדיק המובחר שיש לו כח המושך נפלא מאד מאד להמשיך ולקרב כל העולם לה' יתברך. "בראשית לעיני כל ישראל" תורה ס"ז תנינא, פירסום שם הצדיק, בלקומי הלכות.

לקומי הלכות אורח חיים הלכות שבת (הלכה ה' סעיף ט-י)

וזה בחינת פרשת זכור שצריכין לקרות בשבת שקדם פורים פרשת זכור. שהוא זכרון מלחמת עמלק שהוא בכל דור ודור כמו שכתוב מלחמה לה' בעמלק מדר דר. כי עקר הכח ללחם בעמלק למחות שמו וזכרו מן העולם הוא על ידי שבת שהוא שמא דקדשא בריך הוא פנ"ל. כי עקר מלחמת עמלק שבכל דור. הוא כנגד שם ה' שהוא שם הצדיק האמת שהוא שם ה' כי שמו משתתף בשם הצדיק. אשר הצדיק הנה האמת הוא הפאר והיפי וההדור של כל העולם הוא החן האמת של כל העולם. הוא בחינת יסוד הפשוט בחינת נהר היצא מעדן וכו' אשר ממנו נמשכין כל הארבעה יסודות שהוא כלליות כל העולמות בלם שכלן נמשכין ממנו וכל חיותם נמשך על ידו אשר כל מי שנוכלל בשם האמת של זה הצדיק הוא מסתכל על עצמו בכל הארבעה יסודות שהם כל המדות וזוכה לחור בתשובה לה' יתברך וכו' כמבאר שם במקומו בהתורה הזאת ע"ן שם:

ואם זה הצדיק האמת שבכל דור היה נתגלה בעולם. וכל העולם היו מקרבים אליו באמת היה העולם כבר מתקן כי זה הצדיק יש לו כח לתקן כל העולם אם לא היו מעלימין ומסתירין אותו אבל בכל דור ודור יש בחינת מלחמות עמלק. ועקר מלחמתו של עמלק יפח שמו היא רק דיקא נגד הצדיק האמת הנה שהוא הראש בית. כי עמלק הוא בחינת ראשית דסמרא אחרא בחינת ראשית גוים עמלק. ועל כן כל מלחמתו הוא רק כנגד זה הראש בית האמת שכל הדורות נמשכין ממנו. בבחינת קורא הדורות מראש כי עמלק אינו רוצה להלחם לא את הקטן ולא את הגדול כי אם עם הראש בית בעצמו אבל מחמת שנגד הראש בעצמו אין לו שום כח להלחם עמו בעצמו:

כי זה הצדיק האמת הראש בית כבר זכה לנצח אותו ולשבר אותו בתכלית כי לא אתהני מדילה כלום. כי כבר שבר כל התאות וכל המדות רעות בתכלית תכליתן בתכלית השלמות שאין שלמות אחריו. והכניע ובטל מעצמו והמת הנחש שהוא זהמת עמלק שהוא הסמרא אחרא והוא הכניעם כלם מעצמו בתכלית ההכנעה והפטיל עד שלא נשאר אצלו שום אחיות הרע כלל אפלו כל שהוא ועוד הוסיף אחר כך למסר נפשו בכל יום בשביל ה' יתברך וקבל על עצמו יסורים קשים ומרים ממות בשביל קדשת שמו יתברך ובשביל עמו ישראל וכו' וכו' על כן בודאי אין לעמלק שהוא ראש הסמרא אחרא שום אחיזה להלחם עם הצדיק בעצמו. על כן כל מלחמתו הוא מה שמערבב את העולם בכל עת. ועושה מחלקת גדול בכל עת על הצדיק האמת הנה שהוא הראש בית כדי להרחיק את ישראל ממנו כדי שלא ישובו לה' יתברך על ידי הצדיק הנה שהוא הראש בית שיש לו כח להחזיר כל העולם למוטב פנ"ל וזאת הקלפה הרעה שהוא המן עמלק כל תחבולותיו וכל מלחמתו הוא להסתיר ולהעלים שם הצדיק האמת הנה שהוא הראש בית האמתי:

קלפת עמלק מרצה שיתקרב ישראל לכל הראשים שבועולם. לא מפניא הראשים של הסמרא אחרא ממש שהם עקר שם הטמאה כמו ראשי הכתות של הפילוסופים והאפיקורסים. כי גם אצלם יש להם ראשים עליהם שלומדים אצלם אלו החכמות החיצוניות הנבוכות העוקרות אותם מן העולם. ולצורך נפשות לקרבם לאלו הראשים ימח שמם בודאי הן הוא מושג דרכו. ועל זה מניח עצמו בודאי לארכו ולרחבו. אלא אפלו ראשים שיש להם חלק בקדשה שהם אנשים בשרים קצת ואפלו אם הם צדיקים רק שיש בהם עדין איזה אחיות הרע ואין להם כח להוציא את ישראל מרע לטוב. על כן מרצה עמלק שכל אלו הראשים יהיו גדולים ומפרכסים בשם גדול בעולם. ויהיה להם התנשאות גדול:

וכל פנתה הרעה רק כדי להעלים על ידי זה שם הראש בית האמתי שהוא הראש של כל הראשים שבועולם. והוא הפעל הבית האמתי של העולם שעקר תקון כל בני עולם לשוב לה' ותברך הוא על ידו דיקא. וקלפת עמלק כל מלחמתו להעלים ולהסתיר שמו של זה הראש בית דיקא. כי יש כמה וכמה ראשים בעולם. כמו שכתוב והמתנשא לכל לראש ודרשו רבותינו זכרונם לברכה אפלו ריש גרנותא וכו'. כי כל הארבעה יסודות נקראים ראשים. כמו שכתוב והיה לארבעה ראשים. ומתחלקו כמה וכמה ראשים בעולם ואפלו בקדשה יש כמה וכמה ראשים. כי כל אחד פני חלקו שזכה לברר איזה חלק מהארבעה יסודות על ידי ברור מדותיו. ותאותיו:

כמו כן יש לו איזה חלק בראשית והתנשאות הנמשכין מבחינת ברור הארבעה יסודות שנקראים ארבעה ראשים. אבל כל אלו הראשים מחמת שלא בררו עדין את כל הארבעה יסודות לנמרי בתכלית הברור. כי עדין נשאר אצלם איזה אחיות הרע מאיזה מדות ותאות. וכמו ששמעתי מפי רבנו זכרוננו לברכה שיש כמה צדיקים ש' שברו התאות אבל עדין נשאר אצלם שמץ מנהו. ואלו הצדיקים אין להם כח להחזיר בני ישראל למוטב. כי אם כחם הצדיק האמת הראש בית האמתי שזכה לכפל הרע בתכלית וכו' כנ"ל. כי מחמת שאין בו שום רע כלל. על כן יש לו כח לתקן כל הנפשות המקרבים אליו להחזירם לה' ותברך ועל כן על זה מתקנא עצמו ביותר הפעל דבר שהוא קלפת המן עמלק ומניח עצמו לארכו ולרחבו להעלים ולהסתיר שם והדור ופאר של הצדיק האמת הזה ומקים עליו מחלקת גדול. ומתנגד בתחבולותיו לתקום ראשים בעולם ולהגדיל שמם מאד. אשר שמם נמשך משם הטמאה משמות החיצוניים במבאר בהתורה הזאת במקומו עין שם. ולפעמים כשרואה שאי אפשר לו להפך האמת לנמרי להעמיד רשע גמור לעשות אותו ראש ומפרכם. כי בודאי לא יטעו בו בני ישראל הקשרים על כן הוא משתדל בתחבולותיו להתלבש עצמו באיזה בשר או צדיק שאינו גמור ונותן בלבו שיחלק על זה הצדיק הנ"ל. שהוא הראש בית האמתי:

והפעל דבר מגדיל שמו של זה החולק והמתנגד על הראש בית האמתי הוא מגדיל שמו מאד ומפרכם אותו מאד. כי עמלק מרצה שכל העולם יתקרב לאלו הראשים אף על פי שהם צדיקים קצת כדי להתחכם מהצדיק הגדול הראש בית האמתי. כי כל תחבולותיו לרחק ישראל מהצדיק הראש בית האמתי הנ"ל שכל תקון נפשות ישראל וכל העולמות על ידו כנ"ל:

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

וזה שכתוב וזנב כך כל הנחשלים אחריו וכו' וזנב דיקא. וכמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה שהיה חותך זנבות וזרקן כלפי מעלה. כי ההמון עם כנגד הצדיק הם בבחינת זנב. כי הם מפלים אליו. כי הצדיק האמת הוא הראש. והקטנים המפלים אליו הם בבחינת זנב. **אבל בודאי טוב להיות זנב ומפל לצדיק הנה שהוא ראש בית האמת מלהיות ראש במקום אחר.** וכמו שאמרו במשנה הוי זנב לאריות ואל תהי ראש לשועלים. וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה הדבוק ומחבר לטהור טהור. וכדאמרי אינשי עבד מלך מלך הדבק לשחזור וישתחוו לך כמו שפרש רש"י לענין נהר פרת שפמוך לארץ ישראל כו'. ועמלק בתחבולותיו חותך הזנבות וזרק כלפי מעלה שמהפך מזנב לראש. שלוקח קטנים במעלה שהם בבחינת זנב נגד הראש בית שהיו צריכין להיות מפלים אליו. והוא לוקח אלו הזנבות הקטנים במעלה וחוקקם ומחקם מהצדיק מהראש בית האמת. וזרקן כלפי מעלה. דהינו שעושה מהם ראשים ומגביה אותם למעלה למעלה. ומגדיל שמם מאד. ומכניס בלבם שיחלקו על הצדיק הכל בשביל להסתיר ולהעלים שם הצדיק הנה שהוא הראש בית האמת וכנ"ל:

ועל פן מלחמה לה' בעמלק מדר דר. כי זה עקר תקף מלחמות עמלק שפכל דור כי בכל דור מוכנת הגאולה לבוא על ידי הראש בית הנה שהוא בחינת משה משיח שהוא הצדיק האמת הגדול במעלה שפכל דור. אך עקר העיבור הוא על ידי המחלקת העצום הנה שהוא בחינת מלחמת עמלק שכל מלחמתו להסתיר ולהעלים שם הצדיק הנה כנ"ל:

וזה שאמר משה ליהושע תלמידו דיקא צא הלחם בעמלק. ולא לחם עמו בעצמו. כי מחמת שכל מלחמתו של עמלק הוא כנגד בחינת משה שהוא הראש בית האמת. להסתיר ולהעלים שמו חם ושלום. על פן אין יכול משה בעצמו להלחם עמו. כי אין חבוש מתיר את עצמו מבית האסורים כי איך אפשר להצדיק להגדיל ולפרסם שם עצמו. על פן צוה לתלמידו יהושע צא הלחם בעמלק. כי דיקא התלמיד של הצדיק האמת הוא יש לו פח להלחם בעמלק שרוצה להעלים ולהסתיר שם הצדיק הנה. כי בחינת יהושע תלמידו כל עסקו וכל תחבולותיו לפרסם ולהגדיל שמו הקדוש והנורא של הצדיק הנה בעולם:

וכמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה על פסוק ביד כל אדם יחתם לדעת כל אנשי מעשהו וכו' בסיומן קס) שדיקא על ידי התלמידים של הצדיק יכולין לידע גדלת הצדיק ובודאי כל כחו של בחינת יהושע תלמידו להלחם בעמלק הוא בודאי רק מהראש בית בעצמו שהוא בחינת משה. כי בודאי אין פח ליהושע שהוא בחינת התלמיד ללחם מלחמה עצומה ונוראה כזאת. וזה שכתוב והיה כאשר ירים משה ידו ויבר ישראל וכו'. כי בודאי עקר פח המלחמה הנה על ידי משה בעצמו. רק אף על פי כן המלחמה בעצמה להתגבר על עמלק שרוצה להסתיר ולהעלים שם הצדיק הנה להתגבר עליו להגדיל ולפרסם ולפאר ולרומם באמת שם הצדיק הנה צריך שיהיה געשה על ידי בחינת יהושע תלמידו דיקא כנ"ל. וכמו שאיתא בזהר הקדוש בשלח סה) שיהושע דיקא היה מסגל למלחמה הזאת עין שם. הינו כנ"ל:

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

ליקוטי תפילות (חלק ב', ה')

ובכן תרחם עלינו אבינו אב הרחמן גבור ורב להושיע, מגן עורנו ואשר חרב גאותנו. ותשמרנו ותצילנו מחרב הגאווה של מנהיגי הדור של שקר, שנומלין גדולה לעצמן מאלהם. כי לא נתן להם הגדולה מן השמים כלל, רק מתנאים על הדור בחנם, ומושלים על עם דל, ומתנהגים ברבנות והתנשאות ומתגברין על עמך ישראל מאד, והן מוזיקי עלמא, כאשר נגלה לפניך יודע תעלומות:

רבונו של עולם, אתה ידעת את לבב כל בני האדם, מה נאמר ומה נספר לפניך הלא כל הנסתרות והנגלות אתה יודע, "מציל עני מחזק ממנו ועני ואביון מנוולו", הצילנו מהם שמרנו מהם, הגן בעדנו בזכות וכן הצדיקים האמתיים מנהיגי אמת אשר אנו חוסים בהם, ושמרנו והצילנו מכל מוזיקי עלמא שהם המנהיגים של שקר, שלא יהיה להם שום כח להזיק לנו חס ושלוש, בשום דבר שבעולם, לא בגשמיות ולא ברוחניות, ולא תעשינה ידיהם תושיה. כי אין לנו על מי להשען, כי אם על אבינו שבשמים. ותכניע ותעקר ותבטל את כל ממשלתם והתנשאותם של כל המנהיגים של שקר, ותטל חרב הגאווה מידם "וזרוע רמה תשבר". ותבטל השקר מן העולם, ותגלה האמת בעולם. ויקיים מקרא שכתוב: "משד עניים מאנקת אביונים, עתה אקום ואמר יהוה, אשית בישע יפוח לו", ותבטל מדת הגאווה דסמרא אחרא מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל מעתה ועד עולם:

חיי מוהר"ן דף תע"ב

אמר לענין המפורסמים של שקר, כי על הבעל-דבר קשה מאד לטרוח עם כל העולם להטעותם מדרך הישר, על-כן העמיד מפורסם אחד במקום פלוני ומפורסם אחד במקום פלוני. ואמר על מפורסם אחד, שהוא עקר ראש אלף אנשים, שבוראי לא יקומו בתחיית-המתים:

כי עיקר מלחמת עמלק שבבל דור, הוא כנגד שם ה'

שהוא שם הצדיק האמת שהוא שם ה' כי שמו משותף בשם הצדיק.

[מלחמה לה' ומיכה בכח רבינו בעמלק מדור דוד].

מכתבי מוהרנ"ת (מכתב ק"ע)

השם, אור ליום ה', בשלח, תקצ"ה לפ"ק, קראקוב. שלום לכבוד אהובי בני וכו', מורנו הרב יצחק נרו יאיר. כבר כתבתי לך, שבאתי לקרימיניטשוק אור ליום ו', פרשת וארא, ומצאתי מכתבך, שכבר הוחזרו הספרים הקדושים, תהלה לאל, והחיות את נפשי מאד. ובאותו יום ו' הנ"ל שלחתי לך מכתבי, ונתעכבתי שם בקרימיניטשוק עד היום שעבר, ולא הגיע לי שום אגרת,

אני אשר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

לא מברסלב ולא מאומאן, ואיני יודע מה לחשוב, אך בעת צרה כזאת, המקום ירחם, בודאי צריכים גם צער הזה, אבל זאת נחמתי בעניי, מה שבחסדי ה' ונפלאותיו העצומים הוציאו הספרים מידם, מה אשיב לה' וכו'. אשרי חלקו של רבי שמואל ויינבערג, שזכה, שיוגמר פדיון שבויים כזה על ידו, אשריהם כל העוסקים בזה וכל אשר הוציא ממון על פדיון נפשות והתורה הקדושה, אוי להם ואוי לנפשם של המוסרים בעלילות שקר, אשר מרדו ופשעו בכבוד השם יתברך וכבוד התורה הקדושה, וכבוד הבעל שם טוב וזכרונו לברכה, ותלמידיו הקדושים, ובכבוד אדוננו מורנו ורבנו, וזכרונו לברכה, אשר כל ספריו הקדושים תפסו על ידי מסירתם, ישלם ה' לעושה רע כרעתם, ובחסדו הגדול ירחם על עניים ואביונים נרדפים כמונו וישיענו מהרה למען שמו הגדול והקדוש שנקרא עלינו, כי שמו הגדול נמצא בשם הצדיק האמת, כמבואר בהתורה "בראשית לעיני כל ישראל", שדברנו בה בשבת חנוכה העבר, ופה גמרנו אותה קצת.

י י ה י ה י ה נ נ ח נ ח מ נ ח מ מאומן

מתוך הספר זה ינחמנו להרב בונסון שליט"א (עמוד 61)
מתוך שיר ידידות מהמחבר יחיאל מנדל מתלמידי רבנו ז"ל:
"נשמתך ושמך הם מהשבעה דברים שקדמו לעולם".

מתוך הספר חיי מוהר"ן (גדולת השגתו עמ' של"ב)

שמעתי בשמו, שאמר: עוד יהיה זמן, שיתמהו איש לרעהו, ויאמרו אחד לחבירו: האתה היכרת את ר' נחמן, אתה היית בביתו, אתה היכרת את אחד מאנשיו, את זה או את זה. ויהיה פלא גדול בעולם מה שזכה אדם להכיר אותו, ואפילו מי שיהיה מכיר את אנשיו, יהיה גם כן חידוש גדול. (כי כל כך יגדל שמו וחשיבותו האמיתי, וידעו הכל אמיתת הפלגת גדולתו העצומה עד אין סוף, עד שיהיה חידוש בעיניהם מי שזכה להכירו וכו' כנ"ל):

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

שיח שרפי קודש חלק ב' - א-תקמו

פעם, כשדיבר מוהרנ"ת מגדולת רבינו והפליג בשבח, שאלו אחד מאנ"ש: מוהרנ"ת!! מה הינכם כל כך מפליגים ומרעישים בעולם מגדולת רבינו? נענה לו מוהרנ"ת במליצה: "אני מרעיש?? או... בקול רעש גדול". כי לעתיד יתגלה ויתפרסם **שם** רבינו בעולם, ויהיה רעש גדול מגדולתו.

מתוך הספר ליקוטי מוהר"ן (ח"ב מאמר ל"ב)

...כי הספך הוא פְּחִינַת שֵׁם ה', בְּפִחִינַת: "מְגִדֵּל עוֹ שֵׁם ה', בּוֹ יְרוּץ צְדִיק וְנִשְׁגָּב" (מְשָׁלֵי י"ח).
וְאִתָּא בְּזִהַר (פְּרָאשִׁית דָּף לז:): שֵׁם ה' דָּא סָפֵר, כִּי סָפֵר בְּמִסְפָּר שֵׁם, כְּמוֹכָא. כִּי הַסְפֵּר הוּא בְּפִחִינַת שְׁמֵי שְׁנֵיכֶתֶב בְּקִדְשָׁהּ, וְנִתְפַּיֵּשׁט בְּעוֹלָם וְעוֹשָׂה שֵׁם.

ליקוטי הלכות מצרנות ד'

היינו כי ה' בשם הצדיק כי שמו משותף בשמו עיין שם. וזהו וה' בראשם שה' בתוך ראשם ומנהיגם שהוא הראש בית כי הראש בית האמיתי בתוכו שכינת השי"ת ב"ה כי שמו משותף בשמו כנ"ל וזה עיקר הנחמה שנוכה לראש בית האמיתי שעל ידו יתקן הכל כנ"ל ב"ב אמן.

וה' בראשם וכנ"ל חטאו באוזן וכו' זה בחינת הפגם שפגמו בשם הצדיק כי השם נשמע לאזנים וכשפוגמין בשם הצדיק האמת ואין חשוב בעיניו שמו הקדוש מכל שכן כשמכזיז אותו חס ושלום זה בחינת פגם האזנים שאינם רוצים להכניס באזנם ולבכם שם האמת של הצדיק האמת אשר שמו יתברך משותף בשמו וכל מה שנתגדל ונחשב שם הצדיק הזה נתגדל ונחשב שמו הגדול יתברך...

מכתבי מוהרנ"ת מכתב רפ"א

ברוך השם, יום ד', ט"ל למספר בני ישראל, תקצ"ט, אומאן.

רב שלום לאהובי, בני חביבי הותיק, מוריני הרב יצחק, שיחיה.

אחמול קיבלתי מכתבך תיכף בכואי, והשבתי לך מיד על ידי הפאסט. וכעת קיבלתי עוד הפעם מכתבך על ידי השליח, מוסר כתב זה, ואין אני יודע מה לכתוב לך להשיב נפשך, כי כבר דיברתי וכתבתי לך הרבה, רק הזוהר לקיים, שיהיו דבריו האמיתיים של אדונינו מוריני ורבינו, וזכר צדיק וקדוש לברכה, בכל יום בעיניך כחדשים, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, כי הם

דיבורים נוראים, כל דיבור ודיבור הוא חידושי תורה אמיתיים, נפלאים ונוראים מאוד, נובעים ממעיני הישועה, והם מתחדשים בכל עת ועת לכל ההוגים בהם באמת, ובכל יום ויום נעשים חדשות ונפלאות עם כל בריה שבועולם, מכל שכן עם מין האנושי, מכל שכן וכל שכן אלפי אלפים קל וחומר עם כל אחד ואחד מישראל, **מכל שכן וכל שכן עם החפצים באמת להתקרב אליו יתברך ונקראים על שם הצדיק האמיתי, צדיק יסוד עולם האמיתי, שהוא בחינת יסוד הפשוט וכו', שכל מי שנכלל בשמו הקדוש וכו', כמו שמבואר בהתורה "בראשית וכו'".**

אם אמרתי אספרה לך חלק מאלף אלפים מה שבלבי מזה, מה שאני רואה ומבין מעמ, עד שאני יודע ומבין, שאין יודעים כלל לא יספיק הזמן והמון יריעות, ובוראי לא להינם, חס ושלום, תיקנו לנו חכמינו זכרונם לברכה, בעלי רוח הקודש, שתיקנו לנו סדר התפילה לומר בכל יום עושה חדשות וכו', אדון הנפלאות, המחפש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית וכו' וכן בשמונה עשרה לומר: על ניסוך שבכל יום עמנו ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל עת ערב ובוקר וצהרים וכו', עומד והתבונן נפלאות אל בכל עת. ואחרי כל אלה צריכין להחיות את עצמו בכל פעם מחדש בדבריו הקדושים, המשיבין את הנפש בשבעה משיבי מעם, ומהם: אומרה לאלקי בעודי וכו', ששון ושמחה ישגו וכו', להפוך כל היגון ואנחה לששון ולשמחה, בקי בהלכה אם אסק שמים וכו', מעשה ברבי אליעזר רבי יהושע, הקיצו ורגנו שוכני עפר, כי מלא כל הארץ כבודו וכו', וכהנה וכהנה רבות עשית אתה ה' אלוקים נפלאותיך ומחשבותיך אלינו וכו', להחיותינו כיום הזה בדור העני הזה להחיות ולהשיב נפשות נרדפים כאלה מכל צד מהפרנסה והתאוות והמידות והשונאים הרבים בחינם, **אך זאת נחמתינו בעניינו, שאנו מרגישיין לפרקים הפסוקים שבתהלים, שנאמרו עלינו, על כל אחד ואחד בפרטיות, ובוה יש לשמח נפשינו בכל עת, כי השם יתברך הקדים רפואה למכתנו האנושה, כי כבר היה אדונינו מורינו ורבינו זכרוננו לברכה בעולם וצדיקים במיתתן קרויים חיים, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, ועדיין עומד ומתפלל עלינו, ודבריו חיים וקיימים ומחיין אותנו גם עתה לנצח. רק השמר לך לבל יזקינו בעיניך כלל, כי נובעים מפי הזקן שבזקנים, שהתפאר עצמו, שהוא זקן ויניק וכו'. מי שמע כזאת ואך אפשר שזקינו, אדרבה! התאוות והשטותים וטירדת הפרנסה הם דברים ישנים מהמלך זקן וכסיל, אבל דברי תורה אמיתיים, בפרט חידושים נוראים כאלה ושיחות נפלאות ועמוקים ותמימים וכו' כאלה הם חידושים חדשים בכל יום ובכל עת לנצח, כי מאוד עמקו מחשבותיו, אך אנו צריכים לקבלם בפשיטות ולהאמין, שיש בהם עמקות נפלא ונורא מאוד להחיות עצמינו בכל יום, ובפרט בעת שמסבבין הרעיונים לבלבל ולהחליש דעתך, חס ושלום לזכור מחדש ממש, שיש כך נקודות טובות רבות, ותזכור מחדש ממש, שאתה מתעטף בציצית כל יום, ועוצם נפלאות סגולות הציצית קדושים ונוראים מאוד, כי ציצית מציל מניאוף וזוכה לקבל עצת הצדיקים, שהוא כולה זרע אמת, וזוכה לאמונה ולתפילה ולניסים ולארץ ישראל וכו', וכל זה בתורה אחת. ובתורה "ראיתי וכו'" נאמר על ציצית נוראות ונפלאות אחרים וכן עוד כהנה, וכן על תפילין ושבת ויום טוב וצדקה וכו'. אשרינו, שזכינו לבלי להתנגד על התגלות כזאת**

אני אשר עיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

בימינו, ואנו זוכים ללבוש ציצית בכל יום וכן תפילין וכו' ולידע תורות כאילו ולידע מהתורה
"אומרה וכו'", שכל נקודה ונקודה יקרה מאוד מאוד, נגיל ונשיש בכל יום בואת התורה, כי היא
לנו עוז ואורה. והשליח נחפו לדרכו, וההכרח לקצר.

דברי אביר, המחכה להחיות ולשמה נפשך ונפש רעך בשמחת ישראל, בשמחת התורה
הקדושה, בכל עת, מעתה ועד עולם, אמן סלה.

נתן מברסלב

מכתבי מוהרנ"ת מכתב תנ"ז

בעזרת השם יתברך, יום ב' בתקתי, ל"ב לספירה תד"ר, אומן.

רב שלום וברכה והצלחה וחיים וכל טוב לכבוד אהובי ידידי, הרבני הנגיד, הישיש הנדיב
וכו', מורנו הרב דב בער, שיחיה, עם שלום בניו היקרים, לכלאחד לפי מעלתו הרמה, ולידידי
הרבני, הנגיד וכו' מורנו הרב צבי הירש נרו יאיר, עם שלום בניו היקרים, לכל אחד לפי מעלתו
הרמה, ולידידי הרבני, הנגיד הותיק וכו', מורנו הרב אברהם בער, שיחיה, ולידידי הרבני וכו'
מורנו הרב אבילי נרו יאיר, עם שלום זוגתו ויוצאי חלציו שיחיו יברכם ה' בכל אשר יפנו ויצליחו
בוה ובבא לנצח, עוד ינוכח בשיבה טובה, אמן, כן יהי רצון. ולכל אנשי-שלומו היקרים, לכל
אחד ואחד לפי מעלתו הרמה, כולם יעמדו על הברכה בעושר וכבוד וחיים טובים וארוכים, אמן,
כן יהי רצון.

דעו, אחיי ורעיי, כי באתי לפה אומאן בשבוע העבר ביום ג' והתחלתי מיד לעסוק בתיקון
בית-המדרש שלנו, וקודם כל הכרחנו להשתדל לקבל רשות מהשרים דפה, ואחרי השתדלות
הרבה עורנו השם יתברך, שהיום היו אצל הבית-מדרש שלנו הגראדניצע (מושל העיר) בעצמו
עוד שני אדונים, ונתנו רשות לבנות הגג, רק שעדין צריכין לקבל בילעט על זה, ובעזרת השם
יתברך נקבל מחר הבילעט (רשיון) - טוב להודות לה' על זה - ועתה צריכין להתחיל בבנין הגג,
ובתחילה עלה על דעתי לבנות רק הגג העליון שנפל לבדו, אך רבים אמרו לנפשי, שההכרח
לסתור כל הגג וליבנות מחדש, וכן הבנתי בעצמי, שאי אפשר בענין אחר, אבל ההוצאה מרובה,
ואי אפשר להמתין עד שאהיה אצלם, כי בתוך כך יעברו ימי הקיץ, ובפרט כי בעסק מצוה כזאת
צריכין להקדים בכל מה דאפשר, וגם שלא יתקלקלו, חס ושלום, הדפיץ של הסטעליע (עבודות
עץ והנגרות) והקורות וכו', על-כן ההכרח להתחיל מיד, לזאת באתי להודיעם כל זה. ומה מאד
נפלאתי, שעד הנה לא הגיע לי אפילו פרוטה אחת מהם על הבנין הזה, וכבר הבטיחו כפי
הצעמיל (רשימה) ואמרו, שבודאי ישלחו תיכף קודם פסח או אחר פסח על-כל-פנים ואין קול
ואין כסף, על-כן אני שולח לכם הצעמיל מהמתחייבים, ויראו שיסלקו הכל תיכף ומיד בלי שום
עיכוב, חס ושלום, וישלחו המעות לקהלת מולמשיין ליד בני שיחיה, כדי שלא יתבטל הבנין, חס

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא על כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

ושלום. וזאת תדעו, שאפילו כאשר יסלקו כפי הצעמיל, עדין יחסר הרבה, כי ההוצאה מרובה, ובודאי תהיו מוכרחים אתם להוסיף עוד, כפי אשר אדבר, אם ירצה השם, עם רבי אברהם בער, שיחיה, כאשר יהיה אצלנו על חג השבועות, הבא עלינו לטובה, כי בודאי אי אפשר לבטל הבנין, חס ושלום, בשביל ההוצאה המרובה, אך לעת עתה תראו שישלחו כולם כפי הצעמיל ואז נדע כמה צריכין להוסיף.

לעת עתה יראו לבלי לעכב עוד המעות שהתחייבו כבר בהצעמיל, כי לא דבר ריק הוא בנין הקדוש שלנו, כי הוא זכות הרבים לדורות לנצח, אשר אי אפשר לשער כלל עד היכן זכות המצוה דרכים הזאת מגיע, עד אין סוף ואין תכלית. אשרי מי שיסיע בזה בסיוע שיש בו ממש כפי ברכת ה' וכפי ליבו הטוב, כפום מה דמשער בליבה (כפי מה שמשער בליבו) גדלת אדוננו מורנו ורבונו הקדוש והנורא מאד, וזכר צדיק וקדוש לברכה, ויזכרו היטב היטב את כל מה ששמענו כבר מפיו הקדוש ואשר ראו בעיניהם בספריו הקדשים הנוראים מאד ואשר נדבר בינינו, כי מאד מאד עמוק עמוק העסק הקדוש, שהוא זכרונו לברכה עוסק עימנו עדיין לתקננו לנצח בגין דלא ניעול בכיסופא קמה (שלא נעלה בבושה לפניו יתברך) היודע מחשבות יודע, כי אני כותב כל זה בתמימות גדול, ואני יודע, שאיני כדאי לעסוק בעסק נורא כזה, אך מאד עמקו מחשבותיו ואני עני ואביון ופרנסתי דחוקה, ואני צריך להשיא בני, שיחיו, וגם בני דוד צבי, שיחיה בעל חטומרת נעשה אלמן, ואני צריך להשיא, ואין לי שום כח כ"י- אם בפה ובכתב לעוררם ולהקיצם ולזרזם בזכות הרבים כזה, ומבטחני בלבבכם הטוב, אשר זכו בחסדו הגדול להיותם נמנים עמנו להכלל בשמו הקדוש, שהוא שם ה', כי שמו משותף בשם הצדיק וכו', שבדאי יקמו דברי אלה בוריו מיד ביתר שאת ויתר עז, וכל המוסיף - יוסיפו לו מן השמים עושר וכבוד וחיים, חיים טובים וארוכים לנצח עדי זכו לראות מה רב טוב הצפון ליראך ולכל הנלוים אליהם בגופם ונפשם ומאודם זה ממנם ושתם וראיתם בין הנקרא על שמו זכרונו לברכה ובין החולק הל"ן המבוזה נקודת האמת, ובין עובד אלקים לאשר לא עבדו, שדרשו רבותינו זכרונים לברכה בין השונה פרקו מאה פעמים ובין השונה מאה פעמים ואחד וכן לענין צדקה, שעולה על הכל, בפרט צדקה כזאת שהוא זכות הרבים וקיים לנצח, ובין הנותן מאה רובל-חדש לבין הנותן מאה ואחד וכו'.

דברי אוהבכם באמת לנצח, הנאנה והנידכה מאד מצרות נפשי המרוכים מאד ומצרות נפשות ישראל, אשר צועקים לפני מצרתם, אשר ידעתי ידעתי את מכאוביהם, אבל כבר ידעתי היטב בברור, שכל העולם מלא צרות ויגונות ומכאובות וכו', ובחסדו הנפלא אני זוכה לזכור את כל החסד והטוב, אשר עשה לנפשי- שהבדילנו מן התועים החולקים וזכני להיות נקרא על שמו זכרונו לברכה ולעסוק בעסקיו הקדושים, זה חלקי מכל עמלי, זה תקותי לנצח, וחסדו גבר עלי, שזכיתי גם לספר ולשוש בנפלאותיו הנוראים. עד הנה עזרוני רחמך, גם עד זקנה ושיבה אלהים אל תעזבנו, עד אגיד רחמך לדור וכו', נגילה ונשמחה בישועתו.

נתן מברסלב

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

מכתבי ר' ישראל קארדונר ברסלבר (מכתב ב')

ב"ה, יום ה' ד' לחודש מנחם אב תרס"ט, פעה"ק צפת ת"ו. המנחם ציון ובונה ירושלים, יבנה ויגדל וירומם למעלה את קרן אנ"ש הנקראים על שם רביה"ק בעיר לובלין ובכל מדינות פולין ויוגדל ויתרומם ויתנשא שם רביה"ק אשר משותף בשמו יתברך אשר כל זאת הוא אתחלתא דנאולה בב"א אכ"ר.

(מכתב י')

בעזהש"י החיים והשלום לכבוד אחיי ורעיי היקרים, ה"ה אנשי השם הנקראים על שם הצדיק ששמו הקדוש משותף בשמו ית', ה' עליהם יחי' ה"ה אנ"ש די בכל אתר ואתר בכל מקומות מושבותיהם, שלום.

(מכתב י"ד)

ב"ה, יום ב' קרח פעה"ק מבריא תו"כ.

החיים והשלום וכל טוב סלה לכבוד אהובי היקר ה"ה הרבני המופלא וכו' כבוד שם תפארתו מוה"ר נתן נרו יאיר עם שלום בנו הנחמד לבריות כבוד שם תפארתו מוה"ר סענדיר חיים נרו יאיר שלום לכם ולכל ב"ב שיהיו.

בטח הגיע לידכם מכתבי ששלחתי ע"י הרבני מוה"ר נפתלי חנהלים נ"י ושם כתבתי לו קבלה על הסך שישה ב"ש ששלחתם לי ע"י ר' לייביל נאדער, נ"י. והנה זוגתי תחי' עדיין מוטלת על ערש דוי ל"ע וזה כעשרה ימים שנפלה לחולשה אין מען זעהט ניט קיין בעסירקייט (ואין רואים שום הטבה), השם יתברך ירחם עליה וישלח לה בקרוב רפואה שלימה בזכות קדושת רבינו הקדוש אשר שמו הקדוש נקרא עלינו גם כן.

אנא להזכירה לרפואה שלימה כי אין כחנו אלא בפה, ואם יהיה ביכולתם לשלוח לי מה בוודאי תחיו אותי.

אוי אוי על גודל היסורים העוברים עלי, השם יתברך ירחם עלי ויקל ממני על כל פנים מעט ויחזק את דעתי לקבל הכל באהבה. ואני מחזק את עצמי בהדיבורים הקדושים שאמר רבינו הקדוש (תו' קס"ה) על הפסוק ואהבת לרעך, היינו שתקבל הכל באהבה כל מיני הרעות העוברים עליך, כי כמוך אני ה', עדיין אני הולך עמך במידת הרחמים, וצדיק ה' בכל דרכיו, והצור תמים פעלו אל אמונה צדיק וישר הוא.

וברוך ה' אשר בצר הרחיב לי והקדים רפואה למכתי שנתקרב על ידי
הבחור ישראל דוב נ"י אשר עובד אותי כעבד נאמן אל אדוניו וכבן רחמן אל
אביו ועוד יותר ויותר וסובל בזיונות כשבילי ומקבל הכל באהבה ככדי
להמציא לי איזה מעות או מזון ברוך ה' על החסד הזה.

אם יהיה ביכולתכם לשלוח לי מה שתשלחו יותר טוב ע"י שטר לר' לייביל מאכמער כי על
ידו מגיע לידי המעות בנקל יותר וד"ל. פורס שלום לידידינו היקר מוה"ר נתן חנהם נ"י אגא ידידי
לעשות מה עבורי כי אין ביכולתי לבאר גודל מרירותי השם יתברך ירחם מעתה ויש בכח הצדקה
הזו להגין עליכם לכל טוב.

כעתירת ידיכם הפורס שלומכם באהבה רבה.

ישראל היילפרין

ליקוטי מוהר"ן (ח"ב מאמר ח')

בחדש שופר בפקס ליום חגנו, כי חק לישראל הוא משפט לאלקי יעקב (תהלים פ"א):

[א] אף על פי שתוכחה הוא דבר גדול, ומטל על כל אחד מישראל להוכיח את חברו,
בשואה בו שאינו מתנהג כשורה, כמו שכתוב (ויקרא י"ט): "הוכח תוכיח את עמיתך", אף על
פי כן לאו כל אדם ראוי להוכיח. כמו שאמר רבי עקיבא (ערכין טו:): 'תבמה אני, אם יש בדור
הזה מי שיכול להוכיח'. ואם רבי עקיבא אמר זאת בדורו, כל שבין בדור הזה של עכשו:

כי בשתמוכות אינו ראוי להוכיח, אזי לא די שאינו מועיל בתוכחתו, אף גם הוא מבאיש ריח
של הנשמות השומעים תוכחתו. כי על ידי תוכחתו היא מעורר הריח רע של המעשים רעים
ומדות רעות של האנשים שהוא מוכיחם. כמו בשמנה איזה דבר שיש לו ריח שאינו טוב, כל זמן
שאין מזוין אותו הדבר, אין מרגישין הריח רע, אבל בשמתחילין להזיז אותו הדבר, אזי מעוררין
הריח רע; כמו כן על ידי תוכחה של מי שאינו ראוי להוכיח, על ידי זה מזוין ומעוררין הריח רע
של המעשים רעים ומדות רעות של האנשים שמוכיחם, ועל כן הוא מבאיש ריחם, ועל ידי זה
הוא מחליש את הנשמות שלהם, ועל ידי זה נפקס השפע מכל העולמות, התלויים באלו
הנשמות. כי עקר וניקת הנשמה הוא מהריח. כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (ברכות מ"ג:):
'מזון שמברכין על הריח, שנאמר: "כל הנשמה תהלל יה". איזהו דבר שהנשמה נהנית ממנו ולא
הגוף, הוי אומר: זה הריח'. ועל כן על ידי זה המוכיח, שהוא מבאיש ריחם, על ידי זה נחלשת
הנשמה, שניקתה מהריח כנ"ל, וממילא נפקס השפע מכל העולמות התלויים בהם:

אבל בשתמוכות ראוי להוכיח, אזי אדרבא, הוא מוסיף ונותן ריח טוב בהנשמות על ידי
תוכחתו. כי התוכחה צריכה להיות בבחינת התוכחה של משה, שהוכיח את ישראל על מעשה

העגל, שעל ידי תוכחתו נתן בהם ריח טוב, בבחינת (שיר השירים א): "נרדף נתן ריחו", הנאמר על מעשה העגל. עוב לא נאמר, אלא נתן, כמו שפרש רש"י שם וכמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה, בנמרא (שבת פח:). כי על ידי תוכחה של משה על מעשה העגל הוסיף ונתן בהם ריח טוב, שהוא בחינת מוונא דנשמתא. כי עקר וניקת הנשמה היא מהריח כנ"ל, כי על ידי קול המוכיח שהוא ראוי, על ידי זה הוא נותן ריח טוב בהנשמות, שהוא בחינת מוונא דנשמתא כנ"ל:

כי יש מוונא דנשמתא ומוונא דגופא, ועל ידי מוונא דגופא נחלש מוונא דנשמתא. כי על ידי מוונא דגופא, דהינו על ידי אכילה ושתיה על ידי זה מגדילין את בחינת עקב דסמרא אחרא, בבחינת (תהלים מ"א): "אוכל לחמי הגדיל עלי עקב". כי על ידי האכילה נתחזקו העקבים והרגלי, בבחינת (שבת קנב): "דק בכפי ותשפח בנגרי". ואז בשנתגדל, חס ושלום, עקב דסמרא אחרא, על ידי זה נחלש, חס ושלום, בחינת עקב דקדושה שהוא בחינת (משלי כ"ב): "עקב עננה יראת ה'", שהיא בחינת ריח, בבחינת (ישעיה י"א): "והריחו ביראת ה'", שהוא מוונא דנשמתא:

והתקון לזה הוא על ידי בחינת קול כי בחינת קול הוא משקה את הגן, ששם גדלים כל הריחות והיראות, בבחינת (בראשית ב):

"וַיִּנְהַר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן". וְנָהַר הַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן וְכוּ' זֶה בְּחִינַת קוֹל, בְּבִחִינַת (תהלים צ"ג): "נשאו נהרות קולם"; וזה בחינת (בראשית ג): "את קולך שמעתי בגן ואירא". כי זה הקול משקה את הגן, שעל ידי זה גדלים שם כל הריחות, שהם בחינת יראת ה', שנהו בחינת מוונא דנשמתא כנ"ל. כי על ידי זה הקול נכנע בחינת עקב דסמרא אחרא, כי זה הקול הוא בחינת (שם כ"ז): "הקל קול יעקב". ועל בן זכה יעקב לבחינת הריח, בבחינת (שם):

"ראה ריח בני בריח שדה", הנאמר ביעקב, והוא מכניע עקב דסמרא אחרא, בבחינת (שם כ"ח): "וידו אוחזת בעקב עשו". וזה הקול הוא בחינת קול המוכיח הראוי, בבחינת (ישעיה נ"ח): "הרם כשופר קולך והגד לעמי פשעם" וכו'. כי המוכיח שרוצה להוכיח את ישראל ולהגיד להם פשעם וחמאתם, הוא צריך לזה הקול, כדי שלא יבאיש ריחם על ידי שמעורר עוונותיהם כנ"ל. על בן צריך לזה הקול, כי על ידי זה הקול הוא מוסיף ונותן בהם ריח טוב, כי על ידי זה הקול גדלים כל הריחות, כי זה הקול משקה את הגן וכו' כנ"ל:

וזהו: "הרם כשופר קולך" כשופר דיקא, כי זה הקול המשקה את הגן, שהוא בחינת: "וַיִּנְהַר יֵצֵא מֵעֵדֶן", הוא בחינת קול הנגזר של השיר שיתער לעתיד, בשיחידש את עולמו, שהוא בחינת שיר פשוט, כפול, משלש, מרבע. וזהו כשופר ראשי תבות: פשוט, כפול, שלוש, רבוע שהוא בחינת השיר שלעתיד, שהוא בחינת הקול המשקה את הגן, שעל ידי זה הקול דיקא הוא יכול להוכיח. וזהו: "הרם כשופר קולך" כשופר דיקא, כנ"ל:

וזהו בחינת: 'מושכין עליו חוט של חסד', הנאמר במוכיח הראוי, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (תמיד כח): 'המוכיח את חברו לשם שמים, מושכין עליו חוט של חסד, שנאמר: "מוכיח אדם אחרי חן ימצא", כי חוט של חסד זה בחינת שנקלע ונשזר ונעשה חוט מהנימין, שעל אלו הנימין (שקורין סמרינים) יתנגן הנגון והשיר הזה של לעתיד, שהם ע"ב נימין כנגד שם י' י"ק יכ"ו יקו"ק, שהוא בחינת שיר פשוט כפול וכו', כמובא בתקונים (תקון כ"א), [לקוטי הלכות אורח חיים (הלכות פסח ט', א)] כי יש ארבע עולמות א"ב"י"ע [אצילות, בריאה, יצירה, עשיה] ושרשם ארבע אותיות הו"ה שהם בחינת ארבעה שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, בחינת מנת"א [מעמים, נקדות, תגים, אותיות], ומהם נמשכין הארבעה יסודות ארמ"ע, [אש, רוח, מים, עפר], שהם בחינת דצח"ס [דומם, צומח, חי, מדבר], שכנגד זה הם ארבעה חלקי התפלה, כי קרבנות בעשיה וכו'. ובתחלה מתקנים אותם בעובדא בסוד יפנה ויטל ידיו וציצית ותפלין של יד ושל ראש, כמבאר כל זה בכתבים. ומבאר ב"עץ חיים" בתחלתו שפעמים, שהם בחינת ע"ב שם אי אפשר לדבר בלל]. ~~~ [לקוטי הלכות אורח חיים (הלכות קריאת התורה ו', ב) ובשביל זה צריכין לקרות בתורה כנגון ובפעמים כדי להמשיך על עצמו קול הנגון הנ"ל שנמשך על ידי התורה כנ"ל שהוא גבוה מן הכלל, כי יש בהתורה מנת"א. [מעמים, נקדות, תבות, אותיות], והפעמים, שהם בחינת נגון, גבוהים מן הכלל, כמובא, כי הפעמים, שהם בחינת נגון הנ"ל, הם בבחינת שם ע"ב, כמובא, שזהו בחינת השיר והנגון הנ"ל שעולה ע"ב כמנין חסד, כמו שמבאר שם] ~~~ שהוא עולה בל"ו ע"ב. ועל אלו הנימין יתנגן השיר הזה של לעתיד כשיחידש את עולמו, בבחינת (תהלים פ"ט): "עולם חסד יבנה", שאז יתער שיר פשוט וכו'. וזהו בחינת חוט של חסד הנ"ל, הנאמר במוכיח הראוי, הניו בחינת החוט הנעשה מהנימין הנ"ל, שעליהם יתנגן השיר הזה כשיהיה חרוש העולם, בחינת: "עולם חסד יבנה", כנ"ל. וזהו: 'מושכין עליו חוט של חסד' זה בחינת ההמשכה, שמושכין ופושטין את הנימין, כדי לנגן עליהם שיר הנ"ל. נמצא שעל ידי קול המוכיח הראוי, הוא נותן ריח טוב בהנשמות כנ"ל...

* י י"ה יה"ו יהו"ה
10 15 21 26 = 72 - ע"ב - כמנין חסד
יוד הי ויו הי
20 15 22 15 = 72 - ע"ב - כמנין חסד
(עולם חסד יבנה שיר שעולה כל כולו חסד).

[ז] ועל ידי התפשטות הנבואה על ידי זה נתברר ונתתקן בחינת פח המדמה, בכחינת (הולשע
י"ב): "ובידי הנביאים אדמה" כי עקר תקון וברור המדמה הוא כשהוא ביד הנביאים, וכשנתתקן
המדמה, על ידי זה נתתקן האמונה האמתית דקדושה, ונתבטל אמונות פזביות. כי עקר האמונה
תלויה בכל המדמה. ~~~ [ל] וקוטי הלכות ברכת הריח והודאה הלכה ד' סעיף י"ד: ועקר המדמה אין לו פח כי
אם בעשיה גשמית ששם יש לו פח לכלבל. ושם צריכין עקר הברור של המדמה. שנה בחינת מה שכתוב בכתבים
שעקר אחיות הקלפות הוא בעשיה, כי עקר אחיות הקלפות הוא על ידי פח המדמה שהוא בחינת נהג,
בחינת עין הדעת טוב ורע. שעקר אחיותו בעשיה גשמית דיקא. ושם צריכין עקר הברור, כי דע כי פח המדמה
הוא בחינת הממצע בין גשמייות לרוחניות, בין גוף לנפש. כי פח המדמה הוא בחינת תכלית
הרוחניות של כל הגשמיים. והוא תכלית הגשמייות של הרוחניות. ועל כן הוא בחינת הממצע
שמחבר גשמייות ורוחניות, כי כל הדברים הגשמיים שבעולם אנו יכולים לצירם במח
בתבניתם ודמותם ממש. וזה הפח שמציר כל הדברים במח זה בחינת פח המדמה כי פח
השכל האמתי הפנימי רחוק ונעלם מאד מכל מיני גשמייות. רק עקר הציור הוא על ידי פח
המדמה במבאר כל זה בספרים. וזה הציור שמצירין דבר גשמי במח. זה הציור הוא תכלית
הרוחניות של אותו הדבר, אבל כנגד הדעת זה הציור הוא בחינת תכלית הגשמייות, כי אף
על פי שאין בהציור שפדעת שום גשמייות, אף על פי כן מאחר שמציר בדעתו דבר גשמי הוא
נחשב תכלית הגשמייות נגד פנימיות הדעת, אבל נגד הדבר הגשמי בעצמו הוא בכחינת
תכלית הרוחניות. מאחר שאנו מעלין דבר גשמי אל המח. ומצירין ציורו לכך במח בלי שום
גשמייות כלל. והכו הדבר היטב. נמצא שפח המדמה הוא בכחינת ממצע בין גשמי לרוחני. ונק על
ידי הפח הזה יכולין להושיט ולהודיע ציור דבר גשמי להמח והדעת וכמבאר מזה בספרים. ועל כן שם בכחינת הפח
המדמה שם עקר הנסיון והבחירה של כל אדם. ושם עקר אחיות בחינת עין הדעת שהוא בחינת נהג בחינת מתקלא
שם. שם עקר הנסיון והבחירה כדוע, כי עצם השכל הוא גבה מפלאך ורחוק בודאי מכל חמא ומכל תאוה. ומכל
גשמיית העולם הזה. ולהפך גוף החמר הוא בחינת בהמה שאין לה שום בחירה. ואין לה פח להטות משום תאוה.
ועקר הנסיון והבחירה הוא רק מהמת חביר הנפש והגוף. ועקר החבור הוא על ידי בחינת הפח המדמה
שבאדם. שיש לו פח לנטות לכאן או לכאן, כי מי שזוכה לברר המדמה אין זוכה על ידי זה לאמונה שלמה לאמונת
הרוש העולם וכו' כנ"ל. ואז זכה לעלות דרך המדמה אל עצם השכל הפנימי שהיא הגשמה. ועל ידי זה זכה לרב
טוב הצפון עין לא ראתה וכו'. כי המדמה הוא בחינת סלם מצב ארצה וראשו מגיע השממה וכו'. ולהפך להפך, כי
כל הנפילות והירידות של כל הרחוקים שנתרחקו מה' והפך. הכל היה על ידי שלא בררו המדמה על ידי התקרבות
לצדיקים אמתיים וסמכו על דעת עצמן. ועל ידי זה נאבדו ונטרדו מן העולם. כי באמת הדעת והחכמה של כל בני
אדם שבעולם. אפלו של החכמים הגדולים הכל הוא רק בחינת פח המדמה שרבו מערב בדמיונות כוזבים. ואין מי
שזכה לשכל אמתי. כי אם הנביאים בעלי רוח הקדש ושאר צדיקים אמתיים פיוצא בהם, כי בכל דור ודור נמצאים
בעלי רוח הקדש אפלו אחר שפסקה הנבואה כמבאר באריכות בכתבי האר"י ז"ל וכמבאר בהתורה הנ"ל, עין
שם. ומי שרוצה לזכות לחיים אמתיים, דהיינו לאמונה שלמה שנה עקר החיים. או אפשר לזכות כי אם על ידי
שישתדל ויתאמץ ויבקש הרבה מה' ותברך שזוכה להתקרב לצדיקים אמתיים כנ"ל. שעל דם דיקא זכה לברר
המדמה שעל ידי זה עקר האמונה כנ"ל] ~~~, כי במה שהשכל מבין אין שייך אמונה. ועקר אמונה היא

רק במקום שהשכל נפסק ואינו מכין הדבר בשכלו, שם צריכין אמונה, וכשאינו מכין הדבר בשכלו, אזי נשאר רק בכחינת כח המדמה, ושם צריכין אמונה:

נמצא שעקר האמונה היא בכחינת המדמה, ועל כן על ידי התפשטות הנבואה שעל ידי זה נתברר ונתתקן המדמה, על ידי זה נתתקן האמונה האמתית דקדושה כנ"ל. כי יש עשרה מדרגות בנבואה והם כנגד עשרת הדברות, שהם בחינת עשרה מדרגות של נבואה. כמו שכתוב (דברים ה): "פנים בפנים דבר ה' עמכם". דבר ה' זו נבואה, כמו שדרשו רבותינו, וכרוגם לברכה (שבת קלח:). ועל כן על ידי נבואה שהוא בחינת עשרה מדרגות, בחינת עשרת הדברות, זוכין לאמונה בהשם ותברך; להאמין שהכל ברא ה' בעשרה מאמרות. נמצא שעקר תקון האמונה הקדושה היא על ידי בחינת רוח נבואה:

[ח] ועל כן צריכין לחפש ולבקש מאד אחרי מנהיג אמתו להתקרב אליו. כי כל מנהיג ומנהיג יש לו בחינת רוח נבואה, וגם עקשו, שפמלה הנבואה, אף על פי כן בהכרח שיהיה להמנהיג בחינת (במדבר י"ד): "רוח אחרת", מה שאין נמצא בשאר ההמון, שעל ידי זה זכה להיות מנהיג. כי בלא זה, מפני מה יזכה זה דוקא להיות מנהיג ולא אחר. אך באמת כל מנהיג ומנהיג של ישראל יש לו בחינת רוח אחרת. כי המנהיג הוא בחינת (במדבר כ"ז):

"איש אשר רוח בו, אשר יוציאם ואשר יביאם", כי המנהיג המוציא והמביא את ישראל, בודאי יש לו בחינת רוח אחרת, אשר מחמת זה נעשה הוא דוקא מנהיג לישראל. וזה הרוח אחרת שיש להמנהיג הוא בחינת רוח הקדש, רוח נבואה. אף על פי שעכשו אין נמצא רוח נבואה, רוח הקדש ממש, אף על פי כן בודאי יש לו בחינת רוח אחרת, הנמשך מן הקדושה, מה שאין נמצא בשאר ההמון, שזהו גם כן בחינת רוח הקדש. אף על פי שאינו רוח הקדש ממש לידע עתידות, אף על פי כן הוא בכחינת רוח הקדש, רוח נבואה:

ועל ידי בחינת הרוח הקדש שיש להמנהיג האמתו שהוא בחינת רוח נבואה, על ידי זה כל המתקרבים אליו נתחזק ונתתקן אצלם האמונה האמתית דקדושה. כי כל מי שיוכה להתקרב למנהיג האמתו, על ידי התקרבותו אליו נתתקן ונתברר אצלו בחינת המדמה, על ידי בחינת הרוח נבואה של המנהיג. כי עקר תקון המדמה הוא על ידי בחינת רוח נבואה כנ"ל, ועל ידי תקון המדמה נתתקן ונתברר האמונה הקדושה כנ"ל. על כן כל המתקרבים למנהיג אמתו, זוכין לאמונה ישרה דקדושה:

אכל באמת ציריבין לחפש ולבקש מאד מאד אחר מנהיג אמתי בזה, וצריך לבקש מאד מהשם ותברך, שיזכה להתקרב למנהיג אמתי, כדי שיזכה לאמונה אמתית בשלמות. כי בשמתקרבין, חס ושלום, למנהיג של שקר, על ידי זה באין, חס ושלום, לאמונות כזביות. כי מנהיג של שקר הוא בחינת נביא השקר, בחינת (מלכים א כ"ב): "רוח שקר"; ועל ידי זה אדרבא, נתקלל המדמה, ובאים לאמונות כזביות. כי עקר תקוון האמונה היא על ידי בחינת רוח נבואה שיש להמנהיג האמתי, שעל ידי זה נתברר המדמה, ועל ידי זה נתתקן האמונה כנ"ל:

אבל בלא בחינת נבואה אין המדמה ברור ומתקן, ואזי המדמה מערב ומבלבל את האדם באמונות כזביות. וזה בחינת זהמת הנחש. כי ערוב ובלבול המדמה, שמערב ומבלבל באמונות כזביות, זה בחינת זהמת הנחש. כי כל המנחשים והקוסמים בלם הם על ידי פח המדמה, שאינו מברר ומתקן, שמערב ומבלבל אותם באמונות כזביות של שמות ושקר שהם זהמת הנחש. ועל בן ישראל שעמדו על הר סיני פסקה זהמתן (שבת קמו), כי שם זכו בלם לנבואה, על ידי משה רבנו, רבן של כל הנביאים, שהיה מנהיג האמתי שלהם. ועל ידי זה נתברר ונתתקן המדמה אצלם, וזכו לאמונה שלמה בה'. ועל בן פסקה זהמתן, זהמת הנחש, שהוא אמונות כזביות, כי זכו לשלמות אמונה הישרה דקדשה על ידי ברור המדמה, שזכו על ידי רוח נבואה כנ"ל:

וזה בחינת ה דהששי, הנאמר במעשה כראשית. כמו שכתוב: "ויהי ערב ויהי בקר יום הששי", ודרשו רבותינו, וברונם לברכה (שבת פח), שכל העולם היה תלוי עד ששה כסיון, שקבלו ישראל את התורה. כי עקר חדיש העולם, דהינו לידע שהעולם מחדש והשם ותברך ברא את העולם ברצונו, הוא תלוי באמונה. כי על ידי שכל אי אפשר להבין חדיש העולם, ועל בן האפיקורסים בופרים בזה, מחמת שאי אפשר להבין זאת בשכל. כי עקר חדיש העולם הוא רק על ידי אמונה, כי אנו מאמינים בה' שהוא ותברך ברא את העולם מחדש. כי באמת חדיש העולם היה על ידי בחינת אמונה, כמו שכתוב (תהלים ל"ג): "וכל מעשהו באמונה". נמצא שעקר חדיש העולם תלוי באמונה. ועל בן היה העולם תלוי עד קבלת התורה, כי אז זכו לאמונה שלמה על ידי רוח נבואה כנ"ל ועל בן אז דיקא נתגלה חדיש העולם, כי עקר חדיש העולם תלוי באמונה כנ"ל:

[ט] ועל ידי אמונה יהיה חדיש העולם לעתיד. כי התקבצות החסדים שעל ידם יהיה חדיש העולם, בבחינות (תהלים פ"ט): "כי אמרתי עולם חסד יבנה", הוא על ידי אמונה, בבחינת (שם צ"ב): "להגיד בבקר חסדך ואמונתך בלילות". אמונתך בלילות זה בחינת האמונה, שהיא תלויה בכח המדמה שהוא בחינת לילה, בחינת חלום לילה שבא על ידי המדמה. ועל ידי זה: 'להגיד בבקר חסדך', היינו בחינת חסד הנ"ל, שעל ידו יהיה חדיש העולם לעתיד כנ"ל. וזה בחינת (איכה ג): "חדשים לבקרים רבה אמונתך". רבה אמונתך היינו אמונה, על ידי זה יהיה חדיש העולם, בחינת: חדשים לבקרים, בחינת: "להגיד בבקר חסדך" וכו' כנ"ל:

[י] ובשיתיהת הדיוש העולם לעתיד, או יתנהג העולם על ידי נפלאות, היינו על ידי השגחה לבר שהיא בחינת נפלאות, שלא בדרך הטבע. כי הדיוש העולם לעתיד הוא בבחינת ארץ ישראל, כי עקר ארץ ישראל הוא על ידי בחינת (תהלים קי"א): "כח מעשיו הגיד לעמו" וכו'. כמו שפרש רש"י על פסוק: "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ", ופרש רש"י: "שבושיל זה פתח בבראשית, משום "כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים", כדי שלא יאמרו האמות העולם: לסטים אתם וכו', על כן פתח בבראשית, כי הוא יתברך בראוה וכו'. נמצא שעקר ארץ ישראל הוא על ידי 'כח מעשיו', על ידי שיודעין שהשם יתברך ברא את העולם:

ולעתיד יחדש הקדוש ברוך הוא את כל העולם בלו בבחינה זו של ארץ ישראל, כי אז יתגלה שהשם יתברך ברא הכל, ואז יחדש כל העולם בלו בבחינת ארץ ישראל. ועקר קדשת ארץ ישראל הוא, ש שם הוא השגחתו יתברך תמיד, בבחינת (דברים י"א): "תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה"; ולעתיד, שיתחדש את כל העולם בלו בבחינת ארץ ישראל כנ"ל, אז יתנהג כל העולם בלו על ידי השגחה לבר, כמו ארץ ישראל, ואז יתבטל הטבע לנמרי, ויתנהג העולם על ידי השגחה לבר, שהוא בחינת נפלאות, שלא בדרך הטבע. ואז יתעור שיר חדש, בחינת (תהלים צ"ח): "שירו לה' שיר חדש, כי נפלאות עשה"; הינו השיר שיתעור לעתיד, שהוא נגון של השגחה, בחינת נפלאות, כי אז יתנהג העולם על ידי השגחה ונפלאות:

כי יש נגון של בחינת דרך הטבע, וזה בחינת (שם י"ט): "השמים מספרים כבוד אל, ומעשי ידיו כבוד הקדוש", שהוא בחינת הנגון והשיר של דרך הטבע, של תכונות השמים. הינו בחינת השירים ותשבחות שמשבחין להשם יתברך על ההנהגה של עבשיו, שמתחיל העולם בדרך הטבע. אבל לעתיד יתעור שיר חדש של בחינת נפלאות, בחינת השגחה, כי אז יהיה ההנהגה על ידי השגחה לבר. ושיר החדש הזה שיתעור לעתיד, הוא בחינת שיר פשוט, כפול, משלש, מרבע, שעולה ע"ב, בחינת חסד, שעל ידו יהיה הדיוש העולם לעתיד, בחינת: "עולם חסד יבנה". ושיר הזה הוא בחינת קול הנ"ל, שהוא משקה את הגן, שעל ידי קול הזה יכולין להוכיח, בבחינת: "הרם כשפר קולך והגד" וכו', כנ"ל:

נמצא שעל ידי תפלה זוכין לבחינת הנ"ל, שעל ידי זה באין לבחינות קול הנ"ל, שעל ידי זה יכולין להוכיח כנ"ל. כי על ידי תפלה הנ"ל נעשין גרים, ונתגלה הכבוד, ועל ידי זה נתפשט הכבוד. ועל ידי נבואה זוכין לאמונה, ועל ידי אמונה יהיה הדיוש העולם לעתיד. והדיוש העולם הוא בבחינת ארץ ישראל, הינו בבחינת השגחה כמו ארץ ישראל, ואז יתעור השיר של השגחה ונפלאות, ושיר הזה הוא בחינת קול הנ"ל:

וזה בחינת: "וירא מנחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה, ויט שכמו לסבל, ויהי למם עבד" (בראשית מ"ט). מנחה זה בחינת נבואה, כמו שכתוב בברוך בן נריה (ירמיה מ"ה): "וימנוחה לא מצאתי" זו נבואה, כמו שדרשו רבותינו, זכרונם לברכה (מכילתא פרשת בא והוכא בפרש"י שם). ואת הארץ היינו ארץ ישראל. ויט שכמו לסבל זה בחינת נגון, בחינת שיר חדש הנ"ל, בחינת: "בפתח יש או" (במדבר ז') ודרשו רבותינו, זכרונם לברכה (ערכין יא): 'אין ישאו אלא לשון שירה', שצאמר (תהלים פ"א): "שאו זמרה ותנו תף"; ועל ידי הנגון, בחינת שיר חדש, על ידי זה נתתקן הריח הנ"ל, שהוא בחינת משיח, בחינת (איכה ד): "רוח אפינו משיח ה'". וזהו: ויהי למם עובד זה בחינת משיח, כמו שכתוב (רות ד): "ברוך ה' אשר לא השבית לך גאל וכו' [חיי מוהר"ן (דף רל"ד) דע אחי המעיין שבענין השיר חדש שיתער לעתיד המבואר במאמר זה שהוא בחינת הקול המשקה את הגן ששם גדלים כל הריחות והיראות שזה בחינת קול המוכיח הראוי שמוסיף ונותן ריח טוב בנשמות ישראל השומעין תוכחתו, שזה בחינת משיח בחינת ויהי למם עובד עיני שם, יש בכל אלה סודות עמוקים ונבונים מאד, סתרי נסתרות דיון דרזין נוראים מאד כמונן מרמוזי הקדושים בשעה שהוכיח הפסוק (רות ד): 'ברוך ה' אשר לא השבית לך גואל וכו' [ותקראנה שמו עובד". וזה בחינת למם בחינת מקומו, שמומקמסין בדבר שיש לו ריח, כדי שיהיה הריח נודף. כי על ידי בחינות הנ"ל נתתקן הריח שהוא בחינת משיח כנ"ל...]

[יא]... ועל ידי אמונה וזכין לחדוש העולם: וזה בחינת תשרי. כי 'בתשרי נברא העולם' (ראש השנה י'), וחדוש העולם יהיה בבחינת ארץ ישראל, בחינת השנחה, וזה בחינת ראש השנה, בבחינת: "תמיד עיני ה' אלקוד בה מראשית השנה" וכו'. ואז יתער שיר חדש כנ"ל, וזה בחינות תשרי, בבחינת (שיר השירים ד): "תבואי תשרי מראש אמונה":

[יב] וזה בחינת הראה. כשמוג הראה בשלמות, נמצאין בה כל הבחינות הנ"ל, כי זה הפעל פח הנ"ל, שמתפלל תפלה בבחינת דין, שעל ידי זה מוציא כל הקדשה מהסמרא אחרא. בחינת: "נעמד פינתם ופלל", הוא בחינת ציר נאמן לשלחיו, כי הוא מוסר נפשו בשביל ישראל. וזה בחינת הראה, בבחינת (משלי כ"ה): "בצנת שלג ביום קציר בן ציר נאמן לשלחיו"; וצנה וקרירות הוא בחינת הראה, כי הראה מקרר חמומות הגוף. כי אלמלא בנפי ראה דנשבין על לבא, הוי לבא אוקיד כל גופא' (תקון י"ג, דף כו):

שלמות הדעת הנ"ל הוא בבחינת הראה, כי עקר הדעת והמחין הוא על ידי שמנונית הגוף. כי השכל דולק כמו נר על ידי שמנונית הגוף, והראה היא מעלה שמנונית הגוף אל המח על ידי הנשימה של הראה. גם על ידי הנשימה נתקנים כל השמנונית של הגוף, שעל ידי זה עקר קיום השכל. ועל בן נקראין המחין נשמה, בבחינת (איוב ל"ב): "ונשמת שדי תבינם"; כי עקר המח והדעת על ידי הנשימה כנ"ל. וזה בחינת (משלי כ): "נר ה' נשמת אדם". כי השכל הוא נר דולק על ידי השמנונית שבגוף, שמתקמין ועולין אל המח על ידי הנשימה של הראה. נמצא שעקר קיום הדעת על ידי הראה:

אני אשר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!.

גרים הנ"ל זה בחינת: 'הכל נחת הכל סלק', הנאמר בהראה, כמוכא (בתקוני זתר, תקון ס"ט דף צו). כי יש הכלים בעולם, שהם בחינת (ירמיה י ג"א): "הכל המה מעשה מעתעים", הינו הכלי עולם של שטות. וכשמקבלין אלו הכלים ומכניסין אותם בתוך תורה ותפלה, ונעשה מהם הכלים דקדושה, זה בחינת גרים. כי מהכל מעשה מעתועים נעשה הכל דקדושה של תורה ותפלה, שזה הוא בחינת גרים. וזה בחינת: 'הכל נחת הכל סלק', הנאמר בהראה, שמקבלת הכל ומוציאה הכל. הינו בחינת גרים הנעשין על ידי שמקבלין הכלים של העולם, שהם בחינת 'הכל המה מעשה מעתעים', ומעלין אותן לבחינת הכל דקדושה על ידי תורה ותפלה כנ"ל:

התגלות הכבוד הנ"ל זה בחינת (משלי ג): "כבוד את ה' מהונך" אל תקרי מהונך, אלא מְהוֹנֵךְ, והגרון יוצא מהראה:

התפשטות הנבואה הנ"ל, זה בחינת הרוח של כנפי ראה, שהוא בחינת רוח נבואה, בחינת (שמואל ב כ"ג): "רוח ה' דבר בי":

תקון המדמה הוא בבחינת הראה, כי שנה ודמיון הוא תלוי בהראה, כי עקר שנה ודמיון הוא על ידי קר ולח. ועל כן בעת הגשמים או גופל שנה על האדם, והראה היא קר ולח, שעל ידי זה בא שנה ודמיון, הינו הדמיונות הבאין לאדם בעת השנה, שזה בחינת כח המדמה:

חדוש העולם בבחינת הראה, זה בחינת (תהלים ק"ד): "תשלח רוחך יבראון ותחדש פני אדמה", בחינת הרוח של כנפי ראה. והחדוש העולם הוא בבחינת השגחה, בחינת ארץ ישראל, וזה בחינת הראה, בבחינת מה שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (חליו מט): 'למה נקרא שמה ראה' שמאירת את העינים' זה בחינת: "תמיד עיני ה' אלקיך בה" וכו', הנאמר בארץ ישראל, שהוא בחינת השגחה כנ"ל. נגזן ושיר חדש הנ"ל בבחינת הראה, זה בחינת: "קרא בגרון אל תחשך, כשפר הים קולך". והגרון הוא הראה כנ"ל, ושם הוא בחינת הנגזן כנ"ל, שהוא בחינת כשפר וכו' כנ"ל:

תקון הריח והיראה, שהוא מוונא דנשמתא, שנתתקן על ידי כל בחינות הנ"ל, הוא בבחינת הראה, כי צרוף הראה הוא סופי תבות: ה' רעי לא אחר (תהלים כ"ג). "ה' רעי לא אחר", זה בחינת מוונא דנשמתא, והוא: 'לא אחר' בחינת (שם לד): "כי אין מחסור ליראיו", הינו בחינת יראה, שהוא בחינת ריח, שהוא מוונא דנשמתא כנ"ל...

משה כמה הוי, עשר אמן. משה הוא בחינת נבואה, כי משה רבן של כל הנביאים. וזה בחינת 'עשר אמן', בחינת עשרה מדרגות של נבואה. כי על ידי משה עז הנ"ל שעל ידו נתגלה הכבוד כנ"ל, על ידי זה זוכין לנבואה כנ"ל. שקל נרנא בת עשר אמן נרנא זה בחינת כלי מלאכה של מעשה בראשית, וזהו: בת עשר אמן בחינת עשרה מאמרות שבהם נברא העולם, שהם בחינת כלי מלאכה של מעשה בראשית. כי על ידי נבואה זוכין לאמונה, שהיא בחינת עשרה מאמרות שהם כלי מלאכה של מעשה בראשית. כי על ידי אמונה מאמינים בחדוש העולם, שהשם יתברך ברא הפל בעשרה מאמרות כנ"ל. ועל ידי אמונה זוכין לחדוש העולם שלעתידי, ואז יתער שיר חדש הנ"ל:

וזהו: ושור עשר אמן זה בחינת השיר שלעתידי, שהוא שיר פשוט וכו', שהוא יוד אותיות, בחינת עשר אמן. וזהו: ושור זה בחינת (שיר השירים ב): "מדלג על ההרים, מקפץ על הגבעות." 'הרים וגבעות' הם בחינת ריחות, בבחינת (שם ד):

"אלך לי אל הר המור ואל גבעת הלבונה", הינו הריחות הגדלים בגן על ידי קול הנגון, שהוא משקה את הגן כנ"ל. וזה בחינת: "מדלג על ההרים מקפץ" וכו' זה בחינת הנגון הנ"ל, שעל ידו גדלים הריחות, שהם בחינת הרים וגבעות. וזהו מדלג וכו' זה בחינת המדות של הנגון, שקורין מאסין, שהם נעשין על ידי דלוג וקפיצה על הנימין שבכנור. וזהו בחינת 'ושור עשר אמן', הינו בחינת הנגון הנ"ל, שהוא בחינת: 'מדלג על ההרים' וכו' כנ"ל, כי על ידי בחינת הנ"ל זוכין לזה הנגון. וזה הנגון הוא בחינת הקול הנ"ל, בחינת קול יעקב, שהוא מכניע עקב דסטרא אחרא וזהו: ומחיה בקרסלה וקטלה שהכה והכניע עקב דסטרא אחרא על ידי בחינת קול הנגון הנ"ל, שהוא בחינת קול יעקב, שהוא מכניע עקב דסטרא אחרא, בבחינת: 'וידו אוהות בעקב עשו', כנ"ל:

וזה פרוש: תקעו כחדש שופר. תקעו זה בחינת התגלות הכבוד, בחינת: "ותקעתי יתד במקום נאמן והיה לכסא כבוד". כחדש זה בחינת חדוש העולם, בחינת שיר חדש הנ"ל. וזהו בחינת שופר, בחינת הרם כ' שפר קולך כנ"ל. והדר מפרש אך זוכין על ידי התגלות הכבוד, שהוא בחינת תקעו, לבחינת חדוש העולם, בחינת שיר חדש, שהוא בחינת 'בחדש שופר' וזהו: בפסח ליום חגנו. בפסח זה בחינת נבואה, בחינת (בראשית י"ח): "המכסה אני מאברהם אשר אני עשה", שזה בחינת נבואה, בחינת (עמוס ג): "כי לא יעשה ה' אלקים דבר, כי אם גלה סודו אל עבדיו הנביאים". ליום חגנו הוא ראש השנה. זה בחינת אמונה, שנתתקן על ידי תקון פח המדמה, שהוא בחינת חג, בבחינת (ישעיה מ"ד): "ובמחוגה יתארהו". 'יתארהו' היינו תארים ושכחים, שהם בחינת פח המדמה:

כי כל התארים והשכחים שאנו מדמין אותו ותברך הם בבחינת המדמה. כי בפנימיות השכל הוא יתברך מפשט לגמרי מפל השכחים והתארים. נמצא שפל השכחים והתארים הם בבחינת המדמה. ועל כן בשתמדמה מברר ומתקן, אז יכולים לסדר שכחים ותארים לו יתברך כי פשאין

אני אסיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא על כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

המדמה מתקן, אזי אין יודעים כלל לתאר אותו ותברך, כביכול, בשבחים ותארים, כי כל השבחים ותארים הם בבחינת המדמה כנ"ל. וזה בחינת חג, בחינת "ובמחוגה יתארהו". ועל ידי זה נתתקן האמונה שהיא בחינת ראש השנה. כי עקר ראש השנה, שאז הוא חדוש העולם, כי בתשרי נברא העולם, הוא תלוי באמונה כנ"ל:

וזה: בפסא ליום חגנו כי עקר תקון המדמה והאמונה היא על ידי נבואה כנ"ל. ועל כן ראש השנה שהוא בחינת אמונה, עקר ראש השנה תלוי בסיון שהוא קבלת התורה, שעל ידי זה נתתקן האמונה כנ"ל. ועל ידי תקון המדמה והאמונה, שנתתקן על ידי נבואה, בחינת: "בפסא ליום חגנו" על ידי זה זוכין לבחינת חדוש העולם, בחינת שיר חדש הנ"ל, שהוא בחינת "בחדש שופר". וכך זה נמשך מבחינת התגלות הכבוד, בחינת תקעו כנ"ל. כי על ידי התגלות הכבוד זוכין להתפשטות הנבואה וכו' כנ"ל. וככלל כל הבחינות האלו נעשין על ידי בחינת כי חק לישראל הוא משפט לאלקי יעקב, שהוא בחינת מטה עז הנ"ל, כנ"ל, שעל ידי זה נעשין כל הבחינות הנ"ל, כנ"ל:

מתוך הספר חיי מוהר"ן (שיחות השייכים להתורות עמ' רל"ג)

...התורה הנ"ל אמר רבינו ז"ל בראש השנה האחרון, שהיה סמוך להסתלקותו, כי נסתלק בחול המועד של סוכות שאחריו. וזאת התורה היא התורה האחרונה של ימי חייו הקדושים, ושם מדבר מענין תוכחה, כי עיקר התוכחה של גדולי הצדיקים היא סמוך למיתתו, כמו שפירש רש"י על פסוק: אלה הדברים וכו' [דברים א, א, ועיי"ש ברש"י פסוק ג]. גם שם מדבר מענין מלחמת עוג וכו', שזה בחינת אלה הדברים אשר דיבר משה וכו' אחרי הכותו את סיחון ואת עוג וכו':

ליקוטי הלכות חושן משפט (הל' שלוחין הל' ה' מו ואילך)

טו) וזהו 'תעיתי בשה אבד בקש עבדך', כי האדם שהוא בבחינת אבדה מרבו כנ"ל אף על פי שכל האבדות נקראים על שם האובדה מחמת שאין בהאבדה דעת להבין שגאבדה, אף על פי כן האדם יש לו בחירה וצריך לשום אל לבו שהוא בשה אובד שנקרא שזה אובד על שם האובדה מחמת שגבר נתרחק כל כך עד שפמעט אין לו דעת להבין שגאבד ונתרחק מהצדיק, אבל אף על פי כן כל זמן אשר הוא חי ומרגיש בעצמו איזה חיות כל שהוא צריך לצעק, על כל פנים זה בעצמו 'תעיתי בשה אבד', עד שאין לי דעת כלל להיכן גאבדתי ונתרחקתי מבעל האבדה, אבל אני מבקש ומתחנן 'בקש עבדך וכו'', היינו בקש אתה את עבדך עד שתמצאני, כי אני נתרחקתי כל כך עד שאין בי דעת כמו שזה אובד (וענין במקום אחר מה שמבאר בסימן ר"ו על פסוק זה תעיתי וכו', ענין שם ותצרפו לכאן). ואז כשיצעק ויתחנן כך באמת כמה פעמים יהיה נחשב גם כן שמבקש ומחפש את הצדיק ואז יזכה למצאו, כי רחמי ה' יתברך ורחמי הצדיקים אמתיים אינם פלים לעולם:

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא על כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

מו) הכלל, שצריכין לבקש ולחפש מאד מאד את הצדיק האמת שיש לו בחינת רוח הקדש כדי שיוכה לברר המדמה שעל ידי זה מתבררת האמונה וכו' שכל העולם תלוי בזה וכו' וכנ"ל. וזה "על משכבי בלילות בקשתי את שאהבה נפשי בקשתי ולא מצאתיו", "על משכבי בלילות זה בחינת שנה שהוא בחינת המדמה ששולט ביותר בלידה ושנה ועל בן אז צריכין לחפש ביותר אחרי הצדיק האמת בבחינת אופרה נגינתי בלידה עם לבבי אשיחה ויחפש רוחי. נגינתי זה בחינת הנגון הקדוש והנורא והנעים וכו' שמתעורר על ידי הצדיק האמת שמברר המדמה וכו' עד שזוכין לקול הנגון והשיר שיתער לעתיד וכו' כמו שכתוב שם בהתורה הנ"ל ונזה הנגון יש לכל אחד מישראל איזה חלק בו, כי כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא שעקר שעשוע עולם הבא יהיה על ידי קול הנגון והשיר הזה שיתער לעתיד שדוד המלך שהוא בחינת משיח מזכיר מזה הרבה. כמו שכתוב. "שירו לה' שיר חדש וכו' אלקים שיר חדש אשירה לך וכו'" וכן הרבה כי כל ספר תהלים שהוא בחינת עשרה מיני נגינה נמשך מבחינת קול הנגון והשיר הזה שהוא שיר פשוט בפול וכו'. ועל כן הטוב הנעלם בכל אחד מישראל הוא בחינת איזה נקדה מהנגון הזה:

וזהו 'אופרה נגינתי בלידה' היינו בלידה בעת התגברות המדמה הרוצה לכלכל אותו כמו שהוא מכלכל את כל אחד ואחד כפי דרכו, ואז האדם צריך לומר לנפשו אופרה נגינתי, היינו הטוב הנ"ל, 'בלילה', בעת התגברות המדמה, 'עם לבבי אשיחה ויחפש רוחי', שצריך לשוח עם לבבו לחפש רוחו הטוב בחינת החלק הטוב שיש לו ברוח הקדש של הצדיק האמת שקלול מקל נפשות ורוחות ונשמות של כל ישראל, וכל אחד מישראל צריך לחפש מאד אחרי הצדיק הזה כדי למצא רוחו הטוב. רוחו הקדש כדי שיתברר בחינת לילה בחינת מדמה ש"ו. כדי שיוכה לחלקו הטוב לעולם הבא שהוא בחינת קול הנגון הנ"ל. וזהו 'על משכבי בלילות', שהוא בחינת התגברות המדמה, 'בקשתי את שאהבה נפשי', זה הצדיק האמת שהוא בחינת משה וכמו שאיתא במדרש על פסוק זה, 'את שאהבה נפשי', זה משה. 'בקשתי ולא מצאתיו', כי לא במהרה זוכין למצא אותו, כי צריכין וגיעות הרבה וזמן ומגים הרבה עד שמוצאין אותו ואת הרוח הקדש שלו וכנ"ל. 'אקומה נא ואסובכה בעיר בשוקים וברחבות', ואיתא במדרש שם, בפרקים ובמדינות 'אבקשה את שאהבה נפשי' זה משה, 'בקשתי ולא מצאתיו'. כי צריכין לבקשו ולחפשו מאד מאד בעיר ובשוקים וברחובות בפרקים ובמדינות, כי בכל העסקים שעושין הן תורה ותפלה ומצוות ומעשים טובים והן משא ומתן ושאר עסקים צריכין לכוון בכל עשיה שעושין ובכל דרך ועיר ודרך שהולכין אולי יזכה על ידי עסק ונסיעה זאת למצא את שאהבה נפשו זה משה שהוא בחינת הצדיק האמת הנ"ל. כי כל חיותו ותקנתו לנצח וזרעו וכל דורותיו עד סוף כל הדורות. וכל הנפשות והעולמות התלוים בו ובזרעו גלם תלוים בהצדיק האמת הנ"ל.

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

יז) וזה בחינת יבני ישראל נקטו מלאכות בני יעקן מוסרה שם מת אהרן וכו' ויבנהו אלעזר בנו תחתיו. ואמרו רבותינו זכרונם לברכה ומוכא בפרוש רש"י, והלא בהר ההר מת? אלא שחזרו לאחוריהם על ידי מלחמת הכנעני וכו' ובני לוי החזירו וכו' ואז חזרו והספידוהו ונדמה להם כאלו אז מת וכו', היינו כנ"ל שהצדיק אינו מת כלל רק מצדנו כשאין מחפשינו אותו כראוי וכו' וכנ"ל. וזהו שם מת אהרן, כי אז הרגישו מיתתו כאלו מת שם, כי אז הבינו קלקולם ופגמם, כי כשאהרן נסתלק כתיב, "ויראו כל העדה כי גוע אהרן". ואמרו רבותינו זכרונם לברכה שאמרו ישראל, אפשר אדם שעצר המגפה ועמד כנגד מלאך המות ימות?! והראו אותו להם מטל במטה וכו'. ואחר כך כתיב, "וישמע הכנעני מלך ערד כי מת אהרן וכו'", כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, היינו כי ישראל פגמו בזה שההרהרו אחר משה ואלעזר ולא רצו להאמין שמות אהרן כאלו, חס ושלום, הסתירו אותו בפניהם כדי לתן גדלה לאלעזר בנו (וענין במדרש פרשת חקת מבאר שם שאמרו נסקל אתכם בשביל זה, ענין שם). ואף על פי שהזכירו גדלת ומעלת אהרן שעמד נגד מלאך המות ועצר המגפה ואיש בזה איך שיך שימות אף על פי כן פגמו כנגד כבוד משה ואלעזר שההרהרו אחריהם. ואז הכרח משה להראות להן את אהרן מטל במטה, לומר, שבודאי האמת בן הוא שאהרן לא מת והוא חי וקיים ומטל במטתו במנוחתו בשלום, אשרי לו, אבל אף על פי כן מצדכם הוא מת ואתם צריכים לקבל קדשת אהרן הכהן על ידי אלעזר בנו שצוה ה' לתבדק למסר כל פחו וגדלתו של אהרן לאלעזר, ועל ידי אלעזר אתם יכולין בכל עת להמשיך עליכם קדשת אהרן הכהן הראשון אם תחפשו ויחבקשו את קדשתו כראוי וכנ"ל. ומחמת הפגם שלהם גרמו ששמע הכנעני מלך ערד שהוא עמלק שמות אהרן ונסתלקו עניי כבוד כי עמלק הוא מעולם רצועה מרדות לישראל. כי הוא זהמת הנחש. זהמת הערב רב של מצרים. שהוא בחינת זהמת הרע שבמדמה. שהיא בחינת נביאי השקר. בחינת מנהיגים של שקר שבבבל דור נדוד שרוצים בכל פעם להסתיר ולהעלים אמתת קדשת הצדיק האמת, ובפרט אחר הסתלקותו וכנ"ל. ועקר פחו, חס ושלום, הוא כשאין ישראל מחפשינו אותו כראוי וכנ"ל. ועל כן אז דיקא בא עליהם הכנעני שהוא עמלק וכנ"ל והיו צריכים אז לשום אל לב כל זה לחפש אותו עתה על כל פנים כראוי, אבל הבעל דבר מתגרה בכל עת והסיתם לשוב לאחוריהם והפל בעצת ראשי המתנגדים של משה ואהרן שהם דתן ואבירם וכיוצא בהם, היינו שחזרו לילך ולשוב למצרים שהוא הרע של המדמה:

כי הצדיק האמת הבעל פח שזוכה להתפלל התפלה בבחינת דין עד שמוציא הנפשות והתפלות וכו' מהספרא אחרא בבחינת חיל בלע ונקאנו וכו', הוא זוכה לכל התקונים הנאמרים שם, עד שזוכה לבחינת רוח נבואה רוח הקדש שעל ידי זה מתקן ומכבד המדמה שהוא תקון האמונה, היינו שזה הצדיק מתקן הנפשות הפגומות שהמדמה מבלבל אצלם שעקר הבלבול נמשך מחטאות נעוריהם שהעקר פגם האוה הנ"ל שהוא עקר הבלבול המדמה. וצריך כל אחד החס על נפשו לבקש צדיק כזה כל ימי חייו כדי שיברר אצלו המדמה בכל פעם ויכניס בו אמונה שלמה עד שיתקנו בשלמות, כי הרבה הרבה צריך לעבר על כל אחד ואחד, כי לאו כל אדם זוכה להתתקן מיד, כי יצר לב האדם רע מנעוריו, בפרט מאחר

שפבר פנם וקלקל המדמה שלו הרבה קדם שבא אל הצדיק. וכל מה שעוסקין לתקנו מתגבר עליו הפעל דבר בהתגברות גדול מאד ביותר, כי כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו. על כן הרוצה לחוס על נפשו ולחשב על תכליתו לנצח באמת צריך לשים אל לבו היטב להיות חזק בדעתו בהתחזקות עצום לאחזו עצמו בהצדיק הזה העוסק בתקון נפשו ולחפש ולבקש עמקות אמתת עצותיו ודרכיו האמתיים והתמימים וכנ"ל, ולקיים אחותיו ולא ארפגו עד וכו':

ענין בסימן ר"ם על פסוק נפש חיה הוא שמו הנ"ל מה שמבאר שם בענין הצדיק שהוא מפרסם ואינו מפרסם שמוסר שמו, שהוא בחינת נפשו על קדוש השם שעל ידי זה מציל רבבות נפשות מהריגה וכו', ענין שם בלקוטי א, כי סובל ביונות ושפיכות דמים ממש וכו'. ומשם ילמד כל אחד הרוצה להתקרב לצדיקי אמת שצריך על כל פנים למסר שמו, שהוא נפשו, בשביל זה, היינו שיתרצה לסבל ביונות ושפיכות דמים הרבה על ידי שנקרא על שם הצדיק האמת ויבטל כבודו, שהוא בחינת שמו, בחינת נפשו, ויבטל הכל בשביל כבוד ה' ויתברך שיתגדל על ידי שיתקרב להצדיק האמת שיתקן נפשו ועל ידי זה יזכה למצאו ולהתקרב אליו עד שיזכה לחיי עולם, כי אי אפשר להתקרב לצדיקים וכשרים אמתיים הנלויים אליהם כי אם על ידי מסירת נפש. ועקר המסירת נפש הוא בחינה הנ"ל לנטל כבודו, שהוא בחינת שם, בחינת נפש, ולסבל בזיונות שהוא בחינת שפיכות דמים ממש כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה וכמו שכתוב. "יש בוטה במדקרות חרב וכו'". והפך צריכין לסבל בשביל בקשת האמת לאמתו. ואז דיקא יזכה לידע האמת דמי להתקרב. כי בכך מלאה, ורדיפת הכבוד והעשר, ולהרבות בכבודים ותכשטין כל אחד יותר מיכלתו בכפלי כפלים וכו' כאשר מצוי עקשו בעוונותינו הרבים על ידי כל זה אי אפשר למצא האמת. אדרבא, כל מה שיגלו לו דבורים אמתיים ונפלאים, יהפך הכל מהפך אל הפך. רק אם יפקר כבודו באמת ולא יחוס על כבודו בשביל האמת אז יזכה לידע האמת, וכנ"ל:

הלכות הונאה (הלכה ה')

לזו וזה בחינת אסור אונאה, כמו שכתוב, "ולא תגנו איש את עמיתו ויראת מאלהיך וכו'". כי כל האונאות וההטעיות הם בבחינת המדמה ששם כל הטעיות, כי עצם השכל האמתי הוא רחוק מכל הטעיות והאונאות רק המדמה כשאינו מברר משם כל הטעיות והאונאות וכנראה בחוש שהמדמה עלול לטעות וכמובא. ומשם נמשכין כל ההטעיות הן מה שאהרד מטעה ומאנה את חברו באיזה עסק או משא ומתן, או בעצה רעה שעל זה נאמר "ויראת מאלהיך" כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה. או מה שאהרד מטעה את עצמו שזה הנגע שכח פרב בני אדם פשאין חושבין על אחריתם ואינם משתדלים בתקנת עצמן ויודעים קלקולם ועוונותיהם לנגד עיניהם ואינם משתדלים לחפש ולבקש רופא נפשות האמת. שהוא הצדיק האמת. והם מטעים את עצמן. ובאמת גם כשאהרד מאנה ומטעה את חברו פאונאת ממון או פאונאת דברים, הוא מטעה את עצמו, כי גולל אבן אליו תשוב כי ה'

יריב ריב של המתאנה בממון או בדברים שמכנישו בחנם. וכל אלו האונאות והמעוות הם כלם על ידי פח המדמה בשאינו מברר כראוי, היינו בשאין משתדלין לחפש ולבקש את הצדיק האמת שיש לו בחינת רוח הקדש שעל ידו עקר ברור המדמה וכנ"ל. וזה בחינת אסור אונאה במישא ומתן, כי עקר קיום הקנין של מקח וממכר הכל על ידי שממשיכין הארת הצדיק יסוד עולם, שזהו בחינת כל הקנינים שתקנו חכמינו וזכרונם לברכה. ועל פן עקר הקנין על ידי קנין סודר שהוא בלבושים שעל ידי זה ממשיכין ברור המדמה, שהוא בחינת לבושים שנמשך מהצדיק וכמבאר לעיל ועל פן עקר הקנין נלמד מפסוק "וואת לפנים בישראל שלף איש געלו וכו'", שנאמר לענין בעו ורות בשקנה בעו את רות עם כל אשר נשאר למחלו וכליון וכו', שזה הקנין היה בתכלית השלמות, כי עקר תכלית הקנין של המישא ומתן הוא שיהיה נעשה מזה יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה על ידי ניצוצי האמונה המתבררים על ידי המישא ומתן וכמובא מזה במקום אחר, ובפרט בהתורה ויהי מקץ זכרון (סימן נ"ד אות ג'). וזה בחינת הקנין של בעו ורות שעל ידם היחוד בשלמות. כי בעו הוא בחינת צדיק יסוד עולם וכו', ועל פן משם נמשך תקון לכל הקנינים שבכל המישא ומתן שבבעולם, כי על ידי בחינת בעו, בחינת הצדיק האמת, על ידו כל ברור המדמה, שעל ידי זה עקר קיום המישא ומתן וכנ"ל. ועל פן הנהייה התורה מאד שלא להונות את חברו, כי האונאה היא מבחינת בלבול המדמה שמי שם כל האונאות והמעוות שעל ידי זה עקר פגם ובטול המישא ומתן וכנ"ל:

לח) ועל פן שעור האונאה שתות, להורות שפגם האונאה, שהוא בלבול המדמה, כל זה הפגם נמשך מחמת שפגמו בכבוד הצדיק האמת שעל ידו כל ברור המדמה על ידי בחינת הרוח הקדש שלו שהוא בחינת יום הששי שכל העולם היה תלוי בששי בסיון שבו קבלו ישראל את התורה על ידי משה רבנו, שהוא בחינת הצדיק האמת שבכל דור, כי גם הצדיק בעצמו הוא בבחינת יום הששי, שזהו בחינת צדיק יסוד עולם, פי' ועל ידו עקר ברור המדמה, כי בלבול המדמה נמשך מבחינת קלפת נגה שמערב טוב ורע, שהוא בחינת כשר ופסול, טמא וטהור, אסור ומותר, שהם בחינת ששת ימי החלל שמתבררים על ידי התורה שהוא בחינת ש' שה סדרי משנה, כמובא. ועקר ברורם על ידי בחינת יום הששי שבו נברא אדם הראשון שהיה צריך לתקן ולברר הכל אם לא היה אוכל מעץ הדעת טוב ורע, שהוא בבחינת נגה, פי' ועל פן ביום הששי מתחיל להמשך תוספת קדשת שבת, שהוא בחינת הצדיק. שהוא בחינת שבת דכור'הי יומי. שעל ידי זה נעשה ברור והתקון של כל ששת ימי החלל לבררם מבלבול המדמה, כי הצדיק הוא בחינת ששי ושביעי וכמובא מזה ועל פן שעור האונאה שתות, כי עקר פגם האונאה שהוא בחינת בלבול המדמה כנ"ל, עקרו על ידי שפגם בכבוד הצדיק שהוא בחינת יום הששי הנ"ל, שהוא בחינת ששי בסיון שבו תלוי כל העולם, כי כל ברור המדמה שהוא ברור האמונה הוא על ידו, כמבאר בהתורה הנ"ל:

לט) וזהו בחינת פחות משתות מחילה, שתות קונה ומחזיר אונאה, יתר משתות במל מקח, כי יש שלש בחינות בענין זה הפגם שאין משתדלין לחפש ולבקש את הצדיק כראוי ומשם נמשכין

אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

ש'לשת הדינים הנ"ל הנאמרים לענין אונאה, שהם שתי ופחות משתי ויותר משתי, כי יש שמשתדלין קצת לבקש את הצדיק עד שמוציאין אותו, אבל עדין אין מבקשין אותו כראוי עד שיברר את בלבול המדמה שלהם בשלמות וכמבאר לעיל מזה שאפלו המתחיל להתקרב צריכין לבקש עוד יותר עד שימצאו היטב את בחינת רוח הקדש של הצדיק כדי שיברר להם המדמה בשלמות. ואלו המתחשלין בזה, אבל אף על פי כן הם מקרבים קצת להצדיק האמת, על כן המדמה שלהם מברר קצת, אבל לא בשלמות ומשם נמשך בחינת האונאה פחות משתי שנתן למחל, כי מחמת שאין המדמה שלהם מברר בשלמות באין לידי איוה אונאה וטעות, אבל הוא פחות משתי, כי עדין לא נפלו לבחינת קלפת נגה לגמרי, כי הם ממשיכין עצמן בכל פעם להצדיק האמת ועל כן אף על פי שנמצא בהם טעויות קצת מחמת שאינם מחפשים אותו כראוי, אבל האונאה והטעויות הם בבחינת פחות משתי, כי הצדיק אינו מניח אותם לפל לבחינת נגה ועל כן זאת האונאה נתן למחילה, כי אין הקדוש ברוך הוא בא בטרוניא עם בריותיו והוא יודע יצרנו שקשה מאד לברר המדמה בשלמות להנצל מכל הטעויות על כן נתן למחילה, אבל בשאונאה ישותי זה בחינת אותם שעומדים על המשקל, שמלאים ספקות בהצדיק ומחמת התרשלותם לבקש ולחקר היטב אחר האמת לאמתו אינם מתקרבים אליו, אבל אינם חולקים עליו ואינם פוגמים בכבודו, הם ושלום ואלו הם בבחינת נגה, שהוא מערב טוב ורע, כשר ופסול וכו', שזהו בחינת אונאה שתי ויש קנה ומחזיר אונאה, כי הקנין מתקנס, כי עדין יכול להמשיך הארת הצדיק שמי שם כל הקנינים כנ"ל מאחר שעל כל פנים אינו חולק עליו רק שצריך להחזיר אונאה, כי טעות בזה לא נתן למחל עד שיחזירנו, אבל יותר משתי הוא בטול מקח, שהם אותם שעוונותיהם הטעו אותם עד שנפלו למטה מנגה, שזהו בחינת אותם האנשים שנפלו לרע גמור בעוונותיהם עד שמבזין את הצדיק וישם הוא בחינת בטול מקח, כי אין יכולים להמשיך הארת קדשת הצדיק כלל על כן המקח בטל לגמרי, כי אין קיום להמקח כי אם על ידי שממשיכין הארת הצדיק, שזה בחינת כל הקנינים שעל ידם מתקנס המקח כנ"ל:

(מ) וזה רמז שגם כל התורה והמצוות של האדם, שהם עקר הקנין של האדם לנצח בבחינת 'אמת קנה' יש בהם שלש בחינות אלו, שיש שמאנין ומטעין את עצמן, אבל האונאה הוא פחות משתי, ויש שאונאה וטעות שלהם בבחינת שתי, ויש שמאנין ומטעין את עצמם לגמרי שזהו בחינת יתר משתי בטול מקח. והכל על פי הנ"ל, כי זה כלל ויסוד כל התורה בלה שצריכין לזהר מאד לכלי להטעות את עצמו בזה העולם וכמו שצעק הוא זכרונו לברכה קדם הסתלקותו ואמר, את זה תקבלו מאתי, שלא תניחו עצמכם להטעות בזה העולם. כי העולם מטעה אותנו לגמרי וכו', כנדרם בשיחות הר"ג. אבל להנצל מטיעות של זה העולם שהם הרבה מאד מאד כמעט בלי שעור אי אפשר להנצל מהם כי אם על ידי התקרבות להצדיק אמתי שלא הטעה את עצמו בזה העולם אפילו כ"ל שהוא (וכמבאר משיחה זאת מעט בספר חיי מוהר"ן).

על כן צריכין לבקש ולחפש מאד מאד את הצדיק האמת ולשפך לבו כמים נכח פניו ה' שזכה למצאו כדי שזכה על ידי הצדיק לברר המדמה שלו כדי שינצל מכל הטעויות והאונאות הבאים

על ידי המדמה בנ"ל. וזה שמאמין בהצדיק האמת ומתחיל להתקרב, אבל אין התקרבותו בשלמות זה בחינת אונאה פחות משתות, כי אונאה שתות זה בחינת נגה שכלול מששת ימי המעשה מבחינת כשר ופסול, אסור ומותר, מלא ומהור, ששם כל הכלבולים והטעיות, שכל התקון והברור על ידי הצדיק שהוא בחינת יום הששי הנ"ל, בחינת ש' שי בסיון וכו' וכו' בנ"ל. אבל מי שאינו מתקרב אליו רק עומד על המשקל שאינו חולק ואינו מתקרב, זהו בחינת אונאה שתות והוא בסכנה גדולה אם לא ישתדל להתקרב באמת שלא יפול, חס ושלום לרע גמור. כי ידוע שנגה פעמים נכלל בקדשה ופעמים להפך, אבל כל זמן שהוא בבחינה זאת בבחינת אונאה שתות שאינו מכריע לכאן ולכאן הוא בבחינת קנה ומחזיר אונאה. שכל התורה והמצוות ומעשים טובים שלו, שהם עקר קנין האדם בבחינת אמת קנה וכו', וכתוב, "קנה חכמה קנה בינה".

וכל אלו הקנינים יתקיימו רק שיצטרך להחזיר האונאה, כי יצטרך תקון וברור גדול לברר התורה ומצוות שלו מהאונאה והטעיות שלו, אבל מי שאונאה שלו בבחינת פחות משתות, שזהו מי שיצא קצת מבחינת נגה, שהוא בחינת שתות על ידי שהתחיל להתקרב להצדיק האמת שעל ידי זה הצדיק מכריע אותו בכל פעם אל הטוב ואל הקדשה ועל כן האונאה שלו בבחינת פחות משתות, על כן נתן למחילה, כי זה הצדיק שנתקרב אליו הוא בבחינת איש חכם יכפרנה כמו שכתוב במקום אחר. אבל זה שטעונו בבחינת יתר משתות שגפול כל כך עד שחולק על הצדיק, שזה בחינת יתר משתות, נגה שגפול בקלפה, רחמנא לצלן, שם הוא בחינת בטול מקח, שכל התורה ומצוות שלו כלם בטלים ואין בקנין שלו כלום. וצריכין לחזור ולתקנם מחדש לגמרי וכמו שכתוב על פסוק, "אגלת אדם תסלף דרכו ועל ה' יועף לבו", שזה שחולק על הצדיק האמת כל המצוות שלו הם רק קוף בפני אדם וכו', כי אין ממש בהטוב שלו כי אם על ידי הצדיק, כי ידוע לכל אחד בעצמו כמה וכמה פגמים ופגיות יש בהמצוות והתורה בעצמו של רב העולם, כי מחמת מעשיהם הרעים גם הטוב שלהם מקלקל הרבה, אך כשאינו חולק על כל פנים על הצדיק האמת, ישאר לו מהם איזה בחינת קנין לעולם הבא בבחינת קנה ומחזיר אונאה הנ"ל, מפל שפן וכל שפן בשיוכה להתקרב אליו שאז הטעות נתן למחילה בנ"ל. אבל בשחולק עליו, שזהו בחינת טעות יותר משתות שגפול לרע גמור בחינת נגה שגפול בקלפה, רחמנא לצלן, אזי קנינו בטל לגמרי ועליו נאמר, "באשר בא בן ילך ומאומה לא ישא בעמלו". ויצטרך לסבף מה שישם בל ככמה גלגולים עד שהצדיק יחזר ויתקנו מחדש לגמרי. אבל קנינו בעצמו שקנה בעולם הזה בטל לגמרי, מאחר שגפול על ידי מעשיו הרעים ונסותו עד שחלק על הצדיק האמת, שכל ברור המדמה, שמשם כל הטעיות הם על ידו וכו' בנ"ל:

מא) וזה שאמר משה לבני גד ובני ראובן, "ולמה תניאון", לשון אונאה. וכמו שתרגם אונקלוס, ולמה תנוון. כי עבר תירדן בבחינת נגה, כי ארץ ישראל בחינת כלליות הקדשה וחזן לארץ בהפך ועבר תירדן הוא בבחינת ממצע ביניהם, בחינת נגה שמערכ טוב ורע שמשם כל האונאות והטעיות. ועל כן אמר להם משה, ולמה תניאון את לב בני ישראל, שתטעו ותונו את בני ישראל, חס ושלום, מעבר אל הארץ, כי כל הטעיות נמשכים מבחינת נגה בנ"ל. על כן

השיבו לו שיעברו חלוצים לכבש ארץ ישראל, היינו שימסרו נפשם בשביל קדשת ארץ ישראל ועל ידי קדשת ארץ ישראל בנדאי יהיו נצולים מטיפעות ואונאות הנ"ל, כי קדשת ארץ ישראל וקדשת הצדיק האמת הם בבחינה אחת כמו שכתוב במקום אחר. ואז נתרצה משה להם והתנה עמם תנאי זה שאם יעברו חלוצים לארץ ישראל יתן להם עבר הירדן, כי אז אין פחד, כי על ידי מסירת נפשם לכבש ארץ ישראל על ידי זה גם עבר הירדן בחינת גנה נכלל בקדשה בארץ ישראל, כי הצדיק, בחינת ארץ ישראל מקריע הכל לטוב כשזוכין למסר נפשו להתקרב אליו אשרי לו וכנ"ל:

הלכות ברכת הריח וברכת הודאה (הלכה ד' ב' ואילך)

(ב) כי אין זה דרך הענוה להקטין פחו ולומר שאין לו נשמה גבה כמו הצדיקים והבשרים באלו אין בידו להיות איש כשר או צדיק כי ענוה כזו אסורה והיא ענוה פסולה ואין זה ענוה כלל, רק מחין דקטנות שצריכין להתרחק מזה מאד כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה במקום אחר רק אדרבא, צריך כל אחד לומר בדעתו שיש לו נשמה גבה מאד, כי הנשמה של הפחות שבפחותים שבישראל הוא גבה מאד מאד. וצריך לומר בדעתו שאין נאה לו להיות ברוך אחר תאוות חס ושלום, מכל שכן וכל שכן לעבר איזה עברה חס ושלום, כמו שכתוב, ויגפה לבו בדרך ה'. שצריכין להגביה לבו בדרך ה', כי כל אחד מישראל רחוק בשקשו מאד מאד מעברה חס ושלום, כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה בפמאר כי מרחמם ונהגם, כי כל אחד מישראל הוא בעל פח גדול לעמד בנגד כל העולם עם תאוותיהן רק העקר שיזכה לידע מפחו. נמצא, שבאמת כל אחד מישראל הוא בעל פח גדול, רק שלא כל אחד זוכה לידע מפחו, ולפי גפילת כל אחד לבחינת מחין דקטנות דהיינו מה שאינו יודע מפחו כמו כן נופל לתאוות והעקר לתאוות נאוף שהוא עקר היצר הרע, וכל מה שאדם עובר עברה יותר חס ושלום, יונק הסטרא אחרא ממנו יותר ובלע אותו יותר רחמנא לצלן, ועל כן לפעמים הסטרא אחרא בולעת את האדם כל כך עד שהוא מגיע לעצם פנימיות קדשת יהדותו והיא מתחזקת ומתגברת לבלע נקדה זאת גם כן ומביאה אותו לידי עברה גדולה חס ושלום, כדי לבלע אותו לגמרי חס ושלום, אבל תכף כשהיא רוצה לבלע את עצם פנימיות קדשתו אזי זאת הנקדה עומדת להסטרא אחרא בבית הבליעה שלה, כי זאת הנקדה של פנימיות קדשתו היא בעל פח גדול וכנ"ל ואי אפשר להסטרא אחרא לבלע אותה בשום אופן. ולא די שאינה יכולה לבלע אותה אף גם זאת הנקדה טובה עומדת להסטרא אחרא בבית הבליעה שלה עד שהיא מקרחת לתן הקאות להקיא ולהוציא כל הקדשות שבלעה מוזאת הנשמה. ומזה בא בחינת מה שלפעמים האדם נתעורר בתשובה אחר כמה עברות, היינו כנ"ל. וכן שמעתי מרבנו זכרוננו לברכה שלפעמים עברה מביאה את האדם לידי תשובה, היינו על ידי שנגלד באיזה עברה גדולה רחמנא לצלן, על ידי זה נתמרמר לבו ונתעורר בתשובה עד שנעשה בעל תשובה גמור. וכל זה על ידי בחינת הנ"ל. שלפעמים הסטרא אחרא מביאה אותו לידי עברה גדולה כל כך עד שהוא רוצה לבלע אותו לגמרי ואז מתגברת פנימיות הנקדה שלו שהוא בעל פח גדול שהסטרא אחרא רוצה

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה.!

לבלע גם אותה, ואז היא עומדת להסמך אחרת בבית הבליעה שלה ועל ידי זה לא די שאינה בולעת את הנקדה הקדושה הזאת אף גם היא מכרחת להקיא ולהוציא על ידי זה כל הקדושות שבלעה בבחינת חיל בלע ונקאנו וכו' כנ"ל:

ג) אבל בודאי אין שום אדם יכול לסמך על זה חס ושלום, כי האומר אמת ואשוב אין מספיקין בידו לעשות תשובה. כי מי יודע אם יהיה לו פח לעמד שם, כי לפעמים התנברות הסמך אחרת גדולה כל כך עד שבולעת אותו לגמרי חס ושלום, כמו שמצינו כמה אנשים שעברו עברות גדולות ולא שבו בתשובה לבסוף, כי יש בזה ענינים רבים לאין קץ. והם מסוד סתרי דרכי הבחירה שנתן ה' ותברך לכל אדם שאין מי שיעמד עליהם. אבל אחרי שכבר עבר מה שעבר חס ושלום, צריך לידע ולהאמין שאין שום יאוש בעולם כפ"ל. ואפילו אם כבר רצה להתגבר אלפים פעמים להיות איש בשר ולא עלתה בידו ונפל למה שנפלא. אפילו אם נפל לעברות גמורות וחרמות חס ושלום. אף על פי כן עדין יש לו תקנה כל עוד נשמתו בו. והעקר היא האמונה שיהיה לו אמונה שלמה בה' ותברך. וישתדל בכל עו להתקרב לצדיק אמת, וישפך שיחו לפני ה' ותברך. שיגלה לו הצדיק האמת. כדי שיזכה על ידו לאמונה שלמה. ואז בודאי יש לו תקנה לעולם יהיה אך שיהיה, כי עקר הפח לעמד כנגד היצר הרע הוא על ידי אמונה שהיא כלל ועקר כל התורה בלה, כמו שכתוב, בא חקוק והעמידן על אחת, וצדיק באמונתו יחיה. כי עקר האמונה הוא להאמין בחדוש העולם. להאמין שה' ותברך ברא הכל יש מאין כנ"ל. וזה בחינת פח מעשיו כנ"ל, שהיו בחינת ארץ ישראל כנ"ל. כי ה' ותברך ברא הכל כנ"ל אתנו דעבדא דבראשית. שהם בחינת פח מעשיו הגיד לעמו שעל ידי זה כובשין ארץ ישראל. וזאת האמונה הוא עקר הפח של ישראל להתגבר כנגד כל הקלפות והתאוות והסמך אחרנין בגשמיות וברוחניות וכמו שאיתא בתקונים עשרין ותרין (דף סו) ובהאי פח מתקפין ישראל על אדום, כמובא בדברי רבנו זכרוננו לברכה (סימן מד לקוטי חלק א), ענין שם כי כל זמן שהוא מקרב לצדיק האמת. שעל ידי זה זוכה לאמונה שלמה להאמין בכח מעשיו. שהיא בחינת אמונת חדיש העולם שהוא עקר האמונה להאמין שה' ותברך ברא הכל כנ"ל ונברתו כנ"ל אתנו של מעשה בראשית על ידי זה הפח יוכל להתגבר לעולם כנגד כל הסמך אחרנין. וסוף כל סוף ישוב בתשובה שלמה. והסמך אחרת תחזור ותקיא כל הקדושות שבלעה עד שיזכה לעשות גרים ובעלי תשובה כמבאר בהתורה הנ"ל:

ד) וזה בחינת מלחמת עמלק שבכל דור ודור, כי זה עקר הבחירה של כל אדם כנ"ל. והבחירה של כל אדם לעמד כנגד היצר הרע. זה בחינת מלחמת עמלק. שהוא עקר והמת הנחש שמשם עקר היצר הרע פדוע:

וזה בחינת פורים שהוא מלחמת המן עמלק. שעקר הכניעתו היתה על ידי לקיחת אסתר לבית אחשוורוש שהיו בחינת תפלה בבחינת דין של הבעל פח. שעל ידי זה עקר מפלת המן עמלק כנ"ל. כי אסתר היא בחינת התפלה בבחינת דין, כי התפלה הוא בחינת אשה יראת ה' פדוע וכשהתפלה הוא בבחינת דין. אזי היא נקראת אסתר לשון הסתרה שהיא בחינת דין, בחינת ואנכי

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

הסתר אסתיר וכו'. ואז ב'שהתפלה היא בבחינת דין אזי הסטרא אחרא רוצה לבלעה כדרכה תמיד שהיא בולעת את התפלה שהיא בבחינת דין כמבאר בהתורה הנ"ל. וזהו בחינת ותלקח אסתיר אל בית המלך אחשוורוש. שאסתיר בחינת התפלה בבחינת דין, נלקחה לבית הסטרא אחרא למלכות הרשעה, כי הסטרא אחרא רוצה לבלעה. אבל היא היתה בעל פה גדול, ולא די שלא בלעה אותה, אדרבא, היא עמדה בבית הבליעה שלהם. עד שהסטרא אחרא נתנה הקאות על ידי זה, כי על ידי זה שנלקחה אסתיר, דהיינו התפלה בבחינת דין אל הסטרא אחרא, על ידי זה היה עקר מפלת הסטרא אחרא, דהיינו מפלת המן עמלק. ולא די שלא בלעו את ישראל כאשר עלה על מחשבתם הרעה אדרבא, ישראל יצאו אז מאפלה לאורה מיגון לשמחה. וחור להם כל הקדשות שבלעו מהם, כמו שכתוב, ליהודים היתה אורה זו תורה ושמחה וכו'. ויקר אלו תפלין וכו'. היינו שכל המצוות והקדשות שהסטרא אחרא רצתה לבלעם הכל החזירה אל הקדשה, כי הכרחה לתן הקאות על ידי לקיחת אסתיר לבית אחשוורוש. שהיא בחינת התפלה בבחינת דין שנלקחה להסטרא אחרא כנ"ל. ואז לא די שהחזירה לישראל כל הקדשות והמצוות וכל גדלתם וכבודם וחשיבותם, כמו שכתוב, וכל עבדי המלך והאחשדרפנים והפחות וכו' מנשאים את היהודים וכו'. עד שזכו אחר כך על ידי זה לבנות בית המקדש שבנה פרש בן אסתיר והחזיר כל הכלים לבית המקדש ולא די בכל זה אף גם עצמות חיותם הכרחו להקיא. וזהו בחינת גרים הרבה שנתגירו או, כמו שכתוב, ורבים מעמי הארץ מתגידים וכו', היינו כנ"ל:

(ה) וזהו בחינת תקף הגם של פורים שהוא גם נפלא אשר כמוהו לא נהיתה. וכמבאר בדברי רבותינו זכרונם לברכה מגדל הפלגת הגם של פורים. אשר אין הנמתו בכל הנסים שעברו עד ביאת משיח צדקנו. וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, כל המועדים בטלים וימי הפורים לא נבטלים. כי המן הרשע ימח שמו, בקש להשמיד ולהרוג ולאבד את כל היהודים וכו'. כי המן עמלק שהיא זהמת הנחש. בחינת והנחש היה ערום שיונק מהדעת כנ"ל. שעל ידי זה נקטן המוח בבחינת מחין דקטנות שעל ידי זה עקר התנברות תאנת נאוף שהוא עקר היצר הרע. עקר הכנעתו על ידי התפלה בבחינת דין של הבעל פה הנ"ל שעומדת להסטרא אחרא בחינת עמלק בבית הבליעה שלו עד שמכרח לתן הקאות וכו'. כנ"ל. אבל זה הצדיק הבעל פה שנגנס למלחמה זאת להתפלל תפלה בבחינת דין כדי שתבלע אותה הנחש והסטרא אחרא. ועל ידי זה דיקא יוציא כל הקדשות וכו' כנ"ל. זה הצדיק צריך להיות בעל פה גדול מאד וצריך להתבונן מאד בכו. אם יש לו פה לעמד במלחמה זאת. וצריך לידע עם מי הוא נלחם, כי לפעמים אף על פי שהצדיק הוא בעל פה גדול. ויש לו פה לעמד בנגד איזה סטרא אחרא וקלפה גדולה, אבל אף על פי כן לפעמים מתנפרת סטרא אחרא וקלפה גדולה. כל כך שאין בכוחו לעמד בנגדה. ועקר כלל כל הסטרא אחרא וזהמת הנחש הוא עמלק שכולל כל הסטרא אחרא וכל הקלפות וכל עובדי בוכבים שיונקים ממנו, כמו שכתוב, ראשית גוים עמלק. שעמלק כלול מפלם וכלם יונקים ממנו. ועל בן ה' יתברך בעצמו צריך ללחם עמו, כמו שכתוב, מלחמה לה' בעמלק מדר דר. ועל בן לא היה יכול אפלו משה רבנו להכניעו לגמרי. וכמו שכתוב, ויחלש יהושע את עמלק וכו'. שפרש רש"י שחתך ראשי גבוריו ולא הרגו לגמרי. מכאן שעשו על פי הדבור, כי מלחמת עמלק היתה על ידי התפלה

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

בבחינת דין של הפעל פח פנ"ל בתורה הנ"ל. ואף על פי שמשנה רבנו עליו השלום, בנודאי היה בעל פח גדול מאד, אף על פי כן לא היה יכול להכניעו לגמרי. כי אם היה רוצה להכניעו לגמרי, היה מתגבר בכח קלפת הזקנה ונדולה כל כך שגם משה לא היה יכול לעמד כנגדה, כי קלפת עמלק מגיע עד אין תכלית. ואין מי שיכול לעקרו לגמרי. כי אם ה' יתברך בעת שיבוא משיח צדקנו, על פן הכרח משה ללחם עמו בחכמה גדולה על פי הדבור לחתך רק ראשי גבוריו. ולא להכניעו לגמרי. ועל פן מלחמה לה' בעמלק מדר דר, כי ה' יתברך בעצמו כביכול, צריך ללחם עמו בכל דור ודור, כי אין מי שיגיע אף להתנהג עמו כי אם ה' יתברך בעצמו. והיו בחינת תקף הנס של פורים שהוא מפלת המן עמלק, כי המן עמלק רצה להתגבר אז בכל פחו עד שרצה לבלע את ישראל לגמרי, כי בקש להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים והיה לו פח על ידי שגשאו נשים נכריות שהוא פגם תאות נאוף. שעל ידי זה עקר פחו. גם השתחוו לצלם שהוא פגם אמונה גם נהנו מסעדתו של אותו הרשע שהוא פגם תאות אכילה בחינת התגברות מזונא דגופא שהוא פגם אכילת עץ הדעת שעל ידי כל זה מתגבר והמת הנחש שהוא בחינת קלפת המן עמלק, כמובן ומבאר בהתורה הנ"ל. שכל בחינות אלו, דחינו פגם אכילה ופגם נאוף ופגם אמונה תלויים זה בזה. והם פגמו אז בכל זה. ועל ידי זה התגבר עליהם המן עמלק שהוא עקר והמת הנחש, כמו שאמרו רבותינו וכוונם לברכה, המן מן התורה מנין? שנאמר, המן העץ וכו'!

נמצא, שהמן הוא עקר פגם עץ הדעת וכל יניקתו היתה על ידי שחמל שאול על אגג וקנו שעל ידי זה נולד המן, כמו שאמרו רבותינו וכוונם לברכה, כי מה שחמל שאול על אגג. זה בחינת רחמנות דסמרא אחרא שמשם עקר יניקת והמת הנחש, בחינת והנחש היה ערום, כמבאר בהתורה הנ"ל, עץ שם. והמן בגדל התגברותו אז חשב מחשבה רעה, כי ראה שישאל מרודים מאד מאד בתקף הגלות ויש עליהם פגמים וקטרוגים כאלה. עד שאז אם היה מתגבר עליהם בכח איזה קלפת בעלמא גם כן היה קשה לעמד כנגדו לגדל חלישות ישראל אז, אבל הוא ברשעתו יפח שמו, התחכם אז והתגבר עליהם אז בכל מיני פחות שיש לו וקבץ זרש אשתו וכל אוהביו וכל עשרת בניו. שהם כל העשרה כתרין דמסאבותא. ורצה להתגבר אז על מרדכי וישראל. בכח כל החמשים שערי טמאה שהם כלל כל הסמרא אחרא שעמלק כלול מהם. ועל פן עשה עץ גבה חמשים אמה וכבד כלם רצה להתגבר על ישראל אז בעת חלישותם הגדולה. בעת תקף הגלות שהיו רחוקים מארץ ישראל, כי עקר הכניעת עמלק הוא על ידי ארץ ישראל, כמו שכתוב, בארץ אשר ה' אלקך נותן לך נחלה לרשתה תמחה את זכר עמלק וכו'. 'בארץ' דיקא, כי ארץ ישראל הוא על ידי פח מעשיו וכו' שמשם מקבלין עקר הפח לעמד כנגדו פנ"ל, דחינו שמשארץ ישראל הוא עקר הכח של הצדיק הפעל פח שיכול להתפלל תפלה בבחינת דין שעל ידי זה מכניע המן עמלק. עד שזוכה לכל הבחינות המבארים שם בהתורה הנ"ל. עד שזוכה לגלות אמונת חדוש העולם. שעל ידי זה יהיה חדוש העולם שלעתידי. שאז יתנהג כל העולם בבחינת ארץ ישראל, דחינו לגלות פח מעשיו של ה' יתברך שה' יתברך ברא הכל בכ"ח אתון

וכו' כנ"ל. אבל כל עקר הכח של הצדיק שיוכה לכל זה הוא על ידי ארץ ישראל. ש שם מאירין כח אתנן כח מעשיו שמשם עקר הכח כנ"ל:

ועל כן עקר הכנגע עמלק הוא בארץ ישראל דיקא כנ"ל. כי משם עקר הכח לעמד כנגדו כנ"ל, אבל אז בסוף גלות ככל שהיו ישראל בגלות רחוקים מארץ ישראל והיו חלשים אז מאד. והוא התגבר עליהם ככל כחותיו כנ"ל. ורצה לבלע את ישראל חס ושלום לנמרי כנ"ל. על כן באמת היה אז עת צרה גדולה אשר כמוהו לא נהיתה. אבל ה' ותברך חמל על עמו ושלח לנו אז את מרדכי ואסתר. ומרדכי הוא בחינת משיח שכלול מכל הריחות טובות שגומשכין על ידי התפלה בבחינת דין של הבעל כח כמבאר בהתורה הנ"ל. כי מרדכי הוא בחינת בשמים ראש מר דרוך שתרנגומו מרי דביא, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, היינו שהוא ראש לכל הבשמים והריחות של שמן המשחה, שזהו בחינת משיח שנקרא בשם משיח על שם שגומשח בשמן המשחה, כי משיח הוא עקר הכח של שמן המשחה, כי משיח הוא כלל כל הריחות טובות שבעולם. ועל כן על ידי שמן המשחה נתקדשין הדברים בקדשתו, דהיינו המשכן ומזבח וכלי שרת וכהנים גדולים ומלכים, כי כל הקדשות מקבלין על ידי הריח טוב שהוא בחינת משיח שגדל וצומח על ידי הקול המשקה את הגן. שגומשך על ידי התפלה בבחינת דין של הבעל כח. שעל ידי זה הקול יבדילין להוכיח ולהפך עוונות לזכויות חל לקדש. בבחינת נרדי נתן ריחו, כמבאר בהתורה הנ"ל. כי עקר הקדשה היא בחינת הנשמה שהיא חלק אלוך מפעל שעקר חייתה היא הריח. ועל כן על ידי שמן המשחה שהוא בחינת ריח, בחינת משיח, על ידי זה מעלין כל הדברים מחל לקדש. ומרדכי נמשך משם, כי הוא בחינת בשמים ראש מר דרוך. ועל כן היה לו כח גדול של משיח לעמד כנגד כל קלפות המן עמלק. ועל כן בכחו היתה יכולה אסתר לירד לבית אחשוורוש שהוא בית הסמרא אחרא. שזהו בחינת התפלה בבחינת דין שהסמרא אחרא רוצה לבלעה, אבל בכחו הגדול של מרדכי היהודי, על ידי זה לא די שלא בלע אותה אדרבא, היא עמדה להם בבית הבליעה שלהם עד שהכרחו להקיא ולהוציא כל הקדשות שבלעו. והמן עמלק נפל מאד מאד ותלו אותו ואת בניו על העץ, כי נפל ונגנע המן עמלק מאד על ידי התפלה בבחינת דין של הבעל כח שהיא בחינת אסתר וכנ"ל. וזהו בחינת תקף השמחה של פורים, כי על ידי כנ"ל נתעורר השיר שיתער לעתיד. בבחינת שיר פשוט וכו'. שם שם כל השמחות שבעולם. כפי ההארה שמקבלין משם. ואז בפורים נתעורר זה השיר בהארה נפלאה מאד, כי אז הוא התנוצצות משיח בחינת מרדכי כנ"ל. ועל כן אז נמשך שיר ושמחה וחדוה גדולה עד אין כח:

(יח) כי עקר ברור המדמה על ידי קבלת התורה שהיא רוח נבואה כנ"ל בהתורה הנ"ל, אבל אי אפשר לקבל את התורה כי אם על ידי שאנו עוסקין בתחלה לקדש עצמנו להמשיך עלינו קדשת ברור המדמה. שגומשך מקדשת קבלת התורה:

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה.!

כי זה כולל בכל הדברים שבקדשה בשאדם רוצה לעשות איזה דבר שבקדשה כדי לזכות לתכלית הטוב שזוכין על ידי מצוה הזאת, או אי אפשר לו להגיע לקדשה זאת כי אם בשמיעתו לו מן השמים ומאירין עליו ההארה בהעלם משרש הקדשה הזאת שהיא רוצה להגיע אליה ובלא זה לא היה אפשר לו לעולם להגיע לקדשה זאת למשל לענין קיום מצוה אחת כגון בשאדם רוצה לזכות לקנות אתרוג נאה ומיניו ויש לו מניעות רבות על זה, כגון שאין אתרוגים מצויים. או שהם ביקר גדול והוא עני ואין לו ממון לקנותו. והוא משתוקק ומתגעגע ומתגעגע ביגיעות ומחפש דרכים אך להשיג ולהגיע לקנות אתרוג, אוי הבא לטהר מסייעין לו, כמו שאמרו רבותינו וזכרונם לברכה. והסייע דלעיל הוא ממקור שרש הקדשה של המצוה הזאת שהוא עוסק להגיע, דתינו לענין זה שרוצה לקנות אתרוג או שולחין עליו הארה מלמעלה. משרש קדשת האתרוג וזאת הקדשה הולכת לסייע ולחזק רצונו נגד המניעות שמתגברים עליו. עד שזוכה למצא האתרוג. וזה בחינת הבא לטהר מסייעין לו, כי הסייע הוא משרש הקדשה הזאת שהוא רוצה להשיגה. וכן היא בכל המצוות. ולולי זאת לא היה באפשרי להאדם לעמוד כנגד המניעות העומדים כנגדו למנוע מן הקדשה. כמו שאמרו רבותינו וזכרונם לברכה אלמלא הקדוש ברוך הוא עזרו היה נופל בידו. והעור והסייע הוא מזאת הקדשה בעצמה כנ"ל. ובפרט בשאדם רוצה להשיג איזה קדשה הנוגעת לכלל יחדותו כגון להתקרב לצדיקים וכשרים אמתיים. שעקר ברור המדמה שעל ידי זה עקר האמונה תלויה בהם או בשרוצה לבוא לארץ ישראל שהיא כלליות הקדשה שאזי מתגברים כנגדו המניעות בלי שעור. ואם לא היה הקדוש ברוך הוא עזרו לא היה אפשר לו להשיג המניעות ולבוא להצדיק או לארץ ישראל. אך ה' יתברך עזרו ומסייעו בכל פעם והסייע הוא שישלח עליו הארה וקדשה מהצדיק בעצמו. או מארץ ישראל בעצמה ועל ידי ההארה הזאת יש לו כח לשבר המניעות ולבוא לארץ ישראל ולהצדיק האמת כנ"ל וזה בחינת מה שפרש רש"י על פסוק, ואשר הנחלים אשר נטה לשבת ער (במדבר כא) שכין שרצו ישראל לכנס לארץ חרד החר של ארץ ישראל וקראתם כחתן לקראת בלה וכו', היינו כנ"ל. שמחמת שרצו לכנס לארץ ישראל בא קדשת ארץ ישראל לקראתם וסייעה אותם להכניע האמורי והאמות שהם בחינת המונעים מארץ ישראל ואז מחמת שרצו כל ישראל לכנס לארץ ישראל נתעוררה קדשת ארץ ישראל ויצאה לקראתם בהארה גדולה כל כך עד שגם בגשמיות נתקרב החר וקרא לקראתם כמו שפרש רש"י שם. ועל כן קדם קבלת התורה שתכליתה היא לזכות לברור המדמה. כדי לזכות לאמונת הרוש העולם שעל ידי זה נזכה לחדוש העולם של לעתיד שהוא בחינת ארץ ישראל שעל ידי זה יתעורר שיר של נפלאות וכו'. שזהו עקר התכלית שעל ידי כח זה נזכה להפיר את בוראנו ויוצרנו יתברך, על כן קדם קבלת התורה אנו צריכין לספר ספירת העמר. כדי להמשיך עלינו קדשת ברור המדמה על ידי מצוה זאת כנ"ל. שזהו בחינת קדשת קבלת התורה כנ"ל. ועל ידי זה שאנו ממשיכין עלינו קדשה זאת של קבלת התורה. על ידי זה בעצמו יש לנו כח לקבל את התורה בשבועות. ואז זוכין לתכלית שלמות תקון ברור המדמה כנ"ל:

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

(ט) ועל פי זה תבין מה שמבאר בהתורה הנ"ל. שצדיקין לראות להשתדל מאד להתקרב לצדיק אמת. כדי לזכות לברך המדמה. שעל ידי זה זוכה לאמונה שלמה שהיא העקר בפנ"ל. ולכאורה קשה. הלא גם להצדיק האמת בעצמו אי אפשר להתקרב כי אם על ידי אמונה, כי אם לא יהיה לו אמונה, לעולם לא יזכה להתקרב להצדיק האמת. כי יפלו לו עליו קשיות שאי אפשר להבינם בדעתו. מחמת שהצדיק גבה ונשגב ונעלם משכ"ל העולם קאד. ואם בן נפל פתא בבירא, מהיכן יזכה לאמונה. הלא אי אפשר לזכות לאמונה כי אם על ידי הצדיק. ולהצדיק בעצמו אי אפשר להתקרב כי אם על ידי אמונה. וענין כזה קשה עוד בכמה מקומות, כי מצינו רב הדברים שתלויים זה בזה. ואם בן מהיכן התחלה. וכמבאר מזה בדברי רבנו זכרוננו לברכה שאמר שיש כמה דברים שתלויין זה בזה. ואין יודעין מהיכן להתחלה. אך באמת גם זה מסוד סתרי הבחירה, כי כח הבחירה של האדם אי אפשר להבינו, כי כח הבחירה היא מגדלת נפלאות הבריאה אשר בכל הבריאה בלתי מראש ועד סוף לא נמצא דבר נפלא יותר מזה. כמבאר בספרים שפח הבחירה הוא חדיש נפלא ונורא יותר מכל החדישים של כל הבריאה בלתי. והוא מיבן מאד לכל משכיל. שאין שום דבר בכל הבריאה שיהיה חדיש כל כך כמו הבחירה שברא ה' ותברך פח בפיו האנושי שיהיה לו פח לעשות רצונו ותברך או למרות עיני כבודו חס ושלום, ובאמת אי אפשר להבין בשום שכל שרש הפח של הבחירה. ועקר פח הבחירה נמשך מהעדר הידיעה וכמוכן בדברי רבנו זכרוננו לברכה. והכלל, שהאדם צריך לבחר רק בהאמת לאמתו. ולהשתוקק תמיד אל האמת באמת, כי יש נקדה קדושה בכל אחד מישראל שהיא נקדת האמונה הקדושה. שעל ידי זה בפנימיות נפשו הוא רוצה וחפץ מאד להתקרב להאמת, דהיינו להצדיק האמת שהוא שרש כל העולמות, כמו שכתוב וצדיק יסוד עולם וכמבאר מזה בדברי חכמינו זכרוננו לברכה. ואזי בשהאדם מתחיל להשתוקק להתקרב להצדיק אמת. אזי הבא לטהר מסיעין לו, היינו שנמשך עליו ההארה משרש קדשת הצדיק בעצמו. ועל ידי זה הוא זוכה להתגבר בהשתוקקות וכסופים ורצונות חזקים יותר. וכל מה שמתגבר ברצון חזק יותר להתקרב להצדיק. נמשך עליו קדשת הצדיק יותר. ומסיעו ביותר לשבר המניעות עד שזוכה לבוא להתקרב אליו. ואזי יזכה על ידי הצדיק לאמונה וכל טוב בפנ"ל. וענין זה מרמז קצת גם בכתבי האר"י ז"ל, שמבאר שם, שבשארם רוצה לעשות איזה מצוה אזי באה זאת הנשמה שהיתה עוסקת במצוה זאת ומסיעה לו לעשות המצוה, ובלא זה לא היה יכול לגמרה מעצם המניעות של הבעל דבר. וזה סוד הבא לטהר מסיעין לו, ענין שם היינו בפנ"ל. כי הנשמה שעסקה בתניה במצוה זאת היא נכללת עכשו בשרש קדשת המצוה הזאת, כי כפום מה דאתדבק בר נש בהאי עלמא הכי וכו'. ועל בן בשארם רוצה עכשו בזה העולם לקיים מצוה זאת באה עליו נשמת אותו צדיק. ועל ידי זה נמשך עליו שרש הקדשה של המצוה הזאת, כי שם נכללה נשמה של זה הצדיק בפנ"ל ועל ידי זה זוכה לגמר המצוה הזאת וכנ"ל:

ועל בן צריכין להשתדל להתקרב לצדיק היוד דיקא כדי שזוכה לברך לנו האמונה הקדושה בכל פעם כפי היום והשעה, כי אף על פי שבשעת מתן תורה זכו ישראל לאמונה על ידי רוח

הקדש כנ"ל. וכן אחר כך על ידי הצדיקים והנביאים שהיו בכל דור. שנתבררה האמונה בכל פעם יותר ויותר, אף על פי כן אנו צריכין עכשו בדור הזה להתקרב לצדיק האמת שבדור הזה. כדי שיברר לנו האמונה כפי העת והזמן של עכשו, כי האמונה צריכין לברר בכל יום ויום מחדש כנ"ל. וזה עקר התגברות היצר הרע שמתגבר בכל דור ודור. **להסתיר ולהעלים את הצדיק האמת שבאותו הדור דיקא.** כמו שאנו רואין בחוש. שעקר המחלקת הוא על הצדיק שבאותו הדור ואחר כך בשכר הימים הבאים מודים גם בזה הצדיק. ואומרים שזה בודאי היה צדיק. אבל חולקים על זה הצדיק שבזה הדור שאחריו, כי בימי האר"י ז"ל היתה מחלקת גדולה על האר"י ולא רצו להורות שימצא באותו הדור חדוש בזה שיהיה לו רוח הקדש בזה, כפי האר"י ז"ל. ואחר כך בכמה דורות נתקבל האר"י ז"ל. והכל מודים שהיה חדוש נפלא איש אלוך וכו'. אבל חלקו על צדיקים אחרים שבדורות שאחריו. עד שפסוק לימינו היה הפעל שם טוב וזכרנו לברכה. שהיה אור נפלא ונורא מאד, והיה עליו מחלקת גדול. ובימי הפעל שם טוב רב המתנגדים הודו בהאר"י ז"ל. וחלקו על הפעל שם טוב וזכרנו לברכה. וכן הוא בכל דור ודור. וכבר מובא מזה בספרים (ועין בסוף ספר נעם אלימלך מדבר שם מזה). וכל זה הוא מחמת שעקר ברור המדמה שהוא ברור האמונה. הוא דיקא על ידי הצדיק האמת שבזה הדור דיקא, כי אין לך אלא שופט שבימך כי צריכין לברר האמונה בכל יום מחדש. כפי חדוש מעשה בראשית שבאותו היום כנ"ל. שזה אינו מתברר כי אם על ידי זה הצדיק שבאותו הדור דיקא. ועל כן מניח הפעל דבר עצמו על זה לארכו ולרחבו ולהסתיר ולהעלים זה הצדיק ולהרבות עליו מחלקת וקשיות כדי שלא יתקרבו אליו חס ושלום, מחמת שעקר האמונה שהיא עקר קדשת ישראל תלויה בזה הצדיק דיקא כנ"ל:

על כן צריך כל אחד להשתדל מאד להתקרב לצדיק האמת שבדור הזה דיקא. ואין די לו בזה שנתברר המדמה וכו' על ידי קבלת התורה. ועל ידי הספרים של הנביאים והצדיקים שיש מכתב, כי צריכין דיקא לבוא להצדיק האמת שבדור הזה כדי לברר האמונה בכל עת. כפי הפרור שצריכין בזה הדור בכל יום ויום מחדש וכו' כנ"ל:

לד) אך אם בן לכאורה קשה מה פעלו הצדיקים האמתיים שהיו בכל הדורות שלפנינו שחברו ספרים קדושים ברוח הקדש שלהם הכל כדי להמשיך האמונה בעולם. וכן מה פעלנו בברור האמונה שזכינו בשעת מתן תורה. מאחר שעדן אנו צריכין לצדיק האמת שבכל דור ודור דיקא? אך באמת שניהם פאחד טובים, כי בודאי עקר ברור האמונה שבכל דור ודור הוא על ידי הצדיק האמת שבאותו הדור. ועל כן צריכין להתקרב אליו דיקא וכו' ל. אך הפעל דבר מתגרה בזה הצדיק מאד ומתגבר בכל דור ודור לרחק את העולם מזה הצדיק על ידי גדל הקשיות והמחלקת שמרבה עליו. אשר על כן צריכין לחפש ולבקש מאד את הצדיק האמת כנ"ל. וזהו בחינת גדל שבח מעלת קדשת קבלת התורה אשר ה' יתברך חמל עלינו ונתן לנו את תורתו הקדושה על ידי משה רבנו נאמן ביתו, כי ה' יתברך רואה את הנולד ורואה בחכמתו שמתגברין עזי פנים בכל דור ודור שחולקין

על הצדיק האמת שבבב"ל דור. ומסתירין ומעלימין אותו ומרחיקין את העולם ממנו. וכשאין זוכין להתקרב להצדיק האמת אין זוכין להאמונה בבב"ל. ואם בן חס ושלום יחזיר העולם לתהו ובהו, פי אין העולם מתקיים אלא על ידי אמונה ובב"ל. על בן ה' יתברך ברחמיו הקדים רפואה למכה. ונתן לנו את תורתו התמימה על ידי משה רבנו. ואז זכו ישראל כלם לרוח הקדש עד שנתברר המדמה אצלם בשלמות גדול עד שזכו כלם אז לאמונה שלמה. ואף על פי שה' יתברך ידע שאחר כך יתגבר הבעל דבר על ידי ערמוניותו וירצה לקלקל גם את זה חס ושלום. כפי אשר עשה באמת שהתגבר אחר כך במעשה העגל שאז חזר ונמשך והמת הנחש בעולם שהוא בלבול המדמה. ואי אפשר לברר ולתקן זאת והקמא פי אם על ידי הצדיקים אמתיים שבבב"ל דור ודור שהם מבררים המדמה. שהוא בחינת ברור מזהמת הנחש ומתקנים חטא העגל ככל דור ודור. וממשיכים אמונה בעולם בבב"ל. ואם בן מה פעל אל בברור האמונה שזכה אותנו בקבלת התורה מאחר שפוף כל סוף צריכין להצדיק האמת שבבב"ל דור דיקא. שעקר האמונה תלויה בו בבב"ל. אך אדרבא, והו באמת נפלאות תמים דעים, פי על ידי גדל הקדשה שנמשך עלינו בקבלת התורה. על ידי זה אנו זוכין למצא את הצדיק בבב"ל דור ודור ולהתקרב אליו, פי לולא קבלת התורה חס ושלום, לא היינו זוכין כלל להתקרב להצדיק האמת שבדור מחמת גדל התגברות העני פנים שבבב"ל דור החולקים עליו ומסתירים אותו בבב"ל. אבל על ידי קבלת התורה זכינו שנתברר המדמה וזכינו לאמונה שלמה כל כך עד שאפילו אחר כך בשהתגבר הבעל דבר ובלבל האמונה על ידי מעשה העגל, אף על פי בן נשארה הרשימו שעל ידי זה יש לנו פח לחפש את הצדיק האמת בכל דור ולהתקרב אליו. ולולא קבלת התורה לא היה לנו פח כלל לחפש את הצדיק. ולהתקרב אליו מחמת גדל התגברות העני פנים שבדור החולקין עליו ומרחיקין את העולם ממנו בבב"ל:

וזהו פי גר מצוה ותורה אור ודרך חיים תוכחות מוסר, היינו שהתורה והמצוות הם בחינת אור ונר שעל ידם יש לנו פח לחפש את הצדיק להתקרב אליו, פי יסוד האמונה שגשאה בנו ממתן תורה שהבטיח ה' יתברך למשה וגם כך נאמינו לעולם. וכל צדיק אמת שבבב"ל דור הוא בחינת משה. על ידי יסוד האמונה הזאת יש לנו פח לחפש ולבקש את הצדיק האמת בבב"ל. וזה שפנים ודרך חיים תוכחות מוסר, פי הצדיק נקרא חיים, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, צדיקים אפילו במיתתם קרוין חיים וכו'. וזהו, פי גר מצוה ותורה אור ודרך חיים וכו'. שהתורה והמצוה הם אור ונר להאיר לנו הדרך לבקש ולמצא את הצדיק האמת שנקרא חיים. וזהו ודרך חיים וכו'. שהתורה מאירה לנו הדרך להתקרב לצדיק האמת שנקרא חיים. וזהו ודרך חיים תוכחות מוסר, פי על ידי הצדיק זוכין לאמונה. שעל ידי זה יהיה חדוש העולם שלעתיד. שעל ידי זה זוכה לקול הנגון שיתער לעתיד שהוא קול המזכיר הראוי וכו', כמבאר בהתורה הנ"ל, ענין שם. וזהו ודרך חיים תוכחות מוסר בבב"ל. שזוכין על ידי התורה להתקרב להצדיק שנקרא חיים. שהוא במדרגה גבה כל כך עד שיש לו פח להוכיח את ישראל. שזהו בחינת תוכחות מוסר. פי זה הצדיק האמת שיש לו רוח הקדש. שיש לו פח לברר המדמה

וְהָאֱמוּנָה כַּנֶּ"ל הוּא זֹכָה לְקוֹל תְּנַגֵּן שִׁיתַּעַר לְעֵתִיד. שְׁעַל יְדֵי זֶה יֵשׁ לִי פֶחַ
לְהוֹכִיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שְׁמִבְאָר שָׁם. עֵינֵי שָׁם:

ליקושי תפילות (תפילה ח' לו' אדר הילולא דמשה רבינו ע"ה)

כשופר ארים קולי ואקרא, רבונו של עולם, אדון יחיד מושל בכל, חוס וחגנו ברחמיך הרבים
ושלח לנו מוכיח טוב וראוי והגון, מוכיח אמיתי, שיהיה ראוי להוכיח את עמך ישראל באמת.
ושמרנו והצילנו ברחמיך הרבים ממוכיחים שאינם הגונים וראויים להוכיח את עמך ישראל. כי
אתה ידעת כי לאו כל אדם ראוי להוכיח, כי המוכיחים שאינם ראויים והגונים יכולים חס ושלום
להחליש את נשמותינו על ידי תוכחתם שאינה כהוגן: על כן באנו לפניך יהוה אלהינו ואלהי
אבותינו, אוהב עמו ישראל רחם עלינו למען שמך, ושלח לנו מושיע ורב ומוכיח הגון שיהיה ראוי
להוכיחנו בתוכחת מגולה מאהבה מסותרת. "יהלמני צדיק חסד ויוכיחני" בתוכחתו הטובה,
בתוכחת של משה רבנו עליו השלום, אשר על ידי תוכחתו הטובה יוסף ויתן ריח טוב
בנשמותינו, ויחוק ויאמץ את נשמותינו על ידי תוכחתו הטובה ויתחזקו ויתאמצו ויתגברו
נשמותינו על ידו בכח גדול וקדושה, עד שיומשך ויושפע שפע טובה וברכה לכל העולמות
התלויים בנשמותינו, באופן שנוכה על ידי המוכיח הראוי לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת
מאהבה, עד שיתפכו כל עוונותינו לזכויות. ותשפיע על המוכיח האמיתי קולו של
משה שהוא קול השיר שיתער לעתיד שהוא שיר פשוט כפול משולש מרובע
הכלול בשמך הגדול והקדוש, שהוא שיר של חסד שיתנגן לעתיד על שבעים ושנים
נימין בעת שיגיע קיבול שכרן של הצדיקים לעתיד. אשרי אוזן שיוכה לשמע
קול השיר הזה. רחם עלינו ברחמיך הרבים, ותן לנו מוכיח כזה שיוכל להוכיחנו
בקול השיר הזה. ויקוים בהמוכיח האמיתי מקרא שכתוב: "קרא בגרון אל
תחשוך, כשופר הרם קולך". ונזכה שיעורר ויגלה וימשיך עלינו הקול המשקה
את הגן עדן שהוא הנהר היוצא מעדן להשקות את הגן שהוא קול השיר הקדוש
הזה שיתער לעתיד בעת שתחדש את עולמך בחסדך הטוב כמו שכתוב: "עולם
חסד יבנה", אשר על ידי הקול הזה גדלים כל הריחות טובות וכל היראות הקדושות. ותמשך
עלינו יראה שלמה יראה עילאה יראת הרוממות, ואירא ואפחד ואזחיל (ואזחיל) וארעד ממך
תמיד. ואזכה להרגיש יראתך הקדושה עלי תמיד, בכל רמ"ח אברי ושם"ה גידי, ותהיה יראתך על
פני לבלתי אחטא, ותזכני לענוה אמתיית עד שאזכה להיכלל כך באמת:

...ותזכנו ברחמיך הרבים להתקרב לצדיקים אמתיים שיש להם בחינת רוח נבואה רוח הקודש
באמת באופן שנוכה על ידם לברר ולתקן הכח המדמה ולא יבלבל אותנו
המדמה חס ושלום בדמיונות כוזבים ובבלבולים רעים חס ושלום רק נזכה
שיהיה הכח המדמה ברור וזך וצה אצלנו בתכלית התיקון באופן שנוכה על ידי
זה לאמונה שלימה וישרה וברורה זכה וצחה ונכונה באמת כרצונך הטוב בלי

שום כלבולים כלל. ונוכה להאמין כך יהיה אלהינו ואלהי אבותינו כי אתה בראת עולמך ברצונך הטוב יש מאין המוחלט בעשרה מאמרות, ותצילנו ברחמיך הרבים ממנהיגים של שקר שהם נקראים נביאי השקר, ולא יבלבלו את דעתנו כלל בדמיונות כוזבים הלילה. ותוכך ותמחר אותנו מטומאת זוהמת הנחש, ותשמרנו ותצילנו שלא יעלה על דעתנו שום נחוש וקסם כלל, ונתרחק מדרכי המנחשים והקוסמים בכל מיני הרחקות ולא יהיה לנו שום אמונות כוזביות כלל, רק נוכה תמיד להיות תמים עם יהוה אלהינו, ולהתנהג רק בתמימות ובפשיטות באמת ובאמונה שלימה האמתיות כרצונך הטוב. ותעביר ותעקור ותשבר ותכלה כל דעות המינים והכופרים והאפיקורסים מן העולם. ותרחם על עולמך שתתפשט האמונה הקדושה בעולם, ויאמינו כל באי עולם בחידוש העולם, ולא ילכו אחר הקורת התוהו כלל, רק יאמינו כולם בהאמת, שהעולם הוא מחדש ברצונו יתברך אשר בראו בששת ימי בראשית יש מאין המוחלט, אשר על יסוד אמונה זו קיים ועומד כל העולם ומלואו כמו שכתוב: "וכל מעשהו באמונה". ונוכה כולנו לעבדך באמת ובאמונה שלימה כל ימי עולם, עד אשר נוכה לראות בטוב אשר תעשה לנו בעת שתחדש את עולמך לעתיד ברצונך הטוב. ותעשה עמנו חסדים רבים, ויקיים בנו מקרא שכתוב: "להגיד בבוקר חסדך ואמונתך בלילות", ונאמר: "חדשים לבקרים רבה אמונתך".

ותביאנו מהרה חושה לארץ ישראל, ארץ המנוחה והקדושה. ותמשיך השגחתך השלמה על ארץ ישראל ועל כל העולם כולו, ותחדש את עולמך בקדושת ארץ ישראל שמתנהגת על ידי השגחה לבד, כמו שכתוב: "ארץ אשר יהוה אלהיך דורש אותה תמיד עיני יהוה אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה". ותמשיך השגחתך השלמה על כל העולם כולו, ויתחדש העולם ומלואו, ויתנהג כל העולם כולו על ידי השגחה לבד בלי שום הנהגה על פי דרך הטבע כלל. ותעשה נוראות ונפלאות מחדש בעולמך "אשר לא נבראו בכל הארץ ובכל הגוים". ויתעורר שיר חדש בעולם, שיר של נפלאות, כמו שכתוב: "מזמור שירו ליהוה שיר חדש כי נפלאות עשה, הושיעה לו ימינו וזרוע קדשו". ונודה לך שיר חדש על גאולתנו ועל פדות נפשנו. ונוכה לשיר ולזמר ולרנן ולנגן לפניך ניגונים ושירות ותשבחות חדשות, שירים של נפלאות שלא כדרך הטבע, עד שנוכה להתענג על יהוה, ולשמוע קול השיר והניגון שיתער לעתיד, שהוא שיר פשוט כפול משולש מרובע הכלול בשמך המיוחד שיתנגן על שבעים ושנים נימין כמנין חסד, ויקיים מקרא שכתוב: "עולם חסד יבנה": רבונו של עולם תן לי חיים ואחיה ולא אמות, תן לי חלק טוב לעולם הבא. זכני זכני, חנני חנני, עזרני והושיעני שאזכה לשמוע קול השיר והניגון הזה שיתער לעתיד בעת שתחדש את עולמך. מלא רחמים, טוב ומטיב, עזרני מעתה שאזכה להתגבר ולסתום עיני ואזני מחיוז דהאי עלמא, לבלי להסתכל על הבלי עולם הזה כלל, ולבלי לשמוע קול זה העולם כלל, ולבלי לדבר שום דיבור שאינו נוגע לשמך ולעבודתך, שייגע מהם שיר ושבה ותהלה לשמך הגדול והקדוש. ואזכה לעקם את צוארי מזה העולם לבלי להניח שום הבל ורוח הפה כלל בזה העולם. ולא יתאחו בי שום הבל מהבלי העולם הזה כלל. ואזכה לשעבד כל קומת גופי וידי ורגלי אליך, לבלי לעשות

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא על כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן ס"י רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

בהם שום דבר שאינו נוגע לעבודתך, רק עיני ואזני ופי וליבי ודעתי ומחשבתי וידי ורגלי ורמ"ח אברי ושס"ה גידי וכל חושי וכוחי, כולם יהיו מדובקים ומקושרים אליך באמת בקשר אמיץ וחזק ומשועבדים לעבודתך באמת לעולמי עד ולנצח נצחים, עד שאזכה לשמוע לעתיד קול השיר הזה הקדוש והנורא שיתער לעתיד, אשר יתנגן על שבעים ושנים נימין. אשרי אזנים שישמעו זאת, אשרי המחכים והמצפים והמקוים לזה, אשרי תבחר ותקרב שיוזכה להציץ מן החרבים לראות ולשמוע מחול הצדיקים בעת שיתנגן לפניהם השיר הגדול והקדוש לעולמי עד. ארון כל, מגביה שפלים, מקים מעפר ומאשפה דל ואביון, טוב ומטיב לרעים ולטובים, עשה עמי פלאות בחיי, באופן שאזכה לטוב הזה באמת כי אתה לבד ידעת את ערבות, נעימות מתיקות, ירידות, תשוקת התקוה הזאת, אשר אי אפשר להשיג ולתפוס במוח כלל נעימות השיר הזה, כי אם אתה לבד ידעת, כמו שכתוב, עין לא ראתה אלהים וולתך יעשה למחכה לו. רחם על פגום ורחוק כמוני ועשה עמי פלא לחיים ועורני וזכני מהרה לסור מרע ולעשות הטוב בעיניך תמיד עד שאזכה להיות כרצונך הטוב באמת ולראות בטוב יהוה בארץ החיים לחוות בנועם יהוה ולבקר בהיכלו תודיעני אורח חיים שובע שמחות את פניך נעימות בימיך נצח.

...ותוכנו להתקרב לצדיק אמיתי אשר כבר זכה לקול השיר הזה, באופן שיהיה ראוי להוכיח אותנו ואת כל עמך ישראל לעורר ריח הטוב של גן עדן על ידי תוכחתו הטובה, שיהיה לו כח להפוך כל עוונותינו ליכויות, ולהעלותינו מטומאה לטהרה מחול לקודש וימשיך עלינו ריח גן עדן ויחזק את נפשנו ורוחנו ונשמותינו בקדושה חזקה ונכונה.

...ותעורנו שנוכה לעשות בעלי תשובה וגרים הרבה בעולם כרצונך הטוב, ולגדל כבודך ולפרסם אלהותך בעולם, עד שנוכה לרוח נבואה אמתיית בקדושה גדולה, לברר הבח המדמה שיהיה הבח המדמה ברור וזך וצח אצלנו בזכות ובבהירות גדול, באופן שנוכה לסדר תוארים ושבחים לשמך הגדול והקדוש כראוי בקדושה גדולה. ונברך שם כבודך המרומם על כל ברכה ותהלה, ותתגבר ותתחזק אמונת חידוש העולם עד שנוכה לחידוש העולם שלעתיד, ויתנהג כל העולם כולו על ידי השגחה ונפלאות לבד שלא כדרך הטבע כלל. ויתער שיר חדש בעולם, שיר של נפלאות.

ביאור הליקוטים עמ' פח

אות ס"ז. שיש לבאר על אודות התהלה והשיר הנ"ל, שזה זה ענין התורה שבנסתר הנ"ל, אשר בה לבד, תתגלה לנצח גדולתו של יוצר בראשית. וזה לבד, יהיה כל התהלה והשיר, שיתער לעתיד [בנבל וכנור דבן דוד, כמובא במקום אחר (עיין חיי"מ מעלת תורתו וספריו אות א)].

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

כוכבי אור אמת ואמונה

יד) עוד אמרתי להציע לפני המעיין מה שנלפענ"ד בענין הבן מלך שנפל לאפיקרסות המובא בתחלת המעשה של הז' בעמלערס שסיפר אדמו"ר ז"ל כי בכוחו וענותנותו של אדמו"ר ז"ל גם אני נשענתי להכניס את ראשי בדברי תורותיו ושיחותיו ומעשיותיו הק' כי בנשגבות נוראות רוממותו של אדמו"ר ז"ל ובכח תלמידו הק' אשר גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם יפליאו ויעשו כלי נפלאה המבררת ומכלה את השיר והנגון הנפלא דייקא מבהמות וחיות שהם בחי' השפלים כמונו.

שירת הפרות

מזמור שירו לה' שיר חדש כי נפלאות עשה הושיעה לו ימינו וזרוע קדשו. פתח רבי יוסי ואמר. מקרא זה ביארו החברים שהפרות אמרו אותו. כמו שכתוב (שמואל א' ו) וישרנה הפרות בדרך. מהו וישרנה. שהיו אומרות שיר חדש. ומה השירה שאמרו. מזמור שירו לה' שיר חדש כי נפלאות עשה. וסוד עליון הוא בודאי שהארון שהיה על גביהן עשה להן לומר. מזמור. הרי נתבאר ונדרש שבכלם כתוב מזמור לדוד או לדוד מזמור. וכאן לא אמר דוד כלל. אלא מזמור שרוה הקודש עתיד לומר אותו בזמן שיקים הקב"ה לישראל מעפר. ואז שירו לה' שיר חדש. ודאי אז חדש יהיה. שהרי שיר כזה לא נאמר מיום שנברא העולם.

(זהר תהלים צח; זה"א קכ"ג ע"א)

זהר הקדוש פרשת פנחס (דף רי"ט ברע"א מהימנא)

רבי שמעון בר יוחאי זיע"א מגלה לנו "...מלחמה לה' בעמלק, ואז יתעורר בעולם שיר פשוט, וכפול ומשולש, ומרובע, שאותיותיו עולות י, י"ה, יה"ו, יהו"ה, ע"ב. בזמן ההוא יקויים וכבן צדיקים יראו וישמחו וישרים יעלוזו וחסידים ברינה יגילו ... "ומובא גם בתיקוני זוהר תיקון כ"א דף נ"א: "בשם יהו"ה, עולה התפילה שהיא השכינה, התורה בשירה, השכינה בשירה, ישראל יוצאים מן הגלות בשירה כמו שכתוב: "אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה'".

מכתבי מוהרנ"ת (מכתב ע"א)

ברוך השם, יום א', ראש חודש ניסן, תקצ"ב, פרשת מצורע.

אהובי בני, מכתבך קבלתי בעת תפילת שחרית, והיה לי לנחת גדול, כי היה לי צער קצת על שלא ראיתי מכתבך זה כמה ימים, וכל צרכי המלית קבלתי על נכון, ותהלה לאל תיכף תיקנתי את המלית והמלתי בו ציצית, בעזרת השם יתברך, וחדשתי אותו בשבת פרשת פרה העבר, והיה לי לנחת גדול, תהלה לאל. המינות אשר עשית, אשר זכית על ידי תשוקתך הטובה, שיהיה לך חלק גדול בהמלית בעזרת השם יתברך, וזכות כנפי המלית יגנו עליך כנשר יעיר קנו וכו' להצילך ממחשבות זרות יתרות, רק להרגיל עצמך בכל עת להסיר דעתך לגמרי ממחשבות, שאינם נצרכים באותו השעה, ולא תתחיל לחשוב בהם כלל. וזה עצה טובה מאד, ולהיות כשוכח לגמרי, וגם יותר משכחה ולעשות עצמו כאינו יודע מאלו הרעיונים כלל, ולעסוק במה שעוסק בתורה או תפילה או משא ומתן וכיוצא, ואפילו מחשבות טובות, אם אינם שייכים בענין זה, צריכים לסלק גם כן כאילו אינו יודע עתה מהם כלל, כגון בשעת התפילה אין צריכין לחשוב שום דבר, ובאמת אז דייקא מתגברים כל מיני בלבולים ועירבוב הדעת ביותר, אך צריכים להתגבר אז הרבה מאד בעצה הזאת לבלי להתחיל לחשוב שום מחשבות חוץ כלל, ואף על פי שמחמת ההרגל בכל פעם יוצאת המחשבה לחוץ, צריכים לתפסה בכל פעם באפסר ולהכניסה לפנים לחשוב מה שהוא מדבר אז, ואפילו אם יהיה כן מאה פעמים בתפילה אחת. ובענין כל מה שכתבת לי, כבר שמעתי ממך דברים כאלה פעמים הרבה, וכבר ידעת, שאין לך במה להחיות עצמך, כי אם בענינים שאתה כותב במכתבך, וכן עובר על כל אדם, אף על פי שאין הכל שווין, לא ראי זה כראי זה, אבל אף על פי כן על כל אחד עובר מה שעובר בלי שיעור, ובודאי אין שום חיות ואין מנוס מהם כי אם להשם יתברך ולהתורה, ובפרט על דרך הקדוש והחדש והנפלא והנורא, שהוא ענין השיחה בינו לבין קונו, שאין למעלה מזה. טוב להודות לה' על מעט דמעט שכבר זכית לקבל ממנו ולקיים מעט בענין זה. מי יתן, והיה לבבך זה ליראה את ה' כל הימים בתוספת קדושה וטהרה ובריבוי תפילות ושיחות יותר ויותר, וגם להוהר מאד מאד לחזק את עצמו בכל יום בשמחה וחרוה על כל נקודה ונקודה טובה שזכינו וכו'.

והנה בעיתים הללו אני עוסק בענין כוונות אלול, שהם תיקון הברית, שהוא סודות עצומים, שגילה שם בענין "ואם לא תאבה האשה וכו'", ובענין הפירות ובענין האבדות, שמחפשין המלאכים, שתוקעין תקיעה, תרועה, תקיעה וכו', אשרי האזנים ששמעו מזה, כי לא נשמע כזאת מעולם וכו'. והעיקר היוצא משם, שצריך כל אדם לבקש ולחפש הרבה הרבה מאד מאד אחר אבדותיו, ועיקר הבקשה והחיפוש הוא על ידי דרכי תורה, שגילה על פסוק "קרא את יהושע". בסימן ו, כמבואר שם במקומו, כי התורה הנ"ל הוא סוד כוונות אלול וכו'. ועיקר הכוונות הם בחינת אם אסק שמים שם אתה, ואציעה שאול הנך, שהוא בחינת בקי ברצוא בקי בשוב בקי בעייל בקי בנפיק, כי מי שזוכה לקיים אם אסק וכו', ואציעה שאול הנך, הוא ממשך על עצמו בחינת סוד כוונות אלול, ויכול לחפש ולבקש אחר אבדותיו, כי צריכין לחפש ולבקש הרבה, ובודאי בתוך אותו הזמן עובר על האדם מה שעובר, בפרט שאבדתו על פי רוב הם במקום מדבר שממה, במקום תוהו ובוהו, שמחמת זה האדם תועה כשה אובד, ועל זה נאמר: תעו במדבר בשימון דרך וכו' וכל המזמור, ועתה הבן בעצמך כמה וכמה צריכים לחזק את

עצמו, כשצדיקין לעבוד במקומות כאלו לבקש אחר אבדות, שנאבדו מכמה שנים, וגם צריכין לבקש ולמצוא אבדות מגלגולים הקודמים, שעברה נשמתו בהם, וקשה להימלט, שבתוך החיפוש לא יאבד עוד יותר, וכמרומו שם, שאפלו הצדיקים החופרים אחר האבדות, לפעמים הם עצמם אובדים עוד עיין שם, מכל שכן שאר אנשים, ועל ידי זה מתארך הגלות כל כך בכלליות, וכן גלות הנפש בפרטיות של כל אחד ואחד מתארך כל כך, הכל מחמת זה, המקום ירחם. על כן כל מי שרוצה לחוס על נפשו, כמה וכמה התחזקות הוא צריך לבלי לייאש עצמו מן הבקשה והחיפוש לעולם, יהיה איך שיהיה, אפילו אם נדמה לו שאובד, חס ושלום, בכל פעם יותר, אף על פי כן הוא יעשה את שלו ויחפש יותר, ואף על פי שאינו מוצא כלל, צריך להאמין, שבודאי מוצא הרבה על ידי הבקשה והחיפוש לבד, כי היגיעה אינו נאבדת כלל, כי לית רעותא מבא דאתאביד (אין שום רצון טוב נאבד).

וזהו: יגעתו ולא מצאתי אל תאמין, יגעתו ומצאתי תאמין. וקשה מה הוא לשון תאמין, הלא יכולין לראות אם מצא אם לאו, אך באמת יכול להיות, שיגיע הרבה, ונדמה לו, שעדיין לא מצא כלל, ומחמת זה הוא אומר: יגעתו ולא מצאתי, אף על פי כן אל תאמין לו, רק יגעתו ומצאתי תאמין, אף על פי שאין בידו מאומה מה שמצא, אף על פי כן תאמין באמונה שלמה, שבודאי מצא הרבה, כי יש הרבה שאין מראין לו מה שמצא עד הסוף. וגם אפילו אם לא מצא כלל עדיין, אף על פי כן מצא הרבה על ידי החיפוש והיגיעה לבד, כי היגיעה והחיפוש לבד אינו נאבד בשום אופן, ועל כן יגעתו ומצאתי תאמין, תאמין דייקא כנ"ל. והבן היטב, כי לא דבר ריק הוא. ועל פי דרך זה, שאנו קוראין את כל היגיעות והעבודות בתורה ותפילה, בפרט בשיחות לפניו יתברך, הכל אנו קוראין עתה בשם בקשה וחיפוש, וכן על פי רוב מבקשין ומחפשין על ידי רצון ותשוקה וגעגועים וכו', על ידי זה אתם יכולים להתחזק הרבה בכל עת איך שהוא, כי אתם מחוייבים אף על פי כן לבקש ולחפש יותר כמו המחפש אחר אבדות בנשמות, שבודאי אינו מוצא בפעם אחד, בפרט אבדות כאלו, שצריכין לבלות כל ימיו לבקשם ולחפשם, בפרט שאנו מאמינים באמת, שאין היגיעה לריק, חס ושלום, כי מה שמרויחין על ידי היגיעה והחיפוש לבד, אפילו כל זמן שאין מוצאין, הוא ריוח בלי שעור, יותר מכל הון דעלמא, עין לא ראתה וכו', מכל שכן שאנו בטוחים, שבודאי נזכה למצוא הכל סוף כל סוף, אם נזכה להתחזק ולבקש ולחפש תמיד וכו"ל. ובענין הנ"ל כלולים כל הכוונות של פסח ופרשת החודש. ועתה שוש תשיש בה', שזכינו לשמוע דברים נוראים כאלה, ויותר מזה אי אפשר להארך כמה אנו צריכים לשמוח כשזכינו שמחין אותנו בשבעה משיבי טעם כאלה, וששון ושמחה תשיג, עד שתחטוף גם היגון ואנחה לתוך השמחה בעל כורחם, כי בכל מה שיוכלו להחליש דעתך באיזה עצבות, חס ושלום, תאמר: אדרבה, זהו שמחתי, שאיש כמוני אף על פי כן אני יודע מנפלאות כאלה מנעימות בימינו נצח כאלה. ואם אני גרוע עוד יותר ויותר, אדרבה, ראוי לי לשמוח עוד יותר ויותר, שאף על פי כן זיכנו השם יתברך להשען על צדיק קדוש כזה, אשר גילה נוראות כאלה. והלא אי אפשר להכחיש שאף על פי כן אני יודע המעשה של רבי אליעזר ורבי יהושע, וגם אני יודע התורה של הניגון מע"ב [שבעים ושנים] נימין, וגם המעשה של השבעה בעטלערס, וכו' וכו', מה נדבר, מה נשיב לה'

אני אשיר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

כל תגמולוהי עלינו! ומחמת המירדא, גם אני צריך לנסוע על החתונה אם ירצה השם, בשבוע הזאת, אי אפשר להאריך יותר, ויערב לכם שמחת החג הקדוש, ותזכו להזוהר ממשוהו חמין בגשמיות ורוחניות, ולהרגיש שמחת ודבקות ההלל הקדוש של פסח, ונשגבות נעימת קדושת הסדר של פסח, נגילה ונשמחה בישועתו.

נתן מברכלב

מכתבי מוהרנ"ת (מכתב ק"ד)

בעזרת השם יתברך, יום ד' צו תקצ"ג.

אהובי בני חביבי. דע שבאתי לשלום ביום ב', ותהילה לאל הכל על נכון בעזרת השם יתברך, וברוך השם פעלתי קצת שם לצורך נישואי בתי תחיה, אך עדיין חסר לי הרבה כאשר תבין מעצמך, ולה' הישועה שימלא כל מחסוריני לטובה מהרה אמן בן יהי רצון.

ואני מעומף עתה בטלית ותפילין דרבינו תם, ואיני יכול להרחיב הדיבור כלל, וה' ישמח נפשך ויחזק לבבך בכל עוז ותעצומות שתזכה להבין מרחוק גדולת אדונינו מוריני ורבינו וכו' ז"ל, עד שלא יבלבלך כל מה שעובר עליך, יהיה איך שיהיה, כי הכל יתהפך לטובה, כי גדול אדונינו ורב כח וכו'.

דברי איך המחכה לקבל קדושת ניסן ראש חודשים עד שנוכה לגאולה שלימה שתהיה בניסן כמו שאמרו חכמינו ז"ל (ראש השנה יא.). ואז נשיר שיר חדש וכו', וגם עתה ראוי לנו לשמוח בתקוה הזאת, נגילה ונשמחה בישועתו.

נתן מברכלב

מכתבי מוהרנ"ת (מכתב קל"ז)

בעזרת השם יתברך, יום א', נשא, תקצ"ד לפ"ק.

אהובי, בני חביבי. היום שלחתי לך איגרת על ידי נגיד אחד מלעמברג, שהוא שאר בשרי, ובודאי הגיע לידך. וכעת קבלתי מכתבך עם המכתבים הכרוכים שם, ואיני יודע מה לכתוב לך עתה. גם אין הפנאי מסכים, כי עד הצות היום הייתי מרוד לקבל פני האורח הנ"ל. והנה אהובי בני, בענין האורח הנ"ל ראוי לך להחיות עצמך הרבה, כי אף על פי שעדיין אין אנו יודעים מה יצמח מזה, על כל פנים לעת עתה הוא פלא גדול אצלי. מאת ה' היתה זאת, היא נפלאות בעינינו, כי כל ספר, שיוצא מרשותי לרשות אדם אחר, הוא ענין יקר מאד, כי ידעתי, שהוא דבר גדול מאד, אשר אין לי לבאר, מכל שכן וכל שכן כשיוצא למרחקים. והנה לעת עתה קיבל אצלי

תפילות ונתן לי אחד קערביל (סוג מטבע), וגם עשיתי עימו מעמד, שנוכל לשלוח מכתבים אליו ולהשיג תשובה ממנו, וכפי דבריו, בקל נוכל להדפיס שם, בעזרת השם יתברך, אם יהיו לנו מעות, ולה' התשועה, כי כל מה שזכינו עד הנה לנמור עסקיו, הכל היה בדרך נפלא מאד, על כן אני מאמין, שגם ענין זה, שהזמין לנו היום השם יתברך בחסדו, הוא צמיחת קרן ישועה, ובודאי לא על חנם, חס ושלום, אנו מברכין שלשה פעמים בכל יום מצמיח קרן ישועה. וקצת ראינו בעינינו כמה פעמים, ואי אפשר לבאר כל אשר בלבבי בענין זה, אך חוק ואמין ושמה נפשוך, אשר זכית להיות נמנה בין הקיבוץ הקדוש הזה, הנקראים על שמו הקדוש והנורא וזכרוננו לברכה. וקויתי לה', שגם בזה העולם נראה עוד נפלאות גדולות וישועות נוראות בעסקיו הקדושים מכל שכן וכל שכן לאורך ימים ושנים טובים בעולם הנצחי, שם יראה כל אחד נפלאות הישועות והסודים נצחיים בדרכים נפלאים ונשגבים, אשר סיבב השם יתברך עימנו בכלליות ובפרטיות עם כל אחד ואחד בכל יום ובכל עת ובכל שעה. מה גדלו מעשי ה', מאד עמקו מחשבותיו, ואי נודה לו שיר חדש וכו' ונאמר בשמחה: מה אשיב לה' וכו' לעת עתה ראוי לנו לחוק נפשינו בכל מקום בהתקוה הזאת, כי, תהלה לאל, יש לנו על מי להשען, יש ויש, בעזרת השם יתברך.

מכתבי מוהרנ"ת (מכתב רפ"ג)

...ועתה אחי ורעי, סיפרתי לכם מעט מסדר נסיעתי לעוצם אהבתינו החזקה, למען תדעו ותבינו מעט מרחוק מה שעובר עלי, והכל לטובה גדולה גם בגשמיות. ועתה שימו לבבכם על דרכיכם להסתכל על הרמוזים, שהשם יתברך מרמז לכל אדם בכל יום לקרבו אליו יתברך, ותזכרו היטב מה שדיברנו בחג השבועות הקדוש העבר לחפש ולבקש הרבה אחר אמיתת עמקות העצות, שהם הרוח הקודש של הצדיק האמת, באופן שנוכח לברר המדמה, שיתבטל לגבי השכל האמת, ולא יהיה הרוכב מפל להסוס, רק הסוס יהיה מפל ומתבטל לגבי הרוכב. ועיין במדרש על פסוק: לסוסתי ברכבי פרעה, שמדבר שם הרבה איך השם יתברך נלחם בכמה בחינות עם פרעה, שפרעה יצא עם סוס אדום, לבן שחור וכו' והשם יתברך כנגדו, יצא פרעה הרשע עם שריון וכובע כביכול, השם יתברך כן וכו', הביא נפט וכו', ואבני בליסטראות וחיצים וכו', והרעים בקולו ולבלב בקולו והקדוש ברוך הוא, כביכול, כנגדו וכו' עיין שם היטב. והמדרש פליאה מאוד, אך יוכל להבין ממנו רמזים נפלאים הרבה כל אחד לעצמו, כי פרעה, בחינת המדמה כמובא במקום אחר, ועל פי זה יפרש כל אחד לעצמו כל דברי המדרש הנ"ל, כי פרעה, בחינת הרע שבמדמה, יוצא ונלחם עם האדם בכל פעם בבחינה אחרת, כי עיקר המלחמה של האדם הוא עם המחשבות, כי מחשבות טובות הם בבחינת יצר טוב, ומחשבות רעות הם יצר הרע, והם הם הרע שבמדמה, שיוצא נגד השכל הקדושה בכל פעם ברעיונות רעים ותמהון לבב משונים זה מזה, עד שהוא ממש כל הבחינות הנ"ל, המבוארים במדרש הנ"ל, כי פעם זה יוצא בסוס אדום ופעם בסוס לבן ושחור ובשריון וכובע ונפט ואבני בליסטראות וחיצים וכו'. והמשכיל, החפץ באמת, יוכל להבין איך עובר עליו כל זה, ועיקר העצה הוא כמו שעשו

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

ישראל על הים, שנשאו עיניהם "והנה מצרים", בחינת המדמה הנ"ל, "נוסע אחריהם בשש מאות רכב בחור", שהם המרכבות דסיטרא אחרא, שהם כל הבחינות סוסים הנ"ל וכו', וכמו שמוכר בדבריו זכרונו לברכה, שמחשבות קדושות הם חיות קדושות, שהם בחינת מרכבה דקדושה, ומחשבות רעות הם בחינת חיות ממאות, בחינת מרכבה דסטרא אחרא, ושם עיקר נצחון המלחמה, אבל כשמנצחים אותם קצת הם חוזרים ומתעוררים ומתגברים בכל פעם בכמה וכמה בחינות בלי שיעור ממש, כמבואר במדרש הנ"ל, על כן צריכין לצעוק הרבה להשם יתברך כמו ישראל, שתפסו אומנות אבותם: ויצעקו בני ישראל אל ה' וכו', כי אלמלא הקדוש ברוך הוא עוזרו וכו', וכמבואר במדרש הנ"ל, שהשם יתברך בעצמו צריך ללחום עם פרעה, שהוא בחינת הרע שבמדמה בכל פעם, ועיין שם מה שכתוב במדרש הנ"ל: אחר שכלה פרעה כל אלה התחיל השם יתברך מתגאה עליו, כלום יש לך רוח וכנפים וכרוב וכו', מהיכן המיסן הקדוש ברוך הוא, מבין גלגלי המרכבה. כי כל אדם צריך להיות מרכבה להשם יתברך, כי צדיקים הם מרכבתו של מקום, ואם אי אפשר לו בעצמו להיות מרכבה צריך לו על כל פנים לחפש ולבקש את הצדיק האמת, ויבטל עצמו אליו, ויהיה מרכבה אליו, ועל ידי זה יהיה גם כן בבחינת מרכבתו של מקום, כי יזכה לברך המדמה, עד שיזכה לאמונת חידוש העולם בשלימות, עד שיזכה לשיר של חסד, שיתנגן על ע"ב [שבעים ושנים] נימין וכו'. אשרי אוזן, השומע זאת גם עתה! שמחו בה, שזכינו להינצל מלהיות מתנגד על אור קדוש וגורא ואמת כזה, מכל שכן שאנו זוכין לראות מרחוק אור התנוצצות תורתו הקדושה, עד שנוכה לתכלית של איש הישראלי, שהוא בחינת שובע שמחות וכו', נעימות בימינך נצח.

דברי אהבכם באמת לנצח.

נתן מברסלב

מתוך הספר מכתבי מוהרנ"ת (מכתב תל"ח)

ברוך השם, יום א', הושענא רבא, תר"ד.

גמר חתימה טובה לנצח לבני, שיחיה, עם כל בני ביתו, שיחיו.

מכתבך קיבלתי היום קודם ברוך שאמר, וקראתיו תיכף, ואף על פי שלא היה הפנאי מסכים, וגודל צערי תוכל להבין, בפרט שהגיע אלי בעת שהייתי חש במעי, ואני מוכרח להתפלל עם הציבור ביום כזה, ובעצם בלבול טירדת דעתי וחלישותי הגיעני מכתבך הטוב, אך אף על פי כן אני מאמין שהכל לטובה. הסך שלשה רובל כסף וחצי קיבלתי וחילקתי כרצונך. זכות הצדקה תעמוד לימינך מעתה מכל רע, וביקשתי בתחנונים מהשם יתברך: הושע נא בשבילך, וגם ביקשתי שאדע מה להשיבך, אך גם עתה אתה צריך להחיות עצמך מה שעל כל פנים אין

אתה מתנגד על אמת כזה, כי באמת יש גרועים ממך הרבה הרבה, ועדיין הם מתנגדים גדולים, והם מוזיקין לעצמן ולהעולם יותר מריבוי הקילקולים שלהם. בריך רחמנא דפלטך מחדא [ברוך השם שהצילך מאחד], שלא להיות מתנגד על כל פנים. תאמין לי, שהיו לי עיתים, שעברו עלי כמותך ממש ויותר מזה, ואו דיקא שמעתי מפיו, שאמר לי זאת: ברוך אלהינו, שבראנו לכבודו והבדילנו מן התועים, אין צווייען, אויף מיר וואלט איר גיקריגט וכו' וכו' [עלי הייתם חולקים!], ועדיין עדיין אני מחיה עצמי בזה, וכל חיותי הוא בזה ויתר מזה אין פנאי לכתוב לך. קויתי לה, שיאמר לצרותך ולצרותינו די, וימחר להושיעך מהרה, כי לא לנצח יריב וכו'. ועתה אתה אינך צריך לחשוב שום מחשבות איך לצאת ידי חובת היום, רק לדלג על היום, נאר איבערשפרינגען [רק לדלג] בכל מה שתוכל, ואל תחשוב על מה שעבר, מכל שכן שלא לחשוב על להבא און מע האט נאר ניט צו מאן, סע וועט אלץ איבער פליהן, און מיר האבין אף אימיצין צו דופין. גאט איז גרויס, און גרויס און מע ווייסט נאר ניט, און פירט תמיד אויס, אף ראש השנה ביסמו גיווען און וועסט זיין, בעזרת השם יתברך [ואין שום דבר לעשות, הכל יפרח ויחלוף, ויש לנו על מי לסמוך, השי"ת גדול גדול ואין יודעים כלל, וגומר תמיד. בראש השנה היית ועוד תהיה בעזרת השם יתברך], והכל יתהפך לטובה על ידי הניגון של ע"ב נימין, ויקויים: ביום ההוא יבוקש עוון ישראל, שיבקשו ויחפשו העוונות, כדי שיתהפכו לזכויות - ואיננו, שיוכלו באין סוף, כי הירידה היא תכלית העליה. ואל תדחוק את השעה כלל, ואל תתחיל לחשוב כלל, ומה שעושין עמך, אל תסתכל על זה כלל, נאר איבער גישפרינגען, וששון ושמחה ישגי וכו'. וגם עתה אתה צריך להפוך היגון ואנחה לשמחה גדולה, וכל מה שאתה גרוע יותר בעיניך, אתה צריך לשמוח בזה ביותר ולהפוך עוצם היגון ואנחה לששון ולשמחה, שגרוע כזה זכה להיות על ראש השנה ולהשתתח על ציון הקדוש והגורא כזה, שלא היה לו שום הסתכלות בזה העולם, וכל העולם אינו עולה אצלו כהרף עין וכו', והוא יכול להוציא כל העשרה מיני חצים וכו' ולרפאות הכל וכו'. וזהו הפירוש האמיתי של ששון ושמחה ישיגו, ונסו יגון ואנחה, שגילה הוא זכרוננו לברכה, להפוך כל היגון ואנחה לששון ולשמחה, היינו כנ"ל. והבן היטב לשמוח בזה הרבה ולבלי להתחיל לחשוב כלל, רק לדלג על ההרים ולקפץ על הגבעות, שהם המידות של הניגון וכו', אבל אנחנו צריכים רק לדלג כפשוטו כנ"ל, נאר איבער גישפרינגען, און מאקי פארט האפ [רק לדלג, ובאמת בכל זאת רק שמחה].

דברי אביך, נתן מברכלב

אב"י הנחל (מכתב ל"ד)

ב"ה, ר"ח ניסן תשכ"ב, תל-אביב. מחמד עיני וליבי, מר זלמן שזר, הנעים לכל. ה' עוזו וגיבור יהיה מעוזך, ויחזק לבבך בכל עוז ותעצומות, לזרו מאד לדלג על מה שצריך לדלג, כדי שתוכל להמשיך על מוחך וחכמתך הארה מהניגון והשיר של נפלאות למעלה מן המבע,

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

היוצא מהבינור של ע"ב נימין של הצדיק שיתגלה לעתיד בעת קץ האחרון על ידי משיח צדקנו, שעל ידי זה יבער ויבטל המינות ואמונות כוזבות מן העולם, ויחזיר כולם אל האמת ויקרבם לה' יתברך ותורתו, וימלא כל הארץ דעה, לדעת כי ה' הוא האלקים. שלום וכל טוב לאורך ימים.

אב"י הנחל (מכתב מ')

ב"ה, כ"ב ניסן תשכ"ג, ירושלים הקדושה. עצמי ובשרי מר ז. שור, שחידר את אזני ולבנו לשמוע נפלאות נוראות השיר והניגון העליון וראש לכל השירים של הצדיק האמת, שבו הוא מוציא מליבנו כל מיני היצים ארסיים, שהם הטעויות והמכוכות של כפירות ואמונות כוזבות, ורופא אותנו בשלימות. מלך המשיח ינגן זה הניגון ועל ידי זה יקרב כל העולם לה' יתברך וימלא את כל הארץ דעה את ה'". "יבקע כשחר אורך וארוכתך מהרה תצמח".

אבי הנחל מכתב קי"ד

מען מוז דעביוון דאס וואס פון דארט וואקסט אמונה. (צדיקין לצעק מעמק הלב כדי לחתר המים שמהם גדלה האמונה הקדושה). גדולים מעשי ה', גדולים חסדי ה' מה שהפליא עמנו בדורותינו. לולא ה' שהיה לנו ששלה לנו מושיע ורב אמת כזה, כבר אבדנו בעניינו. חסדך גדול עלינו והצלת נפשנו משאול וכו' חשב דרכך ותשוב רגליך אל דברי הצדיק הנלקחים ממקום שנלקחים דלית מחשבה תפיסא תמן, המחזק ומקים ומשיב את כל הנפשות, אפלו הירודים מאד מאד בתכלית הירידה, בכמה מיני לשונות עמקים ותמימים. הפך בהם והפך בהם וסיב ובלה בהם ומהם לא תזוע, שאין לך מדה טובה מהם להמשיך על עצמו הארה מהשיר שיתער לעתיד, שהוא מקור כל השמחות, שעל ידי זה נעשין גרים ובעלי תשובה, ולקשר עצמו באמת לצדיק האמת עד שינצל.

עקר הנפילה הגדולה וכל הנפילות שהוא מרירות החכמות חיצוניות וכפירות שהתפשטה עכשו כל כך בעוונותינו הרבים, הוא על ידי רבוי המחלקת שחולקין על הצדיק האמת, ועל כן עקר התקון תלוי על ידי שיתחברו כל ישראל יחד באהבה ושלום, כי על ידי האהבה והשלום יש להם כלים שלמים ביותר לקבל הארת השיר של הצדיק האמת, יסוד עולם, שעל ידו זוכין ליצאת מיון מצלות תאוות עולם הזה וזוכין להמשיך על עצמו החכמה והדעת שמאיר הצדיק האמת בבניו ותלמידיו.

עקר התקון והעצה הוא אמת.

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא על כל הצדיקים והחסידיים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

אבי הנחל מכתב קנ"ט

שחדד את אזני ולבבו לשמוע נפלאות נוראות השיר והנגון של הצדיק האמת
הבוער ומתלהב, שבו הוא רופא אותנו, את הבת מלכה, שהוא כלליות נפשות יל, בתכלית
השלמות.

מלך המשיח ינגן זה הנגון לעתיד, שמכניע ושורף ומכמל הרוח סערה רוח הממאה, ועל ידו
הוא מוציא כל הנפשות שנפלו בטעותים ומבוכות של כפירות מינות ואמונות כוזביות ועל ידו
יגלה נבוע אור ה' לכל באי עולם ויתקן כל העולם בשלמות בתכלית.

אבי הנחל מכתב ר"ד

עצמי ובשרי שיש לו כנפים חזקים לפרח ולשוט בתוך מימי הדעת האמת, וחדד את אזניו
לשמוע נפלאות נוראות השיר והנגון של הצדיק האמת, שעל ידו הוא רופא הבת
מלכה הינו כלליות נפשות ישראל ומגן ומציל מכל החצים של המינות כשריון, ומגלה לכל אחד
דעת גדול ונפלא בגדולת הבורא יתברך.

אבי הנחל מכתב ש"ג

צריך כל אחד להשתדל מאד להתקרב להצדיק האמת דיקא, שמברר האמונה בכל עת כפי
הברור שצריכין בזה הדור בכל יום ויום מחדש. ואין די בהספרים של הנביאים והצדיקים שיש
מכבר, רק צריכים להתקרב אליו דיקא. אך הבעל דבר מתגרה בזה הצדיק מאד ומתגבר בכל דור
ודור לרחק העולם מזה הצדיק על ידי גדל הקשיות ומחלוקת שמרבה עליו, אשר כל כן צריכים
לחפש ולבקש מאד את הצדיק האמת.

התורה והמצוות הם אור ונר להאיר לנו הדרך לבקש ולמצא את הצדיק האמת, כי על ידי
הצדיק זוכין לאמונה במדרגה גבוהה כל כך עד שהוא זוכה לקול הנגון שיתער לעתיד, שעל
ידי זה יש לו כח להוכיח את ישראל אשר קול תוכחתו הוא בחינת קול הנגון שיתער לעתיד על
ידי משיח צדקנו.

אבי הנחל חלק ב' מכתב ג'

לכבוד מחמד עיני עצמי ובשרי המושך עצמו אל הצדיק שהוא הלב של העולם. ושחדד את
אזניו לשמוע נפלאות נוראות השיר והנגון מכל העשרה מיני נגינה של הצדיק האמת,
שעל ידו שורף ומבער ומכלה שרש זהמת השקר של המינות ואמונות כוזביות, ועל ידי זה רופא
את הבת מלכה שהיא כלליות נפשות ישראל.

אני אשר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

מלך המשיח ינגן זה הנגן לעתיד ועל ידו יגלה לעין כל אלקותו ומלכותו וממשלתו ויתקן כל העולם ויקרב כלם לה' יתברך ותורתו. עקר התגלות האמת, לפקוח עיניהם, שיראו וידעו מאוד האורות החדש שגלה חרושים נפלאים ואורות חדשות נוראות ונפלאות עד אין חקר.

אב"י הנחל חלק שני מכתב נ"ח

הכלל והעיקר הוא ההתחזקות. לחזק את עצמו תמיד אף אם הוא כמו שהוא, להאמין באמונה שלמה שאין שום ירידה שבעולם, כי בכל מקום אפלו בתכלית תכלית הירידה והנפילה שאין למטה ממנה יכולים למצוא את ה' יתברך. ואפילו כשנופל לשאול תחיתות, אף על פי כן צריך לחזק את עצמו תמיד ולבלי לייאש עצמו לעולם, כי גם שם ה' יתברך נמצא בבחינת "ואציעה שאול הנך", וזה עיקר הכלל והיסוד בעבודת ה', שהכל תלוי בו, לבלי ליפול בדעתו לעולם אף אם יעבור עליו מה שיעבור. כי נפלנו למטה נפילה עמוקה מאד מאד עד עמקי תהומות עמוקים מאד מאד, עד שהגענו שיתער השיר של חסד של הצדיק האמת, שהוא מקור החיות והחיים של כל העולם וישראל.

אב"י הנחל חלק שני מכתב קט"ז

ב"ה, יום א' כ"ו אדר ב' תשמ"ב. ליבי יקירי מר ש. אפרתי האוחז עצמו בהצדיק שהוא עיקר החידוש והפלא של כל הבריאה שלא היה כמותו ולא יהיו כמוהו, שיש לו ניגון ושיר של חסד כזה, שמקיץ ומעורר כל העולם משנתם ומתקן הכל בתכלית התיקון, ויכול להפוך כל העולם מרע לטוב ולקרב כולם הכל לה' יתברך ולתורתו, שהוא חידוש פלא כזה שלא היה כמוהו ולא יהיה כמוהו.

ספר כוכבי אור דף קכד

והנה כבר מובן מדברי מורג"ת ז"ל היוצאים מדברי רבינו ז"ל המצורפים לדברי הוזה"ק וכתבי הארז"ל שעיקר רעת הגלות ולהיפך טובת הגאולה הוא ברוחניות להכרת החיים נצחיים בדביקות המוחין בעונג התורה שבנסתר המיוסדת על התורה שבנגלה. ושמחמת זה לא היתה כלל השלמה בגאולתנו ממצרים קודם קבלת התורה. וגם אח"כ מקבלתה עכ"פ בנגלה נתקלקל מחמת הטא העגל. שלא זכינו אח"כ לקבל את הנסתר שבה [שבוה היינו זוכים לחירות ממלאך המות] וכאשר בארתי מדברי רבינו ז"ל בסי' כ"ב ליקו"א חותם בתוך חותם ע"ש. ועתה בירודתינו לזה הגלות האחרון בחורבן בית שני דחמיר לן להשתקע בשער הגון ושבר הים דס"א יותר ויותר הקדים הש"י רפואה למכה. שנתעורר ר' עקיבא בערך עשרה שנים קודם החורבן

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא על כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

ללמוד וללמד. עד שהי' ראוי שתנתן התורה על ידו] עד שנתייחד בו אה"כ תלמידו רשב"י. שנמצא בו פי שנים ברוחו כי הוא שניתן לו רשות להוציא על פני תבל תורה שבנסתר (שהיא מצד שער הנון דקדושה. כי הי' בו מנשמת משה, ועתה עלה יותר והתפאר בהאידרא... בלשון הכתוב ומשה לא ידע וכו'. ואנא ידענא) ואעפ"י שמרוב קלקולי הדורות נסתתרה אה"כ תורתו בעצמה כמה מאות שנים, אבל בכל זאת גמר הש"י להוציאה שנית מתערה והסתרתה, עד שבאה וירדה אה"כ נשמתו ברבינו האריז"ל להתחיל ולגלות יותר תורה שבנסתר (ועיין לקמן). וזאת אשר העתקתי מספר של"ה מפרשת ואתחנן וז"ל, ומשה עלה אל האלקים שהיא הבינה והשיג אף אף שער החמשים עכ"ל. ועוד מבואר שם בתחלת הענין מה שמצא כתוב בשם המקובל מוהר"ר חיים, תלמיד מובהק של האריז"ל... בכל דור בא משה בסוד העיבור... וקודם שחטאו ישראל היה משה בתכלית השלימות והי' משיג שער החמשים... וכשחטאו ישראל נעלם ממנו, וחש"ה לך רד כנ"ל רד ממנין לך. וזה שאמרו רז"ל, נ' שערי בינה נבראו בעולם ונתנו למשה חסר א'. פי' מעיקרא כולם נתנו לו ואח"כ חסריהו א'. וזה שכתוב ותחסרהו מעט מאלקים... ויעל מערכות מואב אל הר נבו נ' בו. ונכנס הנון בשמו ונעשה נשמה, וידוע כי נשמה בכינה... וזה נרמז בפסוק נביא אקים להם מקרב אחיהם... הנה ישכיל עבדי, הוא משה והוא משיח, ואריז"ל כגואל הראשון כך גואל האחרון. וכן הדור שהולך הוא הדור שבא... ואמר הנה ישכיל וכו' כי המעלות יהיו בהדרגה, בתחלה ישכיל ואח"כ ירום ואח"כ ונשאו ואח"כ וגבה וכו', והולך הפסוק ומגלה מה שיעבור עליו באלו הדורות. עד שבשכיל כך ראוי לעלות לכל אותה מעלה. ואמר כאשר שממו עליך רבים כן משחת מאיש מראהו... ותראו... ועליו מדברת כל הפרשה. ואמר מי האמין וכו' וזרוע ה' על מי נגלתה עכ"ל. והנה בדבר הפסוק הנ"ל המגלה מה שיעבור עליו באלו הדורות. וענין כל הפרשה הנ"ל הסוכבת עליו, כל אשר יעיין בהם היטב יראה בעיניו שמבואר מהם כל אשר עבר על רבינו ז"ל מענין המריבה והמחלוקת. ולעתיד בהתגלות האמת, יאמר כ"א לחברו מי האמין לשמועתינו וכו'. ויעל יונק לפניו וכשורש מארץ ציה. לא תואר לו. ולא הדר, ונראהו ולא מראה ונחמד יהי'. נבוה וחדל אישים. איש מכאובות וידוע חולי. וכמסתיר פנים ממנו... ואנחנו חשבנוהו נגוע וכו'. גם אם תוסיף לעיין שם בשל"ה אשר יסובב עליו גם הכתוב שבסוף הפרשה הנ"ל וז"ל לכן אחלק לו ברבים. ר"ל שיקח שכר כנגד כולם... ואת עצומים יחלק. פי' הוא יקבל חלקו מהקב"ה ממש. ושאר הצדיקים יקבלו על ידיו. ותראה בעיניך שיש לבאר שזוה זה מאמר רבינו ז"ל שיש לו ניגון לשיר, אשר יהי' העוה"ב של כל הצדיקים וחסידים [ושזוה ענין מה שאחז"ל שר לא נאמר אלא ישיר] כי כבר נודע ומובן... שכל שכר המקווה להצדיקים הוא באמצעות הניגון שיתער לעתיד. גם מכל דברי השל"ה הנ"ל ובשם האריז"ל נראה מבואר ג"כ בפירוש הכתוב ולא קם וכו' כנ"ל שבכל דור (הולך שהוא דור שבא עד כל הששים רבוא נשמות ישראל) לא נמצא ולא קם עוד בישראל כמשה, אבל הוא בעצמו נתעלה מדור לדור יותר ויותר ממדרגה למדרגה (ואם חסר).

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא על כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

שיר חדש

השאלה היא: דיברנו על שירים ותוקפם אבל שיר חדש, מניין? מהו מקורו במסורת? ומאיפה לוקחים שיר כזה?

אם נחפש במקורות איזה רמז או זכר, אולי נוכל לענות (המהדורה הראשונה לספר זה יצאה לאור מעט לפני גילויין של התקליטורים התורניים. עכשיו שכבר הופצו, ניתן להקיש על ערכים שונים ולקבל אין ספור מקורות לכל הנושאים. למשל כאן, אם תקישו את המילים "שיר חדש" תקבלו יותר ממש מאות מקורות מכל רחבי המסורת התורנית, בהם תוכלו לבלות חודשים של חיפוש!).

במרים כל יציר נברא, למעלה מהזמן, המקום והמבע, היה הווה ויהיה צליל עליון, במין סימפונייה אינסופית, אשר שודרה מאורו יתברך בעצמו, ומחיה את כל העולמות ומהווה את כל האורות בכל שנייה ושנייה.

מקור לכל השירים אשר יושמעו הלאה לכשייבראו כל הנבראים, החל מאדם הראשון שקלט אותו, ושר אותו תכף בליווי המילים: "מומור שיר ליום השבת". על ידי זה הוא זכה להתנחם מגירושו מגן עדן, ולתחזיק מעמד אף במבחן הירידה.

מאז, החיפוש אחר צליל זה הופך לתכלית האמיתית והפנימית של כל הבאים להיטהר, כגון אבותינו, בניהם ותלמידיהם.

כולם היו רועי צאן וזמרים שמימיים כאחד.

מי לנו משורר אלוקי כדוד המלך, שהוא הזכיר את השיר החדש (כי השיר הזה מתחדש באופן חמדי) שש פעמים ובכמה מזמורים.

שלמה בנו, תפס באומנות אביו וחידש אותה ברוב חכמתו.

הוא חיבר על השיר מילים: שיר השירים.

השיר שמעורר את שאר השירים עד שכולם נובעים ממנו, שיר כל כך עליון, "קודש קודשים", עד שלא מופיע במילים שלו שום דבר מוסר או חכמה רק געגועים ואכסמיה...

השלהבת הועברה אחריהם מדור דור בין כותלי בתי הספר הנבואיים, ומאז הייתה המוזיקה האלוהית נחשבת כמקצוע עיקרי בחכמת הנסתר.

וכשיצא ספר הזוהר לאור עולם, אז נודע גם מהשיר החדש במילים ברורות, דהיינו שמושג שיר זה מתגלה בספרות הזוהרית בצורה מפורשת.

ובכן נעלה נא למקור זה ונשמע את דברי רבי שמעון בן יוחאי זי"ע הנגועים לגילויין של השיר החדש:

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

"ועוד שופ"ר הולך רבי"ע דרגא תרי מעמ"י, כהאי זמנא דיתמחזן חייבא מעלמא, סלקא
צלוחא כנגינא בארבע מינין דאינון:

י	ודא	שיר פשוט,
י ה	ודא	שיר כפול,
י ה ו	ודא	שיר משולש,
י ה ו ה	ודא	שיר מרובע,

בשמא דיהו"ה, סלקא צלותי דאיהי שכנינתא. אורייתא כנינונא, שכנינתא כנינונא,
ישראל סלקין מגו גלותא כנינונא. הדא הוא דכתיב אז ישיר משה וכני ישראל את השירה
הזאת לה". (תיקוני זהר) תיקון כ"א דף נ"א)

תרגום לשון הזוהר: "ועוד שופר – הולך, רביע, דרגא [שמות של מעמי מנגינה שהזוהר
מפרש אותם דרך פרד"ם] שני מעמים. באותו הזמן שיימחו רשעים מן העולם, התפילה תעלה
כנגינה בארבעה סוגים שהם – שיר פשוט, וזה: ו, שיר כפול וזה: יה, שיר משולש וזה: יהו,
שיר מרובע וזה: יהו"ה. בשם הוי"ה עולה התפילה שהיא השכינה. התורה כנגינה. השכינה
כנגינה. ישראל יוצאים מן הגלות כנגינה, כמו שכתוב "אז ישיר משה וכני ישראל את השירה
הזאת לה".

נ.ב. בסוגיה זו דורש הזוהר את מעמם של מעמי המקרא שהם עצם השירה.

מיום חשיפת הזוהר נוסדו אסכולות של קבלה נבואית או אקסמאטית אשר שמו את שיר ה'
לפסגת שאיפותיהם.

בסוף ימי-הביניים החלו לפרוץ כתי מדרש נשגבים ונסתרים בהם נשמעו מאלה הצלילים,
בכל אזור אגן הים התיכון.

מעל כולם, עלתה העיר צפת ת"ו האצילה שהפכה לבירת חכמת האמת במשך כל תקופת
הזהב שלה ומה כמו השיר "לכה דודי" המעיד על סוג ההשראה ששררה באותה התקופה – גם
מיסמית וגם רומאנטית.

אך אבוי, מרוב הרפתקאות הגולה ובעקבות האכזבות שגרמו משיחי השקר (אלה שהרסו
לעלות למעלה מן הראוי לעת עתה), נאלצו מנהיגי האומה להסתיר שוב את זאת החכמה וכל
בחינות השיר שבה, עד שברבות הימים היא נשכחה, וממילא שוב התייבשה התורה ואיבדה את
קול זמרתה.

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

ופתאום עלה השחר: כדי להכין את הצעדים של גואל ישראל בשירים, כמו צדיקים עליונים, יצאו מיערות נסתרים, הלא המה החסידים, הבעל שם טוב ותלמידיו הנאמנים והחיו את כל האומה, בעיקר על ידי כוח הנגינה, כי זכו לזהותה ולעלות אליה למקומה השמימה.

אך, שוב אבוי, שקע אור החמה, ומחמת התגברות תנועת ההשכלה ששמה לה דגש לשבשה, שוב השתכחה זאת השירה.

ואז שוב עזר הבורא ושלח עוד רועה, עם חידוש כזה, שעדיין לא היה בעולם. הוא רבינו נחמן, נינו של הבעל שם טוב, שלקראת הסערה הסופית, המבול הקפואני, הוריד מרובד השירים העליונים את מושג השיר החדש, שיר שהוא שורש לכל השירים, היחיד אשר יצליח לעורר ולחדש את הנרדמים, היבשים והעייפים, ולהשיט אותנו כיד עזרה לדורותינו אלה.

לא זו בלבד שהוא דיבר מהשיר החדש שממנו צומחת תקוותנו, אלא שהוא הוא עצמו אותו השיר הזה.

שם עמ' 148-150

אל המקורות

א

המושג של שיר חדש מופיע שבע פעמים בתנ"ך: פעם אחת בנביא ישעיה ויש בספר תהלים.

הגדרתו על פי המפרשים:

"שיר חדש. על ההנהגה ההשגחיית שהיא אינה קבועה לפי חוקי הטבע רק משתנית ומתחדשת תמיד לפי מעשה בני אדם הבחיריים..." (תפלות דוד, מלבי"ם ל"ג ג')

שם עמ' 151

והנה עוד טעם: הקצב ההדרגתי מרמז בין היתר לתופעה רוחנית מן המעורדות ביותר. בניגוד לדעת אנשים רבים ואפילו כנים, אין אנו זקוקים לתבוע מיד את השלמות כדי להתקרב לקדושה (שזו טענת רוב המיואשים: או הכל או לא כלום!) — כי מייד מהצעד הקטנטן שנעשה קדימה, כבר נקבל הקרנה מהאור העליון הארה מהמטרה.

וכן כתב רבי נתן, בהלכה:

"כי בן דרכו יתברך שתיכף שהאדם מתחיל לעסוק ולהמשיך על עצמו איזה דבר שבקדושה תיכף נמשך עליו הארה מכלל הקדושה הזאת אף על פי שעדיין לא זכה לזה, כי השם יתברך

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

מגיד מראשית אחרית."

(ליקוטי הלכות גזילה, ה').

במילים אחרות: אל תחכה שתוכל לכתוב מיד את כל השם הקדוש בשלמות! כתוב נא אות אחת, מה שביכולתך... למשל. לא כל כך קשה... אבל הנשמה כבר קבלה הארה.

ואז בוודאי שגם הנפש הרגשית תיודע מעט מהארה הבאה מלמעלה, עד שבזכותה תוכל לכתוב עוד מעט, כגון: נח. וכן הלאה, מוסיף והולך, שלש אותיות: נחמ. שאז מינייה וביה קנית חזקה, עד שתוכל להשלים את הכל: נחמן מאומן.

הרי לנו שיטה הדרגתית המובילה להצלחה, אשרי מי שיאחז בה.

שם עמ' 154

ולגבי התואר "אחוריים" המובא בספרי קבלה (קהלת יעקב, ע' אחוריים), היינו שבכל פעם, לפני שמוסיפים אות חדשה לשם הקדוש, חוזרים אחורה וכותבים שוב את האות או האותיות הקודמות.

עוד נקודה: מלבד זה שהקצב 'חוזר לאות הקודמת ואז מוסיף חדשה' עד שמשלים למניין עשרה, יש בהגדרה זו ערך בפני עצמה כעין 'מוסיף והולך' (להבדיל מממעט והולך), שהופך להיות אמצעי לתוספת כוח, כמו שמובא בספר 'עוד יוסף חי', פרשת בלק, על מאמר חז"ל בפסחים וזה לשונו:

"ראיתא במסכת ע"ז דף י"ב תנו רבנן לא ישתה אדם מים בלילה מפני סכנת שברורי, ואי צחי למשתי נימא שברורי ברורי רורי ר"י י. ופירש רש"י ז"ל "שד הממונה על מבת סנורים שמו שברורי, וכששומע השד המעמת אותיות שמו אות אחר אות – בורה. עיין שם.

וידוע מכלל הן אתה שומע לאו, דאם יוסיפו באותיות השם פעם אחר פעם שמרבין אות אחר אות מתגבר בעל השם. [...]

כי כוחו של אדם באותיות שמו וז"ש 'קבה לי את העם הזה' כלומר תעשה הקמנה והמעטה בשמם שכזה אתגבר עליהם. ואז מדבריו מובן ממילא להגביר את מואב ע"י שיזכיר שמם להיפך מ' מ"ו מ"א מוא"ב שכוח תהיה תגבורת למואב... דגם בדבר זה צריך אני לימול רשות ה' אלוקי וכו"

שם עמ' 156

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!.

שיר ושם

ועתה נחזור להתחלת הפרק בה פתחנו בעניין השילוב בין שיר לשם.

כדי לחזק את הקשר הקיים בין שיר חדש לשירת שמו של רבינו, נוכל למצוא עזר רב בדברי הראשונים כמלאכים:

"כי הוא [רבינו] אשר נאמר עליו מה שהיה הוא שיהיה [ר"ת מש"ה], ומשיח דא משה, אשר זכה לאחוז ולהתאחד בכסא הנוראה אשר תשיר את שיר נעימות השנת אלוהותו על ע"ב נימין, פשוט, כפול, שלוש רבוע, שהוא הוי"ה באחוריים שעולה ע"ב, לענג ולנצח את כל מי אשר יזכו לזה, ולכן מספר שמו הקדוש "נחמן" כמספר מילוי הוי"ה באחוריים כזה: יוד יוד-הה יוד-הה-ווי יוד-הה-ווי-הה 148 [עם ארבעה כוללים]. ("כוכבי אור" חכמה ובינה - ל"ב).

וכאשר תשאל: הלא המושג של "שיר חדש" נראה כנאמר על שם השם, ואיך אפשר לחבר את זה לשם הצדיק?

דע לך אחי כי קשר מוחלט קיים בין שם ה' לשם הצדיק, כמבואר בגמרא וכפי שהבאנו בפרקים הקודמים עם ראיות ומראי מקומות.

חכמינו ז"ל לומדים את זה מהשם 'בצלאל' – בצל-אל.

קל להקיש לכל השמות הפרטיים אשר נתווסף להם אותיות א"ל- או י"ה- או י"ה'- (כגון ידידה, אליהו, רפאל וכו') אם תרצה לעיין שם: ירושלמי תענית פרק ב', ילקוט יהושע ז' – ובפירוט רש"י שם. ירמיה י"ד. במדרשים ובזוהר.

אמרו חז"ל עתידין צדיקים שנקראין על שמו של הקב"ה (בבא בתרא עה:).

בגמרא בפסחים (נד.) מובא הפסוק הידוע "לפני שמש יגון שמו", ומסביר המהרש"א (בנדרים לט: על אותה הסוגיא וכן בסנהדרין צח:), כי היות ואות נון (השווה 50 בערכה המספרי) מתחלפת עם אות ה' השווה 5, (בסוד אי"ק בכ"ר), נמצא שאם נחליף שני הנונים בה"א כנ"ל, יוצא לנו יהו"ה במקום יגו"ן, וזהו: "עתידין צדיקים שנקראין על שמו של הקב"ה". עיין שם נפלאות, הסבר עם גראפיקה בחלק ג'.

סיכום

ועתה, לאור הגילויים הללו, ניתן לסכם את הנושא עם דברי רבי אברהם מטולמשיין זצ"ל:

"בשם האר"י ז"ל, שיעקב ויוסף גימטרייא י"ג פעמים הוי"ה וגם בשמות שאר הצדיקים מובא בספרי אמת גימטריאות משמו יתברך כי שמו יתברך משותף בשמם, וצדיקיא שמא דקודשא בריך הוא,

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

ומכל שכן וכל שכן בשמו של ראש כל הצדיקים וכו' אשר התפאר ואמר "איך
האב גאר קיין נאמען ניט!" שבוודאי גדלו ועצמו רזין וסודות נפלאים ונוראים בשמו
הקדוש עד אין חקר, עד שכל שמוצאים בזה איזה רמז לשבח גם בעניות דעתנו הכל אמת."
(כוכבי אור, פרק "חכמה ובינה", סי' ל"ב).

באשר למענת ה"ולול" הנגרם כביכול לשם רבינו מהכפלת אותיותיו בצורה זו, (שמענו אנשים
שכמוכן לא עיינו בחכמת הקבלה) לאור החשיפות שהחלנו לגלות כאן, יהיה ברור שאין כאן שום
ולול, היות וגם השמות של השם יתברך בעצמו נכתבו כך, כמוכת מכל המקורות הידועים.

הרי שסגנון זה מהווה ערך נכבד מאד וממילא שם הצדיק המשותף בשם השם ומושווה אליו
בסגנון החזר, יקבל בכך כבוד גדול והערכה נוספת.

תוך כדי עיון וחפוש בעשרים ושמונה ה"הלכות" (דרושי רבי נתן האמורים לעיל) המדברות על
עניין השיר החדש, התאמת לנו להלומין עד כמה גילוי שמו של רבינו הקדוש בצורה זו הנקראת
"ריבוע", היה צפוי מראש באופנים נפלאים מאד, עד שאפשר להוסיף שלא במקרה מצא הסבא
את הפתק בין דפי ה"ליקוטי הלכות"!

מצאנו מקומות רבים בהם הקשר המיוחד את נושא הפתק לדברי רבינו ולפירושי תלמידיו בולט
במיוחד, ועמוק להפליא. והבאנו כמה מהם לדוגמה בהתחלת חלק ג', בחידושים וכל הרוצה
להוסיף ולחדש, יעלה ויבוא.

כל האמור עד כאן מאיר באור בהיר, ומחדש את המושג של כוח השירה, וכל שכן כוחו של
השיר החדש המבטיח לחדש ולשנות לטובה את כל מי שישיר אותו באמונה.

ולכן מובטח לכל מי שיתמיד לשיר "נ נח" על איזה מנגינה שתהיה, (כמעט כולן מתאימות לזה),
יעלה מעלה מעלה, ויעורר בכוח השירה את להבת הקודש הגנוזה באותיותיה עד שישתנה איש
זה לטובה, כדברי רבי נתן:

"בשמננו בעצמו איזה ניגון וכוונתו לשמים יכולים להתעורר על ידי זה מאד לה' יתברך וכמו
ששמעתי מאדמו"ר ז"ל, כי עיקר החיבור והדיבקות מעולם הזה הגשמי לה' יתברך שהוא
מרומם ונשגב מאד, בפרט מי שחטא ונתרחק מאד מאביו שבשמים, הוא על ידי ניגון
וזמרה". (ליקוטי הלכות, נשיאת כפיים, ה')

חבר'ה

"כי ניגון דקדושה יש לו כח המושך מאד להמשיך לב האדם להשם יתברך וכמבואר במקום
אחר. ונעימות הניגון הוא בחינת התבררות הרוח שזה בחינת הכירורים הקדושים שנעשין
דייקא על ידי שיתוף שני הכוחות הנ"ל." (יקרא דשבתא, סימן סו)

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

פעם התאספו כמה מאנשי רבינו ושרו.

ויהי כשמעו אותם, הגיע רבינו בעצמו אליהם ואמר להם תוך שביעת רצון שעל ידי שירתכם
הצלחתם למשוך אותי אליכם!

וכן אמר סבא קדישא, רבי ישראל, מה זה שיחת חברים (שלא פחות חשובה מהתבודדות בערכי
ברסלב)?

שיחת חברים זה להתאסף ולשיר נגה ביחד.

יש בזה כוח למשוך אלינו את הצדיק, אתם יודעים מה זה אומר?

על ידי שמתעוררים לפעולה בעלת כוח המושך, כגון השירה, על ידי זה מושכים את הקדושה,
ומקבלים ממנה הארות מכוח המושך שלה, בסוד המזון שנתהפך למהות הניזון, ואז מושפעים
מהכוח הזה וזוכים לכוח ההפצה האמיתית שהיא למשוך את כל העולם לשיר הזה.

وهוא פלא גדול לקראת הגאולה הלוואי שיכרא עם חכם שיכינו בפשימות את כל זה ויתאספו
בכל פעם כדי לשיר את שמו הקדוש.

כי על ידי שירתם ידחו את כל החיצונים והמכריחים השליילים ויעוררו כוח חשק וכאלה געגועים
עד שסוף סוף לא יוכל רבינו להתאפק יותר ויתגלה לכל העולם בבחינת 'אני יוסף'!

שם עמ' 157-159

ה- בסגולת הכתיבה

מדבקה, קמע, שבלונה

"ולא זו בלבד, אלא אף בכתיבתן [של אותיות ושמות הקודש]"

יהיה רוחניות העליון שורה ומתלבש בהן."

עסים רימונים, שער כ"ז, פ' ב

לאחר סיום בפרק שירה, חוזרים אנו לכוח הסגולה הנמצאת בשם הצדיק. ראינו עד הנה מה
כוחה, אך מה ששוחחנו נאמר היה בתחום הדיבור והשירה.

אולם כיון שכל השמות בנויים מאותיות ומילים, אפשר גם לכותבם ויש בזה מעלה מיוחדת
שכדאי לפרטה.

לפי חוק הענפים - שתזוהם מעוררת את השורשים, חוק ששורר על כל פעולות האדם כפי
חשיבותן, מה קורה למעלה, איזה שורש מתעורר כשאנחנו כותבים כאן, עם דיו על נייר, שחור

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

על גבי לבן?

כאשר יד האדם כותבת דבר חכמה או קדושה, כאן בעולם העשייה, הרי שהיא מזוזה את ענפי הכתב הקדוש, ובכך עשויה היא לעורר את השורשים שלו באזור הנקרא 'תורה שבכתב', שאביו ופטרוננו הוא יעקב אבינו.

ובכן בעת הכתיבה, דרך פעולתו, מתחבר הכותב לשורש הנ"ל. ובאותו רגע מתבצעת חקיקה נצחית באזור המקביל לעניין הנכתב, בעולמות העליונים.

מכאן למעלת כתיבת חידושי תורה שאדם זכה להם מעצמו או שהוא מעתיקם כדי להיזכר בהם, אפילו אם אין כתיבה זו מיועדת לפרסום, יש לה כבר מעלה בפני עצמה.

מכאן שהכתיבה היא פעולה בעלת ערך נשגב בפני עצמו, כאשר היא מוקדשת לאותיות, לשמות ולמסר בעל ערך רוחני.

אך מובן שקיימות בזה דרגות אין מספר, לפי חשיבות השמות, מעלת הכותב, סיבת כתיבתו וכו'.

עד שנמצאים מקרים שבהם הכתיבה כה חשובה, עד שלא ניתן לחזור ולהתחרט עליה כדי לבטלה: אלו הם השמות שאינם נמחקים המפורשים בהלכות כתיבת סת"ם.

באשר לכתיבת שם הצדיק, היא כוללת את המעלות האמורות לכל כתיב הקודש, ובנוסף להן זוהי סגולה הפועלת לעצמה תיקונים מיוחדים. וכך כתב רבינו ז"ל בספר המידות:

"מי שהקדוש ברוך הוא חשוב בעיניו, יכתוב בספר כל שמות הצדיקים והתנאים והיראים לזיכרון."

(ספר המידות, צדיק י"ט)

הרי שבנוסף למעלות אחרות, כתיבה זו מהווה ביטוי להערכת החשיבות שנודעת לכבוד בעיני הכותב.

הערכה שלא ניתן היה להגשים בשום פעולה אחרת, שאם לאו, בשביל מה לכתוב?

וגם לומדים מכאן שהדבר מותנה בכוונת הכותב שתהיה דווקא לזיכרון, כלומר לחיבור מודעותו של הכותב לאותם השמות וכמוכן, לנושאים.

את זה מסביר רבי נתן בספר ליקוטי הלכות:

"כי צריכין לכתוב שמותם לזיכרון, כי עיקר הכוח של הצדיקים שמגלין אמונת חידוש העולם כנ"ל. הוא על ידי שמבררין הכוח המדמה על ידי בחינת רוח הקודש רוח נבואה שלהם, כמו שמבואר שם בהתורה הנ"ל [ח' ח"ב], כי עיקר האמונה הוא על ידי ברור

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא על כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

המדמה כנ"ל. ועל כן צריכין לכתוב בספר שמות הצדיקים לזיכרון, כי הכתב הוא בשביל זיכרון כמו שכתוב "כתוב זאת זיכרון בספר". והזיכרון הוא בכוח המדמה, כמו שכתב רבינו זכרנו לברכה במקום אחר.

מבואר מליקוטי מוהר"ן סי' נ"ד, שעיקר הזיכרון האמיתי הוא הדבקות של נשמת האדם באלוהיו. מאחר ורוב מקרי החיים באים להשכיח ממנו את מקור מהצבתנו, ולהפריד אותנו מדבקותנו, חייבים אנחנו למען חיינו להגביר את כוח הזיכרון, וזאת בעזרת העצות הנועדות לכך.

כולם מבינים שסגולת הכתיבה היא לשמור את הזיכרון, כמו שכתוב: "כתוב זאת זיכרון".

כי כמו שאותיות הכתב חוקקות את הנייר, כך נחרט המסר הנכתב בתוך לוחות ליבו של הכותב ושל הקורא.

ובכן כשנרצה להביע את החשיבות שיש לקדוש ברוך הוא "בעינינו" (כלומר בזיכרונו התלוי בעין כמבואר שם), פן כוח השכחה יעלים אותה ממנו, עלינו להכניע את כוח הדמיון המשכיח, דבר שיתאפשר על ידי חקיקת שם מקודש ומשוחרר מכל צל של דמיון. הוי אומר: כתיבת שם הצדיק.

ובכן, כל התפץ באמת ואינו מתבלבל מהכלי הזמין ומפח המחלוקות, ירגיש מה היא המעלה של כתיבת שם רבינו נחמן בומן שרבים מגורמי העולם קמו כדי להעלימו, להפריד את נפשותינו ממקורן ולהשכיח מהן את אביהן.

גם הוא יבין למה ראיית שם קדוש זה במדבקות ובשלמים ברחובות ובשווקים כל כך מעוררת ומעודרת את מי שמציץ בהם באהדה, ומשדרת הרהורי תשובה לארבע כנפות הארץ: הלא תוך כדי ראייה גרידא, הנפש הנוודת נזכרת בבית אביה, מתחברת שוב למקורה, ובכך מחזירה לעצמה את עמרתה האבודה לה מרוב התגברות השכחה.

ולמעשה, כתיבת השם "נ נח" אליה ייחס סבא ערך גבוה, יכולה להתבצע בכמה אופנים שכולם קשורים לאותן המעלות:

א] כתיבת יד: לכתוב את זה "לעצמו" בתוך מחברת, בהתחלת או בסוף מכתב לידיד, ובכל הכתבים, ביצירות אומנותיות, על בד או על כל רקע, ובלבד שלא יבא שם קדוש זה לידי זלזול.

ב] מדבקות וסמיקרים על מגן הרוח של האוטו, על המקרר, על הדלתות ועל החלונות, עד שנוכל להזכר ברבינו, דבר שיחדש אותנו כמובא לעיל (וזאת נוסף לסגולת השמירה הקיימת בהחזקת שם זה בכתב, ושוב כתנאי שלא יבואו השמות לידי זלזול או שלא יוכנסו למקום בלתי צנוע).

אני אשר עיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

ג] בשלמים, במקום שניתן לתלות אותם, הרי זה בהחלט "פרסום שם הצדיק" למהדרין, עם כל המעלות הקשורות להפצת המעיינות וליכוי הרבים הנובעות מזה.

מעשים רבים וטובים ממחישים את ההשפעה החיובית שהשכלונות עשו על הציבור. התזכורת לדבר קדוש שבו זמנית איננו מאיים, אך מאידך מעורר געגועים – הרי זה חידוש גדול.

בארצות אירופה שבהן פרים ורבים התנים, גרפטי וכתבות על הקירות, יצירות אלמוניות ופנטסטיות, המעטרות את שטחי הבטון הריקים ונותנות להם קצת רוח חיים – מקובלת תרבות זו ללא רדיפות המשטר.

ובארץ? מעשה היה בעיתונאי ישראלי קנאי למידי שרצה לדרוף את כותבי תגי ה-נ נה בארץ, על בסיס 'פגיעה באיכות הסביבה' (!) והוא אסף אסף מרשים של צילומים שעשה מגרפטי פיראטיים ננחיים, כדי לבנות מזה תיק מאשים.

כשהוא סיים את האוסף שלו, יעיץ לו איש ציבור מוכר: "במקום לערער על היצירות הללו, תעשה עם הצילומים שלך תערוכה!"

וכן עשה הצלם שהפך מקטגור מחפיר לסייען פרסומי, והייתה תערוכה נהדרת ומוצלחת בירושלים, במקום תרבותי נכבד.

מן האירוע יצאה גם חוברת צבעונית כעין קטלוג עם הצילומים היפים...

ד] קמיעות: רבי ישראל מאד המליץ לשאת על עצמנו את השם "נ נח" כקמיע לישועה, לרפואה ולהצלחה. לתלות על ראש מיטת התינוק, לקשור לרביד או לאיזה צמיד, או פשוט לשמור אותו בתוך הארנק או בתיק, דבר אשר כבר הוכח להיות מועיל לשמירה כקמיעות שכותבים ומחלקים המקובלים המומחים.

והנה זה חדש: כל אדם יכול לעשות את זאת בעצמו, ולא נדרש לכך מומחיות: לוקחים חתיכת נייר או קלף וכותבים עליה כמה שאפשר בקדושה, את שם הצדיק: "נ נח נחמ נחמן מאומן" (עם הניקוד בבקשה), מחכים שהדיו יתייבש ומשתדלים לכתוב אותה בחתיכת נייר ריק או בניילון כפול כדי לשמור על קדושת השמות, וכדי שמותר יהיה להיכנס איתו אף למקומות בלתי נקיים.

לגבי טלמול הקמיע בשבת במקום שאין שם עירוב, נושא הנידון בשולחן ערוך, אורח חיים סי' שא, ומשם די קשה לברר, עיין בתשובות הרב שטרנבוך, פוסק דורנו, שהתיר לשאת (בשרשרת) מטבע שהאדם קיבל מאיזה רב כשמירה או כדומה.

עוד זאת הבטיח הסבא, שאישה שתישא תמיד את הקמיע, תזכה להביא ילדים צדיקים לעולם.

קשור לעניין זה, מובא בשולחן ערוך, אורח חיים סי' ר"מ בפירוט 'באר היטב', שמומליץ לזוג לחשוב במוחו שמות הצדיקים בשעת קיום מצוות החיבור. הרי זה דומה לעצת רבינו שהמליץ

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

"להרהר בדברי תורה" בשעת הזיווג, דבר שיועיל לכמה בחינות.

היות ושמו כלול מכל התורה, המהרהרים בו מעוררים אותה נוסף לכל הסגולות הנ"ל.

ה' כיפה נ נח: בזמן האחרון כמה תלמידים דלוקים המציאו כיפות עם רקמת השם הקדוש נ נח נחך נחמן מאומן, אותן הם חובשים בגאות מובנת.

הציבור הרחב גילה להן עניין ואהדה יוצאת דופן (לדוגמה, בהפצה במקומות הציבוריים, עובדה שזה הפריט הכי מבוקש!)

אולם לדעתנו, מרוב קדושת השם הנרקם בכיפה, לא נכון היה להיכנס איתה לשרותים וכדומה.

והוריים יקפידו להחליף אותה טרם יכנסו לשם, כדי שלא יבוא שם רבינו לידי ביוון וזלזול.

ו] הסתכלות היטב. כמו שיש פגם בהסתכלות על הרעה (פריצות, גאווה, כעס, לכלוך וכו') כי התבטא הזאת מחברת את נפש הרואה לנושא הנראה ומובילה פנימה אנרגיות שליליות של מרד ומינוף, שקר וניאוף והיא הורסת את כושר הראיה הרוחני. עיניים שנפגמו ולא התנקו אין בכוחם לקלוט יותר את הסימנים העדינים שהמציאות משדרת תמיד ועל זה נאמר: "עיניים להם ולא יראו".

אך מידה טובה מרובה וכך קיים ערך רוחני מוכר בהסתכלות על דברים קדושים (קונטמפלציה בלעז) – יישום שמתקן את כוח החזון, כוח הדמיון.

דוגמאות להסתכלויות חיוביות הן גר מצוה, גר של שבת או של חנוכה, פני אדם צדיק או פני ילד מטהר, שמי השמים, אותיות התורה ובפרט כאשר נכתבו אלה על ידי סופר ירא שמים.

וכן גילה רבינו מזה מעט המחזיק את המרובה, וזו לשונו:

"אפילו אדם פשוט אם ישב עצמו על הספר, ויסתכל על אותיות התורה, יכול לראות חדשות ונפלאות, היינו שעל ידי הסתכלותו היטב על אותיות התורה יתחילו האותיות להאיר ולהצטרף בבחינת אותיות בולטות ומצטרפות שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (יומא ע"ג), אזי יראה נפלאות צרופים חדשים, ויכולין לראות בהספר מה שבעל המחבר לא כוון לזה כלל, וזה אפשר אפילו אדם פשוט, כי אדם גדול יכול לראות זאת בלא יגיעה, רק אפילו אדם פשוט לגמרי יכול להשיג ולראות חדשות כנ"ל, אם ישב עצמו ויסתכל על אותיות התורה כנ"ל, אך שלא יעמיד הדבר לניסיון, כי יכול להיות שאז דווקא לא יראה כלל, אך אף על פי כן יכול להשיג לזה אפילו אדם פשוט כנ"ל." (ליקוטי מוהר"ן, רפ"א)

מכאן לכוח המטהר שיושג על ידי הסתכלות בשם הצדיק כידוע שאין תזכורת טובה מזו, כאשר טעינו כשה אובד ופתאום נתקלנו באיזו מדבקה המחזירה נשמה...

ונסיים את הפרק עם סיפור משעשע: פעם אחת נכנסו אצלנו איזה נער שהתחיל לספור את

אני אשר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידיים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

מדבקות ה-ג נח הפורחות להן על קירות ביתנו... ללא קשר עם כוונות הנער (שאוילי היו תמימות), קיבלנו עידוד מן העובדה: כיון שלא נשארת אצלנו פינה ללא הזכרת שמו, הרי שהבית שלנו הפך איכשהו לבית רבינו.

סוד הדבר לעומקו: נכון שבית יהודי תמיד נחשב למשכן - אבל מצדנו אין אנו מביאים לבנינו אלא חומר גלם בלבד ורק משה מקים ומחייב את המשכן... [ליקוטי מוהר"ן סימן ב': ...שהם איברי המשכן שאין שום אחד מישראל יכול לאעלא שייפא בשיפא כל חד לדוכתה אלא משה בלחוד...].

כך עם הבית הפרטי שלנו: מי הוא זה שיירים את המסה המנושמת הזאת הכוללת כל כך הרבה פחתים וחולשות - רק הצדיק יכול לעשות זאת. האם לא כדאי להזכר בזה?

שם עמ' 165-161

ובזה אנלה לך סוד והוא:

מלא וגדיש מקו לקו

ובזה

ובזה אנלה. להיותה מחוכרת לעניין הקודם בתוספת האות ו', מילה זו חוזרת אל האמור מכבר. כלומר, דרך גילוי זה, דהיינו בזה שכתבתי עכשיו, שהוא שמי החתום מקודם, (רמו לדבר: 'זה שמי לעולם') כשהוא נערך ומפותח בכו צורה דייקא - אז אנלה לך סוד...

לפי פירוש זה נוצר קישור מעניין בין שני משפטים עיקריים שהם:

1. ג נח נחמך נחמן מאומן

ובזה השם אנלה לך את הסוד של:

2. מלא וגדיש מקו לקו

משמעות הקישור: השם כנוסחה רוחנית, והשם במובן של פרסום והפצה (שלדברי סבא, זוהי הכוונה של 'מלא וגדיש'), מתחברים כתנאים הרדיים. לומר לך: כמה שתהיה יותר נח תהיה יותר מפיץ וכן חוזר חלילה כמה שתפיץ יותר תתחזק אצלך אמונה בשיר החדש.

* עוד הסבר על המילה 'ובזה' נמצא בחלק השלישי.

והוא

תמורתה של המילה 'והוא' בונה באלף בית של תשר"ק, את הצירוף "פצפ"ת" העולה בנימטרייה 650, כמניין נחמן-נתן. (עם ב' התיבות. ואם תוסיף להם עוד 26 כמניין שם הוי"ה

אני אשיר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

המשותף בשמותיהם, יוצא לך 676 כמניין 'מלא וגדיש מקו לקו', בדיוק.)

סוד הצירוף אינו סתם משוואה מתמטית שכדאי לזלזל בה, אלא מגמה רוחנית ושאִיפה משיחית מהרמה הכי גבוה שמאד כדאי להתחשב בה. ~~~ (רבי נחמן רב נתן לא פשוט ~~~ [וכוכבי אור חכמה ובינה עמ' קכג] מא. כי הוא הרב והתלמיד שהביטו והסתכלו עליהם מיום בריאת העולם עד הנה, ועל ידם יהי נפעל ונגמר התיקון של כל העולמות בתכלית השלימות, שגם אם לא היה אוכל האדם את עץ הדעת לא היה תקון עולמות כזה, וע"כ יתהפך עי"ז חטאו לזכות, ויקום: אתה תקום תרחם ציון כי עת לחננה כי בא מועד - וזה אשר גם "תרחם" מכוון למספר הנ"ל]~~~~~)

גם אפשר להוציא מכאן רמז נאה לסבא כאישיות, שבגיל שלושים כבר השיג את בחינת פי שניים המרומזת בצירוף נחמן-נתן הנ"ל.

שמע ישראל! לוחש לו המכתב, השכר שלך שכל כך התחזקת, כבר מונח ומושט לך אך עדיין בכוח — ובחזוק עבודה, תוציאנו לפועל עד שתהיה כלול משני הצדיקים הללו, שעליהם דייקא אמר רבינו 'נחמן נתן צוחקים מכל העולם'!

עתידו של רבי ישראל יוכיח למפרע שהוא השיג את הבחינות הללו.

סוד והוא

הסוד הגדול הגנוז בפתק קשור להפצת דעתו של רבי נחמן בכל העולם והוא מרומז במשפט "מלא וגדיש מקו לקו".

מלא: "הן אותיות אל"ם מאלהי"ם" (קהילת יעקב, ע' מלא) ואז נשארות אותיות אי"ה כידוע מדברי רבינו שאי"ה ומל"א — ביחד הם הם מרכיבי הדעת שאותה אנו אמורים להפיץ. הרי שכאן, במילה 'מלא' מודגש צד המילוי בניגוד לאיה שהוא היפוכו.

וגדיש: "שכל בחינת צדיק הדור שורש נשמתו צריך להיות מקו האמצעי וכן גדיש, גימטריא 'קו האמצעי'. גם גי' יצר טוב במכוון." (קהילת יעקב, ע' גדיש).

◀ כל זה נראה אולי עמוק מידי, אבל עם קצת השקעה, זה יובן היטב במשך השורות הבאות.

כלל גדול בתודעה: תקוות המאמין תהיה תמיד להפיץ את תודעתו החוצה, וזה אחד מסימני הכנות שמצידו.

כשאדם טעם ולו מעט מאותו יין הונגרי - היא משנת רבינו נחמן, כך יגדל רצונו להטעים מיין זה לאחיו ורעיו.

וכשפתחו עיניו ויראה עד כמה הדברים מועילים וממש מצילים נפשות, יתלהב עוד יותר חשקו ויובילו לגבול האבירות: לפעול בתמידות ובמסירות, כי כך תהיה האחריות לכל מי שזכה

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

למודעות.

אם נשקף בהיקף הכללי, מבחינה היסטורית, מאז שסבא קיבל את הפתק, עברו שישים שנה עד שהאורות יצאו לפועל ממש. [...ששים שנה לא ידעתי מזה רק ידעתי שזה מחיה אותי שזה פלא, והיום אחרי ששים שנה נודע לי שזה הפתק הוא המפתח של הנאולה...]

ביוזן שאכן התחזק ללא תרף בעבודתנו [ובחזוק עבודה תבינהו], חייב להיות שהוא השיג כפי שהובטח לו, את הסוד הגנוז ב"מלא וגדיש מקו לקו" המשפט המסתורי הזה...

הראיה לכך: איך אפשר ללא תנופה יוצאת דופן שאדם חסר אונים לכאורה יגרום להפיץ מסר בכאלה מימדים ובכזו איכות, מקו לקו כפי שקרה לסבא?

ועד היום, כוח כוחו ככוחו, ומי שאש ההפצה נגעה בליבו יהיה מודע למקורו: חזון אדיר, מקור למרץ שאין כדוגמתו, סוד והוא...

להלהבת הלהבה, מצאנו רמז נפלא בדברי הרמח"ל והוא כי המילה "קו" פירושה: לשון תקוה. כלומר כל המתחזק לקוות אל ה' למרות המצבים הקשים, 'מקוה' כלומר עושה קו.

הוא מותח את הקו הזה שעולה ממנו לעבר קונו, מלמטה למעלה.

כתגובה מיידית, מחזיר לעברו הבורא קו חדש, מלא תקוה לאיש אשר קיווה — הרי זה ממש 'מקו לקו'!

ואילו הייתה מידת התקווה כאחת המעלות המוסריות הרגילות ותו לא, כבר היה זה רמז נחמד.

מה נאמר אבל כשאנו יודעים שהתקוה היא היא המידה העיקרית אצל רבינו שלגביה הצהיר: "אין שום ייאוש בעולם כלל!"

וכמה זה מתחבר יפה לפירושו של סבא שלפיו הסוד אינו אלא עניין ההפצה. הלא התקוה האמורה היא עיקר הבשורה שאנו צריכים להפיץ לכל העולם: "גוואלד! גוואלד! אל תתיאשו!"

ואם יקשה מישהו 'מנין לך שהתקוה מהווה את עיקר בשורתו של רבי נחמן?'

אשיב ולא אבוש: מרבי נתן בעצמו, והנה לשונו:

"ואם לא פעלתי כי אם מה שהודעתי לכם שאין שום ייאוש בעולם כלל — דיינו! ותדע שבן הוא האמת לאמתו בכל אדם ובכל זמן ואם היו כל העולם יודעים זאת ומאמינים בזה באמת כבר היה העולם מתוקן לגמרי."

(עלים לתרופה, רבי נתן)

לא כולם מכירים את הדיבורים הנפלאים והברורים שאת ערך ההפצה משבחים, לפיכך מצאנו

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

לנחויץ להעתיק כמה מהם. דיבורים בסיסיים אשר ממשנת ברסלב נלקחים, על נושא ההפצה וקירוב רחוקים, הלא המה הערכים אשר היו לסבא כה יקרים מאחר והם עצם הסוד הגנוז במכתבו.

הפצה

ליקומים יקרים על ענייני הדפסה, הפצה וקירוב

דברי חיזוק בנוגע להפצת הדעת, הן בהדפסת הספרים, הן בקירוב הרחוקים, מספרי רבינו ותלמידיו, ומדברי רבי ישראל כי הוא אשר זכה מכל בני דורו לחבב ולרזו, לפעול ולהפעיל בעניין הדפוס וההפצה.

וכן השאיר לנו ירושה, "קרן רבי ישראל" אשר נקראת על שמו ופועלת על פי צוואתו, שמאז שהיא נוסדה סמוך לפטירת הסבא, הופצו באמצעותה כמה מיליוני ספרים.

הדברים עדים לעצמם אשרי כל מי שייקח חלק בזה, אשרי לו בזה ובבא.

בנוסף לקרן הרשמית (זו שהלוגו שלה הוא "האש שלי"), דברי הסבא העניקו השראה לאנשים רבים, מקורבים פחות או מקורבים יותר, שגם הם קבלו את הבשורה כפי ערכם ועשו פירות.

כמה יחידים וכמה קבוצות ספונטאניות נוצרו וקמו מאז באותה הרוח אשר שמו מנמתם להפיץ, באיזו צורה שתהיה, כשהעיקר בשביל רובם: רוח של הקרבה למטרה, סירוב מוחלט לקבל שום הנאה גשמית של כבוד או של כסף.

ועכשיו נתחיל בציטוט משיחת הסבא (מוקלטת) המשקפת את עצם חשקו ואת תוקף רצונו להפצת דעת רבינו על מנת להציל את עם ישראל:

-ומה פירוש הסוד, מלא וגדיש מקו לקו?

-**אי אפשר לדבר מזה, זה סוד, זה סוד וגם כן... אבל זה לא סתם סוד, הוא סוד כזה שאי אפשר לדבר מזה אי אפשר להסביר, אבל גם כן, זה גם כן, משמע בזה הסוד שצריכים למלאות כל העולם, מספרי רבינו מלא וגדיש מקו לקו. מסוף העולם ועד סופו!**"

"... כמו כן נבנה משכן והיכל הקודש ברוחניות מנפשות ישראל שנתקדשו לה' יתברך על ידי משה שהחזירן בתשובה. נמצא שבנין המשכן הוא כחינת בנין היכל הקודש שזה העסק יקר וחשוב מאד מאד אצל השם יתברך יותר מכל העבודות שבעולם, כי זה עיקר גדולתו וכבודו של השם יתברך כשהרחוקים ביותר נתקדשו אליו." (ליקומי הלכות, הלכות תערוכות הלכה ה')

"ואמרתי בלבי שבשביל זה לבד כדאי כל הייסורים והמלגולים שיש לי שאני עכשיו כמו

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

בגלות מצרים שאני נע ונד וממולטל ומכולבל באלכסנדריה של מצרים אשר מעולם לא עלה על דעתי להיות כאן. אבל כשאני זוכה להזכיר באלכסנדריה, בשוק שם הספר של רבינו הנורא וברוני לברכה, בשביל זה הכל כדאי כפי מה שאני מאמין ויודע קצת גדולת קדושת נוראות זה הספר וגודל הפעולות טובות ונוראות שעושה בעולם וכו', ואם לא הייתי בכאן מי יודע מתי היה נזכר זה הספר בכאן, ואם לא באתי כי אם בשביל זה די."

(ימי מוהרנ"ת ח"ב קטו)

"אשרי הזוכה ליתן מעות לצדקה נוראה כזאת להרפים ספרים קדושים לשם שמים וכו' שבוודאי אשרי חלקו שזכה לזכות את הרבים להאיר חידושי תורה הקדושים לכל ישראל, ועל ידי זה זוכין להשגחה שלימה שעל ידי זה נמשך שפע מובה וברכה וכל טוב לבית ישראל."

(ליקוטי הלכות, הלכות קידושין ג' כ"ב וראה בסוף החלק השני סיפור נפלא שאירע לנו עם הציטוט הזה.)

"...נו כשעזרא הסופר נפטר מן העולם, ומרף פסול מתגבר כל כך כמו שיש היום אלפים ורבבות מרף פסול, רק אני מקווה שדף אחד מספרי רבינו יהיה תיקון על הכל. וכבן אני מצווה עליכם שעיקר עסקיכם יהיה להרפים הספרים, שיתקיים "יפוצו מעיינותיך חוצה". ותהיו חוקים כממון ברצון ובטרחתה..."

(צוואת מו"ר רבי נתן מברסלב, בסוף הספר "עלים לתרופה")

"וצריכים להשתדל מאד שיתפשמו בעולם* הן על ידי שיסייע בממונו להעוסקים בזה, הן בגופו, הן בשאר הכחינות. כי כל אחד יכול לזכות שיהיה לו חלק בזה, ועל ידי זה יזכה את הרבים, בחינת 'צרכי רבים'* וזהו עיקר התיקון לכל הפגמים שלו..."

(אוצר היראה, תשובה, נה)

*[חידושי התורה של הצדיקים שתיקנו בשורשו את פגם הגזילה ומסוגלים הודות לכך לעזור לשאר האנשים]

**[זה עניין תקנת השבים למי שגזל את הרבים עד שאינו יכול להשיב לכל מי שגזל ממנו – וכן לשאר המאים על שם שכולם נקראים 'גזול אביו ואמו'.]

"השם יתברך ירחם על עמו ישראל, שיפוצו מעיינותיו חוצה, כי בהם תלויים כל הישועות של כל ישראל לנצח."

(עלים לתרופה מכתב ס"ג)

"ואין לנו רק מה שנשאר אור פני חכמתו ונשמתו, בהתלבשותו בספריו הקדושים, אשר על

אני אשר עיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

זה מצווה ומוחיר מאד, בחינת משה, על מצות ריבוי הכתב והדפוס של ספריו, וספרי תלמידיו המקבלים אור פני חכמתו ותורתו מדור לדור. כי בזה לבד עיקר הרפואה והתיקון של כל אחד, בנזק ובנפש ובממוץ. כי בזה לבד, עיקר תיקון הצדקה הנ"ל, להתרפא ולהתתקן על ידה גם עתה, בנזק ובנפש ובממוץ."

(ביאור הליקוטים תורה ל')

"זה הגאולה, ספרי רבינו. ויתפרסם רבינו זה הגאולה. יהיה אור בכל בית, בכל ישיבה, יהיה אור גדול, אז יהיה עולם חדש. כל העולם יתקרב להשם יתברך, בקיאים בתורה, באמונה, באמת, זה רבינו הקדוש. הוא בעצמו יטפל, הוא בידו הכל, כל הבריאה כל העולם כל התורה, כל ישראל. זה עניין פלא שלא היה מעולם. זמן הגאולה, יהיה כל העולם כולו רק לה' יתברך, רק לתורה רק לאמונה רק לאמת. עכשיו זה חושך, העיקר האור העולם הוא רבינו הקדוש. הוא מחיה הוא מחדש אותנו הוא מאיר בנו. זה עניין שלא היה עדיין בעולם, חדש!" (רבי ישראל)

"עיקר העניין שאנחנו צריכים לגלות ולפרסם ולמסור נפשנו על עניין הזה, שעיקר הגאולה תלויה ברבינו נחמן מברסלב." (רבי ישראל)

"כל עיקר הגאולה השלימה תלויה אך ורק בזה שיתגלה ויזרח אור הצדיק האמיתי בכל הארץ. ולהרים את הגל הצדיק בכל העולמות, עד שיתקרבנו ויתקשרו אל הצדיק כל נפשות ישראל." (רבי ישראל דוב אודסר זצ"ל, "אבי הנחל")

"אנחנו צריכים לעשות אסיפה גדולה ולראות כל מיני עצות לרחם על העולם עלינו ועל זרעינו ועל כל העולם, לראות מה זה? היה כבר דיבורים כאלה בעולם? עכשיו אנחנו צריכים לחשוב וליתן כל כוחנו על זה, כן! קשה? צריכים בכל פעם להתחדש ולהיות חברים טובים, כן! ולרחם עלינו ועל זרעינו ועל כל העולם! מה זה? מעכשיו צריכים להתפלל על העניין הזה שנמצא חברים טובים אחד את השני ונוכח להפיץ אור רבינו ז"ל בכל העולם. הלוואי, זה העיקר שבכל העיקרים!" (רבי ישראל)

"אני בתומי אלך לעשות את חובתי להזכירך ולזרזך בכל פעם לברוח אל הצדיק ולחשוב על התכלית האמיתית. כי אני מחויב לשרת את הצדיק ולמלאות את פקודתו ורצונו, אשר הוא משתוקק לחיטוב ממנו לכל ישראל." (אבי הנחל ל')

"... חלילה לך לחדול מלהודיע ולפרסם בקולי קולות עד לב השמיים אמיתת הצדיק האמת לכל בני ישראל ולהלהיב ולחמם לבנם כתבערת אש הקודש שלו, שלא יכבה לנצח. עד שכולם יכירו וידעו נפלאות גבורת כוחו ותוקפו ותפארתו של הצדיק האמת שרק הוא דייקא עיקר מקור ושורש חיותם ותקוותם וגאולם לדורי דורות לנצח." (אבי הנחל)

"ניסע בכל ארץ ישראל כל היום וכל הלילה עם רמקול ונשמיע ניגונים ונעשה רעש נעשה

אני אשיר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

רעש שיש רבי נחמן מברסלב בעולם וגם מי שיודע לנגן ניגונים, זה מובן מאד רק העיקר הוא האמת אמת ואמונה וגם כן אנחנו יכולים לרקוד בכל הרחובות בכל מקום בכל עיר בכל כפר ברמזורים כשיש אור אדום או נעמוד גם כן ונרקוד... (דברי סבא)

"עיקר ההפצה, בפה!"

רבי ישראל

וכן איתא בשיחות הר"ן בזה השלון: "פעם אחד ספרנו עמו מעניין הדפסת ספרים שבדורות הללו נתרבו מאד בעלי מדפיסים והם מדפיסים ככל פעם ספרים הרבה מאד מראשונים ואחרונים וקפצו עליהם ובינא מאד כי הכל קונים ספרים עכשיו וכו'..."

ואמר רבנו, זכרונו לברכה: "כי אמרו רבותינו וזכרונם לברכה (שבת קל"ח:): 'עתידה תורה שתשכח מישראל, על-בן מדפיסים ספרים הרבה וכל אחד קונה ספרים כדי שיהיו ספרים ביד כל אחד, כדי שלא תשכח התורה על ידי רבוי הספרים הנמצאים ביד כל אחד ואחד ואפילו ביד חייט וכיוצא, נמצאים עכשיו ספרים. וכל אחד חוטף וקונה ספרים כדי שיהיה ספרים ביד כל אחד כדי שלא תוכל התורה להשתכח על-ידי-זה.

אבל זה אין יודעים שכשאינן לומדים התורה אין מועילים הספרים כלל, כי בעוונותינו הרבים נפל למוד התורה מאד והלמוד הוא מעט מאד עכשיו, בעוונותינו הרבים. (היינו כי מה יועילו הספרים הרבים שלא תשתכח התורה מאחר שאין לומדים אותה בעוונותינו הרבים?)"

נמצא שהעיקר הוא ללמוד וללמד, להפיץ אבל להסביר, כי עיקר ההפצה - בפה, כמאמרו של סבא.

ואמרנו להוסיף לזה קצת מעם לשבת, על ידי קישור עם המאמר "לכו חזו מפעלות ה'" המובא בהתחלת ליקוטי מוהר"ן, ששם מגלה רבינו שבזכות הזהר לא תשתכח תורה מישראל. וברור שזה יהיה בזכות הלימוד בו ולא בזכות העמדתו על המדפים בלבד.

הרי לנו שני גורמים שבזכותם תשתמר התורה בתודעת העם, אם כן נשאל איזה מהם הוא העיקר?

התשובה: שניהם ביחד דייקא, ועל ידי חיבורם, והנה הקישור:

ההפצה המסיבית שבזכותה יגיעו ספרי רבינו לכל בתי ישראל, תעורר בוודאי עניין רב. ואז, בצירוף להסברה עיונית משביעת רצון, מאירת עיניים וזוהרת באור אוד"ס, זה מה שיעשה שלא תשתכח התורה מישראל! (השתדלנו בזה מאד ע"י ספרנו "מסילת הקשרים" המורה דרך אך לעיין בדברי רבינו וגם לפענח על ידם כל חידות זוהר...)

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

"ניצחתי ואנצח"

"ניצחתי ואנצח, גמרתני ואנמור... " אמר רבי נחמן שמידתו 'נצח' (כמרומו בערך המספרי של שמו העולה 148 כמניין נצח).

וראוי לשאול: אם כבר ניצח, אז למה כפל לומר 'ואנצח'?

לימוד חשוב מתגלה כאן: כפי שראינו לעיל, רבינו השיג פעם איזה רעיון אדיר, אותו היה יכול לבטא במשפט אחד בלבד, עד שדרכו היו מתפרשים כל מסתורי העולם. הודעת הרעיון וגילוי המשפט היו מביאים בהירות כזו, עד אשר הייתה מתבטלת הבחירה לכל באי עולם ומתבצעת הגאולה. כי כל הדברים היו הופכים כל כך בהירים עד שכל אדם היה נעשה לכולו לה', כולו טוב...

אם כן למה לא גילה רבינו את הסוד? מפני שהוא סבר שערך החזרה אל ה' עדיף מהבאת הגאולה!

רצון הצדיק בהסתירו את הסוד הגדול, הוא שנמשיך לחפש אותו, לשרת את תודעתו, ולהפיץ את אורו. אלו דברים שיתמעט שכרם כשתתגלה הגאולה, בבחינת "אין מקבלים גרים לא בימי שלמה, ולא בימות המשיח".

וזהו ניצחתי הראשון כנגד השגת הרעיון המנצח.

ואנצח, אגרום שגם אתם תתחלקו בניצחון, וזאת על ידי שתעסקו באותן הפעולות הקשורות למידת הנצח והכיבוש שהן בעיקר הדפסה והפצת הספרים, כמוכא בכתבים. (עין נא בקשר למידת "נצח" בספר "תומר דבורה", "שערי אורה", "של"ה הקדוש" ועוד.)

כותב השורות זכה עם החברים הקרובים לציית לפקודת הסבא ולהפיץ עם שירים וריקודים, ברחובות ובשווקים, בבתי חולים, בתחנות אוטובוסים, בבסיסים ואפילו בחזית.

את החלק שלו זכינו בהפצה, לא היינו מחליפים בשום גן עדן שבעולם כי זה הוא למעמנו הגן עדן עצמו.

נכון שנמצאים מניעות ועיכובים רבים ועצומים כפי מידת הנחשק ממש, אבל גם בתחומים אחרים נמצא הסיכון של "לא זכה" ולמשל, לא שמענו משום למדן שילאה משאיפתו הנעלה מחמת חשש ה"לא זכה", אדרבה, הוא יתאמץ לגבור כנגדו...

נכון שקורה שהיצר (מצד קליפת עשו) מתלבש במצוות ההפצה כדי לגרור את האדם לאזורים מפוקפקים, אבל גם נכון שהוא יכול להתלבש (מצד קליפת ישמעאל) במצוות הפרישות כדי לפרוש מהאחריות...

וסופו של דבר, גשר צר מאד!

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

שנבחר בכך או בכך, (עדיף היה לחפש סינתזה) כבודם של המפיצים המסורים במקומו מונח והנה כסימוכין פתגם עממי שמוזכר: "אל תירו על האמבולנס!"

פירושו שאפילו במלחמת חולין יש כללים, ומהסכמי ג'נבה שלא לירות על פועלי ההצלה.

כל שכן מבחינה רוחנית, במלחמה הארוכה בעמלק מדור דור, הכלל הוא שלא משנה מה הן הדעות שלנו, נא לא להפריע למצילים!

כי איך אפשר למתוח ביקורת על השליחים שמקדישים גוף ונפש כדי שיכירו את רבי נחמן בארבע כנפות הארץ?

אם הם רוקדים בכל פינה, אפילו על גג המשאית, יש בזה על מה להעריץ אותם: הם מביאים שמחה לבריות ומבחינה זו יש להם חלק לעולם הבא!

אבל אם תעשו חשבון שלפיו תשוו ותמדדו את הכוחות שחסרים לכם כדי לעשות כעין זה ולו לשעה קלה...

או תתעורר לכם שאלה חזקה: מהיכן להם כאלה כוחות?

דעו כי "כוח הפועל בנפעל", פירושו: נשמת סבא מלווה את תלמידיו המסורים וממלאה אותם אורה ושמחה, אומץ ותעוזה.

הלוואי וכל נדיבי לב אשר ישמעו קריאה זו, ידמו במקצת ל"חיילים" הללו, כי אז בזכות ההקרבה ובזכות התוצאות הברוכות הנובעות ממנה, תהיה המתקת הדינים מעל כל עם ישראל, ותתקרב הגאולה.

באשר למפקפקים, נימוקם ידוע מכבר על ידי משל נפלא:

"היה היה מנגן שניגן ניגון נפלא כל-כך עד שאלה ששמעוהו מקרוב כמעט שדעתם נמרפה עליהם: הם נכנסו למרנס והתנועעו גם הם, עד כדי כך הגיעה שמחתם..."

והנה, העוברים והשבים שהסתכלו מרחוק ולא שמעו את הניגון רמנו בינם לבין עצמם:

"ראית את המטורפים הללו הרוקדים ברחוב?" (רבי אברהם ז"ל)

שם עמ' 172-181

פצפצי"ה

"[פצפצי"ה] זה השם של המלאך של תקיעת שופר, זה גם בן, יש לו שייכות לזה הפתק, לזה השם, כי רבינו הקדוש אמר שהעיקר אצלו הוא ראש השנה! ראש השנה? הוא! ה' יתברך נתן לו מתנה, שהוא, הוא יודע, מה זה ראש השנה! ועיקר הגאולה תלוי בראש השנה של

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

רבנו! ויש הרבה לדבר, אבל אי אפשר, זה סוד, זה סוד גם כן, ממני ומכל... (שיחת רבי ישראל)

שם עמ' 184

"המלאך הגדול פצפציה"ה הממונה להוציא זכויותיהם של ישראל בעת שתוקעים עמך ישראל בשופר."

ובדרך רמז, מה נפלא לגלות כי 'פצפציה' עולה = 355, כמניין נְהָ נְהָ נְהָן מְאִוּמָן (עם הכולל).

עוד רמז מעניין: השם פצפציה"ה, כשנכתב בתשר"ק הנו הופך ל- והוהמ"צ, העולה 152, כמניין נחמן (עם 4 אותיות).

ועוד קישור מדהים בין חובת השתיקה כתנאי לקיום הקיבוץ, ובין השם הסודי פצפציה"ה שנכתב בפתק בתוך סוגריים (כאילו נאמר בלחשיה) ושמרמו על ראש השנה.

כי הפירוט הפשוט של פצ הינו:

פה צדיק, כלומר פיו של צדיק, פה נקי מדיבה, מחנופה, מהלצה, ומביקורת דשווא — זה התנאי לקיום החברה בכלל, וכל שכן לבחינת כי כנישתא חדא המבוארת בוהר, ודי בזה למבינים...

ועוד רמז משעשע: פצפציה = 356 (ע"ה) עולה כמניין "הפיץ! הפיץ!" עם 6 האותיות.

פיץ הוא גם שם משפחתו של ר' אהרן, החבר היקר שבוכותו יצא סבא מבית האבות של רעננה, לפני כשלישים שנה, ובוכותו יתפרסם הפתק בכל העולם. . .

ב"ספר החשק", שהוא ספר קבלה קדמון (דפוס למברג, תקכ"ו), אותו שיבח מאד החיד"א, מובא בעמוד השער:

"על שמות מממרו"ן שר הפנים שמסר לרבי ישמעאל בהן גדול כשעלה למרום" ע"כ.

לפי הסדר, השם העשירי משמותיו של המלאך האדיר, הוא "פצפציה" וכך כתוב לגביו בספר החשק הנ"ל:

"פצפציה בנימטריא שנ"ה. להודיעך כי הוא היה כשר ודם. והיה בן ירד. ושני חיי חנוך שם"ה שנים. כי שנות החמה הם שם"ה ימים ושם"ה חלונות הם כרקיע ובכל יום יוצא החמה כחלון אחד והוא מושל עליהם. ובנימטריא שם י"ה לפי שהוא נקרא על שם הקדוש ברוך הוא. ובנימטריא הקרן לפי שכשישראל תוקעין בקרן בשופר מיד מוציא זכויותיהן של אברהם ויצחק ואז הקדוש ברוך הוא מתמלא עליהם רחמים ונוער בשמן המקמרג עליהם."

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

כאן בנושא דידן, שימוש במסילה זו מאפשר לחבר בין השם פצפציה לשאר חלקי הפתקא כדלהלן:

א] מט"מ שאחד משמותיו פצפציה, הלא הוא חנוך בן ירד. הסיבה שזכה ירד להוליד אדם צדיק כזה שהפך למלאך, הרי היא נלמדת על ידי שמו: הוא נקרא ירד מפני שבזמנו ירדו מלאכים כדי ללמד את בני האדם כיצד לעבוד את בוראם.

חלון נפתח לנו מכאן להשקיף אחורה במכתבו של רבי נחמן, על המילה "לרדת" ולהקיש בין לבין ודי ברמיזא.

ב] היות ושם שד"י עולה 314 כמספר ממטרון, שע"ז אמרו חז"ל 'שמי בקרב' - ושמו כשם רבו. והנה בביטוי "תלמידי היקר", המובא לפני כן, התואר 'היקר' עולה 315 = כמניין השמות הנ"ל עם הכולל.

(מרמזו בדרך אנב ששם התלמיד היקר יכול להפוך אף הוא לשם רבו וזאת, כששמו בקרב!)

ג] האש שלי תוקד עד ביאת משיח. מי כמט"מ שהפך לאש מרמזו לאש הקדושה הנזכרת? והנה כמה הקבלות מעניינות שדרכן ניתן יהיה להוסיף קישורים:

$$\text{אש} = 301 = \text{מוהר"ן}$$

$$\text{שלי} = 340 = \text{שם}$$

$$\text{תוקד} = 510 = \text{שיר}$$

$$\text{עד ביאת} = 485 = (\text{עם ב' תיבות}) = \text{ג נח נחמ נחמן מאומן}$$

$$\text{המשיח} = 364 = (\text{ע"ה}) = \text{ג נח נחמ נחמן (עם 10 אותיות)}$$

*כשהגמטריאות המתקבלות הינן קרובות אך לא עולות בשווה במדויק, ניתן להשוותן על פי כללי הגמטריאות כגון הוספת הכולל, מספר האותיות ועוד - ועל זה נאמר דרוש וקבל שכר. וכאן המקום להזכיר את דברי האר"י ז"ל שלמרות שיש עניין חשוב בחישוב הגמטריאות בדרך כלל, ככל שזה קשה, בעייתי ומפוקפק עד שנלחצים להוסיף כוללים, להוסיף פה ולהוריד משם וכו' - המעלה גדולה עוד יותר!

ד] קישור מספרי עם השיר ג נח נחמ נחמן מאומן מובא בטבלה. אך אפשר עוד להוסיף מה שכתב הרב חסד לאברהם:

"כל השירות שבעולם מקבץ אותם שר העולם מט"מ מפני שהוא מופקד וכו'"

שם עמ' 189-188

אני אשר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
 אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

פתק הגאולה

	מאד	היה	קשה	לי	לרדת	אליך
	45	20	405	40	634	61
	תלמודי	היקר	להגיד	לך	כי	זהנתי
	494	315	52	50	30	515
	מאד	בעבודתך	ועליך	אמרת		
	45	542	136	651		
	מיין	פיעריל	וועט	טליען	ביז	
	110	310	91	169	19	
	משיחו	וועט	קובען	זוק	ואמן	
	358	91	266	115	137	
	בעבודתך					
	504					
	י	זון	נזמן	נזמן	באמן	
	50	58	98	148	131	
	ובזה	אגלה	לך	סוד	והוא :	
	20	39	50	70	18	
	מלא	וגרש	מקו	לקו	(פלפליה)	
	71	323	146	136	355	
	ובזוק	עבודה	תבניהו	וסמן		
	129	87	473	156		
	יז	בתמוז	יאמרו	שיאנך	מודענה	
	17	455	257	381	565	

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

ו. ביטול הבחירה

חשיפה

ידוע שחלק גדול מהספקות שישנם עד היום לרובו של הציבור החרדי כלפי רבי ישראל ובשורתו וממילא גם כלפי ממשיכי דרכו, נובעים ברובם מהטענה של חוסר גב שהמציאו הספקנים עד שפירשוהו התמימים בצורה הכי שלילית ללא שום מאמץ של בירור והבחנה.

ואנו שזכינו לאמונה מחוזקת ללא שבנוע חיצוני, ושדרכה נתגלגלו לנו הוכחות ברורות בכחינת דתע, עד שכן התברר לנו היסוד והגב שעליו ניתן לסמוך ולבנות, לכן חובתנו לגלות את הסגולה לעם סגולה ללא פחד ועונה פסולה ובשם ה' נעשה ונצליח.

ובכן כסיכום לחלק הראשון אנתנו נביא כעת את שלשת העמודים שעליהם נעמיד את הגב הנ"ל והם דיבורם של שלשה ענקי הרוח, צדיקי אמת וברסלבים אמיתיים שאין בדור הזה מי שמורשה לפתוח פה מול הדרת קדושתם, והם:

*הרב אברהם מטולטשין והרב געצל תלמידו (50 שנה לפני קבלת הפתק)

*הרב שלמה ווקסלר ושאר חסידי הדור

*הרב שמואל הורביץ שמגלה במכתב לתלמידו טפח מהשגתו בפתק

ועתה נחשף את אור דעתם בצורה שלא תותיר שום צל של ספק למי שמחפש את האמת.

א. רבי אברהם זצוק"ל והרב געצל תלמידו

מהחסידים העליונים ששרתו את בוראם במסירת נפש עד הסוף, בקלויז דאומן, מעט לאחר פטירת רבי נתן, תלמיד מובהק לרבי אברהם בן רב נחמן, אזכרת שמו של רב געצי בלבד, הייתה מעוררת רתת וזיעה אצל מי שהכיר והעריך מרחוק את מעלת העובד הזה...

והנה מתוך כתביו גילו תיאור חזון שעליו ניבא רבו, רבי אברהם, ושהקורא בעצמו מוזמן להסיק ממנו את ההשלכה, דבר שיעשה כפי מידת האמת שלו. והנה כתב יד קודשו של רב געצל זצ"ל:

"יום ששי חצות היום כ' תמוז תרל"ב. ר' אברהם נ"י קם מהמקווה ואחרי התלבשו בכנדי שבת היה בהתלהבות נוראה ועצומה ובדביקות עצומה ואמר: "לעורך יובל שנים יקום נער יפה תואר וטוב רואי אשר יחדש את העניין של רבינו בדבר חדש אשר עוד לא היה דבר פלא כזה, שזה יעשה מהפך גדול מאד לעניין הגאולה ומובה גדולה לכל העולם כולו! אמן כ"ב.

יצוין שחזונו של רבי אברהם התקיים בדיוקנות מפליאה מאחר והפתק נתגלה בדיוק: כ"ב בתמוז

תרפ"ב חמישים שנה לאחר הדיבור הנ"ל שנאמר בכ' בתמוז תרל"ב!

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

עוד מהרב געצל זצ"ל: "שבועות תרל"ב התבריא הקדושה באומן ישבו אחרי המקווה ד'שער נון לדבר דברי כיבושין דלעתיד לבא, ואמרו: נאמר "וכהניה אלביש ישע וחסידיה רנן י רננו, שם אצמיה קרן לדוד ערכתי נר למשיחי". פירוש, לעתיד לבא "וכהניה" - הכהנים דהיינו האנשים של ה"בעל תפילה" דהיינו רבינו ז"ל - שהם הכהנים, "והסידיה רנן ירננו" השם יתברך יעשה חסד ויגלה שיר שיתער לעתיד לבא לפני הזמן. "שם" אל תיקרי שם אלא שם, דהיינו שם הצדיק משותף בשם ה'. אצמיה גימטרייא שמו של הצדיק (נחמן עם הכולל), ו"קרן" = גימטרייא שמו ז"ל כ: י, י-ה, וכו' עם אותיות והכולל של קרן" (נ נח נחמן = 354).

ב. הרב שלמה ווקסלר ושאר חסידי הדור

רבי שלמה ווקסלר זצוק"ל היה מזקני חסידי ברסלב שבתחילת המאה העשרים וגם הוא היה נמנה בין תלמידיו המובהקים של רבי אברהם בן רב נחמן שבארץ הקודש. לספר בשבחיו יכלו יריעות ומי שמעוניין יוכל לחפש במקורות שפע של סיפורים נפלאים ותיאורים לגבי הדמות האדירה של רבינו שלמה. ובפרט בספר שיה שרפי קודש. ולתועלת העניין נביא כאן קטע קצר של תיאור האיש מפי סבא (משיחה מוקלטת ומוקלדת בספר 'ישראל סבא'):

"רב חיים זוננפלד הוא היה גאון גדול ומפורסם והוא היה יודע כל הש"ס בעל פה. כשהרב שלמה ווקסלר נכנס לבית הכנסת בירושלים להתפלל מנחה באוזה פעם, אז הרב חיים זוננפלד הגאון מירושלים היה שמה ולמד. אני הייתי גם כן שם וראיתי שרבי חיים זוננפלד קם לפני רב שלמה כמו לפני מלך, כמו לפני מלאך!"

כבר כתבנו שרבי ישראל הסתיר את הפתקא למשך כשישים שנה ולא גילה מציאותה אלא לאנשים צנועים וצדיקים בלבד. מהראשונים שזכו לחשיפה זו היה רבי שלמה ווקסלר שהגיב בצורה מאד חיובית והנה הערתו לרבי ישראל, בעת שגילה לו את הפתק: "אתה רואה את הנ' של הנ' נח... הנ' מחולקת לשתיים ויש בו י' קטנה ואח"כ צורת הנ'. רק על קוצו של אותו י' של הנ'. אני יכול לכתוב שישים ספרי קבלה! וזהו הבחינה של עשרה מיני נגינה."

המעשה היה עם ר' נתן בייטלמאכער ששמע שמתלחשים ר' שלמה ור' נפתלי על העניין הזה ושאל אותם מה זאת? ומפני שהיה זקן וכיבדו אותו מאד לא אבו להסתיר את זה מפניו, וסיפרו לו את מה שידעו. הוא מאד התפלא ואמר: "אני צריך לדבר עם רבי ישראל דב!" (ואמר בפעם הראשונה "רבי" על ר' ישראל דב). סבא סיפר לו את כל העניין ואז אמר לו רבי נתן: "אני מאד רוצה שזה יישאר בסוד מפני המלעיגים והקנאים שיכולים להעמיד את כל העניין בשאלה שזה עניין של כפירה באמונת חכמים. ואני רוצה להיפרד ממך בריקוד!" אז שרו נ נח ואז הבין סבא שיש בזה עניין נשגב עוד יותר ממה שחשב עד הנה, ומאז התחילה שירת נ נח בניגון וריקוד...

לא ידוע לנו מה היה עם ר' גדליה ברגר אך ידוע שזה קרה לאחר שנה וחצי שאנ"ש הנ"ל שמעו מזה לראשונה, והתרגז שלא הודיעו לו קודם, אך אמרו כולם בפה אחד שצריך להיות חכם ומבין למי לגלות זאת ולכן גילה רק לאלה שהיו חבריו הנאמנים ומהזקנים שבזמנו.

ובכל מקרה, מי שחשב שהתקרבותו של רבי שלמה למסר של הפתק הסתיימה בהארה יפה הנ"ל אינו אלא מועה. ההיפך הוא הנכון, כפי שיוכיחו השורות הבאות שהינן מפרי עטו של רבי שלמה מבין הערות השוליים שהוא רשם לו על ספר ליקוטי מוהר"ן (את הספר קיבל מרבי ישראל קרדונר והוא נמצא כעת בידי האספן הרה"ח ר' ב.צ.ג. והוא היה גם בידינו לתקופה) והנה לשונו:

"...וכשמרבקת התפלה באל חיי, הרי נכנסת בכל החדרים עד שתעלה למקום הכי גבוה שזה הבינה, ומן הבינה מדבקת בחכמה שזה שווה כנגדה הנקראת רצון. ולפיכך אנו אומרים בראש התפלה "ארוני שפתי תפתח ופי יגיד תהילתך", שהוא השער להיכנס. ובסוף התפלה אנו אומרים "היו רצון אמרי פי והגיון לבי לפניך ה' צורי וגואלי, שהרצון הוא סוד המעלות ממטה למעלה והוא סוד העשרה מיני נגינה של שמו המיוחד של הצדיק, דהיינו רבינו ז"ל הנקרא רצון, כי רצון גימטרייא "שמו". ורצון זה בחינת י' של שמו יתברך ושמו משותף בשם הצדיק והוא עניין שיר פשוט, כפול, משולש, מרובע, כעין י', י-ה, וכו' כך בשמו של רבינו ז"ל שעולה בקוצו של י' העליון ומידבקת בכתר העליון הנקרא אין סוף".

המעין בעין האמת בקטע זה, במקור הדברים (ח"ב, סי' ח') ובמכתב הבא יכיר בהחלט שעריכת שמו של רבינו בקצב פשוט כפול משולש מרובע התקבלה וגם הופנמה על ידי רבי שלמה. עובדה שלא מותרת שום מקום למענת "חוסר הסכמת זקני אנ"ש, ודי בזה. באשר לנקודה השלישית, חשיפת דעתו הקדושה של רבי שמואל הורוויץ, מרוב עוצמתה הקדשנו לה את כל הסעיף הבא, ומילאנו בזה את מלא חובתנו.

אך לפני כן נציין עוד נקודה חשובה מאד והוא מה שידוע לנו מפי סבא שסיפר בסוף ימיו שגילה את כל העניין לאנ"ש היקרים דאז, ושהם האמינו בזה ללא שום פקפוק. ואלה שמותם: ר' שמואל מאיר אנשין, ר' יחיאל גרינוואלד, ר' חיים ברוד טורונובסקי, ר' שמחה בונים קולשינער, ר' צבי מברדיטשוב, ר' משה שמואל, ר' אברהם יעקב גולדרייך, ר' בן ציון אפטער, ר' אלטער בנציון, ר' יצחק אייזיק זילברמן, ר' מרדכי אלעזר קוסטנטינער, ר' שמואל שפירא, ר' אריה שפירא, ר' מרדכי יגלניק, וכו' וכל אלה האמינו ללא כל פקפוק ועוד יותר מזה: כולם האמינו שזוהי אתחלתא דנאולה*.

*אנא מכם שקלו הדק היטב מה כדאי לכם יותר: להסתמך על אמונת אבותינו ורבותינו הקדושים, שהאמינו בהשגחה, בניסים ובהבטחתו של רבינו להישאר בינינו... או להיסתמך חלילה לדעות המסתובבות ברחובות ללא בסיס ורקע, רק רוח כפירה, עד שכופרים בעיקר התופעה?

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

ג. רב שמואל הורוויץ

אנחנו מכריזים כאן בקול רם ובריש גלי **שהפתק מכתב מן השמים הוא**, ומי חייב לנו הסבר מכני.

אלה שהכחישו את זה לא הביאו עדיין שום ראיה ושום עדות ראויה לשמה ואין השמועות המסתובבות שוקלות ולא כלום אל מול הצהרת הסבא שהיה ירא שמים ברבים ועובד ה' ברמה נדירה במשך כמאה שנה, וגם אל מול מהות הפתק שבוודאי מעיד על עצמו.

אך שערי תירוצים לא ננעלו וכשאתה מצליח לבטל תירוצי אחד – בעל התירוצי המציא לו כבר תחליף מאחר וכל מה שמעניין אותו זה לא עצם הדבר (מה באמת איכפת לו?) מה שמעניין אותו זה רק לדחות את המסר, בגלל שאיפשרו בשורה זו מפריעה לו...

והנה אחת המענות שהעלו הספקנים למיניהם הייתה 'חוסר הסכמת הרבים' כאילו חסרים בענייניו של רבי ישראל את פמוטי הכסף, את הגב ואת הסמכות של זקני וחשובי אנ"ש, עד שהם ראו בעניין זה ביטוי לדעת יחיד – וביטלו אותו כליל ללא חקירה נוספת וללא מאמץ של דיאלוג והבנה ומה גם לפעמים בזלזול ובוז.

כך התנהגו בזמנם החולקים על תורת הבעל שם, וזה גם מה שעשו מתנגדי רבינו, רודפי רבי נתן ולאחריהם כל התלמידים האמיתיים שמאסו אותם הבונים והמציאו עבורם פירוקים בדויים **ואף מידי פעם, זרקו עליהם אבנים.**

[שיח שרפי קודש חלק ב' א-תשנה]

סיפר הרב הקדוש רבי מרדכי מסלונים זצ"ל, שהכיר איש אחד זקן במבריא, שלא היו לו בנים, וסיפר הזקן לרבי מרדכי, שהוא יודע מדוע אין לו בנים, משום שפעם בילדותו זרק אבן על מוהרנ"ת, ופנה אז אליו מוהרנ"ת ואמר לו: "מסכך הרי תשאיר אבן..." "דו וועסט דאך בלייבן א שטיין".]

ובכן לקראת החשיפה הבאה מזהירים אנו שוב את הקוראים: אין השורות פונות לספקנים מושבעים אלא לאנשים ישרים שמעוניינים להבין את העניין על בוריו. בוודאי שאלה ישמחו שמחה רבה בנפול אחת החומות המדומות.

ומעשה שהיה כך היה, שנתגלתה החשיפה: היה זה לפני כחצי שנה, כשחשבנו שסיימנו את העבודה הזאת, לפני ההגהות הסופיות, וטרם הבאנו את המהדורה המחודשת הנוכחית לבית הרפוס, התגלגלה ההשגחה דרך שליח נאמן הלא הוא ידידנו היקר ר' נתן אוזן נ"י מתלמידי הסבא, מומחה אמיתי בכתיב יד ועובד מסור לפיענוחם, שהביא לנו עותק ממכתב מדדים שכתב רבי שמואל הורוויץ זצ"ל לרבי יצחק אחד מתלמידיו.

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

לאחר שר' נתן אוזן השקיע עמל רב ופיענה את כתב היר, נעלם ממנו המכתב המקורי ולא נשאר לו כי אם פרי עמלו, העותק האמור.

ועתה שמעו נא רבותי, אין לנו מילים לתאר את גודל הרושם ועצם החיזוק שגרם לנו המכתב הזה: לא פחות מאישור שמימי שמאמת את פרי מחקרנו בשורשו.

הרב שמואל שעליו כולם סומכים ומי שלא, מה עניינו בכרסלב? - הרב שמואל ידע בוודאי מהפתק! לא רק שהוא ידע ממנו אלא שהוא קיבל את הבשורה שבו ועוד חידש בו השגה כפולה בבחינת פי שניים, ביטול הבחירה, כאשר תעיד על כך המכתב עד לפרטי פרטיו.

לאחר שהשקענו עיון רב במכתב זה, על אף שלא זכינו עדיין לפתור את החידה אותה מוסר הצדיק ברמזיו לתלמידו, תחושתנו איתנה כי מדובר בתגלית כלל עולמית, מימדים לא ישוערו שיתגלו כשיבוא זמנם. המסתכל בעין האמת ולו ידע מינימאלי בתורת רבינו ובחכמת הנסתר ירגיש בוודאי בין המילים ובין השורות באיזו רמה רוחנית מדובר כאן.

אך הדברים כמסים וסתומים וכרגיל בכרסלב, לאחר גילוי הסוד הוא נשאר תמיד סוד, אבל התברר הוא ההארה.

לדעתנו, הארה זו כל כך חשובה שכדאי לפרסם את הדברים אפילו כהווייתם, ללא הסבר.

אם וכאשר נזכה לפענח את סתרי מטמוני המכתב הזה כי רבים המה, נשמח לפרסם את זה בחוברת מיוחדת, ועד אז נמלא את חובתנו כלפי הציבור על ידי הבאת המכתב כלשונו והמבין יבין לאשורו.

נציין גם שבכוח השראת הדברים חידשנו פרק שלם אותו תמצאו בסוף החלק השלישי שלנו, וקראנו לו "סוד הגאולה", ועוד מאמר קצר שיופיע לאחר החשיפה.

על אף שאין אלה מבארים את עצם הדברים, אולי הם יעזרו לקורא להמשיך בכיוון...

והנה המכתב:

בס"ד

ב"ה יום השישי פר' שמות כ"א מכת תשמ"ז פעה"ק ירושלים ת"ו:

שלום וברכה ובט"ם אל מע"כ ידידי יקירי כנפשי ולבני הרה"ח המשתוקק לעבודת ה' באמת להתקרבות לצדיק באמת אשר זאת הוא העיקר מכל העיקרים. השי"ת יזכה לזה שיוזכה למה שהאדם יכול לזכות בזה העולם העובר כהרף עין וזכות הצדיק האמת שמתפלל תפילה בבחינת דין שיש לו את הקול המוכיח שיוציא את כל הניצוצות מהפלוגית ויחזיר אותם למקום קדושתם אמן.

אחדהש"מ באהבה רבה משלומינו הודות להשי"ת והנה ב"ה אנו עוסקים בהתורות של רבינו ז"ל בעיון כפי שהסברתי לך במכתבים הקודמים ונמצאים בעת בהתורה ח' חלק ב' תקעו תוכחה ונזדמנו הרבה מאנ"ש בישיבתנו הק' שיצטרפו בהתורה הזאת והיו דיבורים ק' בתכלית והיו רגעים אשר הרגשנו ממש שמתבטלת הבחירה לנמרי מאיתנו מרוב החיות וההתלהבות ודביקות בהצדיק האמת אשר הוא ממשיך עלינו אורו ומשפיע עלינו את יראתו הק' כמובא בחיי מוהר"ן בהמעשה עם ר' שמעון ז"ל

ובך הרגשנו ממש זוהי הגדולה של הצדיק. הצדיק הולך כל פעם אין סוף שמוזה אי אפשר בכלל לדבר אפשר לדבר מעניין השכינה הנשמות זוהי הרי אלוקות שיש בעולם שיש בכלל ישראל שיש בבני האדם. השכינה היא הרי גבוהה מכל המלאכים מכל בני האדם אבל ההשגה הגבוהה ביותר מהשי"ת בעצמו על זה הרי נאמר כי לא יראני אדם וחי ולכן אי אפשר להשיגה כי אם ע"י הצדיק האמת הגדול בתכלית שהוא בעל השדה שיש לו קול המוכיח שהצדיק גוזר וקב"ה מקיים בבחינת השערות שבראש (עיון באיורא מהאלף עולמות שבשערות) שאין אדם השיג זאת כי אם הצדיק האמת.

והנה אתחיל לומר לך אחי חביבי כפי שביקשת ממני שנניד לך מהדיבורים והחידושים המתחדשים בדעת רבינו ז"ל. והנה מובא בהתורה שעיקר שלימות התפילה בבחינת דין של הבעל כח הנ"ל היה רק סמוך למיתתו של משה וע"כ הצדיק אינו מוכיח את ישראל אלא סמוך למיתה כשפרש"י על הפסוק ויהי בארבעים שנה וכו' דברים - שלא הוכיח משה אלא סמוך למיתתו. כי מיתת הצדיק זהו בחינת תפילה בעצמו בבחינת דין של הבעל כח כי המיתה בעצמה היא בבחינת דין.

והנה עיקר הכנעת עקב עשו שהוא מזונא דנופא הוא הידיים דייקא בבחינת יודו אוחות בעקב עשו' וידו דייקא

כי באמת עיקר ההכנעה הוא ע"י קדושת הידיים

כי כל הבחינות הנאמרות בהתורה הזאת כולם נמשכים ע"י בחי' הידיים

כי עיקר המשכת מימי הדעת הוא ע"י תפילה של הבעל כח ועיקר בחינת כח הוא בידיים כידוע בבחינת' כח ידיהם' (איוב ל) כי עיקר כח של הבעל כח שמתפלל תפילה בבחינת דין עיקר התכלית הוא שיוזבה לכל הבחינות כדי שיוזבה לגלות חידוש העולם בעולם שידעו ויאמינו כל באי העולם בהאמת לאמתו וזהו הפעולה של העניין השיר החדש שמתחדש כל רגע ורגע.

והנה השי"ת סיבב בעולמו שהגיעו ר' נפתלי ור' אברהם יעקב ור' אייזק ב"ר נתנאל ור' דוד ב"ר אברהם ועסקנו בהתורה הנ"ל יומם ולילה כמו שהורה לנו ר' אברהם בן רב נחמן

אני אשיר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

שכשיש מניעות בהכנת עניין רבינו ז"ל לא לעזוב את אותו עניין עד שרבינו ז"ל בעצמו יפתח את אוצרו הטוב.

ולכן עמדנו על כמה נקודות כגון

ביאת המשיח

וקול המוכיח

והשיר שיתער לעתיד והנהגת הצדיק וכו' וכו'

ואכתוב לך מעט מן המעט משום שההשגה שהגענו בו אי אפשר לומר כפה וכ"ש בכתב לכן אומר לך את הקיצור הנדרש.

רבינו ז"ל כותב וכשיהיה חידוש העולם לעתיד אז יתנהג העולם ע"י נפלאות היינו ע"י השגחה שהיא בחינת נפלאות שלא בדרך הטבע וכו' והוא מזכיר העניין של א"י וכח מעשיו הגיד לעמו וכשהקב"ה יחדש את עולמו בחי' א"י ויתקיים הנאמר תמיד עיני ה' אלוך בה שזה תלוי רק באמונה ואז יתער שיר חדש בבחינת שירו לו שיר חדש. והשיר הזה יהיה שיר פשוט כפול משולש ריבוע שעולה ע"ב שהוא שיר של חסד שעל ידו יהיה חידוש העולם בבחינת הרם כשופ"ר קולך

נמצא שע"י תפילה זוכין לבחינת קול שאפשר להוכיח כי ע"י תפילה הנ"ל נעשה גרים ונתגלה הכבוד ועי"ז זוכין לאמונה ועי"ז העולם מתחדש וחידוש העולם הוא בחינת א"י ואז יתער השיר של השגחה ונפלאות והשיר הזה הוא בחינת קול יוצא שהשיר הזה הוא כלליות גדול מאוד כמובא בחי' מוהר"ן מעניין הכתים והקשר לשיר חדש.

וענין השיר הוא כי ידוע שרבי אברהם אמר [כוכבי אור חכמה ובינה] שרבינו הוא בסוד הבינה

והאר"י הקדוש כותב בשער המצוות פר' תוריע "נודע שהבינה היא הרוחה את החיצונים בסוד התכלת".

דהיינו שהצדיק הגדול במעלה יש לו את הכלים דהיינו השיר החדש כדי לדחות את החיצונים מהקליפה ע"י תפילה בבחינת דין וכו'

וכן בסוף ע"ח בכללי הרח"ו שבינה עומדת בגרון דהיינו שהבינה-רבינו יש לו כח של הקול שהוא קול המוכיח המשקה את הגן וכן כתוב בשער מאמרי רשב"י שבינה מתפשטת עד הוד [ב]לבר

דהיינו שזה בגדר של שבת והודאה דהיינו בחי' השיר

יוצא שהשיר יש בו כח להידוש העולם שזה ביאת משיח דרך התלבשות לצדיק האמת. כתוב בפרע"ח שער חנוכה פ"ד "כל הגאולות הראשונות היו בסוד ההוד דהיינו שלא היו יכולים ליגאל כי אם ע"י בחי' השיר שיתער לעתיד שיתגלה לפני זמנו כדי לגאול עם ישראל.

ולכן כל השירות הם בלשון נקבה וע"י נקבה דאיהי כהוד ואפילו גאולות מצרים היה ע"י בתיה בת פרעה ולפיכך כתיב ונתת מהודך עליו וכן גאולת סיסרא היה ע"י דבורה ואשת יעל וכן גאולת יון ע"פ בת מתתיהו והיה אז בתיקון הוד ופורים היה ע"י אסתר אבל לעתיד לבוא יהיה הגאולה מצד נצח דהיינו שזה ימשך בחינת שיר אבל מצד נצח דהיינו רבינו הקדוש שזה חייב להיות על ידו עניין השיר החדש שיתער לעתיד לבא משום שהגאולה העתידה ב"ב שאז תהיה הישועה זה יהיה ע"י בינה עילאה באמצעות הגבורה.

ובינה נקראת שיר שורקת שזה יהיה נקמה בגוים דהיינו קול השופר המתהלך בנן ויורד לעולם בבחינת המוכיח ונעשה כולו חסד ורחמים בבחינת שיר פשוט כפול שלוש רבוע שזה בחי' שם הוי"ה באחוריים בחינת דין אבל כולו מטרתו לחסד ורחמים משום שהשיר הוא משותף בצדיק עד שנכלל אצלו ונהיה לבשר אחד כאיש אל אשתו משום שהשיר הוא רחמים וחסד כי הוא הגאולה העתידה ומצד שני הוא דין בחינת מוכיח שהוא באחוריים

וכן הצדיק יש לו תפילה בחינת דין ומצד שני הוא הכלי לקבלת השיר שכלי זה בינה רוב חסד מדין ולכן הם משפיעים אחד מהשני בתורה ותפילה כאיש ואשה בחכמה ובינה ומכל הכינויים שיש בעולם שם הע"ב הוא הגדול מכולם [מכל שכן שהוא עולה כולו ע"ב] מצד המשפיע שאורה גדול כ"ב אשר אין שום כלי שלא נשפע ממנו וזה צריך הצדיק הגדול במעלה שיקבל זה השיר שיוכל להוריד הנשמות העשוקות בתוך הקליפה שנמצאת למטה מהשואל ולכן זה השם הוא באחוריים כי בהתחלה הוא י שיוורד עד למטה בתכלית התחתון אח"כ עולה חזרה וחוזר מהתחלה עם הכוחות הראשונות וחוזר עוד יותר למעלה עם יותר כח י - יה אח"כ יורד וכו' וכו' עד שמתקן את כל הנשמות מימילא כולם נשפעים ואין שום כלי שלא נשפע ומקבל מזה האור ולכן המלכות נקראת משיח כי הצדיק מתהפך ונהיה מלכות משום שעיקר המלכות הוא כאשר הוא מתקן נשמות עם ישראל והמעם שהיא יונקת מן החכמה ששם משח רבות ונקראת קרן מצד הבינה עיין מה שכתב ר' געצל בכתביו בענין התחלתא דגאולה. עכשיו ידוע לנו שאדם הראשון הקב"ה נתן בו בינה יתירה כדי לקרא את החיות והבהמות בשמם הראוי להם מה שייך בינה יתירה? אלא הענין הוא מה שהיה צריך להכיר במעשיהם כדי ל(תן שמם אז רואים שהמושג "שם" הוא דבר גדול מאוד. הרמ"ק כותב בספר האלימה מעין ג עין רואי תמר ו פרק כ"ח שהשם הוא קיבוץ אותיות אשר מגביל ומגדיר המצאות המוגבל פירוש המלכות נקראת שם ואפשר כי עולה במספר קמן שהיא כלולה מהשבע בהיותם כלולות בכללות גדול דהיינו ש' שלש מאות שלוש אבות

כנודע ומם ארבעים דהיינו נצח והוד יסוד ומלכות וגם אם ימצא שכינה כוללת לפי דעת המפרשים ירצה ש' שלש אבות ומם סתומה על גביהן שזה כינה ועם כל זה היותר צדק במלכות ושם מלשון שימה אפשר שהיא במלכות שהיא החונה על העולם והיא נקראת שכינה והשכינה אינה יכולה לרדת למטה מעשרה מנחים אבל כשהיא מתדבקת במלכות שכינה דהיינו תכונה היא יכולה. דהיינו כשהצדיק יורד למטה להביא נשמות העשוקות בתוך הקליפה זה כבר לא רק צדיק אלא זה הצדיק והשכינה מתדבקים ביחד כגוף אחד והצדיק נכלל באין סוף ודווקא ע"י הכלי שהוא השיר שיכול לקבלו ע"י הקול המוכיח אזי מעלה את כל הנשמות העשוקות אבל זה אי אפשר כי אם ע"י השם של הצדיק כפי שראינו משום שהפעולה שהשכינה יכולה לירד למטה מעשרה מנחים ולחתכך לצדיק זה נעשה רק ע"י השם משום ששם הצדיק משותף בשם השם ואזי יכול לירד וכשנעשה פעולה כזאת שזה חסד ודין אזי הקול המוכיח שהוא השיר פשוט כפול משולש מרובע שנכלל בשם של הצדיק כפעולה כזאת מעלה את כל הנשמות העשוקות אבל אין התמונות בין הדין לרחמים וזה יכול לנרום שבירת הכלים משום שאין הרבה מווג משום שהחסד טבעו לעולם להתפשט וטבע הדין להיפך ובלא דין יתפשט החסד והרחמים יותר מדאי ולא יהיה קיום לעולם ועוד לא יודע) יודע) מעלת הרחמים מריבוי שכל דבר שבא בלי מורה ובריבוי אינו חביב כלל ובהשתתפות הדין לא יתפשטו הרחמים ויהיה חביב וגם חשוב אבל בתנאי שזה יהיה בהתמונות וזה לא יכול ליקראות התמונות כי אם ע"י שם הצדיק משום שהשם מורה על מעשיו כנ"ל ויוצא שהשיר חדש כדי שיהיה קול המוכיח המשקה את הגן צריך שיעורר הפעולה מראשית נקודה העליונה עד תכלית דיוטא התחתונה וזה אין אדם בעולם יכול לעשות זאת כי אם הצדיק מוכח שהשיר עצמו הוא שם הצדיק כי אין פעולה עיוולת יוצאת מהש"ת ח"ו משום שאם שם הצדיק זה לא השיר או אין התמונות ויוצא שאין מלכות וכשאר מלכות מי שימלוד על העולם מצד תיקון הנשמות אזי אין כינה דהיינו באין צדיק כי הצדיק היגיע רק לתיקון העולם וזה לא יכול להיות כי כל הפעולה הוא רק ע"י הצדיק בעצמו לכן מוכח שהשיר עצמו הוא שם הצדיק מה שיוצא לנו עד עתה הוא ענין סיבת המשפיע וענין סיבת הנשפע דהיא המקבל א"א לשמוע את קול המוכיח אא"כ הוא מאמין באמונה שלימה בהצדיק ובכליו דהיינו בהשיר בחי' השופר כמוכח בהתורה אצלנו שעיקר הכח הוא בידים כמ"ש (כח ידיהם) וידים זה בחי' אמונה כמ"ש ויהי ידיו אמונה נמצא שעיקר הוא לגלות האמונת החדוש העולם וזה נעשה ע"י בחי' כח מעשיו היגיד לעמו דהיינו הב"ח אתון דפסוק בראשית שהוא עצם התחלת מעשה בראשית וזה תלוי באמונה כמוכח ברש"י אמר ר' יצחק וכו' וזה מה שכל פעם חוזרים מהתחלה מחדש שזהו בחי' שיר פשוט כפול משולש מרובע דהיינו אחורים שכל פעם חוזרים לאחור וע"כ הקול המתהלך בגן ומשקהו שזה בחי' אף ידי יסדה הארץ שהעולם מתקים משום שהאדם מתחדש אף ידי דייקא דהיינו אמונה שזה תלוי באמונה מצד הנשפע. ר' יצחק אחי חביבי

אני אשיר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

התעורר נא אחי כנפשי האם עולה על דעתך מה שעולה בראשי היסמרו שערותיך אני מרגיש בשרי חידודין חידודין אני כמה אתה מרגיש בהתנוצצות התורות של רבינו ז"ל כפי שראיתי איך שלמדנו בזמנו אז אבל עבשיו הכל על דאבדין ולא משתכחין אני צריך להמשיך לך את הדיבורים הק' שדיברנו עם אנ"ש עוד ועוד כי תלי תלין של הלכות יש כאן הלכה למעשה כפי שלימד אותנו מוהרנ"ת שכל התורות צריך שיצא מזה הלכה למעשה אך כעת אין פנאי כלל להאריך היגיע עת השבת ק' אשר הוא מטרוניתא דמלכא שהצדיק מתגלה מהרא בעולם והשי"ת יאיר עיננו באור תורתו שנוכה לילך הרבה עם התורות של רבינו ז"ל כפי שציווה לנו ולקיים כל הנאמר בה במסירות נפש עד ביטול הכחירה ממש וככן כל אחד ואחד נאמר זה לזה חזק ונתחזק בהתחדשות שלא בדרך הטבע כלל. ותראה תיבה בכל עיר שנמצא מאנ"ש הידועים לנו בלבד להראות מכתבי זה ושאר המכתבים המדברים מהתורות כפי שכתבתי לך אשר ביקשת ממני אשר דברי הק' נובעים ממבועי הנחל אשר כל מימות העולם שיעברו לא יעמדו כנגדה וכפרט בתורתו האחרונה שאמר בחייו ועיין בפרפראות אשר היא גבוהה מכל התורות מי יפתח פה! מי יפתח פה! ידירו דורש שלומו הטוב מאחלם כט"ם

שמואל הורוויץ

שם עמ' 202-213

חיי סבא ישראל קב"ח

אמר: רבנו הקדוש הוא היה בארץ ישראל וכבש את ארץ ישראל מיד הגויים בשבילנו, בשביל לתקן אותנו. רבנו הקדוש הוא יתקן את כל העולם, את כל אחד ואחד בשלמות גמור, תיקון גמור. הכל אצלו בית המקדש, הקודש הקודשים, אבן השתיה הכל אצלו. הוא עולה על הכל!

וכך, לא פעם היה רבי ישראל מסמך ומקשר ענין הפתק הקדוש בו נתגלתה החתימה ז' נְחֻמְ נְחֻמְ נְחֻמְ מְאוּמֵן לירושת ארץ ישראל, ואמר: כולם רוצים את ארץ ישראל, ואנחנו אומרים להם שזו ארצנו, זו לא ארץ שלכם, יש חתימה מהאו"ם, יש חתימה במכתב ז' נְחֻמְ נְחֻמְ נְחֻמְ מְאוּמֵן, כתוב וחתום. וסיים ואמר: רבנו הקדוש גילה לנו שהוא ז' נְחֻמְ נְחֻמְ נְחֻמְ מְאוּמֵן. גם ידוע שארץ ישראל והידוש העולם לעתיד הם בחינה אחת, ומשם נתעורר השיר פשוט כפול משולש מרובע ז' נְחֻמְ נְחֻמְ נְחֻמְ מְאוּמֵן (יש) לקוטי תניינא ח.

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

חיי סבא ישראל קב"ט

בעת שעבר רבי ישראל יחד עם חסידיו בשכונה חרדית בצהרי היום והחלו לשורר 'נְחֵם נְחֵם, מיד החלו השכנים להתלונן על 'הרעש', אף שבאמת לא היתה כל סיבה מוצדקת לדבריהם. רק מצאו לעצמם בזה תואנה למחלוקתם. ואמר רבי ישראל: פה היא ארצנו, ארץ ישראל, זו הארץ שלנו, הירושה לנו מאבותינו, והיא אינה של הגויים, כיצד הם מעזים לבוא לכאן. והוסיף: הקומוניזם ירד לקבר ולא יהיה להם עוד שום תקומה, ורבנו הקדוש מתגלה ומתגלה בעולם.

הרבה לעורר ולשבח מגודל הנם של כיבוש הארץ, ואמר: הגויים שונאים אותנו, ואף על פי כן האו"ם נתן לנו את ארץ ישראל. לא היה לנו לא כסף ולא חילים ולא נשק, וכבשנו את ארץ ישראל. ומוכן היה מדבריו שכונתו בזה היתה לא רק על הישועה הגשמית, אלא על נצחון רבנו הקדוש בשורש הרוחני של המלחמה שממנו נשתלשל גם הנצחון הגשמי הפלאי, כי כבישת ארץ ישראל היא כפי תיקון הדעת שזוכה הצדיק, וכן מובא שבוכות התורה שממשיכים, זוכים לארץ ישראל.

אמר: הגויים שואלים מדוע אתם שרים כל כך הרבה נְחֵם נְחֵם. צריכים להשיב להם שכשיתגורו ויתיהדו אז הם ידעו. גם אמר: עוד יבנו בנין מיוחד בשבילי וכל הגויים יבואו לראות את בעל הפתק...

חיי סבא ישראל הפתק הקדוש דף רמ"ז

הרבה לדבר בלהב אש מהשיר העליון והמובחר על כל השירים שבעולם 'נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן' ואמר כי מלך המשיח יגן את הניגון הזה לעתיד ועל-ידו יגלה לעין כל אלקותו ומלכותו וממשלתו ויתברך, ויתקן כל העולם ויקרב כולם להשם ולתורתו, וכמו שכתוב "ביום ההוא יושר השיר הזה בארץ יהודה והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר השם אל בית אלקי יעקב וירנו מדרכיו ונלכה בארחתיו כי מציון תצא תורה ודבר השם מירושלים"

א

והרי תמצית המעשה, כיצד נסתבב ונתגלה השיר הקדוש 'נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן' על ידי רבי ישראל והיה זה בשנת תרפ"ב ביום י"ז בתמוז כאשר חש ברע עד שהתגבר עליו הבעל-דבר והסיתו לאכול לפני התפילה, ומגודל צער הגדול על שנסת אחר עצתו נפל לעצבות גדולה עד שהיה מסוכן, כי מלבד מה שנפל לשברון לב ולמרה שחורה על שאכל קודם התפילה, שמע גם את כל אותם הלצים המלעיגים שמלאו תאותם בלצנותם על חסידות ברסלב, וזה הדבר הוסיף מכה על מכתו, כי חשש שמה יגרם חילול השם על-ידו, וכך שכב רבי ישראל כמת ובחושך גדול ששה ימים בלא אכילה ובלא שתיה, עד שנכנסה במוחו מחשבה תקיפה שעליו ליפתוח את אחד מספרי רבי נחמן שהיו ברשותו ושם ימצא רפואה לנפשו, וקים זאת ופתח בספר לקוטי הלכות ושם מצא את הפתק הקדוש ובו החתימה 'נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן' עליה מרמו

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידיים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

בזוהר הקדוש ובלקוטי מוהר"ן ומגודל שימחתו הגדולה לא השגיח על שלא אכל כמעט שבוע, רק החל מיד בשמחה וריקודים עד לאור הבוקר, כי נכנסה בו שמחה כזו שלא רואים בעולם הזה, רק בעולם הבא.

דף רי"ז

שבועים קודם פטירתו אמר: יש לי ספר בכתב ידו של רבנו הקדוש שאני מכירו בעל פה, ואני מרגיש שבו תלויה כל הגאולה, כשהוא יכנס בכל בית - אז תבוא הגאולה, והחל לומר את הפתק הקדוש בעל פה.

אמר בהתלהבות רבה: ענין הפתק הקדוש זה ענין חדש, זה ענין של משיח, שום צדיק לא ידע מהסוד נְיָהּ. גם אמר כי רבי נתן ורבי ישראל קארדונר ידעו מהשיר החדש, פשוט כפול משולש מרובע - נְיָהּ נְיָהּ נְיָהּ מְאֻמָּן.

אמר: הפתק זה מהפלאות של רבנו והוא עולה על כל הפלאות שלו. גם אמר: יש בהפתק את כל התורה כולה.

אמר: אם אגלה שתי מלים מהפתק הקדוש, אבטל הבחירה מן העולם.

לאחד: שחפץ שיגלה לו סודות מהפתק הקדוש, השיב כי לאר"י הקדוש נפטר בן מחמת שגלה לרבי חיים ויטאל סוד שהיה מוכרח לגלות לו, ואתה רוצה שאגלה לך סודות מהפתק?!

דף רי"ח

שבועים קדם פטירתו, בליל הושענא רבא, אמר לאחד מאנשיו: אם אתה תלך מבית מבית לבית ותפיץ את הפתק הקדוש, אנחנו נהיה חברים, והוסיף: אני מרגיש בלבי שככה תבוא הגאולה.

אמר: הפתק עוד יתגלה ויתגלה, אך ישאר סוד. ושתק מעט ואז הוסיף: וגם אני. גם אמר: אני סוד מכל העולם...

וכך, באר רבי ישראל את מה שנכתב בהפתק 'תלמידי היקר', ואמר כי מה שנכתב הדבר בלא שם, דהינו 'תלמידי היקר' בלבד, מורה שהכונה היא על כל אחד ואחד שלומד בספרי רבנו הקדוש באמת, כי תיכף שאחד מתעורר לעשות תשובה ולחזור להשם יתברך, אזי גם עליו נאמר 'תלמידי', וכן 'נהיית מאד', ומעלה שעשועים גדולים להשם יתברך.

אני אשיר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

דף רי"ט

פעם אחת, בתוך שישב רבי ישראל עם אנשיו, פתח פיו הקדוש ואמר: כעת אני יודע מהו הפרוש "מאד היה קשה לי לרדת אליך", הבונה היא שרבנו הקדוש נמצא בתוכי ממש.

אמר, כי האל"ף של תיבת 'אליך' המופיעה בשורה הראשונה של הפתק וכתובה בצורה מיוחדת במינה, מרמז תעל תורה ו' שבלקוטי מוהר"ן 'קרא את יהושע' העוסקת בענין הנקודה העליונה והנקודה התחתונה של האל"ף, והוא"ו שביניהן, וכמובא שם סודות גדולים בענין זה.

סיפר כי רב שלמה וקסלר עליו השלום, האיר עיניו ואמר לו כי בראש הנו"ן הראשונה של החתימה 'נְיָ נְחָמְךָ נְחָמְךָ מְאוּמָן' מסתתרת תמונת אות יו"ד, ובוה מרומז מה ששם הצדיק שהוא 'פשוט כפול שלוש רבוע' העולה במנין יו"ד אותיות, הוא כנגד שם השם: 'י"ק, י"ק, י"ק', ושיש בוה סודות גדולים מאד בקבלה בלי שיעור.

דף ר"ב

את סוד הנקודות המופיעות בהפתק הקדוש לא רצה רבי ישראל לגלות בשום אופן אף לא ברמזיה, ואמר כי את הסוד הזה הוא לוקח עימו וכו'.

היה נוהג רבי ישראל לרוח ליפוף רצועות התפלין של יד, בדומה למרוחים שבשורות הפתק, דהינו שאחר הליפוף הראשון השאיר מרוח יחסי, ואז החל הליפוף השני והשלישי בצמוד אחד לשני, ושוב התחיל את הליפוף הרביעי במרוח יחסי מהשלישי והצמיד לו הליפוף החמישי, וכך גם עם הששי והשביעי.

פעם נשאל רבי ישראל מהו עונג שבת, והשיב כי חתימת רבנו הקדוש 'נְיָ נְחָמְךָ נְחָמְךָ מְאוּמָן' היא בשורה השביעית של הפתק המרמזת על שבת, כי הצדיק הוא בחינת שבת, וזהו עונג שבת.

דף רב"א

שייב רבי ישראל מאד את ה'הסכמה' שנתן רב משה פיינשטיין, מגדולי פוסקי הליטאים של הדור הזה ומקובל על רוב קהילות התפוצות בעולם, ואמר שמה שסיבב השם שהרב פיינשטיין נתן הסכמתו לפתק הקדוש הוא גם ממנו יתברך, ואמר שזהו "גמרתו ואגמור".

ובאמת, נראה כי ה'הסכמה' הוא דבר גדול לא מצד ראיה והוכחה לאמתת הפתק הקדוש חס ושלום, וכפי מה שאמר רבי ישראל, הפתק אינו צריך לעדים וראיות וכי הפתק הוא עד לעצמו, אלא רק מצד מה שיש בכח ה'הסכמה' לבטל מההתנגדות ומשנאת החינם הרבה שעורר הבעל-דבר על רבי ישראל, וכפי שאמר רבי ישראל לאנשיו: עמדו עלינו בכל מיני תחבולות

להשמיד אותנו, ובלא ההסכמה היו מחריבים אותנו, ההסכמה הצילה אותנו מאלף דברים. וכעין מה שארע פעם, שרב מכובד כינס כמאה רבנים בבני ברק בכדי להחרים את רבי ישראל, והיה שם אחד מאותם שהזמנו שהכיר מעט את רבי ישראל. ומחא ואמר כי הרב משה פיינשטיין בעצמו שיבח את רבי ישראל ואת הפתק הקדוש, ואותו הרב שערך את הכנס כנ"ל מאן לקבל את הדברים, עד שלבסוף התקשרו לביתו של הרב משה פיינשטיין בחו"ל לברר הדברים, ונימסר להם כי הרב אומר שהפתק הוא אמת ויציב וקים, ונתבטל החרם.

דף רב"ב

ומעשה כיצד נסתבב בניסים ונפלאות גדולות שנתקבלה ההסכמה, והיה זה בשנת תשמ"ג, כאשר בוקר אחד פנה רבי ישראל לאחד מאנשיו ואמר לו: יש לי בשורה טובה עבורך, אתה נוסע לארצות הברית. וכשזה תמה על הדבר השיבו, רבי ישראל: אני צריך לנסוע לארצות הברית בכדי להפגש עם נשיא ארצות הברית, ומן השמים הודיעו לי כי גם אתה. אולם זה עדין לא הפנים את דבריו של רבי ישראל כראוי, כי היה בעל משפחה ולמד בכולל, ועל — כן אף שהחריש בפני רבי ישראל, כי לא יכל להעז פניו ולסרב לו, למרות זאת לבו לא היה שלם עמו ולא פעל כלל לצורך הנסיעה. אולם במהרה החלו להתעורר עליו דינים ויסורים שונים מבית ומחוץ, עד שהבין והוכרח בלית בררה להסכים על הנסיעה ולפעול לצרכה.

ויש לספר לא מעט מהתלאות הרבות שעברו על אותו המשמש ועל כל אותם שגלו אל רבי ישראל בדרכם לארצות הברית לצורך פרסום הפתק הקדוש ולצורך גיוס כספים להדפסת ספרי רבי נחמן, כי אותו המשמש הנ"ל לא ידע כלל איך ומה ובאיזה אופן יפעל לכל הנ"ל, ועל כן ראשית דבר החליט לנסע לצרפת, שם הכיר עתונאי שעל-ידו פירסם כתבה גדולה על רבי ישראל ועל הפתק הקדוש, ומשם שם פעמיו לרבי ישראל שהיה כבר בארצות הברית. וכך, נסע לארץ הורה לו בלא שידע את שפת המקום ובלא ממון, רק הלך באשר הלך.

והנה, טרם שפגש המשמש את רבי ישראל חלשה עליו מאד דעתו עד שחשב כי מוטב לו לחזור ארצה, והתקשר אליו רבי ישראל ואמר לו: אם אתה רוצה להיות שייך לגאולה שלי, קח את הדברים שלך ובוא אלי. ותיכף ביום למחרת התקשר אליו רבי ישראל שנית ואמר לו בלשון תקיפה: עדין אתה בניו-יורק?! אמרתי לך לנסוע אלי! והוכרח לצאת מיד לדרכו.

וכך, הגיע המשמש אל רבי ישראל, שהיה עם עוד כמה מאנשיו, והחלו לפעול להמשך חפצם ומגמתם, ואט אט החלו העולם להגיע אל רבי ישראל ולהתקרב אליו, כי על אף שלא התפרסם רבי ישראל כשאר האדמורי"ם הידועים, אולם כל מי שנכנס אצלו נותר נדהם ומשתומם, כי מעולם עוד לא ראה תואר פנים המלאים בחן של אמת, כמו שהיה נסוך על פניו הקדושות של רבי ישראל.

והנה, תיכף שהתחיל להתפרסם ספורו המופלא של רבי ישראל וקבלת הפתק הקדוש, התעוררו בצעקה רמה וקטרוג גדול חסידים שונים שלא יכלו לסבול כלל ענין רבנו הקדוש וענין פתק הגאולה, כי זה ידוע, שתיכף שנתעורר קול דקדשה — מיד נתעורר לאחריו קול דסמרא אחרא (ז) לקוטי מוהר"ן כב, עד שקמו עליהם לרודפם ולהומם, ובאש המחלוקת שהציתו נגדם החלו להרעיש עולמות ולרחק נפשות יקרות, אולם השם שומע אל אביונים ואל אסיריו לא בזה, כי בכל דור ודור עומדים עלינו לכלותנו אלא שהקדוש ברוך הוא מצילנו מידם, ובתוך אותה הסערה שהלכה וגברה מיום ליום סיבב השם ברחמיו שאחד מאנשיו של רבי ישראל פגש את בנו של רב משה פיינשטיין ונתן לו תצלום של הפתק יחד עם קונטרס המספר את ספורו וביקש ממנו שיראה את הפתק המפלא לאביו, ועל אף שניכר היה כי זה הקל ראש בדברים, מה גם שבאותה התקופה היה הרב סגור ומסוגר מפני העולם מסיבה לא ידועה ולא היתה שום אפשרות לבוא לפניו, עם כל זאת ראו בזה רבי ישראל ואנשיו הרהבת השם בתוך תוקף הצרה עד שחזקו עצמם לצפות לישועת השם בשלמות.

וכך, כעבור מספר ימים התקשר אחד מאנשיו של רבי ישראל לביתו של הרב משה פיינשטיין ושאל לתגובתו, אולם נכדו של הרב שענה לטלפון בקרירות השיב כי אין לרב כל ענין בנושא, וניתק. והיה שם אחד מאנשיו של רבי ישראל שלא יכל לסבול הזלזול בכבודו של רבי ישראל וקם בעזות דקדושה והתקשר שנית לבית הרב ושאל שוב לתגובתו, והשיב הנכד בקצרה: כבר אמרתי את דברי ואל לכם להתקשר לכאן שוב, כי לא תהיה שום פגישה בין הרב ובין רבי ישראל, והשיבו המשמש בתקיפות: אתה טועה! והוסיף בקצרה כמה דבורים הקשים כמדקרות הרב וכו', וניתק. ומיד פנה הנכד לרב והראה לו את תצלום הפתק שהיה בידו, והשיבו הרב באופן חד משמעי: אני רוצה לראות את האיש שמצא את הפתק הזה ואת הפתק המקורי. וכך, כעבור שעה קלה התקשר נכד הרב חזרה למשמשו של רבי ישראל ואמר כי נקבעה להם פגישה ליום ראשון בשעה שמונה בבוקר, אל תאחרו.

ביום ראשון בשעה שמונה בבוקר בדיוק נכנס רבי ישראל יחד עם שנים ממשמשיו להתראות עם הרב משה פיינשטיין פנים אל פנים, והיה הרב יושב מעוטר במלית ותפלין והיה בעל הדרת פנים נאה ביותר, ומיד קם לפני רבי ישראל ונתן לו שלום בכבוד גדול, ונתישבו השנים לשוחח ביניהם. והחל הרב לדבר עם רבי ישראל באידיש, ובקשו רבי ישראל לדבר בלשון העברית היות ומשמשיו אינם מבינים אידיש, והסכים. והחל הרב לקרוא את הפתק פעם ועוד פעם, ושאלו בנו מדוע קורא אותו פעמים, היות והיה גאון גדול ותיכף שהיה קורא דבר כבר היה יורד לעמקו, והשיבו כי להפתק יש כח המושך ועל-כן קרא בו פעם נוספת, ופנה הרב אל רבי ישראל ואמר: אני קראתי את הפתק, הפתק הזה הוא פלא גדול, אולם פשמן אנכי, אין לי יד בסודות הקבלה, אינני מבין הענין לאשורו. ולקח רבי ישראל לקוטי מוהר"ן ופתח בתורה ע', ויהי ביום השמיני, המדברת מכח המושך של צדיק האמת, ולאחר מיכן פתח בתורה ח' בחלק השני 'תקעו תוכחה', ואמר כי בזה התורה מרומז ענין הפתק הקדוש, ושאל הרב את רבי ישראל: במה

אוכל לעזור? והשיבו: ברצונו להפגש עם נשיא ארצות הברית. כי כבר הגיע הנשיא לשיבתו של הרב ונפגשו, וצוה הרב לנכד שיתקשר מיד לאנשים בקונגרס שיש ביכולתם להשפיע ולעזור.

מרים שיצאו רבי ישראל ואנשיו מהחדר קם הרב משה פיינשטיין והרכין ראשו לפני רבי ישראל וביקשו שיברכו, ואחזו הרב בשתי ידיו הקדושות של רבי ישראל והניחם על ראשו, וברכו רבי ישראל בכרכת הכהנים, והיה המעמד מרגש ביותר, ואילו היו הרגעים האלו מנצחים אפשר היתה מתבטלת הבחירה בקרב העולם הליטאי, אך קרוב לודאי שלא, כמובא מרבי נתן ח' ימי מהרנ"ת ב, עז. בעת שדיבר עם אותם המתנגדים שנקראו על שם הגאון מוילנא מאמונת חכמים, ואלו כלל לא היטו אוזן לדבריו, ואמר כי אין להם אמונה אף לא בתלמידי החכמים שלהם, באלו שלדעתם הם תלמידי חכמים גדולים — גם בהם אין להם אמונה, כי אין להם אמונה כלל. ולאחר שסיים רבי ישראל את הברכה קרא הרב גם את אשתו שתקבל את ברכתו, ונשאר רבי ישראל מעט זמן עם הרב ביחידות ודברו ביניהם גם על ענין ה'הסכמה', ונתן רבי ישראל להרב ספר לקוטי מוהר"ן במתנה והורה לו ללמד בתורה ע' חלק א' 'יהי ביום השמיני', גם נתן לו קמיע עם השם הקדוש 'יְיָ נְחָמְ נְחָמְ נְחָמְ מְאוּמָן'. (ח) ימי מהרנ"ת ב, עז.

ואכן, תיכף צאת רבי ישראל מהחדר עשה הנכד נסיונות שונים ליצור קשר עם אנשים בעלי השפעה, כפי שציווה עליו רבו, אולם לאחר מכן על אף החיבה הרבה שראה הנכד בין רבו ובין רבי ישראל, התקשר בערב למשמשו של רבי ישראל והוציא מפיו דברי לעז, ויתכן ועשה זאת מפני שברוב אולתו ראה במה שהרכין הרב ראשו לפני רבי ישראל פגיעה בכבודו.

כחצות הלילה, התקשר שנית נכד הרב בבהלה למשמשו של רבי ישראל וביקשו בלשון תחינה שרבי ישראל יתפלל עבור הרב, וסיפר כי מזה זמן רב שהרב חולה מאד ואין אחד שיודע ממחלתו מלבד הרופא וממנו, ולכן גם היה הרב סוגר עצמו בפני העולם מזה חודשים כנ"ל, כי פגעה בו המחלה הידועה בכבד, רחמנה ליצילן, ובקשו שלא ידע איש מהדברים מלבד רבי ישראל. והשיבו המשמש שראשית כל יבוא הוא בעצמו לפני רבי ישראל ויתנצל בפניו על אותם הדיבורים רעים שדבר ואחר-כך יבקש בעצמו מרבי ישראל שיתפלל על רבו. ואכן, כבר באותו השבוע הגיע הנכד אל רבי ישראל והתנצל בפניו ובקשו שיפעל עבור הרב בתפילה, ומאז גם החל הנכד לומר לקוטי תפילות ו'תקון הכללי' בכל יום.

כצאת הנכד את החדר, פנה אליו המשמש לגבי 'הסכמתו' של הרב על הפתק הקדוש, וזה נעתר לו בשמחה, וכאשר קבל רבי ישראל את ה'הסכמה' שמח וברך את הרב באריכות ימים, ואכן ארע גם, והאריך הרב עוד שנה וחצי עם מחלתו למרות שכול רופאיו אמרו נאוש.

והנה, לאחר שהחל ענין ההסכמה להתפרסם, החלו להגיע אל רבי ישראל אנשים בעלי-שם ומעמד ולהשתדל עבור הפגישה עם נשיא ארצות הברית, ונקבע מועד הפגישה בין רבי ישראל ובין נשיא ארצות הברית, אולם לבסוף עלה ביד הבעל — דבר לעכב הדברים עד שנמרפה השעה ולא נפגשו. וכך, בתוך אותה התקופה שארכה כמעט עשרה חודשים, בה שהו רבי

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

ישראל ואנשיו בארצות הברית ולא הצליחו להפגש עם הנשיא, חלשה דעתם של אנשיו של רבי ישראל מחמת העיכוב הגדול באדמת נכר, בפרט כי היו בטוחים כי תתקיים הפגישה וממנה יראו פירות וישועות, ועל-כן על אף שידעו שעיקר פעולותיו של רבי ישראל, מה שהיה פועל ישועות ונפלאות היו בסתר ובהעלם מעיניהם, למרות זאת מתוך אכזבתם הרבה החלו לדבר בינם לבין עצמם בלשון התמרמרות ומבלי שישמע רבי ישראל את דבריהם, אולם תיכף שנפגשו עם רבי ישראל פנה אליהם ואמר ביראה גדולה: דעו לכם, כי בכל יום ויום בו שהיתי פה, בטלתי את כל הדינים שיכלו לבוא על עם ישראל מהמדינה הזאת!

הקפיד מאד על אותם המקלים ראש בהפתק הקדוש, כל שכן באותם רשעים החולקים המדברים עתק בגאווה ובוז על ענין קבלתו, ואמר: אני לא צריך להביא עדים, לא צריכים להסכמות, הפתק הוא עד לעצמו, רואים שלא בן-אדם כתב את הפתק, לא הלשון ולא הכתב. רואים שזה לא מעשה ידי אדם, רואים שזה גם מהשמים, למעלה מן הטבע!

דף רב"ט

אמר: הפתק אמת כמו שהתורה אמת, כמו שהשם יתברך אמת. אמת רק אמת, בלי שום שקר. והוסיף בהקפדה: אני לא אסכים לזלזל בפתק הקדוש!

ומעשה שהיה באומן בעת שהיה רבי ישראל סמוך לציון הקדוש, ונגשו אליו שני בחורים ואמרו בגאווה כי הם מצאצאי רבנו הקדוש, ושתק רבי ישראל והיה נראה כמסופק, ובתוך כך החלו השנים לשאל איזה קנטרנית וחסרת אמונה על ענין הפתק, ומיד גער בהם רבי ישראל בהקפדה גדולה ואמר: אם אתם מדברים כך על הפתק הקדוש, אינכם מנכדיו של רבנו הקדוש. ויצאו השנים בבזיון גדול.

מעשה באחד שחלה במחלה סופנית והיה שייך לקהלה בה חלקו על הפתק הקדוש, ואמר רבי ישראל כי נחלה מחמת שלעג על הפתק וכי הודיעו לו מן השמים כי "מודה ועוזב ירחם", הינו שאם ישוב בתשובה כאמת על פגם אמונת חכמים - יתרפא. וציוה לאנשיו שימהרו להודיעו מהדברים, אולם למרות שחרב חדה היתה מונחת על צווארו לא קיבל על עצמו תשובה כאמת, ונפטר. ואמר רבי ישראל שהמחלה תעבור גם לאותו המפורסם שאליו היה אותו החולה מקושר, וכן הוה.

על אחד מבתי הכנסיות שנקרא על שם רבנו הקדוש שלא היו מאמינים שם בהפתק הקדוש, אמר: אם אין מאמינים שם בפתק הקדוש - אין זה בית כנסת של ברסלב.

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

דף ר"ל

בראש השנה באומן, בעת שהתקבצו בקלויז המון רב מישיבות שונות שחלקו על הפתק הקדוש והתפללו בקולות גדולים, אמר רבי ישראל בנערה: עוד אלף אומנים לא יעזרו להם לעשות תשובה.

בעת שהיה רבי ישראל על ברית מילה באיזו ישיבה מפורסמת הנקראת על שם רבנו הקדוש, ישב בשתיקה, ולפתע פנה לסובבים בתקיפות ובלשון תוכחה ואמר: דעו לכם, כי הפתק אינו רק בשבילי, הוא גם בשבילכם!

דף רל"א

אמר: רק אני קבלתי את הפתק הקדוש, רק לי אמר רבנו הקדוש "תלמידי היקר". אני לא מבין - אבל אני מקבל את זה.

מעשה שארע שנים קודם פרסומו של הפתק הקדוש בפני העולם, והיה זה אחד מאנשי רבנו שחלה במחלה ממארת, רחמנא ליצלן, וביקש את רבי ישראל שיתן לו את הפתק לרפואתו, ונתן לו, והבריא. וזה, ברב תמימותו רץ מיד לאחד מהראשים שחלקו על הפתק תוך צהלות שמחה ושבה על רבי ישראל ואמר: יש לנו גנרל, יש לנו גנרל, רבי ישראל הוא הגנרל ולו יש את הפתק הקדוש, ואותו המפורסם ברוב קינאתו ביטל השבחים והמשיך במחלקתו.

בעת ביקורו של רבי ישראל בארצות הברית, היה מתקשר אליו בתדירות גבוהה רב מפורסם וידוע והיה מנסה בכל דרך אפשרית להפגש עימו, אולם רבי ישראל התנגד בכל תוקף לכל קשר עימו וסירב למפגש וכינה את אותו המפרסם 'רשע'. ופעם תמה אחד ממשמשויו של רבי ישראל על מה שרבי ישראל כל כך דוחה את אותו הנ"ל בכל פעם על הסף, והשיבו רבי ישראל כי אותו הרב רוצה לגנוב ממנו את הפתק הקדוש. גם אמר כי בכל לילה קודם שאותו המפורסם הנ"ל משים עצמו לישון הוא מדמיין לעצמו כי הוא המשיח, רחמנא ליצלן. ופעם דבר אחד בלשון שבה על אותו המפורסם הנ"ל, ונער בו רבי ישראל והחל לדבר דבורים קשים עליו וכינה אותו 'נביא שקר'.

כתב : העיקר מה שרחוקים מהצדיק האמת שיכול להמשיך ולקרב הכל להשם יתברך, הוא על ידי כח המכריח המפסיק שהם בני אדם המונעים בדבוריהם ומעשיהם מלהתקרב אל האמת, ועיקר כח המכריח והמפסיק הוא על ידי גאות ונבחות של הבעלי גאווה וכבוד, שמשם באים כל דבוריהם הרעים של המונעים, כל שכן הדוברות על צדיק עתק בגאווה ובוז. ועל כן כל מי שנכנס ארס דבריהם הרעים בליבו ונתבלבל דעתו עד שאינו יודע האמת, אזי עיקר תקנתו שישפיל את עצמו כעפר באמת ויזכור היטב שיפלותו ופחיתות מדרגתו באמת, ואז בודאי יתגלה לו אור האמת בחסדי השם יתברך, כי יתבטל ממילא הכח המכריח המפסיק שכל כוחו על ידי גאות

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

וגסות הרוח, ויתגבר הכח המושך שהוא בחינת שפלות וענוה, ועל ידי זה יזכה להיות נמשך במהירות גדול אל האמת לאמתו. גם עתה, אפילו בהרחקה והסתרה הגדולה שאנו רחוקים מהקדושה כל כך, אף על פי כן עיקר התיקון הוא הצדיק האמת שהוא באמת בבחינת עפר שהוא עיקר כח המושך.

דף רל"ה

מעשה מאיזה מפורסם, הידוע כ'מקובל', שהגיע אל רבי ישראל לחקור אודות הפתק הקדוש, ובתחילה לא רצה רבי ישראל להיפגש עמו ולבסוף קיבלו, והחל אותו המקובל לדבר בפני רבי ישראל בלשון גדולות ולהתפלפל עמו, וככל שרצה להראות עצמו בעל השגה גדולה יותר, כך ביטל רבי ישראל דבריו, ושאל אותו הנ"ל את רבי ישראל כיצד זה שקבל את הפתק מן השמים? והשיבו רבי ישראל: בלי בול. וזה הרצין פניו ושאל: ואיך ירד הפתק מן השמים? והשיבו: עם חוט ושאל: באיזה צבע היא החוט? והשיבו: אדום. ובכל אותן השאלות חשב לעצמו אותו המקובל כי רבי ישראל מדבר עימו בלשון קבלה וסוד ולא הבין כלל תוכחת הצדיק המעונן באמונה פשוטה ותמימה. וכשזה יצא מהחדר פנה רבי ישראל למשמשו ואמר: שבעים שנה עברו ועדיין איני יודע כל סודות הפתק לאשורן, וזה ב'חכמתו' רוצה לדעת הכל ברגע אחד.

דף רל"ו

הזכיר רבי ישראל אחד בעל אמונה חזקה ותמימה בהפתק הקדוש ואמר עליו כי הוא תלמיד חכם, הוא מכיר הפתק הקדוש בעל פה.

דף רל"ז

מעשה שהיה בתקופה בה החל הפתק הקדוש להתפרסם וגברו הדבורים הרעים של בעלי הכבוד למיניהם עליו, עד שנחלשה דעתם של כמה מהמתקדמים החדשים והחליט כל אחד בפני עצמו שיסע לרבי ישראל ובכך תתחזק אמונתו הישרה. וארע, שבדרךם לרבי ישראל נפגשו כולם יחד מבלי שידע אחד מחברו, ובתוך שעוררו והזכירו זה את זה בעבודת השם, התברר ביניהם כי כולם נוסעים ובאים לרבי ישראל מאותה הסיבה. ותיכף שהגיעו אליו החל לספר מעשה מרבי שמעון בר יוחאי, שפעם אחת הותיר את החבריא הקדושה לבדה ופנה לעבודת השם, ומיד החלו להתגעגע ולהצטער היכן רבם, והרגיש זאת רשב"י ושלה להם פתק בפיה של יונה היכן הוא מקום הימצאו.

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

ובזה המעשה הסיר רבי ישראל הספקות מליבם ונטע בהם אמונה צחה ותמימה, זאת בנוסף למה שהתחזקו אותם החסידים על ידי ההשגחה פרטית, מה שנסתבב שבדרךכם לרבי ישראל התקבצו כולם יחד מאותה הסיבה כנ"ל.

מעשה באחד שבתחלת התקרבותו לרבי ישראל שמע דברי אפיקורסות ולעג על הפתק הקדוש והחלו הדברים לכנוס מעט בליבו, כי עדין לא היה איתן כראוי באמונתו, והחליט לילך לרבי ישראל שיעקור מליבו הכפירות. ותיכף שנכנס לחדרו, פנה אליו רבי ישראל ואמר: בשמים אין עטים ואין נייר, הפתק כולו נס, כולו נס. ובאלו הדבורים הפשוטים השליך ממנו המשאוי הגדול של האפיקורסות, עד שמעוצם הבושה והחרטה על שהקשיב לדבורים הרעים, החל בבכיה גדולה, זאת בנוסף למה שראה מרוח קודשו של רבי ישראל.

דף רל"ח

וכך היה מעשה באחד שהיו לו ספקות רבות וחלישות הדעת גדולה לגבי הפתק הקדוש, ופעם מצא את רבי ישראל מביט לשמים דרך החלון ומדבר בקול בלשון תפילה: אני מאמין באמונה שלמה בהפתק הקדוש, אני מאמין באמונה שלמה בשם הקדוש 'נְיָ נְחָמְךָ נְחָמְךָ מאומן וכו', ומלבד רוח הקודש שראה ברבי ישראל, הבין עצת הצדיק לענין ההתחזקות, מה שיש לדבר האמונה בפה, בבחינת אודיע אמונתך בפי, שעל ידי זה יבוא לאמונה.

אמר כי השם הקדוש 'נְיָ נְחָמְךָ נְחָמְךָ' הוא השיר פשוט כפול משולש מרובע, המרמז בוהר הקדוש ובלקוטי מוהר"ן, ובאר: 'נְיָ פשוט אות אחת. נְחָ - כפול וכו', והם עשרת המיני נגינה המסוגלים לתיקון פגם הברית.

אמר כי השיר פשוט כפול משולש מרובע בו ישנן עשרה אותיות כנ"ל, הוא כנגד שם השם יקוק, כזה: 'י' - פשוט, 'ה' - כפול, 'הו' - משולש, 'הו"ה' - מרובע. ועל כן ככל שמתפרסם השם הקדוש 'נְיָ נְחָמְךָ נְחָמְךָ' (מאומן), כמו כן מתגדל ומתקדש שם השם ביותר, כי שם השם יקוק משותף עם השם של רבנו. גם אמר: השם נחמן (הוא ארבע אותיות) זה שם הו"ה. זכאין אינן צדיקיא דרשימין ברשימו דגשפנקא דמלכא עלאה, למהוי בשמיא רשימין ואיהו שוי שמהן בארעא כדקא יאות (טו) זוהר בראשית נח, (זכאים הם הצדיקים שרשומים ברושם טבעת המלך העליון, להיות בשמו רשומים, והוא שם שמות (אל תקרי שמות אלא שמות) בארץ כיאות).

דף רל"ט

וניתן לבאר מעט מעוצם דבורו של רבי ישראל הנ"ל וממעלת הזכרת השם הקדוש 'נְיָ נְחָמְךָ נְחָמְךָ מאומן', על פי המובא בלקוטי הלכות (סעודה ב' ו), ומבואר שם כי בהשם של כל

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

הנבראים והנוצרים והנעשים כלול כל ענינם ומהותם וצלמם ודמותם, למשל כשאנו מזכירים שם התנא רבי שמעון בר יוחאי. בזה השם כלול כל מעשיו מה שהיה שלוש עשרה שנים במערה וחיבר ספר הזוהר וכל המעשיות הנזכרים ממנו כולם כלולים בזה השם הקדוש רבי שמעון בן יוחאי וכן להיפוך. לא טוב להזכיר שמות טומאה ושמות רשעים ודמיונות של עבודה זרה וכדומה, בכדי שלא להתקשר ולהתדבק למהותם ענינם ופעולתם חליה, ובבחינת וכל אשה את שמותם על שפתי, וכמובא בזוהר הקדוש בצדיקיא שמהוון גרים לטב, בחיובא שמהוון גרים לביש (בצדיקים שמם גורם לטוב, ברשעים שמם גורם לרע).

ועל-בן הפלג ושיבח רבי ישראל אמירת השם הקדוש 'נְהַיְהִי נְהַיְהִי נְהַיְהִי מְאוּמָן' כנ"ל, כי על ידי שמוזכרים את שם הצדיק, על ידי זה אנו ממשיכים עלינו קדושתו וזכותו, ועל ידי זה נזכה גם אנחנו לקדושה וטהרה ולשוב אליו יתברך, בבחינת בכל מקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתך, כי בהשם הקדוש של הצדיק נכלל כל מהותו וכל צדקתו ותורתו ומעשיו הטובים וכל מעלותיו ומדרגותיו, כי השם הוא נפשו ונשמתו.

דף ר"מ

חזק ואמר כי מי שאומר נְהַיְהִי, אז הוא מחזיק, הוא נכנס בהשורש של הבריאה, בהשורש של כל התורה ושל כל הצדיקים. נכנסים בעולם אחר.

אמר: רבנו הקדוש רבי נחמן נְהַיְהִי נְהַיְהִי מְאוּמָן, הוא כלליות כל התורה וכל הצדיקים שהיו מיום בריאת העולם, הוא משה רבנו, הוא אברהם יצחק ויעקב, הוא כל הצדיקים, בחיר הבריאה. גם אמר: בשם הקדוש 'נְהַיְהִי נְהַיְהִי מְאוּמָן' כלול כל הצדיקים וכל התורה!

הקשה ואמר: העולם מתמיהים, מדוע דוקא רבנו? יש את רבי עקיבא יש את הרשב"י ושאר צדיקים. והשיב: רבי שמעון בר יוחאי זה דבר גדול, אבל עכשיו יש נחל נובע מקור חכמה, יש נְהַיְהִי נְהַיְהִי מְאוּמָן, זה כבר כל התורה, רבנו הקדוש הוא למעלה למעלה מכל הצדיקים.

אמר, כי השם המיוחד נְהַיְהִי נְהַיְהִי מְאוּמָן הוא ענין סודי מכל העולם וכי עדין לא היה שם כזה בעולם. ואמר כי על ידי הזכרת השם הקדוש נְהַיְהִי נְהַיְהִי מְאוּמָן ממתקים את כל הצרות וכל הדינים וכל העוונות וכל הנפילות וכל הכפירות של העולם, וזה מספיק להחריב את כל הסטרא אחרא, את כל החושך, את כל הרע, וזה השם מהפך את כל הרע לטוב. נְהַיְהִי נְהַיְהִי מְאוּמָן זה כח חדש כזה שלא היה מעולם, השם הקדוש הזה פותח את כל השערים, את כל השערי רחמים, את כל השערי תפילה, את כל השערי תשובה, את כל התורה.

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן ס"ו רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

ומעשה, שבאמצע הלילה צייה רבי ישראל את אחד מאנשיו שימהר להביא לו תצלום של הפתק הקדוש, ומיד קם אותו הנ"ל והביא בזריזות לרבי ישראל תצלום של הפתק כפי שביקש, ואחז רבי ישראל בתצלום הפתק בחיבה והביט בחלל החדר ואמר: כעת כבר אינך יכול להכנס לכאן, ורימוז בזה מה שרימוז.

אמר: **נְתִיבְךָ נְתִיבְךָ נְתִיבְךָ מְאוּמָן** זה יותר גדול ויותר גבוה מהכל, זה עולה על הכל, על כל התורה.

אמר: בשם הקדוש **נְתִיבְךָ נְתִיבְךָ מְאוּמָן** תלוי כל התורה וכל האמונה וכל האמת וכל האורות. ופעם הראה מכוננתו בזה בדרך בדיחותא, כאשר שהה עם אחד מאנשיו בחדר שהיה מואר על ידי אור השמש בלבד, ובקש אם אפשר לכבות את האורות, והצביע על שלט עם השם הקדוש **נְתִיבְךָ נְתִיבְךָ מְאוּמָן** שהיה בחדר.

אמר: על ידי אמירה ושירה בפה ובשמחה את השם הקדוש **נְתִיבְךָ**, על ידי זה מתקרבים לרבנו הקדוש, וזה השם מסוגל לחשובה שלמה.

דף רמ"ב

אמר: רק הנגון **נְתִיבְךָ** - כל העולם הם כבר בתיקון גמור. רבנו הקדוש הוא יתקן כל העולם עם השם שלי - **נְתִיבְךָ**. מספיק לכל העולם **נְתִיבְךָ**. והוסיף: צריכים שיהיה מלא כל העולם ב**נְתִיבְךָ**!
אמר: לא לתת לערבים את ה**נְתִיבְךָ**.

אמר: **נְתִיבְךָ נְתִיבְךָ מְאוּמָן** זה המפתח לכל הרפואות ולכל הישועות ולכל מה שצריכים. ופנה לאחד שהיה נוכח בחדר ואמר לו: תגיד כל היום **נְתִיבְךָ**.

ומעשה באיזה למדן שזכה לראות תואר פניו הקדושות של רבי ישראל, ומגודל התפעלותו חפץ להתקרב אליו מעט, ונסתבב שהגיע למירון בעת ששהה שם רבי ישראל ונכנס אליו, ובתוך שיחתם שאל את רבי ישראל: מה עלי לעשות בדבר החתימה **נְתִיבְךָ נְתִיבְךָ מְאוּמָן**. והשיבו רבי ישראל בפשיטות: תאמר אותה כל היום. וזה החל לחשוב ולחקור: ומה לגבי תלמוד תורה? והרים רבי ישראל מעט קולו כמוכיה והשיבו: אמרתי שתאמר **נְתִיבְךָ** כל היום. והמשיך הלמדן ושאל: ומה לגבי זמן התפילה ושוב השיבו רבי ישראל כנ"ל: אמרתי שתאמר **נְתִיבְךָ** כל היום. ופנה שוב לרבי ישראל ושאלו: ומה לגבי זמן ההתבודדות, ושוב השיבו כנ"ל: אמרתי שתאמר **נְתִיבְךָ** כל היום. ויותר לא חקר הלמדן בדברים כלל.

אמר, כי השם הקדוש **נְתִיבְךָ נְתִיבְךָ מְאוּמָן** מסוגל לאדם לכל הדרוש לו, בגשמיות וברחניות. ופעם, אחר שדיבר ממעלת אמירת השם הקדוש **נְתִיבְךָ**, פנה לאחד מסוכביו שהיה

חולה מאד ואמר לו: אל תשכת, תמיד יהיה לך במוח ובלב 'נְיָ נְחֵם נְחֵמָן מְאוּמָן', הוא מהפך הכל לטובה.

מעשה שארע בעת ששהה רבי ישראל בארצות הברית, שהגיעה אליו נציגה מהאו"ם דרך כתבה בעיתון וסיפרה לפניו במרירות גדולה כי מזה חמש שנים שבעלה ברח ממנה ולקח עמו כל ילדיה, ובכל אותן השנים הארוכות לא קיבלה שום ידיעה מהם. והורה לה רבי ישראל שתאמר פעמים רבות את השם הקדוש 'נְיָ נְחֵם נְחֵמָן מְאוּמָן', וקימה דבריו, וכעבור שבוע בלבד התקשרה לבשר כי ארע גם גמור ובעלה חזר יחד עם הילדים, ושכחה מאד העם היהודי.

מעשה שאחד מאנשיו של רבי ישראל פגש בחיל והחל לספר לו בהתלהבות מסגולת הפתק הקדוש לשמירה בנוף ובנפש ונתן לו שלשה פתקים, ואותו חיל הקשיב בדריכות לדבריו של החסיד, ולקח את שלשת הפתקים, שניים חילק לחבריו ואחד שמר בכיסו. והנה, כעבור כמה ימים ארע שאותם שלשת החילים יחד עם עוד שנים נוספים שלא היה בכיסם את תצולם הפתק הקדוש, הותקפו בפתאומיות בירי בשער שכם על ידי ערבים רוצחים, ושני החילים שלא היה עימם את הפתק נפגעו, ואילו לשלשה שהיה פתק בכיסם לא ארע דבר. והגיע החיל שקבל את הפתקים לרבי ישראל ובקשו שיתפלל על חבריו הפצועים ובקש לקבל פתקים נוספים עבור שאר חבריו לפלוגה, כי ראה השגחת השם כמה שזכה להנצל מידי המרצחים בזכות הפתקים הקדושים שהיו בכיסו ובכיסו חבריו, כפי שאמר לו החסיד כנ"ל.

דף רמ"ד

היה נוהג רבי ישראל לספר מחלום שבו נתן לו רבי ישראל קארדונר מגילה ובה היה רשום ארבע מילים: "זמן הגאולה קרוב מאד", ופעם נשאל רבי ישראל אם הגאולה קרובה והשיב: לא קרובה, אלא קרובה מאד, והחל להרבות בשירה ובשמחה. גם אמר: בקרוב יבוא המשיח ויתגלה האור של כל הצדיקים ובפרט האור של רבנו הקדוש. אור של אמונה, יראה ושמחה שעוד לא ראינו בעולם.

בעת שדחק אחד את רבי ישראל ושאלו לגבי המשיח, השיבו: תעשה חשבון על החתימה 'נְיָ נְחֵם נְחֵמָן מְאוּמָן' ותמצא את תאריך הגאולה. ומיד החל אותו האחד לנסות ולחשוב בבהלה ובחפז כל המיני חשובים שונים, כפל, חיסר, הוסיף וגרע, עד שהגיע לאיזה תוצאה והשיבו רבי ישראל כי טעה. ובתוך כך נכנסו שנים מישיבה של אחד שחלק על הפתק הקדוש, ונטרפה השעה, כי יותר לא רצה רבי ישראל לדבר מענין זה.

אמר: כששרים נְיָ נְחֵם נְחֵמָן מְאוּמָן אז כולם שואלים אותי 'מתי יבוא משיח' אני כששמעתי את רבי ישראל קארדונר משורר כבר לא הייתי צריך לשאול. גם אמר: עד היום הגאולה היתה 'משיח משיח', היום הדבור משתנה, היום הוא נְיָ נְחֵם!

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידיים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

אמר: צריכים להודיע לכל השרים שאני הוא המלך. גם ראשי תבות של שלש תבות הראשונות בהפתק, דהיינו: "מ'אד ה'יה ק'שה" הם קמ"ה, והוא השם שמשתמשים בו כשרוצים לעשות מלך (כ) לקומי מוהר"ן רלד.

דף רמ"ה

אמר: אני רבי נחמן, זה **נְחָמְךָ נְחָמְךָ נְחָמְךָ מאומן**. גם אמר: אני ראשי תבות **נְחָמְךָ נְחָמְךָ נְחָמְךָ מאומן**. והוסיף: ובוה כבר כלול כל העולם עם הכל.

אמר בזו הלשון: אני **נְחָמְךָ נְחָמְךָ נְחָמְךָ מאומן**. וכפל הדבר בפה מלא ובפעמים רבות ובהזדמנויות שונות. ופעם, לאחר שהעיד על עצמו מה שהעיד ואמר אני **נְחָמְךָ נְחָמְךָ נְחָמְךָ**, פתר את אותם האומרים מה שאומרים, ואמר: עכשיו אתם יכולים להגיד מה שאתם רוצים, אני כבר אמרתי את שמי - **נְחָמְךָ נְחָמְךָ נְחָמְךָ**!

הפליג מאד בשבח הקמיעות הקדושים עם השם הקדוש **נְחָמְךָ נְחָמְךָ נְחָמְךָ מאומן**, ואמר כי עדין לא היה קמיעות כאלו בעולם. ועל אף שדרך רבנו הקדוש היא אך ורק תפילה אמונה, בבחינת עולמתא שפירתא דלית לה עינין, אולם בנושא הקמיעות הקדושים הנ"ל היה נשמע מפי רבי ישראל לא פעם התפארות בניסים ומופתים גלויים שנראו בזכות הקמיע הקדוש כגון רפואות חולים פקידות עקרות ועוד ואמר כי הפתק הקדוש בו נתגלה ענין ה'**נְחָמְךָ נְחָמְךָ נְחָמְךָ** מסוגל לעשות ניסים המלוכשים בדרך הטבע, וכי יש לפרסם פלאות השם, הינו את אותם הנסים והמופתים הגדולים שנעשו על ידי הקמיע הקדוש.

תחילתו של דבר היה כאשר אמר: היום התברר לי כי אני צריכים להכין קמיעות עם השם הקדוש **נְחָמְךָ נְחָמְךָ נְחָמְךָ מאומן**. ואמר כי יש לכתוב את הקמיעות על גבי קלף כאשר צורת האותיות תהיה זהה עד כמה שאפשר לאותיות שבפתק הקדוש, ואמר שאף שהאומן הגדול ביותר לא יוכל לסרטט את האותיות כפי שנכתב בפתק עצמו במדויק, אולם יש להשתדל שהכתיבה תהיה זהה עד כמה שאפשר לכתב המקורי כנ"ל. ואמר לצרף לקלף את תצלום הפתק, ומוב שהמעטפת הפנימית של הקמיע תהיה בצבע כסף.

אמר: כל אשה שתלבש את הקמיע תלד בנים צדיקים. גם אמר: אם הילדות היו לובשות את הקמיע הקדוש, כבר היה דור חדש.

היה נוהג לשאת עמו כמה קמיעות, ומדי פעם היה מסיר מעליו קמיע, ונותנו לאחד.

אמר לאחד שלבש את הקמיע הקדוש, כי ללבוש קמיע אחד הוא טוב, אולם שנים זה טוב יותר.

דף רמ"ז

אמר: הקמיע בו רשום השם הקדוש 'נְיָ נְחֵמְךָ נְחֵמְךָ מְאוּמָן' מסוגל לאדם לכל הישועות שצריך להן, וכי הקמיע הקדוש הנ"ל הוא שמירה, והרי מספר מופתים שנעשו על ידי הקמיע.

מעשה באחד שעבד בבנין וארע לו תאונת עבודה קשה בה נפלה אבן כבדה על ראשו ושברה גולגלתו, רחמנה ליצולו, והובל בדחיפות לבית החולים ושם נאמר כי מצבו נואש ובתוך זמן קצר אמור להיפטר. והיה שם אחד שהכיר מעט את רבי ישראל ורץ אליו בבהלה וחרדה גדולה ובתקוה אחרונה לישועה, ומיד לקח רבי ישראל תצלום של הפתק הקדוש וגם חתם מאחור בכתב ידו הקדושה את השם 'נְיָ נְחֵמְךָ נְחֵמְךָ מְאוּמָן' ושלחו לחולה. ולקח השליח בחפזה את הפתק והניח תחת ראשו של חבירו הגוסס, וארע גם גמור, ביטול הטבע לגמרי, ותוך פרק זמן קצר התאחה השבר מעצמו, בבחינת והסגיר הכהן את הנגע, והשתפר מצבו של החולה בקצב על טבעי עד שנתרפא בשלמות לתדהמת הרופאים והקרובים. ולאחר שחזר החולה לאיתנו, חזר בתשובה והתקרב לרבי ישראל.

מספר שנים אחר הסתלקותו של רבי ישראל, בעת שהפיצו חסידיו את הספרים הקדושים, ניגשה אליהם אשה מבוגרת שהחלה לספר בהתרגשות כי לפני שנים חלתה בחולי כבד מאד וכבר היתה מיואשת מלהתרפא, והגיעה לאזניה שמועה מכחו הגדול וליבו הרחב של רבי ישראל לעזור לכל בר ישראל ונסעה אליו לצפת, וסיפרה שכשנכנסה אליו היה כולו לבוש בלבן ופניו קרנו מאור, והושיט לה את הקמיע הקדוש ואמר לה: רק אמונה, ושב וכפל דבריו ואמר: רק אמונה. ומלבד זאת כמעט שלא השיח יותר, וקבלה על עצמה שתתחזק באמונה יתרה בכח דיבורו הקדוש ובזכות הקמיע, ונתרפאה. ומאז היא נושאת עמה את הקמיע הקדוש שנתן לה רבי ישראל, והראתה אותו לחסידיו.

מעשה בילדה קטנה ששמיעתה נפגמה עד שכמעט ולא שמעה כלל והיו אמורים לנתחה. ואם הילדה, שהכירה את אחת מנשות המפיצים של רבי ישראל, שמעה על המופתים שמחולל הקמיע הקדוש והחליטה כי תרכוש אותו עבור ביתה, ולקחה האם את הקמיע ושמה אותו על הבת, ובתוך מספר ימים נסתכב שפגשה את אשת החסיד וסיפרה לה בשמחה גדולה כי ארע גם גלוי ובזכות הקמיע הקדוש שמיעתה של הבת שבה לאיתנה וכעת אין עוד כל צורך למכשיר שמיעה ולא לנתח את הילדה.

מעשה באישה אחת שבאה להתפלל עבור בתה הרוקה בקברות הצדיקים, והיה שם אחד מחסידיו של רבי ישראל שהציע לה כי תעשה עבור בתה פדיון נפש ל'קרן רבי ישראל דב אודסר להדפסת והפצת ספרי רבי נחמן, ותרכוש גם את הקמיע הקדוש, והסכימה האם. ובתוך כמה חודשים הגיעה האם לרשב"י שנית וסיפרה כי אמנם ביתה עדין לא התחנתה אולם במשפחתם כבר ראו פעמים רבות רווח והצלחה מהקמיע הקדוש, וסיפרה שלפני זמן מה היה לקרובת משפחה

שלה קשוי הולדה וכבר עמדו לנתחה, ותיכף ששמו עליה את הקמיע הקדוש הולידה בנקל, וכן בכל עת שיש בביתם חולה או איזה צער, הוא עונד את הקמיע הקדוש ומיד נושע.

דף רמ"ט

מעשה באחד מאנשיו של רבי ישראל שנתן לאחיו שהיה משרת ביחידת ה'צנחנים' את הקמיע הקדוש, וזה ענד אותו בשמחה ובאמונה גדולה. וארע, שבזמן מבצע 'חומת מגן' שהיה האח במארב ועמד בעמדת צליפה, ולפתע הרכין גופו מטה בכדי לסדר את תושבת הנשק, ובאותו הרגע המדויק נורה לעבר ראשו כדור ופגע בקסדת המגן וניצל בדרך נס, כי בנוסף למה שהתכווץ באותו הרגע בו נורה הכדור לעברו, היה גם אמור הכדור להדור בעד הקסדה, ובמקום זאת החליק והמשיך מעלה. והרגיש וידע החיל בכדור גמור מהשגחת הקמיע ושמירתו.

מעשה שארע לחיל אחד שקבל את הקמיע הקדוש, והיה צריך לצאת לפעולה מבצעית מסוכנת במיוחד, וקודם שנכנס למטנק נוכר ששכח את הקמיע באוהל הלילה, ותיכף שפנה לכוון האוהל לקחת את הקמיע והתרחק מהמטנק, פגע מיל במטנק והשמירו כליל, והתקשר החיל לחסידיו של רבי ישראל להודות על חייו שניתנו לו במתנה בזכות הקמיע הקדוש.

דף רס"ב

מעשה באחת שהיתה עקרה חמש שנים, והגיעה להתפלל אצל התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, והיה שם אחד מאנשיו של רבי ישראל שסיפר לה מכווח הגדול של הקמיע הקדוש של רבי נחמן בו חתום שמו, נַחַ נְחֵמָּ נְחֵמָּ נְחֵמָּ מאומן, ומסגולת פדיון הנפש עבור הדפסת הספרים. אך זו התלכטה רבות היות והיתה דחוקה בפרנסתה. אולם אותו חסיד ברוב עקשנותו לא הירפה ממנה, כי הרגיש מצערה וגם ידע מכה הקמיע וכח הפדיון להושיעה, עד שזו אמרה כי תלך להתפלל ולאחר מכן תשוב לרכוש את הקמיע ולעשות את הפדיון. ואכן, לאחר שהלכה להתפלל וחישבה בינה לבין עצמה כי מה תפסיד, הרי מדובר בצדקה קדושה להדפסת ספרי רבי נחמן שזכותה תעמוד לה לנצה נצחים, ומי יודע אם אכן גם תזכה להושיע?! ושבה אל החסיד ועשתה פדיון עבור קרן הדפסת הספרים של רבי ישראל וענדה את הקמיע. וכעבור מספר חודשים, בהילולת משה רבנו שב' באדר הגיעה שוב לרשב"י וספרה כי בזכות הקמיע הקדוש ובזכות הפדיון להדפסת הספרים זכתה במזל טוב להיפקד.

מעשה נורא מאחת שהתגוררה בצרפת והיתה חולה במחלה השוכת מרפא, ואחותה שהתגוררה בארץ הגיעה להתפלל עבורה ברשב"י, וברוב צערה החלה לשפוך את ליבה בפני אחד מחסידיו של רבי ישראל, וזה אמר לה כי ראשית כל עליה לעשות פדיון נפש עבור האחות, כי עיקר הרפואה היא על-ידי פדיון, ודיקא לאחר הפדיון ימתקו הדינים מעל האחות בכל הכ"ד

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

בתי-דין שלמעלה. וכן שתשלח לה בדחיפות את הקמיע עם השם הקדוש ' נְהַיְ נְהַיְ נְהַיְ נְהַיְ נְהַיְ
מאומן' לצרפת, ועשתה כן, ובתוך זמן קצר ביותר הגיעה במווהד לרשב"י לפגוש באותו החסיד
ולספר לו כי אחותה התרפאה בשלמות!

דף רפ"ג

אמר: כל דיבור של רבנו הקדוש הוא כל התורה כולה.

אמר: הרגלים הם המקום הכי נמוך בגוף, רבנו הקדוש מגיע גם לשם לרפאות ולתקן. רבנו
הקדוש הוא מתקן אותנו ואת כל העולם, אנחנו החרבנו הכל והוא מרפא מתקן ומחדש, ' נְהַיְ נְהַיְ
נְהַיְ נְהַיְ נְהַיְ מאומן' הוא חדש והוא עושה הכל שלם וחדש.

דף רפ"ה

בעת שישב רבי עם חסידיו והחלו לשורר בנגונים המעוררים כל-לב ' נְהַיְ נְהַיְ נְהַיְ נְהַיְ נְהַיְ
מאומן', מדי פעם היה פוסק רבי ישראל, מדבר מעט, ושוב ממשיך לשורר בניגון חדש, ובתוך כך
פתח פיו הקדוש ואמר: אני מקנא אתכם שיש לכם רבי כזה, הוא השיר של התורה והאמונה,
הוא נכלל בהשם יתברך. בלעדיו — אין כלום. בלעדיו העולם תוהו ובוהו, כמו גויים. כל החושך
שיש בעולם הוא רק בגלל שרבנו הקדוש נעלם, צריך לחפש את רבנו הקדוש יומם ולילה. עכשיו
העולם יתקרבו לרבנו ויראו כמה אנחנו צריכים אותו, כל דיבור שלו הוא כל התורה וכל המצוות
וכל טוב. וסוים רבי ישראל ואמר: משיח כבר ימצא הכל מוכן ומזומן, רבנו הקדוש כבר הכין הכל
למשיח, רבנו הקדוש כבר הכין הכל.

דף ר"צ

הוא אמר: אסור להיות זקן, רק חדש. כל דיבור שלו הוא חדש לגמרי, עולם חדש, דיבור
אחד - אסור להיות זקן. הוא לא היה זקן, הוא לא נח אפילו לא רגע אחד, הוא כל הזמן עוסק
לתקן את כולנו בתיקונים ורפואות חדשות שלא היו בעולם. כולם צריכים תיקון, וכל התקונים
הפלאיים הם אצלו - האמת והשמחה. הוא גילה שהוא ' נְהַיְ נְהַיְ נְהַיְ נְהַיְ נְהַיְ מאומן', שיר פלא כזה
שיהפוך כולם לקדושה לתורה לאמת.

היה רופא אחד גדול, הוא בא במענה לרבנו הקדוש ואמר: יש מחלות קשות כאלו שאי
אפשר לרפאות, ורבנו הקדוש אמר: אני יכול הכל! רבנו הקדוש יתן לנו תיקון בשלמות, הוא
משמח אותנו כמו שאנחנו, הוא מתקן אותנו כמו שאנחנו, מה אתה חושב? השם אתך אצלך
וקרוב לך, ואני יכול לתקן ולשמח אותך ולחדש אותך, לעשות אותך חדש, לעשות חדש. אני

אני אשיר עיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידיים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

הרבי, אני 'נ נח נחמ נחמן מאומן', אני יכול לעזור לך אף-על-פי שהרופאים אומרים שאין מה לעשות, אף-על-פי-כן יכול לרפאות ולחדש....

דף רצ"ב

אני זכיתי להכיר השקר והחושך, ואני ראיתי את כל השקרנים, את כולם, לא נשאר — רק רבנו הקדוש, הוא הרבי 'נ נח נחמ נחמן מאומן'. רבנו הקדוש הוא הכין את התורה לכל הדורות, לנצח נצחים. מי שמע דבורים כאלה: רבי שמעון הוא 'עיר וקדיש מן שמיא נחית', ועכשיו יש 'נחל נובע מקור חכמה', הוא הכין לכל הדורות, לכל אחד מישראל ישועות ורפואות כאלה שעדיין לא נתגלו בעולם, עכשיו יש כבר 'נ נח נחמ נחמן מאומן', רבנו הקדוש אמר: "אני גמתי ואגמור".

דף רצ"ג

אמר: בדיבור אחד של רבנו הקדוש - שמה יש את כל התורה כולה!

דף ש"א

בתחילת התקרבותו של אחד, חיפש שיחות חדשות מאנשי שלומנו, והחל לקרוא בספר בו הספורים לא היו מדויקים ונכונים, ואמר לו רבי ישראל: אני מסרתי נפשי לנסוע לירושלים בכדי לשמוע מזקני אנשי שלומנו איזה דיבור מרבנו, אולם כעת כבר לא צריך, כיום יש כבר 'נ נח נחמ נחמן מאומן'.

דף ש"ז

אמר כי התורה ס"ז שבלקוטי תנינא, "בראשית לעיני כל ישראל", היא התורה היחידה בלקוטי מוהר"ן בה מוזכר הכותל המערבי.

דף ש"ד

אמר: ר' שמעון הוא 'עיר וקדיש מן שמיא נחית', ועכשיו יש 'נחל נובע מקור חכמה' עכשיו יש 'נ נח נחמ נחמן מאומן', רבי שמעון מקבל ממני.

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

דף שי"ח

אמר: מי שרוצה להיות חבר שלי, שיפיץ ספרי רבנו הקדושים מבית לבית.

פעם בתוך שדוכב וחזק את אנשיו בענין ההפצה שאל את אחד אם יש לו רכב וחפץ לילך יחד עימו מעיר לעיר ולהפיץ את הספרים הקדושים מבית לבית. גם סיפרו כי הוא בעצמו היה הולך מבית לבית ולהפיץ את הספרים ופעם מרוב המאמץ והעומס פרק כתפו וכמובא ל"ה נזיקין ה כ שכל מי שיראת השם נוגעת בלבו צריך לצאת מביתו הקבוע ולכתת רגליו מעיר לעיר ומדרך לדרך ולהאיר בעולם האמונה הקדושה שקיבל מרבו.

בתחלת דרכה של ההפצה, כאשר מלאכת ההפצה היתה קשה בגשמיים וברוחניות ופתח הפצת הספרים נפתח אך ורק כרוחב מחט סדקית בלבד, כי מלאכת הדפוס היתה כבדה ביותר וגם בקושי רב היו נמכרים הספרים, היה רבי ישראל מנחם ומחוק חסידיו שחזרו מההפצה והיה אומר להם בפנים שוחקות: עוד יהיו ספרים על ספרים לרוב, ויהיו משאיות של הפצה והרכה נהגים, גם יהיו לנו מומחים להפצה, וכל העולם יתבישו ויתבישו ויתבישו. גם אמר: יהיה מטום גדוש בספרי רבי נחמן עם השם הקדוש 'נְחֻמָּה נְחֻמָּה מְאוּמָן', שיטום על כל העולם ויפיץ את הספרים הקדושים. ועל אף שקשה היה באותה התקופה שיתקבלו הדברים בלב השומעים כראוי, אולם אט-אט החלו להראות שנויים ותמורות גדולות בעולם, מה שהעולם ממשיכים עצמם לקבלת אור הצדיק האמת.

דף שי"ב

אמר לאחד: עוד יבוא זמן שתטום ברחבי העולם כמטום מלא בספרי רבנו להפצה.

דף שכ"א

אמר: הדתיים היו אומרים - ספרי רבנו זה לעת ביאת המשיח, ואילו החילונים אומרים - אנחנו רוקדים וקוראים ספרי רבנו.

עורך ענין פרסום שם הצדיק האמת בכל העולמות ואמר אנחנו ישנים מדוע שנישן צריכים להודיע ולפרסם את האמת האמת מתקבלת ופעם לאחר שהיה כבר מעל גיל מאה אמר לאחר כי הוא מעונין להוציא רשיון נהיגה על משאית וכשזה תמה ושאל לפשר כונתו השיבו רבי ישראל כי הוא רוצה לנהוג בה לעצור ברמזור לעלות על גג המשאית ולהודיע כי יש רבנו הקדוש בעולם.

אני אשיר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

דף שב"ו

הקפיד על אותם שחששו לכבודם ולא רצו באותן העבודות הפשוטות הדרושות לעסקי
ההפצה כגון הריקודים ברחובות והשמחה רק דימו כנפשם כי הם מהאנשים המיושבים
בדעתם בעבודת השם ואמר פעם ברסלב היה בכיוון היום רוצים להיות חסיד ברסלב עם כבוד
וצחק.

דף שד"מ

עוד לענין התחזקות בנושא ההפצה, מצינו שנקט רבי ישראל בלשון 'חברים' לגבי שלוש
עבודות שכולן קשורות לענין זה, ואלו הן: הפצת הספרים והפתק הקדוש מבית לבית, התקנת
השלמים עם השם הקדוש נְהַךְ נְהַךְ נְהַךְ מאומן, ועשית הקמיעות הקדוש — נְהַךְ נְהַךְ נְהַךְ
מאומן.

חיזק את אחד מאנשיו על ענין התקנת השלמים עם השם הקדוש 'נְהַךְ נְהַךְ נְהַךְ מאומן'
ואמר לו: דע לך, שאלו השלמים עושים שעשועים גדולים בשמים. ופעם אמר: אלו היו רגלי
בראות, הייתי משליך כל עבודת השם והייתי מתקין יומם ולילה שלמים עם השם הקדוש 'נְהַךְ
נְהַךְ נְהַךְ מאומן'.

חיזק את אחד מאנשיו על ענין התקנת השלמים ואמר לו: הייתי רוצה שזאת תהיה כל
עבודת השם שלך.

שיבח את אחד מאנשיו שהיה עוסק בהכנת והתקנת השלמים הנ"ל ואמר כי הוא עוסק בזה
במסירות נפש. גם חיזק וזירז ענין השלמים הנ"ל ואמר: זה יותר מתורה ומתפילה.

ענה ואמר לאחד שבקשו על בנים: תעשה שלמים עם השם הקדוש 'נְהַךְ נְהַךְ נְהַךְ
מאומן', ויהיה לך בנים.

דף שמ"ה

לאחד שספר לו כי ישנם החולקים ומתנגדים על השלמים, אמר: נו, אם יש על זה מחלוקת
כנראה שזה דבר טוב.

מעשה נפלא ובו מוסר השכל חשוב ונצרך לענין שמוש הצדיק. והיה זה אחד מאנשיו של
רבי ישראל שהיה רבי ישראל מחזקו ומלהיבו להתקין שלמים עם השם הקדוש 'נְהַךְ נְהַךְ נְהַךְ
מאומן' ופעם אף הורה לו במפורש: עליך להכין שלמים! והחל אותו האחד לחתוך חתיכות פה
ולצבוע אותם בצבעים שונים ובכל מיני חן ולילך לחנויות ומכנים ולהתקינם. ופעם אחת הגיע

אני אשיר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

מביתו שבמירון למבריה להתקין שלמים ומצא מבנה גדול ומרכזי המשקיף למרכז העיר, וביקש את רשותו של בעל-המבנה, וזה נענה בהסכמה, ושמה החסיד עד מאד, כי עדין לא זכה לפרסם את השם הקדוש במקום הנראה מדי יום לעיניהם של מאות אנשים, והחל בוריות ובהתלהבות גדולה בצביעת הקיר.

לפנות ערב, כאשר שב לביתו, המשיך במלוא המרץ לחשוב ולסדר העבודה ליום המחר, והחל לחבנן גודלן של האותיות והמרווחים שביניהן ועוד, ובבוקר השכים קום ונסע בשמחה למלאכתו. והנה תיכף שהחל לסרטט האות הראשונה, התקשרו והודיעו לו כי רבי ישראל הגיע במפתיע לביתו ועל-כן עליו לחזור, ולמרות כוספו העצום להמשיך בעבודתו הוכרח להניח כלי מלאכתו ולשוב למירון בתחבורה הצבורית, כי היה אז בלא רכב וכל עבודתו היתה כרוכה במלמול רב, ובתוך שהגיע אל רבי ישראל והחל לשמשו הגיע משמש נוסף, ומיד קפץ ונודדו בשמחה החסיד כי כעת יוכל המשמש הנוסף לשמש את רבי ישראל תחתיו ואילו הוא יוכל לשוב לעבודתו ולסימה, וכך שש ושמה החיש פעמיו שנית בוריות ממירון למבריה בתחבורה הצבורית לעשות רצון רבו.

דף ש"ז

עוד ממעלת פירסום שם הצדיק נתן ללמוד מהמובא בליקוטי תפילות, וזה לשונו: ותזכירני לעורר ולגלות עשרה מיני נגינה וכו' עד שנוכה שיתער על ידינו השיר שיתער לעתיד שהוא שיר פשוט כפול משולש מרובע (ג נח נחמ נחמן מאומן).

חזק רבי ישראל לענין פרסום שם הצדיק האמת וכתב: אבי הנחל מ' נאמן הוא הצדיק לשלם חטיבה מול חטיבה.

דף ש"ח

עוד מהמובא הצפון לעתיד לבוא לאותם שיזכו להתקרב להצדיק, מובא ל"ה קריאת התורה ו, ז, שכל אלו שיזכו להיות סמוכים אליו ביותר, הם נקראים 'רואי פני המלך' והם יזכו ביותר לנפלאות נעימת השיר החדש של הצדיק, ג נח נחמ נחמן מאומן, ומהם יקבלו כל ישראל, כל אחד כפי קרובו אליהם.

דף ת"ט

פעם נשאל רבי ישראל כיצד יש לכוון בפסוק "פותח את ידיך", והשיב כי אפשר לכוון בפשיטות את השם הקדוש 'ג נח נחמ נחמן מאומן'. הכולל בו כל הכוונות.

אני אשר עיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידיים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

דף תמ"ז

אמר: הגאולה כבר ישנה, התקון הכללי עם התפילה שלאחריו באומן - מתקן הכל. אומרים
נְחֵם נְחֵם נְחֵם מְאוּמָן, אלו הם עשרה מיני נגינה, רפואת הבת מלך.

דף תנ"ז

אמר: לחשוב את השם הקדוש 'נְחֵם נְחֵם נְחֵם מְאוּמָן' במקוה, הוא דבר גדול מאד.
אמר: מסוגל ביותר לחולה לומר לפני ואחרי שמו ושם אמו, את השם הקדוש נְחֵם נְחֵם
נְחֵם מְאוּמָן. הינו לומר: נְחֵם נְחֵם נְחֵם מְאוּמָן, פלוני בן פלונית, נְחֵם נְחֵם נְחֵם מְאוּמָן.
אמר: שמש זה מרפא, זה נְחֵם.

אמר: רבנו הקדוש יכול לרפאות גם חולה שאין לו רפואה. ומעשה באחד שהגיע לרבי
ישראל והיה חולה במחלה הידועה, והורה לו רבי ישראל שיסע לאומן ושם יתחנן ויבכה על
נפשו על הציון הקדוש, וקיים הדבר. ובשובו לארץ ערך סידרת בדיקות בבית החולים ונעלם
הגדול כליל, והאריך ימים כחמש עשרה שנים נוספות. וכהוקרת תודה עשה תליון מזהב עם
השם הקדוש נְחֵם נְחֵם נְחֵם מְאוּמָן. והיה לובשו תמיד.

דף תנ"ח

אמר: הנגון נְחֵם נְחֵם נְחֵם מְאוּמָן מסוגל לרפאות את כל המחלות והוא יכול לכל דבר. נְחֵם
נְחֵם נְחֵם מְאוּמָן הוא נותן רפואות לכל החולים הקשים שאי אפשר לעזור להם. שמה יש
הכל — כל הרפואות והישועות וכל מיני תרופות וכל מיני מוכות, כל מה שאתם צריכים כל טוב.
ומעשה נורא מבנו של אחד מאנשיו של רבי ישראל שהיה חולה מאד וכבר היה מוטל על
ערש דוי, רחמנא ליצלן, והתקשר האב לרבי ישראל שיפעל לרפואתו, והשיבו רבי ישראל: אני יש
לי ניגון שיכול לרפאות מהשורש, ובמשך כל הלילה שר רבי ישראל נְחֵם נְחֵם נְחֵם מְאוּמָן,
ובבוקר הבן התרפא!

מעשה באחד שהיה חולה מאד ואמר לרבי ישראל כי אינו יכול אפילו לומר את השם
הקדוש נְחֵם נְחֵם נְחֵם מְאוּמָן. והשיבו רבי ישראל, כי לומר 'נְחֵם' זה מספיק, בשמים כבר
יודעים.

מעשה באחד מאנשיו של רבי ישראל שהיה חולה מאד במשך כמה ימים והיה מרבה לומר
את השם הקדוש נְחֵם נְחֵם נְחֵם מְאוּמָן, ולא נתרפא. ושלא על ידי אחד ממון לרבי ישראל עבור
פריון, ולא הזכיר כלל מהענין הנ"ל, הינו ממה שזה מספר ימים שאומר את השם הקדוש נְחֵם

אני אשיר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

נְחֶמְךָ נְחֶמְךָן מאומן, ועדין כביכול לא נושע. כי באמת, אלו לא היה מתפלל ומוכיר את השם הקדוש 'נְחֶ' – מי יודע מה היה מצבו אז, רק שהיה עליו להמשיך ולהרבות בתפילה עד שתתהפך מדת הדין לרחמים, ובבחינת הוא יקרא בשמי ואני אענה אותו, ורבי ישראל, שראה ברוח קודשו את כל העובר על אותו חסיד, שלח לומר לו כי אמת הדבר שהוא אומר את השם הקדוש נְחֶ נְחֶמְךָן מאומן המסוגל לכל הישועות, אולם עליו לומר זאת באמונה יתרה.

ואין במעשה זה להחליש דעת המתחזקים לומר את השם הקדוש 'נְחֶ' ועדין אמונתם אינה בשלמות, רק כפי הנראה חפץ רבי ישראל שאותו חסיד יראה לחזק עצמו באמונה יתרה, כפי מה שידע רבי ישראל.

וידוע, שעיקר כל הרפואות בגשמיות וברוחניות הוא על-ידי שמחה, שהיא בחינת עשרה מיני נגינה בחינת השיר פשוט כפול משולש מרובע - נְחֶ נְחֶמְךָן מאומן. על כן השמחה היא דבר גדול מאד וצריכים לחזק את עצמו בשמחה תמיד בכל הכוחות, כי שמחה היא עיקר רפואת הנפש ורפואת הגוף. ולכן גם בהמעשה הנוראה של השבעה בעטלירס, מובא מגודל ועוצם כוחו של הבעטליר בלא הידים, מה שיש בכוחו לרפאות את הבת מלכה שהיא כנסת ישראל על-ידי העשרה מיני נגינה שהם כלליות השמחה. וכפי שכתב רבי ישראל: אבי הנחל השמטות אשרינו שאין אנו מתנגדים על פלא כזה שיש לו כח בידיו לרפאות הבת-מלכה ולהוציא ממנה כל החצים וכל רפואתה הוא שמחה שבא על-ידי עשרה מיני נגינה.

דף תס"ב

לימד את אנשיו נגונים חדשים ומיוחדים והיה משוררן עם השם הקדוש 'נְחֶ נְחֶמְךָן מאומן', ולא פעם ציוה עליהם לשורר לפניו את הנגונים הנ"ל, ואלו היו משוררים לפניו בשמחה במשך שעות

דף תס"ז

כתב: עקר ההתקרבות להשם יתברך, בפרט התקרבות הרחוקים הצריכים לשוב, הוא רק על ידי בחינת עשרה מיני נגינה [נְחֶ נְחֶמְךָן מאומן] שהוא בחינת כלליות השמחה.

דף תע"ה

וכך, הרבה רבי ישראל לדבר מהתורה הקדושה שבסימן קי"א: "ראש בני ישראל" ראשי תיבות 'רבי', ולהיפך: "רשעים בחושך ידמו" ראשי תבות 'רבי'. ופעם באר ואמר: מי הם הרשעים? אלו הם המפורסמים של שקר. ועמד שם אחד מן הצד ואמר: אם כן 'ראש בני ישראל'

אני אשיר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

הם המפורסמים של אמת, הצדיקים. והשיבו רבי ישראל בנערה: 'ראש בני ישראל' - הוא אחד, זה רבנו הקדוש!

כתב הצדיק האמת יודע את כל אשר נעשה בעולם, איך השקר - ראש כל חוצות, מערכב את העולם כולו עד שאי אפשר בשום אופן לידע היכן האמת, כי השקרנים הנקראים בשם 'רבי' הם רוצים להשתרר ולמלך ונוטלים גדולה לעצמם ורוצים להעלים ולהסתיר הצדיק האמת. המפורסמים של שקר הנקראים בשם 'רבי'.

דף תפ"א

אמר: כולם צריכים לקבל מרבינו הקדוש ואם הם מתנגדים על רבינו אז הם שקר והוסיף היפך צדיק זה רשע היפך האמת זה השקר.

אמר: האמת מתבררת ועולה מעלה מעלה, האמת יעלה ויעלה והשקר יפול ויפול לגמרי.

דף תק"ג

סיפר כי מענין הצרות והסבל שעבר, היה ידוע ומפורסם גם בקרב אנשי שלומנו כי הוא איש יחיד בעולם. גם אמר שסבל בזיונות ושפיכויות דמים יותר מרבי נתן. גם אמר אנשי שלומנו סבלו הרבה מאד, אך אני סבלתי יותר מכולם, ואני נשארתי. והוסיף: אין דבורים לתאר מה שאני סבלתי...

דף תק"ו

ענה ואמר: רק אני זכיתי לקבל את הפתק הקדוש, משום שזכיתי לשפלות כזו שאין שפלות אחריה. גם אמר: אני הייתי בשפלות למטה מן הארץ.

דף תקפ"ג

אמר: אני רבי נחמן. אמר: אני נ נח נחמך נחמן מאומן.

דף תקפ"ד

אמר: אני המוח והפה של רבנו הקדוש. וכידוע ליודעי ח"ן שבוה כלול כל היו"ד מדרגות של הקדושה. מן המוחין ועד למלכות פה שהיא המדרגה התחתונה שבעשר הספירות. והדברים נוראים למבין.

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

אמר בצער: יש אור כזה בעולם ולא רוצים להתבטל אליו, לקבל אותו, אין לי עם מי לדבר.
לפעמים אני חושב ללכת לאיזה מקום שאף אחד לא ידע ממני...

דף תר"ג

מוצאי שבת קודש, ח"י חשוון תשנ"ה, נלקח ונסתלק ארון האלוקים מורנו ורבנו רבי ישראל בער אודסר זיע"א, ונקבר ביום ראשון בשבת בבוקר בהר המנוחות שבירושלים, בגוש י"א חלקה ב' וברוב עם אנשים, נשים ומף, זקנים ונערים מלויים ארונו הקדוש ברחובות בירתנו הקדושה עד למקום קבורתו, בקול אבל וככי ומספר, ובצעקה ובכיה גדולה ומרה עד לב השמים. המקום ינחם כולנו בתוך אבלי ציון וירושלים.

ובשעת הלוייתו פתחו העולם בשאגות ובצרחות ובכיות רמות ומגודל הצער והשבר הנורא, וכל אחד דוחק חברו לאחוז במימתו הקדושה ומסרב לקבל החורבן הגדול. גם קודם סתימת הגולל נתקבצו שם כמה ממחננדינו שבאו לבקש כפרה ומחילה על מה שהצרו לו, וכל אחד בתורו הלץ נעלו ובקש על נפשו מלפניו ברכים, והיה שם קידוש השם גדול.

תיכף אחר הסתלקותו הקדושה החלו סביב ירושלים שרפות גדולות שלא נראו כמותן מזה שנים, וכילו שטחי צמחיה עצומים, גם פינו אנשים מדירותיהם שהיו בפאתי העיר, וכמובא (ב) לקוטי תנינא סז, שכשנסתלק חס ושלום הצדיק שהוא בחינת מאורי אור, בחינת בעל-הבית של העולם.

מתוך הספר נצח ישראל הסבא (עמ' 203 קלמט 22 צד ב')

הכל תלוי בידינו כפי שאנחנו מוכנים למסור נפשנו לחפש האמת.

שם (עמ' 230 קלמט 124 צד א')

נקבל נפשות אמיתיות שיבואו ונרקוד ונשורר ונדבר ונשורר וגם כן אנחנו יכולים לרקוד בכל הרחובות בכל מקום עם אוטו בכל מקום של רמזורים רמזורים יש שצריכים לעמוד או נעמוד גם כן אנחנו ישינים! מדוע נישן! צריכים להודיע ולפרסם את האמת צריכים להתחזק כן!

שם (עמוד 233 קלמט 37 צד ב')

נו ניקח על האוטו צריכים לכתוב "מודה חדשה מכירת ספרי רבינו רבי נחמן".

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

שם (קלטת 44 צד א')

[תתחזקו להתפלל על זה צריכים להתפלל על זה לעת עתה צריכים לעסוק - לעסוק בתפילה על העניין הזה שנמצא חברים טובים אחד את השני ונוכה להפיץ אור רבינו ז"ל בכל העולם] הלוואי זה העיקר שבכל העיקרים כל אחד כל אחד כל הכח שיש לו אצל משפחתו ואצל... יבוא להנה להאיר בעולם האור של רבינו וזה יהיה עולם חדש מה זה? מה זה?! אנחנו צריכים לחברים טובים.

שם (עמוד 234 קלטת 17 צד א')

צריכים ללכת ברחוב עם כלי זמר עם כלים כן ולשיר לכולם שידעו "נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן" מה?! מדוע אתם ישנים?!

דיבורים מוקלטים של רבי ישראל דוב אודסר בעל הפתק על עניין החתימה שמופיעה בפתקא שהיא פליאה גדולה מאד: נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן

... "נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן" זה הוא השיר חדש שעל ידו נגאלים כל עם ישראל" --- "נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן" זה שורש הבריאה שורש כל התורה שורש כל הצדיקים" --- "נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן" הוא השיר 'פשוט כפול שלוש רבוע' המובא בתיקוני הזוהר של הרשב"י זצוק"ל ובלקוטי מוהר"ן" --- "הפתק הזה הוא הנס הגדול ביותר שהיה מיום בריאת העולם" --- "נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן" זה סגולה לכל דבר בכל מצב" --- על ידי אמירת השיר הזה 'נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן' נמתקים כל הדינים, ונתהפך הכל לטובה" --- מי שזוכה להגיד ולשיר באמונה שלמה את השיר הזה 'נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן' רואה פלאות וישועות גדולות" --- זה חידוש ופלא כזה שעדיין לא היה בעולם" --- השיר 'נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן' מתקן הכל ומרפא הכל" --- "השיר הזה הוא עניין הגאולה" --- "מי שחולק על השיר הזה כאילו כופר במתן תורה" --- "נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן מעלה את האדם מתכלית הירידה לתכלית העליה" --- הפתק כמה שהוא מתגלה ככה הוא נשאר סוד" --- הפתק הזה ישנע את כל בני ברק ואת כל העולם כולו" --- על ידי הניגון של הצדיק הגדול האמיתי הוא מעלה את כל הנשמות שנפלו לאפיקורסות שאין עליה תשובה (אוצר היראה נגינה ט') --- לפני פטירתו אמר יהיה תור ארוך וכולם ישאלו איפה הפתק ואיפה בעל הפתק ואני אשב בארמון שלי...

[מתוך הספר נצח ישראל הסבא דף 141 קלטת 117 צד א']... רבי ישראל יש צדקה פדיון מבקשים פדיון רבי ישראל מישוהו מבקש פדיון נלך בבית הכנסת נשמע שכולם שם מזמרים נְחֵם הפתק בכל יום יהיה חדש לא כמו שהוא בא כבר בשביל שנה הוא יהיה חדש בכל יום יהיה חדש ---- [דף 157 קלטת 2 צד א'] ה"פ-צ" זה ענין ראש השנה של רבינו הוא נזכר בהפתק שאני יש לי ידיעות מהענין של ראש השנה יותר מכל העולם ---- [דף 192 קלטת 100 צד א'] רק להזכיר

אני אשיר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

את שמו של רבינו ז"ל נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן זה המתקה וזהו מרפא ומחזק ומחדש כל העולם זה רק בדיבור אחד עכשיו זמן ימי המשיחית יתגלה רבינו הקדוש שהוא צעק בקולות כאלה גיוואלד זייט אייך נישט מייאש קיין יאוש איז גארנישט פאר האנדין הוא מצחק מכל העולם בדיבור אחד הוא כובש כל העולם בדיבור אחד הוא כבש כל העולם מה אתם חושבים אני יודע יותר מכם אין שום יאוש בעולם כלל. ---- [דף 257 קלמט 11 צד ב'] הוא מדבר עם כל העולם עם כל אחד ואחד כל דיבור שלו הוא כתוב בספר והוא מדבר לכל אחד ואחד לכל העולם זה רבי כזה שהוא מדבר עם כל העולם אני נהר המטהר מכל הכתמים נו כל העולם משוגע יש נהר כזה זה החתימה הסוף נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן.

מתוך הספר ישראל סבא

[דף קא] יהיה עולם אחר, עולם חדש. אשרינו, אשרינו, אשרינו... אם כל העולם ישירו "אשרינו, אשרינו, אשרינו..." זה עוד לא כלום. אשרינו שנמצא כבר בדורותינו ה'נחל נובע מקור חכמה' נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן. בכל דיבור שלו הוא מחיה מרפא ומחדש כל ישראל, בדיבור אחד שלו, כל הכופרים וכל הרשעים. "יש ענין שנתהפך הכל לטובה" זה רבנו הקדוש, זה עוד לא אפילו מפה מן הים ----

[דף קה] להגיד "רבונו של עולם..." זה כל החכמות, הכל, הכל, לככות לפני השם יתברך תמיד. ענין שיחה זה משיח, הוא מדבר מספר לפני השם יתברך כל מה שעובר עליו, זה שיחה, גם השם 'נחמן' הוא ענין של נחמה ודבורים, לדבר עם השם יתברך. נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן, הוא השליך כל החכמות רק תפלה! ----

[דף קמ] הפתק זה מסוגל מאד לכל אחד שיש לו איזה צרה וצריך לישועה, שישיר בשמחה נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן, ולכוון, הוא יכול לעזור לנו שנוכה העיקר להתקרב לתורה, להאמונה האמיתית, יש אמונות הרבה, גם לגויים יש להם אמונות, אבל הכל שקר. אמונה אמיתית זה ענין מיוחד... ----

[דף קמא] רק לראות החתימה של רבינו עם נקודות הוא כותב וחותם: נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן זה החתימה! רבנו הקדוש בחייו הוא חתם את שמו על מכתבו 'נחמן' בלי נקודות. ופה כתוב 'נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן', עם נקודות. כל העולם יודעים: 'רבי נחמן מברסלב', אבל כאן הוא חתם 'מאומן', כי הוא שוכן בעיר אומן שברוסיה. כנראה שהפתק נברא ונעשה שמה במקום שהוא נמצא. ככה כתוב בהפתק. ----

[דף קמה] יש הרבה לדבר, אבל אי אפשר, זה סוד. זה סוד גם כן ממני, אני משיג איזה אור, איזה ניצוץ, אבל מי יכול להבין דברי רבינו? נו, אם היינו זוכים להתקרב לרבינו באמת ולעבוד ה' באמת, אז כל אחד היה זוכה כפי בחינתו להשיג בזה. זה ים, זה נחל נובע, הוא נובע ונובע, זה

סוד, זה כל הסודות העליונות... ועכשיו אחרי כל הפתק החתימה נ' נח, הוא מגיד לי הסימן שרק אני ידעתי מזה, בכל הפתק לא כתוב למי הוא כתוב את זה, אבל רק לבסוף הוא מגלה: "סימן י"ז בתמוז יאמרו שאינך מתענה. אתה יודע מה שהיה י"ז בתמוז, אכלת לפני התפילה". נו, זה הסימן אני ידעתי טוב. -----

[דף קמ"ו] הכל תלוי בפירסום שם הצדיק! כפי הנכתב רואים חדשות, התגלות חדש בעולם! נ' נח, בזמן שמצאתי את זה וקראתי את זה, זה שימח אותי, אבל לא ידעתי מה זה, ראיתי שזה פלא כזה, שזה אור גדול, אבל לא יותר, שום פרטים. אני קראתי את זה כמו ילד קמץ שלא יודע כלום, "נ' נח נחמן מאומן", לא ידעתי יותר רק מה שכתוב. והיום אחרי שישים שנה נודע לי שזה הפתק.. הוא המפתח של הנאולה! כי בזה נגלה החדשות בעולם רבינו הקדוש גילה בזה הפתק התגלות חדש כתוב בוודאי שלעתיד יתגלה שיר של חסד פשוט כפול משולש מרובע ועל ידי זה יהזור כל העולם להשם יתברך לתורה ויהיה עולם חדש ככה כתוב בוודאי ורבינו הקדוש גם כן מדבר מזה בתורה בליקוטי מוהר"ן וגם הוא בעצמו גילה את זה בתורה שלו הוא דיבר שיש שיר יפה כזה פשוט כפול משולש מרובע וגם כן יש בזה עשרה אותיות עשרה אותיות זה עשרה מיני נגינה שגילה על תיקון פגם הברית זה בהשיר הזה כלול הכל ביחד כן נו צריכים סימנים יותר מזה? ופה רואים בפירוש, בבירור, שרבינו הקדוש מגלה כאן שהוא העיקר, ומגלה את זה לכל העולם, גם ליהודים וגם לגויים. כי הוא זה, הוא בעצמו זה השיר שיתגלה לעתיד, עם נקודות: נ' נח נחמן מאומן! נ' זה פשוט, אות אחת. נח זה כפול, שתי אותיות. נחמן זה משולש. נחמן זה מרובע. מאומן זה המקום שהוא נמצא, הוא מאומן. השם נחמן הוא ארבע אותיות זה שם הוי"ה. הוא כלול בהשם של השם יתברך י ק ו ק. זה ארבע אותיות של השם יתברך. י' פשוט, יה' כפול, יהו' משולש, הוי"ה מרובע. שם השם י ק ו ק משותף עם השם של רבינו! ככה רבינו כתב בהתורה ח' חלק ב', הוא מגלה: שם השם משותף בשם הצדיק. אם שם הצדיק מתפרסם בעולם מתפרסם השם יתברך בעולם". זה הכל תלוי בפירסום שם הצדיק! ופה הוא חותם שהוא זה הצדיק של השיר פשוט כפול משולש מרובע, הוא בעצמו הוא זה השיר. על ידי הפירסום של רבינו הקדוש יתקדש שם השם. עוד לא היה פלא כזה בעולם משום צדיק! נ' נח נחמן נחמן מאומן זה דבר חדש, זה חדשות לגמרי. רק נ' נח נחמן נחמן מאומן מספיק, זהו הכל. זה כל העולם, זה כל התורה כולה וכל ישראל, זה כל החכמות וכל.. הכל! כל הרפואות וכל הישועות, הכל בדיבור אחד! רק שיתפרסם שמו בכל העולם, זה השם שלו נ' נח, זהו כולל בו כל הנאולה וכל הישועות כלול בזה השם, ---- כל העולם לא ידע מנ' נח, לא דובר בשום ספר מזה, מעולם לא היה שום צדיק שחתם חתימה כזה של פשוט כפול משולש מרובע. זה פלא כזה.. רק הוא בעצמו גילה את עצמו שזה נ' נח נחמן נחמן מאומן. ורבינו הקדוש גם כן בחייו לא חתם ככה, זה נכתב ב'ליקוטי מוהר"ן' ורבינו הקדוש מדבר מהשיר הזה, אבל לא ידענו מזה, זה רק בהפתק הזה. וכאן הוא מגלה בפירוש לפני כל העולם: נ' נח נחמן נחמן מאומן, הוא בעצמו זה השיר שיחזור כל העולם להשם יתברך ---- אבל לגלות בפירוש שאני הוא זה רק בהפתק הזה! -----

[דף קמח] רבי נחמן הוא השורש שלנו ושל כל העולם. בו ובשמו נַחַ נַחְמָ נַחְמָן מאומן, זה השורש של כל הבריאה, של כל התורה ושל הכל. וזה מסוגל לחזור בתשובה ולכלל הישועות. צריכים להבין שזה מסוגל כי השורש של הגאולה והשורש של כל נפשות ישראל, להחזירם להוציאם ממקומות כאלו.. כל אחד מהיכן שנפל לשם. להוציא את כל העולם מהצרות. הצרות הם התאוות והכסף ותענוגיו העולם הזה. ולא צריכים את הכל, צריכים לאכול חתיכת לחם. בשביל מה כל הכסף והבנינים? רבינו הקדוש רבי נחמן, נַחַ נַחְמָ נַחְמָן מאומן, הוא כלליות כל התורה וכל הצדיקים שהיו מיום בריאת העולם. הוא משה רבינו, הוא אברהם, יצחק ויעקב, הוא כל הצדיקים! בחיר הבריאה! נַחַ נַחְמָ נַחְמָן מאומן כלול בזה כל הצדיקים וכל התורה! זה דבר קל להגיד, ומי שאומר נַחַ, אז הוא מחזיק, הוא נכנס בהשורש של הבריאה, בהשורש של כל התורה ושל כל הצדיקים, נכנסים בעולם אחר! רק כשמוכירים שם רבינו רבי נחמן, ככה כמו שחתום בחתימה בפתק הזה נַחַ נַחְמָ נַחְמָן מאומן, זה ממתיק כל הצרות וכל הדינים וכל העוונות וכל הנפילות וכל הכפירות של העולם. זה מספיק להחריב כל הסטרא-אחרא, כל החושך, הכל, מהפך הכל! שזה כח כוח.. כח חדש שלא היה מעולם! נַחַ נַחְמָ נַחְמָן מאומן, הוא משמח הכל, ישמח כל העולם, רק את הגויים לא. רבינו הקדוש אומר בתורה ב'ליקוטי מוהר"ן' שהגויים אינם בני-אדם כלל, רק חמורים. יש מהם שיודעים מלאכת החשבון ועוד ועוד, אבל אומר רבינו שכולם בהמות, חמורים, הם לא בני אדם, רק עם ישראל הם בני אדם. זה נכתב בספר 'לקוטי מוהר"ן', שידעו שהם חמורים. רבינו הקדוש גילה את זה, נַחַ נַחְמָ נַחְמָן מאומן, בשביל מי הוא גילה את זה אם לא בשבילינו? הוא גילה את זה בשביל גויים? בשביל בהמות, בשביל חמורים? הוא גילה את זה בשבילינו! הגויים אין להם כלים להבין ולדבר מזה, אולי יהיה להם איזה נגיעה בעלמא, הגוי אין לו כלום, הם לא בני אדם, הם כמו בהמה, פטורה מהכל. בני אדם זה רק אנחנו יהודים. כל הגויים בהמות! ככה אומר רבינו. הגויים לא מאמינים בשם ובתורה. לא צריכים לדבר אתם, לא צריכים להודיע להם מהשם של רבינו. (רבי ישראל נשאל כמה פעמים צריכים להגיד נַחַ?) תמיד, בלי סוף, בלי קץ. (כל הזמן?) כן. נַחַ, זה יש לו כת, זה פותח כל השערים, כל השערי רחמים, כל השערי תפלה, כל השערי תשובה, כל התורה! העקר הוא נַחַ נַחְמָ נַחְמָן מאומן! נַחַ נַחְמָ נַחְמָן מאומן זה כל העולם, זה כל התורה, כל החכמות. זה ענין סודי.. סוד מכל העולם! יכתבו נַחַ נַחְמָ נַחְמָן מאומן!

[דף קנ]. ...צריכים להדפיס כדי שיהיה לנו לחלק לכל אחד, זה צריך כל אחד. זה צריך להיות בכל מקום, בכל הרחובות, בכל חנות, בכל בית, בכל דלת. יש דלת צריך נַחַ! צריכים שיהיה מלא כל העולם בַּנַחַ! ...יש היום חברים שהם עושים שלמים עם השם הקדוש נַחַ נַחְמָ נַחְמָן מאומן. הם יודעים המלאכה, יודעים טוב איך לחבר ולעשות. זהו ניגון של פשוט כפול משולש מרובע, יהיה זמן שכל העולם יעשו נַחַ. כן, בכל השווקים בכל מקום איפה שילך יזמרו נגון נַחַ, כי כל הניגונים סובב נַחַ, כל הניגונים שבעולם! ----

[דף קנא]. ...ואנחנו משוררים את זה, מנגנים את זה כמו שכתוב בחתימה: נַחַ נַחְמָ נַחְמָן

שעשוי להתגלות בעת ביאת המשיח, השיר שיחזיר כל העולם להשם יתברך, לתורה, הוא בעל-הפתק, הוא רבינו הקדוש, מה שחתם עצמו בְּנֵחַ נְחָמָה נְחָמָה מאומן. זאת אומרת שהוא מגלה לנו שהוא זה השיר שיתגלה לעתיד הוא זה השיר! כל תורה מ'לקוטי מוהר"ן' וכל דיבור שגילה רבינו בעולם, או זה השיר שעל-ידו יהיה תיקון העולם. השיר הזה: פשוט כפול משולש מרובע, זה אני בעצמי, נְחָמָה! איזה נְחָמָה? מאומן! ---- הפתק זה מפלאות של רבינו, עולה על כל הפלאות של רבינו! זהו נס כזה.. לפני כמעט מאתיים שנה מפטירת רבינו, הוא כבר נפטר והוא מדבר איתי: "תלמידי היקר". ככה קבלתי במכתב. ----

[דף קעז]. ורבינו הקדוש כבש כל העולם, בְּנֵחַ נְחָמָה נְחָמָה מאומן, זה תורה של רבינו הקדוש, מי ידע מזה בעולם? שום צדיק לא גילה את זה, לא ידע מזה. לא רשום בשום גמרא מה זה בְּנֵחַ. רק רבינו הקדוש בעצמו גילה את זה, שהוא נְחָמָה, זה פרוש בְּנֵחַ נְחָמָה נְחָמָה, תכלית השלמות! שום צדיק לא ידע מזה, מה זה נְחָמָה, עכשו רבינו הקדוש מגלה לנו מה זה נְחָמָה בְּנֵחַ נְחָמָה נְחָמָה מאומן, בזה תלוי כל התורה וכל האמונה וכל האמת וכל האורות! רבינו הקדוש הוא בעצמו גילה זה, עוד לא היה שום התגלות מזה בעולם, עכשיו הוא בעצמו גילה מי הוא זה בְּנֵחַ נְחָמָה נְחָמָה, אתם ידעים מי אני? אני בְּנֵחַ נְחָמָה נְחָמָה מאומן... יש כבר 'לקוטי מוהר"ן', 'סיפורי מעשיות', 'לקוטי הלכות', עכשיו הגיע זמן הגאולה, התחיל להתעורר קצת פירסום רבינו. מישהוא שמע דבר כזה, פתק מן השמים? לא שמענו אם יש בעולם פתק כזה, "עליך אמרתי". נו, זה דבר חדש, ניגון חדש בעולם בְּנֵחַ. כל בני-ישראל, כל ארץ ישראל שואלים "מה זה בְּנֵחַ?" הם לא יודעים מה זה, אבל ברוך השם אנחנו יודעים שרבינו הקדוש גילה את זה שהוא זה בְּנֵחַ! כולם יתפלאו: "מה זה בְּנֵחַ?" כל החכמים, כל החילוניים, החילוניים כל העולם, לא יודעים מה שזה בְּנֵחַ. ולאט לאט הם ידעו, הם ישאלו: "מה זה, אני רוצה לדעת מה זה בְּנֵחַ, איזה ניגון זה?" וכשהם ידעו ויתקרבו לרבינו, יהיה נעשה עולם חדש! יש חדש, כל העולם שואל: "מה זה בְּנֵחַ, עוד לא שמעו ניגון כזה". הלומדים, החסידים, הם מקשים: "מה זה, מה זה בְּנֵחַ?" ירושלים, מאה שערים וכל העולם ישאלו: "אנחנו רוצים לדעת מה זה בְּנֵחַ, יש לך ניגון כזה, ניגון פלא כזה, מה זה?" זה ניגון עולמי בְּנֵחַ נְחָמָה נְחָמָה מאומן, זה "מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד", הניגון הזה הוא בלי סוף. כל העולם משוררים את זה, כל העולם, אפלו גויים משוררים את זה. רואים שכל העולם מקבלים את הניגון הזה, אנשים באים ומספרים: "שמענו ניגון כזה, בְּנֵחַ", מתמלא כל צרפת וכל אנגליה בְּנֵחַ. איטליה, סין, וכל המדינות, הם ישאלו: "מה זה בְּנֵחַ?" אין להם שום שאלה לשאול, רק על בְּנֵחַ: "מה זה בְּנֵחַ?" זה הניגון, אתם יודעים מה זה ניגון בְּנֵחַ? זה ניגון שהוא מסוגל לרפאות כל המחלות, הוא יכול לכל דבר! כן, כן, בְּנֵחַ, להגיד בתמימות, בפשימות, באמונה. בְּנֵחַ נְחָמָה נְחָמָה מאומן, זה קל מאד להגיד. הם רואים בעיניהם מחלה כזה שאין לה רפואה, סרטן, סרטן כזה.. ורבינו הקדוש אומר למחלה: "תלכי מכאן!" אז החולה נעשה חדש! "מה זה, מה קרה, איפה הלכה המחלה?" ואנחנו משוררים בְּנֵחַ.

[דף קעח] אנחנו, כמה שאנחנו יודעים מרבינו ככה היצר הרע הולך ומתרחק ונעלם! רבינו

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

הקדוש הורג אותנו עם כל החיילים שלו. אני זכיתי לראות בעיני ובליבי, ומה שזכיתי לראות ולשמוע פלאות כאלה, תפלה כזו, עבודת השם כזה, אמונה כזה, אמת כזה.. לא רואים, מיום בריאת העולם לא היה כזה. רק עכשיו מתחיל להתגלות נְחָם! עכשיו אנחנו קרובים וסמוכים אל הגאולה, עד היום הגאולה היתה "משיח, משיח", היום הוא משתנה. עד היום היה הדבור: "משיח, משיח משיח", והיום הוא נְחָם! (צוחק)... ----

[דף רה]. אנחנו רק מדברים, אבל הענין של רבינו הקדוש זה ענין פלא כזה שהוא לגמרי סוד מכל העולם, כל העולם כולם לא יודעים מה זה רבינו, הוא אמר: "אני סוד מכל העולם!" כולו סוד שלא נתגלה עדיין בעולם, זה ענין סוד שלא היה בעולם, סוד בפני כל הצדיקים, סוד, סוד, סוד. סוד כזה.. "חידוש כמוני עוד לא היה בעולם!" עוד לא היה חידוש כזה בעולם, חדש! זה רבינו הקדוש! כל הגדולים וכל החכמים וכל העולם כולם לא יודעים כלל מה זה רבינו נְחָם נְחָם נְחָם מאומן. אפלו דיבור אחד אי אפשר לגלות. ענין רבינו הוא סוד מכל העולם! סוד! כלום לא יודעים ממנו, כל העולם! אמת כזה, חכמה כזה, תורה כזה...

[דף רמז]. ...רבינו הקדוש גילה סוד, סוד גדול, זה נְחָם, עכשיו יש נְחָם נְחָם נְחָם מאומן. והוא גילה הסוד של רבי שמעון בר-יוחאי, הוא אמר תורה: "רבי שמעון הוא 'עיר וקדיש מן שמיא נחית', ראשי תיבות 'שמעון', ועכשיו יש 'נחל נובע מקור חכמה' ראשי תיבות 'נחמן', רבי שמעון מקבל ממני!" ----

[דף רמה]. ...רבינו הקדוש הוא למעלה למעלה מכל הצדיקים, מכל.. אור כזה לא היה עדיין בעולם! רבי שמעון הוא מרומנו בפסוק 'עיר וקדיש מן שמיא נחית', ועכשיו יש כבר נְחָם נְחָם נְחָם מאומן... רק עכשיו בזמן הגאולה התחיל רבינו להתגלות בעולם, בלי שום פעלות, מעצמו הוא מתפרסם. רבינו הקדוש גילה שהשם שלו זה נְחָם נְחָם נְחָם מאומן, שהוא העיקר של כל התורה, של הכל, של כל האורות. זה ניסים, ניסים מן השמים איך רבינו הקדוש חתם את עצמו נְחָם נְחָם נְחָם מאומן... ----

[דף רנא]. כשרבינו הקדוש הגיע לארץ ישראל, הוא הגיע עם התלמיד הראשון שלו, והוא בא על ציונו הקדוש של הרשב"י, אז הרשב"י הוא שאל את רבנו "מי-רון, מי?" אמר לו רבינו: "אני רון! רבי נחמן", נְחָם נְחָם נְחָם מאומן! מירון מי זה רון? אז אמר רבינו: "מירון.. אני!" רבי נחמן! מי רון רבי נחמן! אני! ----

[דף רפ"ד] נ נח נחמ נחמן מאומן הוא נותן רפואות לכל החולים הקשים שאי אפשר לעזור להם, רק יגיד - יקבל! ----

[דף שי]. הוי, אשרינו שאנחנו יהודים ואנחנו מזכירים את השם נְחָם נְחָם נְחָם מאומן! קודם כל אני הייתי שליח להודיע לך מהשם הקדוש הזה נְחָם נְחָם נְחָם מאומן. רבינו הקדוש רק לזכור את השם שלו נְחָם נְחָם נְחָם מאומן, נְחָם נְחָם נְחָם מאומן, זה ממתיק כל הצרות וכל הדינים וכל העוונות. אנחנו לא יודעים כלום, אין לנו שום ידיעה, שום תפיסה מה שזה. זה סוד, לא היה

מעולם. זה חדש לגמרי! העיקר הוא הצדיק, הצדיק... נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן, זה השורש של כל הבריאה, של כל התורה ושורש כל נפשינו ושורש של הכל. זה שורש כל הצדיקים וכל התורה! רק בזה הידברים נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן, בזה אנחנו נכנסים, אנחנו מקושרים בהשורש של הבריאה להשם יתברך. לא אני; רבונו הקדוש גילה את זה, הוא גילה שהשם שלו הוא נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן זה השם שלו, הוא יש לו כל הרפואות וכל הישועות וכל מה שאנחנו צריכים רק להזכיר את השם של רבינו נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן זה מספיק כל הרפואות בו, זה הכל! רק להגיד בפה את השם הקדוש הזה, נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן, זה ממתיק הכל, כל הצרות וכל הדינים וכל העוונות וכל הנפילות וכל הכפירות של העולם, זה מבטל ומשבר כל רע. זה מספיק להחריב כל הסטרא-אחרא, כל החושך, הכל, מהפך הכל! שזה כח כזה.. כח חדש שלא היה מעולם! ----

[דף שיא]. ...מה שזכינו עכשיו בדורות האלו לדעת כזה.. לדעת מזה הסוד נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן, אבל אנחנו לא זוכים לקבל את זה באמת, לא זוכים. אבל אף-על-פי-כן, אף-על-פי-כן השם יתברך גדול מאד, ורק להזכיר את השם הקדוש הזה, נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן, על כל דבר שלא בסדר, שמחריב ועושה נזק הוא מהפך הכל לטובה. זה חידוש פלא כזה שלא היה מעולם, זה חדש, חדש לגמרי! אנחנו שבורים מאד, אנחנו משוקעים בטומאה, אבל דיבור אחד מרבינו הוא מהפך הכל לטוב. רבינו הקדוש מחיה את כל אחד ואחד, הוא מהפך כל היסורים וכל הצרות וכל הכפירות וכל הנפילות וכל רע, הכל. מהפך ומחדש לגמרי. נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן הוא עושה הכל שלם, חדש, הוא חדש והוא עושה הכל חדש! ----

[דף שיב]. ...רק להזכיר את שמו של רבינו ז"ל, נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן זה המתקה והוא מרפא, מחזק, מחדש כל העולם רק בדיבור אחד. רק להגיד נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן זה מספיק לנו לרפאות אותנו, להחיות אותנו, לחדש אותנו. הוא עושה אותנו חדש לגמרי! אם יש חס-ושלום איזה צער, איזה יסורים, עוברים איזה דבר לא טוב, אז תיכף להגיד את השם הקדוש הזה, נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן מספיק! זה רפואה וכפרה והכל, הוא מהפך הרע לטוב! באופן אוטומטי הוא מהפך הכל לטוב, כל רע וכל העוונות וכל הכפירות וכל דבר, הוא מהפך הכל לגמרי לגמרי. אשרינו שזכינו, רפואות וישועות. אם סובלים או יש איזה עוון תיכף יגיד נְחֵם, הוא כבר מהפך הכל. זה מחדש הכל, מהפך לטובה! נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן זהו מהפך הכל ---- העיקר הוא אמת, להאמין בשם ובתורה. צריכים להתחזק באמונה אז תראה גדולות, תראה גדולות. רק להגיד, לשיר, נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן, לרפואה שלימה ברגלים ובכל הגוף. יהיה לך הכל חדש. רבינו הקדוש הוא פותח ונותן לב חדש, הוא נותן רגלים חדשים, הכל חדש. רק חזק ואמין באמונה, בעבודת השם, בהאמת. הכל בכח רבינו הקדוש. הכל להיפך, הכל לטובה, הכל לטובה! כדאי להתחזק באמונה, ולהזכיר רק השם נחמן, נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן, אמת כזה אין בעולם! אור כזה אין בעולם! נְחֵם נְחֵם נְחֵם מאומן זה גילה רבינו הקדוש, זה יותר גדול ויותר גבוה מהכל. זה עולה על הכל, על כל התורה, על כל.. על הכל! ----

[דף שיג]. ...היה כדאי כל המחלה, כל המחלה היה כדאי כדי לשמע מה ששמענו היום

מרבנינו, מה זה נְהָ. השם יתן לך רפואה שלימה מן השמים בלא רופאים ובלא ניתוח, רפואה וישועה וכל טוב. "יש ענין שנתהפך הכל לטובה", המחלה תתהפך לטובה, כן. רק נְהָ נְהָ נְהָ מאומן... תסביר גם למשפחה, אין לנו מה לדאוג, יש לנו רבי כזה שהוא נותן לנו כל הרפואות וכל הישועות. תלמד את כל החברים שישירו נְהָ נְהָ נְהָ מאומן, זה המפתח לכל הרפואות, לכל הישועות ולכל מה צריכים, מפתח! כן, להגיד כל היום נְהָ זה המפתח לכל הרפואות, לכל הישועות, זה הכל, הכל! כל אחד יש לו צרות, הוא צריך ישועות, או יחזור ויאמרו נְהָ נְהָ נְהָ מאומן, שיצאו מהצרות. תזכיר בכל עת צרה ובכל עת ושעה נְהָ, תשיר את זה בשיר בשמחה, זה דבר קל, זה לא עולה כסף, מוכן ומזומן, כן. וזה העיקר הכל, כי העיקר הוא רבנינו רבי נחמן. רק להגיד בפה נְהָ, לשיר בשמחה נְהָ, ועל-ידי זה יתקרבו לרבנינו וזה עיקר הגאולה. נְהָ נְהָ נְהָ בזה תלוי הכל כל הגאולה, וזה מסוגל לכל אחד בכלל ובפרט, לכל אחד שיתפלל ויגיד בפה: "זכות רבנינו הקדוש יגן עלינו ועל כל אחד מישראל, זכות נְהָ נְהָ נְהָ מאומן". יש לו לרבנינו הקדוש הכל, הוא המפתח של כל הרפואות וכל הישועות. רק תשיר, תשיר תמיד ותאמר בפה כל היום נְהָ נְהָ נְהָ מאומן. בבית יש ילדים? שישירו נְהָ נְהָ נְהָ מאומן. תשירו תשירו כל היום נְהָ נְהָ נְהָ מאומן. יש בו כל הרפואות שלנו וכל הישועות שאנחנו צריכים, תיכף ומיד! רק אמונה. לכתוב, לרשום: נְהָ נְהָ נְהָ מאומן, שמה יש הכל הרפואות והישועות וכל מיני תרופות וכל מיני טובות, כל מה שאתם צריכים יש לו, כל טוב. נְהָ נְהָ נְהָ מאומן. תרשמו את זה ותשירו בבית בכל פעם, נְהָ נְהָ נְהָ מאומן...

[דף שיד]. ...ברוך השם, אני שמח שזכית לשמוע כמה דיבורים מה שאי אפשר לדבר בפה. אשריך שזכית לשמוע מפלאות כאלה, פלאות כאלו שאין בעולם פלאות כאלה. כל הדרך אני התפללתי בשבילך ואמרתני הניגון נְהָ. נו, אתה מרגיש יותר טוב? נְהָ אז כבר הכל טוב, רק נְהָ נְהָ נְהָ מאומן, זהו הכל. כל התורה וכל ישראל וכל. הכל. כל הרפואות וכל הישועות של כל אחד ואחד, הכל בדבור אחד! אל תשכח את זה, תמיד יהיה לך במוח, בלב, נְהָ נְהָ נְהָ מאומן. הוא מהפך הכל. מהפך, מהפך, מהפך -----

[דף שכב]. ...אני לקחתי את זה הניגון וחיברתי אותו ביחד עם נְהָ, זה פשוט כפול משולש מרובע. הו.. הניגון כל-כך יפה, עדיין לא שמעתי ניגון כזה נְהָ. נְהָ זה הניגון הוא חדש, זה של רבנינו של ראש-השנה, הוא מודיע: "השם מלך, השם מלך, השם ימלוך לעולם ועד", זה הניגון!
--

[דף שכג]. ...פתאום נפתח אומן לכל העולם. עכשיו רבנינו הקדוש אמר לקומוניזם שיכנסו לקבר והוא כבש כל העולם, הוא נמצא באומן וכל מי שרוצה יכול לבוא לרבנינו. כל מי שרוצה יש אומן, יש נְהָ נְהָ נְהָ מאומן, או נתגלה כבר, ישנו בעולם -----

[דף שכד]. ...הו איזה חתונה יהיה לנו, אני לא יכול כל-כך לצחק, אין לי כח... העולם יסעו לאומן? כל העולם יסעו לירושלים! אם לא ירושלים אז אומן, או ירושלים או אומן. רבנינו הקדוש

הוא פה והוא יבוא לפה ונעשה פלאות, פלאות! אנחנו רואים כבר פלאות בְּנֶחָ, זכינו לְנֶחָ! כל העולם לא ידעו מִנֶּחָ, רק רבינו הקדוש בעצמו גילה את זה, אתם יודעים מי אני? אני בְּנֶחָ נְחָמָן מאומן! הוא הודיע לנו, גילה לנו... כל אלה שלא זכו להתקרב לרבינו אוי יהיה להם גיהנם, גיהנם כזה.. הם עזבו אוצר כזה חדש שלא היה בעולם. רבינו הקדוש הוא הודיע לנו, גילה לנו מיפה מן הים מה שהוא, הוא בְּנֶחָ נְחָמָן מאומן. כל הלומדים לא ביקשו ולא ראו ואינם יודעים, אנחנו עדיין לא יודעים, אבל נדע בקרוב יותר מכל העולם ----

[דף שכו]. ...רבינו הקדוש גילה לכל העולם מי המנהיג של ישראל בְּנֶחָ נְחָמָן מאומן, זהו המנהיג של כל ישראל מיום בריאת העולם, הוא הרבי! רבינו הקדוש הוא אמר תורה ב'לקומי מוהר"ן, מה הוא אמר? הוא אמר: מי הרבי של ישראל? שמי נְחָמָן בְּנֶחָ נְחָמָן מאומן, זהו הרבי של כל ישראל! ---- מי הרבי? ראש בני ישראל הוא הרבי, רבי נחמן מברסלב הוא הרבי! מי הראש בני ישראל? בְּנֶחָ נְחָמָן מאומן, הוא ראש בני ישראל, הוא הרבי! זה גילה רבינו הקדוש בעצמו שהוא הרבי שלנו, של כל ישראל. הוא הרבי שלנו, הוא לא שקרן, הוא הרבי. הוא נעשה רבי, הוא תמיד היה רבי, אבל היה בחושך ולא נגעו בו, אבל עכשיו כבר יכולים לומר עלי בכל יום, בכל עת, מתי שרוצים. כבר כל העולם אוהבים ורוצים את רבינו הקדוש, בלי השתדלות, בלי רבנים. נעשה הדבר מעצמו, זה רבינו הקדוש. רבינו הקדוש כבר גילה מי הוא הרבי. מי הרבי? בְּנֶחָ נְחָמָן מאומן. רבינו הקדוש הוא יתקן כל העולם עם השם שלו בְּנֶחָ. מספיק לכל העולם בְּנֶחָ. בשם הזה בְּנֶחָ נְחָמָן מאומן הוא כל התורה וכל החכמות וכל.. הכל! דיבורים כאלה לא היה מיום בריאת העולם, רק רבינו הקדוש הביאם לכותל המערבי. ----

[דף שמת]. רבינו הקדוש גילה מיפה מן הים מגדולתו, איך שאנחנו צריכים לו. הוא רצה מאד שאנחנו נתקרב אליו ונעבוד השם והוא גילה איך לעבוד השם. הוא גילה, הוא תיקן אותנו ואת כל הדורות, את כל הדורות. ככה הוא אמר. לא אני אומר. אני, מי אני? אני בְּנֶחָ נְחָמָן מאומן, זהו הרבי של כל ישראל ושל כל הצדיקים והוא הראש של כל התורה, של כל.. הכל... ----

[דף שסא]. ...כל מילה שגילה רבינו הקדוש בעולם נעשה עולם חדש לגמרי, חדש לגמרי! אתם יודעים מה זה נְחָמָן? בְּנֶחָ נְחָמָן מאומן, זהו, יש עכשיו בעולם כבר רבינו הקדוש. יש כבר בעולם בְּנֶחָ. מה שזה עוד לא יודעים כלום, כל העולם לא יודעים כלום מה זה בְּנֶחָ נְחָמָן מאומן. בְּנֶחָ נְחָמָן מאומן זהו כל התורה כולה וכל החכמה שבעולם! בְּנֶחָ נְחָמָן מאומן הוא הכל! מה שסבלתי.. אינני יודע איך אני חי בעולם! כל ימי חי, כל העולם, כל מי שראה אותי בשוק היה מראה בידו: "הוא ברסלב ברסלב", אני הייתי ללעג וקלס. היה לי עשרה ילדים ולא היה לי לתת להם לא לחם ולא בגד ולא כלום. אני הייתי האחרון. רבי ישראל קרדונר הוא בא מרוסיה, הוא היה מקורב לרבינו הקדוש וכולם אמרו שהוא כזה שבין חסידיו ברסלב אין כמוהו. אני נתקרבתי אליו ואז היה התנגדות גדולה על ברסלב, וברוך השם אני עמדתי במלחמה עם כל הגדולים. גם המשפחה וכולם היו מתנגדים, ומה שאני סבלתי על שאני

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

ברסלב. אבל יש כח חכמה כזה שהוא נותן חיים וחיות וזה רבינו הקדוש, רבי נחמן, נחמן נחמן מאומן... אני הייתי לא פעם אחת קרוב למיתה ולא היה לי שום תקווה לחיות, וברוך השם רבינו הקדוש החיה אותי והוציא אותי מהכל. וכשאני משורר נחמן, אז כבר כולם בורחים. אני כבר הייתי בידו של מלאך המות, הוא רוצה להוציא אותי, אבל אני זמירתי נחמן אז הוא הלך, ברח, ברח!... ----

[דף שסב.] ... העולם צחקו ממני, ועכשיו.. עכשיו אני מצחק מכל העולם! אתם יודע מי אני? רבינו הקדוש אמר להאנשים שלו, אתם יודעים מי אני? לא, לא, אתם לא יודעים. אני נחמן נחמן נחמן מאומן, אני הרבי של כל ישראל! אני הרבי של כל היהודים! נחמן נחמן נחמן מאומן... ----

[דף שעא.] ...צריכים לומר לחולה שיגיד נחמן נחמן נחמן מאומן, שוין! יש בו כל הישועות וכל הרפואות! ----

[דף תיז.] ...וזה אנחנו לא מבינים. יכול להיות שיתגלה רבינו, שיתקרבו נפשות כאלה שיש להם מוח גדול. אחד יכול לקרב מיליונים לרבנו על-ידי הדיבור שלו, אז כולם כבר יאמרו: "אוי אוי, נחמן נחמן נחמן מאומן", כולם ישליכו את כל הכסף וכל התאוות ----

[דף תלמ.] ...העיקר הוא רק רבינו הקדוש, זה צריך להאיר לכל העולם, לכל ישראל. כל זמן שזה עדיין לא נתגלה אין כלום, אין לנו כלום! הלב שלנו, הלב שלנו מספיק לנו, הוא נותן לנו אור וחיות על כל דבר, על כל דברי התורה, רק אמת ואמונה. נחמן נחמן נחמן מאומן הוא מחיה ומחדש ומתקן כל ישראל. ----

[דף תמב.] ...זה הפתק, זה רמז שהעיקר הוא רבינו, רבינו הקדוש הוא מגלה שהוא זה השיר שיתער לעתיד ושיהפוך את כל העולם להשם יתברך ולתורה, נחמן נחמן נחמן מאומן זה סוד מכל העולמות! ----

[דף תפז.] ...רק הסוד הזה שגילה אני זה נחמן. מי זה נחמן? נחמן, אתה יודע מה זה נחמן? נחמן נחמן נחמן מאומן! אז יתגלה לנו אולי איזה אור, איזה אור מהאור שאנחנו צריכים להושיע ----

[דף תפח.] רבינו הקדוש אמר דיבור דיבור קל.. שכחתי, היה לי מה לדבר איזה דיבור שהוא ושכחתי. זה מספיק, אני נחמן נחמן נחמן מאומן (צוחק)... ----

[דף תצז.]...הצדיק עומד בין שמד לרצון, הוא מהפך משמד לרצון! שמד זה ירידה הכי גדולה שאי אפשר לעזור כלל, שמד! הוא מהפך, הצדיק משה עומד בין שמד לרצון, הוא באמצע, הוא מהפך משמד לרצון. שמד זה החושך הכי גדול, ורצון הוא הפך של שמד. הצדיק עומד בין שמד לרצון. הוא מהפך משמד לרצון, דיבור אחד רק נגד כל העולם! מה, שמד? יש רפואות נחמן! ----

אני אשיר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

[דף תצא.]...הולים כאלה, אי אפשר לעזור, רק נְהַןְהָ נְהַמְן מאומן! אתם יודעים מי אני?
אני נְהַןְהָ נְהַמְן מאומן (צוחק)... יש עוד נְהַמְן? נְהַןְהָ, שיר ניגון כזה שהוא יכול להפוך כל
העולם להשם יתברך. אני נְהַמְן! איזה נְהַמְן? נְהַןְהָ נְהַמְן מאומן. אתה יודע מי הרבי? הרב"
הוא 'ראש בני ישראל', זה הרבי! הוא מדבר בכל תורה לכל אחד מישראל: "אתם יודעים מי
הרבי? 'ראש בני ישראל' הוא הרבי! ואני נְהַןְהָ נְהַמְן מאומן, אני הרבי! אני נְהַןְהָ נְהַמְן
מאומן, שזה ניגון כזה שהוא תיקון ורפואה וישועה לכל אחד! ----

[דף תצה.]...ורבינו הקדוש היה אחריו. רבינו הקדוש, שמו נְהַמְן, וזה משמעות נְהַןְהָ
נְהַמְן מאומן. יש עוד ועוד, מעינות, מעינות, מעינות... הם אף לרגע לא עוזבים אותנו, לא
עוזבים אותנו אף לרגע! (מי, רבינו?) אני גם! יש עוד ועוד ועוד ועוד ועוד, בלי סוף ותכלית!
הבעל-שם-טוב הקדוש בא אל רבינו הקדוש, להנכד, ושאל אותו מדוע הוא מצער אותנו,
כשעולה העבודה של רבינו.. אז הוא מתבייש שהוא חי! הוא אמר לרבינו: "מה, מדוע אתה
מצער אותנו? כשעולה לשמים העבודה שלך אצל השם יתברך.. אז אנחנו מתביישים ממנה,
מתביישים מתבטלים לגמרי! אין לנו שום פנים!" ----

[דף תק.]...עכשיו יתגלה בעולם רבי נְהַמְן. הוא אמר שהשם שלו נחמן, זה פשוט כפול
משולש מרובע. איך? נְהַןְהָ נְהַמְן מאומן, השוכן באומן. רבי נחמן גילה אור כזה, זה כח חדש,
אור חדש שלא נתגלה עדיין בעולם, ----

[דף תקנ.]...היה עולם חדש לגמרי, נְהַןְהָ נְהַמְן מאומן הוא מצחק מכל העולם. רק הניגון
נְהַןְהָ נְהַמְן מאומן זה השם של רבינו וכל הצדיקים כלולים בשם הזה כל התורה וכל הצדיקים והכל כל הדורות אני נְהַןְהָ
נְהַמְן מאומן אני.. רבי נחמן! זה נְהַןְהָ נְהַמְן מאומן! אני ראשי תבות נְהַןְהָ נְהַמְן מאומן, זה
כבר כלול כל העולם עם כל.. הכל! תיקון, תיקון, תיקון, תיקון ----

[דף תקכג.]...והרבי, צריכים לחפש מאד רבי, רבי שיוכל לעזור לנו. הרבי של העולם הוא
רבינו הקדוש, רבי נְהַןְהָ נְהַמְן מאומן. הוא הרבי של כל העולם, של כל ישראל, הוא הרבי של
התורה ושל כל ישראל! אשירנו מה טוב חלקנו שיש לנו רבי כזה... אתה יודע מי אמר את זה, נְהַןְהָ
נְהַמְן מאומן? מוכרחים, הם צריכים להמתין עד שיבוא משיח, אני לא יכול ללכת מכאן
קודם. אני לא יכול ללכת מכאן, רק עד שיבוא משיח. מה! מה אתה חושב... "מאד היה קשה לי
לרדת אלך תלמידי היקר להגיד לך כי נהייתי מאד מעבודתך ועליך אמרתי האש שלי תוקד עד
ביאת משיח נְהַןְהָ נְהַמְן מאומן" ----

[דף תקכד.] מי גילה את זה, נְהַןְהָ נְהַמְן מאומן, אנחנו לא יודעים אף אתה, רק
רבינו הקדוש גילה מזה. אתם יודעים מי אני? אני נְהַןְהָ נְהַמְן מאומן. אני אודיע לכם מי אני,
אני נְהַןְהָ נְהַמְן מאומן. אתם לא יודעים מי אני, אני נְהַןְהָ נְהַמְן מאומן. אני אודיע לכם מי
אני אני נְהַןְהָ נְהַמְן מאומן. אתם יודעים מי אני לא, אתם לא יודעים, אני אודיע לכם, אני נְהַןְהָ

אני אשיר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

נְחֵם נְחֵמָן מְאוּמָן. זהו אני... כל העולם לא יודעים מי אני, זה לא כל-כך קשה. איפה הטלויזיה, איפה הידיעות האחרונות, איפה הם? מדוע הם לא ידעו מי אני! צריכים להודיע לכל העולם מי אני! אני נְחֵם נְחֵמָן מְאוּמָן! כל העולם! כל הממשלה לא יודעים מי אני! אני אודיע לכם פה, עכשיו, מי אני: אני נְחֵם נְחֵמָן מְאוּמָן. צריכים להודיע לכל העולם. הם לא יודעים מי אני! אני נְחֵם נְחֵמָן מְאוּמָן! אני נְחֵם נְחֵמָן מְאוּמָן. זהו הכל! אתם יודעים כבר מי אני... כל העולם לא יודעים מי אני ואני אודיע לכם, אני נְחֵם נְחֵמָן מְאוּמָן. הטלויזיה עוד לא באה? מה זה אתם? אין להם שכל, כל הטלויזיה צריכים לבוא להגה! אני נְחֵם נְחֵמָן מְאוּמָן. אני, אני מודיע לכם, מה שכל העולם לא יודעים אני מודיע לכם: אני נְחֵם נְחֵמָן מְאוּמָן. כל העולם לא יודעים ולא יודעים מי אני, אני אודיע לכם מי אני, אני נְחֵם נְחֵמָן מְאוּמָן, זהו!...

[דף תקכה.]. ...איך בא לעולם הזה פתק כזה, נְחֵם נְחֵמָן מְאוּמָן. זה אף אחד לא ידע מסוד הזה, רק רבינו הקדוש גילה שהוא נחמן. הוא גילה חיותנו ותקותנו וכל עיקר חיותנו וכל ישראל. הוא כולל כל התורה וכל הצדיקים וכל הקדושות. נְחֵם נְחֵמָן מְאוּמָן זהו כולל בריאת כל העולם, בזה כולל כל התורה וכל הצדיקים וכל הפלאות וכל האורות הפלאות, כן. אוי ווי זה יעשה עולם חדש, כבר ברוך השם הוא בזה העולם, נְחֵם נְחֵמָן מְאוּמָן... נְחֵם נְחֵמָן מְאוּמָן מְאוּמָן, רק רבינו הקדוש גילה את זה, אף אחד לא ידע מסוד הזה, אפלו צדיק אחד לא ידע מזה הסוד, רק רבינו הקדוש לבד. רק הוא גילה את זה: אתה יודע מי זה נחמן? זה נְחֵם נְחֵמָן מְאוּמָן זהו הכל! רק רבינו הקדוש גילה: אתה יודע מי זה נחמן? אני נחמן! אני אני אני אני, אני נְחֵם נְחֵמָן מְאוּמָן! כן, רק הוא גילה זה הסוד, זה סוד מכל העולם והוא בעצמו גילה לנו: אתם יודעים מי זה הרבי של העולם, של כל ישראל? רבי נחמן מברסלב, נְחֵם נְחֵמָן מְאוּמָן! רבינו הקדוש לבדו הוא גילה את זה מה זה נחמן: נחמן זה אני! נְחֵם נְחֵמָן מְאוּמָן זה אני. אין אחר! כבר חתמתי את שמי ואני, אני כבר חתמתי את שמי: נְחֵם! אתם יודעים מה זה נְחֵם? נו, תגידו, אם אתם יודעים אז תגידו מה זה נְחֵם? עכשיו אתם יכולים להגיד מה שאתם רוצים, אני אמרתי כבר את שמי: נְחֵם. מה זה נְחֵם? ...

[דף תקכו.]. אני ראש בני ישראל ראשי-תבות רב"י. אני הרבי! מי הוא הרבי? נְחֵם נְחֵמָן מְאוּמָן. אני אומר, אני הכל! אתם יודעים מי אני? אני ראש בני ישראל ראשי תבות רב"י, אתם יודעים מזה? אני הרבי, כן! אתם לא מכירים אותי, מי אני. אני נְחֵם נְחֵמָן מְאוּמָן! הוא יגיד לכל העולם שאתם לא יודעים מה זה נְחֵם, איך אתם יודעים, איך אתם יכולים לעזור? (צוחק)...

[דף תקלב.]. נְחֵם נְחֵמָן מְאוּמָן נְחֵם נְחֵמָן מְאוּמָן זה השם של רבינו, וזהו כולל בריאת כל העולם, כל הצדיקים כלולים בשם הזה, כל התורה וכל הצדיקים וכל האורות הפלאות והכל, כל הדורות. עוד לא פלא כזה בעולם משום צדיק. זה גילה רבינו הקדוש. נְחֵם נְחֵמָן מְאוּמָן זה דבר חדש. נְחֵם נְחֵמָן מְאוּמָן זה יותר גדול ויותר גבוה מהכל. זה עולה על הכל, על

כל התורה, על הכל. רק נְהַיְנוּ נְהַיְנוּ נְהַיְנוּ מאומן, מספיק, זהו הכל. זה כל העולם, זה כל התורה כולה וכל ישראל, זה כל החכמות וכל.. הכל! כל הרפואות וכל הישועות, הכל בדיבור אחד! נְהַיְנוּ נְהַיְנוּ נְהַיְנוּ מאומן הוא עושה הכל שלם, חדש, הוא חדש והוא עושה הכל חדש! רק להזכיר את השם של רבנו, נְהַיְנוּ נְהַיְנוּ נְהַיְנוּ מאומן, זה מספיק. זה דבר קל להגיד, ומי שאומר נְהַיְנוּ, אז הוא מחזיק, הוא נכנס בהשורש של הבריאה, בהשורש של כל התורה ושל כל הצדיקים, נכנסים בעולם אחר. רק להגיד בפה את השם הקדוש הזה, נְהַיְנוּ נְהַיְנוּ נְהַיְנוּ מאומן, זה ממתיק כל הצרות וכל הדינים וכל העוונות וכל הנפילות וכל הכפירות של העולם. זה מספיק להחריב כל הסטרא-אחרא, כל החושך, הכל, מהפך הכל. שזה כח כזה.. כח חדש שלא היה מעולם! ----

[דף תקלג.] כן, להגיד כל היום נְהַיְנוּ זה המפתח לכל הרפואות, לכל הישועות, זה הכל, הכל! נְהַיְנוּ, זה יש לו כח, זה פותח כל השערים, כל השערי רחמים, כל השערי תפלה, כל השערי תשובה, כל התורה. הוא יש לו כל הרפואות וכל הישועות וכל מה שאנחנו צריכים. צריכים שיהיה מלא כל העולם בנְהַיְנוּ... הניגון נְהַיְנוּ זה ניון שהוא מסוגל לרפאות כל המחלות, הוא יכול לכל דבר. נְהַיְנוּ נְהַיְנוּ נְהַיְנוּ מאומן הוא נותן רפואות לכל החולים הקשים שאי אפשר לעזור להם, רק יגיד יקבל! רק הניגון נְהַיְנוּ כל העולם הם בתיקון גמור. רבינו הקדוש הוא יתקן כל העולם עם השם שלו נְהַיְנוּ. מספיק לכל העולם נְהַיְנוּ. אני נְהַיְנוּ נְהַיְנוּ נְהַיְנוּ מאומן, שזה ניון כזה שהוא תיקון ורפואה וישועה לכל אחד. אנחנו לא יודעים כלום, רבינו הקדוש ריחם עלינו, הוא גילה מפה מן הים מי הוא, מי יודע נְהַיְנוּ? בלי זה אין חיים, אין כלום... נְהַיְנוּ נְהַיְנוּ נְהַיְנוּ מאומן הוא הכל! אני אודיע לכם מי אני: אני נְהַיְנוּ נְהַיְנוּ נְהַיְנוּ מאומן. זהו אני! אני.. רבי נחמן! זה נְהַיְנוּ נְהַיְנוּ נְהַיְנוּ מאומן! אני ראשי תבות נְהַיְנוּ נְהַיְנוּ נְהַיְנוּ מאומן, זה כבר כלול כל העולם עם כל החכמים, עם כל.. הכל!

חיי מוהר"ן (עמ' שע"ה)

מעלת תורתו וספריו הקדושים

אמר: העולם לא מעמו אותי כלום עדיין, אילו היו שומעין רק תורה אחת, שאני אומר עם הניגון והריקוד שלה, היו כולם בטלים בביטול גמור, היינו כל העולם כולו אפילו חיות ועשבים וכל מה שיש בעולם, הכל היו מתבטלים בכלות הנפש מגודל עוצם התענוג המופלא והמופלג מאוד מאוד. ואפשר להבינו, כי מי שהוא יודע ניון וריקוד, הנה מי שמנגן מטבע הניגון, שנמשך נפש השומע אחר הניגון ומתבטל בכלות הנפש אחר תנועות הניגון כפי כל תנועה ותנועה של הניגון כפי מה שיש כוח לאותה התנועה לשבר ולעורר הנפש להמשיכה אחריה, מכל שכן מי שיכול לרקד שיהיה הריקוד מכוון ממש כפי תנועת הניגון, כי יש תנועות בכל איבר ואיבר ששייך לתנועות הניגון, שאצל זאת התנועה צריכין לנענע בראשו או לכפול עצמו וכיוצא בשאר איברים וברגלים, שצריכין לעשות תנועה בגופו וברגליו כפי תנועות הניגון מכוון ממש.

ובפרט מי שמנגן ניגון עם דיבורים ושיר, שמסדר שיר ודיבורים עם תנועת הניגון, שהשיר והדיבורים שייכים בכוון גדול להניגון, שמשקל השיר מכוון ממש כפי נעימות הניגון, וגם הריקוד מכוון ממש כפי נעימות הניגון ומשקל השיר, כי כולו אחד, כשזוכין לשמוע ניגון כזה עם שיר ודיבורים ועם ריקוד כזה, שכולם שייכים זה לזה בכוון גדול ממש, כי הדיבורים, דהיינו השיר והניגון והריקוד כולו אחד ממש, כשזוכין לשמוע זאת, אזי מתבטלים ממש בכלות הנפש מגודל עוצם התענוג המופלא. והוא התענוג הגדול מכל התענוגים, ואין תענוג גדול מזה, ומי שלא מעם זאת אינו יודע כלל מתענוג. אשרי עין ראתה זאת, כי גם בעולם הבא אין הכל זוכין לשמוע ולראות זאת, רק מי שטרח בערב שבת וכו' [עבודה זרה ג.]. ואלו העומדים סביבו, אין יכולין ויודעין מה לעשות, רק יש להם כלות הנפש והשתוקקות נפלא מעוצם התענוג, והוא עומד באמצע ועושה כנ"ל. (והבן הענין היטב, כי אי אפשר לבאר זאת בכתב, ומי שהוא יודע ניגון וריקוד, יוכל לשמוע מעט בליבו עוצם נעימות עונג והשתוקקות הנ"ל בכלות הנפש ממש, עד שמתבטלים לגמרי, והבן).

גם כל מי שסמוך ומקורב יותר, נעשה אצלו כל התנועות ממילא, כנראה בחוש במשל הנ"ל, שמי שסמוך יותר אל הניגון והריקוד ומבין ביותר, נעשין אצלו ממילא כל התנועות של הניגון והריקוד מחמת גודל התענוג, כנראה בחוש, שכשאדם שומע ניגון וריקודים מחמת התענוג שנמשך אחר הניגון, הוא עושה אחריו גם כן אותן התנועות, והוא מנגן ומרקד גם כן קצת, כי נעשה אצלו ממילא תנועות הניגון והריקוד, כמו כן כשמוקרב יותר אל הקדושה, כל מה שסמוך יותר אל התורה והניגון והריקוד, נעשה גם כן אצלו התנועות של כל הנ"ל של הקדושה ממילא. כל זה שמעתי בעצמי.

ובלשון אשכנזי שמעתי, שאמר בזה הלשון: זיי זאלן מיך הערן איין תורה מיט דעם ניגון און מיט איין מאנגן, וואלט די גאנצע וועלט אויס גיגאנגען. [אילו היו שומעין רק תורה אחת שאני אומר עם הניגון והריקוד שלה היו כל העולם כולו מתבטלין בכלות הנפש] וחזר ושאל: וואס האב איך גיזאגט [מה אמרתי]. והשיב לו הרב רבי נתן ז"ל שאמר ככל הנ"ל. ואמר לו רבינו ז"ל: וואס מיינסטו, [מה אתה סובר] אפילו חיות ועשבים וכו' (אילו שמעו ממני תורה אחת עם הניגון ועם הריקוד היה כל העולם גווע... מה אמרתי... מה אתה סבור? אפילו וכו') ככל הנזכר לעיל.

37. חדשות. רבי נחמן אמר שממנו ועד משיח, כבר לא יהיו חדשות. אם כן שואלים, מה עם נח, הלא דבר גדול כאן נתחדש?

התשובה היא: לגבי ההנהגה הכללית, רבינו היה ויהיה המנהיג היחידי לדורות הללו שזה אומר: כל סולם הערכים והעדיפויות ימשיך להיות על פיו. אולם בתוך אותה ההנהגה עצמה, אותו הנחל, נובע הוא ולא מפסיק להתחדש ולגלות עצות נפלאות שעדיין לא חזה אותם איש.

לתופעה זו, רבי נתן רמז בשורות הבאות: "ואם בעוונותי הרבים, קלקלתי כולם [העצות], אני

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

יודע ומאמין שיש לך עוד רמזים רבים והצלחות וישועות ועצות נפלאות אשר גלית להם
[לצדיקים] לבד, אשר לא גילו אותם עדיין בעולם אשר על ידם יש לי תקווה עדיין". [ליקוטי
תפלות ח"ב, לו]

38. קידוש. "אור החיים הקדוש" מסביר כי עץ הדעת טוב ורע שאדם וחוה אכלו ממנו, ענבים
היה, ועוד היה אדם אמור לעשות עליהם קידוש אחרי כניסת השבת. אלא שכל מבחנו היה לפני
הזמן, היינו כשלא היו אותם הענבים בשלים כל צרכם...

נמצא לפי זה, שעיקר הפנים היה "דחיקת השעה" ואילו היו ממתנים מעט, אז היו מתקנים,
מבשלים ומעלים את העץ, ומתקנים בכך גם את כל העולמות.

ברור שעיקר התיקון יהיה גם באותו הנושא, כי "אין הדין נמתק אלא בשורשו" (אין הבעיה
נפתרת כי אם במיפול הנכון בעצם סיבתה, היינו ברובד היסודי שממנה היא נובעת).

נמצאנו רמז מעניין לקשר שבין השיר החדש לתיקון החטא הקדמון, ולתפקיד שירת נח בשלב
הסופי של אותו התיקון, כי הלא "קידוש יין" עולים 492 (עם 2 התיבות), כמניין נַחַן נַחַם
נַחֲמָן מאומן (עם הכולל)!

ולמי שירצה להתעמק בעניין ולמעום מעט מן היין הזה, ימשיך נא לעיין באותה ההלכה, בה רבי
נתן חיבר יחד את שני הנושאים: "ועל ידי ה' דהששי נשלם השם הקדוש הוי"ה ברוך הוא
שהוא בראשי תיבות: יום הששי ויכלו השמים, שמשם מתחילין הקידוש בשבת שאז נכללין
ששת ימי המעשה בשבת, שהוא בחינת חידוש העולם של לעתיד שעל ידי זה זוכין לשיר
פשוט כפול משולש מרובע שהוא בחינת ד' אותיות הוי"ה. וזהו בעצמו בחינת ע"ב [72]
תיבות של קידוש. כי שיר פשוט וכו' עולה ע"ב כנ"ל, כי הקידוש על היין הוא כבחינת שיר
הנ"ל כבחינת (ברכות ל"ה) "אין אומרים שיר אלא על היין". היינו שיר פשוט וכו' שעולה
ע"ב [72] בחינת ע"ב תיבות דקידוש עם שתי תיבות יום הששי. כמובא שהכל כלול בשם
הוי"ה (שמרומז בראשי תיבות יום הששי ויכלו השמים וכנ"ל) גם תיבת "ויכלו" עולה ע"ב
כמובא. כי "ויכלו", לשון תכלית, שבסוף יום הששי בלתי מלאכתו של יוצר בראשית
שעיקרה בשביל התכלית, שהוא שבת, שהוא תכלית שמים וארץ, שעיקר התכלית הוא
השיר והניגון הנ"ל שעולה ע"ב [72] שיתער [שיופין] אז, וכו' וכנ"ל". (הלכות קריאת התורה,
ו - סי' ל"א)

42. ארץ ישראל. "וגם עיקר השיר והניגון הוא בארץ ישראל, כמו שכתוב אך נשיר את שיר
ה' על אדמת נכר" ("זמרת הארץ" ח').

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

ג נח נחמן מאומן

א ג נח כסגולה

אותו אוצר חביב וסגולי, אשר שווה הון רב, אם אך נרצה לקבלו כפי כבודו, בזוכרנו שכל פארו של עמנו כעם סגולה הוא נכונותו לקבל סגולות כפי שכתב זאת איש סגולה, וזו לשונו:

"על ידי שאנו מקבלין ומקיימין המצוות הסגוליות, על ידי זה אנו נקראין "עם סגולה" ובפרט הצדיק האמת שכל הרמ"ח אברים ושם"ה נידין שלו הם כולם תורה ומצוות על כן הוא כולו סגולה!"

ר' געציל לויבאוונע ז"ל

עצות רבות ופותרונות נפלאים נובעים מהפתק הקדוש, אולם עיקר הסגולה הנמצאת בהישג יד כל אדם, היא: לומר ולשנן לשיר ולרנן ולזמר בכל עת ולכל צורך, את השם של רבי נחמן בצורה זו: ג נח נחמן מאומן.

זה מועיל לכל הישועות, לרפואה, לפרנסה, לשלום בית, לתיקון נשמה, להתקרבות להשם יתברך ולקרב את הגאולה.

שם עמ' 107

כיצד הגיע הצדיק לכך, שאותיות שמו תהיינה מכילות עוצמה ומפיקות אורה? הלא עוד אנשים רבים נקראו באותו שם ומה ההבדל ביניהם עד שנוכל לומר עליו "זה ינחמנו"?

כדי לענות, נזכיר כלל אחד המובא ב"שיחות הר"ן": "דע שהשם שנתנים לו לאדם, הוא לפי הפעולה שיש לו לאדם לעשות בעולם." (שיחות הר"ן צ"ה) [ויאמר ה' אל משה כתב זאת זכרון בספר ושם באזני יהושע כי מחה אמחה את זכר עמלק מתחת השמים:]

האדם בא לעולם מוסמך ביעוד מיוחד - ומשימה זו מרומזת בשמו, כלומר במשמעות השם או בשאר דרכים הנזכרים לעיל.

בדרך כלל, השם של כל ילד נשלח בהשגחה פרטית למחשבת ההורים כדי לציין את ייעודו של הרך הנולד.

והיה כי יגדל הילד, כשיזכה על ידי יגיעתו, עבודתו והיפושו לחשוף את עניין משימתו וגם ישתדל מאד למלא אותה, אזי הוא יוציא לפועל את הכוחות שהיו שוהים בתוכו וממילא גם בתוך אותיות שמו - כפומנציאל, הוא ידליק אותן והן יאירו כפנסים, עד הפינות הכי אפלות.

נמצא שבזכות כל צעד קדימה לקראת מילוי המשימה האישית שלנו, תתנוצץ לנו איזו אות

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

נוספת, טעם חדש או תנועה מבריקה.

והיה כשהעובד יתקדם עוד, כל האורות, הטעמים והתנועות האמורות תצטרפנה ותאירנה זו את זו באור גדול כאבוקה, וכמו שכתב רבי נתן: "שמו של אדם מאיר למעלה כפי מעשיו."

ובכן בזכות עבודתו, הצדיק "הדליק" את האורות הגנויים בתוך אותיות שמו, ואנחנו הבאים אחריו, בכוח הזכרת שמו בלבד מעוררים ושוב מדליקים את הנרות הללו אצלנו למטה, סמוך למציאות המגושמת שלנו.

כי האותיות הללו הפכו לצינורות המשפיעים מעצם אור נשמת הצדיק על האדם ההוגה - עד שבהזכרה זו בלבד, פועלים דברים עליונים, שינויים במטבע, ניסים ממש.

כל זה נאמר באופן כללי, לגבי הזכרת השם של כל צדיק שיהיה, אולם קיימים בזה הבדלים חשובים הקשורים למהות הספציפית של הצדיק, שאותו אנחנו מזכירים.

...ומה נאמר על חרימת שמות השבטים על אבני החושן - איזו עוצמה נבואית נתעוררה אז, עד שהיו השמות הללו מאירים ומורים הוראות, מזהירים ומשדרים הוהרות אשר לעתיד נוגעות... (גם על נקודה זו נחזור להלן).

וכן להפך, מהצד השלילי: "ושם אלוהים אחרים לא תזכיר", אומר האר"י ז"ל: פן תוסיפו להם בוח ח"י - מכאן שההזכרה כפה על ידי האדם גורמת התפתחות לכוחות רוחניים הנמצאים מכבר, ומעוררת ומפעילה אותם ממש, והכל לפי המהות והכיוון.

...נוסף לכך, התלמוד מרבה לשבח את ערכם הרוחני של שמות הצדיקים ובפרט בנוגע להזכרתם במשך התפילות.

מעשה מפורסם עם רבי מאיר בעל הנס שגילה את מעלת הזכרת השם שלו במשפט סגולי ידוע: "אלהא דמאיר עננו!" (מסכת עבודה זרה י"ח) עיין שם ובכל המפרשים, ותבין שאילולי הצורך לעורר את הכוח הסגולי הנמצא בתוך שמו, לא היה צורך כלל להזכיר אותו, והיה מספיק להתפלל בצורה פשוטה, כגון: "אלהא עננו!" ותו לא. מכאן שהשם מאיר - מאיר באמת!

וכן הגמרא מגלה לנו את העוצמה הטמונה בשמו של המשיח אשר יצירת שם זה היא מן הדברים אשר קדמו לבריאת העולם (תנא דבי אליהו ל"א, נדרים ל"ט, פסחים נ"ד, ועיין היטב בפירוש המהרש"א).

ואפשר לרמז כאן שאת השם 'משיח' ניתן להרכיב בצירוף: שם ח"י, שעל משמעותו נחזור בע"ה בהמשך במאמר מיוחד.

המפרשים מסבירים כי קדימה זו הייתה לצורך קיום העולם בבחינת "הקדים רפואה למכה" ("קרן תשובה" מהרב חזן ז"ל).

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידיים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

כיוון שגלוי וידוע לפני כסא כבודו יתברך, שיבואו זמנים, במ יתעוררו מכות כאלו, שלא תועיל כנגדן שום עצה ושום תרופה מן המוכרות. אז יתגלו ברחמי סגולות נפלאות שיועילו למצב. אחת מהן: שמו של משיח!

וכן מובא בשירת רבי יחיאל מענדל ז"ל, מחשובי תלמידי רבינו שבדור הקודם: "נשמתיך ושמך, הם משבע דברים שקדמו לעולם." (שיר ידידות, א)

ולכן לא נתפלא שלפני שמש הגאולה "יגון" שמו ויתגלה עם כמה נונים כגון בשירת נ נח, כי אז יתרבה הצורך בתרופות ובעצות חזקות. עיין נא בחלק השלישי, מאמר "יגון שמו".

מצוה לערוך חגיגת סיום כשגומרים אחת ממסכתות הש"ס וכך נוהגים בכל תפוצות ישראל. בנוסף לשאר אמירות ותפילות, לקדיש המיוחד שלפני סעודת המצווה, מזכירים רשימת 11 הבנים של רב פפא.

מעם המנהג כפי שמוכר בספרים בשם אליהו הנביא זכור לטוב, הוא כדי לזכות - בדרך סגולה זו ובכוח הזכרת השמות הללו, שלא ישתכח תלמודו. (מטה אברהם, מ' - ז).

ספרי קבלה

הרבה מקומות בוורה, בתיקונים, בספר היצירה, בפרקי היכלות, בספר הבהיר וכו' ובכל ספרי המקובלים, ראשונים ואחרונים מבארים את ערך כוח אותיות הקודש וצירופיהן, שמות עליונים והזכרתם וכן בנוגע להזכרת שמות הצדיקים, ועיין היטב למעלה, כי כבר הסברנו את זה בצורה ברורה.

* ספר הזוהר (בפרשת תרומה קע"ח) מונה תשעה סוגים של תפילות חזקות, כאשר הסוג החמישי הוא: "אית באדבר צדיקייא, כגון האבות והנביאים והמלכים..."

(תרגום: יש [עוד סוג אחד] בהזכרת [שמות] הצדיקים, כגון האבות והנביאים וכו').

* ספרי קבלה נבואית כגון ספר החשק ועוד. ובספר "נר אלהים" כותב: "דע בני, יעזרך השם, כי כל אדם שהוא רבוק בשם, השם רבוק בו. וסוד רבוק הוא מגלגל כח חכמה, על כן הגלגל הנמצא באותיות שמוציא הרוח מן הכח אל פועל יצירה בצפיית המרכבה לגלגל השם עם כל אות ואות..."

* האר"י ז"ל ציווה לתלמידו רבי חיים ויטאל ז"ל להזכיר עשר פעמים את השם "רבי עקיבא" לפני כל תפילה. כידוע שגשמתו של רבי חיים השתייכה ישירות לגשמת התנא הנזכר עד שאזכרתו תפתח לתלמיד את שערי התפילה.

* בר יוחאי. המסורת מעידה כמה חביבה הזכרת שמו של רבי שמעון, בשיר הנעים "בר יוחאי"

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

הידוע, אשר חיבר רבי שמעון לביא זצ"ל לכבוד התנא האלוהי.

וררך אגב ראוי לציין שלא נמצא שום זלזול בהזכרת שמו אפילו בלא תואר "רבי" כי באורה שירה, לית לן בה, זה נקרא דרך כבוד ומותר, כמובא בפוסקים, וכעין המובן ממאמר חכמינו ז"ל "גדול מרבן, שמו".* ובילקוט גרשונ, ריש מסכת ברכות, דף כ, כך כותב בשם השדה חמד: "דהיה קשה להש"ם היכי אמר דוד מפיבושת רבי הרי אסור לקרות רבו בשמו אמנם באמת יש לומר דהשם מפיבושת הוא לשבח וזה מותר כמ"ש התוספות ישנים, דהיכא דהשם מורה על חשיבות מותר לתלמיד לקרות לרבו בשמו (דלכך מנמקת הגמרא טעמו של הכינוי דהווי לשבח בהדיא). ועוד מביא שם ראייה משמע ישראל שאמרו השבטים ככוונה לאביהם ואין בזה שום איסור מאחר ושם ישראל בוודאי שבח גדול הוא."

*לגבי מאמר חז"ל (סנהדרין ק') "אמר רב נחמן רב היפקרותא (אפיקורסות ע"פ ב"י) – זה הקורא רבו בשמו", ומובא בפוסקים להלכה שמדובר רק ברבו המובהק, דהיינו זה שממנו קיבל רוב חכמתו (הרב שיישר אותו ומעמידו לפי האמת) כפי שמוכיחה על כך הראיה מנחוי המובאת בהמשך המאמר הנ"ל. והנה לדעת פוסקי זמנינו שהמושג של 'רב מובהק' לא שייך בכלל לדין (אולי עקב חוסר התבטלות מצדינו) אין כאן שום שאלה. אולם להסוברים שכן שייך רב מובהק כגון רבינו הקדוש לכל חסיד ברסלב אמיתי, שהרי המתקרב לצדיק, כל מגמתו תהיה לקבל את כל חכמתו ממנו... לאיש כזה תתעורר אולי שאלה. בנוסף למה שלא ראינו שסבא הקפיד בזה כלל, ותו דהלא את התואר "גדול מרבן, שמו" הוענק במפורש לרבינו הקדוש על ידי מופת הדור מוה"ר ישראל מקוונין זי"ע בדברי הסכמתו לספר ליקוטי מוהר"ן עיי"ש, ומכאן שיש על מי לסמוך. ואם ירצה מאן דהוא להחמיר על עצמו, מי מונע אותו מלהקדים את הזכרת שם רבינו בתואר 'רבי' או 'רבינו' כפי שכתב סבא בעצמו בכמה מכתבים – (למרות שאין שום בעיה בכתב) והנה המעין ביורה דעה סי' רמ"ב ובנושא כליו, ובהלכות שבועות בדברי רבי נתן המאליפים לגבי הנושא, והמתבונן בנימוקיו הפנימיים שם, על אף שבסוף יגיע בוודאי למסקנה דמותר ומצוה להזכיר את שמו הקדוש בצורה זו, בכל זאת עקב הערכתו במעלת העניין, יתמלא לבו רעדה לכל יזלזל בזה חס וחלילה ויקפיד שתהיה ההזכרה בראת הכבוד כמו שצריך. ומכאן תוכחה מגולה להמולזלים ה' יכפר בעדם ויזכה אותם לתיקונם.)

אי נמי, וכי נמצא שבח גדול ונורא כסידורו של שם רבינו באותה תבנית שבה יסתדר שם הוי"ה ב"ה לקראת הגאולה...

* החיד"א הקדוש. רבי חיים יוסף דוד אזולאי ז"ל, ממליץ לכל הנצרך למצוא חן (בפרט בעיני שרים, שופטים ומלכים) להזכיר את הפסוק: "ונח מצא חן בעיני ה'".

מכאן שחזן מסגולת הזכרת השם "נח", קיימת גם סגולה בהזכרת המעלות הקשורות לצדיק המזכר, כגון כאן החן, עד שזוכים בכוח האמירה, להארה מאותן המעלות.

* בן איש חי. בספרו "עמרת תפארת" (פרק כתר מלכות) רבי יוסף חיים זצ"ל מביא את הסגולה, ביום פורים, להזכיר 120 פעמים את השם מרדכי, 241 פעמים את השם אסתר.

ועוד: "כל צדיק וצדיק שאתה יודע היום שנפטר בו, תזכיר שמו אותו היום וכן תעשה ביום

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

פטירת אמך בכל שנה ושנה, וזה מכלל כיבוד אב ואם."

מכאן אפשר ללמוד מעלה נוספת ומעניינת: שהזכרה נחשבת לכיבוד. ולהיות טעם מצוות הכיבוד, הן להורים, הן למורים, הריהו גם מצד התועלת המגיעה לבן או לתלמיד המזכיר והמכבד, כי השימוש באותות הכבוד תגרום לאורות הפנימיים הגנוזים אצל ההורים או אצל המורים, שיהיו מועברים דרך צינורות האותיות של שמם, ויתגלו יותר, והבן או התלמיד המזכירים והמכבדים, יזכו בכך להארות נוספות.

וכך מוסיף רבי יוסף חיים במקום אחר:

"דבר ידוע הוא שזכירת האדם את חברו כשמו גורמת ומושכת אהבה ביניהם. והעניין הוא כי נפש חיה הוא שמו, שכל אדם חיותו תלוי באותיות שמו שהם צינורות השפע שלו.

ועל ידי הכל קריאת השם יהיה התקשרות והתחברות זה לזה..."

* "אליהו הנביא". האם נמצאת סגולה יותר מפורסמת מאשר הזכרת השם "אליהו הנביא" במוצאי שבת? עד שהספר "זיקוקין דנורא" כתב בזה נפלאות – וזה לשונו:

"שאמרתי בכל מוצאי שבת בכוונה גדולה מאה ושלושים פעמים אליהו הנביא כו'. שכל אדם האומר מאה ושלושים פעמים אליהו הנביא במוצאי שבת בכוונה זוכה שניצוץ קדוש מנשמת אליהו מאיר על נשמתו להבין רזי התורה..."

("זיקוקין דנורא", בהתחלה.)

ועיין גם במדרש תלפיות, ששם סידר המחבר את צורת ההזכרה.

* ובספר "סגולות ישראל", מביא שהזכרת השם "אליהו הנביא" 52 פעמים במוצאי שבת, מסוגלת לזיכרון.

רואים מכל אלה איך הזכרת שם הצדיק פועלת נצורות, עד שיכולה להכניס בנשמת המזכיר ניצוץ קדוש של הצדיק המזכר, ואין דבר גדול מזה.

* רבי יוסף קארו ז"ל. מלאך קדוש שנקרא "מגיד" היה מתראה לבית יוסף, ומדריך אותו ומוסר לו סודות התורה, כמובא בספרו המדהים "מגיד מישרים".

בסוף פרשת בראשית (שם), גילה לו המלאך: "וכד תבעי דיתחזי לך, תהרהר במילין אלין בעידן משכבך!", [וכשתרצה שאליהו הנביא יתגלה אליך, תהרהר בסודות הקשורות לשמו הקדוש].

* "סוד השמות הוא מה שבאים האותיות לבחינת פעולה." (רמח"ל, קל"ח פתחי חכמה, פ' כ"ג)

אני אשר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

* עניין הזכרת השמות על פי קבלה: "והנה בהזכרת האדם התיבה ההיא הרומזת באותיות, כסיבת תנועת הכוחות ההם והכאתם זה בזה, על ידי פטיש הנשמה, כזולת שיתעוררו הם בשורשם העליון לפעול הפעולה ההיא, עוד יתחוה ממנה מהכל פיו רוחניות ומציאות יהיה כמו מלאך שיעלה ויתקשר בשורשו שימחר להפעיל פעולתו ברוחות ומחירות וזהו סוד הזכרת השמות וכוונת התפלה." (פרדס רימונים)

* חכמי הקבלה. רבי דוד בן זמרה כתב בתשובותיו: "עוד אמרו בספרי החכמה כי בהיות האדם מתכוון אל רבו ונותן אליו לבו, תתקשר ויחול עליו מהשפע אשר עליו ויהיה לו נפש יתירה וזה נקרא אצלם סוד העיבור" (א' כ"ג סי' תב"ע).

המתכוון בזה כראוי, יגלה נפלאות, איך הכל תלוי ב"נותן אליו לבו", ולמרות שאין כאן המקום להאריך בדברים כה עמוקים, מותר לרמוז שאין 'נתינת הלב' כהפעלת הלשון שהיא קולמוס. ואין מתאים להפעלה זו כאמירת שמו באשר הוא מורכב מכל כלי השפעתו...

עוד מהרדב"ז: "בהתבודדות בשמות הקודש בקדושה ובטהרה יגיע האדם למדרגת רוח הקודש ואפילו בזמן הזה."

מעין סוד זה מובא גם בספר ליקוטי מוהר"ן:

"וצריכין לקשר את עצמו עם התנא או הצדיק שחידש וגילה זאת התורה שלומד [...] בשביל זה טוב ללמוד פוסק עם "באר הגולה" (פרשן המביא כל המקורות ומצייןם בשם אומרם) כדי להזכיר שם התנא או הפוסק שחידש זה הדין, כדי לדבק רוחו ברוח הצדיק שחידש זאת התורה כנוכח לעיל." (קיצור ליקוטי מוהר"ן י"ב).

לפי זה, כל המתקרב לרבינו נחמן וללימוד ספריו, ורוצה גם "לדבק רוחו ברוח הצדיק" דרך לימוד זה, מה טוב ומה נעים שירגיל את עצמו להזכיר את שמו בכוונה ראויה ולפני כל לימוד או גרסא.

אי, רבותי! מתי נפסיק להיות אומללים ומתי נחזור כבר לאוצרות שלנו ונשתמש בהם?

'חולק' אחד, לא כל כך נחמד, תקף פעם את ידידנו ר' אלעזר ושאל אותו: "מה הם המשוגעים האלה שהולכים עם כיפה שבה כתוב השם נחמן?" ידידנו הרים כלאחר יד את עינו כמביט על הכובע של אותו חולק ושאל אותו: "מה זה שהשם 'בורסאלינו' כתוב על הכובע שלך? הלא זה היה מאפיונר, גוי ורשע... אינך מתבייש?"

בחסידות

* "בעת שהיה הכעל שם טוב זצ"ל, בעיר איסטנבול בנסיעתו לארץ ישראל, שמע מה שמרעיש העולם על רבי נפתלי הכהן ז"ל, שנותן קמעות ומשמש בשמות הקדושים. וביקש

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא על כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

הבעש"ט מאחד שיביא אצלו הקמע, ופתח אותה והראה שלא כתוב שם רק שמו הקדוש לבר נפתלי הכהן, וזה היה מועיל לכל. (בעש"ט על התורה, חלק שני. אגב, רבי נפתלי כ"ץ קבור באיסטנבול.)

הבעל שם טוב גילה כאן ששם הצדיק יש לו את אותו הכוח הנודע לשמות האלוהיים, עד שאפשר לעשות עם שם זה "קמע", ובוודאי יעזור לכל דבר קמעות מומחה ממש.

הדבר בדוק ומנוסה והובא גם בספר "שעמי המנהגים" (עיין להלן בעניין הקמעות).

ובכן, גם שמו המזכיר של הבעל שם טוב הפך בעצמו לסגולה כמובא בספר "שבחי הבעש"ט".

* מצאנו עוד כמה צדיקים אשר שמם הפך לסגולה: מי הוא החסיד שאינו מכיר את סגולת הזכרת שמו של פאר הדור, רבי לוי יצחק בן שרה משיא [מברדיטשוב] ז"ע?

מודעים לכוח סגולה זו, נושאי כליו של הבעל שם טוב שיבחו כולם את הערך הרוחני של שם הצדיק ודבריהם נמצאים לרוב על פירושיהם בריש פרשת שמות, כגון שורות אלו:

* "שמעתי ממורי [הבעש"ט] כמו שתפיסת הגוף בגשמי, שאוחזו בגופו, כך תפיסת הנשמה היא על ידי קריאת שמו."

(תולדות יעקב יוסף \ פרשת שמות)

מובן מכאן שההוגה בשם הצדיק "תופס" כביכול את נשמתו, האם יש דבר גדול מזה?

* "הרב ישראל דוב מווילניק נקבר בביתו שהפך עם הזמן לאוהל שאליו נהרו המונים. והוא הנמיה טובות למזכירי שמו אשר כידוע היה בעל מופת גדול..." (שארית ישראל, הקדמה)

* "עיקר חיות האדם הוא הנשמה הקדושה החצובה מתחת כסא הכבוד, והוא אותיות שמו של האדם. כי השם של האדם שקורין לו אביו ואמו הוא השם של הנשמה. כדאיתא בארז"ל." (שם)

* "שמות הצדיקים, הם השורש של כל התורה בולה."

(פרי צדיק, פ' שמות).

מכאן אנו לומדים שהשם של רבינו, הוא שורש לכל התורה כולה, כל שכן שהוא מהווה את המקור והשורש שמהם נובעת תורתו.

* "השם הוא הידית של הנפש ובכוח הזכרתו, תופסים כביכול את הנפש."

(בני יששכר)

לפי זה, שירת נ נח הופכת לתפיסה בנפש רבינו.

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

* "השם מורה על הפנימיות ושורש כל דבר. ושמות השבטים, הם שורש כל הבריאה וזה הלך עם ישראל בגלות לסייע בעת צרתם שלא יפסיקו משורשם, ועל ידי זה באה הגאולה."
(שפת אמת, פ' שמות)

* "השמות הללו הם הנוחות המסייעין לבני ישראל בכל זמן" (שם). עיין נא היטב היטב בספרים הקדושים האלה, להשגת ידע מתעמק.

אלה וכאלה עוד רבים אשר לפיהם לא יתפלא המאמין על הצהרות הסבא לגבי הקשר הקיים בין השם נ נח, לגאולה העתידה: כמו שהוא מסייע לנו לקראתה, כמו כן הוא יחיש להביא אותה, כי מה שהיה, הוא שיהיה, ובלו"ה היא נשמת רבינו, מכל השבטים ומכל הצדיקים.

בכרסלב

* חסידים מספרים כי בשעת קריאת השם [של רבינו נחמן] נענה דודו הק' רבי ברוך ואמר: "שמו נחמן על שם הכתוב 'זה ינחמנו ממעשינו וכו'".

לאחר שעברנו על המקורות העיקריים והקלאסיים, הגענו כעת לנקודה בה ראוי לחשוף את יסודות הסגולה שבמשנת ברסלב בעצמה.

* במשנת רבי נחמן, היות ומושג "הצדיק" מרוכז עד לפסגת הערכים, כי הצדיק האמיתי אינו מנהיג רוחני מעולה בלבד אלא מוגדר הוא כנשמת היקום ממש, כנקודת המרכז, כפי שהבאנו למעלה. (עיין נא בהקדמת "ביאור הליקוטים", בשיר הנפלא הממשיל את היקום למכונה, ואת נשמת הצדיק למנוע שלה).

ולכן, כשנתעמק בערך ה"שם" של אותו הצדיק, יתווספו בצורה פרופורציונאלית לכך, מעלות עצומות.

מובן כמה כל הקשור לצדיק זה - החל בשמו - יתעלה וייתקף בסולם שיטת רבינו, דבר המתבטא בפירוט במשך פרקי תורתו ותורת תלמידיו.

* וגם מובן מרחוק איזו עוצמה אדירה תעורר הזכרת שמו, כאשר מעידות השורות הבאות, כשהן משלבות את מעלת הצדיק עם ערך שמו גם יחד:

"הצדיק האמת הוא הפאר והיופי והחן של כל העולם כולו והוא הבעל הבית של כל העולם כולו [...] כשזה הצדיק נתגלה ונתפרסם בעולם, זה בחינת 'שם', דהיינו שנתפרסם ויש לו שם בעולם, ובתוך זה השם של הצדיק האמת מלוכש ומשותף שמו יתברך, כי 'שמו משותף בשמנו'."

נמצא כשנתגדל שם הצדיק, נתגדל שמו יתברך, וכל מה שנתגדל יותר שם הצדיק, נתגדל

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן ס"י רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

יותר שמו יתברך, כביכול, כי שמו משותף בשמנו כנ"ל".

(ליקוטי מוהר"ן תנינא, ס"ז)

לפי זה, מתבאר סוד העוצמה הקיימת בתוך אותיות שם הצדיק, שהרי נוכחות הבורא יתברך בעצמו מתלבשת ומשתתפת בו וכפי שנבאר את זה היטב.

* בספר ביאור הליקוטים לרבי אברהם מטולמשיין מובאים דברים מדהימים לגבי הכלליות שם הצדיק בשם ה' בכמה מקומות ובפרט בביאורו על תורה ס"ו בלשון זו:

"הוא מה שמבואר מדבריו הקדושים, שכמו בהסתלקותו לגמרי, נתקבל ונמשך כל השגתו ותורתו, ממה שנתייחד עליו שמו ורוחו ונשמתו דלעילא [חלק אלקותו יתברך שנקרא בשם הצדיק כמבואר מזה במקום אחר, בשם הזוהר הקדוש לעניין אברהם וכו']. כן גם בחייו הקדושים, שנמשך גם כן בכל פעם בהארת ההסתלקות ויחוד השם הנ"ל [נח לעילא נח לתתא המוב"פ], מקבל ומשיג על ידי זה דברי תורתו יתברך." (ביאור הליקוטים, ס"ו)

* ובקונטרס "שיר ידידות" לרב חיאל מנדל ממדוודווקא ז"ל (הוצאת ר' ישראל קרדונר, ירושלים תרס"ז) מביא בהתחלתו את החרוז:

"נשמתך ושמך הם מהשבעה דברים שקדמו לעולם." אשר מקורו מדברי חז"ל פסחים נד ע"א:

"והא תניא, שבעה דברים נבראו קודם שנברא העולם ואלו הן: תורה, תשובה, גן עדן, גהינם, כסא הכבוד ושמו של משיח...שמו של משיח דכתיב (תהלים ע"ב) יהי שמו לעולם לפני שמש ינון שמו."

* בתורה האחרונה שלימד רבינו ז"ל באומן, בין שני ימי ראש השנה האחרון שלו, (ליקוטי תנינא, תורה ח') כשבועיים לפני הסתלקותו, אשר בגלל זה נחשבת תורה זו לצוואה, שם גילה נפלאות, איך התוכחה ההגונה תלויה באיכות קול המוכיח, ואיך הקול הראוי נובע מעדן ומהווה בעצם את אותו שיר חדש אשר יתעד [יופין] בשלמות לקראת הגאולה.

מעל ומעבר להגיל, חידש רבי נתן על פי הקדמה זו שפע של חידושים המשולבים עם 28 הלכות שונות (מידה נדירה מאד). בקטעים מסוימים – ובפרט בהלכות נמילת ידיים לסעודה, הלכה ד', מוצאים אנו שילוב מאלף משני היסודות של החיבור הנוכחי, והם:

(1) סגולת הזכרת שמות הצדיקים

(2) עניין ה-"שיר חדש"

המתבונן בעין האמת על שני המרכיבים הללו וגם על חיבורם יחד, יקבל חיוק רב בעניין הפתק, בידעו מעתה מהיכן הדברים נובעים, וגם בראותו מרחוק עד היכן הם מגיעים.

וכדי לחזק את הקשר, בבחינת "חוט המשולש", הנה ידוע שהלכה זו התחדשה בתקופת י"ז

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

בתמוז [זמן קבלת הפתק], כמובן מציטוטי פרשת פינחס אשר רבי נתן שילב לדרוש הנוכחי, כדרכו בקודש.

"זוה בחינת מה שכתב רבינו זכרוננו לברכה בספר הא"ב החדש [הוא "ספר המידות"], אות צדיק סימן ב'. שעל ידי הזכרת שמות הצדיקים יכולים להביא חידוש במעשה בראשית, דהיינו לשנות המבצע.

כי מבואר בהתורה תקעו תוכחה הנ"ל שכל צדיק יש לו בחינת רוח נבואה, רוח הקודש, שעל ידי זה נתברר המדמה של כל המתקרבין אליו.

ועל ידי זה זוכים לאמונת חידוש העולם. ועל ידי אמונה זו, יהיה חידוש העולם לעתיד שאז יתנהג העולם בבחינת ארץ ישראל, דהיינו בבחינת השגחה ונפלאות שלא בדרך המבצע. עיין שם כל זה היטב.

ועל כן על ידי שמזכירין שמות הצדיקים, על ידי זה מעוררין הרשימו שלהם כמו שכתב רבינו ז"ל במקום אחר שעל ידי שמספרין מצדיקים נתעורר הרשימו שלהם (ליקוטי מוהר"ן ח"א רמח אשר יובא להלן). ועל כן על ידי הזכרת שמותם נתעורר כוח הרשימו שלהם ושל מעשיהם הטובים.

ועיקר כוח מעשיהם הטובים של הצדיקים הוא, שעל ידי מעשיהם הטובים זכו לבחינת רוח הקודש והמשיכו על ידי זה אמונת חידוש העולם כנ"ל.

ועל כן על ידי הזכרת שמותם בודאי יכולים להביא שינוי במעשה בראשית, דהיינו לשנות המבצע. כי על ידי הזכרת שמותם של הצדיקים נתעורר כוח הרוח הקודש שלהם, ונמשך אמונת חידוש העולם בעולם, שעל ידי זה נמשך הארה מחידוש העולם שלעתיד שיהיה על ידי זה כנ"ל, שעל ידי זה יתנהג העולם בבחינת השגחה ונפלאות שלא בדרך המבצע. ועל כן בודאי יכולים לשנות המבצע על ידי זה." (ליקוטי הלכות א' נמילת ידיום לסעודה, הלכה ד')

אחרי שהזכרנו את כל אלה והצלחנו לחבר ולבאר את הנושאים הנכבדים באר היטב, הגענו בכך לקוטב המרכזי של כל הפרק הנוכחי: "מנגנון הסגולה", כלומר, את מה הזכרת שם הצדיק פועלת בכלל ובפרט, וכיצד פעולות אלו מתבצעות.

קודם כל נרניש את העובדה שכל האמור כאן לגבי כח הסגולה, הכוונה לניסים כפשוטן. כגון מי שנתקע באיזה מצב לא טוב, והוא זקוק להצלה באופן דחוף (תאונה, התקפה, מתקשה ללדת וכדומה), עצתו שיגיד מיד נְחַמְנְחַמְנָהּ מֵאֵימָן מֵאֵימָן וְאִי יִרְאֶה נִסִּים שְׁלֵא בְּדֶרֶךְ הַמַּבְעֵ כָּלֵל: התינוק יוצא פתאום לאוויר העולם, הנהג חוזר לשלוט בהגה, הפושע המתקיף נעלם כלא היה או מנוטרל כגולם, השכן המציק מתבלבל בעצמו ושוכח את קורבנו...

כאשר קרו כבר כאלה ועוד במאות מקרים והבאנו כמה מהם בסוף החלק השני. (כדי למצוא

אני אשר עיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

עדים נאמנים לנוכר, לא יידרשו מן הקורא מאמצים קשים. אם יחפש כראוי, בוודאי שימצא אותם. ועוד נביא לכך כמה דוגמאות במשך הפרקים ומה שנמנענו מלהפריז בהן, כי לדעתנו, אין זה עיקר המסר.)

ובכן מוטל עלינו להסביר כעת: מה גרם לתופעות המפליאות הללו?

ההסבר הוא כך: על ידי שהוכרנו את שם רבינו בעת צרה, פעלנו לעורר את "הרשימו" הקדוש שלו, כלומר את אורות נשמתו אשר השאיר כאן בעולמנו גם אחרי פטירתו, כידוע.

הזכרת שמו שהדליקה מחדש את האורות האלה ושוב הוציאה אותם מן הכוח אל הפועל, משכה בכך לאדם המזכיר בהירות נוספת בתחום האמונה.

כאשר זכה האדם בכוח האורות הנובעים מהזכרת שם הצדיק, לחזק בלבו את האמונה, ובפרט בתוך עצם המבחן – ובמיוחד בסוג מקרים המשתייכים ל"אמונת חידוש העולם", כלומר להאמין שהבורא יתברך יוצר ומחדש ומחווה כל דבר בכלל ובפרט ובפרטי פרטיות בכל שנייה ושנייה, וממילא אין אצלו שום מניעה לחדש כליל את התנאים.

בזכות אמונה זו וכפי דרגתה, האדם אשר נתקע, אשר עורר את אמונתו, יתחבר למקור הניסים וימשוך את אורו של חידוש העולם לתוך המצב הקריטי שלו, מן המקום שממנו נובעים כל הנסים וכל הנפלאות.

חידוש זה יתגלה לעתיד כשכל העולם המתוקן ישתחרר משיעבוד הדמיון, חוקות הטבע המדומים שהכניעה להן גרמה בעצם לכל התקלות (דוגמה: אדם המתמסר לרופאים מגביר בזה את כוחם לייאש אותו וסוף סוף להזיק לו).

וכך בזכות ובכוח גילוי אור זה של חידוש העולם גם עתה, יתחדשו וישתנו כל חוקות הטבע אשר גרמו לתקלה, לסכנה, או למצב הלא נעים. או אז יתחדש ויתרחש הבלתי צפוי, הבלתי אפשרי, העל-טבעי, שזה מה שנקרא "ניסים".

והנה קיים שינוי מצוי עוד יותר מכל הנזכר ולא פחות נחוץ, סמוי יותר ולא פחות ניסי, והוא שיפורו של האופי ו"הטבע" הנפשי של כל אדם.

כי גם בתחום הנפש קיימים "חוקים" הגורמים ליצירתה של אישיות האדם. (החוקים האלה קשורים בין היתר למצב אסטרונומי של התינוק בשעת הלידה. דוגמה: להיותו מושפע מכוכב מסוים, טבע זה יחייב אותו כביכול לקנא, לחמוד את שאינו שלו, להתפאר בצורה מופרזת, להשתוקק לדברים נבזים, לבעור בזעם נורא וכן הלאה. טבע זה מושפע מצד הכוכבים כאמור אך הוא מתגשם בתוך האספקט השלילי שביסודות המרכיבים את האדם כפי מזגו הפרטי והטבעי!)

מול שליטת אותן התכונות שהופכות לעתים לרודנים אכזריים, רוב האנשים מרימים ידיים, הם נכנעים בפאטאליות.

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

הם מתבטלים לתשוקתם, מבליגים לנמיותיהם, ולא חולמים שיישאר להם עוד סיכוי להפוך את המצב ולאחר שאינם מגיבים יותר, הרי שסוף סוף הם מתייאשים.

אילו היו יודעים שכנגד דחפי הטבע, קיימת עצה על-מבעית המאפשרת להתמודד, להתגבר ואפילו לנצח, היו תכף חוזרים לעשתונותיהם ושוב הייתה מתעוררת תקוותם. ואז היו רואים ניסים: בעל התאוה נהיה רגוע, הכעסן הפך לסבלן, העצלן לזריז, וחיוך קל חוזר על פניו של המדוכא...

נמצא שלא רק את היסודות החומריים אפשר לשנות ולפעול בהם ניסים גשמיים, אלא גם את התכונות הנפשיות שהן גם כן נקראות "טבע" כאמור.

כי בניגוד לכל הדעות הפסימיות המכחישות את זה מחמת העדר הכרתם בתחומים הרוחניים, גם את אלו אפשר יהיה לשפר וזהו הפירוש האמיתי למשפט הידוע: "אין מזל לישראל" כלומר: בזכות הדעת האמיתית שהיהדות מלמדת – שזה גדר 'ישראל', מתעלים ישראל ומתעלמים מכל גורות הכוכבים והמזלות עד שנמלטים מרעתם!

כדי להבין קצת יותר כיצד ייתכן שעל ידי הזכרה גרידא יתפעל שינוי בחוקות שמים וארץ אותם אשר קבע הבורא על מנת לקיים בהם את היקום, שמעו נא לדברי חכם הרזון, רבי משה חיים לוצאטו, בספרו 'דרך ה'" וזה לשונו:

"בכלל ההשפעות שגזר שימשכו ממנו יתברך, סידר שימשכו השפעות שבהגיעם למי שיקבלם יבטלו בכוחם גבולות מגבולות הטבע כמו שזכרנו, ויתקשר האיש ההוא עם הנמצאים הרוחניים ותגיע לו ידיעה והשכלה למעלה מההשכלה האנושית, ועניינים אחרים ענפי שורש זה, והוא עניין רוח הקודש והנבואה..."

מכאן מובן וחוזק מאד כל מה שדיברנו עד כה: אם הרצוי יהיה לפעול שינוי במערכת האלוהים – הרי ששמות הצדיקים לכך מיועדים עד שיבטלו בכוחם גבולות מגבולות הטבע.

ואם מה שנדרש הוא בתחום הנפשי, לפעול בו התעלות או אפילו ניצחון על-אנושי, הרי שהאדם הנצרך לכך היה חסר אוניס ודעה, שכנגד זה תבוא לעזרתו השכלה למעלה מהשכלה אנושית אותה יקבל בזכות ההזכרה, וממילא בכוחה יתגבר האיש המחודש מעל כל גבולות הטבע.

וזה פירוש הפסוק: "קדושים תהיו כי קדוש אני." אם קשה לכם להיות באמת קדושים... כנגד זה, התורה מגלה לנו עצה: אני ה' אלוהיכם, כלומר אני מאגר אינסופי של אור וקדושה, עליכם להתחבר אלי כמה שתוכלו, ואז גם אתם תשאבו ותמשכו לעצמכם מאור טהור זה, וממילא גם אתם תהיו קדושים, וכפי איכות וכמות האור שהצלחתם למשוך ממני, כך תהיה מעלת קדושתכם.

והנה במשך התקופות הציעו חכמי הדורות עצות מעשיות על מנת לאפשר לאדם השפל

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

להתחבר לאור העליון, כדי למשוך אותו לעצמו, כך שיוכל להתעלות ולהתקדש על ידו.
מובן שעצותיהם התבטאו בעיקר בצורה הקשורה לאותה התקופה שבה התגלו. וכשעברה
עונתם, לא תמיד הובנו דבריהם על בוריים (עיין בהקדמת "שערי תשובה").

בנוסף לקושי הבנת השפה, עקב התחלפות העונה, האופנה, הרקע והחברה, מתחדשות שאלות
שלא עלו על דעת הקדמונים לפרשן, אם כי היו כלולות בסתר הרמזים שברוח קודשם...
לעומת זה חייב להימצא בכל דור מנהיג רוחני שיהיה מודע למסתורי התקופה,
כך שיאיר במגדלור לכל הדור בולו.

תפקידו יתגשם בהענקת פתרונות ועצות מתאימות, נפלאות וקלות כאחד, שיעזרו לרחוקים
כמונו למשוך לעצמנו אור הקדושה שאליו נפשנו זקוקה.

אחים יקרים! אם הנכם מצפים לפתרון המצוי בהישג ידכם, שמעו נא עצה נפלאה אותה גילה
איש קדוש, הלא הוא רבי נתן, בפסקה הבאה:

"בהשם הקדוש של כל צדיק וצדיק בו נכלל כל מהות הצדיק כל צדקתו ותורתו ומעשיו
הטובים וכל מעלותיו ומדרגותיו כי השם הוא נפשו ונשמתו כנ"ל ועל כן כשמזכירין שם
הצדיק אנו ממשיכין עלינו קדושתו וזכותו. ועל ידי זה נזכה גם אנחנו לקדושת ופאתה
ולשוב אליו יתברך.

למשל כשאנו מזכירין שם התנא רבי שמעון בן יוחאי, בזה השם כלול כל מעשיו זה התנא
שהיה י"ג שנים במערה וחיבר ספר הזוהר. וכל המעשיות הנזכרים ממנו, כולם כלולים בזה
השם הקדוש רבי שמעון בן יוחאי, וכן בשאר שמות הצדיקים." (הלכות דברים הבאים בתוך
הסעודה, ד', ו)

מי יאמר עכשיו שקשה להיות יהודי? אולי מצד הדמיון קשה לוותר על הגויות, אבל להיות יהודי
ואפילו קדוש, זה דבר נגיש ולא חסום בכלל. מאחר וכל מה שנדרש זו הזכרה חוזרת, והרי אבר
הלשון אף פעם לא מתעייף!!!

ובעצם גם וויתור על הגויות לא דורש יותר מזיכור הדמיון מאחר ששם כל האחיזה — והרי דבר
זה גם ניתן להשיג על ידי הזכרה עקבית של שמות הצדיקים כמבואר היטב בפרקים
הקודמים...

שם עמ' 114-132

והנה, לפני ירידת הנשמה לעולם, מלמדים אותה לאיזו סיבה היא נשלחת למטה ומה עליה
לתקן, אלא שמרוב היהומם השורר בעולם הזה, ברגע שהוולד יוצא לאוויר העולם, מכה אותו

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!.

המלאך ותכף נשכחת ממנו כמרתו.

וכדי שנוכל שוב להכיר את משימתנו כדי שנתחיל ליישם אותה, שלח לנו אבינו רועה נאמן, הוא מנהיג הדור האמיתי, שהוא בעצם השורש של כל חלקי הנשמות הקיימים.

זכות ההתקרבות אליו, תגלה לתלמיד הדרכה אישית לקראת ייעודו הספציפי. (עיין בליקוטי מוהר"ן חלק א' - סי' נ"ה וסי' קפ"ח ובחוברת 'אבן טוען' שמפרשת את המאמר הזה).

אם תרצו לדעת איך להתקרב לאותו המנהיג על מנת לקבל ממנו הדרכה בקשר לתפקידכם האמיתי, וגם אולי הודעה ברורה על מהות התפקיד שלכם, חפשו נא בספר הנוכחי, כי כל מטרתו היא אך ורק לגלות את זה...

גילינו כאן בצורה ברורה, עצה קלה ונפלאה שתוכל לעזור לכולם, וחובתנו להכריז עליה בשער בת רבים: להזכיר את שמו של אותו המנהיג, רבי נחמן. ע"י זה ייחשב לנו כאילו באנו לחפש אצלו את הייעוד הנשכח והאבוד לנו, ובכך יאיר לנו המסלול המוביל אל האבירה שאותה באנו לחפש!

הרב נתן מטבריה, אחד מתלמידי מוהר"ן ז"ל, המפורסם במכתביו הנפלאים, גילה במפורש את כוח הזכרת שם רבינו כסגולה שתעזור לאדם המזכיר לזכות להצלחה האמיתית בחיים, כלומר להיות מודרך עד שיתקן את כל מה שצריך, וזה לשונו:

"כי אהבה שלנו אינו דבר ריק, כי יכולין להתוועד יחד ולהזכיר את רבינו ז"ל ותלמידיו הקדושים, ולהזכיר שמם הוא תיקון לנפש, רוח, נשמה, כי הם נצחי נצחים" (ספר "נתיב צדיק", מכתבים).

גלגל הצלה הושלך לכולנו, והנה הרחבנו הדיבור לגביו.

נקוה שחובתנו בכך נתמלאה, והבוחר לאשורו יבחר, כי הרי הושט לנו כאן לא פחות ממפתח היכל הקדושה השייך לאותה התקופה, בצורה קלה ונוחה, שהיא לבדה מתאימה, כידוע למי שעסק אי פעם בחינוך או בקירוב.

כשנשיר נ נה, שם שבו נכללים כל מעשי קדושתו, נוכל בכוח זה להעביר לאדם המרוחק ביותר זיק של אור וקדושה עליונה מאד, כך שיוכל גם הוא להרים את עצמו מעט או יותר, דבר אשר לא חלם עליו, ומוכחת מכאן נצחיות התורה!

ולפיכך מצהירים אנהנו בשם רבינו, שעדיין יש תקווה לכולם, מאחר ובכוח סגולי ועל-טבעי, קל, נעים ונגיש לכולם, יוכלו תמיד להתחדש וגם להשתנות לטובה. אם כן אין שום גזרה רעה, אין שום מניעה אמיתית, אין שום טבע — ובאמת אין ייאוש כלל.

אני אשר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

מבינים אנחנו יותר את שיחת רבינו המפורסמת:

"בכל פעם שנזכרים בו, נעשים כקמן שנולד מחדש."

(רבי נחמן, שיחות)

כשמזכירים את שמו, ובוודאי שבכך "נוכרים בו", כנשמתו וכמשנתו הננוזים בתוך האותיות הללו, וכבוד התנוצצות האורות עלינו, יכולים אנחנו להתחדש, להתאושש ולהתנחם.

התחדשות זו יכולה להציל כל בן אדם אפילו אם הוא נמצא במצב קריטי, כגון במקרה של "התקפה" של דיכאון, של כעס, או של כל מיני סיוטים ותאוות, פיתויים ותשוקות, שאז זקוקים לעזרה על-מבעית דחופה ומיידית...

מה טוב ומה נעים להתבטל או לאור אין סוף, לסגור את העיניים, להתעלם מן הסערה, ורק לשיר "ג' נח" במון נעים ובקצב כמה שיותר רגוע.

תוך כמה דקות ברחא לה הרעה, ונשאר רק הטוב, האדם השרוי בשמחה, ניצח במנגינה. הוא הפעיל את כוח שם הצדיק העולה לאין ערוך מעל לכל כוחות סערת הבלבולים והטומאה – ועצה זו בדוקה ומנוסה.

(עיין ביאור נוסף במאמר 'מדימאציה' בסוף חלק ג').

אם כה רבה אמונתו, הבה נאמין את אומנותו, ניכנס לפרק השירה – כי עת הזמיר הגיע. וכאשר הוא כבר ניבא, כך יתקיים לנו במהרה:

"אני אשר שיר לעתיד, שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים!" (שיחה)

שם 134-135

מאומן

"כי שם המקום המוכן לו משישת ימי בראשית לעסוק שם בתיקון העולם לדורות."

ימי מוהר"ן"ת

מוצאו הגיאוגרפי של הפתק, הוא העיר אומן (שבאוקראינה), ומקום חשיפתו בעיר טבריה שבארץ הקודש, ברור שכל זה הוא עניין על-מבעי שהתבצע כתוצאה מחידוש ברובד הנקרא "למעלה מן המקום ולמעלה מן הזמן."

מדהים להזכיר כי אותו דף שרבי ישראל פתח בספרו ושם מצא את הפתק, נמצא בליקוטי הלכות, אורח חיים – א', דף כ"ה (כפי הדפוסים דאו שהם יאסלעמברג) ושם מדובר דווקא

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

מעניין "למעלה מן המקום", והוא פלא גדול. (אם תרצו להמשיך בעיון זה, הנה מראה המקום המקביל בדפוסים הרגילים שלנו הוא: הלכות ציצית, הלכה ג', סעיף ח.)

וכדי לחזק עוד יותר את הרמז, הנה כמה מילים מרבי נתן, המחברים את הכל ביחד:

"השם הוא החיות שהוא מנביל החיות מחי החיים מבחינת למעלה מן המקום עד תכלית גשמיית המקום."

(חו"מ ערב, ה"ה, ל"ח)

ובכן, ניתן לפרש "מאומן" כפשוטו וגם ניתן לדורשו על בסיס רמזים הולמים.

א] כפשוטו, זו הייתה שיטת הסבא לכל דבר, וכל שכן בכאן. הדבר מזכיר מאד סיפור נפלא ודומה: על גבי המצבה של רבי נחמן הורדנקר ז"ל (סב רבי נחמן שעל שמו הוא נקרא) בבית העלמין הישן בעיר מבריה, ישנה עד היום אבן אחת שנזרקה ע"י הרב מאפמא ז"ל, מאוקראינה.... לגליל.

קמני אמנה אשר יתקשו לקבל את העובדה הנם האנשים התקועים כמצרים של חוקי המבע, חוסר התבגרות רוחנית, קמנות דקמנות ממש, כזו של ילדון שאינו משיג מעבר לתחום המידי המוכר לו...

לא כן חלק המאמין שאין מנבלות המבע מצמצמים את כושר הרחבת הדעת שלו, ומוכן הוא לקבל דרך אינטואיציה עד לעובדות הכי מפליאות.

בקיזור: אם אתה מאמין באבן הנ"ל, תאמין גם בפתקא ואם לאו, תשתדל לסגל אמונה, שבדרך אנב סגולת "נ נח" מועילה לה מאד. לפי זה, הלועג בסגולה זו הוא בעצם זה שהכי זקוק לה!

ב] כמשמעו. הבה ננסה עכשיו לחבר את משמעות 'אומן' כפשוטו, לדרוש שאפשר לדרוש בה...

מובא ב"ספר המפואר" לרבי שלמה מולכו זצ"ל, שכשאמרו חז"ל שהקדוש ברוך הוא נמצא בעיר רומא, לא הייתה כוונתם להגביל את נוכחותו יתברך באותה רומא שפלה, בירת מדינת איטליה. אלא שמול כל מקום הנמצא בעולמנו, ימצא המקביל לו בעולמות הרוחניים המהווה את שורשו של אותו המקום.

השורש של רומא הנחותה, הוא אתר רוחני שגם הוא שלילי, מעון כוחות הטומאה ששם שורר שרו של עשו, אבי אדם. ובכל זאת חז"ל מגלים לנו כי נוכחות אלוהותו יתברך נמצאת ושולטת בצורה מוחלטת אף באותו המקום אם כי מתחת לכיסויים ומסכים.

וכן להפך ולהבדיל, אנחנו אומרים "ירושלים של מעלה" כי רובד רוחני המכונה בשם זה, המורה על שלום ועל שלימות היראה, עומד מול ומקביל לעיר הקודש שלנו, ירושלים של מטה.

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

על פי הקדמה זו נפתחו ממדים רחבים בנוגע לסיום חתימת נח כלומר למיקום המוצא של גילוי שם הצדיק בצורת שיר חדש: "מאומן".

ברם, אין הכוונה שמציאות נשמת רבינו תהיה מוגבלת אך ורק לאותה עיירה אוקראינית, ושחוצה לה יותר לא תימצא. אין דעה זו מתאימה כלל לסברת המקובלים המייחסים לנשמת הצדיק בחינה אוניברסאלית ובלתי מוגבלת "יסוד עולם" – כפשוטו.

אלא שבאותו מקום גיאוגרפי, שם דווקא שורה ומתעורר לנו "הרשימו" שהשאירה נפשו הקדושה כדברי רבי אברהם מטולטשין ז"ל: "קשר וחיבור של רשימו דנפשו של צדיק השורה על עצמותיו הקדושים אחר הסתלקותו הוא יותר מבחייו". (רושם זה מתעורר כשבן אדם מגיע לשם ועושה את שלו).

בוודאי שנמצאת "אומן עליונה" הכוללת את כל העניינים של מטה בשורשיהם, כגון נקודת הציון עצמו כנקודת מפגש בין נפשות המבקשים להיפגש עם הצדיק, וכן כל הנוף המקסים שבגן "סופיה" עם כל סגולותיהן של רכבות צמחיו וצלצולי מעיינותיו, וכן שורשם של מזבחות הטבה שבשכונות "פוישקינה", "סוכו-יער", אשר עליהן הוקרכו נפשות מהורות במשך הדורות.

אותו אתר עליון שהוא מקור לדברים אדירים המסומנים למטה בעולם המורגש, למרבית הפלא, מהווה גם מקור לשירת נח נחמך נחמך כלומר המעיין הרוחני היוצא מאומן של מעלה בצורת השיר החדש יורד והיה לארבעה ראשים (ארבעת החרוים!) ומשם מתפשט בכל העולם.

ומדליק אותנו, הוא ממריץ אותנו לעד והכל על ידי שירו מראש אמנה.

וזהו שיר פשוט – כנגד אלהות, אחרות הפשוט.

וזהו שיר כפול – בחינת משה-משיח שעליו נאמר 'איש האלהים' ודרשו 'הציו איש והציו אלהים', שזוהי כפילות שירו.

שיר משולש – כנגד ישראל (צדיקים, בנונים, רשעים שבהם (ליקוטי מוהר"ן סימן נ"ה)) וכולם ביחד הרי זה שיר מרובע, שיר הגאולה.

*זוה שטען קרה: "כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה'" שכזה לכאורה ולפי דברינו, הוא צדק בהחלט, אבל הוא מעה בזה שאין המעלות הללו מתעוררות אצלנו כי אם ברוחו של משה-משיח המרחפת על פני מימי תורתו, דהיינו שירו ושמו. משל למה הדבר דומה? למי שהיו לו עצים טובים וגפרור, אך בכל זאת הוא מת מקור, בגלל שלא הדליק את הגפרור ולא הוציא ממנו את כוח האש לפעול...

כן כתב רבי נתן לגבי תקוות התיקון העתיד לצאת משם:

"...והשם יתברך עזרו ורצונו יראיו יעשה ויבוא בשלום ויונה על משכבותיו בשלום, כי שם המקום המוכן לו מששת ימי בראשית לעסוק שם בתיקון העולם לדורות לכל מי שיבוא

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

אליו לשם, ויאמר העשרה קפיטל תהילים הירועים אצלנו כאשר הכטיח בחיים חיותו אשרי
הזוכה לזה". (ימי מוהרנ"ת)

שם העיר

אם היינו כותבים שגם לשם 'אומן', כעיר שממנה יוצאת הבשורה, נודעת מעלה חשיבות
וסגולה, ואפילו בהזכרת שמה גרידא, היו כמה מהקוראים חושבים לעצמם שאנו מגזימים קצת...
(כמו שאמר עלינו חולק מתורבת: לא ידענו מה היה לו) ומה, עד כדי כך?

לאלה יורשה לנו להזכיר מאמר אחד בשם הגמרא יומא פ' ג, ובירושלמי שם, שהוכח בהקדמת
"שמות הצדיקים" מהדורת 'משך הנחל':

"האיר פני כל המזרח שבחברון - לא הזכיר שם העיר חברון אלא להזכיר זכות אבות
הקבורים בחברון." הרי לפנינו שאף בהזכרת שם העיר בלבד שהאבות
קבורים בה, מעורר זכותם, על אחת כמה וכמה בהזכרת שמותיהם של הצדיקים לעורר
זכותם להגן עלינו. [ומקובל מפי צדיקים שהזכרת שם העיר "בארדיששוב" בלחוד היא סגולה להמתקת
הדינים].

אין ספק למי שרגיל לנסוע לאומן, שבין נסיעה לנסיעה, שולטת שכחה ודאונים למיניהם, ואז
פתאום הזכרת העיר שבה קבור עטרת ראשנו, הן בפה, בשיד או בכתב, מעוררת געגועים חזקים
עד שמוה לבד מתארגנת לפעמים גם נסיעה...

קיום האמונה. ואתם הדבקים שקיבלתם את עניין הפתק, עליכם להיות חזקים באמונה פשוטה
כדוגמת דורות החסידים שנסעו לאומן וממשיכים עד היום, על סמך הכטחת הצדיק
התלוייה כל כולה באמונה המהורה.

ובדרך אגב, בימינו אלה, כל מסורת מיקום הציון של רבי נתמן באומן, תלויה
בחלומי של ר' דניאל ז"ל הגר הצדק, דבר שאינו מהווה מניעה לעולים
המעריכים את כוח ההישארות: רבינו נמצא בוודאי שם! אבל לפחות שילמדו
לכבד באותה מידה את מסורת הפתק, כאשר היא מיוסדת על עדות לא פחות
חזקה...

הוי אומר: מאומן, כלומר גם נח וגם אומן כמקורו, הם מענייני רבינו הנסותרים והגבוהים מאד
(ומה גם כשהם משתלבים יחד), אשר קבלתם בבחירת הלב תלויה, בכוח האמונה הפשוטה
להשיג מעט ממעלתם הנמצאת מעל כל פסגות החכמה.

זמן הגאולה קרוב מאד, כך ראה סבא באחד מארבעת הפתקים שהוא קיבל. וכך הוא ניבא פעם
באומן לידידנו ר' אהרן פץ שמסר לנו אישית את השיחה: "בוא יבוא ילד הפלא אומנה וייגש

אני אשר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

אל ציון רבינו פנימה ויקים את רבי נחמן לתחייה כדי להביא אותו ירושלימה. ואז יעמיד
אותו בבית קדשי הקודשים כדי לשרת שם לעד ולנצח נצחים!"

שם עמ' 167-171

וכך לומדים אנו בספרי רבותינו המקובלים:

"ככל מקום שאנו מכוונים בשום שם משמות הקודש צריך לבוון אל האין סוף המתלבש תוך
אותו השם שהוא המחייב אותו..." (רבי יוסף חיים ז"ע, דעת ותבונה, פתיחה. ראה גם ליקוטי
תורה שה"ש, התחלה.)

שם עמ' 447

רב אברהם מטולטשין: "כדי להיות איש כשר, חייבים לקיים את העצות של רבינו. אך כדי
להיות איש כשר באמת, גם זה לא יספיק אלא צריך גם להשתוקק ולהתנגע למשיח."

שואלים אנחנו: האם נמצאת השתוקקות למשיח בפועל יותר מהמשכת אור "נ" לנשמתו על ידי
הזכרת והגיית יגון שמו? דבר זה מעורר געגועים המניפים את הנפש עד שער החמישים...

רמזים: 'משיח' עולה 358 כמניין נ נח נחמן נחמן (עם 4 חרוזים).

במילוי של יו"ד וי"ו, השם "יגון" עולה 148 כמניין 'נחמן'.

'—גון' כלומר י' (10) פעמים ג' (50) עולה 500 כמניין נ נח נחמן מא(ו)מן (עם האותיות).

ולסיכום המאמר, אמרו חז"ל "עתידין צדיקים שנקראין על שמו של הקב"ה" (ב"ב עה ע"ב).
המהרש"א מסביר (בגדרים לט: וכן בסנהדרין צח:): כי היות ואות גון (השווה 50 בערכה
המספרי), מתחלפת עם אות ה' השווה 5 (לפי מערכת 'אי"ק בכ"ר'), נמצא שאם תחליף את שני
הגונים בשני האי"ם, כזה:

י	נ	ו	י
10	50	6	50
י	ה	ו	ה
10	5	6	5

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

יוצא לנו יהו"ה במקום ינו"ן, וזהו עתידים צדיקים להיקרא בשם ה', וודאי!

עייני שם נפלאות ואין כאן מקומו להאריך, והמבין יבין מרחוק, וכבוד אלוקים הסתר דבר.

שם עמ' 451

"דבר ידוע הוא שזכירת האדם את חברו בשמו גורמת ומושכת אהבה ביניהם. והעניין הוא כי נפש חיה הוא שמו, שכל אדם חיותו תלוי באותיות שמו שהן צינורות השפע שלו. ועל ידי הכל קריאת השם יהיה התקשרות והתחברות זה לזה..." עד כאן לשונו לענייננו.

עוד אסמכתא לדבריו: "ומדי דברי בו זכור אזכרנו" – ההזכרה חוקקת בלב ההוגה את אור האהוב ומחזקת את הקשר הקיים ביניהם. ועוד ראייה לכך מצאנו בפרשת וירא, כשרש"י מסביר את הביטוי: "אברהם | אברהם!" - "לשון חיבה הוא, שכופל את שמו".

ואם נראה לכם שלא מדובר כאן במישור על-טבעי, ושאדרבה, כאן הזכיר הרב כלל מוכר מחוקי הבריאה... כנגד זה זכרו נא את דברי רבינו שהבאנו כמה פעמים למעלה: "על ידי הזכרת שמות הצדיקים יכולים להביא חידוש במעשה בראשית, דהיינו לשנות הטבע".

טבע כל אדם להיות אגואיסט מלידה. לאהוב את עצמו מעל ומעבר לכל דבר אחר. מבחינה זו, הזכרת שם רגיל תפעל טבעית חשק רגיל כי כך נמצא בכוחות אבותיו. אבל מה יהיה כאשר תתעורר סערה פנומנאלית? האור ייכבה עקב זעם הסופה ואיתו תתפוגג האהבה...

מה שאין כן שם הצדיק, שכעיקרון עלה מעבר לזמן ולמקום, מעל הטבע, יתווסף אז לסגולת ההזכרה מימד עליון ונשגב ותתרבה האהבה בצורה מדהימה.

נסו נא ותיווכחו: חזרו נא על השם הקדוש נְיָ נְחָמְךָ נְחֵםנוּ כְּמוֹ מַנְטְרָה וְאֵז תְּחוּשׁוּ גְלִי גַעְגּוּעַ מִתְעוֹרְרִים מִקְרַבְכֶם וְגוֹבְרִים לָהֶם מֵעַל כָּל הַנְּטִיּוֹת וְהַנְּגִיעוֹת.

והיה אם תתמידו עוד יותר ביישום האדיר, אולי תזכו מידי פעם להגיע לגבול הרמה האמורה למעלה: "נבלל לבו בלב הצדיק."

שכרה של מעלה זו הוא כשהצדיק יקיים את עצתו הידועה וידבר על לבו (בדרך כלל בחצות הלילה), וכמאמר המשורר: "אזכרה נגינתי בלילה, עם לבבי אשיחה ויחפש רוחי." אם הנכם אפויים בליבו, אז תהיו נוכחים כשהוא מחפש את רוחו העליונה באמצע הלילה, ואולי תקלטו איזה צליל מהניגון הנפלא, שהוא שיר של חסד, שיר של אהבה.

יוצא לנו מכאן יסוד חזק לכוון השינון המוכר בשם "החזרה" בספרי הקבלה הנבואית. ולומדים אנו גם עצה טובה לכל מי שירצה להתקשר לרבינו, לחקוק את אורו בליבו או לחדש את הקשר הקיים מוזמן אלא שעקב השגרה התיישן: שיוזכיר תמיד את שמו הקדוש והאהוב, שישיר אותן בתמימות ובפשימות. זכור זכרנו בשלהבת האהבה ובחיבה מחודשת.

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

ז. כענפים באילן

מאמר בנוי על תורה ס"ו

"דע שהשם שנותנין לו לאדם הוא לפי הפעולה שיש לו לאדם לעשות בעולם."

שיחות הר"ן צה. וראה: נדה ל': ליקוטי מוהר"ן קפ"ח

בתום ירחי קדם, כשהורי התינוק רוצים לבחור לו שם, לרוב, יש להם על זה מניעות ופקפוקים, היסוסים ושאלות עד שזוכים להשראה מן השמים: השם שיחליטו עליו בסוף כבר נבחר מלמעלה, על מנת להורות על השליחות הספציפית שבא ילד זה לקיים בעולם. האותיות שמרכיבות את השם הזה תציינה את כל השורשים המחברים נשמה זו אל חלק הרוח דלעילא השייך אליה הנקרא באותו שם, רק שלפני הלידה הכוח והפועל עדיין קשורים יחד.

הרי שהיעוד המרומז בשם האדם, הוא בחינת "סוף מעשה" בשבילו, והוא הנחשק שעליו להשתדל להשיגו. וביום קריאת שמו בישראל, החל תהליך של הוצאה לפועל ממחשבה תחילה המרומזת בשם הזה עד סוף המעשה שהיא השגת היעוד. דבר זה יתממש על ידי כל צעד קדימה, כולל בוודאי את קריאת אותיות שמו, כיון שהן נחשבות לשלמות הדיבור ביחס לעניין הרצוי. לפיכך, החינוך ההגון ישאף ללמד את החנוך כיצד להתגבר על המניעות הרבות שיקומו [בשביל החשק], מאחר ואלה יהיו תמיד מורות על מהות הנחשק ועל מעלתו...

שם עמ' 457-458

היכל הקודש

יש כוח בפרסומו של שם הצדיק לקרב ולמשוך את הכי רחוקים ואף את הכי מיואשים, כל אלה ששום עצה אחרת לא הייתה מועילה להם, ועד לתחומים כאלה ששום דבר קדוש לא מגיע לשם.

בתקופה האחרונה ובשמת, כל זה הוכרר חד משמעית. מעניין שכבר היה מפורש מפי רבי נתן והנה דבריו:

"כי הצדיק מברר בירורים ועושה גרים ובעלי תשובה על ידי שני בחינות הנ"ל שהם בחינת יד ושם.

כי כמה נפשות באים אליו ומתדבקין בו רק מחמת שמו לבר, ואחר כך בשבאים אליו הוא מלמד אותם חכמתו ומכלכל דבריו במשפט, על ידי כל אחד ואחד.

ובחינת השם הוא בחינת שינה הסתלקות הדעת. דהיינו שאינו עוסק או לדבר עימם

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

ללמד משפט להכניס בהם דעתו רק ששמו לבד הולך ומתפשט בעולם ועל ידי זה לבד הם נתדבקים בו. (ליקוטי הלכות \ הל' גרים הלכה ג' אות כ').

ובדרך אנב אפשר לרמז כי 'ד' שהוא בחינת משפט, בחינת לימוד, עולה 14, ואילו 'שם' שהוא בחינת השם של הצדיק, עולה 340, וביחד = 354 כמניין "נ נח נחמ נחמן" כי בשם של הצדיק כלולה תורתו גם כן.

לפרסם את שם הצדיק זה אומר לפתוח למרוחקים ביותר פתח של תקוה טובה שאין כדוגמתה. היות ויש המון נשמות נדחות שסבלו משטיפת מוח פגאנית וצברו בלבם הקרוע נחלי הרס ורעל של 'אנטי' (שמיות) בלתי הגיוני - לך תסביר לאלה שהם בסך הכל קורבנות ליוזמת עמלק הגיוון מן הייאוש שלהם...

אבל מאותיות שמו של הצדיק מוקרנות בצורה על טבעית כאלה גלים של תקוה, של פיוס ושל נחמה שאפילו השרוף שבמורדים חש כלפיו רגע של היסוס, חוב בלתי מוסבר, משהו עמוק ואינטימי זו מתוך לבו האטום לשעבר, ומכאן לצעד הבא, הכל תלוי בבחירה שלו...

שם עמ' 467

עידוד וחיוק

באחת ההלכות, שילב רבי נתן את סגולת שם הצדיק עם מידת ההתחזקות וההתעוררות:

"...וכמוכן ומכואר בדברי רבינו ז"ל שעיקר התחזקות של כל אדם שאיך שהוא, איך שהוא, צריך להתחזק את עצמו לכל ייפול יותר חס ושלו, ועיקר ההתחזקות הוא על ידי השם, היינו על ידי שם ה' ושם הצדיקים האמיתיים אשר שמם נקרא עלינו שזהו בחינת שם השם כי שמו יתברך משותף בשמם. (ל"ה, הלכות שבת)

השם של כל צדיק מהווה מקור של התחזקות כאמור, וזה נאמר בסתם. אבל כשמדובר בכוח צדיק שכל מגמתו הייתה דווקא לחזק אותנו - כמאמרו המפורש שהוא עזב את כל השגותיו הנשגבות על מנת לעזור לאיזה יהודי נבון...

כל שכן וכל שכן כשהשם שלו ערוך בסגנון הנקרא "ריבוע" שאז נתווסף ממד של "שיר חדש", שאז בוודאי נכפל כוחו לחזק את האדם!

מאחר וכל יסוד ההתחזקות הוא ההתחדשות, כלומר כמה שאמונת חידוש העולם תחזק אצלנו (עיין לקמן, במאמר "זה ינחמנו", ומאמר "פרות הבשן"), כמו כן נאמין יותר באפשרות לחדש את עצמנו תמיד ואיך שלא יהיה לא נתייאש בשום אופן מלהתחיל שוב פעם מחדש.

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

לפיכך מי שמרגיש מדוכא, עצוב או מיואש, והוא רואה ששום דבר לא עזר לו להרים את עצמו, עצתו והצלתו שיתחיל מעכשיו לשיר באיזה לחן שיהיה, את השם הקדוש של רבינו, ובצורת "שיר חדש". ואז בוודאי יזכה לשינוי בתחום הרוח. ובלבד שישקיע בזה קצת לב ואמונה וגם שינסה להתמיד ככל מה שיכול, יראה נפלאות, כמו שקרה לאנשים שבורים שהחליטו לנסות ואכן נושעו, והיה להם למשיבת נפש.

שם עמ' 471

"הזכרת שמות הצדיקים הוא דבר נפלא ונורא מאד מאד ומועיל הרבה מאד לעבודת השם יתברך, כמבואר במקום אחר; גם מסוגל לזכות על-ידי-זה לארץ-ישראל וכו'". (אוצר היראה 'א"י' עב)

ב) מצד האמונה: "על-ידי הזכרת שמות הצדיקים הקדושים על ידי זה מבררין המדמה וזוכין לאמונה שלמה לאמונת חידוש העולם, שעל ידי זה יהיה חידוש העולם לעתיד שאז יתנהג העולם על ידי נפלאות למעלה מדרך הטבע. ועל בן על ידי הזכרת שמותם יכולין לשנות הטבע גם עכשיו. ועל בן צריכין לכתב לעצמן שמות הצדיקים לזכרון, כי על ידי כל זה נתברר המדמה וזוכין לאמונה כנ"ל". (אוצר היראה 'צדיק' כמ)

אחים יקרים! תשירו נ נח ואל תתביישו יותר - כי הוא כולל את כל הצדיקים ומסוגל לכל סוגי אמונה: אמונה בה' ובמשה עבדו, אמונה בעתידה של האנושות, והעיקר, אמונה בעצמו: אני לא אבוד לגמרי ועדיין יש לי תקווה. וכמו שהעולם מתחדש בכוח השמות הללו, כך מסוגל אני להתחדש על ידי הזכרתם. אין אני, הפיל הפלאי, כבול לחלוטין ומשועבד לשום עכבר עלוב.

אם תתמידו בזה, תזכו לכוז אמונה, עד שתראו כמו עיניכם שאין עוד מלכדו. ושוב בשם הסבא: **אשרי המאמין!**

* וכך כתב בלשונו הצחה, איש פלא בספרו פלא יועץ, ערך "סגולה" לגבי כוחה כדלהלן: "יש כמה דברים המועילים לכלא פשע ולהתם הטאת בדרך סגולה. והתי יתן אל לבו להודרו בהם כי בלא סיגופים ותעניות ומתן דמים, יתכפרו עוונותיו ובלבד שיעשה הדברים כהלכתם וכמשפטם ביראה ובאהבה."

שם עמ' 473

לא מוכן לכאורה מה הוא הניגון של משה, ואיך אפשר לנו להשיג ולשמוע אותו...

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה.!

כדי לקרב את הנושא: בחינת הפנימי ההכרחית לבריאת כל דבר, מסביר רבי נתן, חזרת ומתבצעת כל פעם שהולך לקרות משהו, כגון יצירת יום חדש, הרי לקראת לילה חזרת בריאה חדשה, בבחינת "יהי ערב" ואחר כך "יהי בוקר" וכו' עיין בהלכות מנחה, הלכה ד' בהתחלה.

והנה, בדור שלנו עכשיו, גוברת הריקנות משני הצדדים: מן החלל הפנוי הראשוני שהיה לפני בריאת העולם וחוזר וממשיך להתחדש בכל יום שמגיע, ועדיין לא תוקן בשלמות, ועוד נתווסף לו הפנימי ההכרחי לחידוש העולם ב"גדול" אשר יהיה בקרוב לקראת הגאולה.

לכן חייבים אנחנו לעבור בתקופה שתתאפיין בריקנות קיומית, שעדיין לא הייתה כמותה. שיממון זה מקיף את כולנו, ולכודים אנחנו בתוכו, והוא זה שמוליד את כל התסכולים הבלתי מוסברים שאנחנו חווים, כל אחד כפי בחינתו.

כל הרגיש יותר, מרגיש את זה יותר וכמובן סובל עוד יותר. ואין הצלה כנגד זה כי אם על ידי שיר האמונה האמור למעלה ומקשרים אנו בכך את סוף הספר הזה לתחילתו, בו דיברנו ממבול הכפירות, ואיך שיינצלו אך ורק אותם אומרי תהלים השרים בלב מהור ופשוט את עשרה מיני הנגינה!

ובכן האמונה והפשטות, טהרת הלב והתמימות הן לבדן יצילו את האנושות ממבול הכפירה, ומחלל האפסיות.

חייבים אנחנו לשמוע את הניגון הנפלא, שזה לבד יוכל להוציא את כל הנשמות שנפלו לתוך החלל. אלא שאין איתנו יודע מי ומה, אצל איזה מנגן, השיר הזה נמצא...

שוחרי השירה המתגעגעים אליה שמעו נא את דברי האדון, שר התורה, רבי נחמן ממשערהין בספרו "יקרא דשבתא":

"ובן כל הקושיות והאפיקורסות הבאים מבחינת חלל הפנוי, נתבטלין אז, על ידי שבשבת נמשך הארת "אין סוף" בהתחדשות נפלאה, כמוכא בכתבים. ואז נמשך הזמר והניגון השייך לבחינת האמונה באור אין סוף בעצמו, שהוא עליון על כל בחינות חכמה ואמונה שבעולם, [ב]בחינת תבואי, תשורי מראש אמנה!" (יקרא דשבתא, ס"ד).

שם עמ' 482

גם רבינו גילה מאמר שממנו ניתן להשיג דבר דומה לאותו העניין בו השתמש יוסף כדי לראות תמיד את פני ישראל אביו: "על ידי שחוזר מאה ואחד פעמים שעל ידי זה זוכרנו, אז בשאומר זה הדבר בשם החכם, נצטייר דמות דיוקנו של החכם..." (ליקוטי מוהר"ן א', קצ"ב). מי שיעשה את זה בפשטות יזכה גם הוא לבחינה דומה, דהיינו לעורר את פני רבינו, שיאיר לו עד

אני אשר עיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

תהום החושך שם אותו אדם שרוי, כך שיוכל להתמודד עם המצבים הקשים, ולנצח בבירורים אדירים: והוא על ידי אמירת שמו 101 פעמים, כאשר נוכח עתה.

ואם תשאל הלא כאן במאמר הנ"ל מדובר מחזרת איזו תורה או מאמר, ואיך ניתן להקיש את זה גם לשם הצדיק? התשובה מונחת כעת לפניך בתוך המילים הנלהבות אותן כתב רבי נתן, ואותן כבר הבאנו: "בהשם הקדוש של כל צדיק וצדיק בו נכלל כל מהות הצדיק כל צדקתו ותורתו ומעשיו הטובים וכל מעלותיו ומדרגותיו כי השם הוא נפשו ונשמתו כנ"ל ועל כן כשמוזכרין שם הצדיק אנו ממשיכין עלינו קדושתו וזכותו. ועל ידי זה נזכה גם אנחנו לקדושה וטהרה ולשוב אליו יתברך". (דברים הבאים בתוך הסעודה, ד' ו').

שמו הקדוש כולל את כל תורותיו-מעשיותיו, שיחותיו, משליו ורמזיו - לרבות את הספר הגנוז, הספר הנשרף, תורות הנסתרות, השמטות וכו'.

שם עמ' 484-485

"כי ממש כמו החרש המביט על השמחים ומתענגים בעונג נגינת הכלי זמר והוא אינו יכול לצייר כלל בדעתו איזה מעם יכולים להרגיש כמה שהמנגן מוליך ומביא בידו על הכלי עם הנימים לכאן ולכאן עד שממלא את פיו בשחוק ולעג מכל זה, וכמו כן ממש הם החרשים מלשמוע את דבריהם הקדושים וכל דבריהם אך למותר אצלם עד שעוד הם מתפלאים ומתמיהים על כל המתענגים בהם ומרגישים את נועם מתיקות דבריו כנופת דבש ממש". (חכמה ותבונה)

שם עמ' 508

"ורבים מישני אדמת עפר יקיצו אלה לחיי עולם ואלה לחרפות ולדראון עולם (דניאל י"ב) על ידי שנתעורר שכל חרש בעבודת ה' מה שלא היה נודע עד עתה, על ידי זה "רבים מישני אדמת עפר יקיצו", אך "אלה לחיי עולם ואלה לחרפות ולדראון עולם", כי "צדיקים ילכו כם" (הושע י"ד) שעובדין עם זה השכל את השם יתברך, "ופושעים יבשלו כם", שאינם עובדין בזה את השם יתברך, רק שעל ידי זה הם מבזין ומחרפין את העולם, על שהם יודעין מזה השכל החדש, והעולם אינם יודעין מזה.

וכמו ששמעתי לחרפות ולדראון עולם, היינו לחרף ולבזות העולם, כי אינם משתמשין עם זה השכל החדש, רק לבזות ולחרף העולם, על-ידי שהם יודעים מזה והעולם הם ריקים וחסרים מזה."

(תורה קע"א, ליקומי מוהר"ן)

ואין שום צורך לפרש את הדברים. (שם עמ' 509)

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

אבני"ה ברזל דף נ

(ו) אחד שאל למוהרנ"ת אם יקרא את שם בנו נחמן ע"ש רבינו זצוק"ל או אייזיק (מסתמא על שם אחד ממשפחתו ששמו היה איזיק). ואמר לו מוהרנ"ת זצוק"ל שגם אייזיק הוא על שם רבינו זצוק"ל. שפ"א היה רבינו זצוק"ל בבראד והעלים את עצמו שלא יתפרסם. ונכנס בכמה בתים ובכל בית היה לו אמתלאות וסיבות אחרות עד שבכל בית היה ניהא להם כניסתו ולא היה קשה להם כלל. ובכל בית קרא את עצמו שם אחר. ובבית אחד קרא את שמו אייזיק והשם אייזיק עלה על בולנח, ואמר רבינו זצוק"ל בזה הלשון און פאר וואס האב איך מיך גירופען אייזיק וכו' ולא סיים. (והר' אברהם ז"ל הסביר, כי כל אייזיק נקרא ג"כ יצחק ופחד יצחק זה ראש השנה, ורבינו זצוק"ל אמר כי כל ענין שלו הוא רק ראש השנה):

שיח שרפי קודש סיפורי צדיקים חלק ח' דף קמב

ידוע היה לומר ולהזכיר לסגולה בעת צרה ששה פעמים 'ישראל בן שרה בעל שם טוב' בפרט למקשה לילד.

שיח שרפי קודש ר' נפתלי ז"ל חלק ג' עמ' פג

פעם בליל שבת הלך רבי נפתלי ז"ל עם עוד כמה מאנשי שלומינו לבן זכר אצל רבי חיים סמאליר ז"ל (אבי רבי ישראל טירהוויצער ורבי לוי יצחק ז"ל), והיה באמצע החורף הקשה, ותקפו אותם רוחות עזות מלוות בשלג, עד שלא ראו ללכת לנכון, ואמר להם רבי נפתלי שייאמרו ויזכירו עמו שמות הצדיקים ותיבף כשהחלו באמירתם, התבהר להם הדרך והיה לפלא, אחר כך בפעם אחרת כשהלכו אנשי שלומינו שוב עם רבי נפתלי והיה נצרך להם שוב לישועה זו אמרו זה לזה: "נו, נתחיל להזכיר שמות הצדיקים", אמר להם רבי נפתלי: "נכון, אבל אני צריך לצוות לזה". "יא אבער איך דארף הייסן".

נְנַחַּנְחַמְנַחְמָן מֵאִוְמָן

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!.

ספר שולחן המהור דף רס"ז

סעודת מלוה מלכה

מי שאין לו קיבוץ טוב, יזכור בינו לבין עצמו שמות הצדיקים, כי הזכרת שמותיהם ג"כ טוב, שבוה מעורר זכותם. רסז.

שיחות הר"ן מ"ד

בענין השם של אדם. השם הוא דבר גדול מאד ודיבר הרבה מזה. גם דיבר עמנו מענין הפסוקים שנוהגין לומר קודם יהיו לרצון המתחילין ומסיימין באותיות של שמו. ואמר שיודע לבאר כל השמות של אותם שעמדו סביבו היכן הם רומזים. וביותר מרבי שמעון דיבר הרבה. שמעון הוא צירוף עו"ן-מ"ש ולא רצה לבאר באור הדבר ואמר שצירוף הנ"ל זהו ממש כל ענינו ובחינתו של רבי שמעון. זה רבי שמעון היה אחד מתלמידיו החשובים. ואמר שאל תטעה אם אומר לך היכן אתה מרומז. שגם אדם אחר ששמו כשמוך אחיזתו גם כן שם. אל תאמר כן. ומכלל דבריו הבנו שכל אחד כפי ענינו ומדריגתו ובחינתו כן יש לו איזה צירוף ורמז. והוא יודע כל זה היטב לאמתו. אמר שצירופי אותיות גדול מאד. ואמר שהתורה שלו גדולה. אך במקום שהוא צריך להשתמש עם צירופי אותיות הוא גדול ביותר.

שיחות הר"ן צה

דע שהשם שנותנין לו לאדם הוא לפי הפעולה שיש לו לאדם לעשות בעולם. ויש אחד שעושה הפעולה שלו בחצי שנים שיש לו וצריך לקרוא לו שם אחר דהיינו שם חדש, כי השם שנותנין לאדם הוא לאחר מותו לבושין שלו, כי השם הוא בחינת לבושין כמו שכתוב (ישעיה מב, ה) אני ה' הוא שמי וכבודי וכו', כבודי זה בחינת לבושין כי רבי יוחנן קרא למאניה מכבודתה (שבת קיג:).

כי הקדוש ברוך הוא נקרא הוי"ה, כי בשם הוי"ה נתהוה כל העולמות, אבל למעלה מכל העולמות אין לו שם כי למעלה מכל העולמות אי אפשר להשיג אותו. והוא כי הגדלת על כל שמך אמרתך (תהלים קלח, ב), אמרתך זו הפעולה, כי במאמר נברא העולם (אבות ה, א), דהיינו הפעולה היינו לפי הפעולות של הקדוש ברוך הוא למעלה מכל העולמות הוא גדול מכל השמות שיש לו יתברך. כי למעלה מכל העולמות אין לו שם כלל, והוא כי הגדלת על כל שמך אמרתך.

וזהו שכתוב לעתיד לבוא (ישעיה סב, ב) וראו כל העמים צדקך וכו' וקורא לך שם חדש, כי האומות יהיו רואים הפעולה שיהיה לישראל ויקראו להם שם חדש. כמו כן יש אחד שעושה

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

הפעולה שלו לפי השם שיש לו בחצי שניו ועושה אחר כך פעולות חדשות וצריך לקרוא לו שם חדש. ויש בזה סודות גדולים ונוראים מאוד מאוד. וזהו שקורין לחולה שם אחר. כי השם שיש לו מקודם כבר עשה הפעולה שלו כפי אותו השם שהיה לו והיה ראוי לו למות לפיכך קוראין לו שם אחר שיהיה לו פעולה אחרת ויוכל לחיות עוד כמה שנים על ידי שקוראין לו שם אחר כדי לעשות הפעולה כפי אותו השם.

ועל בן משה רבינו עליו השלום היה לו כמה שמות כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (מגילה יג.), כי בכל פעם עשה הפעולה שלו כבר לפי השם והיה צריך בכל פעם שם אחר לעשות פעולות אחרות כנוצר לעיל.

העֲתֶקֶת צְאוּהָ מִהֶרֶב הַקְדוּשׁ מִמִּשְׁעֵהֶרֶן וְצַ"ל

שְׁפִתְכָה בְשֵׁנֶת תְּרַל"ט, וְנִפְלַל לְמִשְׁכָּב עַל עֵרֶשׁ דְּוֵי בִימֵי חֲנֻכַּה הַקְדוּשִׁים. וְנִסְתַּלַּק אֹר לְיוֹם ד' תַּעֲנִית אֶסְתֵּר שְׁנַת תְּרַנ"ד ל"פ בְּעִיר מִשְׁעֵהֶרֶן. וּמִזֶּה תִּבְיֵן שְׁרוּחַ הַקְדָּשׁ נִזְרְקָה בּוּ בְּמֵה שְׁחֵבֵר בְּשֵׁנֶת תְּרַנ"ג אֲשֶׁר לְהַדְלִיק גַּר חֲנֻכָּה וְכֵן עַל מִקְרָא מְנַלְהָ גִימַטְרִיא מִגֵּן שְׁמו הַקְדוּשׁ בְּמִבְּאֵר לְעֵיל.

צְאוּת שְׂכִיב מְרַע בְּכַתוּבִין וְכַמְסוּרִין דְּמֵי

מִצְוָה לְקַיֵּם דְּבַרֵי הַמֵּת

א) בְּשִׁירָאוּ שְׂיִכְבַּד הַחֲלִי חֲמֵנָא לְצַלֵּן לֹא יִצְחֵוּ אוֹתֵי לְבָדֵי אֶפְלוּ נִנְע אַחַת, רַק יִהְיוּ יוֹשְׁבִים בְּחֶדֶר מִשְׁכְּבֵי שְׁנָיִם, אוֹ אַחַד עַל כָּל פְּנִים, שְׂיַעֲסֵק בַּתּוֹרָה אוֹ בְּאִמְרַת תְּהִלִּים. וְיִחַלְפּוּ הַמִּשְׁמְרוֹת בְּכַדֵי שְׂיִהְיֶה הַעֵסֵק בְּזוֹת בְּתִמְדוּת יוֹמָם וְלַיְלָה, עַד אַחַר הַהוֹצָאָה מִהַבַּיִת. וְלֹא יִסְרוּ מִמֵּנִי הַטְּלִית קָטָן עִם הַצִּיצִית בְּשָׂרִים כָּל יְמֵי חֲלָיִי חֲמֵנָא לְצַלֵּן, אִף שְׂלֵא אֶהְיֶה שְׂפּוֹי חַס וְשְׁלוֹם. וְלִמְעַן הַשֵּׁם לְזוּרוֹ אוֹתֵי לִוְמֵר וְדוּי וְשִׁמְעֵ וְשִׁרְאֵל וְכו', (עֵן מְעַבֵּר יִבַּק בְּרַק ז' דָּף מ"ג, עַד דָּף מ"ח. וְכַדָּף ס"ו, וְדוּי הַרְמָב"ן בְּרַק מ', עֵן שֵׁם הַיִּטָּב), וְלִבְקָשׁ מִחִילָה מִהַפֵּל, הֵן עַל עַסְקֵי צַעַר הַנֶּפֶשׁ וְהַגּוּף שְׂצַעֲרֵתִי לְאַחֵרִים, הֵן עַל עַסְקֵי מָמוֹן אֲשֶׁר לֹא גִתָּן לְהַשְׁבוֹן בְּשִׁלְמוֹת כְּרָאוּי.

ב) בְּהַתְחַלַּת הַנְּסִיָּסָה יִתְקַבְּצוּ מִגֵּן עֲשָׂרָה, וְיִאֲמְרוּ תְהִלִּים וְכָל הַמְּבַאֵר בְּמְעַבֵּר יִבַּק מִן דָּף מ"ח, וְלַהֲלֵן בְּרַק ז'. וְקִצְתָּ מֵהֵם יִאֲמְרוּ שְׁמוֹת הַצְּדִיקִים. וְיִבְקָשׁוּ רַחֲמִים עָלֵי בְּזוֹת הַצְּדִיקִים הַקְדוּשִׁים, וְאֶפְלוּ בְּלִשׁוֹן אֲשֶׁכְּנוּ, רַק בְּכֹנֶת הַלֵּב בְּאִמְתּוֹת וּבְתַמִּימוֹת. וְיִזְרְזוּ וְיִזְהִירוּ אוֹתֵי וְנִפְשֵׁי וְרוּחֵי וְנִשְׁמָתֵי לְזַכֵּר הַיִּטָּב בְּזוֹת קִדְשַׁת אֲבוֹתֵינוּ הַקְדוּשִׁים אֲבָרְהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, וְכָל הַשְּׂבָטִים הַקְדוּשִׁים וְהָאֲמֵהוֹת הַקְדוּשׁוֹת וְכָל הַשְּׂבָעָה רוּעִים, וְכֵן בְּכָל הַצְּדִיקִים שְׁהִיוּ מִיְמֹת עוֹלָם, וְשִׁיְהִיוּ עַד סוּף כָּל הַדּוֹרוֹת וּבְכָלֵלֵם קִדְשַׁת הַבַּעַל שֵׁם טוֹב וְתַלְמִידֵי הַקְדוּשִׁים וְל', וְקִדְשַׁת רַבְּנֵי הַקְדוּשׁ הַרֵב רַבֵּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלַב וְתַלְמִידֵי הַקְדוּשִׁים, אֲשֶׁר שְׂמֵם הַקְדוּשׁ נִקְרָא עֲלֵינוּ וּמִפִּיהֶם אָנוּ חַיִּים, וְלַהֲתַקְשֵׁר עִם קִדְשַׁתֵּם בְּקִשָׁר אֲמִין בַּל יִנְתַּק לְעוֹלָם. וְאִם אֵינִי כְּדָא לְזוֹת מַחֲמַת מַעֲשֵׂי, אִף עַל פִּי כֵן אֲבַטַח וְאֶתְחַזֵּק בְּזוֹת בְּבִטְחוֹן חֲזָק, וְעַל רַב מִדַּת טוֹבָם וְחֶסֶדָם וְרַחֲמִים גְּדוּלָּם שְׁהִיָּה לָהֶם עַל כָּל

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

נפש מִיִּשְׂרָאֵל גם בחיים חיותם, ומכל שכן בעת אחר פטירתו, כי גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייתם כמאמר חכמינו ז"ל: ולהחזיר אותי על זה באזהרה רבה בכמה פעמים, עד אחר שיסתם הגולל וישוב העפר אל הארץ בשהיה וכו': וזהו אותי היטב לבלי להסית דעתי מזה כרגע, רק לדבק מחשבתי בהשם ותבונתו הקדושה ובכלל קדשת ישראל. כי קדשא ברוך הוא ואורו וישראל בלה חד: ובכלל קדשת הצדיקי אמת שהיו בכל דור כי צדיקיא אנפי שכינתא. ויבקשו רחמים עלי הרבה שלא יגרמו עונותי חס ושלום לשבח בזה או להסית דעתי מזה חס ושלום. גם להזכיר אותי היטב כמה פעמים מקרא שפתוב גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא וכו'.

ג) בשעת גסיסה יפזרו בני ביתי לצדקה בעבורי, אם מעט ואם הרבה כפי מסת ידם. ויבקשו עלי רחמים שלא אצטער הרבה חס ושלום, ותהיה מיתתי בפרה שלמה על כל עונותי, ואצא מהעולם הזה בשלום ואלך בשלום. "נפשי ישוב" וכו'. ויקים בי מקרא שפתוב "בהתהלך תנחה אותך בשבך תשמר עליך" וכו' וכמו שדרשו רבותינו ז"ל, ונאמר "ובא שלום ינוחו על משכבותם" וכו'. ואשתי ושום אהר מזרעי לא יבכו אחר פטירתי בחדר שאשכב שם. ולא ילזו אותי רק הרחוקים. ובעת יציאת הנפש ישגוהו שלא אוציא שום אבר חוץ למשתי, ועל בן יעמידו בסאות סביב למטה בכדי שלא יצא שום אבר לחוץ.

ד) בנדאי רצוני שסמוך לגסיסה יתאספו על כל פנים עשרה אנשים כשרים, ויאמרו הפסוקים שפמעבר ובק בנ"ל באת ב' ומזמורי תהלים ושמות הצדיקים. ובאם יהיה איזה מנוף במטה או יכסו כראוי וירחיקו ממקום שכלה הריח ארבע אמות. ובאם יהיה דחק בבית משכבי מהאנשים המתקבצים, בקשתי שיעמדו מרחוק ממשתי לפחות ארבע אמות, שלא ירבה ההכל והחם שגורם קרוב מיתחם חס ושלום והוא צער לחולה. על בן יותר טוב שיעמדו מרחוק ואפלו בחדר הסמוך. לכד מאיזה אנשים שיהיה להמטה צרך בהם. וגם אז אשתי וזרעי לא יהיו בבית משכבי שלא יצטרו אותי בקול בכיתם.

ספר כוכבי אור בהקדמה לחלק שלישי הנקרא בשם חכמה ובינה

מידעת זאת בכל הארץ, כי אמנם לא קם נביא עוד בישראל במשה (דברים ל"ד), אבל הוא בעצמו עוד יקום לגאלנו גם מהגלות הזו. כי משיח דא משה ומה שהיה הוא בעצמו שיהיה בידך שאת ויתר עז, כי בא יבא ברנה גם בשער החמשים, וישיג אותו בשלמות עצום ונשגב עד שלא ירד עוד מאתו כי לעולמי עד ולנצח נצחים יעלה ויתענג בו במדרגה אחר מדרגה עד אין חקר.

ועתה כפי אשר נודע הדבר אשר דבר רבנו ז"ל בעת אשר גלה את המאמר המובא בלקוטי מוהר"ן תנ"א סימן כ"ח, דע שיש חלוקים בין התורות וכו', ומורנו רבי נתן זצ"ל מעצם הרגשו בזכות לבבו את עמק נוראות דבריו עד כי בערו בקרבו פלהבת שלהבת ממש, לא יכל להתאפק, ונתן את קולו בפני כל הנצבים עליו, אולי כך הוא הפרוש מה שאמרו חכמינו ז"ל (סנהדרין צו).

אין בן דוד בא אלא בהספח הדעת, הינו שיהיה בעולם ולא ידעו כי כבר הוא וכו' ורבונו ז"ל גלה את עיניו והראה לו רב נחמן אמר בן אי מן חיי - אגא'.

ועתה מאלינו נדע ונבין פחות ממפתח מן הים במה שנקרא בשם נחל נובע מקור חכמה (במובן בבאור במאמרו הקדוש שבחיי מוהר"ן בספור נסיעתו לאומאן באות ה' ועכשו יש נחל נובע מקור חכמה וכו') שזה הוא השם של מדת הבינה פידוע לידועי חזן. כי אם "רבות בנות עשו חיל" להשיג השגות הנמשכות מאתה וממדת החכמה וכו', אבל להדבק ולהכלל בה בתכלית השלמות שאין שלמות אחריו, לא יקום עוד בישאאל זולת "העלית על פלגה", פידוע ומובן כל זה בספרי אמת.

ואנכי העני פדעת בשמעי ובהבינותי בכל זה, תמכתי ותרדתי בפקדת רבונו ז"ל אשר פקד וצוה על כל אחד לחדש בתורה עד מקום שיד שכלו מגעת, וסבותי את לפי לתור ולחפש בכל הדברים הרומזים על בינה עלאה, ונשאתי את עיני ואראה כי ברבם בכלם מרמז ונסתר כבוד שמו (של רבונו ז"ל) הקדוש והנורא (עין בהשיחות הר"ג באות מ"ד שכל אדם ואדם מרמז בשמו כל ענינו וכוונתו, וכוה תבין גדל ועצם נוראות ונשגבות שמות הצדיקים, אשר בהזכרתם לכד וכולים להביא שנוי במעשה פראשית לשנות הטבע לטובה כמבאר בספר הא"ב (הוא ספר המדות מרבונו ז"ל) חלק ב' אות ז' סימן כ', גם עין בלקוטי מוהר"ן ח"א סימן מ"א מה שכתב שם בשם האר"י ז"ל, שיעקב גימטריא ב' פעמים אלפים עם היוד אותיות. ובלקוטי הלכות הלכות הוראה הלכה ו' אות ל"ד בשם האר"י ז"ל שיעקב ויוסף גימטריא ז"ג פעמים היה וגם בשמות שאר הצדיקים, מובא בספרי אמת גימטריאות משמו יתברך כי שמו יתברך משתף בשמם, וצדיקיא שמא דקדשא ברין הוא, ומכל שכן וכל שכן בשמו של הראש כל הצדיקים וכו'... אשר התפאר ואמר - איך האב פאר קריו נאמען ניט [אין לי בכלל שם] - שפודאי גדלו ועצמו חזן וסודות נפלאים ונוראים בשמו הקדוש עד אין חקר, עד שכל מה שמוצאים בה אורה רמו לשבת, גם פענויות דעתנו, הכל אמת. גם עין שם בהשיחות הר"ג בהשיחה הנ"ל מה שאמר לר' שמעון לבל ידמה פדעתו שגם אדם אחר ששמו בן אחיזתו גם בן שם וכו' עין שם) ברך מספר ומנין, באשר הצבתי אותם לעיניך זה אחר זה.

לכ. ועין בתרגום ורשומי על הפסוק "בעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל" שבזה הפסוק מרמז התכלית האחרון והעולם הבא שייכזבו נשמות ישראל פידוע, ועל בן יתרגם שם התרגום בזה הלשון - ו'נ'ח'מ'ן ד'ה' (בלשון הקדש כמו מאת ה') עתיד למתנייא עליכון דבית יעקב גם עין ב' של"ה פרשת ואתחנן מה שכתב שם בשם מורנו הרב חיים ויטאל על פסוק "לכן אחלק לו ברבים ואת עצומים יחלק שלל" (גם עין בהענין השני להמקרא הזה שהוא בישעה ז"ג ותיבש ותראה שמבאר שם פאר היטב, - כל עצם המחלקת והפזיזות שעוקרים על שמו הקדוש) שהפסוק הזה נאמר על נשמות משה משיח אשר יקבל את חלק העולם הבא שלו מהקדוש - ברוך הוא ממש ושאר הצדיקים יקבלו על ידו.

לח. כפי המבאר בבעל המורים על הפסוק "נביא מקרנך" וכו' (שהבאתי לעיל עין שם) שמה שהפסוק מתחיל בנון, ומסוס בנון, מרמז שישגי "נון שערי בינה" וכפי המובא בספרי אמת שהשמות שייכים להפסוקים שהתחלתם וסיומם במוחם, נראה מבאר שעל בן גם שמו הקדוש

מתחיל בגון ומסיים בגון:

בהקדמה לספר דברי מאיר, מובא אודות הרב הקדוש רבי מאיר מפרימישלאן: - "ידוע ששמו של כל אדם מושרש בשורש נשמתו ממעל; כמו כן מושרש שמו בפסוקי התורה הקדושה. לכן, שים לבך קורא נעים, עשה אוזנך כאפרכסת, ותראה מפלאות תמים דעים איך יאיר השם "מאיר" בראשי תיבות של הפסוק: "רוח אפינו בשיח י"..."

(דברי מאיר)

ימי שמואל פרק קצ"ו

ונסענו בליל א' עד מחוץ לעיר, אבל מחמת האחור הנזכר לעיל כבר היה באמצע הלילה, ובפרשת דרכים בא לנגדנו אפציר (קצין) הראשי מהחיל היושבים באמצע הדרך, (פאלקן המתפרד דרך אחד לקאריץ ודרך אחד לזה הכפר), ועוד אדון גדול היה עם הקצין ביחד והעמידו אותנו להראות הפאספרטין, ונתתי הפאס שלי, (והשבתי שלא יוכל לקרוא, אבל הוא קרא טוב) ואמר פלסטינא, ועבר הזמן מהוזה, איפא נוסע לגבול רוסיה?, מה זה? וכו'.

והפחד שלי ידוע ואני הזכרתי שמות צדיקים רבי שמעון בר יוחאי, רבנו הקדוש וכו', והקצין המשיך לחקר, ושאל: הפאס של בעריש הוא מלודו, דרך רחוק כזה מה זה? ואמרנו שנוסעים אנחנו לקאריץ, אבל הלא יש בעל עגלה קבוע ההולך מיד קאריץ? ורצה לאסור אותנו, וברחמי השם יתברך הניח אותנו, ונתן כל הפספרטין לבעל העגלה וצוהו כאשר יבא לפצול הדרך בפאלק ימסור הפספרטין, והבטיחו לעשות כן.

לקומי הלכות הלכות אורח חיים הלכות דה"ב (ד' סעיף ו')

ועקר הדין והמשפט שדין את האדם בראש השנה וביום הדין הגדול. העקר הוא שמסתכלין בשמו ששם חקוקים ונקתבים כל מעשי האדם. ועל כן שואלין את האדם אחר מיתתו אם זוכר את שמו כי בהשם של כל האדם נחקק ונקתב כל מעשיו, כי השם הוא הנפש כמו שבכתוב, נפש חיה הוא שמו, ושם בהנפש שהוא שמו שם מגיע כל הפנים או התקון של כל מעשי האדם לטוב או להפך חס ושלום, כי בהשם של כל אדם נגבל כל חייתו וכל ענינו ומהותו. וכפי מעשיו כן מאיר שמו למעלה. וכן נזכר למעלה לטובה. וכן להפך חס ושלום. וזה בחינת מעלת זכרון שמות הצדיקים, כי בהשם הקדוש של כל צדיק וצדיק, בו נגבל כל מחות הצדיק כל צדקתו ותורתו ומעשיו הטובים וכל מעלותיו ומדרגותיו, כי השם הוא נפשו ונשמתו כנ"ל. ועל כן על ידי שמזכירין שם הצדיק אנו ממשיכין עלינו קדשתו

אני אשיר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

וּזְכוּתוֹ. וְעַל יְדֵי זֶה נִזְכָּר גַּם אֲנַחְנוּ לְקַדְשָׁהּ וְנִתְהַרְרָה וְלָשׁוּב אֵלָיו וּתְבַרַךְ. לְמַשָּׁל בְּשֵׁאֲנֵנוּ מִזְכִּירֵינוּ
שֵׁם הַתַּנְאָה רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי. בְּזֶה הַשֵּׁם כָּלֵל כָּל מַעֲשֵׂי זֶה הַתַּנְאָה שֶׁהִיא שְׁלֹשׁ עֲשָׂרֵה
שָׁנִים בְּמַעְרָה וְחֵבֵר סָפֵר הַיָּהָר. וְכָל הַמַּעֲשִׂיּוֹת הַנִּזְכָּרִים מִמֶּנּוּ. כְּלָם כָּלֵלִים בְּזֶה הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי. וְכֵן בְּשֵׁאֲרֵי שְׁמוֹת הַצְּדִיקִים:

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי

ליקוטי מוהר"ן מהדורא תניינא סימן ס"ג

דע, כי יעקב אבינו, כש שלח את בניו עשרת השבטים ליוסף, שלח עמיהם נגון של ארץ ישראל. וזה סוד: "קחו מזמרת הארץ בכליכם" וכו' (בראשית מג), בחינת זמר ונגון, ששלח על - ידם ליוסף, וכמו שפרש רש"י: "מזמרת" לשון זמר וכו'.

כי דע, כי כל רועה ורועה יש לו נגון מיוחד לפי העשבים ולפי המקום שהוא רועה שם, כי כל בהמה ובהמה יש לה עשב מיוחד, שהיא צריכה לאכלו. גם אינו רועה תמיד במקום אחד. ולפי העשבים והמקום שרועה שם, בן יש לו נגון. כי כל עשב ועשב יש לו שירה שאומר, שזה בחינת פקק שירה, ומשירת העשבים נעשה נגון של הרועה. וזה סוד מה שכתוב (שם ד):

"ותלד עדה את יבל, הוא היה אבי ישב אהל ומקנה ושם אחיו יובל, הוא היה אבי כל תפיש כנור ועוגב". כי תכף כשהיה בעולם רועה מקנה, היה תכף כלי - זמר כנ"ל. ועל - בן דוד המלך, עליו השלום, שהיה "ידע נגון" (שמואל א ט"ו), על - בן היה רועה (שם) כנ"ל. (גם מצינו באבות העולם כלם, שהיו רועי מקנה). וזה בחינת (ישעיה כ"ד):

"מכנף הארץ זמרת שמענו", הינו שזמירות ונגונים יוצאים מכנף הארץ, כי על - ידי העשבים הגדלים בארץ נעשה נגון כנ"ל. ועל - ידי שהרועה יודע הנגון, על - ידי - זה הוא נותן פה בהעשבים, ואז יש לבהמות לאכל. וזה בחינת (שיר - השירים ב) "הנצנים נראו בארץ, עת הזמיר הגיע", הינו שהנצנים גדלים בארץ על - ידי הזמר והנגון השיך להם כנ"ל. נמצא שעל - ידי הזמר והנגון שהרועה יודע, הוא נותן פה בעשבים, ויש מרעה לבהמות:

גם הנגון הוא טובה להרועה בעצמו, כי מחמת שהרועה הוא תמיד בין בהמות, היה אפשר שימשיכו ויורידו את הרועה מבחינת רוח האדם לרוח הבהמיות, עד שירעה הרועה את עצמו, בבחינת (בראשית ל"ז): "יילכו לרעות את צאן אביהם" וכו', ופרש רש"י: "שהלכו לרעות את עצמן". ועל - ידי הנגון נצול מזה, כי הנגון הוא התבררות הרוח, שמבדרין רוח האדם מן רוח הבהמה, בבחינת (קהלת ג): "מי יודע רוח בני האדם העלה היא למעלה, ורוח הבהמה הירדת היא למטה", כי זהו עקר הנגון ולקט ולברר הרוח טובה, כמבאר במקום אחר. ועל - בן על - ידי הנגון נצול מרוח הבהמיות, כי נתברר רוח האדם מרוח הבהמה על - ידי הנגון כנ"ל:

ויש חלוקים רבים בנגינה, כי יש נגון שלם, ויש נגון שהוא בכמה כבות, ויכולים לחלקו לכבות וענינים:

ודע, שהמלך יש לו כל הנגון בלו בשלמות, אבל השרים אין להם רק איזה חלק בנגון, כל אחד לפי מקומו. ועל - בן אמר דניאל לנבוכדנצר (דניאל ד): "אנתה הוא אילנא וכו' ומזון לבלא בה". כי נבוכדנצר שהיה מלך ויש לו כל הנגון, על - ידו נמשך כל המזון, כי המזון נמשך על - ידי הנגון כנ"ל. ועל - בן יעקב אבינו, אף שלא היה יודע אז שהוא יוסף, רק כפי מה שספרו לו השבטים הנהגותיו של יוסף, שלח לו נגון השיך לשר כמותו, כפי מה ששמע מבניו דרכיו

אני אשיר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידיים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

והנהגותיו, כי יעקב רצה לפעול אצלו על - ידי הנגון מה שהיה צריך, על - כן שלח לו אותו הנגון של ארץ - ישראל. וזהו שאמר לבניו: "קחו מזמרת הארץ בכליכם", היינו שיקחו בחינת הנגון הנ"ל, שהוא בחינת 'זמרת הארץ' כנ"ל, בפלים שלהם. "והורידו לאיש מנחה, מעט צרי ומעט דבש, נכאת ולט, כמנים ושקדים" הם בחינת משקולות ומדות הנגון, כי הנגון נעשה מגדולי הארץ כנ"ל:

ניגונו של יעקב אבינו

כל ימיו השתוקק הבעש"ט לזכור את ניגונו של יעקב אבינו ע"ה ולא עלה בידו. מה היה פשרו של ניגון זה? - וכך סיפר לתלמידיו המקורבים:

- "ניגון אחד נעים לאוזן ומתוק לנפש שמעתי בגילגולי הראשון כשהייתי בתור מלה בעדר צאנו של יעקב אבינו. ניגון זה היה שר יעקב אבינו בעת שראה את הצאן, ובו שפך את נפשו לפני בוראו, עד אשר שמע את הקב"ה בקולו כשברך את צאנו. מקובלני כי בניגון זה אף שלח יעקב את בניו אל יוסף שבמצרים, כפי הכתוב "ויאמר אליהם ישראל אביהם אם בן איפה זאת עשו קחו מזמרת הארץ".

המשיך הבעש"ט ואמר:

- "רק עוד פעם אחת זכיתי לשמוע את הניגון זה, בעת שעברתי ליד רועה צאן שהשמיעו לפני צאנו. כשמעתי זאת כמעט והפכתי שוב למלה"...

כשרצה הבעל שם טוב לעלות לארץ הקודש אמר:

- "אפשר ואזכה שוב לשמוע את אותו ניגון מזמרת הארץ וכשאלמד אותו על בוריו ואדעהו, שוב לא אשכחהו. וכשיתפרסם ניגון זה אצל כולם תבא נאולה לעולם"...

(קונטרס ה'תולדות' שבספר 'דעת קדושים' להגה"ק מבומשטאש)

חיי מוהר"ן

דע לך שכל רועה ורועה יש לו ניגון מיוחד משלו דע לך שכל עשב ועשב יש לו שירה מיוחדת משלו ומשירת העשבים נעשה ניגון של רועה כמה יפה כמה יפה ונאה כששומעים השירה שלהם טוב מאד להתפלל ביניהם ובשמחה לעבוד את השם ומשירת העשבים מתמלא

הלב ומשתוקק וכשהלב מן השירה מתמלא הוא משתוקק אל ארץ ישראל אור גדול אזי נמשך והולך מקדושתה של הארץ עליו ומשירת העשבים נעשה ניגון של הלב.

[ולעתיד יחדש הקדוש ברוך הוא את כל העולם בלו בבחינת זו של ארץ ישראל, כי אז יתגלה שהשם יתברך ברא הכל, ואז יחדש כל העולם בלו בבחינת ארץ ישראל. ועקר קדושת ארץ ישראל הוא, ששם הוא השגחתו יתברך תמיד, בבחינת (דברים י"א): "תמיד עיני ה' אלקוד ביה מראשית השנה ועד אחרית שנה"; ולעתיד, שיחדש את כל העולם בלו בבחינת ארץ ישראל בנ"ל, אז יתנהג כל העולם בלו על ידי השגחה לבר, כמו ארץ ישראל, ואז יתבטל הטבע לגמרי, ויתנהג העולם על ידי השגחה לבר, שהוא בחינת נפלאות, שלא בדרך הטבע. ואז יתגער שיר חדש, בחינת (תהלים צ"ח): "שירו לה' שיר חדש, כי נפלאות עשה"; הינו השיר שיתער לעתיד, שהוא נגון של השגחה, בחינת נפלאות, כי אז יתנהג העולם על ידי השגחה ונפלאות (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ח').]

[ועיין בספר זמרת הארץ משר התורה הרב מטשעהרין זצ"ל שמראה שכל הספר ליקוטי מוהר"ן מדבר מארץ ישראל אפי' שלא נזכר שם ארץ ישראל כלל.]

אב"י הנחל עמ' שסא

צריכים לקבוע בלב היטב זכרון יום המיתה ויום הקבורה שמוכנים ועומדים לזה בכל עת ורגע, וכל הימים של האדם מנויים וספורים וקצובים במספר אצל ה' יתברך, וכל שעה שיתבטל בקניית הסחורה הטובה היא אבידה הנצחית, אבידה שאינה חוזרת, אבידה והפסד ריוח נפלא ונורא "עין לא ראתה" וכו' שהיה מרויח בהשעות האלה. צריכים למהר ולזרז עצמו בתכלית הזריזות לשוב לה' יתברך.

שיר שרפי קודש תלמודי מוהרנ"ת ז"ל חלק ג' עמ' קנ

היה פעם רבי יצחק דוב מטעפליק ז"ל, באיזה לוויה והספיד מרה את הנפטר, כשסיים דבריו פנה לציבור השומעים ואמר להם: ממנו - היינו מהנפטר - כבר גמרנו לדבר, מעתה נמשך בדיבורינו מאלו שהולכים אחרי המיטה, בהתכווננו על בני אדם החיים המלוים את הנפטר, שצריכים להתכוון ולחשוב היטב על תכליתם הקרוב לבוא בודאי. "פון אים האט מען שוין אפגירעדט, איצטער וועלן מיר רעדן פון די וואס גייען נאך". ואחוז חיל ורעדה ונתעוררו לחשובה שלימה.

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

שיח שרפי קודש תלמידי מוהרנ"ת ז"ל חלק ג' עמ' קסג

פעם כשהיתה איזה שמחה בכיתו של רבי אבא'לה ורקדו אנ"ש כדרכם, באמצע ההתלהבות הגדולה תפס רבי אבא'לה דלי עם מים ושפכו על הריצפה והלך והתנגל בתוך המים וצעק ואמר: הנה כבר מטהרים את אבא'לה. "האט איז מען שמויז מטהר אבא'לען". כל כך היה חקוק בזכרונם, זכרון יום המיתה.

שיח שרפי קודש תלמידי מוהרנ"ת ז"ל חלק ג' עמ' קסה

כל כך חקוק היה זכרון יום המיתה בין אנשי שלומינו, שפעם בפורים בעת השכרות שהיו מתבסמים אנשי שלומינו מאור, לקיים "עד דלא ידע" בפשיטות, פנה רבי הירש ליב הרב מברסלב לרבי מאיר ליב הנפח ואמר לו: "רבי מאיר ליב, אמור נא לנו את הספירה שלך". "ואך אונו דיין ספירה". ותיכף נתעורר ברעדה אף משכרותו הקשה ומנה לפניהם כמה שנים, וכמה ימים, וכמה שעות עברו כבר מימי חייו, כי חקוק היה זאת בדעתם כל כך, עד שלא עבר עליהם כמעט רגע בלי חשבון מדויק, ולא בלבלו שכרותו מחשבון ספירתו. והפמיר עוד ואמר: "כך למדנו רבינו, רבי שמואל איזיק ז"ל, שנספור ספירה בכל יום", "אווי האט אונו אונזער רבי, רבי שמואל איזיק גילערנט, מיר זאלן ציילן ספירה אלע מאג".

ספר כוכבי אור אנשי מוהר"ן עמ' ע"ד אות י"ג

בַּעַת שֶׁשָׁלַח לְהַדְרִים אֶת סִפְרוֹ לְקוֹמֵי הַלְכוֹת עָנָה וְאָמַר: מִזֶּה שְׂאִינוּ חוֹשֵׁב עַל תְּבִלְתוֹ הָאֲחֵרוֹן מִה יִהְיֶה בְּסוֹפוֹ כְּשִׁיתִּיה שׁוֹכֵב עַל הָאָרֶץ וְכוּ', מִזֶּה אֵינוֹ מְדַבֵּר בְּלָל, כִּי זֶה הוּא דוֹמָה לְבְּהֵמָה מְמַשׁ. רַק מִי שְׁחֹשֵׁב הַיָּטֵב מִה יִהְיֶה בְּסוֹפוֹ, וְלִבּוֹ חוֹשֵׁק וְכוֹסֵף מְאֹד לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם וְתַבְרָךְ, וְכוּדָאֵי גַעֲשֶׂה עִמּוֹ מִה שְׁנַעֲשֶׂה, כִּי הֵתַנְגְּרוֹת גְּדוֹל מְאֹד כִּי־דוּע לָנוּ, בְּשִׁבִיל זֶה הָאִישׁ חִבְּרָתִי אֶת סִפְרִי, כִּי אוֹתוֹ יַחְזְקוּ דְבָרֵי וְאוֹתוֹ יִאֲמָצוּ. (כְּמוֹכֵן כֹּל זֶה לְבָקִי בְּדְבָרָיו הַקְדוּשִׁים):

שיח שרפי קודש חלק ב' א-תקכא

מוהרנ"ת אמר: האולם אומרים שספר השל"ה הוא האוצר של הגן עדן "פאווארג", ואני אומר שספרי ליקומי הלכות שלי הם הגן עדן בעצמו.

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

[הסכמתו של משה רבינו ע"ה על הליקוטי הלכות]

יקר סהדותא משמיא על קדושת ספרי המחבר זצוק"ל (כרך ח' בסופו)

בכתב יד של ראש חבורתינו ההנה"צ רבי אברהם ב"ר נחמן ז"ל איתא שהרב ר' משה ברסלבר תלמיד מובהק של המחבר הקדוש אמר ששמע מהמחבר מוהרנ"ת זצ"ל בענין הסכמות על ספריו וכו'. בשעת התנברות הרוח סערה על מוהרנ"ת זצ"ל ואנשיו מהמתנגדים בשנת תקצ"ה והי' ליבו נשבר מאד וכו'.

אדמו"ר [הנחל נובע מקור חכמה] בא אלי [אחר הסתלקותו] עם עוד אחד. וסיפרתי לפניו בדרך קובלנא כל מה שעבר עלי, ואמר לי אדמו"ר בזה הלשון: די האסט אבער מיט דייענע ספרים גיט גימאכט [אבל אתה עם הספרים שלך טוב עשית] וזה האחד שהיה עמו ניגענע לו בראשו והסכים על זה ואמר בזה הלשון: יאה יאה, זייער גיט גימאכט [כן כן טוב מאד עשית] ושאלתי את אדמו"ר מי הוא זה, והשיב לי, זה הוא משה רבינו ע"ה עכ"ל.

ספר שבחו של צדיק

כשאמרו פעם להרבי ר' יואל מסאטמר זצ"ל בענין הספר 'ליקוטי הלכות' שאין לו לכאורה הסכמות, אמר הסכמות אתם רוצים? אחר שאבי הצדיק היה לומד בו עמי בבחרותי וכי צריך יותר הסכמה מזה?

פעם לאחר איזה זמן שהאר"ך הרבי מסאטמר זצ"ל בדיבורים מופלגים בתורה ועבודה שאלוהו מאין הם המעינות החדשות האלו, ואמר שהם מדברי מוהרנ"ת ז"ל שבספרי ליקוטי הלכות.

ליקוטי הלכות רבית הלכה ה'

ברוך ה' אלול תקצ"ה לפ"ק נעמריב. התחלתי קנטרם זה המתחיל מהלכות רבית, הלכה ה':

בעת אשר גרשו אותי מבית מדרש על - ידי עלילות שקר בעצת החולקים. וה' לא עזב חסדו מאתי, ויתן אותי לרחמים ובצד הרחמים לי גם בעצם הגרוש והטלמול והרדיפות מפל צד, במפרסם, לחדש גם אז את אשר האיר עיני ה' בחסדו, למצא נפלאות בהלכות התורה הקדושה על - פי דרכי נפלאות ההקדמות נוראות והחדושים חדשים נוראים ונפלאים עד אין חקר שקבלתי ממנו ז"ל:

ועתה מה אשיב לה', במה נקדם ה' כל עצמתי תאמרנה ה' וכו' מציל עני נרדף כזה מחוק ממנו וכו'. והפל כבחו הגדול, כחו של זמן שבונגנים דקדושה. פוק חוי גבורתא דמך.

חסדי ה' כי לא תמנו וכו'. עד שזכיתי עתה בחסדו הנפלא לשוב לביתי לברסלב בזאת השנה בין יום כפור לסבות תקצ"ט לפ"ק. מי ימלא גבורות ה' ונפלאותיו העצומים שעשה עמנו ועמי ביותר מיום שזכיתי להתקרב לאורו הקדוש ז"ל. ובפרט מה שעבר עלינו ועלי באלו הארבע שנים, מסבות תקצ"ה לפ"ק, עד סבות תקצ"ט לפ"ק הנ"ל, לא יספיקו כל אלי נביות לבאר ולספר את כל אשר עבר עלינו בכל יום ויום באלו השנים בכלליות ובפרטיות על כל אחד ואחד, כי רצו לבלענו חיים חנם. ברוך ה' שלא נתנו כרף לשניהם, בן יוסף ה' חסדו ואמתו להושיענו נצח בזה ובבא. וגם עד זקנה ושיבה אל תעזבנו עד אנגיד זרועך לדור לכל יבוא גבורות, נפלאות אמתת תורתו הקדושה המלמד דעת אמתו לכל אדם שבעולם ויבנים אמת מארץ התצמח וכו' שפת אמת תבון לעד, כי אמת ה' לעולם:

ליקוטי הלכות ריבית הלכה ה:

חמר אסור רבית שהפליגו בו רבותינו וזכרונם לברכה, מאד עד שאמרו שנהשב כאלו כופר בכל התורה וכופר ביציאת מצרים וכו':

א) כי עקר כח היצר הרע נמשך מרבוי השנויים, כי בשרש הכל שם הכל אחד ואין שם שום שנוי, חס ושלים, ושם פלו טוב ואין שם שום רע והתנגדות כלל. ועקר אחיזת הרע שמשם כח היצר הרע, שמשם כל ההתנגדות, הוא נמשך רק מבחינת רבוי, שיש שנויים וכמבאר בהתורה אמר רבי עקיבא (סימן נא, לקוטי חלק א), בשתגיע לאבני שיש מהור וכו', עין שם היטב מה שמבאר שם, כי קדם הבריאה היה הכל אחד שהוא בחינת פלו טוב פלו קדוש וכו'. ותקף שיצאה הבריאה מכח אל הפעל ונתהוו בחינת שנים, דהינו קדם הבריאה ואחר הבריאה אזי נתהוו תקף שרש אחיות השקרה, אף - על - פי שלא היה עדין, חס ושלים, שום רע ושקר, רק מאחר שהיה שני בחינות, נתהוו מיד הבחינה שמשם משתלשל אחיזת השקר שהוא הרע, שהוא הטמאה, שמשם כל כח היצר הרע ומשם כל ההתנגדות, כי באחד אין שייך התנגדות וכו', עין שם. ומשם כל כח הבחירה, עין שם, אבל גם אחר הבריאה אף - על - פי שפבר נתהוו שרש אחיזת השקר שהוא הרע שמשם כח הבחירה, כי משם כח היצר הרע כנ"ל, אף - על - פי - בן הכל היה בהעלם גדול מאד ועדין לא היה כח להשקר, שהוא היצר הרע, להוציא שקרו מכח אל הפעל עד אשר נתרבו השנויים יותר ויותר. ומחמת שעקר הבריאה היתה רק בשביל האדם, כי הכל נברא רק בשבילו לבד, מחמת שרק האדם יש לו כח הבחירה, כי אין שום נברא בעולם שיהיה לו כח הבחירה כי אם האדם, כי המלאך הוא קדוש וטהור אבל אין לו בחירה ולהפך בהמות וחיות וכו' הם חכרי דעת ומגשמים מאד ואין להם בחירה ועקר הבחירה אצל האדם ועל - בן בשבילו נברא הכל, כי הבחירה היא החדוש והפלא הגדול מכל יצירת מעשה בראשית, כמובא בספרים ובדברינו כמה פעמים. ומחמת שעקר הבחירה היא אצל האדם שבשבילו נברא הכל ועקר הבחירה על - ידי שיש יצר טוב ויצר רע, על - בן לא היה כח להיצר הרע לגלות שקרו

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

להסית ולהרית את האדם עד שהתחיל הרבוי והשנוי במין בני אדם, דהינו שנתהוו שנים שהוא בשנבראה חוה ונעשו שנים ואז היה שני דעות, אז דיקא היה לו פח להסית, כי עקר אחיזתו מרבוי ושנוי דעות והעקר בשנברבו בני אדם שאצלם עקר הפחירה וכנ"ל, וכמו שנאמר, "עשה האלקים את האדם ישר והמה בקשו להם חשבנות רבים" וכמו שפרש רש"י שם; שתבך שנעשו שנים, שנקראו "המה" בקשו חשבנות רבים לסור מאחרי המקום והמאו נגדו בעין הדעת טוב ורע וכו', כי באמת נשמת האדם גדולה ונבה מאד ולא היה פח להיצר הרע בכל תחבולותיו להחמאו כי אם על - ידי שמתלבש תחלה בהאשה שדעתה קלה ואחר כך היא הסיתה אותו, כי האשה גלקחה על - ידי תרדמה ושנה שהיא בחינת הסתלקות הדעת שמשם עקר אחיזת הזמן, כי בהשכל האמתי משיגין שאין שום זמן כלל וכו', כמו שמבאר על פסוק (תהלים ב, ז), "אני היום ולדתיך וכו'", ענין שם. ועקר אחיזת השנויים הוא בהזמן, ששם כל השנויים, כמו שנאמר, "בתבונה משנה עתים ומחליף את הזמנים וכו'". וכנראה בחוש רבוי השנויים, שעל - ידי הזמנים קור וחם, קיץ וחורף, יום ולילה וכו'. ואפלו ביום אחד יש שנויים רבים, וכמוכא בדברנו מה שנאמר בעין - חיים בתחלתו, שאין יום דומה לחברו ואין רגע דומה לחברתה וכו'. ומשם נמשכין כל המארעות של האדם, כל מה שעובר עליו, כי ה' יתברך משגיח ברחמיו ומנהיג עולמו בהסד ומשנה עתים בתבונתו ומחליף את הזמנים, שעל - ידי זה עובר בעולם בכלל ובפרט כל המארעות לטוב, או להפך, חם ושלום, ועל כל אדם בפרטיות עובר מה שעובר כפי השגחתו והפך. וכמו כן נשתנה דעתו מחברו כפי מבעו ושרשו וכפי מה שעובר עליו, והעקר הוא הפחירה, כי האדם צריך לכוון דעתו בכל יום ובכל עת ובכל שעה ובכל מה שעובר עליו להאמין באמת שהכל לטובתו, כי הכל רמזים מה' יתברך להשיבו אליו באמת, כמו שמבאר במקום אחר. ומי שמכונן דעתו לה' יתברך ובכל מה שעובר עליו, הוא מקשר ומקרב עצמו לה' יתברך בין בטיבו בין בעקו, כמו שנאמר, "בה' אהלל דבר, באלקים אהלל דבר". וכמו שנאמר, "ואני תמיד אהלל וכו'", הוא מכבד כל אחיזת היצר הרע והסמרא אחרא שנאחו בהשנויים, כי הוא כולל כל השנויים בה' יתברך, ששם פלא חד כנ"ל. ואם היו כל בני אדם מתנהגים כך לכלל הכל באחד, בודאי היה הכל באהבה ושלום ואחדות, והיה כל העולם מתקן בתכלית התקון, כי זה יקר מן הכל, כמו שנאמר, "ואהבת לרעך כמוך", אמר רבי עקיבא, זה כלל גדול בתורה, כי באמת אף - על - פי שדעת כל אדם משנה מחברו, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, אף - על - פי - כן צריך כל אחד לאהב את חברו כנפשו ולידע שהכל אחד, כי כל הפעולות משתנות נמשכין מאחד הפשוט. וה' יתברך ברא כל אחד בדעה משנה מחברו דיקא, כדי שכל אחד בשנוי דעתו יכלל באחדות עם חברו, ולא יבואו לידי קנאה ושנאה וקטטה, חם ושלום, על - ידי שנוי דעתם, רק יאהבו זה את זה ויקימו את התורה והמצוות יחד ויכללו בלם באחד, שזה יקר מאד אצל ה' יתברך בשפעולות משתנות וכלליו באחד הפשוט, כמו שמבאר בהתורה ימי הנבזה בלקוטי תנינא סימן ב, ענין שם, אבל מרבוי השנויים משם אחיזת היצר הרע כנ"ל, עד שמסיתו למה שמסיתו, ועקר התחלתו היה בשנבראה חוה ונעשו שני בני אדם, כי מחמת שחיה היא גלקחה מתרדמה, מהסתלקות הדעת, ששם עקר אחיזת הזמן כנ"ל, שמשם כל השנויים כנ"ל, על - כן

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה.!

היה לו פח להסיתה ביותר ותקף שהסית אותה היה לו פח על ידה דיקא להסית את האדם בעצמו, אף - על - פי שהוא גבה מאד ולא היה לו פח בשום אופן להסיתו בעצמו לעבר על דברי ה' לאכל מעין הדעת, אבל על ידה החטיאו פנ"ל וכן בכל דור ודור, כי אחר כך שיצאו כל הדורות מחוה וכל מה שנתרכו בני אדם ביותר יש פח להיצר הרע ביותר להחטיא את האדם אפלו הגדול במעלה והעקר על - ידי בני אדם שמתלבש את עצמו בבני אדם שאינם בעלי פח כל קר,

ומחטיאם, ואחר כך על ידם יכול להחטיא, חס ושלום, אפלו את הגדולים ביותר כמו שאמר אדונינו מורנו ורבונו, זכרונו לברכה, שבני אדם הם מונעים גדולים מאד וכו'. וכן אמר; שהאדם יש לו פח להכשיל את חברו יותר מהיצר הרע וכו', עין שם. ועל - פן כל פח היצר הרע ביותר הוא על - ידי מחלקת, כמו שמבאר בהתורה "וישב" וכו', וכמו שהפליגו רבותינו וזכרונם לברכה, בעצם גנות המחלקת, שעל - ידי זה נחרב בית שני וכו', ועדין לא חזרנו לארצנו על - ידי זה, הינו פנ"ל:

(ב) וזהו בחינת גדל המעלה של צדקה וגמילות חסד ששקולה בכל התורה, כי על - ידי צדקה מרבה שלום ואהבה, כמו שנאמר, "מרבה צדקה מרבה שלום", כי הצדקה הוא בממונו, שלוקח ממנו ונותן לחברו העני וכוה מרבה האהבה והשלום מאד, ומכביל אחיות הסטרא אחרא מהשנויים עד שנכלל הכל באחר שנה יקר מן הכל, כי המון הוא בחינת חסרון הדעת, כי המון מבחינת שמאל, מבחינת צפון, כמו שנאמר, מצפון זהב יאתה". וכמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה, הרוצה להעשיר יצפון, שמשם אחיות הקסילות שהוא חסרון הדעת בבחינת ולב כסיל לשמאלו (וכמו שנאמר בהתורה של אסור גולה בסימן סט, עין שם). ועל פן בהמון עקר המלחמה לכפל משם אחיות היצר הרע שנאחו בהשנויים הבאים על ידי הזמן שנאחזים בבחינת תרדמה, בבחינת הסתלקות הדעת שמשם המון וכו'ל. ועל פן רב המחלקת הוא על - ידי המון. וכמו שנאמר, "ועל פת להם יפשע גבר" וכנראה בחוש. ועל פן שם במון צריכין להתגבר יותר ולכביל הזמן ולידע ולהאמין שאין שום זמן כלל שאז יהיה נצול מתאות ממון ומדאגת ומרדת הפרנסה, כי עקר דאגת הפרנסה שעל - ידי זה בא לתאות ממון הוא על - ידי הזמן, על - ידי שחושב מיום לחברו ודואג מהיכן יתפרנס להבא, כי רב העולם יש להם לאכל ביומם ואפלו מי שהשעה דחוקה לו ביותר שאין לו אפלו פרנסת יומו, אף - על - פי - בן אם תדקדק בזה תראה שרב עקר דאגת כל אחד הוא על יום המחרת ועל הזמן להבא, כי יום אחד יכול האדם לסבל בלי אכילה כלל, רק עקר דאגתו שמתירא שגם למחר לא יהיה לו פרנסה. מכל - שפן שהרב יש להם פרנסת יומם ויש הרבה שיש להם ממון ונכסים שייכלו להתפרנס מהם חדש או שנה או יותר, רק כל דאגתם מה יעשו כשיכלו המון ברבות הימים. נמצא, שעקר דאגת הפרנסה ותאות ממון היא מחמת הזמן, מחמת שהמון נמשך מחסרון הדעת ששם עקר אחיות הזמן שמשם כל השנויים וכו'ל. ועל פן צריכין להתגבר לקשר דעתו אל האמת להאמין ולהבין שבאמת אין שום זמן כלל, כי הזמן פורח מאד, כי כל ימינו תכל. וכל הזמן נמשך רק מבחינת

למעלה מהזמן בשביל בחירה, רק שאי אפשר להבין זאת, אבל באמת אין שום זמן כלל. ועל - ידי זה יהיה לו כח להמתין לישיעת ה' תמיד ולא יטריד דעתו בטרדת הפרנסה ונדאגת הממון, רק יהיה רגיל לומר, ברוך ה' יום יום וכו'. וכמו שאמרו רבותינו וכוונם לברכה, מי שדואג מה יאכל למחר הוא ממוחסי אמונה, כי מאן דברא יומא ברא מוונה:

ג) נמצא, שעקר השנויים הנמשכין מהזמן שמשם כל אחיות היצר הרע נאחו ביותר בהמון כנ"ל. ועל כן זה הפעל צדקה שלוקח ממונו ונותנו לחברו העני, כזה מבטל מאד בחינת השנויים ונקבל באחד, מאחר שיבטל השנוי שבינו ובין העני ואינו שונאו ואינו רודפו על - ידי שנוי דעתו, אדרבא, מרחם עליו ונותן לו ממונו שישם עקר אחיות השנויים. נמצא, שמבטל השנויים ביותר, שעל - ידי זה מבטל אחיות הרע שהוא היצר הרע ונקבל באחד שישם אין שנוי, שזה תכלית כל התורה והמצוות להכלל באחד ולבטל הזמן וכל השנויים התלויים בו להכלל בבחינת למעלה מהזמן שישם בלוי אחד, שזהו בחינת התכלית של עולם הבא. ועל כן צדקה גדולה מאד ושקולה ככל התורה בלה, וכל התורה בלה נקראת על שם צדקה כמו שנאמר, "וצדקה תהיה לנו", כי זה עקר כלל כל התורה לבטל כל השנויים שמשם כל אחיות היצר הרע ולהכלל באחד שזה זוכין על - ידי צדקה כנ"ל. ועל כן צדקה מציל מעברות כמו שדרשו רבותינו וכוונם לברכה, ומכפר על העברות, כמו שנאמר, וחטאתך בצדקה פרק", כי צדקה מבטל אחיות היצר הרע שמשם כל העברות, רחמנא לצלן, כנ"ל:

כי דעת כל אדם משנה מחברו כנ"ל וביחוד דעת העשיר מהעני, כי העקר העניויות בחינת בעצובו תאכלנה שנמשך על - ידי אכילת עץ הדעת טוב ורע, שמשם התגברות כל השנויים וכל הנבלולים בחינת להט החרב המתהפכת ומחמת זה נמשך גלגל החזור בעולם עד אשר על פי רב העניויות אצל הנשירים והעשירות אצל הרשעים ואינם בשרים, אבל עקר אחיות העניויות מבחינת הרע הנ"ל שנמשך מהשנויים, שעל - ידי זה נחשב השפע כידוע. ועל כן דעת העשיר שיש לו שפע וכל טוב משנה מאד מדעת העני שביתו ריקן מכל. עד שנמצא הרבה מן מהעשירים ששונאים את העני והרבה רודפים אותו. וכמו שנאמר, "כל אחי רש שנאהו", וכמו שנאמר, "וירדף איש עני ואביון וכו'". וזה נמשך מרובי השנויים שמשם אחיות השנאה והמחלוקת, שמשם כל כח היצר הרע שמתגבר ביותר בהעני, מחמת שמשם כל העניויות כנ"ל, אבל זה העשיר שמאמין בה' ותברך שהכל ממנו ותברך לבה, כי העשיר והכבוד מלפניו ואינו שונא את העני על - ידי שנוי דעתו, אדרבא, מרחם עליו ונותן לו ממונו, על - ידי זה מבטל מאד בחינת השנויים שנאחזין שם ביותר, ועל ידי זה מבטל אחיות היצר הרע ונקבל באחד ועל כן נחשב כאלו קים כל התורה בלה וכו' ל:

ד) וגמילות חסד והלואות חן גדולה יותר מן הצדקה, כי גמילות חסד בין לעניים בין לעשירים, ועל - ידי זה קונה אהבה ושלום עם הכל, שזה העקר, כי גדול השלום שמבטל אחיות היצר הרע וכו' ל. ועקר מעלת ההלואות חן הוא ההמתנה שממתין לחברו עד אשר ישלם לו, שעל - ידי זה מבטל את בחינת הזמן ונקבל בבחינת למעלה מהזמן, שזהו כלל כל התורה שצריכין להמתין, כי

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

שכר מצוה פהאי עלמא ליכא, כי היום לעשותם ולמחר לקבל שכרם, שעל - ידי זה נכלל בכחינת למעלה מהזמן, כי בנדאי אם היה האדם רואה שכר המצוות בזה העולם לא היה נסיון ובחירה בכלל, בפרט מצות צדקה אם היה האדם רואה שעל - ידי הדינר שנותן להעני נשפע לו מיד אלה אדומים מי פתי שלא יתן צדקה ולא יחטף משא ומתן בזה? והלא האדם נותן על משא ומתן מאות ואלפים בשביל ספק רוח חלק מעשרה ולפעמים יש הפסד ויש לו יגיעות גדולות ועצומות מאד. ומי לא יחטף רוח בזה שעל ידי דינר אחד שיתן לעני ירויח אלפים בזה העולם מהפרות מלבד והקטן הקטנת לו לעד? אך עקר הבחירה והנסיון הוא התמתנה מחמת שאין רואים בעינם השכר ויש לפעמים שמאחבת האדם גונזין לו גם הפרות לעולם הבא לטובתו. או בשביל בפרט עוונות וכיציא, על כן עקר שכר הצדקה הוא האמונה שפאמין בה' יתברך וממתין לו בכחינת מלוח ה' חוגן דל. והעקר לבטל הזמן שעל - ידי זה יש לו פח להמתין, כי צריכין לשום לבו אל האמת שהזמן פורח ושט מאד מאד כאשר רואין בחוש ולהאמין שפאמנת אין שום זמן כלל. והעקר הזמן על - ידי הסתלקות הדעת בשביל הנסיון והבחירה כדי לקשר הזמן לכחינת למעלה מהזמן, על - ידי צדקה ומעשים טובים, על - ידי שפאמין בה' יתברך ועושה צדקה ונמילות חסד וממתין לה' כנ"ל. נמצא שעקר מעלת הצדקה ונמילות חסד הוא ההמתנה שעל - ידי זה מקשר עצמו לכחינת למעלה מהזמן ומבטל כל השנויים וכו' כנ"ל. ועל כן עוון הרבית חמור מאד מאד, כי הרבית הוא אגר נטר שנוטל שכר בשביל המתנת מעותיו שפמלוח לו. ובזה מנביר אחיות הזמן ביותר ומנביר הרע הנאחזים בהזמן, מאחר שאינו מאמין לה' יתברך להמתין לחברו ההלואה ולגמל עמו חסד שעל - ידי זה הוא מבטל הזמן הנאחז בהזמן ביותר כנ"ל. ועל כן פנים עוון הרבית גדול מאד ונחשב ככופר בכל התורה בלה, כי כל קיום התורה תלויה בזה לבטל הזמן שמשם כל השנויים, שמשם כל אחיות היצר הרע כנ"ל. וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, שנחשב ככופר ביציאת מצרים, כי ביציאת מצרים היה שדיד המערכות שעל ידם מתנהג הזמן. ועל כן היה אז בחינת בטול הזמן וכמובא בדברי אדוננו מורנו ורבנו זכרוננו לברכה, בהראשי - פרקים שבקריעת ים סוף היה בטול הזמנים. ועל כן בליל שמורים היה לילה כיום יאיר כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה; שזהו בחינת בטול הזמנים שמשם כל האותות והמופתים הנוראים שעושה משה שהיה למעלה מהזמן, כמו שנאמר שם בהראשי - פרקים הנ"ל. ועל - ידי זה וכו' לקבלת התורה, שעל ידה זוכין להכלל למעלה מהזמן וכנ"ל. והמלוח ברבית ונוטל אגר נטר הוא בהפך מכל זה. ועל כן נחשב ככופר ביציאת מצרים ובכל התורה בלה וכנ"ל:

ה) וזה בחינת קימת חצות לבטל השנה שמשם אחיות הזמן שמשם כל השנויים. ועל כן שנה לשון שנוי, כי על - ידי השנה ותרדמה בחינת הסתלקות הדעת משם עקר אחיות מרדת הזמן שמשם כל השנויים כנ"ל, ועל כן היה יציאת מצרים בחצות, כי יציאת מצרים היה בכחינת בטול הזמן כנ"ל שהוא בחינת חצות שאז נמשך מלמעלה בחינת התעוררות השנה על - ידי האי קלא דבמיש בגרפוי דתרנגולא וכו', שעל - ידי זה משיגין בחינת בטול הזמן, שעל - ידי זה נתבטלן השנויים שמשם כל השנאה וההתנגדות והמחלוקת והגלות הבא על - ידי החולקים והשונאים וכנ"ל. ועל כן חצות מסגל כמו פדיון, כמו שאמר אדוננו מורנו ורבנו ז"ל, כי הפדיון הוא על - ידי

מעוֹת צְדָקָה שְׂנוֹתֵינוּ לְהַצְדִּיק וְהָאִישׁ הַכָּשֵׁר שֶׁ שָׁם עִקַּר תְּקוּן הַצְדָּקָה, כִּי כְּשֶׁנֹּתְנוּ לְרַשָּׁע וּפְגוּם מְכַל - שָׁבוּ לְבַעַל מַחֲלָקָת, אִזּוֹ אֲדַרְבָּא, פּוֹגֵם יוֹתֵר, כִּי הוּא חוֹזֵר וּמְשִׁיךְ הַשְּׁפָע, חֶסֶם וְשִׁלּוּם, לְהַשְׁנוּיִים שֶׁמִּשָּׁם כָּל הַפְּגָמִים כִּנְ"ל. וְעַל כֵּן עִקַּר תְּקוּן הַצְדָּקָה לְהַשְׁתַּדֵּל לְתוֹן לְהַצְדִּיקִים וְהַכָּשֵׁרִים אֲנִישֵׁי שִׁלּוּם בְּאַמְתָּ. וְזֶה עִקַּר הַפְּדִיּוֹן, כִּי עַל - יְדֵי זֶה נִתְּכַמְּלִין כָּל הַצְרוֹת שֶׁנִּמְשָׁכִין מִהֲרַע שְׁנֵאִתְּחוּ בְּרַבּוּי הַשְּׁנוּיִים וְכִנְ"ל. וְזֶה גַם כֵּן בְּחִינַת חֲצוֹת שְׁקָמִים מִהַשְּׁנָה בְּחֲצוֹת לַיְלָה וּמִשְׁבְּרֵין הַשְּׁנָה בְּעַת תְּקֵף הַתְּגַבְּרוּתוֹ, בְּעַת שֶׁהִגִּיעַ הַדַּעַת לְחֻכְלִית הַמַּעוֹט וְהַהִסְתַּלְקוּת וְעַל - יְדֵי זֶה מְכַמְּלִין כָּל הַשְּׁנוּיִים וְכו' כִּנְ"ל וְעַל כֵּן חֲצוֹת מְסַגֵּל כְּמוֹ פְדִיּוֹן וְכִנְ"ל:

(ו) וְזֶה שְׁאֵמְרוּ רְבוּתֵינוּ וְכוּנָם לְבָרְכָה; שְׁקִישָׁה לַעֲמֹד עַל נִקְדַּת חֲצוֹת, כִּי זֶה אִי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג, כִּי הַסְתַּלְקוּת הַדַּעַת שֶׁמִּשָּׁם שֶׁרַשׁ הַבְּחִירָה, כִּי מִשָּׁם נִמְשָׁךְ הַמַּעוֹת שֶׁסּוֹכְרִין שֵׁשׁ זְמַן בְּעוֹלָם שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁכִין כָּל מַדְרוֹת הַזְּמַן וְהַבְּלִי שֶׁמְכַלְכֵּל אוֹתוֹ מִלְחָשֵׁב עַל אַחֲרֵיתוֹ לְהַכִּין צְדָקָה לְדַרְבּוֹ הַרְחוֹק מְאֹד מְאֹד, שֶׁכָּל זֶה נִמְשָׁךְ מִתְחַלֵּת הַצְמִצוּם שֶׁל חֶלֶל הַפְּגוּי שֶׁהוּא בְּחִינַת הַסְתַּלְקוּת הַחֲכָמָה וְהַדַּעַת כְּמוֹכָא בְּמָקוֹם אַחֵר, כָּל זֶה אִי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג כִּי אִם לְמַבְחָרֵי יְחִידֵי הַדְּרוֹת כְּמוֹ מִשָּׁה וְדוֹד:

וְזֶה שְׁאֵמְרוּ שֵׁם בְּבְרָכוֹת; שְׁדוּד קָם בְּחֲצוֹת וְעַסַּק בְּתוֹרָה וּבְכַפָּר נִכְנָסוּ אֶצְלוֹ וְאָמְרוּ לוֹ, "עֲמִיךְ יִשְׂרָאֵל צְרִיכִין פְּרֻנְסָה וְכו'". וְלְכַאוּרָה הוּא פְּלִיאָה - מֶה עֲנִין זֶה לֹא? אַךְ בְּאַמְתָּ עִקַּר חֶסְרוֹן הַפְּרֻנְסָה וְהַעֲנִיּוּת נִמְשָׁךְ מִרַבּוּי הַשְּׁנוּיִים שֶׁנִּתְּרַבּוּ עַל - יְדֵי חֲטָא אֲדָם הָרֵאשׁוֹן שֶׁמִּשָּׁם אֲחִיזוֹת הֲרַע שֶׁמִּעַבֵּב הַשְּׁפָע, שֶׁמִּשָּׁם הַעֲנִיּוּת בְּחִינַת 'בְּעֶצְבוֹן תֵּאכְלֶנָּה'. וְעַל כֵּן עַל - יְדֵי חֲצוֹת, שְׁעַל - יְדֵי זֶה מְכַמְּלִין הַשְּׁנוּיִים כִּנְ"ל, עַל - יְדֵי זֶה רֵאוי שִׁיְהִי נִמְשָׁךְ שִׁפְעַ וּפְרֻנְסָה. וְעַל כֵּן דִּיקָא אַחֵר שֶׁקָם דְּוִד בְּחֲצוֹת נִכְנָסוּ אֵלָיו בְּכַפָּר וְשָׁאֵלוּ עַל פְּרֻנְסָה, כִּי עַל - יְדֵי חֲצוֹת שֶׁהוּא בְּטוֹל הַשְּׁנוּיִים נִמְשָׁךְ פְּרֻנְסָה כִּנְ"ל וְעַל כֵּן הַשִּׁיב לָהֶם, "לָכוּ וְהַתְּפַנְסוּ זֶה מְזָה", דִּהִינּוּ שֶׁהוּא אֲהַבָּה וְשִׁלּוּם בִּינֵיהֶם וַיִּגְמְלוּ חֶסֶד זֶה עִם זֶה עַד שִׁיתְּפַנְסוּ זֶה מְזָה, כִּי עִקַּר בְּטוֹל הַשְּׁנוּיִים תְּלוּי בְּזֶה שִׁיְהִי אֲהַבָּה וְשִׁלּוּם בֵּין יִשְׂרָאֵל וַיִּגְמְלוּ חֶסֶד זֶה עִם זֶה, שְׁעַל - יְדֵי זֶה עִקַּר הַמְּשַׁכַּת הַשְּׁפָע וְהַבְּרָכָה. וְעַל כֵּן בְּאַמְתָּ לֹא מְצָא הַקְּדוּשׁ - בְּרוּךְ - הוּא כְּלִי מַחֲזִיק בְּרָכָה לְיִשְׂרָאֵל אֵלָא הַשִּׁלּוּם, כְּמוֹ שְׁאֵמְרוּ רְבוּתֵינוּ וְכוּנָם לְבָרְכָה, הִינּוּ כִּי אֵף - עַל - פִּי שְׁקָמִים בְּחֲצוֹת, שְׁעַל - יְדֵי זֶה מְכַמְּלִין הַשְּׁנוּיִים וְהִיָּה רֵאוי שִׁיְהִי נִמְשָׁךְ פְּרֻנְסָה עַל - יְדֵי זֶה, אֲבָל עֲדוֹן צְרִיכִין לֹא שִׁיְהִי שִׁלּוּם בֵּין יִשְׂרָאֵל, שְׁזֶה הַעֵקֶר כִּנְ"ל, שְׁזֶהוּ בְּחִינַת לָכוּ וְהַתְּפַנְסוּ זֶה מְזָה וְכִנְ"ל. אָמְרוּ לוֹ, "אִין הַקְּמִין מִשְׁבִּיעַ וְכו' וְאִין הַבוֹר מִתְּמַלָּא מַחֲלָתוֹ", הִינּוּ שֶׁכָּפָר נִתְּכַלְכֵּל הָעוֹלָם כָּל כֶּךָ עַל - יְדֵי חֲטָא אֲדָם הָרֵאשׁוֹן וְהַטָּאֵי הַדְּרוֹת עַד שֶׁרַב הַשְּׁפָע אֶצְלָה הַעֲבוּ"ם וְהַרְשָׁעִים וּבְעֵלֵי הַמַּחֲלָקָת. עַל כֵּן אֶפְלוּ בִּימֵי דְוִד הִיָּה קִשָּׁה לְיִשְׂרָאֵל לְהַתְּפַנְסָם זֶה מְזָה מִחֲמַת רַבּוּי הַשְּׁפָע שֶׁאֶצְלָה הַעֲבוּ"ם וְהַחֲלָקִים. אָמַר לָהֶם, "לָכוּ וּפְשָׁטוּ יְדֵיכֶם בְּגָדוֹד", שְׁצְרִיכִים לְלַחֵם עִם הַעֲבוּ"ם וְהַשְּׁנוּאִים שֶׁהֵם כְּנֶגֶד הַקְּדוּשָׁה וְלְהוֹצִיא מֵהֶם הַשְּׁפָע לְהַשִּׁיבָה לְכִנֵּי יִשְׂרָאֵל הַכָּשֵׁרִים:

(ז) וְעַל - כֵּן קוֹרִין אִם כֶּסֶף תְּלוּהָ בְּכֶסֶף שֶׁהוּא יְצִיאַת מְצָרִים, כִּי עִקַּר יְצִיאַת מְצָרִים לְצִאֵת מִהַגְּלוּת, הוּא עַל - יְדֵי גְמִילוּת חֶסֶד וְהַלְוֹאת חוֹן, שְׁעַל יְדֵי זֶה נִתְּכַמְּלִין הַשְּׁנוּאִים וְהַאֲוִיבִים שֶׁמִּהֶם

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

הגלות וכנ"ל. ועל - בן נקרא רבית בשם "גושן", כמו שגאמר, "גושן" כל דבר אשר ישך, בחינת אשר ישך הנחש בלא לחש. שהוא בחינת עוון החמור של לשון הרע [ספר המידות, לשון הרע, א. המספר לשון הרע, הקדושברוך הוא אומר לשר של גיהנם: אני עליו מלמעלה ואתה עליו מלמטה. ותקנתו - עסק בתורה וישפול דעתו גם עליוה לא יבוא לידי לשון הרע. ב. עליו לשון הרע מגדיל עונותיו כנגד שלש עברות. ג. מלתא דמתאמרה באפי מרא או באפי תלתא, לית בה משום לשנא בישא. ד. האי לשנא בישא, אף על גב דלקבולי לא מקבעי, למיחש מיבעי. ה. מי שדובר רע על ישראל, לסוף שנתלה על פיו. ו. בשאין אהבה בין ישראל געשים הולכי רכיל, ועליו הולכי רכיל געשים לצים. ז. בני - אדם שאוהבים זה את זה, מתיר לומר זה לזה מאיזה דבר ש' שמע מאיזה אדם, גם חברו מתיר לקבל דבריו ואין בו משום לשנא בישא. ח. עליו לשון הרע אין לאדם חשק ללמד, גם כבזה את הצדיק. ט. מלשון הרע נצול עליו אמת. י. בששומר את עצמו מלשון הרע, עליו זה לא יחרש רעה על חברו. יא. מי שאין מקבל לשון הרע על צדיק, על ידוה יזכה להמנות עם הצדיקים. יב. גסות מביא את האדם לדבר בנגות בני אדם. יג. לשון הרע אין אומר, עד שפופר בעקר וחוטא ב' שמים ובארץ. יד. מתיר לומר לשון הרע על בעל המחלקת. טו. מוציא שם רע על חברו, אין לו מחילה עולמית. טז. עליו לשון הרע אין מקבל פני השכינה. יז. המספר בלשון הרע והמקבלו, ראוי להשליכו לכלבים. יח. תקון ללשון הרע - אמירת הקמרת. יט. עליו לשון הרע גנעים באים עליו ומגדיל עונות עד לשמים וראוי לסקלו באבן. חלק שני א. עליו לשון הרע נתפס בתפיסה [שגוריע מהכל, כי על ידי לשון הרע באים כל המחלקת, שמשום עקר אחיות היצר הרע שגאחה בשנעשה מחלקת בין השנוי דעות ואינם נכללים באחד וכנ"ל, שזהו בחינת פנים רבית כנ"ל. על - בן נקרא "גושן" לשון אם ישך הנחש, בחינת פנים לשון הרע ומחלקת כנ"ל. ועל - בן עקר אריכת הגלות הזה על ידי לשון הרע ומחלקת, שעל ידי זה אין יודעין היכן האמת וכנ"ל. ועקר הגאולה תהיה על ידי שלום, כמו שגאמר, אין אליהו בא וכו' אלא לעשות שלום בעולם. ועל ידי זה תהיה הגאולה במהרה בימנו אמן:

ח) וזה בחינת ראש השנה, כי זה היום תחלת מעשיך, כי בראש השנה נברא האדם שהוא עקר בריאת העולם. ואז עקר יציאת הבריאה מפתח אל הפעל שנגמרה ביום השישי שאז נברא האדם שהוא עקר כל הבריאה. ועל בן אז עקר עבודת הצדיקי אמת להכלל אחר הבריאה בקדם הבריאה, שזה עבודה גדולה מאד לתקן ולתמתיק שרש אחיות הדיון שמשום משתלשל אחיות השקר שהוא הרע, שהוא הממאה שכל אחיותו בתחלת הבריאה תכף בשניצאה מפתח אל הפעל, שאף על פי שאז עדין לא היה, חס ושלום, שקר וממאה, אף על פי כן מאחר שקבר היה בחינת שנים כנ"ל היה רשימה שישתלשל משם השקר שהוא הממאה וכו' כנ"ל. על בן עקר גמר התקון של כל הדברים שבכל הבריאה בלה הוא רק על ידי אלו הצדיקים שיש להם פח לעלות משם עד תחלת הבריאה שמשום גשתלשל אחיות השקר וכנ"ל, כי כל זמן שאין מתקנים למעלה האחיות הדקה מן הדקה שאינה נתפשטת במח כלל, שמשום נאחו השתלשלות השקר, אף על פי שמתקנים הרבה למטה את אחיות השקר עדין אין התקון בשלמות. מאחר שעדין לא נתתקן ונתתקן שרשו למעלה למעלה. וזה עצם עבודת גדולי הצדיקים בראש השנה, שהוא יום בריאת העולם שניצאה הבריאה מפתח אל הפעל. ואז צריכין לתקן שרש אחיות הסמרא אחרא שהוא השקר, שכל שרשו

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

מתחלת הבריאה תקף שיצאה מנח אל הפעל כנ"ל. ועל כן הוא יום ראשון לעשרת ימי תשובה, כי משם עקר התעוררות התשובה על - ידי גדולי הצדיקים שמגליו ומאיריו אמתת האמת בעולם, ומבטליו שרש אחרות השקר בתחלת הבריאה שהוא עבודה גדולה מאד כנ"ל, שבנה עוסקים בראש השנה שהוא תחלת הבריאה, ועל כן הוא תחלת התשובה וכנ"ל, כי עקר התשובה הוא בכחינה זאת להחזיר ולהרים כפי חלקו שיש לו בכלליות הבריאה להרים הכל ולהשיב לשרשו הראשון להחזיר ולהכלל אחר הבריאה בקדם הבריאה, שזהו עקר בחינת תשובה להשיב הכל לשרשו הראשון, בבחינת זרקא דאודוריית לאתר דאיתנטיילת מתמן (כמו שמבאר במקום אחר ועל כן צריכין לנסע לצדיקים הגבאים ביותר על ראש השנה, כי אין מי שידע לעסק בתקון זה כי אם הצדיקים הגדולים במעלה מאד וכנ"ל. ואפלו גדולי הצדיקים אינם זוכים לזה בשלמות בחינתם, כי אם לאחר הסתלקותם. ובשביל זה הולכים על קברי הצדיקים בערב ראש השנה, כי עקר זה התקון בשלמות הוא רק על - ידי גדולי הצדיקים אחר הסתלקותם שאז הם מניעים לשלמות מעלתם, להשיב נשמתם למקום שנמלה משם בתחלת שרש שרשה העליון, שעל - ידי זה משיבים כל הבריאה התלויה בהם לשרשה וכוללים אחר הבריאה בקדם הבריאה ומתקנים ומבטלים אחרות השקר שנאחו שם, כי רק בשביל זה נברא האדם הפעל בחירה, שכל בחירתו נמשכת משם בתחלת יציאת הבריאה מנח אל הפעל כנ"ל בהתורה הנ"ל. וכשאדם עומד בנסיון ובוחר בטיב כראוי. ועולה מדרגא לדרגא עד שעולה בתחלת הבריאה ומתקן שם שלא יוכל השקר להתאחו משם עוד כנ"ל, זהו עקר תקון כל הבריאה וכנ"ל. וזה היה צריך אדם הראשון לתקן ביום שנברא. ועל - ידי שקלקל בעין הדעת טוב ורע בעצת הנחש שהוא עקר השקר שנאחו משם ואדם הראשון לא התגבר לבטלו, על - ידי זה נגזר עליו מיתה לדורות ונתאחו השקר מאד. ובה מתרץ קצת מה שקשה לכאורה; מהיכן בא אדם למכשול עוון זה לאכל מעץ הדעת מאחר שעדיין לא היה יצר הרע בעולם, אבל שרש אחרותו העליונה כבד היה, דהינו בחינת הנ"ל בחינת הטהרה שהוא בחינת הבחירה, בחינת שרש אחרות הדיון, שהוא בחינת לוי וכו', שממש הרשם שישתלשל עד שיהיה שקר, שהוא הטמאה וכנ"ל. וזה השרש העליון הדק, בודאי כבד היה תקף שיצאה הבריאה מנח אל הפעל וכנ"ל בהתורה הנ"ל. ואדם הראשון בהבראו היה גבה במעלה מאד מאד והיה צריך לתקן ולהמתיק בחינה זאת. ועל - ידי שנתרשל בתקון זה נתניעץ הנחש והטעה את האדם בשקר דק על ידי שינכ משם, ועל כן היה כל עצתו להסית את האשה תחלה, כי האשה כנגד האיש היא בבחינת אחר הבריאה כנגד קדם הבריאה, כי כל דרגא ודרגא שגבה מחברו הוא בחינת קדם הבריאה ואחר הבריאה, כי הדרגא הגבה היא סמוכה יותר לקדם הבריאה. ועל כן נחשבת נגד הדרגא שלמטה ממנה בחינת קדם הבריאה, והדרגא שלמטה בחינת אחר הבריאה. וזהו בחינת איש ואשה, נפש וגוף, אדם ובהמה, כי האיש בחינת נפש, בחינת אדם, בחינת קדם הבריאה

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

כנגד האשה שהוא גוף בחינת בהמה, בחינת אחר הבריאה. ועל - בן שם בענין החבור של איש ואשה שם עקר המלחמה והנפיון והבחירה והצרוף של האדם בזה העולם, כי האשה נלקחה על ידי שנה ותרדמה שהוא בחינת הסתלקות הדעת שהוא בחינת תחלת הצמצום שצמצום וסלק הדעת באיזה בחינה שעל - ידי זה היתה עקר יציאת הבריאה מבח אל הפעל, כי אם לא היה בחינת צמצום והסתלקות הדעת לא היה באפשר שתיצא הבריאה מבח אל הפעל, כי היה נשאר הכל בכח כמו בתחלה (וכמוכן כל זה בכתבים). וזה בחינת בנין האשה מן האיש על - ידי תרדמה שהוא הסתלקות הדעת שמשם בחינת שרש אחיות השקר כנ"ל. ועל בן התגרה הנחש בהאשה והטעה אותה בטעות דק מן הדק כמובן בפירוש; שבתחלה דחפה עד שנגעה בו וכו' עד שנסתה אחריו והטאה בפעל ואכלה מעין הדעת ואזי חכה היא הטעתה את האדם, כי עקר הטעות על - ידי בני אדם שכבר נכשלו שיש להם כח ביותר להטעות וכנ"ל. ובראש השנה שאז נברא העולם שהוא אדם הראשון ובו חטא, וה' יתברך ברחמיו עזרו שיתחיל בתשובה, על בן צדיקין אז בראש השנה לעסק בתקון זה כמובא. וזה התקון אי אפשר כי אם על - ידי גדולי הצדיקים הנ"ל וביותר משלימין התקון אחר הסתלקותם כנ"ל. על - בן הולכין על קברי צדיקים בערב ראש השנה וכנ"ל:

ט) ועקר התקון על ידי אמת, כמבאר בהתורה הנ"ל, שעל - ידי אמת נמשך השגחתו ויתברך, שעל - ידי זה נכלל אחר הבריאה בקדם הבריאה ועל בן בראש השנה רב ישראל ממשכין עצמן אל האמת והתמימות ומתפללין וצועקין לה' יתברך באמת ובתמימות בלי שום חכמות של הכל שיש לקצתם בשארי ימות השנה, כי העקר הוא האמת והתמימות להתנהג בכל השנה כמו המון בני ישראל הנשרים בראש השנה ויום הכפורים, כי עקר התשובה והתקון הוא אמת, שעל - ידי זה מכמליו אחיות השקר שגאחו בתחלת הבריאה ונכלל אחר הבריאה בקדם הבריאה, שזה עקר התקון של כל הדברים וכנ"ל:

וזה בחינת קול שופר שהוא בחינת אמת, בחינת הקול קול יעקב, בחינת תהן אמת ליעקב, כי עקר התגלות האמת על - ידי בחינת יעקב שהוא התחיל לעסק בתקון זה, לבטל השקר בתחלת אחיזתו הנ"ל, כי אברהם אבינו היה הראשון שהתחיל לגלות אלוקותו בעולם שזה עקר התגלות האמת, אבל מחמת שאברהם היה הראשון לא הגיע עדין לבטל אחיות השקר בשרשו הנ"ל, שהוא בעצם הנקדה ששם יצאה הבריאה מבח אל הפעל שזה אי אפשר להשיג. ושם צריכין עקר התמקדה לבטל אחיות השקר כנ"ל, כי אברהם היה מדתו חסד ויצחק מדתו גבורה. זה בחינת קדם הבריאה ואחר הבריאה, כי חסד בחינת קדם הבריאה, ששם כלו טוב, כלו חסד. וגבורה ודין זה בחינת אחר הבריאה שמשם אחיות הדין כנ"ל, כי אברהם גלה אלקותו בעולם והודיע שיש ילקים שליט בארץ. וכן יצחק וכן יעקב, כי זה היה כל עבודתם, כי אין קורין אבות, אלא לשלשה, כי הם אבות העולם, כי קדם הבריאה בבחינת אב כנ"ל, כי וכו' לכלל הכל בה' יתברך בבחינת קדם הבריאה ששם אב ובן בחדא בבחינת כשתגיע לאבני שיש טהור ושם נקרא הכל על שם האב, כי הן מפל לאב ונכלל בו. אבל אברהם ויצחק עדין לא בטלו לגמרי אחיות השקר בשרשו בבחינת הנקדה ששם יצאה הבריאה מבח אל הפעל כנ"ל, שמשם עקר אחיות שרשו של

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

השקר וכו' וכנ"ל. ועל - בן אברהם יצא ממנו ישמעאל. ויצחק יצא ממנו עשו שהם עניני דמכסין על ענין, שהם עקר השקר המכסה את האמת שהוא תקון העינים, כמו שמבאר בהתורה הנ"ל, כי אברהם גלה והמשיך אלוקותו ותברך מעלה לתתא בבחינת אור ישר בבחינת חסד. ויצחק אור חזר מתתא לעלה, שזה בחינת גבורה, אבל עקר הקשר והחבור שבין קדם הבריאה לאחר הבריאה הוא על - ידי בחינת יעקב שהוא בחינת חוט המשולש, בחינת הברית התיכון המכריח מן הקצה אל הקצה, כי הוא מחבר וכולל יחד בשלמות בחינת אברהם ויצחק שהם בחינת חסד ודין, אור ישר ואור חזר, בחינת קדם הבריאה ואחר הבריאה, כי יעקב זכה למדת האמת בשלמות, הינו לבטל אחיות השקר בשרשו העליון הנ"ל עד שזכה להשיג איד ממשיכין בחינת יציאת הבריאה מבח אל הפעל בלי אחיות השקר כלל, שזה בחינת עבודת יעקב שמדתו אמת, שעל - ידי זה עקר חבור וכלליות הבריאה בקדם הבריאה בשלמות. ועל - בן יעקב זכה שהיה מפתח שלמה בלי פסלת, כי ההולדה הוא בחינת בריאה חדשה, שמוציאין בחינת הבן מבח אל הפעל, ומחמת ששם אחיות השקר, על - בן נאחו הסטרא אחרא מאד בההולדה. ועל - בן צריכין אחר כך ברור גדול. וזה עקר מעלת הצדיק הגדול שהוא מאן דנטר ברית, שיוכה לבחינת פלה זרע אמת, כי זוכה לעלות לתחלת השרש ולהמשיך משם, בחינת הבן בחינת אחר הבריאה מבח אל הפעל בלי אחיות השקר כלל, שזה זכה יעקב שמדתו אמת. ועל - בן היתה מפתח שלמה וכנ"ל. וזה בחינת הקול שופר שהוא בחינת קול יעקב, בחינת אמת וכנ"ל:

(י) וזה בחינת מה שמבקשין על חיים בראש השנה ועשרת ימי תשובה, כי משם עקר החיים, כי אמת סמא דחיי. כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה על אתרא דשמא קושמא, שלא שלמה המיתה שם, כי גוף ונפש הם בבחינת קדם הבריאה ואחר הבריאה, כי הנפש הוא חלק אלוך ממעל בחינת קדם הבריאה. והגוף בחינת עשיה, בחינת אחר הבריאה. ועקר החיות כששנייהם מחברים יחד בקשר אמין וזה על - ידי אמת, שעל - ידי זה נכלל אחר הבריאה בקדם הבריאה. ועל - בן אמת סמא דחיי, כי עקר המיתה על - ידי השקר שמפריד בין הדברים בבחינת כי המנות יפריד, בחינת כי הוא בין אחים יפריד, שזה נמשך על - ידי עצת הנחש שהמשיך השקר בעולם, שעל - ידי זה נגזר מיתה לדורות, כי עתה אי אפשר בזה הגוף להשיג בשלמות כלליות וחבור אחר הבריאה בקדם הבריאה, מחמת אחיות השקר שניאחו שם בהתחלת יציאת הבריאה מבח אל הפעל וכנ"ל. ועל - בן ההכרח למות ואז עולה הנפש למעלה מעלה בפני מדרגתו. והגוף מזדכך למטה עד שאחר כך יתחדשו לטובה לעתיד על - ידי גדל אמתת האמת שיתגלה אז, כי עקר חידוש העולם ותחיית המתים יהיה על - ידי גדל האמת שיתגלה בבחינת אמת מארץ תצמח וכו'. ואז יתקיים, "שפת אמת תכון לעד", כי יהיו חיים נצחיים על - ידי האמת שהוא סמא דחיי, כי אז יתבטל השקר לגמרי בשרש אחיותו וכנ"ל. ועל חיים אלו אנו מבקשין בראש השנה שכל צעקותינו ותפלותינו שיתגלה האמת בעולם בכלל ובפרט ובפרטי פרטיות אצל כל אחד ואחד שיתקיים, "וידע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין כל יצור כי אתה יצרתו ויאמר וכו'" עד שידע כל אחד איך לשוב לה' ותברך, כי עקר התשובה על - ידי אמת כנ"ל. ועל - בן חותמין בראש השנה בכל הברכות, כי אתה אלקים אמת ודברך אמת וקום לעד, כי האמת קים לעד, כי קושמא קאי,

כמו שגאמר, "שפת אמת תכון לעד", כי עקר החיים והקיום של כל הבריאה בכלל ובפרט על - ידי אמת כנ"ל:

יא) ועל - בן צריכין כל ישראל לפני אחר את חברו קדם ראש השנה ויום הכפורים שיהיה שלום גדול בין יש' וראל, כי עקר הוא השלום, שהוא אחדות, שהוא עקר החיים בחינת החיים והשלום, כי עקר המחלקת על - ידי אחיזת השקר שנמשך מבחינת רבוי ושנוי דעות כנ"ל. וזה עקר עבודת ראש השנה, שהוא תחלת הבריאה שצריכין לבטל השקר בשרש אחיזתו על - ידי עצם התגלות מכתר ראש האמת בבחינת ראש דברך אמת, שזה בחינת ראש השנה דוקא, בחינת ראש דברך אמת, כי רב בעלי המחלקת דרך כל אחד לומר שאצלו האמת ושכל מחלקתו רק בשביל האמת. ובפרט עתה, בעוונותינו הרבים, שנחקים והאמת תהיה נעדרת, שנעש'ה האמת עדרים עדרים, וכל אחד אומר שאצלו האמת, אבל אף - על - פי - בן האמת הוא אחד. ומי שחפץ באמת לאמתו ומתפלל לה' ותברך שייכה לאמת באמת, יכול להכיר היכן האמת האמתית, כי האמת עד לעצמו. ועקר המחלקת הוא רק מחמת הרחוק מאחד שממש אחיזת השקר, כי מי שאינו מבטל השקר בשרשו יכול למעות אחר כך מאד ולהפך השקר לאמת והאמת לשקר בבחינת הוי האמרים לרע טוב ולטוב רע וכו'. וממש נמשך כל המחלקת שבעולם. ומי שרוצה להציל ולמלט נפשו מאש המחלקת שהוא גרוע מהכל, עקר הצלתו על - ידי האמת שהוא בחינת שלום, כמו שגאמר, "כי יהיה שלום ואמת בימי", כי בשיסתכל על האמת לאמתו בנדאי יציל על כל פנים ממחלקת, כי אף - על - פי שלא יזכה להשיג ולירדע היכן האמת, מחמת שלא התנגע בעבודתו בראוי, כי לזכות לעצם האמת צריכין וניעה גדולה מאד, אבל על כל פנים, אם חפץ באמת, על כל פנים, לא יהיה רודף וחולק ולא יחזיק במחלקת ורדיפות, חס ושלום, לרדף אחר אנשי אמת. אף - על - פי שגדמה לו להפך, כי מה לו ולצרה הזאת לסכן נפשו כל כך. וכל זה אי אפשר לבאר בכתב, והחפץ באמת יבין כל זה בנפשו:

יב) וזה בחינת המשפט של ראש השנה, שכל אדם נכנס לפניו ותברך לדין ומשפט, כמו שגאמר בראש השנה במשנה, כל באי עולם עוברין לפניו כבני מרון וסימי שם תאנא, וכלן נסקרין בסקירה אחת, שגאמר, "היוצר יחד לבם וכו'". ופרשו שם, שמוסב למעלה לפסוק ממכון שבתו השניח אל כל ישבי הארץ היצר וכו'. והענין תמויה לכאורה מאחר שכלם נסקרין בסקירה אחת, כי ה' ותברך כל יכול ויודע הרבה בדיעה אחת מה שאי אפשר לש' כל אנוש להשיג' כמובא. אם בן גם בתחלה למה נכנסין אחד אחד כבני מרון? והלא הוא יודע את מעש'ה כל אחד בדיעה אחת, והיה יכול לשפטם גם בתחלת דין כמו בסוף, שכלן נסקרין בסקירה אחת?!

אך עקר המשפט הוא אמת, כי משפטו אמת. ואפלו במשפט שלמטה עקר מצות המשפט הוא לשפט אמת, להציל העשוק והנגול שבא עליו חברו לגולו בעולה ושקר לע' שות בהם משפט אמת, כמו שגאמר, "אמת ומשפט שלום שפטו", רק בבני אדם יש שופטים שפטין המשפט בשקר שהם מחריבין העולם, כמו שדרשו רבותינו וברונם לברכה, על שלשה דברים העולם עומד, על הדין ועל האמת ועל השלום וכו'. אבל הוא ותברך משפטו אמת תמיד, כי עקר

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

כונתו יתברך לרזון ולשפוט את כל העולם במשפטיו הישרים והאמתיים באופן שיבוא כל אחד אל התכלית הטובה הנצחית, שהוא להכליל בו יתברך, שהוא בחינת הנ"ל שיהיה נכלל אחר הבריאה בקדם הבריאה, שזה עקר התכלית הטובה שבשביב זה נברא הכל. ובזה תלוי כל התורה, כי על ידי כל מצווה ועבודה נכללין בו יתברך. ולהפך על ידי כל עברה ופגם נחרחקין ועושין פרוד בין קדם הבריאה לאחר הבריאה וכנ"ל, כי כל התורה היא בחינת אמת, כמו שאמרו, "תורת אמת וכו'" ועל ידי אמת נמשך עיני השגחתו יתברך, וכמו שמבאר במקום אחר, שעקר המשכת השגחה שלמה על ידי התורה וכו', שעל ידי זה נכלל אחר הבריאה בקדם הבריאה כנ"ל. ועל זה דנין את האדם בראש השנה, וכן ביום הדין הגדול שפוסקין עליו המשפט ש'כר, או עגש כפי מעשיו, באופן שסוף כל סוף יוכל להכלל בקדם הבריאה שזה תכליתו, כי כל הענינים, רחמנא לצלן, שה' יתברך מעניש במשפטיו הישרים, עקר העניש, רחמנא לצלן, הוא בשביב ובנד, כדי שיזדבק על ידי העניש הזה, כדי שיוכל בסוף להכלל במקום שאריך להכלל כפי מעשיו, כפי מה שישאר ממנו אחר הזבונך. ולהפך הצדיק מקבל שכר וענג ומתענג על ה' ועולה בכל פעם מדרגא לדרגא וממעלה למעלה עד שנקבל בשלמות ככל קומתו למעלה למעלה עד תחלת שרש הכל שהוא בחינת קדם הבריאה אשרי לו. אבל על כל פנים הכל באשר לכל צרכים לחזור ולהכלל למעלה בקדם הבריאה, רק אף על פי כן יהיה חלוק גדול אפלו בין הצדיקים גמורים כפי מעלתו, מכל שכן בין צדיק לבינוני, מכל שכן וכל שכן בין צדיק לרשע, ואפלו ברשעים עצמן יהיה חלוק גדול בין כל אחד ואחד. ועל כן הוהירו רבותינו וזרונם לברכה, אל תרשע לברכה וכו'. וכמו בן בדבריו ו"ל בסוף התורה הנ"ל על פסוק, "עין לא ראתה אלקים וזלתך וכו'". מה שמבאר שם, שבענין זה יש קשיא וכו', עין שם. ובשביב זה עקר המשפט של ראש השנה, כי משפטו אמת ועל ידי אמתת משפטו יוכל להכלל בבחינת קדם הבריאה זה על ידי עשירות וזה על ידי עניות, זה על ידי שגגור עליו לחיות וזה על ידי מיתה. וכן בשאר המשפטים, כי משפטו יתברך עמקו מאד וגודל משפטו על כל אחד בראש השנה באופן שיהיה לו בחירה כפי מדרגתו וה' יתברך צופה ומביט עד סוף האחרון ואפלו עד סוף כל הדורות, והושב מחשבות לכל ידח ממנו נדח, ונותן משפט על כל אחד באופן שאיך שיהיה איך שיתנהג, ישוב בסוף לקדם הבריאה, אך הרשע אם יחזיק במעשיו ולא ישוב, יצטחק לענישים קשים ומרים מאד ולגלגולים רבים. ולבסוף לא ישאר ממנו כי אם איזה נקדה בעלמא עד שיש שיכלו לגמרי בסוף ולא ידעו מהטוב האמיתי כלל, אבל על כל פנים הכל צריכים לחזור לקדם הבריאה ואז יראו החלוק שבין צדיק לרשע וכו'. ועל כן בעת שנקנסין למשפט כל אחד עובר לפניו בפני עצמו כבני מרון, כמו שאמרו רבותינו וזרונם לברכה, כי ה' יתברך דן את כל אחד ברחמיו כפי מעשיו שבחר לו. וכל בחירתו היתה על ידי השנויים רבים שנעשו אחר הבריאה, אחר שיצאה הבריאה מפתח אל הפעל שהתחיל הרבוי כנ"ל. ועל ידי זה עקר חקור דין שלמעלה ביום הדין, כי ה' יתברך דן ברחמיו כל אחד לפי מקומו, כמו שמבאר במקום אחר. ויודע באיזה שנוי דעה נפל על ידי הרבוי של אחר הבריאה הנ"ל, שעל ידי זה בא למעשיו. וכמו כן הוא שופט אותו בצדק ואמת. ועל כן בהכרח שיעברו לפניו כל אחד

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

בפני עצמו, שזה בחינת רבוי וְשנויים, שזהו בחינת יציאת הבריאה מכח אל הפעל שהתחיל הרבוי והשנויים וכו' שמשם כל מעשה האדם וכמו כן הוא חקור דינו ומשפטו וכנ"ל. אבל ב'שה' ותברך מוציא גמר משפטו ועקר המשפט הוא אמת, כפי שעל - ידי המשפט אמת ישוב בסוף לשונו - לקדם הבריאה וכנ"ל. על - כן בגמר המשפט כלם נסקרין בסקירה אחת שכולל כלם יחד, כי זה עקר המשפט אמת, שישוּב הכל לשונו, לקדם הבריאה, שישם כלו אחד כנ"ל, רק אף - על - פי - כן יהיה חלוק עצום בין כל אחד ואחד כפי מעשיו, רק שאי אפשר להבין זאת וכנ"ל והבן היטב:

(יג) וכל מי האדם יש לו בחירה, וזה עקר המשפט של ראש השנה, שגורין עליו שיתנהג עמו בשנה הזאת באופן שיהיה לו בחירה פרצונו, שיוכל לזכר ולהבין על - ידי מה שיתנהג עמו אם לטוב ואם להפך, חס ושלום, איך לשוב לה' ותברך אם ישום לבו אל תכליתו הנצחי. ועל זה צריך לשום כל מנמתו בכל השנה בלה, בפרט בתחלת השנה בעשרת ימי תשובה, בפרט בראש השנה שהוא יום ראשון לעש' רת ימי תשובה. ועקר התקון הוא אמת; שצריך להאמין בהאמת שהכל אחד, כי צריכים להאמין בהשגחתו ותברך בפרטיות שהוא ותברך צופה ומביט ומשגיח על כל אחד ואחד בפרטיות כפי מקומו ושעתו וענינו ועל - ידי השגחה הכל אחד, אחר הבריאה כמו קדם הבריאה כנ"ל. ועל - ידי זה יכול לדבק את עצמו לה' ותברך ולהיות נכלל בו ותברך מכל מקום שהוא בבחינת פליאה דעת ממני נשגבה לא אוכל לה וגו' ואנה מפניך אברה, שדוד המלך מתמיה שאי אפשר להבין איך יצאה הבריאה מכח אל הפעל ונעשה רבוי, שעל - ידי זה נעשה ה' התרחקות, חס ושלום, שהוא בחינת בריחה, שבורחים מהשם ותברך, חס ושלום, אבל באמת אנה מפניך אברה, כי אני מאמין בהאמת שהכל אחד כמו שפנים והולך, "אם אסק שמים שם אתה ואציעה שאול הנך, אשא כנפי שחר וכו' גם שם ירך תנחני וכו'" עד שחזר וסיים, "אודך על פי נוראות נפילתי ונפלאים מעשיך ונפשי ידעת מאד", כי באמת אני מאמין בהשגחה שהכל אחד עתה כמו בתחלה קדם הבריאה, רק שזה פליאה דעת נשגבה וכו', בחינת נוראות נפילתי ונפלאים וכו' איך מתקדם העולם ואיך יצאה הבריאה מכח אל הפעל ואסור לחקר בזה כלל. אבל על כל פנים אני מאמין בהאמת בהשגחתו ותברך שעניו ותברך צופות בכל מקום, בחינת אם אסק שמים וכו' ואציעה שאול וכו' וכמו שנאמר, בכל מקום עיני ה' צופות טובים ורעים וכו' ועל - כן אנה מפניך אברה, כי הכל אחד בחינת כלו טוב, כלו אחד. ועל - ידי זה אני אוהו עצמי בה' ותברך תמיד, כי נפשי יודעת מאד האמת, אף - על - פי שאי אפשר להבין כל זה, כמו שאמר בעצמו, נוראות נפילתי ונפלאים מעשיך ונפשי ידעת מאד. וביותר צריכין לשום לב לזה בראש השנה שהוא יום ראשון לעשרת ימי תשובה יום תחלת מעשיו וכנ"ל. ועל - ידי זה יצא משפטו לאור לטוב, כי על ידי זה עקר התקון. וכל זה זוכין על ידי שבאים או לצדיקי אמת וכנ"ל:

וזה שאמר, "אנה אלך מרוחק ואנה מפניך אברה", כי תחלת יציאת הבריאה מכח אל הפעל זה בחינת הליכה, כי עדין לא נתרחקה הרבה הבריאה מקדם הבריאה ועל כן היא בחינת הליכה,

כמו שאחד התחיל לילך מחברו שעדן אינו רחוק ממנו, אבל אחר כך כשנשתלשלה הפריאה יותר ויותר ונתרחקה מקדם הפריאה יותר ואז נתרכבה אחיות השקר יותר, שעל - ידי זה עקר הרחוק כנ"ל. זהו בחינת בריחה, שעל - ידי זה מתרחקו יותר ויותר. וכל ההתרחקות של הרחוקים מה' יתברך נמשך מבחינת כפירות, שמשם עקר פה היצר הרע, כמו שמבאר כבר כמה פעמים. ועקר היצר הרע שהוא בחינת כפירות נמשך רק מבחינת הנ"ל, שהוא בחינת הפהרה, שהוא מתחלת יציאת הפריאה מכח אל הפעל כנ"ל, כי מחמת שזה אי אפשר להבין בש' כל אנושי כלל, על - בן נתעו ונבוכו התועים עד שנתרחקו כמו שנתרחקו, אבל דוד המלך שמדתו אמונה - מלכות, כמו שנאמר, "ואמונתו יחסדי עמו", מתמיה ואומר; שבאמת אני יכול להבין אנה אלך מרוחק - איך יציאתי מכח אל הפעל בתחלת הפריאה שהוא בחינת הליכה, כי בודאי אי אפשר להבין זאת, רק אני מאמין באמונה שלמה שהכל מה' יתברך, כי הוא בנפלאותיו ברא הכל והוציא הכל מכח אל הפעל וגם עתה הוא משגיח על הכל בהשגחה פרטית. ועל - בן אנה מפניך אברך, שהוא בחינת התרחקות יותר, בחינת בריחה, כי בודאי אי אפשר לברח מפניך, כי אני מאמין שהכל אחד, אף - על - פי שאי אפשר להבין זאת. והוא "אנה מפניך אברך", פנים זה בחינת עיני השגחתו, בחינת יאר ה' פניו אליך, בחינת אל תסתר פניך ממני וכו', הינו מאחר שאני מאמין שפני השגחתו צופים בכל העולם מראש ועד סוף, ואחר הפריאה הוא כמו קדם הפריאה, על - בן פליאה דעת ממני נשגבה וכו' אנה אלך מרוחק, שהוא תחלת יציאת הפריאה מכח אל הפעל, ועל - בן אנה מפניך אברך, כי פני השגחתו בכל מקום, שעל - ידי זה הכל אחד אחר הפריאה כמו קדם הפריאה וכנ"ל. וכל זה בחינת ראש השנה שאנו נמשך השגחתו ביותר, כמו שנאמר, "עיני ה' אלוקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה", כי המשפט של ראש השנה זהו בחינת השגחה, שאנו מאמינים שכל מה שמתנהג עם האדם בכל השנה, הכל בהשגחתו ויתברך כפי המשפט שנגזר עליו בראש השנה. וכמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה על פסוק זה, עיני ה' אלוקיך וכו'. בראש השנה בודן מה יהא בסופה. וזה עקר בחינת ראש השנה להמשיך על עצמו אמונת השגחתו ויתברך, שזה זוכין על - ידי שמומשיכין עצמו אל נקודת האמת, שהוא צדיק האמת. ועל - ידי זה נכלל הכל באחד, שזה עקר תקון התשובה שאנו צריכין בראש השנה, שהוא יום ראשון לעשרת ימי תשובה וכנ"ל:

(יד) וזה בחינת גדל מעלת ההליכה לצדיקי אמת לשם שמים, לא לשם כבוד וקנטור ומחלקת, חס ושלום, כי ההליכה ברגליו. ועקר שלמות התקון הוא על - ידי הרגליו, כי עקר כל התקונים תלויים בזה העולם העשייה הנשמי שהאדם הפעל בחירה נברא בזה העולם הנשמי דיקא, כדי שידבק את עצמו בה' יתברך מנשמיית זה העולם דיקא, ועל - ידי זה יעלה זה העולם עם כל העולמות כלם תלויים בו למעלה למעלה עד שיכלל הכל בבחינת קדם הפריאה וכנ"ל. וזה העולם בכללו נקרא רגליו, כמו שנאמר, "והארץ הרים רגליו". ושם עקר האמונה שנקראת רגליו, כמו שמבאר במקום אחר, כי צריכין להתאמין שה' יתברך בעצם נפלאות רוממותו ויתברך עד אין חקר, הוא צופה ומביט בהשגחה פרטית בזה העולם הנשמי עד תכלית תכלית דיוטא התחתונה, כמו שנאמר, "אין דבר געלם ממך וכו'" וכמו שנאמר, "המנביהי לשבת המשפילי לראות בשמים

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

ובארץ וכו'". ועל - ידי אמונת ההשגחה, על - ידי זה נכלל אחר הפריאה בקדם הפריאה שזה עקר התקון וכו'". ועל - בן אשריהם הרגלים שהולכים לדבר מצוה, מכל שכן בשנוסע והולך להצדיקו אמת והגלויים אליהם, כי הצדיק האמת כבד וכה על - ידי אמתת עבודתו להכלל הכל בקדם הפריאה, כי כבד הניע לאבני שיש מהור הנ"ל. ומי שזוכה לנסע וללך אליו וההליכה היא ברגליו, על - ידי זה מנביה בחינת רגליו שהוא בחינת זה העולם העשיה, בחינת והארץ הדם רגלי. מנביה הכל לה' והברך וכולל אחר הפריאה בקדם הפריאה, שזה עקר כל התקונים פנ"ל. ועל - בן העקר לנסע וללך על ראש השנה, כי אז בראש השנה צריכין לעסק בזה ביותר מחמת שאז נקרא העולם. ועל - בן הוא ראשון להשוכה לתמן כל הפגמים על - ידי זה וכו'". ועל - בן היו נוהגין בכל הדורות ללך להרב, כי מעלה יתרה בשהולכין אליו, כי על - ידי ההליכה בעצמה מתקן הרבה וכו'". וזה בחינת ש' מחתי באמרים לי בית ה' גלך עמדות היו רגלינו בשעריך ירושלים. וזה בחינת מעלת העולים לרגל, שנאמר עליהם, "מה יפו פעמך בנגלים", כי ירושלים שם הבית המקדש ששם נקדחת האבן שתיה שממנו השתת העולם, שדרך שם חזר ונכלל זה העולם בשרשו בבחינת קדם הפריאה. ועקר התקון על - ידי הצדיק שהוא יסוד העולם בחינת אבן שתיה, בחינת כי לה' מצקי ארץ וישת עליהם תבל". וכמו שמבאר במקום אחר. וזה ירושלים הבנויה בעיר שחברה לה יחדיו. שהיא ירושלים שלמעלה וכו', כמו שאמרו רבותינו וברונם לברכה, הינו בחינת כלליות התחתון בעליון - ירושלים שלמטה בירושלים שלמעלה, שעל - ידי זה נכללין בקדם הפריאה, שזה עקר התקון וכו'". וזהו שאלו שלום ירושלים וכו' יהי שלום בחילך וכו' למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך וכו', כי עקר תקון זה הוא על - ידי שלום ואחדות ולכטל כל ההתנגדות אל האמת, שהוא עקר הרע והממאה שנגמשיך מהשקר שייגק מהרבויו בשאין מבטלין אחיותו בשרשו פנ"ל. ועל - בן הנחש שהמשיך השקר פעולם ונרם כל המחלקת והפרוד. על - בן נתקלל ברגליו, כמו שנאמר "על גחגך תלך", כי שקר אין לו רגלים (וכמו שמוכא בתקוני זהר כב, דף סו, ענין שם). ועל - בן עקר פגם של השקר ובעלי רכילות ולשון הרע הוא ברגליו, כי נקראים "הולכי רכיל", כמו שנאמר, "לא תלך רכיל בעמך". וכמו שפרש רש"י שם, בכל מקום מצינו רכילות בלשון הליכה, בלשון רגל, כמו לא רגל על לשונו, כי עקר פגם הלשון הרע ורכילות שנגמשיך על - ידי השקר שמהם כל המחלקת והפרוד הוא בבחינת רגליו שמפרידין הרגליו מהראש, שעושין פרוד בין זה העולם, שהוא בחינת רגליו, ובין ראשית נקדחת הפריאה, שעל ידה נכללין בקדם הפריאה. ועל - בן בראש השנה שאז צריכין להכלל בהראש ועל שם זה נקרא ראש השנה, ועל בן צריכין לבוא להצדיק שהוא בחינת הראש בחינת, ראש ברת, בחינת ראש בני ישראל האמת. על - בן צריכין לנסע וללך אליו הנקא, כי על - ידי זה מתקנים ומעלין בחינת הרגליו ומכניעין ומבטלין בחינת הרגליו דקלפה שהם ההולכי רכיל ובעלי לשון הרע המרבין מחלקת בישראל, כי על - ידי שבאין להצדיק זוכין לאמת, שעל - ידי זה ממשיכין ההשגחה בשלמות מראש ועד סוף, עד סוף העולם העשיה הזה שהוא בחינת רגליו, שעל - ידי זה נכלל הסוף

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

בהראש; סוף תכלית גשמיית כל העולם שהוא בחינת רגליו נכלל הכל בהראש, בבחינת קדם הבריאה ונכלל הכל באחד, שזה עקר התקון וכו"ל:

טו) כי אמת ראש, תוך, סוף, כי עקר שלמות האמת הוא כשהוא אמת מתחלתו ועד סופו, כי יש שמתחיל לדבר באיזה אמת, אבל בסוף מטעה על - ידי זה דיקא בשקר גדול, כי דיקא על - ידי מעט האמת שהתחיל, על - ידי זה יש לו פח להמעות בשקרו, כי כל שקר שאין בו אמת בתחלתו אינו מתקיים בסופו, כמו שאמרו רבותינו וזרונם לברכה, על - בן עקר האמת הוא כשהוא אמת שלם מראש ועד סוף. ועקר הוא הסוף, כי טוב אחרית דבר מראשיתו. ועל - בן עכשיו באחרית הימים מתגבר השקר ביותר, כמו שנאמר, "ותשלך אמת ארצה". וכמו שאמרו רבותינו וזרונם לברכה, והאמת תהיה נעדרת (ישעיה נט, טו), שנעשו עדרים עדרים של אמת. וכן אצל כל אדם יש שהוא איש כשר מתחלתו, אבל אחר כך ממעהו הפעל דבר עד שמכשילו בשקריו. והעקר על ידי בני אדם והשקרנים והליצנים ומכנים עצמן בשם חסידים, שעליהם נאמר, "תאלמנה שפתי שקר הדברות על צדיק עתק בגאווה ובוז". ועל - בן אמרו רבותינו וזרונם לברכה, אל תאמין בעצמך עד יום מותך, כי עקר האמת הוא כשמגיע עד הסוף שהוא בחינת רגליו. ועל - בן עקר תקון כל העולם שהוא על - ידי משיח צדקנו שאנו מצפים שיבוא במהרה בימינו, הוא על - ידי בחינת רגליו, כמו שנאמר, "ועמדו רגליו ביום ההוא וכו'" וכמו שאיתא, עד דמטו רגליו רגליו, כמוכא תרבה מזה בכתבי האר"י ז"ל, כי עקר התקון על - ידי אמת שיתגלה על - ידי משיח צדקנו. בחינת אמת מארץ תצמח. והעקר שהאמת יהיה בשלמות מראש ועד סוף להאמין בהשגחתו ותבדך מראש כל דרגין עד סוף כל דרגין, שעל - ידי זה נכלל הכל באחד, שעל - ידי זה עקר התקון וכו"ל:

טז) על - פי התורה "אמר רבי עקיבא הנ"ל, יתבאר המדרש הפליאה מאד וזה לשונו (מדרש רבה בראשית פרק ח), אמר רבי סימון, בשעה שבא הקדוש - ברוך - הוא לברא את אדם הראשון, נעשו מלאכי השרת כתיים כתיים וחבורות חבורות, מהם אומרים, אל יברא, ומהם אומרים, "יברא", הדיא הוא דכתיב, "חסד ואמת נפגשו צדק ושלום נשקו", חסד אומר, יברא, שהוא גומל חסדים. ואמת אומר, אל יברא, שכלו שקרים, צדק אומר, "יברא, שהוא עושה צדקות", שלום אומר, אל יברא, שהוא כלו קטטה. מה עשה הקדוש - ברוך - הוא? נטל אמת והשליכו לארץ, הדיא הוא דכתיב, "ותשלך אמת ארצה". אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש - ברוך - הוא, רבון העולמים, מה אתה מבנה תכסים אלטיפסייא שלך (ופרש המתנות בהנה "חותם", שחותרו של הקדוש - ברוך - הוא אמת). תעלה אמת מן הארץ, הדיא הוא דכתיב, "אמת מארץ תצמח", עד כאן לשונו. והוא תמויה מאד, איך שיק' שה' יתברך ישליך אמת לארץ, שהוא עקר חותמו? עד שהצרכו מלאכי השרת לשאל ולבקש מה אתה מבנה תכסים וכו'?! וגם קשה מאד להבין איך יהיה מחלקת בין מדת האמת ובין ה' יתברך? כי מאחר שה' יתברך אמתת רצונו לברא את האדם כמו שראינו סוף המעשה, שבכראו אם בן איך שיק' שהאמת יקמרג על זה?!!

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה.!

אך זה כלל גדול, שכל הבריאה היתה בגין דישתמודעין ליה, כדי שגופה לדעת ולהכיר אותו ותברך. ועקר הבריאה הוא האדם, הנינו בני ישראל הצדיקים אשר רק הם זוכים להכירו באמת על ידי שיש להם בחירה ועומדים בנפשו וצרוף בזה העולם הגשמי הרחוק ממנו ותברך מאד, כי ה' ותברך סתים ונעלם בתכלית ההעלם כי לית מחשבה תפיסה ביה כלל, כמו שאמר אליהו ושער בדעתו שאי אפשר לשום מלאך ושרף ולשום נכרא להשיג אמתתו, כי אם נפשות ישראל על - ידי שירדו לזה העולם הגשמי ויהיה להם בחירה ונעמדו בנפשו. ועל - ידי זה דיקא וידככו ויצטרפו עד שזיכו להשגת אלקותו מה שאין שום מלאך ושרף יכול לזכות, כי זה התכלית והסוף של ישראל שזיכו להשגת אלקות, עד שהמלאכים יקבלו וילמדו מהם, כמו שפרשו רבותינו וזרונם לברכה על פסוק, "כעת ואמר לעקב ולישראל מה פעל אל", עתידין צדיקים שיהיה מחצתן לפני מלאכי השרת וכו', אבל זאת ההשגה שישגו הצדיקים אז אין יודע עתה שום מלאך ושרף. ועל - בן קטרגו המלאכים על בריאת האדם, כי כמו שהמלאכים אין יכולים להשיג אותו ותברך, כמו בן אין יכולין להבין ולהשיג פנימיות דעתו וחכמתו ותברך, כי הוא ותברך ודעתו אחד פדוע. וכמאמר הפשוט, "מאד עמקו מחשבותיך". והמלאכים נקראים בשם חסד על שם מדת החסד. וכן יש שנקראים אמת, כי גמשים ממדת אמת וכן כלם. ומחמת שאי אפשר לעמד על סוף דעתו של ה' ותברך על - בן היה מחלקת גדולה בין המלאכים בענין בריאת האדם. ואפלו המלאכים הנקראים אמת, שמדתם אמת, קטרגו על בריאתו, כי אף - על - פי שמדתם אמת והפצים רק באמת, אף - על - פי - בן לא יכלו להגיע ולהשיג סוף תכלית האדם שיוכל לבוא למעלה גבה כזאת, להשיגו ולהכירו ותברך יותר מכל המלאכים. על - בן קטרגו על בריאתו, אדרבא, מחמת גדל אמתתם של אלו המלאכים על - ידי זה דיקא קטרגו על בריאתו, כי לפי עצם אמתתם לא יכלו לסבל שיהיה נכרא האדם שכלו שקרים, כמו שנאמר במדרש הנ"ל, כי יש כמה בחינות בענין האמת, כי אמת הוא אחד פנ"ל בהתורה הנ"ל, אבל צריכין יגיעה גדולה להשיג האמת לאמתו עד תכליתו, כי אפלו בחכמות שגוה העולם קשה להשיג האמת באשר הודו כל חכמי המחקר שחוקרים כל כך בחכמות ועדין אינם יודעים בברור שום חכמה על אמתתה (מלבד חכמת המספר וההנדסה), מכל שכן בחכמת השגת אלקותו ותברך שגוה אי אפשר להשיג בשום חכמה ושכל כי אם על ידי יגיעות ועבודות של צדיקי אמת שעומדים בנפשו וצרוף בכל תאוות עולם הזה, שרק הם זוכים להשיג באמת השגת אלקות עד שזיכו להכירו לעתיד, עד שכל המלאכים יצטרפו לקבל מהם וכו"ל:

ומחמת שקשה להשיג האמת לאמתו, על - ידי זה נתברכה המחלקת, ועקר המחלקת על - ידי האמת בעצמו, שכל אחד סובר שאצלו האמת, כי בענין האמת והשקר יש כמה בחינות, יש שהוא שקרן גדול ורמאי גמור ויודע בעצמו שקריו, אך הוא מטעה הבריות ומחפה השקר באמת, כי גם השקרן גמור בהכרח שיאמר איזהו אמת בתחלה, כמו שאמרו רבותינו וזרונם לברכה, כל שקר שאין אמת בתחלתו, אין מתקנים בסופו וכו', אבל יש שאינו שקרן כל כך, רק שעל - ידי שאינו נד במעשיו בראוי, על - ידי זה נטה דעתו מטעות למעות עד שנתהפך האמת אצלו, עד שאומר לרע טוב ולטוב רע

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

וכבר שפך הוא האמת. ובענין זה יש כמה חלוקים; יש שטעונו דק, ויש שטעונו דק מן הדק מאד, עד שמצאנו כמה צדיקים גדולים שטעו לפעמים באיזה דין והנהגה, כמבאר בדברי רבנו, וזכרנו לברכה, הרבה. ובודאי פונתם היתה רצויה לשמים באמת, אבל טעו עצמן לפעמים, בפרט בענין מחלקת, כי ברית בריתה ללשון הרע, עד ששאל המלך שהיה צדיק גדול מאד, כגון שנה בלא חטא ועל - ידי רבוי לשון הרע טעה, עד שהרג נב עיר הפהנים וכו' וכיוצא בזה הרבה, כי בזה העולם נפל האמת מאד עד שאפלו צדיקים גדולים וחכמים אמתיים קשה להם לעמד על האמת לאמתו:

(י) כי עקר הבחירה בענין האמת והשקר, כמבאר בהתורה הנ"ל, שהשקר הוא הרע והטמאה ועקר אחיזתו מחמת הרחוק מאחד, כי תקף שיצאה הבריאה מפת אל הפעל ונעשה שני דברים וכו'. נהיה תקף בחינת הבחירה שהוא בחינת הפהרה, כי תקף נעשה רשם על השתלשלות הטמאה שהוא השקר וכו', עין שם היטב בהתורה הנ"ל. נמצא, שעקר אחיזת השקר הוא בחינת הרבוי על - ידי ההתרחקות מהאחד. וכל מה שנתרחק מאחד יותר ונמשך הרבוי יותר מתגבר השקר ביותר. כמו שמצינו שמתקף שנובראה חיה ונעשו שני בני אדם בעולם, פגמו מאד ואכלו מעץ הדעת טוב ורע וגרמו למיתה לדורות. וכמו שפרש רש"י על פסוק, "האלקים עשה את האדם ישר והמה בקשו חשבנות רבים", שתקף שנעשו שנים ונקראו המה בקשו חשבנות רבים וכו', עין שם. וכן אחר כך בשגולדו קון והכל והתחילו בני האדם להתרבות יותר ונהיה מריבה ביניהם עד שקם קון אל הכל ונהנהו. וכן אחר כך כל הקלוקלים היה על - ידי שנתרבה הרבוי יותר. כמפורש בפסוק, כמו שנאמר, "ויהי כי החל האדם לרב על פני האדמה וכו'. וירא ה' כי רבה רעת האדם וכו'". כי כל מה שנמשך רבוי יותר ונתרחקו יותר מאחד, נתאחו השקר יותר שהוא הרע והטמאה שכל הקלוקלים והפגמים על ידו, כי עקר התגברות השקר על - ידי הרבוי וכו', אבל באמת גם עקר מעלת האמת ושלמותו הוא דוקא בשמכררין ומגלין האמת לאמתו במקום הרבוי. וכל מה שיש רבוי יותר, שיש שם אחיזת השקר יותר בשזוכין לברר ולגלות שם האמת, זה עקר מעלת האמת ושלמותו ובשביל זה היתה כל הבריאה בלה מראש ועד סוף, כי הכל נברא בשביל הצדיק שכל מעלתו הוא מה שהיה לו בחירה. ועקר הבחירה הוא בענין האמת והשקר כנ"ל. ועל - כן כל מה שיש רבוי יותר ששם אחיזת השקר יותר בשזוכין לגלות האמת, שם נתגדל ונתקדש שמו ותברך יותר ויותר. ועל - כן אין אומרים דבר שבקדשה בפחות מעשרה. וזה בחינת ברב עם הדרת מלך. וזה בחינת מה שאמר אדוננו, מורנו ורבנו, וזכרנו לברכה (בהתורה "מי חנכה", בלקוטי תנינא, סימן ב); שזה יקר מאד בשנותגלה אחרות הפשוט מתוך פעולת משתנות וכו'. ועל - כן מצוה ראשונה בתורה לעסוק ביישוב העולם שיתרבו בני אדם, כמו שנאמר, "פרו ורבו וכו' ומלאו את הארץ וכו'", כי צריכין דוקא שיתרבו בני אדם, שאז מתגברת הבחירה ביותר כנ"ל. ואז דוקא זוכין הצדיקים להשלים פונת הבריאה על - ידי שעומדים אז בנפיון ובצדוף ומבררים האמת לאמתו מתוך הרבוי ששם נאחו השקר יותר, כי כל מה שיש אחיזה יותר להשקר, כמו כן נתגדל ונתעלה מעלת האמת, מי שזוכה לברר האמת שם, שבשביל זה בא האדם לעולם וכל העולמות נבראו

בשביביל זה, כי הכל נברא בשביביל הבחירה שהוא בין האמת להשקר וכל מה שהנגדייות, שהוא השקר גדול יותר וקשה ביותר לעמד בנסיון לבנו האמת ביותר מעלת היוזכה לבנו האמת לאמתו בנ"ל:

ועל - בן לעתיד לבוא כשיבוא הגואל צדק, שעקר ביאתו לגלות האמת בעולם, כמו שנאמר, "שלח אורח ואמתך וכו'", כי אז יתקיים, "אמת מארץ תצמח" [ליקוטי הלכות (ח"מ הל' מתנה ס' ד' סעיף י"ג-י"ד): עד שיצמח מהם התגלות האמת לכל באי עולם כ"ש אמת מארץ תצמח וכו' מאותן שמונחים עד הארץ מהם דייקא יצמח האמת לכל באי עולם כי שפת אמת תכונ לעד וקושטא קאין]. על - בן עקר ביאתו דייקא כשיתרבו ישראל מאד, כמו שנאמר, "הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה". וזה שנאמר, "והיה מספר בני ישראל כחול הים אשר לא ימד ולא יספר מרב, והיה במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם יאמר להם בני אל חי", הינו שהכתוב מבשר שלעתיד, בעת שיתגלה האמת בעולם, אז דייקא יתרבו ישראל מאד מאד, כי זה עקר מעלת האמת בשנותגלה מתוך הרבוי בנ"ל. והיו "והיה במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם", הינו במקום הרבוי ביותר, שישם אחיות השקר ביותר וכו"ל, שישם ראוי שיאמר להם, לא עמי אתם, מגדל אחיות השקר שם. אבל אז, אדרבא, שם דייקא יאמר להם בני אל חי, כי אדרבא, זה יהיה עקר מעלתם שיוכו לאמת רבוי גדול כזה, כי זה עקר מעלת האמת בשנותפרר מתוך הרבוי ביותר, שבשביביל זה נברא הכל בנ"ל:

(יח) ואז דייקא יזכו הכל להכיר ולדעת אותו יתברך באמת, כמו שנאמר, "כי בלם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם וכו'", כי עקר התגלות האמת הוא לגלות ידיעת אמתו בעולם, כי הוא יתברך עצם האמת, כמו שנאמר, "ואמת ה' לעולם", וכתוב, "וה' אלקים אמת וכו'". וכל אחד בפני רחוקו מהאמת כמו בן הוא רחוק מה' יתברך, ובן להפך כל מה שקרוב יותר אל האמת, כמו בן הוא קרוב יותר אל ה' יתברך, אבל אמת האמת אי אפשר להשיג כי אם על - ידי הבחירה בנסיונות רבים ועצומים [מתוך הספר נצח ישראל הסבא עמ' 36 קלמט 5 דב ב'): ענין רבינו זה ענין נורא מאוד, אני זכיתי להיות עם רבי ישראל (קרדונר) בערך קרוב לחמשה שנים, זה לא חודש, ולא שנה, והעיקר אצלו שיכולים לחיות שבעים שנה ביחד בלא כלום, העיקר המסירות נפש האמונה הרצון הסבל סבלתי, בסבלתי בשביל זה, זה העיקר מהכל... [קלמט 66 דב ב'): אוי! אוי! אוי! אני, אני, סבלתי, מה שקיבלתי, מה שזכיתי להתקרב להבינו, מה שאני סבלתי אין לשער ואין להעריך, אין דיבורים לדבר, שכולם היו מתנגדים, אני הייתי רק יחיד, יחיד, ואיש פשוט, אין לו מוח, ואין לו חכמה, ואין לו, ואני ניצחתי את כולם, כולם כבר תחת האבנים ואני פה... [מתוך הספר נצח ישראל הסבא עמ' 97 קלמט 56 דב א'): אני הייתי איש יחיד ועמדתי כנגד כל העולם... [עמ' 110 קלמט 90 דב ב'): אני הנסיון העשירי, הנסיון של העקידה... [קלמט 66 דב ב'): והילדים פתחו את פיהם: לחם! לחם! לחם! ואני לא היה לי לחם לתת

להם, או! איזה טעם זה, ילד אחד בן שנה הוא נפטר, הוא נעשה נפוח ונעשה רגיל כמו זהב, ונעשה נפוח, עד שהוציא את נשמתו, עד שהוציא את נשמתו מרעב, איפה נשמע דבר כזה בעולם? אני לא מגום! אני לא משקר! אני לא מגום ולא משקר! אני לא יכול לספר לתאר המצב כמו שהיה, לכל הדורות ולנצח נצחים, לכל הדורות לא יספיקו לספק לתאר מה שסבלנו, היינו בשפלות יותר מיהודים אצל גוים, בשפלות גדול, בבזיון גדול, מה הוא לומד ליקומי הלכות של רבי נתן, אני ברוך ה' התגברתי ועמדתי בנסיון, בזיון כזה, ילד בן שנה נפטר, הוא נעשה כמו הר, כן, הגוף שלו, מתוך רעב הוא מת, ילד בן שנה, אי אפשר לתאר ולספר, לדבר כל כך, לספר טיפה מן הים מה שאנחנו סבלנו מזה שהוא ברסלב, רק רק שהוא ברסלב, אין דיבורים, אין דיבורים, לדבר מהדיבור, לדבר, אין, אי אפשר לספר לתאר לדבר מזה, כמה שתשמעו עוד לא כטיפה מן הים...~). (הוא עמד בכל הנסיונות ועל ידי זה גלה האמת בעולם, והודיע שיש אלקים אמת שליטה ומשל ומשגיח וכו'. וכן כל הצדיקים שאחריו. ועקר התגלות האמת בשלמות יהיה על - ידי משיח צדקנו שיבוא בסוף פאחרית הימים האלה שפבר בתרבה העולם מאד, ועקר הרבוי הוא בהדעות שיש שנוי דעות הרבה, שזה עקר הרבוי בחינת רבתי - בדעות. ומשיח בעצם צדקתו יזכה להשיג האמת ולגלות האמת בעולם. ואז תהיה גאולה שלמה ואז יהיה גשלים פגנת הבריאה בתכלית השלמות, כי זה עקר פגנת הבריאה שתצא הבריאה מפתח אל הפעל שאז התחיל הרבוי שממנו אחיזת השקר ויתרבה העולם ברבוי אחר רבוי מאד, עד שיתרבה העולם מאד, שעל - ידי זה מתגבר השקר ביותר. ועל - בן האמת הנה מה דהיה כל התרבות והקלקולים וכו', רק הצדיקים שפבר דור שזוכין לאמת מקימין העולם בכל דור ודור, עד שפסוף פשיהרבו הדעות מאד מאד, כי זה עקר הרבוי, ויתגבר השקר מאד, אז דיקא יזכה הגואל צדק לברר האמת על - ידי עצם יגיעתו, ואז דיקא יתגדל ויתקדש שמו ותפבר על - ידי שיתגלה האמת לאמתו מתוך הרבוי דיקא וכנ"ל:

יט) אבל זה האמת שיתגלה אז אין שום מלאך ושקר יכול להשיגו, רק הצדיקים אמתיים שעמדו בנסיון עד שזוכו לגלות האמת מתוך רבוי, מתוך זה העולם הגשמי שיש הרבוי הוא רחוק מאחד בתכלית וכשמגלין האמת פאן, מתקרבין לה' ותפבר בתכלית ההתקרבות שפשביל זה נברא הכל פנ"ל. ועל - בן גם המלאכים שנקראים "אמת", שמדתם אמת, גם הם לא יכלו להבין ולהשיג עמקות דעתו ותפבר, על - בן קמרגו על בריאת האדם. ועל - בן אמר, אמת לא יברא, כי אף - על - פי שמדתו אמת, אף - על - פי - בן לא היה יכל להשיג עמקות דעתו, להשיג אמתת האמת שזוכו הצדיקים בסוף על - ידי שיעמדו בנסיון בעלמא השקרא דיקא. ועל - בן אמר, האמת אל יברא, כי האמת ראה שתכה שיהיה נברא האדם, ותגבר השקר ועל - בן לא היה יכל לסבל שיהיה נברא, כי האמת אינו יכול לסבל השקר, אבל באמת גם המלאכים, הנקראים אמת, מעו בזה, כי אף - על - פי שפונתם היה באמת, אבל לא יכלו לעמד על אמתת האמת, כי האמת לאמתו אי אפשר להשיגו כי אם בזה העולם דיקא על - ידי שעומדים בנסיון פנ"ל. על - בן נמל ה' ותפבר אמת והשליכו לארץ והרחיקו מעל פניו, כי ה' ותפבר אינו בוחר באמת בזה אף - על - פי שפונתו רצויה באמת, אבל לא זכה עדן להשיג אמתת דעתו ותפבר, מחמת שלא היה בזה העולם הבחירה, ולא נזדבר ונצטרף בתוך הרבוי והשקר לברר האמת מתוך הרבוי והשקר. ועל - בן נזר להשליך האמת לארץ, כי זה בעצמו תקון וברור האמת, שעל - ידי שישלך האמת

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

עד לארץ בבחינת ותשלך אמת ארצה, על - ידי זה דיקא ותברך ויודרך האמת על - ידי צדיקי אמת, ואז דיקא ותגלה האמת הברור, שייכבו להשיג ידיעת אמתתו ותברך, מה שלא היה באפשר בשום אופן להשיג בשהיה האמת למעלה בעולמות עליונים, ששם אין שום שקר כלל, כי גם מדת האמת בעצמו אינו יכול להשיג אותו ותברך כי אם על - ידי שיווד האמת לזה העולם ומתברר על - ידי הצדיקים וכנ"ל. ועל - פני תקף שאמרו מלאכי השרת, מה אתה מכוה תכסים וכו' תעלה אמת מן הארץ! הסכים הקדוש - ברוך - הוא עמהם כמובן במדרש הנ"ל, כי גם פגנת ה' ותברך בתחלה היה לזה, שיהיה גשלת האמת לארץ, שרחוק מאד מהאמת, כי שם הרבוי, ורחוק מאחד ביותר, ששם אחיות השקר מאד, ושם דיקא ותברך האמת על - ידי הצדיקים, ועל - ידי זה תעלה אמת מן הארץ בתכלית השלמות בבחינת אמת מארץ תצמח, שיהיה נצמח ונתגדל האמת ביותר, ואז יהיה גשלת האמת וישיגו האמת לאמתו וכנזכר לעיל:

(כ) וזהו "הן אמת חפצת במחנות ובסתם חכמה תודיעני", כי ענין זה שפכתנו על המדרש הנזכר לעיל מי שחפץ באמת לאמתו לחוס על תכליתו הנצחי באמת ולכלי להטעות את עצמו, הוא יכול להוציא מזה עצות אמיתיות והתחזקות עצים מאד עד אין קץ ותכלית באופן שישאר על עומדו לשאר קים בנקדת האמת המושרש בו ולא יוכל להטרידהו ולבלבלו ולמנעו בשום מניעה והסתה ודחיה בעולם, אפילו אם יעבר עליו מה, ואפילו אם יודע בעצמו שמועשיו מקלקלים מאד ורחוק כמו שרחוק מה' ותברך ותורתו. ונוסף לזה מענין ומיפסרין אותו בכמה עניינים ויפורים ודחיות למנעו ולהרחיקו מנקדת האמת לאמתו, חס ושלום, ואף על פי כן לא ישמע לזה כלל, רק יסתבל בכל פעם על נקדת האמת ויאמר בלבבו אף על פי כן איך האמת לאמתו, ועל ידי זה יתחזק תמיד וישאר קים בנקדת האמת. והעקר שהאמת לא ימנעוהו מהאמת אמתו, כי עקר הרחוק של כל אחד מעצם האמת לאמתו הוא על ידי האמת בעצמו, באשר רואין בחוש שכל המחלקת הוא על - ידי האמת שהמתנגדים אומרים שאצלם האמת. וכן הוא בכל דור, ובפרט בדורות הסמוכים לפנינו שהיה המחלקת של הלומדים על החסידים והמחלקת היה עצום מאד ונגע עד הנפש וכמה וכמה נפשות שקעו על - ידי זה, וכמה פרישות נעשו בין איש ואשתו על - ידי זה, וכמה נאכרו מושגי עולמות על - ידי זה במפרסם למי שבקי בהמעשיות שארעו בדורות הסמוכים לפנינו אשר אבותינו ורבותינו ספרו לנו. ועקר כל המחלקת היה על - ידי האמת בעצמו, כי עתה אנו יודעים שגדולי הלומדים שחלקו על גדולי החסידים, גם כן היו רבם צדיקים גדולים אמתיים, וכל מחלקתם על גדולי החסידים שהיו צדיקים קדושים ונוראים מאד, היה רק מחמת האמת שגדולי הלומדים אמרו שהאמת אתם ושגדולי החסידים רחוקים מהאמת, כי עוברים על תורת אמת, באשר גם אנכי שמעתי בעצמי באוני הרבה מאד מהמענות שלהם (בפרט מפי חותני הגאון הצדיק מורנו הרב דוד צבי וצ"ל, שהיה צדיק גדול, במפרסם, וחלק הרבה על גדולי החסידים ותכלית מחמת האמת שלו). וכמו כן הוא בכל דור ודור. וכל זה נשתלשל מקמרוג המלאכים הנ"ל שקמרגו על בריאת האדם שמושם נמשך כל פח היצר הרע שעקר בחו על - ידי מחלקת שנמשך על - ידי שנתלבש בהחולקים והמתנגדים קמרוג המלאכים

הנ"ל. ועקר פח קטרוגים נמשך מבחינה הנ"ל מה שמדת האמת בעצמו בשירר בין המלאכים קטרוג האמת בעצמו על בריאת האדם כנ"ל, ומשם נשתלשל כל הקטרוגים והסכסוכים שבין העולם למטה, בפרט בין התלמידים חכמים שעקר המחלוקת על - ידי האמת כנ"ל, הנינו על - ידי בחינת הנ"ל שכתבנו למעלה שגם האמת בעצמו אינו יכול להשיג אמתת עצמותו ותברך. וכמו שאינו משיג עצמותו ותברך כך אינו משיג עמקות דעתו ותברך, כי הוא ותברך ודעתו אהר ושם עקר האמת לאמתו, אבל תכף כשמשתלשל האמת מאתו עד שבא אל המלאכים תכף נתעלם עמקות אמתת דעתו הקדושה, כי השגת עמקות דעתו באמת לאמתו זה סתום ונעלם מכל הנבראים והנאצלים וכו', ואי אפשר לעמד על סוף דעתו ותברך ולא שום מלאך ושרף וכו' כי אם נשמת הצדיקים האמתיים הגדולים במעלה מאד שזוכו על - ידי מעש ידם ועבודתם להשגת דעתו ותברך באמת, שזה יהיה עקר קבול שכר שלהם כידוע. ועקר מעלתם של הצדיקים הוא מחמת שהיה להם בחירה. ועקר הבחירה הוא רק מחמת שתכף שנאצל האמת מאתו ותברך, תכף לא היה אפשר להשיג עמקות דעתו ותברך עד שהאמת בעצמו קטרוג על בריאת האדם ואמר שלא יבא, אף על פי שעתה אני יודעים שאמתת דעתו ותברך היה שיבא, כמו שאנו רואים שה' ותברך ברא את האדם ואם כן קשה על המדרש הנ"ל ביותר,

ועקרא דדינא פירכא, לכאורה, איך אמר שמדת האמת קטרוג ואמר שלא יבא איך נקרא מדה זאת אמת מאחר שלא כונה אמתת דעתו ותברך, כי הלא אני רואים בעינינו שברא את האדם הפך דעתו של מדת אמת, ואם כן מדוע נקרא אמת?:

אך בנדיא מדת אמת שקטרוגה על בריאת האדם היתה מענתה אמתית וכל דכריה היה באמת, כי אמרה שלא יבא שפלה שקרים וכן הוא האמת באשר אני רואים בעינינו, אבל אף על פי כן מעשה האמת בעצמו, כי לא היה יכול לעמד על סוף דעתו של ה' ותברך. וכמו כן לא היה יכול לעמד על סוף דעתו של גדולי הצדיקים שישגו אמתת האמת דיקא על - ידי שיש אחיזה להשקר מחמת שאי אפשר להשיג עמקות אמתת דעתו ותברך, עד שאפלו המלאכים, שמדתם אמת, אינם יכולים להשיג דעתו עד שמקטרוגים ואומרים הפך דעתו ותברך. והוא בעצמו עצם נפלאות גדלת מעלת הצדיקים הקדושים, כי על - ידי כל זה נמשך הבחירה והם בתקופתם שברו הבחירה ועמדו בנסיון ובחרו בטוב וכיגיעות עצומות בזה הארץ הנשמי ועל - ידי זה הם דיקא וכו' לברר אמתת האמת בזה העולם דיקא, כי אי אפשר לעמד על האמת לאמתו כי אם בזה העולם הנשמי דיקא כשעומד בנסיון בראוי, אשר לזה אינם זוכים כי אם יחידי הדורות וכותם יגן עלינו. אבל המלאכים אפלו הנקראים "אמת", אינם יכולים להשיג אמתת עמקות דעתו ותברך כנ"ל. ומשם נשתלשל המחלוקת הגדולה שבכל דור, שחולקים על גדולי הצדיקים הנ"ל, שהם בחינת נקדת האמת, כי אף על פי שגם שארי התלמידים חכמים והצדיקים הם צדיקי אמת, אבל עדין לא עברו עליהם כל השבעה מיני מים (המרמזים בהמעשה של תבערניר ~~~מתוך הספר שיח שרפי קודש (ח"ד עמ' ק"א): כשהתאונן פעם רבי ישראל בער אודסר שליט"א [זיע"א] לפני רבי ישראל מקרדאן ז"ל על כל היסורים הרבים שעוברים עליו עבור התקרבותו לדרך רבינו,

שכידוע היה נדרף ללא רחם, אמר לו רבי ישראל מקרדאן גם עלי עוברים יסורים וחלישות הלב בדיוק כמו שעובר עליך, אולם החילוק בינינו הוא, שאני משתמש עם מרשמי הרפואות שנותן לי רבינו, ומחמת כן אני יכול להחזיק מעמד יותר... ~~~ (עמ' ק"ב): כשראה רבי ישראל קרדונר היסורים והרדיפות שעברו על רבי ישראל בער אורסר שליט"א [זיע"א] ניחמו ואמר לו בזהות: סיפור התקרבותך לרבינו הוא אחד מהמעשיות שמשנים קדמוניות... ~~~] **וְלֹא נִבְחַנּוּ וְנִצְרְפוּ בְּרֵאוּי, עַל בֶּן אֶף עַל פִּי שְׂבוּנָתָם אָמֵת, אֲבָל קָטְרוּג הַמְּלֵאכִים נְחַלְבֵּשׁ בָּהֶם דִּיקָא, עַד שֶׁהָאֵמֶת דִּיקָא מְטַעָה אוֹתָם לְקַטְרוּג וְלַחֲלֵק עַל גְּדוּלֵי קְדוּשֵׁי הַצְּדִיקִים הַנִּזְ"ל. וּמִחֲמַת שְׁנִשְׁתַּלְשֵׁל הַקָּטְרוּג בְּזֶה הָעוֹלָם שֶׁהוּא מְגִשֵּׁם מְאֹד וּמְלֵא קִלְפוֹת וְשִׁקְרִים, עַל - בֶּן בְּכָאן בְּזֶה הָעוֹלָם, בְּשִׁטּוֹעֵין עַל - יְדֵי הָאֵמֶת שְׁאִינוּ מְזַבְּךְ בְּנִזְ"ל יְכוּלִין לְקַלְקֵל הַרְבֵּה מְאֹד, חֵם וְשִׁלּוּם, עַד שְׁיִתִּיר רְצִיחָה וְשִׁפְכוֹת דְּמִים מִמֶּשׁ, חֵם וְשִׁלּוּם, כְּאֲשֶׁר אָנוּ רוֹאִין רַבּוּי הַחֲרָבָנוֹת שְׁגִרְמוּ הַמְּחַלְקוֹת בִּימֵי דוֹד וְשִׁאוּל, וּבְפִרְט בִּימֵי בֵּית שְׁנֵי שְׁנַחֲרַב עַל - יְדֵי שְׁנֵי אֵמֶת הַנֶּחֱסֵם, כְּמוֹ שְׁאִמְרוּ רַבּוּתֵינוּ וְזָרָנָם לְבָרְכָה, וְעֵין בְּמִדְרָשׁ עַל פְּסוּק (תְּהִלִּים ה, ז), "תִּאֲבֹד דְּבָרֵי כֹּבֵד וְכוּ", זֶה הַתִּיר גְּלוּי עֲרִיּוֹת וְשִׁפְכוֹת דְּמִים וְכוּ' וְהַכֵּל עַל - יְדֵי הָאֵמֶת וְכוּ' ל, כִּי יֵשׁ שְׁנֵי מִינֵי אָמֵת; יֵשׁ אָמֵת לְאָמֵתוֹ שְׁמִישֵׁינ וְיִוֹדַע הַדְּבָר בְּמוֹת שְׁהוּא ~~~(מתוך הספר שמע ישראל עמ' קע"ה): או התפללתי להשי"ת, ובכיתי שירפא אותי שלא יהיה חילול ה', או נכנס לי מחשבה תקיפה כמו מי שאחד נכנס לי ואומר לי: תכנס לחדר שלך, ותפתח את הארון, ותתן את ידך על אויב ספר שהוא, ותפתח אותו במקום שתפתח, ושמה תמצא רפואה לנפשך, עשיתי כן, ונכנסתי לחדר, ופתחתי את הארון, והוצאתי ספר, ופתחתי את הספר, וזוהי שמה זה הפתק... ~~~], יֵשׁ אָמֵת לְאָמֵתוֹ שְׁמִישֵׁינ וְיִוֹדַע הַדְּבָר בְּמוֹת שְׁהוּא, וְיֵשׁ עוֹד אָמֵת שְׂבוּנָתוֹ רְצוּיָה בְּאָמֵת, אֲבָל הוּא טוֹעָה עֲצוּמוֹ. וּבְעֵינֵינוּ זֶה יֵשׁ הַרְבֵּה חֲלוּקִים מְאֹד יֵשׁ שְׁמִיעוֹתוֹ גְּדוּל, וּמִי שְׁמִינֵג עֲצוּמוֹ קֶצֶת יְכוּל תַּכֵּף לְעַמְדָה עַל מְעוֹתוֹ, וְיֵשׁ שְׁמִיעוֹתוֹ דַּק יוֹתֵר עַד שְׁצָרִיכִין יִגְיעָה בְּיוֹתֵר לְעַמְדָה עַל מְעוֹתוֹ וּלְבָרֵר הָאֵמֶת, וְיֵשׁ שְׁמִיעוֹתוֹ דַּק עוֹד יוֹתֵר וְכוּ'. וְכָל מַה שְׁהִטְעוֹת דַּק יוֹתֵר צָרִיכִין יִגְיעָה יִתְרָה לְבָרֵר אֱמֶתֵת הָאֵמֶת, עַד שְׁיֵשׁ שְׁמִיעוֹתוֹ דַּק בְּדַקוֹת עֲצוּם מְאֹד, עַד שְׁאֵי אֶפְשָׁר לְבָרֵר מְעוֹתוֹ כִּי אִם עַל - יְדֵי יִגְיעָה עֲצוּמָה בְּמִסִּירַת נֶפֶשׁ מִמֶּשׁ כָּל יְמֵי חַיָּו, שְׁזֵהוּ עֲבוּדַת גְּדוּלֵי הַצְּדִיקִים הַקְּדוּשִׁים יְחִידֵי הַדּוֹרוֹת, שֶׁהִתְנַעְעוּ בְּעַבְדוֹת עֲצוּמוֹת וְסָבְלוּ מְרִירוֹת בְּלֵי שְׁעוֹר, וְעַמְדוֹ בְּנִסְיוֹנוֹת אֵין מְסַפֵּר וּמְסַפֵּר נִפְשֵׁיהֶם ~~~(קלמט 66 צד ב'): עכשיו אני מצחק, אבל אז בכיתי, הבן שלי שוכב, בן שנה, הוא מת ברעב, אני לא משקר, ולא מגזם, הוא בכל לילה, הוא בכה כל הלילה, לחם! לחם! לחם! כל הלילה הוא בכה, ואני שומע, ואין לי לתת לו, מי יכול לדבר, לספר מה שעבר על ברסלב יהיה תחיית המתים... ~~~] בְּשִׁבְלֵי יִשְׂרָאֵל כָּל יְמֵי חַיֵּיהֶם עַד שְׁזָכוּ עַל - יְדֵי זֶה דִּיקָא לְבָרֵר אֱמֶתֵת הָאֵמֶת לְאָמֵתוֹ מַה שְׁאֵי אֶפְשָׁר לְשׁוּם מְלַאכְךָ וְשִׁרְף לְהַשִּׁיג, אֲשֶׁר רַק בְּשִׁבְלֵי אֱלוֹ הַצְּדִיקִים נִבְרָא הָעוֹלָם, כְּמוֹ שְׁנֵי אֵמֶר, "כִּי זֶה כָּל הָאָדָם וְכוּ'. וּבְשִׁבְלֵי זֶה הַשְּׁלִיךְ ה' יִתְבַּרַךְ אֶת הָאֵמֶת לְאַרְצֵנוּ, כִּי ה' יִתְבַּרַךְ יַדַּע שְׂבוּנָת מִדַּת הָאֵמֶת שְׁמִקְטָרוּג עַל בְּרִיאַת הָאָדָם אֶף - עַל - פִּי שֶׁהוּא הַפֶּךְ דַּעְתוֹ הַקְּדוּשָׁה יִתְבַּרַךְ, אֲבָל אֶף - עַל - פִּי - כֵּן כָּל כּוֹנֵנוֹ בְּאָמֵת, כִּי תַכֵּף שְׁנִשְׁתַּלְשֵׁל מִדַּת הָאֵמֶת מֵאֵתוֹ יִתְבַּרַךְ שׁוֹב לֹא הָיָה יָכוֹל לְהַשִּׁיג אֱמֶתֵת עֲמֻקוֹת דַּעְתוֹ יִתְבַּרַךְ. וְעַל - בֶּן מְעָה עַל - יְדֵי הָאֵמֶת דִּיקָא וְאָמַר שְׁלֵא יִבְרָא הָאָדָם, כִּי בּוֹדָאֵי הָאֵמֶת הַפְּשׁוּט בְּהַשְׁקָפָה רֵאוּשׁוּנָה מְחֻבֵּשׁ שְׁלֵא יִהְיֶה נִבְרָא הָאָדָם שְׂבָלוֹ שְׁקָרִים, אֲבָל בְּאָמֵת לְאָמֵתוֹ מְאֹד עֲמֻקוֹ מַחְשְׁבוֹתָיו יִתְבַּרַךְ עַד שְׁנֵם מִדַּת הָאֵמֶת אֵי אֶפְשָׁר**

להשיג כנ"ל כי אם גדולי הצדיקים שפנה העולם דיקא על - ידי בחירתם וכנ"ל. ועל - בן השליך האמת לארץ, כי זהו בעצמו תקונו של האמת השני הנ"ל שחפץ באמת, אבל אינו יכול לעמד על האמת, שכל תקונו בזה העולם דיקא על - ידי גדולי הצדיקים שעומדים בנסיונות רבים ועצומים, [קלטת 66 צד ב]: רבי אליפנדר, הרב אליפנדר, הוא היה גאון הדור, והוא ביקש מהנבאים של הישיבה, שיתנו לי לחם לאכול, ואמרו לא! לישראל בער לא! הוא לומד ספרי ברסלב, אנחנו לא ניתן לו כלום... (מתוך הספר נצח ישראל הסבא עמ' 48): אתם לא סבלתם מה שאנחנו סבלנו, אנחנו היינו החיילים הראשונים, אני נלחמתי עם גיבורים, עם רבנים, הם מפורסמים בעולם... (מתוך הספר ישראל סבא עמ' רמ"ב): אחרי הכל שכולם רדפו אותי, וסבלתי מה שסבלתי, ביונות כאלה, ושפלות כזה, ממש ניסים אך היית מחזיק מעמד, ומצד השני כל העיר חשבו שישראל בער הוא ענין פלא, כן...], אשר רק הם זוכים אל נקדת האמת לאמתו ועל ידם אמת מארץ תצמח, שעל - ידי זה יתתקנו כל העולמות וכנזכר לעיל:

כא) ועל - בן בזה העולם עקר שלמות האמת היא האמונה. כי עקר האמת הוא לידע שאי אפשר להשיג עצם האמת, כי עצם האמת הוא ה' יתברך לבד, כמו שנאמר, "ואמת ה' לעולם". וזה אי אפשר להשיג, רק עקר האמת הוא לידע שאי אפשר להשיג עצם האמת בבחינת תכלית היריעה אשר לא נדע. ועל - בן עקר שלמות האמת הוא האמונה, בבחינת צדק פד אתחברת באמת איתעבדת אמונה. וזה כל עבודת האדם בזה העולם לבוא לזה, לזכות לאמת ואמונה בשלמות באמת לאמתו. אבל אי אפשר לבוא לזה כי אם על - ידי גדולי הצדיקים הנ"ל, שזכו לזה על - ידי יגיעות רבות כנ"ל. ומי שחפץ באמת לאמתו ואינו מניח להמעות את עצמו יוכל להבין מרחוק היכן האמת לאמתו ובלבד שלא יהיה שוטף להגים דעתו ולומר שיוכל להבין האמת מיד ולעמד תקף על סוף דעתם. כי גם אמתת דעתם של גדולי הצדיקים אי אפשר להשיג כידוע, כי הם נכללים בו יתברך וגם מחשבותם עמקו מאד. רק על - ידי האמת יוכל לזכות לבוא לאמונה, שיבין על - ידי האמת אם ירצה להסתכל על האמת לאמתו, יבין שראוי להאמין בהם ואז יזכה לאמת ואמונה, שזה כל שלמות האדם. וזהו בעצמו בחינת מה שהשליך האמת לארץ, כי ארץ היא בחינת אמונה, בחינת שכן ארץ וירעה אמונה, (כמו שמוכא בספרי אדוננו מורנו ורבנו ז"ל כמה פעמים. ובשביל זה בעצמו נקראת האמונה ארץ, מחמת שעקר האמונה היא בהארץ הזאת הנשמי שהוא רחוק בתכלית מהשנת אמתת דעתו יתברך, אבל בזה הארץ דיקא משיגין הצדיקים האמת לאמתו על - ידי התחזקות האמונה וכנ"ל. על - בן השליך האמת לארץ, שהוא בחינת אמונה, שיתפרר האמת על - ידי האמונה, על - ידי גדולי הצדיקים. וכמו שכתוב על פסוק, "ויהי ידיו אמונה"; שעל - ידי אמונה באים להשנת הדעת באמת כל אחד לפי מדרגתו וכו', ענין שם:

כב) כי אמת ואמונה הם בחינת איש ואישה כידוע, שעל זה נאמר, "לא טוב היות האדם לבדו". כי האדם שהוא הדעת, שהוא האמת, (כי אמת ודעת הם בחינה אחת, כי עקר הדעת הוא להשיג ולידע אמתת הדבר כמו שהוא באמת, כידוע). לא טוב שיהיה לבדו, כי אי אפשר להשיג עצם האמת כנ"ל, על - בן 'אעשה עור כנגדו', שהוא בחינת האישה יראת ה', שהוא בחינת אמונה, שהוא עור כנגד האמת, כי עקר שלמות האמת על - ידי אמונה כנ"ל. ועל - ידי שניהם עקר ההולדה, שהוא הולדת הדעת, כי כל ההולדות על - ידי הדעת כידוע. כי על - ידי התחברות אמת ואמונה בשלמות כראוי, נולדו כל ההשגות הידועות האמתיות, שהוא השגת תורתנו הקדושה שישודרה אמת ואמונה, כמו שכתוב, "ותורתך אמת". וכדכתיב, "כל מצותיך אמונה". וכנ"ל:

וזהו 'עור כנגדו'. כי דיקא מחמת שיש נגדיות בחינת נגד בני אדם, המבאר בסוף התורה הנ"ל (בלשון אדונינו, מורנו ורבנו ז"ל בעצמו, עין שם), על - ידי זה דיקא נעשה האמונה עור להאמת, כי הנגדיות נמשך מחמת שאי אפשר להשיג עצם האמת כנ"ל, על - בן עקר עור ותקון האמת הוא האמונה כנ"ל, שבשכיל זה השליך אמת ארצה כדי שעל - ידי זה אמת מארץ תצמח. 'מארץ' דיקא וכנ"ל:

וזהו זכה - עור, לא זכה - כנגדו. וזהו בעצמו בחינת השלכת האמת לארץ, שהוא בשתי בחינות האלו. שזהו בחינת הבחירה, שעל - ידי זה עקר תקון וברור האמת, כי השם יתברך ראה שהאמת שנאצל מאתו גם הוא אי אפשר לו להשיג אמתת דעתו כנ"ל, על - בן השליכהו ארצה, כי השם יתברך אינו חפץ באמת כזה, על - בן הרחיקהו מעל פניו. אבל זהו בעצמו תקונו על - ידי גדולי הצדיקים שבהו הארץ, שיאחזו עצמן בהאמת ויתנגעו ביגיעות עצומות עד שיזכו להבין האמת שאי אפשר להשיג עצם האמת, רק להתחזק באמונה שלמה על ידי האמת וילכו מדרגא לדרגא (ועין מזה עוד במקום אחר ובלקוטי עצות קצת מזה) עד שהם דיקא יזכו לברר ולהעלות האמת מן הארץ בבחינת אמת מארץ תצמח, 'תצמח' דיקא. כמו שזרעין זרעין ומתבלה ונדל ממנו אילן גדול והפל על - ידי עבודת האדם, בן מתנגעין הצדיקים בברור האמת לזרעו ולנטעו בבחינת פלו זרע אמת. שהוא על - ידי מעשיהם הטובים ותורתם ונפלאות החדושים שמחדישים בהתורה וכו', עד שעל - ידי זה צומח האמת מן הארץ דיקא בבחינת אמת מארץ תצמח וכנ"ל. ועין לקמן באות מד:

כג) וכל זה צריך כל אדם לידע ועל - ידי זה יהיה נצל מפמה מכשולות הבאין על - ידי האמת דיקא שאינו מברר כראוי, לא מבעיא שתצילהו מאש המחלקת וההתנגדות שעוקרת את החולקים משני עולמות כהנם. שמדה זאת גרוע מפל המדות רעות שבעולם, כי שארי המדות והתאוות יש בהם איזה הכרחיות, רק שצריכין להתנהג בהם על - פי התורה הקדושה ואפלו בהתר, שלא להרבות בהם, אבל על כל פנים יש בהם הכרח לקיים האדם, כגון אכילה ושתיה וכיוצא. אבל ענין המחלקת זה אין צריך האדם כלל. והוא מכלה ועוקרת אותו משני עולמות יותר מפל התאוות, באשר כבר נטרדו על - ידי זה משני עולמות ואפלו ממחלקת שבשכיל פרנסה צריכין

להתרחק מאד, כי אין פועליו על - ידי המחלקת כלל, אדרבא, מחלקת אחת דוחה מאה פרנסות וצריכין להאמין כי אין אדם נוגע בפה שמוכן לחברו. ובשמך יקראוך ומשלך יתנו לך וכו', כמו שאמרו רז"ל, מפל שכן וכל שכן מחלקת בענין עבודת ה', שהיא המחלקת שבין החסידים והלומדים או שבין החסידים, או בין הלומדים בעצמם, שנה המחלקת גרוע מהכל ומקלקל הרבה ומעבב את הנאלה יותר מפל העברות שבתורה. וכל המחלקת הזאת היא רק שנאת הנם והכל מחמת האמת, שכל אחד נדמה לו שאצלו האמת, אבל באמת אם יסתכל על האמת לאמתו ולא יטעה את עצמו, בודאי לא יחזיק במחלקת על כל פנים, כי יסתכל על עצמו אוילי הוא טועה את עצמו. ואפלו אם אינו טועה יבין שלא יתקן על - ידי המחלקת כלל, אדרבא, יקלקל הרבה יותר ממה שיתקן לפי דעתו הנבוכה, כי על - ידי המחלקת אי אפשר לתקן בשים אפן, כי שנאו המחלקת מאד ואי אפשר לבאר כל זה בכתב, אבל החפץ באמת לאמתו, בודאי לא יטעה על - ידי האמת שלו שאינו מברר להחזיק במחלקת, חס ושלום, בפרט בדורות הללו שישקרא בשפלות גדול ואין לנו שום ממשלה אך אפשר לתקן מה שצריכין לתקן, בפרט על - ידי המחלקת, כי לתקן את העולם ולהמשיך כל העולם לעבודתו יתברך אי אפשר כי אם על - ידי השלום, כמו שמבאר בהתורה רציצא וכו'. ועל - בן אליהו ומשיח שעקר תקון העולם יהיה על ידם, ועסקו רק לעשות שלום בעולם, כמו שאמרו רז"ל, אין אליהו בא לממא ולטהר וכו', אלא לעשות שלום בעולם. וכן משיח צדקנו נקרא שר שלום וכו'. ועל - בן אם האמת מסיתו להחזיק במחלקת, חס ושלום, צריך להשליך מאתו אמת כזה לארץ ולהרחיקו מעל פניו, כי השם יתברך אינו חפץ באמת כזה וכו"ל:

כד ואפלו מי שגשומר מזה והולך בתמו ואינו מחזיק במחלקת על אחרים, גם הוא צריך לזהר לזכר היטב ענין הנ"ל, שיזהר מאד מאד שהאמת לא ירחיק אותו, חס ושלום, מהשם יתברך ותורתו הקדושה, כי כל ההתרחקות והנפילות שבעתו הפל על ידי האמת, מחמת שידע בעצמו האמת שפגם וקלקל, בפרט מי שידע שקלקל הרבה מאד. וגם עתה הוא כמו שהוא. ועל - בן אומר בדתו, הלא אני יודע האמת בעצמי עצם קלקולי. ועל - ידי זה נופל בדתו ומתרחק כמו שמתרחק, רחמנא לצלן. נמצא, שכל ההתרחקות והנפילות הוא על - ידי האמת, אבל באמת צריכין להתרחק מאמת כזה, כי לא כך היא האמת, רק צריכין לידע שאין אנו יודעים כלל. ואם לא זכינו לבוא לתכלית הידיעה אשר לא גרע שנה עמק ונגעלם מאד, אבל על כל פנים אנו אין יודעים בפשימות כלל, רק זה אנו יודעין באמת שהשם יתברך אמת ותורתו אמת. והוא יתברך גלה לנו על - ידי צדיקיו האמתיים עצם חסדו ורחמיו עד אין חקר וכמבאר בדבריני הרבה מזה. ועל - בן אם האמת מסיתו להחזיק. וזה עקר האמת וכל אשר תמצא ידך לעשות בכלך עשה, כי מאד עמקי מחשבותיו יתברך והוא ידע יצרנו כי עפר אנו. ויקר בעיניו מאד כל תנועה והעסקה פחותה ששערה שאדם ממשיך עצמו להשם יתברך כזה העולם הנשמי מאד. וכל מה שהוא רחוק ומגשם יותר, כמו בן יקר בעיניו יותר כל תנועה והמשכה אליו יתברך ממקום רחוק כזה. וזה עקר האמת בבחינת אמת מארץ תצמת. 'מארץ' דיקא וכו"ל:

אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

כה) וצריכין לידע שכל אלו ההפסדות הן בענין מחלקת, חס ושלום, הן האדם אצל עצמו שמסירתו האמת שאינו מברר להחזיק במחלקת או להתרחק מהשם ותברך ולפלל בדתו על - ידי זה וכנ"ל, כל זה נמשך מהשתלשלות קטרוג המלאכים הנ"ל שמשם כל פח היצר הרע כנ"ל. שגם קטרוגם היה על - ידי האמת שלא נתברר אז בשלמות עד שמדת האמת דיקא קטרוגה ואמרה שלא יברא האדם (בר"ר ה, ה.). שזהו בעצמה בחינת קטרוג המלאכים שאמרו, מה אנוש כי תזכרנו וכו'. ועל - כן אם האמת מסירתו להחזיק, ומשם נשתלשל הקטרוג בכני אדם עד שטועין על - ידי האמת שאינו מברר לקטרוג אחד על חברו ולהרבות מחלקת בהגם חס ושלום, או שקטרוג על עצמו על - ידי אמת כזה להתרחק מהשם ותברך ותורתו, חס ושלום. על - כן צריכין לבקש מאד מאד מהשם ותברך כל ימי חייו שיזכה לנקדת האמת לאמתו. והעקר שיזכה להתקרב לצדיקי אמת ותלמידיהם הנלויים אליהם שזכו לנקדת האמת לאמתו, כי עצם נקדת האמת אין זוכים כי אם גדולי הצדיקים הנ"ל ומהם יכולין לקבל כל מי שזוכה להתקרב אליהם, אבל צריכים יגיעות גדולות לזה ולחפש ולבקש ולהתפלל הרבה להשם ותברך על זה וכנ"ל:

כו) וזה שטען דוד בשהתודה על חטאו בבת שבע, "כי פשעי אני אדע וחטאתי נגדי תמיד". ואם כן אוכל להתרחק ולפלל על ידי זה, חס ושלום, לומר שאפם תקנה, חס ושלום. וכמו שרצו הרבה לדחותו על ידי זה, כמו שכתוב, "רבים אומרים לנפשי אין ישועתה לו באלקים סלח". וכמו שפרש רש"י שם שהוא מחמת העון הזה, אבל דוד המלך לא הסתפל על כל הדחיות האלה הן מאחרים הן מעצמו, רק חזק את עצמו ואמר, לך לברך חטאתי והרע בעיניך עשיתי. כי לא חטאתי נגד שום מלאך ושרף כי אם נגדך לבד. ועל - כן בידך לסלח, כי אתה מכרח, בכיבוד, לסלח למען תצדק בברך וכו', כדי שתצדק ותזכה נגד המלאכים שקטרוגו ואמרו מה אנוש כי תזכרנו וכו'. כי עתיד לקחטא קמך ולארגוזא קמך וכו'. ולא ידעו עצם רבוי החמיד והסדיך עד אין חקר שאתה מרבה לסלח לכל המבקשים מחילה וסליחה מאתך, על - כן אתה מכרח לסלח כדי שתצדק בברך ותזכה נגדם כדי שיראו שצדקת בברך ובשפטך שבראת את האדם. וכמו שכתוב שם במדרש שהשיב השם ותברך, וכי על חנם נקראתי רחום וחנן וכו'! וזה שאמר אחר כך, הן אמת חפצת בטחות, הינו אף - על - פי שלפי האמת שבדעתי נדמה לי שרחוק מאד שהשם ותברך יסלח לי על עון גדול כזה. ומחמת זה כמעט כמעט שנפלתי בדעתי ונתרחקתי מאתך על - ידי זה, חס ושלום, אבל חסדך גבר עלי שזכיתי להבין מרחוק שאמתת רחמי דעתך הקדושה אי אפשר להשיג, על כן אני מחיב לעשות את שלי להתחזק בכל פעם ולהפיל תחנותי לפניך עד ישקוף וירא ה' משמום. וזהו, "הן אמת חפצת בטחות", שבנדאי העקר הוא האמת וכל חפצך ובקשותיך מהאדם השפל הזה הוא רק האמת, אבל אני מבקש, "ויבסתם חכמה תודיעני", שתודיעני חכמה אמיתית מה שפסותם ונגעלם ממני, שזה עקר האמת לאמתו, הינו שחזק את עצמו וטען עם השם ותברך, אף - על - פי שאתה חפץ רק באמת בחינת הן אמת חפצת בטחות. לפי האמת שבדעתי רחוק מאד שימחל לי השם ותברך, עד שנדמה, חס ושלום, שאפם תקנה חלילה, אבל אני יודע שעדין לא השגתי אמתת החמיד

בש'למות, ואני מבקש ובקשתם חכמה תודיעני, שתודיעני מה שפסיתם ונגעלם ממני, שהוא אמתת החמיר והסדיר אשר שגבו ועמקו מאד ונגעלמו ממני, אשר על ידם יש לי גם - בן תקוה גדולה, כי מאד עמקו מחשבותיך ואין אני יודעים כלל ויש ענין שיתתקן הכל ויתתפך לטובה וכל העונות יתתפכו לזכות, רק שלא יתנאש עצמו מן הצעקה והתפלה והתחנה. וכמו ששמעתי מפיו, וכרונו לברכה, במבאר במקומו, ע"ש:

(כו) וזהו כלל כל העבודה של ראש השנה ויום הכפורים וכל ירח האיתנים, שאיתן במצות, כי הכל לברר נקדת האמת בכל מקום שהוא על ידי צדיק האמת שזכה לנקדת האמת לאמתו בשלמות, כי בראש - השנה ויום הכפורים מבררין האמת על - ידי רבוי העבודות שישראל עובדו אז, כי עוסקין אז ברבוי תורה ותפלה וצעקות ותחנונים להשם יתברך וצדקה וכו', שזה עקר האמת שזוכין על - ידי קולות של שופר ושל רבוי תפלות וצעקות להשם יתברך בבחינת הקול קול יעקב, בחינת תתן אמת ליעקב וכנ"ל. אבל אחר יום הכפורים מתחילין לעסק בסבה שהוא גם בן בחינת אמת ליעקב, בבחינת ויעקב נסע ספתה, הינו שאחר ראש השנה ויום הכפורים עוסקין לגלות האמת גם בעבודות חיצוניות, שהם, אכילה ושתיה ושנה, שזה עקר מצות סבה כדי לידע ולהאמין שעל - ידי אמתת האמת יכולין להיות סמוך וקרוב להשם יתברך בכל מקום שהוא בבחינת בכל דרכי דעהו. וזהו בחינת הארבע מינים שכלולים מכל הכתות שבישראל בעלי תורה ומצות וכו', עד שאפלו ערכי נחל אוגדין עמהם, שהם בחינת הרחוקים מאד שאין בהם לא מעט וריח, כי על - ידי האמת מגלין שגם מהם מקבל השם יתברך נחת רוח והתפארות על - ידי כל התנועה אמתית שנמצא בהם שמושכין את עצמן להשם יתברך וכנ"ל. וזהו בחינת שמחת תורה ושמיעי עצרת. 'עצרת', לשון אספה, שעוצר ואוסף הכל ומקרב כלם להשם יתברך אפלו הרחוקים מאד על - ידי סבת שלום שזכינו לישוב בה, שאז הקרבנו קרבת אפלו בשביל השכעים אמות כדי לקרב כלם להשם יתברך בבחינת אז אהפך אל כל העמים שפה ברוכה וכו':

ועל - בן בשמחת תורה הכל עולים אל התורה להורות שכל אחד מישראל יש לו חלק בתורת אמת, כי עקר האמת הוא לקרב ולא לרחק, רק לברר ולגלות נקדת האמת שאצל כל אחד מישראל אפלו הרחוקים מאד, כי זה עקר אמתת רצונו יתברך וכנ"ל:

(כח) וזה שמסמין התורה לעיני כל ישראל ומתחילין מיד, בראשית ברא אלקים וכו'. כי הו"ל דרשו על פסוק זה, "אשר עשה משה לעיני כל ישראל", ששבר את הלוחות. וזהו בחינה ה"ל, כי משה ראה גדל החרבן שחטאו ישראל כל כך ועברו על כל התורה ועבדו עבודה זרה עד שהיה מיותר הדיו האמת על פי התורה להרחיק ולהאכיד את ישראל, הם ושלום, כמו שאמר השם יתברך, הרף ממנו ואשמידם וכו'. על - בן השכיל משה והשליך את הלוחות לארץ, זה בחינת 'ותשליך אמת ארצה' ה"ל, כמו שהשם יתברך השליך את האמת לארץ על שקמרג על בריאת האדם וכנ"ל, כמו בן עשה משה ודבק בו יתברך והשליך את הלוחות, שהם בחינת אמת, בחינת תורת אמת, השליכם לארץ, להורות שאף - על - פי שהם תורת אמת, אף - על - פי - בן מאחר

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

שעל ידם עולה על דעתו שאפס תקנה ואי אפשר להתפלל עוד על ישראל, על - בן השליכם ארצה והרחיקם מעל פניו וזנח את עצמו להאמין שאי אפשר להשיג עמקות דעתו כלל, עד שהבין שאף - על - פי - בן השם ותברך רוצה שיתפלל עליהם, ועל - ידי זה הרבה להתפלל עליהם, שפעל בתפלתו שנתרצה השם ותברך ומחל להם וצוה לו לפסל לוחות שניות. והיו בעצמו בחינה הנ"ל, בחינת ותשלך אמת ארצה, ועל - ידי זה בעצמו אמת מארץ תצמח וכנ"ל. וכמו בן עשה משה, כי אם לא היה משלך הלוחות והיה הקטרוג גדול, חס ושלום, עד שהיו ישראל נאבדו, חס ושלום, ואז היה האמת מתעלם לנמרי, כי אין מי שיגלה האמת בעולם כי אם ישראל. על - בן השלך הלוחות, שהם בחינת אמת, בבחינת ותשלך אמת ארצה, והתחזק בתפלתו כי האמין שאי אפשר להשיג אמת דעתו כי מאד עמקו מחשבותיו, וזכה שעלתה בידו ונתרצה לו השם ותברך ומחל לו וצוה לו לפסל לוחות שניות, שזהו בחינת מעלה אמת מן הארץ, בחינת אמת מארץ תצמח וכנ"ל. ועל - בן אחר לעיני כל ישראל, מתחילין מיד בראשית ברא אלקים, שהוא סופי תיבות 'א'מ'ת, כמובא. להורות שזה עקר האמת בשיודעין שאין יודעין כלל ואין מרחקין בשום אופן, רק מתחילין בכל פעם, שזהו בחינת 'לעיני כל ישראל' - 'בראשית ברא אלקים', שמש"ה בעוצם כחו המשיך דרך זה על - ידי שבירת לוחות שהודיה לו השם ותברך ואמר לו, ישר פתך ששברתה. שעל - ידי זה יוכל כל אחד מישראל להתחזק את עצמו להתחיל בכל פעם, שזהו בחינת התחלת התורה בראשית ברא אלקים, סופי תיבות 'א'מ'ת. כי רק זהו עקר אמת האמת שלא יתרחק על ידי האמת, רק יבין וידע שאין יודעין כלל וצריכין להתחיל בכל פעם מחדש, כי אמתת רחמיו שגבו מאד וכל ימי חיי האדם יוכל להתחיל להתקרב להשם ותברך, כמו שכתוב, "תושב אנוש עד דבא" - עד דבדובא של נפש. כי חסדי ה' לא תמנו ולא בלו רחמיו לעולם:

(כט) וזהו, כל הדין דין אמת לאמתו כאלו נעשה שתף להקדוש ברוך הוא במעשה בראשית. ודקדקו הפוסקים תיבת לאמתו, כמובא בבית יוסף בהתחלת טור חושן משפט, הינו כנ"ל, שהעקר הוא לדון אמת לאמתו דיקא לכלי למעות את עצמו על - ידי האמת להפנות הדין, חס ושלום, רק יהיה אמת ברור ונך, בחינת אמת לאמתו והוא בעין שפרשו המפרשים שם לאפוקי דין מרמה, עין שם, הינו כנ"ל ואז נעשה שתף להקדוש - ברוך - הוא במעשה בראשית, כי עקר מעשה בראשית היה על - ידי האמת לאמתו דיקא, כי האמת הפשוט קטרג על בריאת האדם, שהוא עקר כל מעשה בראשית, ועל - בן עקר מעשה בראשית שהוא בריאת האדם היה רק על - ידי האמת לאמתו דיקא, שהוא אמתו בעצמו ותברך שאי אפשר להשיג, שידע שאף - על - פי - בן צריכין לברא את האדם, כי יהיו צדיקים גדולים כאלו שייבררו האמת לאמתו, ועל - בן זה הדין דין אמת לאמתו דיקא, הוא בבחינה זאת, ועל - בן הוא נעשה שתף להקדוש - ברוך - הוא במעשה בראשית, שנאמר בהם, "ויהי ערב ויהי בקר יום אחר", שמשם למדו רז"ל שם מדרש זה שנעשה שתף וכו' כי האמת היא בלו אחד בלו טוב וכנ"ל, אך עקר הוא האמת לאמתו וכנ"ל:

ל) וזהו, "וידבר אלקים אל משה ויאמר אליו אני ה' וארא אל אברהם וכו'" באל שדי ושמי ה' לא נודעתי להם, כי כל הנוכחים בין השם ותברך ובין משה רבנו בענין שליחותו לנאל את ישראל, שמשנה היה ממאן מאד כמה פעמים, והשם ותברך הקפיד עליו והכריחו לילך בשליחותו לנאלם, כמבאר בפ' שו"ת הקודמים, הכל היה בענין האמת הנ"ל שאפלו גדולי הצדיקים קשה להם בתחלה לעמד על עצם נקדת האמת לאמתו וכו' וכו"ל. רק כל צדיק וצדיק מברר האמת כפי וניעתו וטרחו בעבודתו וכל ימי חייו יש לו בכל פעם נסיונות, כי בהכרח שיהיה לו בחירה כל ימי חייו ועקר הבחירה הוא בענין ברור האמת לאמתו וכו"ל.

ועל כן אפלו משה רבנו היה ממאן לילך בשליחות השם ותברך. והכל מחמת רבוי האור שלו, כי בקדשת חכמתו ודע האמת שקשה מאד להושיע לישראל ישועה שלמה בתכלית עד הסוף, כי ראה שפופן לחטא ולהמרות כנגדו וכנגד השם ותברך כמה פעמים בתחלה ובסוף. וכמו שהיה באמת בן, כמו שקבתוב, "וננסו אתי זה עשר פעמים וכו'" ועל - בן היה חפץ לסלק עצמו משליחותו, כי תלה הדבר בענותותו, כי היה קטן בעיניו ואמר, "מי אנכי וכו'". וכל זה בחינת אמת, כי משה רבנו בודאי דבר כל דבריו באמת ובענוה אמתית, אבל אף - על - פי - בן הקפיד השם ותברך עליו, כמו שנאמר, "ויחר אף ה' במשה וכו'" והכריחו לילך, כי כל אלו הדעות והסברות של משה שהיה למאן בשליחותו, הכל נמשך ונשתלשל מהאמת של המלאכים הנ"ל שקטרונו ואמרו שלא יבא האדם, כי מה אגוש כי תזכרנו וכו', כי עתיד למחטא קמך ולארגוא קמך וכו', כמבאר לעיל שמנה הקטרוג כל פח היצר הרע, ואפלו צדיקים גדולים גמורים צריכים וניעה רבה לברר דעתם מסברות הנמשכים מנה הקטרוג וכו'. ומנה נמשך מה שאמר משה, "למה הרעתה וכו', למה זה שלחתי". שזה נמשך על - ידי עצם המחלקת של החולקים, שהם דתן ואבירם שיצאו נצבים לקראתם ואמרו, "יבא ה' עליכם וישפט וכו'". וגם לפי דעתם דברו באמת באלו הם מקנאים על צרות ישראל, כי כל הפגמים שבעולם, בפרט כל מיני מחלקת נמשך רק מפגם האמת הנ"ל שמשם כל הבחירה וכו"ל. ועל כן אפלו הרשעים הגמורים מלבישים דבריהם הרעים באיזה אמת באלו בונתם אל האמת. כמו שראינו בפרעה שאמר להם, "למה משה ואהרן תפריעו את העם וכו'". תכבד העבודה על האנשים ויעשו בה ואל ישעו בדברי שקר". הבט וראה והבן אתה המעון, עד היכן השקר מתפשט להחליף האמת, עד שבתקף שקריו מעז פניו כל כך לומר שאצלו האמת עד שפרעה הרשע שענה את ישראל בשקר ובתנם בעבודה קשה כל כך, אמר, "תכבד העבודה וכו' ואל ישעו בדברי שקר" באלו, דברי משה ואהרן שרוצים שישראל יעבדו את ה', הם חס ושלום, דברי שקר והוא חפץ רק האמת שיעבדו אותו ישראל בתנם וכן הוא בכל דור ודור, אבל זה הענין להחליף השקר באמת הוא בכמה בחינות אין מספר, כי הרשע גמור כמו פרעה מחליף שקר גמור לאמת כנ"ל, ודתן ואבירם באו גם - בן בשקר לחלק על משה בעויות וחצפה גדולה באלו הם מקנאים על צרות ישראל ואמרו, "יבא ה' עליכם וישפט וכו'". אבל בודאי שקר שלהם לא היה מנשם כל כך כמו השקר של פרעה, אבל גם הם באו בשקר ואמרו שאצלם האמת באלו הם אוהבים את

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

ישאל באמת יותר משה ואהרן. וכן הוא בכל דור ובכל עת. והעושה יהולל חכם ויאבד את לב מתנה, כמו שדרשונו"ל פסוק זה לענין משה רבנו, שעל - ידי העויות הרע של דתן ואבירם שאמרו ירא ה' עליכם וכו', על - ידי זה גרמו שגם משה רבנו שנה ואמר "למה הרעתה וכו'". כי גם הצדיקים הגדולים והנוראים טועים גם בן לפעמים על - ידי רבוי האמת יותר מדאי שגמ'שך מקמרוג הפולאים הנ"ל וכנ"ל:

לא) וזה שהודיעו השם ותברך מה ששנה בפרשה זאת של וארא, שגמ'שך לענין הקדם על שאמר 'למה הרעתה', כמו שפרש רש"י. וזהו, "וידבר אלקים אל משה ויאמר אליו אני ה'". כי כל הקשיות שקשה על השם ותברך גמ'שך מהסתרת האמת שמשם נמשכין דרכי ה' שאי אפשר להשיג, שהם בחינת צדיק וטוב לו, צדיק ורע לו, רשע וטוב לו וכו'. והכל בשביל הפחירה וכנ"ל. וזהו, "וידבר אלקים", בחינת דין וכו'. "ויאמר אליו אני ה'", בחינת רחמים. הינו שהודיעו כי ה' הוא האלקים והכל אחד, כי מדת הרחמים ומדת הדין הכל אחד באמת לאמתו, רק שאי אפשר להשיג זאת, כי עצם אמתת דרכיו ומדותיו ותברך אי אפשר להשיג כמו שאי אפשר להשיג עצמותו ותברך וכנ"ל:

וזהו, "וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי ושמו ה' לא נודעתי להם". כי עקר התגלות אמתת אלקותו ותברך היה על - ידי האבות, אברהם, יצחק ויעקב. אבל אי אפשר לגלות האמת בפעם אחד, כי האמת צריך להתברר בזה העולם - הפחירה דיקא בכל דור ודור עד שיבוא משיח, אז יתגלה האמת בשלמות, כי השם ותברך אחד ושמו אחד, שנה עקר האמת בחינת בלו אחד בלו טוב בלו קדש. אבל אף על פי כן מצד המקבלים יש חלוקים רבים בענין השגת אמתתו ותברך לכל חד כפי יגיעתו בעבודתו ותברך, שזהו בחינת נודע ב' שערים בעלה, לכל חד כפי מה דמשער בלביה, הינו כפי יגיעתו להשיג אמתתו ותברך, כמו בן זוכה לשעורין דלביה. וכמוכן בזה הקדוש בכמה מקומות. דאית לה מארי דדין ונגלון שמישיגין בבחינה זאת שנקרא דין וכו' וכו'. ואית בלבושין דמלכא וכו' ואיהו לא אשתני בכל אתר וכו'. וכל אחד כפי השגתו את אמתתו ותברך, בן נתגלה לו סוד שם משמותיו ותברך כפי השגתו. כי יש שבעה שמות שאינם נמחקים ויש ביניהם כמה דרגות. וישם הויה ברוך הוא הוא למעלה מכלם, כי הוא בחינת שם העצם, אבל גם כל השמות אפלו שם הויה ברוך - הוא, הוא רק בבחינת אחר הפריאה שגלה שמותיו ותברך להצדיקים כדי שיוכלו להשיג אמתתו ותברך, כי קדם הפריאה אין לו שם כלל, כמו שכתוב, ואנת לית לך שם ידיע וכו'. וכמוכא בכל ספרי המקבלים. ובבחינת אלו הנ"ל הוא החלוק שבין מדרגות הצדיקים שאף על פי שכלם מכירין ויודעין אמתתו ותברך שהוא בלו אחד בלו טוב וכו', אף על פי כן יש ביניהם חלוק גדול וכנ"ל. וכפי החלוק שביניהם, כמו בן משיג כל אחד שם משמותיו ותברך וכנ"ל:

לב) וזהו, "וארא אל אברהם באל שדי", שהוא שם קדוש ונורא, אבל זה השם נקראים בו גם המלאכים, כמו שנאמר, "הנני שולח לפניך מלאך וכו'. השמר מפניו אל תמר בו כי שמי קרבבו".

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

וְדַרְשׁוּ רַז"ל, אֵל תְּמִירֵי בּוֹ. 'כִּי שָׁמִי בְקַרְבּוֹ, זֶה מִמֶּנּוּ' (מִטְמָרוֹן) שְׁשָׂמוּ בְשֵׁם רַבּוֹ, כִּי מִמֶּנּוּ
בְּגִימְטְרִיא שְׂד"י כְּמוֹבָא. הֵינּוּ שֶׁהַשְּׁנַת אֲמַתְתּוֹ יִתְבַּרְךְ מִצַּד זֶה הַשֵּׁם מְשִׁיג הַמְּלֶאכֶּךָ עַד שֶׁהַמְּלֶאכֶּךָ
נִכְלָל בּוֹ יִתְבַּרְךְ בְּכַחַיִּת זֶה הַשֵּׁם. וְנִקְרָא עַל שְׁמוֹ, אֲבָל שֵׁם צְרִיכִין לְזַהַר מִפְּעוֹת שְׂלֵא לְמַעוֹת
שֶׁהַשְּׁנָה זֹאת הוּא עֲצֻמוֹת אֲמַתְתּוֹ יִתְבַּרְךְ, כִּי עַל זֶה נֹאמֵר, "הַשְּׁמֵר מִפְּנֵי אֵל תְּמִירֵי בּוֹ". וְעַל - בֵּן
לֹא בָחַר מִשֶּׁה בְּכַחַיִּת זֹאת. וְאָמַר, "אִם אֵין פְּנִיךְ הַלְכִים וְכוּ'". כִּי מִשֶּׁה כָּל הַשְּׁנָתוֹ הָיָה גְּבִיָּה
מְאֹד, כִּי הַשְּׁנָה מִבְּכַחַיִּת שֵׁם הַעֲצָם שֶׁהוּא שֵׁם הַיְיָ בְּרוּךְ הוּא, אֲבָל גַּם הַצְּדִיקִים
הַגְּדוֹלִים שֶׁהַשְּׁנָתָם רַק בְּכַחַיִּת שֵׁם זֶה שֶׁהוּא שֵׁם שְׂד"י, הֵם יוֹדְעִים וְנוֹהְרִים מִפְּעוֹת וְאֵינֶם טוֹעִים,
חֵם וְשְׁלוֹם, שְׁנָה תְּכִלִּית הַשְּׁנָה. רַק יוֹדְעִים שְׂאֵי אֲפֹשֶׁר לְהַשְׁיג אֲמַתְתּוֹ יִתְבַּרְךְ. וְכֵן אֵי אֲפֹשֶׁר
לְהַשְׁיג דְּרָכֵי הַנְּהַגְתּוֹ אֶת הָעוֹלָם שֶׁהוּא עַל - יְדֵי מִדּוֹתָיו יִתְבַּרְךְ, שֶׁהֵם שְׁמוֹתָיו כְּפִדּוּעַ. כִּי גְּבִיָּה
דְּרָכֵי מִדְּרָכָיו, כִּי הַשְּׁנָת עֲצָם הָאֲמֵת נֶעְלָם וְנִשְׁגָּב מְאֹד. וְזֶה שֶׁאָמַר הַשֵּׁם יִתְבַּרְךְ לְמִשֶּׁה עַל
שְׂאֵמֵר 'לְמָה הִרְעַתְתָּהּ, הֲלֹא לְאֲבִרְהֵם וְכָל הָאֲבוֹת לֹא נִתְגַּלְיָתִי כִּי אִם בְּכַחַיִּת שֵׁם שְׂד"י שֵׁשֶׁם יֵשׁ
אֲחִיזָה לְהַשְּׁנָת הַמְּלֶאכֶּךָ כְּנ"ל, אֲבָל וְשָׁמִי ה', שֵׁשֶׁם אֵין שׁוֹם תְּפִיסָה לְהַמְּלֶאכִים, 'לֹא נוֹדַעְתִּי
לְהֵם'. וְעַל - בֵּן בְּנִדְאֵי הָיָה נֶעְלָם מֵאֲתָם יוֹתֵר דְּרָכֵי אֲמַתְתּוֹ יִתְבַּרְךְ וְאֵף - עַל - פִּי - בֵּן לֹא הִרְהִירוּ
אֲחֵר מִדּוֹתָיו. וְכֵמוּ שְׂדַרְשׁוּ רַז"ל וְמוֹבָא בְּפִרּוּשׁ רִש"י שֵׁם, שֶׁהַבְּכַחַתִּי לְהֵם אֶת הָאָרֶץ וְכִשְׁבָּא
אֲבִרְהֵם לְקַבֵּר אֶת שְׂרָה, הִכְרַח לְקַנּוֹת וְכוּ'. וְכֵן יִצְחָק וְיַעֲקֹב. כִּי יָדְעוּ שְׂעֵדִין לֹא הַשְׁיִגוּ עֲצָם אֲמַתְתּוֹ
מִדּוֹתָיו יִתְבַּרְךְ. וְאֲתָה שְׂכַבְרֵי גִלְיָתִי לְךָ הַשְּׁנָת שֵׁם הַעֲצָם, שֵׁם הַיְיָ בְּרוּךְ הוּא, אֲתָה חֲפִץ לִידַע
וְלִהְיִין דְּרָכֵי הַנְּהַגְתּוֹ אֲמַתְתִּי בְּשְׁלָמוֹת. הֲלֹא, אֲדַרְבָּא, כָּל מַה שְׂמִישִׁינִין הָאֲמֵת בְּמִדְרָגָה גְּבִיָּה יוֹתֵר,
צְרִיכִין לִידַע שְׂעֵדִין רְחוּקִים מִהַשְּׁנָת עֲצָם הָאֲמֵת, כִּי עֵשֶׂר הָאֲמֵת הוּא רַק לִידַע שְׂרַחוּקִים מֵעֲצָם
הָאֲמֵת, שְׁנָה עֵשֶׂר בְּכַחַיִּת תְּכִלִּית הִידְיָעָה אֲשֶׁר לֹא גִדַּע וְכוּ' וְכוּ'. וְזֶהוּ, "וְגַם הַקּוֹמֵתִי אֶת בְּרִיתִי
אֲתָם לְתַת לְהֵם אֶת אָרֶץ כְּנָעַן וְכוּ' וְגַם אֲנִי שְׂמַעְתִּי אֶת נֹאקֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְכוּ'. הֵינּוּ שְׂגִלָּה לְמִשֶּׁה
שְׂאֵף - עַל - פִּי שְׂלֵא גְּלָה לְהָאֲבוֹת הַשְּׁנָת אֲמַתְתּוֹ יִתְבַּרְךְ אֲפִלּוּ כְּמוֹ שְׂגִלָּה לְמִשֶּׁה, אֵף - עַל - פִּי -
בֵּן כָּל מַה שְׂיִנְעוּ וְטַרְחוּ לֹא הָיָה כְּחֻנָּם, חֵם וְשְׁלוֹם, כִּי אֵף - עַל - פִּי - בֵּן רַק הֵם פְּעֵלוּ עַל - יְדֵי
עֲבוֹדָתָם לְהַמְּשִׁיךְ וְלַתֵּן לָנוּ אֲחֻזַּת נִחְלָתָנוּ שֶׁהִיא אָרֶץ יִשְׂרָאֵל שֵׁשֶׁם עֵשֶׂר הַשְּׁנָת אֲמַתְתּוֹ יִתְבַּרְךְ
לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, רַק שְׂצְרִיבִין לְהַמְּתִין לָזֶה עַד הַגְּאֻלָּה הַרְאִשׁוֹנָה וְאַחַר כֵּן עַד הַגְּאֻלָּה
הַאֲחֻרֹנָה, אֲבָל סוּף כָּל כָּל כְּבִישַׁת אָרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּתַחֲלָה וּבְסוּף, הַכָּל הָיָה כְּכַח הָאֲבוֹת,
כְּמוֹבָא בְּכָל הַתּוֹרָה. וְכֵמוּ בֵּן אֲתָה אֵף - עַל - פִּי שְׂגִילִיתִי לְךָ שֵׁם ה' שֶׁהוּא הַשְּׁנָת הָאֲמֵת בְּכַחַיִּת
גְּבִיָּה יוֹתֵר, אֵף - עַל - פִּי - בֵּן עֲדִין אֵי אֲפֹשֶׁר לְךָ לְהַשְׁיג דְּרָכֵי אֲמַתְתִּי בְּשְׁלָמוֹת וְעַל - בֵּן אֵף - עַל -
פִּי שְׂאֲתָה רוּאָה בְּהָאֲמֵת שְׂלָךְ שִׁישְׂרָאֵל לֹא יִשְׁמְעוּ אֵלַיךְ וְיִרְגִּיזוּ אוֹתִי וְאוֹתְךָ כְּמַה פְּעֻמִּים, וְגַם
עֲתָה מְמָאן פְּרַעָה לְשַׁלַּח אֶת יִשְׂרָאֵל וְהוֹסִיף עוֹד לְהַכְּבִיד הָעֲבוֹדָה מְאֹד מְאֹד. וְגַם דָּתֵן וְאֲבִירָם
יִצְאוּ נְצִיבִים וְכוּ', שְׂבִשְׂבִיל כָּל זֶה לֹא רְצִית בְּתַחֲלָה לִילֵךְ בְּשְׁלִיחוֹתִי. וְגַם עֲתָה אֲתָה צוּעֵק לְמָה זֶה
שְׂלַחְתִּי וְכוּ', אֵף - עַל - פִּי - בֵּן אֲתָה מְכַרַח לְכַמֵּל דַּעְתְּךָ נְגִדִי וְלִילֵךְ בְּשְׁלִיחוֹתִי, כִּי אֵף - עַל - פִּי
- בֵּן תְּפַעֵל וְתוֹעִיל וְתַצְלִיחַ הַרְבֵּה בְּשְׁלִיחוֹתְךָ, כִּי סוּף כָּל סוּף תוֹצִיאָם מִמִּצְרַיִם בְּיַד רַמָּה וְתַתֵּן
הַתּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל. וְיִמָּה שְׂיִהְיָ אֲחֵר כֵּן אֵין לְהַרְהֵר בְּנֵה, כִּי כָּל מַה שְׂתַּגְמֵר לְטוֹבַת יִשְׂרָאֵל אֵינָה
נֹאבֵד לְעוֹלָם:

והפּלל, שאף - על - פי שאין זוכין להשיג עצם האמת, אף - על - פי - כן כל צדיק וצדיק אמת גומר הרבה מאד בעבודתו שמאיר בנו קדושת אמתת תורתו כפי הדור וכפי העת והזמן בפני הבית ושללא בפני הבית. ואפלו כל נקדה ונקדה טובה של אמת של הפחית שבישראל יקר מאד מאד בעיניו ותבנה ואינה נאבדת לעולם. ומה שנעשה עם כל אחד ואחד אי אפשר להם להשיג כי גם הצדיקים הגדולים בעצמן אי - אפשר להם להשיג דרכי אמתתו ותבנה בשלמות כנ"ל. ואף - על - פי - כן כל פעלתם באמת קיים לעד ולנצח, כמו שכתוב, "ושלמתי את פעלתם באמת". וכמו כן כל נקדה מנקדת האמת שמאירין בנו אפלו בשפלותנו העצום, הכל קיים לנצח:

(ג) ועל - ידי כל זה שדבר עמו השם ותבנה והאיר בו השגת הדעת האמתית עד שבטל דעתו והלך בשליחותו ותבנה ופעל פעלתו באמת, וגאל אותנו ממצרים ונתן לנו את התורה וכו'. על - ידי כל זה הבין מרחוק עצם חסדיו ותבנה עד אין סוף ותכלית שאי אפשר להשיג כלל עצם פוגת אמתתו ותבנה, עד שהבין שאפלו בתקף כעסו וחרון אפו של השם ותבנה, חס ושלום, גם אז צדיקין להתפלל אליו ותבנה, כי עצם אמתת פגותו אי אפשר להשיג כלל ואיך שהוא רצונו שנקבש ונתפלל ונתחנן לפניו, כי עצם אמתת חסדו ורחמנותו אי אפשר להשיג כלל וכנ"ל. ועל - כן אחר מתן תורה בשפא ישראל לידי אותה מעשה של העגל עד שחרה אפו ותבנה מאד ויאמר להשמידם, חס ושלום, אז הבין משה לבלי להסתכל על פשטיות האמת הנראה כפי דעת האדם ומשפטו שנראה שבנדאי כונת השם ותבנה לענשם, חס ושלום, כראוי לפי המעשה הרע הזה שמיגע לכלותם, חס ושלום, אבל באמת לאמתו אינו כן.

ועל - כן אז התחזק משה ולא הסתכל על שום סברות אמתיות לפי הדעת הפשוט שראוי, חס ושלום, לבוא עליהם מה שראוי, רק סלק האמת הזה והתחזק בתפלה מאד מאד עד שנחלה, כמו שכתוב, "ויחל משה". וכמו שדרשו רז"ל שהרבה להתפלל כל כך עד שאחזתו אחילו. ואז נתרצה השם ותבנה למשה וינחם על הרעה וכו'. ואז למדו השם ותבנה סדר התפלה וסדר לפניו ו"ג מדות של רחמים ושם גלה לו האמת לאמתו שעצם אמתתו ותבנה הוא רבוי רחמיו ורחמינותו ורב חסדו לנצח שאינו נפסק לעולם, שזה עקר האמת, כמו שכתוב שם, "ה' אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת". הינו שבחינת רחום וחנון ארך אפים ורב חסד זה עקר האמת של השם ותבנה כי רחמיו אינם פלים לעולם, כמו שאמרו רז"ל שהבטיחו אז שאינם חוזרות ריקם, הינו כנ"ל, כי עקר האמת של השם ותבנה הוא שרחמיו וחסדיו אינם פלים לעולם יהיה איך שיהיה תמיד תמיד מועיל תפלה ותחנונים וצעקה ושועה להשם ותבנה, שכל זה תבנה האמת של המלאכים שלפי אמתתם אמרו, מה אנוש כי תזכרנו וכו'. אבל הצדיקים כמו משה והנמשכים אחריו מרחו ונגעו עד שהשיגו שאחר כל הפעלים שמקעיסים אותו ותבנה, עדן רחמי אמתתו אינם פלים לעולם. ובכל דור ודור נמצאים צדיקים וישרים הנמשכים אחריהם שמתחזקים בתפלה תמיד, ועל - ידי זה הם ממתיקים כל הדינים שבועולם ומבטלים כל הגזרות רעות מישראל ומכניסים הדעת האמתית בישראל להתחזק בתפלה ותחנונים תמיד, כי זה עקר האמת

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

לאמתו, כמו שגאמר, "קרוב ה' לכל קראיו לכל אשר יקראו באמת". וכתוב, "ואני תפלתי לך ה' וכו' ברב חסדך ענני באמת ישעך". באמת דיקא, כי אני מאמין שבאמת לאמתו, גם עתה עדיו אתה הפץ להשיעני, על - בן אני מתחזק ומתפלל ענני באמת ישעך וכו'ל. והבן היטב כמה וכמה צריכין להתחזק בתפלה תמיד יהיה איך שיהיה. והיו בעצמו בחינת שביירת הלוחות שכתבנו לעיל (באות כ"ח). כי כל זה הבין משה אחר כך על - ידי מה שרמז לו השם ותברך בפרשת וארא וכו' וכו'ל:

לד וזה בחינת מה שאמר השם ותברך לאבימלך, "גם אנכי ידעתי כי בתם לבך עשית זאת ואחשך וכו'". ופרש רש"י אמת שלא דמית מתחלה לחטא, אבל נקיון פנים אין כאן, כי עקר האמת לאמתו אי אפשר לזכות כי אם כשהוא נקי ונדן לנמרי מפל התאות. והעקר מתאנה הכלליות, כי שמירת הברית הוא בחינת אמת, בחינת כלו ורע אמת וכמבאר במקום אחר, כי עקר השקר הוא על - ידי עכירת הדמים, כמבאר בתחלת התורה הנ"ל, ששקר אי אפשר לומר כי אם שמעבר את דמיו וכו', ענין שם. וכל התאוות, בפרט תאוה הכלליות הוא על - ידי עכירת הדמים, על - בן כשהבעל דבר מסית את האדם להטעותו לאיזה דרך לא טוב על - ידי האמת שלו, בפרט בשמסיתו להחזיק במחלוקת מחמת האמת שלו, צריך להסתפל על עצמו אם הוא נדן ונקי מהתאות, בפרט מתאוה הנ"ל.

ומאחר שידע בעצמו שאינו נקי, איך אפשר לו להעמיד על האמת שלו, בפרט לרדף אחר איש ישראל, מפל שכן אחרי רבים, כי האמת הפרור, בחינת אמת לאמתו אין זוכה כי אם הצדיק האמת שהוא בחינת נקי כפנים באמת, שהוא נקי מפל התאות, בפרט מתאוה הכלליות לנמרי שאין לו שום עכירת הדמים, ורק הוא זוכה לאמת לאמתו. ושאר העולם עקר האמת שלהם הוא לידע שהם רחוקים מהשגת הדעת האמתית, רק צריכין להתחזק באמונה וכו'ל. וזה שאמר השם ותברך לאבימלך, "גם אנכי ידעתי וכו'". כי אבימלך היה צדיק בעיניו לנמרי כאלו הוא איש אמת ואברהם הטעהו בשקרו שאמר אחתי היא, ועל - בן נדמה לו שיש לו טענה גדולה נגד השם ותברך שהכה אותו בחנם, על - בן טען ואמר, "הגוי גם צדיק תהרג, הלא הוא אמר לי אחותי היא (קרי) היא וכו' בתם לבבי ונקיון פני עשיתי זאת". נמצא, שלפי דברי אבימלך הוא איש אמת ואברהם הוא שקרן, חס ושלום. השיב לו השם ותברך, "גם אנכי ידעתי כי בתם לבך עשית זאת", כי בודאי האמת אתך שעשית זאת באמת ובתם לבך, אבל נקיון פנים אין כאן, כמו שפרש רש"י כנ"ל. כי אם היית נקי פנים, דהינו שלא היית בעל תאוה כזה, בודאי לא היית בא למכשול כזה. כי מעקרא דדינא פירכא מה לך לשאל את אברהם אם היא אשתו או אחותו?!. וכמו שהשיב אברהם באמת כששאל לו "מה ראית כי עשית וכו'". השיב לו, "כי אמרת רק אין יראת אלקים במקום הזה". וכמו שפרש רש"י, אכסנאי שבא לעיר על עסקי אשתו שואלין אותו וכו'. ומאחר שאתה בעל תאוה כזה ואינך נקי פנים, הכשילך האמת שלך עד שלקחת אותה לך וכשבא עליך המכות אתה צועק שאתה צדיק ואברהם הכשילך בשקרו ואין אתה משים לב שעכירת דמיון הכשילך לטעות מן הדרך ולכלי להשיג האמת לאמתו, אך מאחר שאף - על - פי

- בן פונתך לא היה לאסור גדול, על - בן "ואחשך גם אנכי אותך מחטוא לי וכו'". כי השם יתברך מרחם על האדם בשרואה שחפץ באמת, רק שטועה את עצמו, הוא מרחם עליו ומרמוז לו בדרךיו הנפלאים שישבו ממועותו, אבל על כל פנים אתה צריך לשום על לבך שאינך נקי בפנים ובשביל זה באת לטעות כזה על - ידי האמת שלך. וזה שנאמר, מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו נקי בפנים ובר לבב אשר לא נש' א לשוא נפשי וכו'". 'נקי בפנים ובר לבב' דיקא, כי דיקא בשוא נקי בפנים, הוא דיקא זוכה לבחינת בר לבב אשר לא נש' לשוא וכו', שהוא נצל משוא ושקר וזכה לאמת לאמתו, ורק הוא זוכה לעלות בהר ה' ולקום במקום קדשו. ועל - בן הכרה אברהם להעלים האמת ולומר שהיא אחרת, כי שרי להו לצדיקיא לסגוי ברמאותא עם רמאי. כי הצדיק בשרואה שאין אמת פעולם הוא מוכרח להעלים האמת בכמה דרכים כדי להציל את נפשו. ודיקא על - ידי זה הוא מכניס האמת בעולם. וכמו שנהג יעקב עם לבן ועשו וכו':

(לה) וזה בחינת מתר לשנות בדבר השלום, כי כל המחלקת היא מחמת האמת של הטועים או של השקרנים לנמרי, מחמת שאינם נקיים מתאות ודמיהם עכורים מאד, הם מהפכים השקר לאמת ואומרים לטוב רע ולרע טוב, כמו שצעק ישעיה, "הוי אמרים לטוב רע ולרע טוב שמים חשך לאור ואור לחשך שמים מתוק למר וכו'. על - בן הצדיק האמת מוכרח לשנות ולהלביש האמת בכמה לבישים כדי להמשיך שלום בעולם:

(לו) ובזה מישב עוד מה שקשה בדברי המדרש הנ"ל שכתב שם שהשליך האמת לארץ על שקטרג על בריאת האדם, ומדוע לא הקפיד על השלום, הלא גם השלום קטרג על בריאת האדם, כמו שמבאר שם במדרש הנ"ל?!. אך עקר קטרוג השלום היה שלא יפרא האדם שכלו קטמות. ובאמת כל הקטמות והמחלקת הוא מחמת האמת הנ"ל שאינו זך ומבדר פראוי ונדמה לכל אחד שאצלו האמת ועל - ידי זה נתרבה הקטמות והמחלקת בעולם וכו'". נמצא, שעקר קלקול השלום ששביל זה קטרג על בריאת האדם הוא מחמת האמת הנ"ל שאינו מוכר פראוי. ועל - בן הקפיד השם יתברך רק על האמת והלך והשליכו לארץ. וזהו בעצמו תקונו פנ"ל, כי על - ידי זה יבררו ויזכרו אותם הצדיקים הגדולים עד שישגו האמת לאמתו עד שידעו עצם רחמנותו באמת על ישראל וידגו את הכל לכף זכות ומצאו נקדה טובה אמיתית בכל אחד מישראל ועל - ידי זה יעשו שלום בעולם, כי ומשיכו דרך זה פעולם לבטל כל הקטרוגים והסכסוכים שגמשיכים מקטרוג המלאכים, מרבוי האמת יותר מדאי. רק יבטל כל אחד העתו נגד העת הצדיקו אמת שמשגיגין אמתת רחמנותו יתברך ויסתכל כל אחד על חברו על הטוב שבו ולא על הרע, שזהו רצונו יתברך האמתי ועל - ידי זה יהיה נעשה שלום בעולם. נמצא, שעל - ידי זה שהשליך האמת לארץ, על - ידי זה ממילא נתבטל הקטרוג של השלום, כי על - ידי שהשליך האמת הנ"ל, על - ידי זה נתבטל קטמות ונעשה שלום פנ"ל. ועל - בן לא השליך השם יתברך כי אם את האמת ולא את השלום, כי על - ידי השלכת האמת הנ"ל פנ"ל, על - ידי זה ממילא נתבטל קטרוג השלום שהוא בשביל שהאדם בלו קטמות, כי על - ידי השלכת האמת הנ"ל נתבטל הקטמות והמחלקת ונעשה שלום, כי כל המחלקת נמשך רק מרבוי האמת יותר מדאי, שהוא האמת שאינו

מוזכר על - ידי צדיקי אמת וכנ"ל. וזהו בעצמו בחינת מתר לשנות בדבר השלום, שבשכיל השלום צריכין לשנות ולהרחיק האמת, כי אדרבא, זהו עצם האמת שהשם יתברך חפץ בו, לשנות האמת בשכיל השלום, שזהו בחינת מה שהשם יתברך השליך האמת שקמרג על בריאת האדם, שרמו בזה שצריכין להשליך ולהרחיק אמת בזה שבאים ממונו קמרוגים ומחלקת וכנ"ל. נמצא, שעל - ידי השלכת האמת ממילא נתבטל קמרוג השלום ועל - בן לא השליך כי אם את האמת כדי לגלות שעקר האמת אי אפשר לשום מלאך להשיג כי אם צדיקי אמת שמבדלים האמת לאמתו וכנ"ל. ועל - ידי זה ממילא יתבטל כל הקמרוגים והקמטות ויהיה נמשך שלום בעולם ויתקנם, "האמת והשלום אהבו".

לו) וזה בחינת הכדלה במוצאי שבת, שעל - ידי זה דיקא ממשיכין הקדשה של שבת לישות ימי החל, כי שבת בחינת עצם האמת כמו שאמרו רז"ל שאפלו עם הארץ ירא לשקר בשבת. ועל - בן שבת הוא בחינת תכלית עולם הבא שאז יהיה נכלל אחר הבריאה בקדם הבריאה בחינת אב ובן בחדא, כי עקר הכלליות הוא על - ידי האמת כנ"ל בהתורה הנ"ל. וישות ימי החל הם בחינת אחר הבריאה, כי הם ימי המעשה שבהם יצאה הבריאה מפי אל הפעל. וכל הבריאה היה על - ידי אמת, כמו שכתוב, "בראשית ברא אלקים", סופי תבות 'א'מ'ת, אך אף - על - פי - בן תכף שיצאה הבריאה מפי אל הפעל נמשך רשם על אחיות השקר כנ"ל. ועל - בן יש בישות ימי החל איזה אחיזה להשקר. ועקר תקונו על - ידי שבת שהוא בחינת הצדיק האמת, שהוא שבת דבלהו יומא, שהוא בחינת עצם האמת, כי צריכין להמשיך קדשת שבת לישות ימי החל. ובן צריכין להמשיך קדשת הצדיק האמת על כל תהמון עם בני ישראל שהם בבחינת חל נגדו, דתינו להאיר בהם האמת שהוא עקר הקדשה כנ"ל, אבל עקר המשכת האמת, שהוא הקדושה של שבת על ימי החל, שהוא בחינת המשכת קדשת הצדיק האמת על כל תהמון עם, הוא דיקא על - ידי בחינת הכדלה, על ידי שיודעין להכדיל בין הקדש ובין החל, בין שבת לישות ימי המעשה, בין הצדיק לתהמון עם שיודעין שיש הכדל גדול בין עצם האמת של שבת, שהוא בחינת הצדיק האמת ובין האמת של ימי החל, שהם בחינת תהמון עם. כי אף - על - פי שגם כל חיותם ותקונם וקיומם על - ידי האמת, אבל אי אפשר להם להשיג ולהבין בדעתם אמתת דעתו של הצדיק האמת שהוא בחינת שבת, כי מאד עמקו מחשבותיו, רק עקר האמת של תהמון - עם, בחינת ימי החל לידע שהם רחוקים מלהשיג ולהבין אמתת הדעת, רק צריכין להתחזק באמונה כנ"ל. וזהו עקר האמת שלהם. נמצא, שדיקא על - ידי הכדלה ממשיכין הקדשה משבת לימי החל, מהצדיק לתהמון - עם והבן מאד:

לח) וזהו בחינת פן יהרסו אל ה' לראות וכו' וכו' ועלית אתה ואהרן וכו'. ופרש רש"י, אתה מחצה לעצמך ואהרן מחצה לעצמו והעם אל יהרסו כלל לעלות וכו'. הינו כנ"ל, כי בנדאי אי אפשר לקרב למחצת השנת הצדיק ואי אפשר להבין ולהשיג דעתו ועל בן אסור לתרחרר אחריו. וזה בחינת אסור הזרים לגשת אל הקדש בבית המקדש ובמשכן, כי עקר הקדשה הוא האמת כנ"ל ובכל מקום שמאיר בו אמתתו ותברך יותר, יש בו קדשה

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!.

יתרה, אבל לאו כל אדם יכול להתקרב ולגשת אל קדשת האמת הזה, כי עצם האמת, שהוא השגת אמתו ותבונה, אי אפשר להשיג רק כל אחד צריך לעמדם על עמדו ומחצתו לאהז בדרך האמת כפי מדרגתו. וזה עקר האמת שלו לכל יהרם לגשת למה שאינו ראוי, כי במפלא ממך אל תדרש וכו'. נמצא, שעקר המשכת הקדשה שהוא האמת משבת לחל, מהצדיק להחמון הוא דיקא על - ידי בחינת הכדלה וכנ"ל. וזהו סוד הכדלה במוצאי שבת, שעל - ידי - זה דיקא ממשיכו קדשת שבת לימי החל, הינו כנזכר לעיל:

(לט) וזהו שלמדו רז"ל דין הכדלה על הינו במוצאי שבת מפרשת שתויי יון שצאמר לאהרן תקף אחר מיתת בניו שיצאו לחוץ מהגבול והרסו לעלות אל ה' ונכנסו להקטיר קמחת בפנים שלא ברשות, כי זהו בחינת פגם הנ"ל, בחינת פגם האמת שאינו מוצק כראוי, כי נדב ואביהוא היו צדיקים גדולים ונוראים מאד, כמו שאמרו רז"ל, ובודאי היתה פונתם לשמים באמת, כי רצו להתקרב להשם ותברך וסברו שעל - ידי זה יוכלו לקרב כל ישראל אל התכלית, וכמו שאמרו רז"ל, וכבר היו משה ואהרן מהלכים ונדב ואביהוא אחריהם ואמרו, מתי ימותו וכו' ואני ואמה ננהיג את הדור וכו'. ובודאי לא היתה פונתם, חס ושלום, לשם כבוד עצמן, רק לשמים באמת, אך אף - על - פי - כן מעו הרבה בזה, במפרש בתורה ובדברי רז"ל. כי בענין האמת הנ"ל שאינו מוצק נשלים לפעמים צדיקים גדולים, שמזה באים כל השגיאות המובא בדברי רז"ל ששגו גדולי הצדיקים, כי הכל היה על - ידי פגם האמת הנ"ל וכנ"ל. ועל - כן אחר מיתת שני בני אהרן נאמרה מיד פרשת שתויי יון ושם מרמז סוד הכדלה, כמו שפתיב שם, "וילהבדיל בין הקדש וכו'". שמזה למדו רז"ל דין הכדלה במוצאי - שבת, הינו כנ"ל, כי עקר בחינת הכדלה הוא להבדיל בין אמת הבורר, שהוא בחינת שבת, לבין האמת של ימות החל, שעקר התקון על - ידי הכדלה דיקא, על - ידי שיודעין שרחוקים מעצם האמת של בחינת שבת, שהוא בחינת האמת הנוך של מבחרי הצדיקים המכונים האמת לאמתו וכו' וכנ"ל. ועל - כן נסמך ענין זה של הכדלה למיתת בני אהרן, כי הם פגמו בזה שהרסו לעלות אל הקדשה שהוא בחינת אמת לפנים ממדרגתן ואף - על - פי שגדמה להם שפונתם אל האמת, אבל שגו בזה, במפרש בתורה. נמצא, שפגמו בכחינת סוד הכדלה כנ"ל, על - כן נסמך פסוק וילהבדיל, למיתתם וכנ"ל:

(מ) וזהו בעצמו בחינת אסור שתויי יון לכנס למקדש, שנסמך למיתתם. ואמרו רז"ל כי שתויי יון נכנסו למקדש, כי זה עקר בחינת אסור שתויי יון, שזהו בחינת אסור השכרות שהפליגו רז"ל מאד בגדל אסורו, כי על - ידי שתית יון ושכרות נפגם דעתו והורס לעלות לפנים ממחצתו בבחינת נכנס יון יצא סוד. שזהו בחינת ערבוך דעת ושגוען שמדברים השפורים, כי על - ידי שיוצא הדעת מהפלים והורס לעלות חוץ לגבול, נתערבב דעתו לגמרי ומדבר דברי שטות מי שאינו בר דעת גדול. ואפלו הבר דעת שאינו מדבר דברי שטות בעת שכרותו יכול גם כן לפגם הרבה על - ידי השכרות, כי הורס לעלות חוץ לגבול וכנ"ל, שעל - ידי זה נוטה מן האמת. ועל - כן שפור אסור להורות, כי אינו יכול לכונן ולברר ההוראה באמת. ועל כן באמת אמרו רז"ל, על השפור שכל הדרכים נעשין אצלו כמישור, כי נוטה מן האמת מאד על ידי שתית יון

ונדמה לו שכל האמת אצלו כמו שראוין בחייו. ועל - בן נסמך אסור זה למיתת בני אהרן, כי הם פגמו בזה כנ"ל:

מא) ועל - בן פרישת העבודה של יום הכפורים מתחיל מענין מיתת בני אהרן, כמו שקתוב, "אחרי מות שני בני אהרן בקרבנתם לפני ה' וימותו ויאמר וכו' ואל יבא בכל עת אל הקדש וכו' בזאת יבא אהרן אל הקדש וכו'". כי כל העבודה של יום הכפורים, שעל - ידי זה השם יתברך מוחל עונות ישראל בכל שנה, הוא על - ידי בחינת האמת הנזכר הנ"ל של השם יתברך בעצמו שאי אפשר להשיגו כי אם גדולי מוכרי הצדיקים כל אחד לפי בחינתו, כי אם על - ידי האמת הפשוט אין תקנה להחטא, כמו שאמרו רז"ל, שאלו לחכמה וכו'. ואמרה, הנפש החוטאת היא תמות וכו'. וזהו בחינת האמת של המלאכים הנ"ל שקטרגו על בריאת האדם, כי לפי האמת שלהם אין תקנה להחטא והם ראו שהאדם יחטא נגדו יתברך על - בן קטרגו על בריאתו. ובאמת לפי הדעת הפשוט בך נוטה האמת, כי לפי האמת שלהם אין תקנה להחטא והם ראו שהאדם יחטא נגדו יתברך, על - בן קטרגו על בריאתו. ובאמת לפי הדעת הפשוט בך נוטה האמת, אבל לא ידעו עצם רחמינותו יתברך, שזה עצם האמת שאי אפשר להשיג כנ"ל ומשם נמשך הסליחה לעונות ישראל ביום הכפורים, אבל לאו כל אדם יכול לכנס לקדשת האמת הזו ואפלו הפהן הגדול הזהר בכל יבא בכל עת אל הקדש כי אם בזאת וכו', ביום הכפורים, כי לאמת בזה שהוא בחינת קדש קדשים לפני ולפנים, אי אפשר לכנס כי אם ביום הכפורים על - ידי סדר העבודה שצוה השם יתברך ואז יוכל להמשיך סליחת עונות שנמשך מבחינת עצם אמתת רחמי יתברך, בחינת ורב חסד ואמת. ועל - בן נסמך כל ענין זה לפרישת מיתת בני אהרן, כי הם פגמו בזה וכו' ל:

הלכות חקות העכו"ם:

מב) וזה שנסמך אחר כך פרישת עריות ומתחיל, "כמעשה ארץ מצרים וכו' וכמעשה ארץ כנען וכו' ובחוקיהם לא תלכו". ואנו קורין זאת ביום הכפורים במנחה. וזה בחינת ונתן אהרן על שני השעירים גרלות, גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל. כי עקר תקון העונות הוא על - ידי הצדיק שהוא בחינת כהן גדול שיכול לכנס לתחלת הבריאה ולהמתיק ולבטל אחיזה הנדקה מן הנדקה של השקר שנאחו שם, שזהו בחינת העבודה של גדולי הצדיקים בראש השנה וכו' כנ"ל. בתחלת הדרוש הזה ומשם סליחת העונות של יום הכפורים שהיה צריך הפהן הגדול לעלות לבחינת תחלת הבריאה ששם אי אפשר להכיר אחיות השקר. וזהו בחינת שני השעירים שהיו שוין במראיהם ובקומתם וכו', ואף - על - פי - בן היו צריכים לברר ביניהם ולהעלות אחד לה' ואחד לעזאזל ועל - בן היה מוכרח להעלות אותם למעלה מאד, לבחינת תחלת הבריאה הנ"ל ולהפיל גורל עליהם, כי אי אפשר לברר שם האמת מאחיות השקר כי אם על - ידי השם יתברך בעצמו שהוא בחינת הגורל שיוצא מאת השם יתברך בעצמו איזה לה' ואיזה לעזאזל, כי הגורל מברר אותם, ועל - ידי זה דיקא נמתק ונתבטל אחיות השקר בתחלת שרשו ועל - ידי זה נמחלין

עונות ישראל שנמשכין על - ידי השקר שעקר אחיזתו בתחלת יציאת הבריאה מפת אל הפעל ששם אי אפשר לברר האמת הזך כי אם על - ידי הגורל שיוצא מאת השם יתברך בעצמו וכנ"ל:

(מג) וזהו, "במעשה ארץ מצרים וכו' לא תעשו וכמעשה ארץ כנען לא תעשו ובחקתיהם לא תלכו". כי הכלל מכל הנ"ל שעקר הוא האמת והאמת הוא אחד, כי אי אפשר לומר אמת כי אם אחד וכנ"ל. וכמבאר היטב בהתורה "אמר רבי עקיבא" הנ"ל. אבל עצם האמת קשה מאד להשיג וכנ"ל, על - בן עקר האמת של רב העולם הוא רק לידיע שאי אפשר להשיג בדעת עצם האמת, רק צריכין להתחזק באמונה וכנ"ל. וכמבאר מזה במקום אחר, וכנ"ל. אבל מי שאין זוכה לאמת באמת, רק ממעה את עצמו כאלו חפץ באמת, אבל בונתו לתועלת עצמו, כגון כבוד ושארי תאוות, הוא יכול למעות על - ידי האמת שלו מאד וכנ"ל. שזהו בחינת הטעות של אבימלך הנ"ל שאמר, "בתם לבבי ונגיוןי פפי עשיתי זאת וכו'". וכנ"ל. ולא די שיכול למעות על - ידי האמת שלו לדרכים נבוכים, אף גם הוא יכול לבוא לאמונות פוזביות על - ידי האמת הנבוכ שלו, שזהו בחינת כל האמונות פוזביות של העכו"ם שהם חזקים באמונתם מאד ואף - על - פי - כן הכל כוב ושקר, כי כל אמונתם נמשך מתאוות וכבוד.

וזה המעשה הוא בכל דור ודור והוא מוכן מאד למי שבקי קצת במעשה הדורות המוכאים בפפרים. ועל - בן בדורות הראשונים היה כמה עבודות זרות שנחגו על ידם נאוף הרבה והיו אותן עבודות - זרות חזקים אצלם מאד ואפלו אחר כך שנתחכמו קצת ובטלו אותן העבודות זרות, אף על פי כן גם שארי האמונות פוזביות הקרוכים לתאוות וכבוד הם חזקים בהם, והכל מחמת תאוה וכבוד שעל - ידי זה נטו מן האמת האמתית ונדמה להם שאצלם האמת, עד שבאו לאמונות פוזביות. ומי שנוטה מהאמת לאמונות פוזביות קשה ביותר להשיבו אל האמת, כי האמת הוא בחינת דעת שמשיגי האמת באיזה דבר, כגון שמשיגי האמת בהלוך הגלגלים וכיוצא או שמשיגי האמת שזה צדיק וזה רשע. וגם בזה יש טעותים הרבה כנ"ל, כאשר רואין בחוש שהרבה חקרו בחכמת החכונה ונדמה להם שפך האמת, ואחר כך קם (קונפירניקים) החכם ועשה תכונה חדשה ועתה הם אומרים שפך האמת ומי יודע אם הוא כך והרבה מחכמיהם חולקים על זה מאד, מכל שכן אנחנו שלבנו חלוק מאד מאד מדעתו הנבוכה, וכן לפעמים נדמה שמשיגי האמת שזה צדיק וזה רשע, ובאמת הוא להפך, אך מי שמועה על - ידי האמת, אף - על - פי שקשה מאד להשיבו אל האמת לאמתו, אף - על - פי - כן יש תקנה עדין להשיבו, כי יכולין לברר לו בכמה סברות והוכחות שאין האמת כמו שהוא סובר, אך שצריכין לזה יגיעות גדולות וכנ"ל, אבל מי שנוטה מן האמת עד שבא על - ידי האמת הנבוכ לאמונות פוזביות, קשה ביותר להשיבו אל האמת והאמונה הישרה, כי אמונה היא דבר שאין בו מעם ודעת, כי במקום שמבינים הטעם בהדעת אין זה אמונה, כידוע וכמבאר בדבריו ו"ל, רק עקר האמונה תלויה באמת כנ"ל, שעל - ידי האמת מכין שצריך להאמין בזה. ועל - בן בשהאמת נבוכ וממעה וטעה כל כך עד שבא לאמונות פוזביות קשה מאד להשיבו, כי אפלו אם יבררו לו בכמה הוכחות וסברות אמתיות שאין הדבר כן, ישוב ויאמר, אני מבטל דעתי ואני מאמין בזה באמונה שלמה בלי שום מעם

נדעת, כי זהו גדר אמונה באמת כנ"ל, ומחמת זה באמת קשה לברר האמת בעולם. ועל - בן האמת משלך ארצה ונעשה האמת עדרים עדרים וכל אחד אומר שאצלו האמת:

מר) כי באמת בקדושה במקום שיש נקודת האמת הברור והנדך שם הוא מעלה גדולה ענין זה, הינו בחינת אמונה. והיו בחינת מעלת בני ישראל שהם מאמינים בני מאמינים, כי אנו מאמינים בה' אלקים אמת ובתורתו הקדושה באמונה לכד בלי שום חקירות והקמות כלל, כי כבר ראינו אמת הרבה על - ידי כל האותות והמופתים וכו' שעשה משה לעיני כל ישראל ועל - ידי נפלאות נעמיות תורתנו הקדושה שהננו אותנו ואף - על - פי שאף - על - פי - בן אי אפשר להבין ולהשיג אותו ותבדוק ואי אפשר לתרץ שום קשיא של המחקרים, על זה אנו חזקים באמונה, כי אין צריכין לתרץ ולישב כלל, כי אי אפשר לישב כי נבחו שמים מארץ, בן נבחו דרכיו מדרכיו וכו'. וכמו שאמר אדוננו, מורנו וברנו וברונו לברכה, שעל השם ותבדוק בהכרח שיהיה קשיות וכו', כמו שבאר בסמ"ק נה בלקוטי תנ"ך, עין שם. אבל מי שאינו זוכה לאמונה הישרה האמתית ונפל לאמונות פוזביות אוי זה הפגם של האמונות פוזביות גרוע ביותר, כי או קשה ביותר להשיבו, מאחר שמאמין בהשקר, דהינו האמת המטעה והנבדק בלי טעם וכנ"ל:

והיו ענין זכה - עור, לא זכה - בנגדו. שזכרנו למעלה באות כב, אך לא בארנו שם היטב, הינו כי כבר מבאר שם שאמת ואמונה הם בחינת איש ואשה כמובא. ועל זה נאמר, "לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר בנגדו". שלא טוב היות האמת לבד, כי אי אפשר להשיג עצם האמת כנ"ל. ועל - בן אעשה לו עזר, שהיא האמונה, שעקר קיום האמת על ידה וכן עקר קיום האמונה על - ידי האמת, שמי שמסתכל על האמת לאמתו בלי פנייות והמעאות של תאוות וכבוד עולם הזה וכו', יוכל להבין מרחוק במי שראוי להאמין וכנ"ל. והיו זכה - עור. לא זכה - בנגדו. הינו זכה מי שהאמת שלו נד וצח, שמסתכל על האמת באמת ומסתכל רק על התכלית הנצחית באמת ואינו מטעה את עצמו, אוי האמונה היא לו עזר בודאי, כי עקר הקיום והחיית על ידי האמונה, כמו שאמרו חז"ל, בא חבוקק והעמידן על אחת, וצדיק באמונתו יחיה! כי עצם האמת אי אפשר להבין בדעת וצריכין רק להתחזק באמונה על - ידי האמת וכנ"ל, אבל לא זכה, מי שאין האמת שלו נד ומטעה את עצמו כאלו הפין באמת, אך באמת הוא נוטה רק אחר העולם ותאוותיו וכו', אוי האמונה הוא בנגדו, כי בא על - ידי האמת שאינו נד לאמונות פוזביות, שהוא בחינת בנגדו, כי האמונה פוזביות הוא בחינת אשה רעה מרמזת, כי היא מטעה ומדחה אותו ביותר, כי אי אפשר עוד לדבר עמו, כי הוא אומר, אני מאמין בלי דעת וטעם כנ"ל. ובאמת הכל נמשך על - ידי תאוותיו וכבוד וכו' וכנ"ל:

מה) וזה שמוהיר הפתוב, "כמעשה ארץ מצרים וכו' לא תעשו ובחקתיכם לא תלכו". חקתיכם הם אמונות פוזביות שאין בהם טעם, תזכרו ותשמרו מלכת בהם. וזה תלוי על - ידי שתהיו נוהרין מלעשות כמעשה מצרים וכמעשה ארץ כנען וכו'. הינו שלא תהיו ברוכים אחר תאוותיהם ועקר הוא תאות נאוף, ולא די שהיו משקעים בתאוה זאת ביותר, אף גם עשו להם חקות ואמונות פוזביות שהיו שכיבים לזה, שעל - ידי זה היו חזקים יותר בתאוותיהם עד שהיו

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

יכולים למלאות תאוותיהם ולא יהיה להם בזיון מזה. והפסוק מזהיר לישראל שלא ימעו עצמן בזה, חס ושלום, כי זה תלוי בזה כפי מה שנוהר מפעשה ממוצרים וכו', בן הוא רחוק מחקותיהם ומאמונות בזביות שלהם. וכן להפך, כפי מה שמרחק עצמו מחקותיהם ואמונותיהם הבזביות, בן הוא רחוק מתאוותיהם. ועל - בן אסרה תורה ללכת בחקותיהם, כגון מנהגיהם ודרכיהם אף - על - פי שאין בהם שום אסור ולא עבודה זרה, רק מאחר שהעב"ם עשו להם חק זה, בודאי הוא שיך לתאוותיהם, כי חקותיהם נמשך מאמונות בזביות שלהם, על - בן אסור לישראל באסור חמור. וזהו, את משפטי תעשו ואת חקתי תשמרו ללכת בהם וכו' אשר יעשה אתם האדם וחי בהם וכו'. כי משפטים וחקות הם בחינת אמת ואמונה, כי משפטים הם מה שאפשר להבין בהם טעם שהוא בחינת דעת, בחינת אמת כנ"ל. וחקות הם דברים שאין בהם שום טעם, שזהו בחינת אמונה כנ"ל. והכתוב מזהיר אותנו ללכת רק בהמשפטים והחקות שצונו אותנו, שהם עקר האמת הנוק והאמונה הישרה האמתית, שעל ידם זוכים להתרחק מתאוות עולם הזה ולהתדבק בו יתברך, אבל מאמונות בזביות, שהם חקותיהם, צריכין להתרחק מאד וכו"ל. וזהו, אשר יעשה אתם האדם וחי בהם, ולא שימות בהם. כי גם במשפטי וחקות התורה הקדושה יש כמה דרכים והלוקי דעות שמהם נמשכין כל המחלקת שבעולם ועל - בן מזהיר הכתוב, אשר יעשה אתם האדם וחי בהם, ולא שימות בהם (ויקרא פה), שהוא כמו שאמרו רז"ל, זכה - נעשה לו סם חיים. לא זכה - נעשה לו סם מות. שמונה נמשך שנמצאים כמה מבני ישראל שנטו מן האמת

ואומרים שכל האמת אצלם ואי אפשר לברר כל זה, אך מי שאינו ממהר את עצמו ומסתכל על התכלית הנצחי באמת לאמתו, הוא יכול להבין האמת מרחוק ולזכות לאמונה שלמה לידע מי הצדיקים והפזרים באמת ולמי ראוי לדבק את עצמו. וה' אלקים אמת יתן אמת ליעקב וינתנו בדרך אמת עדי נזכה להתקרב אליו יתברך באמת, אמן בן יהי רצון. ועל - בן נסמך כל זה לפרשת עבודת יום הכפורים וגם קורין זאת ביום הכפורים, כי עקר הפירה והפליחה של יום הכפורים נמשך מעצם האמת וכו"ל:

הלכות מעונן ומנחש:

מו) וזה בחינת אסור מעונן ומנחש, כמו שכתוב, "לא תנחשו ולא תעוננו". כי כבר מבאר בתחלת הדריש (באות א), שעקר אחיזת השקר הוא מרבוי השנויים שעקרם על - ידי הזמן כנ"ל. ומבאר שם באות יז, עין שם. שזהו עקר מעלת שלמות האמת בשזוכין לברר האמת במקום הרבוי דקא שישם רבוי השנויים, כי האמת הוא אחד, שזה עקר מעלת האדם לגלות אחדות הפשוט, שהוא עצם האמת מתוך פעולת משתנות דקא וכו"ל. ובשביל זה ישראל - עם קדוש מברכין ומשבחין להשם יתברך בכל שנוי העתים והזמנים, דהינו בפקר יוצר - אור ובערב מעריב - ערבים. וזה שתקנו ברכות אלו על שנוי הזמנים בברכות קריאת שמע שהוא תמוה לכאורה, מה שיכות לברכות אלו לענין קריאת שמע? אך על - פי הנ"ל מבאר היטב כי בכל עת שיש שנוי בזמן, כגון בפקר שהתמה זרחת ובערב שוקעת וכו', שמשם יוכל להתאחז השקר, כי עקר אחיזתו בהשנויים שעקרם בענין הזמן וכו"ל, על - בן צריכין אז דקא בעת שנוי הזמן להודות

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

ולהלל ולכבד להשם יתברך, דהיינו בכפר יוצר אור וכו' וכערכ מעריב ערכים וכו', להודיע ולגלות שכל שנוי הזמן מאתו יתברך לבר. כמו שאנו אומרים, אשר בדברו מעריב ערכים וכו' ובתבונה משנה עתים ומחליף את הזמנים ומסדר את הפוכים וכו'. ובכפר אומרים, יוצר אור ובורא חשך וכו' ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית וכו'. וכל זה אנו מודיעים שכל השנויים הכלולים בשנוי הזמנים כלם מאתו יתברך לבר, כי כל הפעולות משתנות ומשכין מהאחד הפשוט יתברך, ועל - בן קבעו שם פרשת קריאת שמע שהוא אמונת היחוד שאנו מודים ומודיעים שהשם יתברך אחד ויחיד ומיוחד, שזה עצם האמת. וכמו שאנו מסיימין פרשת קריאת שמע, ה' אלוקים אמת. ואומרים אמת ויציב שחרית, ואמת ואמונה ערבית. ועל - בן קבעו כל זה אצל ברכת המאורות בכפר ובכרב, כי זה מעלת האמת שהוא אמונת היחוד שאנו מודים ומודיעים בקריאת שמע, כי עקר השלמות בשמגלים אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות דיקא כנ"ל. על - בן תקנו חז"ל ברוח קדשם, הכל על סדר נכון ונפלא שבכפר שיש שנוי גדול מחשך לאור והתקנה זורחת וכן בערכ שהתקנה שוקעת, צריכין או להורות להשם יתברך על זה ולהודיע ולגלות שכל שנוי הזמן שבו כלול כל השנויים כנ"ל, הכל במשך מאתו יתברך לבר, כי הוא יתברך מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית. ועל - בן קבעו שם פרשת קריאת שמע שהוא אמונת היחוד, כי זה עקר שלמות האמונה להאמין בכל השנויים דיקא, שכלם נמשכין מאחד הפשוט יתברך שמו כנ"ל:

(זו) וכן בכל חדש שיש שנוי גדול שמתחדשת הלכנה, על - בן תקנו חז"ל לקדש את הלכנה ליחד ברכה מיוחדת על שנוי הנפלא הזה. ועל - בן ברכת קדוש לבנה היא גדולה ויקרה וחשובה מאד, כי שנוי החדש הוא בנדאי גדול יותר משנוי שבכל יום, על - בן תקנו לנו אז ברכה נפלאה ונוראה מאד שהיא ברכת, אשר במאמרו ברא שחקים וכו' לגלות ולהודיע שכל השנוי הגדול הזה של הלכנה שמתמעטת ומתמלאה בכל חדש שבו תלויים כמה שנויים לאין מספר הנעשים בעולם, הכל מאתו יתברך לבר וכנ"ל. ועל - בן מזכירין בברכה זאת, "פועל אמת", שפעלתו אמת ו"ללכנה אמר שתתחדש וכו'", כי עקר שבח ברכה זאת הוא התגלות אמתת האמת מתוך שנוי גדול כזה וכנ"ל. וזה בחינת גדלת ראש השנה, כי מחמת שאז בראש השנה הוא שנוי הזמן הגדול ביותר מכלם, כי אז נשתנה הזמן משנה לשנה וגם אז בריאת העולם שיצאה הבריאה מפת אל הפעל ונעשה בחינת שנים, שבוה כלולים כל השנויים בעולם ועל - בן נקרא שנה מלשון שנוי. על - בן בראש השנה הוא עבודה גדולה ועצומה עד שאי אפשר לאיש פשוט להשלים עבודתו לבר יצריכין או להתקבץ הרבה מישראל יחד, כמו שנוהגין כל ישראל או להתקבץ יחד בבתי כנסת ובבתי מדרשות והעקר לבוא לצדיקי אמת, שרק הם יודעים נפלאות העבודה של ראש השנה לברר ולגלות אמתת האמת מתוך שנוי גדול כזה. ועל - בן מוסיפין בראש השנה בכל שמונה - עשרה התגלות אלקות ומלכותו יתברך עלינו להמליכו ולקבל פחדו ויראתו ואימתו עלינו, דהיינו מה שמוסיפין בברכת 'אתה קדוש' ואומרים, "ובכן תן פחדך וכו'". ובמקשים, "ותמלך אתה ה' לברך על כל מעשיך וכו' וידע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין כל יצור כי אתה יצרתו וכו'". וכן מרבים בראש השנה בענין זה ברבוי תפלות וישירות

אני אשר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!.

והשבחות ופיוטים, הפל ליחדו ותברך ולהמליכו עלינו, כי זה עקר עבודת ראש השנה שאז השנויים גדולים ביותר כנ"ל, על - בן צריכין אז לעסק ביותר לגלות האמת מתוך השנויים הרבים דיקא, כי זה עקר מעלת התגלות האמת וכנ"ל. ועל - בן מסמין בראש השנה בכל תפלה, "כי אתה אלקים אמת ודברך אמת וכו'". כי זה עקר עבודת ראש השנה לגלות עצם האמת בעולם כי ה' הוא אלקים לקבל על מלכותו ופחדו ויראתו עלינו וכנ"ל:

מח) ואלו המנוחים והמעוננים הם בהפך מכל זה, כי הם בשקריהם תולים כל המאורעות של האדם בשנוי הזמן ובשאר השנויים הנעש'ים בעולם, ואומרים, עונה פלונית יפה להתחיל וכו', כאלו הכל מתנהג, חס ושלום, על פי סדר העתים והזמנים. וכן בשאר השנויים שבעולם, כגון פתו נפלה מפיו וצבי הפסיקו בדרך וכו', כאלו, חס ושלום, התנהגות והמאורעות נמשכין מהשנויים הבאים על פי מערכת המזלות, שזה עקר הכפירה והשקר הנאחו בהשנויים וכנ"ל, ועל - בן אסרה עלינו התורה באסור חמור לבלי לילך בדרך זה כלל, כי לא באלה חלקנו, כי אדרבא, אנו מאמינים שכל שנוי הזמנים וכל השנויים שבעולם, הכל בהשגחה פרטית מאתו ותברך, ואין שום סימן ונחיש בעולם, כי מי יודע בננתו ותברך ככל יום ובכל עת ובכל שעה, כי מאד עמקו מחשבותיו ותברך, על - בן אסור לנו לעונן ולנחש כלל, רק אדרבא, ככל שנוי הזמנים ובכל השנויים שבעולם צריכים להודות ולהלל ולברך להשם ותברך וכל מה שהשנוי גדול ביותר צריכים להללו ולברכו ביותר כנ"ל, כי זה עקר מעלת התגלות האמת בשמגליון האמת מתוך רבוי השנויים דיקא שבישכיל זה נכרא האדם וכנ"ל:

מט) ועל - בן משיח צדקנו שעקר התגלות האמת בכל העולם בלו יהיה על ידו, על - בן יבוא באחרית הימים דיקא אחרי שפבר נתרבה הזמן ונמשך הרבה מתחלת בריאת העולם עד אותו הזמן שיבוא במהרה בימינו. וכן כבר נתרבו בני אדם הרבה והדעות והחכמות נתרבו מאד, שזה עקר הרבוי והשנוי, שמכל זה נתאחו השקר מאד עד שהשליך את האמת לארץ ויראי חמא נמאסין ויש ראל מרודים מאד וכו'. ואז דיקא יראו גדלת מעלתו של משיח שיגלה האמת, אז דיקא מתוך שנויים רבים כאלה. ויקים אז, "אמת מארץ תצמח וישפת אמת תבון לעד וכו'" במהרה בימינו, אמן:

סיפורי מעשיות מהשבע בעטלער'ם (סיפור י"ג)

ביום הששי היו גם כן שמחים. והיו מתגעגעים: איך לוקחין בכאן את אותו שהיה בלא ידיים? והנה הוא בא, ואמר הנני! הנה באתי אצלכם על החתונה. ואמר להם גם כן כנ"ל, וגשק אותם ואמר להם: אתם סבורים שאני בעל מום בירי. אין אני בעל מום כלל על ידי. רק באמת יש לי כח בירי, רק שאין אני משתמש עם הכח שבידי בזה העולם. כי אני צריך את הכח לענין אחר. ויש לי הסכמה על זה מן המבצר (שקורין שלאם) של מים (פון דעם ואשיריקן שלאם): כי פעם אחת ישבנו יחד איזה אנשים. והיה כל אחד ואחד מתפאר בכח שבידיו: זה התפאר שיש לו

גבורה זו בידיו, וזה התפאר שיש לו גבורה פלונית בידיו. וכן כל אחד התפאר בגבורה שיש לו בידיו. היינו, כי אחד היה מתפאר שיש לו כח וגבורה כזו בידיו, שכשהוא מורה חץ הוא יכול לחזור ולמשכה אליו. כי יש לו כח כזה בידיו, שאף על פי שהורה כבר החץ, עדיין יכול להחזירה לחזור ולמשכה אליו. ושאלתי אותו: איזה חץ אתה יכול להחזיר? כי יש עשרה מיני חיצים, כי יש עשרה מיני סמים. היינו, כי כשרוצין לירות חץ מושחין אותה באיזה סם. ויש עשרה מיני סמים. שכשמושחין אותה בסם זה היא מזקת כך, וכשמושחין בסם שני היא מזקת יותר, וכן יש עשרה מיני סמים, שכל אחד גרוע יותר, היינו שמזיק יותר, וזהו בעצמו עשרה מיני חיצים. כי החצים הן מין אחד, רק מחמת שינוי הסמים שמושחין את החץ בהם, שהם עשרה מינים כנ"ל, על כן נקראים עשרה מיני חיצים. ועל כן שאל אותו איזה מין חץ אתה יכול להחזיר. גם שאל אותו, אם קודם שהגיע החץ לאותו שורקה לו הוא יכול להחזירה, ואם גם אחר שהגיע החץ עדיין יכול להחזירה. ועל זה השיב: אפלו כשהגיע החץ, עדיין יכול להחזירה. אך איזה מין חץ הוא יכול להחזיר וכו' כנ"ל, השיב: מין חץ פלוני הוא יכול להחזיר. אמרתי לו: היינו זה שהוא בלא ידיים שמספר כל זה, אמר לזה שהתפאר בענין החץ כנ"ל, אם כן, אין אתה יכול לרפאות את הבת מלכה, מאחר שאין אתה יכול לחזור ולמשוך כי אם מין חץ אחד. על כן אין אתה יכול לרפאות את הבת מלכה:

אחד היה מתפאר שיש לו כח כזה בידיו. שאצל מי שהוא לוקח ומקבל ממנו, הוא נותן לו, פירוש שבזה בעצמו שהוא לוקח ומקבל בזה הוא נותן כי קבלתו היא נתינה, וממילא הוא בעל צדקה. ושאלתי אותו, איזה צדקה הוא נותן? כי יש עשרה מיני צדקה. השיב, שהוא נותן מעשר. אמרתי לו: אם כן, אין אתה יכול לרפאות את הבת מלכה, כי אין אתה יכול כלל לבוא למקומה. כי אין אתה יכול ליכנס כי אם בחומה אחת. במקום שהיא יושבת שם, ועל כן אינך יכול לבוא למקומה:

אחד התפאר שיש לו כח כזה בידיו. כי יש ממונים בעולם, וכל אחד צריך חכמה ויש לו כח בידיו, שעל ידי ידיו הוא יכול ליתן להם חכמה, על ידי שמסמך אותם בידיו. שאלתי אותו, איזה חכמה אתה יכול ליתן בידך? כי יש עשרה קבין חכמה. השיב: חכמה פלונית. אמרתי לו: אם כן אין אתה יכול לרפאות את הבת מלכה. כי אין אתה יודע הדופק שלה, כי אינך יכול לידע כי אם דופק אחד. כי יש עשרה מיני דפיקין (ואתה אינך יכול לידע כי אם דופק אחד מאחר שאינו יכול ליתן בידיו רק חכמה אחת):

אחד התפאר שיש לו כח כזה בידיו, כשיש רוח סערה הוא יכול לעכבו בידיו, ולעשות בידיו לרוח משקל, שיהיה הרוח במשקל כראוי. שאלתי אותו: איזה רוח אתה יכול לאחוז בידך? כי יש עשרה מיני רוחות. השיב: רוח פלוני. אמרתי לו: אם כן, אין אתה יכול לרפאות את הבת מלכה. כי אינך יכול לנגן לפניה כי אם ניגון אחד. כי יש עשרה מיני נגינה, והנגינה היא הרפואה שלה, ואתה אינך יכול לנגן כי אם ניגון אחד מהעשרה הנ"ל. ענו ואמרו הם. מהו היכולת שלך?

השיב: אני יכול מה שאין אתם יכולים. היינו, כל התשעה חלקים הנ"ל מכל הנ"ל שאין אתם יכולים, אני יכול הכל:

כי יש מעשה. כי פעם אחת חשק מלך אחד בבת מלכה, והשתדל בתחבולות לתפסה, עד אשר עלתה בידו ותפסה: פעם אחת חלם לו לאותו המלך, שהיא עמדה עליו והרגה אותו. והקיץ ונכנס החלום בליבו, וקרא לכל פותרי חלומות ופתרו לו כפשוטו, שיתקיים החלום כפשוטו, שהיא תהרוג אותו. ולא יכול המלך לתת עצה לנפשו מה לעשות לה. יהרוג אותה צר לו. ישלחה מעל פניו זה חרה לו, כי איש אחר יקחנה. וזה חרה לו מאד. כי הוא השתדל אחריה כל כך, ועתה תבוא ליד אחר. וגם אם ישלחה ותבוא ליד אחר, עתה כודאי יכול להתקיים החלום שהיא תהרוג אותו, מאחר שהיא אצל אחר. יחזיקה אצלו הוא מתיירא מחמת החלום כנ"ל. ולא ידע המלך מה לעשות לה. בין כך נתקלקל האהבה שלה אצלו קצת קצת, מחמת החלום, ובכל פעם נתקלקל יותר ויותר. וכן היא גם היא נתקלקל גם כן האהבה אצלה בכל פעם יותר ויותר, עד שגעשה אצלה שנאה עליו, וברחה מפניו:

ושלח המלך אחריה לבקשה. ובאו והגידו לו שהיא נמצאת אצל המבצר של מים. כי יש מבצר של מים. ושם הם עשר חומות זו לפנים מזו, וכולן של מים. וגם הקרקע שהולכין עליה שם בתוך המבצר היא גם כן של מים. וכן יש שם אילנות ופירות, הכל של מים. ויופי המבצר וגודל החידוש של זה המבצר אין צורך לספר. כי בודאי הוא חידוש נפלא מאד, מאחר שהוא מבצר של מים. וליכנס בתוך זה המבצר אי אפשר. כי יהיה נמבע במים מי שיכנס בו, מאחר שהוא כולו של מים:

והבת מלכה הנ"ל כשברחה, באתה עד אותו המבצר. והיתה הולכת שם סביב אותו המבצר של מים. והגידו למלך שהיא הולכת שם סביב אותו המבצר כנ"ל. והלך המלך וחילו לתפסה. כשראתה זאת הבת מלכה ישבה עצמה שתרוץ לתוך המבצר. כי היא רוצה יותר למבוע במים משיחפוס אותה המלך, ותהיה אצלו. וגם, אולי אף על פי כן תינצל, ותוכל ליכנס לתוך המבצר של מים הנ"ל. כשראה המלך כך שהיא בורחת אל המים, אמר: מאחר שהוא כן, על כן ציזה לירות אותה. ואם תמות תמות. והיו מורים אותה, והגיעו אליה כל העשרה מיני חצים שמשוחים בעשרה מיני סמים כנ"ל. והיא ברהה לתוך המבצר הנ"ל, ונכנסה לתוכו, ועברה דרך השערים של החומות של מים. כי יש שם שערים באלו החומות של מים הנ"ל. והיא עברה ונכנסה לתוך כל העשרה חומות של המבצר של מים, עד שבאתה לפנים ונפלה שם ונשארה חלשות. ואני רופא אותה. היינו זה שהוא בלא ידיים הנ"ל: כי מי שאין בידו כל העשרה מיני צדקות הנ"ל אינו יכול ליכנס לתוך כל העשרה חומות הנ"ל, כי ימבע שם במים. והמלך וחילו הנ"ל רדפו אחריה ונטבעו במים. ואני יכול ליכנס לתוך כל העשרה חומות של מים הנ"ל. ואלו החומות של מים הם גלי הים שעמדו כחומה. והרוחות הם מעמידים גלי הים ומנשאין אותם. ואלו הגלים שהם העשרה חומות הנ"ל, הם עומדים תמיד שם. אך הרוחות הם המעמידין ומנשאין את הגלים. ואני יכול ליכנס לתוך כל העשרה חומות כנ"ל, ואני יכול לחזור ולמשוך ממנה, היינו מן

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

הבת מלכה הנ"ל, כל העשרה מיני חיצים. ואני יודע כל העשרה מיני דפיקין על ידי העשר
אצבעות. כי בכל אצבע ואצבע מעשרה אצבעות יודעין דופק מיוחד מהעשרה מיני דפיקין, ואני
יכול לרפאות אותה על ידי כל העשרה מיני נגינה. ועל כן אני רופא אותה.
נמצא שיש לי כח כזה בידי כנ"ל. ועתה אני נותן לכם זאת במתנה. ונעשה שם שמחה גדולה.
וחרווה רבה מאד.

...ובגדולת נוראות מעשה זו אי אפשר לדבר כלל, כי היא עולה על כולם. אשרי אשרי מי שזוכה
אפלו בעולם הבא לידע בה קצת קצת. ומי שיש לו מח בקדקדו, תסמר
שערות בשרו ויבין קצת גדולת הבורא יתברך וגדולת הצדיקים האמתיים, כשיסתכל היטב
במעשה נוראה הזאת. אשר לא ישמע כזאת:

ליקומי הלכות יורה דעה הלכות תולעים הלכה ד'

ענין תולעים שאסורם דוקא פשהם שורצים על הארץ, דהינו התולעים הגדלים במקור
לפרקע, או בתלוש ופרשו, שאז הם אסורים משום שרץ השורץ על הארץ, אבל בתלוש ולא
פרשו - מתרים:

(א) תחלה נבאר קצת ההתנוצצות שמתנוצצין בדעתי איזה רמזים בהמעשה נוראה של השבעה
הבמלי' של יום הששי שבא זה בלא ידים והתפאר את עצמו בעצם נפלאות פחו
בידיו, עין שם כל המעשה, מענין הפת מלך שתפסה המלך וראה בחלום שתהרנהו, וחשב עליה
מה לעשות לה וכו'. ועל - ידי זה נתקלקלה האהבה ביניהם וברחה מפניו לתוך הפלמין של מים
שיש לו עשר חומות של מים, והוא רדף אחריה עם כל חילותיו וזרק לה כל העשרה חצים והגיעו
אליה, והיא ברחת לתוך העשר חומות של מים הנ"ל ונשארה חלשות וזה שבלא ידים רופא
אותה, כי יש לו פח פזה בידיו שיכול להוציא כל העשרה מיני חצים, ויכול לכנס בתוך כל
החומות של המים וכו', ויודע כל העשרה מיני דפיקין, ויכול לנגן כל העשרה מיני נגינה שהם
רפואתה וכו'. (עין שם כל זה היטב):

(ב) נסוד מעשה זו נעלם מכל העולמות, אך אף על פי כן יש לנו רשות לכל אחד ואחד לחפש
ולבקש בה איזה רמזים מה שנוכל למצוא באשר הבנתי מדבריו הנ"ל. והענין כי הפת מלך היא
בחינת נשמות ישראל שנקראת בת מלך בחינת שמעי בת וראי, בחינת כל כבודה בת מלך פנימה.
ותפסה המלך, זה יצר הרע, בחינת מלך זקן וכסיל. וראה בחלום שתהרנהו, כי הוא בעצמו רואה
ומבין שסוף כל סוף יתגברו נשמות ישראל עליו ויהרנהו ויעבירוהו מן העולם בבחינת ואת רוח
הממאה אעביר מן הארץ. וזה בחינת שחיתת המלאך המנות שהוא היצר הרע בחינת זבח תודה,
שדרשו רבותינו וזכרונם לברכה (סנהדרין מג עמוד ב), זה הזבח את יצרו וכו'. וחשב עליה

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

מחשבות רעות מה לעשות לה ועל - ידי זה נתקלקלה האהבה שביניהם וברחה מלפניו, הינו כי היצר הרע אפלו כשנפש הישראלי כבושה תחתיו מחמת שרואה שבסוף תתגבר עליו וכו'. על - ידי זה הוא מתחיל לחשב מחשבות על הנפש מה לעשות לה, ועל - ידי זה נתקלקלה האהבה שביניהם, כי בתחלה היה קצת אהבה והתקשרות בין נפש הישראלי ובין היצר הרע, כי מעצם גלותה שונכבשה בידו שכתה מעלתה עד שהיה לה קצת אהבה והתחברות עמו, אבל מחמת שהנפש ראתה והבינה שהוא חושב מחשבות עליה ורוצה לכלותה לגמרי, חס ושלום, על - ידי זה התחילה להתגבר כנגדו ולחשב מחשבות כנגדו אך להמלט ממנו ונתקלקלה האהבה והתחברות שביניהם עד שברחה מפניו. ברחינת ויברח יעקב שהוא פליליות נפשות ישראל (כמו שנתבאר לעיל במקום אחר, בחינת כי ברח העם. וכמו שאמר דוד המלך, עליו השלום, מי יתן לי אבר ביונה וכו' אחישה מפלט לי וכו'). ולקח המלך כל חילותיו ורדף אחריה, שקבץ היצר הרע כל חילותיו ורדף אחר נפש הישראלי, כי פשרואה שהנפש רוצה להמלט ממנו ובורחת מלפניו אזי הוא מקבץ כל חילותיו ורדף אחריה, כי כל מה שהנפש מתגברת כנגדו הוא מתגבר כנגדה. וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו. והשיגה אצל המבצר של מים שיש שם עשר חומות של מים וכו'. והיא ברחה לתוך המבצר הזה, ועברה ונכנסה לתוך כל העשר חומות של מים עד שבאתה לפניו וכו'. מים זה בחינת הדעת והתורה שנקראין מים, כמו שנאמר, "ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים", וכמו שנאמר, "הוי כל צמא לכו למים". ושם הם עשר חומות של מים, זה בחינת כלל התורה שכולה מעשרת הדברות שהם בחינת עשר מדרגות של נבואה. (כמו שמבאר בהתורה תקעו ג בלקוטי תנינא סימן ח). ואי אפשר לכן למימי הדעת לדעת את ה', כי אם על - ידי התורה שהוא בחינת חומות ומחצות בתוך מימי הדעת השוטפים פים, שכל מי שזכנס בהם נטבע בהם, כי מחמת רבוי הדעת אי אפשר לקבלו. ואי אפשר לכן לדעת את ה' מחמת בחינת רבוי אור, כי רבוי השמן גורם כבוי הנר, כידוע כי אם על - ידי כח התורה שישודרה אמונה בחינת כל מצותיה אמונה. ואמונה נקרא "חומה", כמו שנאמר, "אני חומה וכו'". ופרש רש"י, חזקה באמונתה בחומה. ומי שהוא בכלל קבלת התורה, שידוע מעצמו, או קבל מרבותיו דרכי השערים של אלו החומות של מים שהם דרכי התורה, הוא יכול לזכנס בהם, לכל העשר חומות עד לפני ולפנים. אבל מי שאינו יודע דרכי התורה ונכנס לתוך ים החכמה והדעת בלא התורה, הוא נטבע ונשקע שם עדי אבד, שהם בחינת כל המחקרים חכמי הטבע שהם בחינת מלכות הרשעה שזכנסו לתוך ים הדעת בלא התורה ונטבעו בתוך הפירות ונאבדו משני עולמות על - ידי זה. ונפש הישראלי הנ"ל ברחה לתוך כל העשרה חומות הנ"ל עד שזכנסה לפני ולפנים, דהינו שברחה מהיצר הרע לתוך התורה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, אם פגע בך מגול זה, משכהו לבית - המדרש וכו'. והוא צוה לירות אותה בכל העשרה מיני חצים. זה בחינת עצם ההתגברות וההתגברות שהוא מתגבר ביותר בתלמידי חכמים העוסקים בתורה שעליהם מתגברים המצולות ים ביותר, כידוע, וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה שהוא מניח כל העולם ואינו מתגבר אלא ביוש ר"אל. ולא עוד אלא שמוניח כל ישראל ואינו מתגבר אלא בתלמידי חכמים, כמו שכתוב, "כי הגדיל

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

לעשות", שפשוט ידו בנדרולים. וזהו בחינת כל העשרה מיני חצים שזרק להבת מלך שברחה לתוך החומות של מים, הינו שזרק בה כל מיני ארסיים רעים שיש לו, והתגבר בכל פחותיו בכל בחינת העשרה בתרין דמסאבותא כנגד הנפש של התלמיד חכם הבורחת לתוך התורה. והיא ברכה לתוך כל העשרה חומות של מים שהוא התורה כנ"ל, ונפלה חלשות מחמת החצים הארסיים רעים שזרק בה והוא רופא אותה, הינו זה שבלא ידום שהיה לו פח נפלא בידו. ועקר רפואתה על ידי עשרה מיני נגינה שהם בחינת שמחה, כמו שנאמר, "עלי עשור ועלי נבל כי שמחתני ה' בפעליך", (כמו שאמר רבנו זכרוננו לברכה), כי עקר החצים, שהם התגברות הסטרא אחרא הוא על ידי עצבות בחינת ונחש עפר לחמו, עפר הוא בחינת עצבות ועצלות, כמו שאמר רבנו זכרוננו לברכה (בסימן קפמ לקומי חלק א), כי עקר התגברות היצר הרע הוא בפגם הברית, חס ושלו, כי עקרא דיצרא בישא לגלאה ערין וכו', כמו שאמר רבנו זכרוננו לברכה. ועקר תאנת המשגל ופגם הברית הוא על ידי עצבות. (כמו ש'שמעתי מרבנו זכרוננו לברכה וכמוכא בדבריו פמה פעמים. ועל בן הקלפה שמתגברת בפגם הברית נקראת לילית על שם היללה והעצבות. ועל בן תקן רבנו זכרוננו לברכה, עשרה קומורי תהלים [הוציאו מהעולם אל הגילוי אדוננו מרובו ורבו רבי נ נח נחמ נחמן מאומן וכו' ינו עלינו, ועל כל ישראל, אמן. ואמר בענין תיקון זה: "לא נודע זאת מיום בריאת העולם"... "הוא דבר חדש לגמרי חידוש נפלא כי הוא תיקון נפלא ונורא מאוד מאוד"... "תיקון גמור ומועיל מאד מאד"... "דבר נפלא ויקר"... "הוא תיקון הכללי כי כל עבדה יש לה תיקון מיוחד אבל תיקון זה הוא תיקון הכללי"... "תיקון זה יאמרו ויגלו בפני הכל"... "אני חוק בכל הדיבורים שלי אך באלו העשרה מומרים אני חוק ביותר]. לתקון הברית שהם בחינת עשרה מיני נגינה בחינת שמחה, כי עקר פגם הברית הוא על ידי עצבות, בחינת ויתעצב אל לבו. הנאמר בדרור המבול שפגמו בברית והשחיתו את דרכם על הארץ. ולהפך תקון הברית הוא על ידי שמחה בחינת עשרה מיני נגינה. וכן כתב רבנו זכרוננו לברכה, במקום אחר (בסימן כד לקומי חלק א): שעקר גלות השכינה הוא עצבות וכו' וכן בכמה מקומות. על - בן עקר רפואת הבת מלך בחינת נפש הישראלי הוא עשרה מיני נגינה, בחינת שמחה כנ"ל. וצריך לידע כל העשרה מיני הפיקין וזה יודע על - ידי שיש לו פח בידיו לתן חכמה לכל הממנים שבעולם. (כמו שכתב שם בהמעשה הנ"ל, עין שם). כי הוא צריך לידע החולאת והנפילה של כל אחד ואחד. וזה בחינת ידיעת הדפק של הבת מלך בחינת נפשות ישראל. וזה בחינת קח לך את יהושע איש אשר ריח בו וסמכת את ידך עליו. סמיכה בידים זה בחינת פח הנ"ל לתן חכמה בידיו. וזה איש אשר ריח בו, שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד שיודע הריח הדפק של כל אחד, שיודע בהדפיקין שהם בחינת ריח את כל התסרוגות והחולאת שלהם ואידך לעסק ברפואתם, להמשיך להם תקון השמחה מבחינת עשרה מיני נגינה:

ג) ודברי רבנו זכרוננו לברכה, בפרט המעשה הזאת, הם בכלליות ובפרטיות בכל הבחינות, כי בכלליות פת מלך הוא בחינת מלכות דקדושה שהוא שרש כל הנפשות, שרש כל העולמות, שפלים נבראו בשביל לגלות מלכותו על - ידי האדם השפל הזה דיקא, ולקחה הפולך זה מלכות הרשעה שנמשך מסיני מלכי קדמאון דמיתו ואתרבו ונשארו רפ"ח (מאתים ושמונים ושמונה) ניצוצין, ומהם וניקת הקלפות בחינת מלכות הרשעה שרוצה להתגבר בכל פעם על מלכות דקדושה לקח המלכות דקדושה בחינת פת מלך לעצמו להעלים מלכותו ותפוך מן העולם. והיא

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

ברחה לתוך המים - זה בחינת והארץ היתה תהו ובהו וחשך וכו', שזה בחינת עלמין דהריבין שמהם התגברות מלכות הרשעה, התגברות העשרה מיני חצים. 'רווח אלקים', דא רוחו של משיח; מלכות דקדושה שהיא מלכות משיח, שאז תתגלה מלכותו ותברך לעין כל. מרחפת על פני המים, בחינת העשרה חומות של מים שלשם ברחה מלכות דקדושה, מלכות משיח. וזהו מרחפת כמי שנתלה ונחלש כמעט שינוע, חס ושלים, רק רוחו מרחפת. ומים זה סוד אור מ"ה החדש, שהוא עולם התקון, כי מים בבחינת מ"ה כפי שרש הארבעה יסודות, כי ידוע בבחינת האר"י ז"ל, שיש בחינת מ'ג'א' (מעמים, נקודות, תנוי, אותיות) והם בחינת ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן והם אבי"ע (אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, ומשם נשתלשלו הארבעה יסודות, אש, רוח, מים, עפר שהם בחינת דומם, צומח, חי, מדבר. ועקר השכיבה היתה בבחינת ב"ן. והתקון היה על - ידי מ"ה אור החדש. נמצא, שהשכיבה היתה בבחינת עפר שהוא בחינת עשיה, ש שם עקר אהיות הקלפות, בחינת נחש עפר לחמו. והתקון היה על - ידי בחינת מים שהוא בבחינת מ"ה, כי שרש אש רוח מים עפר הם בחינת ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן. נמצא, שעפר בחינת ב"ן ש שם היתה השכיבה, ומים בחינת מ"ה שמשם התקון. ועל - בן מים מטהרין מכל הממאות ואי אפשר לכנס לשום קדושה כי אם על - ידי טהרה וטבילה במים. כמו הכהנים בעבודתן וטהרת אשה לבעלה וטהרת כלל ישראל בשונכנסו לברית בפתח תורה, וטהרת הגר בשונכנסו לדת ישראל שכלם טהרתם במים. כי מים הם מבחינת אור מ"ה שהוא בחינת התקון שמי שם עקר הטהרה, אבל מחמת שמלכות הרשעה התגבר כנגד מלכות דקדושה, אף - על - פי שברחה לתוך המים, כי זרק אחריה כל העשרה מיני חצים, כי גם לאחר התקון עדן לא נתתן בשלמות ונשארו רפ"ח ניצוצין בין הקלפות, ומשם כל התגברות הקלפות ומשם נמשכין העשרה מיני חצים שהם בחינת עשר כתרין דמסאבותא שכלם נמשכין מסיגים הנ"ל, שמתגברים גם אחר התחלת התקון על - ידי הניצוצות שנשארו ביניהם ומחמת זה המים עלולים לקבל ממאזה, כי הממאזה כרוכה ביותר אחר המים, כי כשמתחיל איזה תקון כל זמן שלא נגמר בשלמות הם מתגברים וכרוכים שם ביותר כמו שני אנשים שגלחמים זה כנגד זה, שפשוואה שהאחד מתגבר, אזי הוא מתגבר ומתחזק כנגדו ביותר (במבאר במקום אחר):

ד) וזה בחינת קריעת ים - סוף, בחינת והמים להם חומה שנמשך מבחינת העשר חומות הנ"ל, כי כלל ישראל הם בחינת פת מלך הנ"ל מלכות דקדושה שכלולה מנפשות ישראל. ולקחה המלך הנ"ל בחינת פרעה מלך מצרים. וכחו מהשר שלו שהוא הס"ם, (הסמ"ך מ"ם) שהוא שר של מצרים כמובא. וזה סוד מה שנתקחה שרה לבית פרעה ולבית אבימלך; שכל זה היה מרמוז על גלות מצרים, כי כל זה הוא בחינת לקיחת הבת מלך הנ"ל למלך הנ"ל. ומלכות הרשעה ראה שלבסוף תקום עליו ותהרנהו, בחינת וינגע ה' את פרעה ואת ביתו על דבר שרה וכו', וכתיב, "ויבא אלקים אל אבימלך בחלום הלילה ויאמר לו הנה מת על האשה אשר לקחת וכו'". וכן אחר כך בשרצה להפס כלל ישראל בגלות, כתיב, "הבה נתחכמה לו פן ירבה וכו' ונלחם בנו ועלה מן הארץ", כי מלכות הרשעה רואים מרחוק ששופם להכרית, על - בן חושבים מחשבות מה לעשות בהפת מלך, שהם כלל ישראל, עד שלבסוף ברחה ממנו - בחינת ויגד למלך מצרים כי ברח העם,

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

ובאו והגידו לו שהיא נמצאת אצל המבצר של מים. והלך המלך וחילו לתפשה, בחינת ויאמר פתחה את רכבו ואת עמו לקח עמו וכו' וישגו אותם חונים על הים. והיא ברהה לתוך המים ונכנסה לתוך כל העשר חומות - פי נפתחו להם כל החומות של מים בחינת והמים להם חומה. ועל - ידי זה עברו הים בשלום בחינת ובני ישראל הלכו בניבשה בתוך הים. ופתחה וחילו שרדפו אחריהם נמבעו בתוך הים. והוא זרק אחריה כל העשר חצים זה בחינת ויסע מלאך האלקים וכו' וילך מאחריהם. ופרש רש"י, שקבלו כל החצים ואבני בלסטראות של המצרים ואף - על - פי שמלאך האלקים, שהיא השכינה, קבלה החצים ועל - ידי זה נצלו ישראל ועברו הים בשלום, אף - על - פי - בן הארץ של החצים של המצרים הגיעו לישראל והזיק להם, כי המלחמה היתה גדולה למעלה ולמטה ברוחניות ובגשמיות, כמוכא. וכמו שנאמר (שמות יד, י), "והנה מצרים נוסע אחריהם", שראו שר של מצרים נוסע אחריהם לעזר. וכשראה השר, שהוא הם"ם, שישאל בורחים לתוך הים והים נבקע מפניהם והמים להם חומה, אז זרק להם החצים שהתגבר עליהם וזרק בהם ארץ חציו, שהם דעות זרות של פירות ועבודה זרה, שהיו בחינת ומרו על ים בים - סוף, שאמרו בשם שאנו עולין מצד זה וכו', וכמו שנאמר, "ועבר בים צרה", שגם אז נמצאו בישראל איזה פירות, שזרק בהם איזה דעות רעות שנמשך מבחינת החצים שזרק אחריהם. ומזה בא כל הנסיונות שנסו אבותינו את הקדוש - ברוך - הוא; בעגל ומרגלים וכו'.

והם עשרה נסיונות שנמשכו מהעשרה חצים שזרק אחריהם לתוך העשר חומות של מים הנ"ל ועדן לא נתרפאו מהם. ומזה באים כל החולאת של כנסת ישראל בגלותה, שצווקתה, "סמכוני באשיות רפדוני בתפוחים כי חולת אהבה אני". בחינת וידוע חלי, בחינת מכף רגל ועד ראש אין בו מתם פצע וחבורה וכו', שקבל אלו החולאת נמשכין מהעשרה מיני חצים שהם כלל כל הכחות של הקלפות וחילות היצר הרע שזוקקין ארם חציהם לנפשות ישראל, שמשם באין כל הכפירות והספקות והבלבולים והמניעות והתאוות רעות וכל המסכים והמפסיקים והמעכבים מלהתקרב לה' ותברך. הן כל אחד ואחד בפרטיות הן בכלליות ישראל מה שהגלות מתאריך כל כך, הכל נמשך מבחינת העשרה מיני חצים הנ"ל, בחינת פי חציך נחתו בי וכו', שצווק דוד המלך, עליו השלום, שהוא בחינת מלכות דקדשה בת מלך הנ"ל, בחינת כלליות נפשות ישראל. וזה בחינת (איכה ג, יב) דרך קשתו ויצובני כמטרה לחץ, שנאמר על כלל גלות ישראל, וזה בחינת בוננו חצם על יתר לירות כמו אפל לישרי לב. ולא היה אפשר להפת מלך לסבל צער כאב החצים שנמשחו בארסיים רעים ומרים מאד מאד, בפרט זמן רב כזה. אך ה' ותברך הקדים לה רפואה למכה מה שעזר לה לברח לתוך העשר חומות של מים שהם התורה, כי התורה היא עקר החיים והרפואה, כי תורת ה' תמימה משיבת נפש, מדרכי מיתה לדרכי חיים, כי כנסת ישראל שברחה לתוך מימי התורה, על - ידי זה יש לה כח לסבל על מרירות הגלות שהוא בחינת מרירות החצים. ואם לא היתה בורחת לתוך התורה לא היה לה כח לסבל כלל, אבל על - ידי התורה, אף - על - פי שהגיע אליה החצים גם לשם כנ"ל, אף - על - פי - בן לעת עתה יש לה כח לסבל על כל פנים על - ידי כח התורה שהוא עקר החיות בחינת פי היא חן, וה' ותברך גותן ליצף כח וגותן לה כח לסבל מרירות החצים על - ידי כח התורה, עד שסוף כל סוף יבוא הרופא האמת שהוא

זה שיש לו ב"ח בידיו וירפא אותה בשלמות בנ"ל. וזה בחינת שירת הים שנמשך מבחינת העשרה מיני נגינה הנ"ל:

וזהו (שמות טו, א) או ישיר משה. 'שיר' לא נאמר, אלא 'ישיר', מכאן שעתיד משה לשיר לעתיד לבא. כי אף - על - פי שאמרו או שירה עדן לא זכו להמשיך כל העשרה מיני נגינה בשלמות, לומר רפואת הבת מלך בשלמות, רק שהמשיכו קדשה והארה מעשרה מיני נגינה שם זכו לשירת הים, אבל עקר השיר בשלמות יהיה רק לעתיד בשיבוא משיח שהוא משה בעצמו, כי מה שהיה הוא שיהיה (קהלת א, ט) בידוע, בחינת או ישיר משה. 'או' דיקא ישיר משה בשלמות כל העשרה מיני נגינה, שאז יגמר רפואתה של הבת מלך שהוא בחינת השכינה וכנסת ישראל, כי אז יתער שיר חדש בחינת מזמור שירו לה' שיר חדש כי נפלאות עשה, שהוא בחינת שיר של נפלאות, שיר פשוט בפול, משלש ומרבע שיתער לעתיד. ועל - בן סימון, "ה' ימלך לעולם ועד", לשון עתיד, כי התגלות מלכותו, שהיו בחינת רפואת הבת מלך, שהיא מלכות דקדשה יהיה לעתיד שתתגלה מלכותו לעין כל בחינת והיה ה' למלך על כל הארץ. ואז יהיה השמחה והחדרה בשלמות בכל העולמות על - ידי שיתעוררו כל העשרה מיני נגינה שהם בחינת שמחה בנ"ל. וזה בחינת (תהלים צו, א) ה' מלך תגל הארץ, בחינת ישמחו השמים ותגל הארץ, ויאמרו בגוים ה' מלך. ואז יתקום זמרו אלקים זמרו זמרו למלכנו זמרו כי מלך כל הארץ אלקים וכו', כי עקר התגלות מלכותו יתברך בחינת רפואת הבת מלך הנ"ל הוא על - ידי זמרה ונגינה בחינת עשרה מיני נגינה הנ"ל, בחינת הודו לה' כנגור כנגל עשור זמרו לו שירו לו שיר חדש וכו'. וכן הרבה פסוקים שמבאר בהם התגלות מלכותו יתברך על ידי שיר ונגון וזמרה, שכל זה הוא בחינת עשרה מיני נגינה, שהם רפואת הבת מלך, שהוא בחינת התגלות מלכות דקדשה, דהיינו לידע כי לה' המלוכה:

ה) והנה בשתדקדק בדברי המעשה הנ"ל תמצא שדבר רבנו, זכרוננו לברכה, מארבעה דברים וכל אחד ואחד מהארבעה כלול מעשרה, והם, א. עשרה מיני חצאים. ב. עשרה מיני חומות של מים, שהם עשרה מיני צדקה. ג. עשרה מיני דפיקון, שהם עשרה קבין חכמה. ד. עשרה מיני נגינה שהם בחינת עשרה מיני חומות. (עין שם כל זה המעשה הנ"ל). ודעת לנבון נקל, שהם מרמזים על בחינת הארבעה עולמות אבי"ע (אצילות, בריאה, יצירה, עשיה) וכל הפחינות של הארבעה הבאתי לעיל, שהם בחינות ט"ו ת"א, שהם, טעמים, נקודות, תגין, אותיות, שהם בחינת ארבעה שמות ע"ב וכו' הנ"ל, שהם שרש הארבעה עולמות אבי"ע, אצילות, בריאה, יצירה עשיה, שהם בחינת הארבעה יסודות, אש, רוח, מים, עפר, שהם דומם, צומח, חי, מדבר (כמבאר בכתבים וכו'). וזה ידוע שכל אחד בפרימיות מהארבעה דברים הנ"ל; כל אחד ואחד כלול מעשר ספירות בידוע, כי עשיה בחינת אותיות בחינת שם ב"ן, שמשם יסוד העפר בבחינת דומם כלול מעשר וכן יצירה בחינת מ"ה, תגין וכו' וכן כלם. וזה בחינת הארבעה בחינות של עשר עשר המבארים בפעשה הנ"ל, כי עשרה מיני חצאים הם פעשיה, כי שם פעשיה עקר אחיזת הקלפות והסמרא אחרא בידוע שמהם כל החצאים המצרים להשכינה וכנסת ישראל בחינת מלכות דקדשה, בחינת

בת מלך הנ"ל. עשרה מיני חומות של מים זה בחינת יצירה, שהוא בבחינת מ"ה, שהוא בחינת יסוד המים וכו' (ובמבאר לעיל). עשרה מיני דפיקין זה בחינת בריאה שהוא בבחינת ס"ג, בחינת נקודות וכו' פנ"ל, כי העשרה מיני דפיקין הם בבחינת נקודות, כמו שאיתא בתקונים; ולזמנין דפיק וכו' כמו צירי וכו'. ולזמנין כמו שבא, או קמץ וכו', ענין שם. עשרה מיני נגינה זה בחינת אצילות שהוא בבחינת מעמים וכו' פנ"ל, כי מעמים הם בחינת עשרה מיני נגינה, בחינת נגינת הטעמים. נמצא, שארבע בחינות של המעשה הנ"ל הם הארבע בחינות מנת"א, בחינת ארבעה שמות הנ"ל וכו', הפולגים כל העולמות. ומכלם צריכין להמשיך כל התקונים הפולגים בהם, הכל כדי לרפאות את הבת מלכה להצילה ממלך זקן וכו', מכלכות הרשעה, כי עקר כל ההשתלשלות העולמות מראש ועד סוף הכל היה בשביל המלכות, בשביל לגלות מלכותו, פידוע:

1) נמצא, שעשייה בחינת עפר שם עקר אחיזת החצים הנ"ל, שהם בחינת התגברות הקלפות והספרא אחרא, ועל - בן כל מה שפמוך יותר לארץ נאחזו בו הזקמא ביותר. ועל - בן התולעים השורצים על הארץ שפמוכים לארץ ביותר מכל הפעלי חיים, כי שורצים ורומשים על הארץ ממש, ועל - בן כלם אסורים שאין בהם שום מין המתר באכילה, כי כלם אסורים משום שרץ השורץ על הארץ, 'השורץ על הארץ' דיקא, כי שם אחיזת הספרא אחרא ביותר, בחינת ונחש עפר לחמו, בחינת ועפר תאכל כל ימי חיך. ועל - בן משם כל העשרה מיני חצים הנ"ל פנ"ל ועל - בן כלם אסורים, אבל התולעים שבתלוש כל זמן שלא פרשו, שאינם בכלל השורץ על הארץ; על - בן הם מתרים, כי עקר האסור של התולעים הוא מחמת ש' שורצים על הארץ, ש' שם עקר אחיזת הספרא אחרא, בחינת החצים הנ"ל פנ"ל:

2) וזה בחינת פרשת קרבן - התמיד שאומרים בבקר שהוא לטהר ולתקן עולם העשייה פידוע, והעקר להכניע הקלפה שנקרא 'תולע', על - ידי בחינת עולת תמיד (כמו שמוכח בפנונות) כי שם בעשייה עקר אחיזת בחינת תולע הנ"ל, שהוא קלפה קשה מאד שמישם נשתלשלין כל התולעים שהם שורצים על הארץ, שהם תקף והמת העשייה שהכניעתם על - ידי הקרבנות, בחינת קרבן התמיד, בחינת עולת תמיד פנ"ל, כי הקרבנות גבהים מאד ויש להם פח לטהר תקף והמת העשייה (במבאר בכתבים). כי מבאר בהמעשה הנ"ל שזה היה לו פח כזה פידוע, שכשזורק חץ הוא יכול להחזירה וכו'. ועל - ידי זה היה לו פח לרפאות את הבת מלכה וכו', ענין שם. ולכאורה קשה למה הזכיר בהתפארותו זריקת החצים שזורק חץ ומחזירה, לא היה לו להזכיר כי אם מה שיכול להחזיר ולהוציא החצים, שזה עקר המעשה, שעל - ידי זה הוא רופא את הבת מלכה, כי מוציא ממנה את כל החצים שזרק בה המלך הנ"ל, אבל מה התועלת מזריקת החצים, שמוזכר שיכול לזרק חצים ולהחזירם? הלא טוב יותר שלא לזרק אותם כלל! אך גם בחינת זריקת החצים צריכים בשביל הרפואה, וזה סוד המתקנת הדינים בשרשן. ועל - בן אי אפשר להוציא החצים שזרק בה המלך הנ"ל, כי אם על - ידי שהוא לזרק בה חצים ויחזירם, ועל - ידי זה ממילא יוציא ויבטל כל החצים הרעים שזרק בה המלך הנ"ל, כי החצים של מלכות הרשעה הנ"ל, שהם התגברות הקלפות, כלם נמשכין מתקף הדינים פידוע ואי אפשר להוציאם ולבטלם, כי אם על -

ידי המתקת הדינים, והדינים אי אפשר להמתיק בי אם בשרשן כנ"ל. ועל - בן זה הפעל פח הנ"ל
שעוסק ברפואת הבת מלך הנ"ל אי אפשר לו לרפאותה כי אם על - ידי שהוא יזרק לה חצים
שהם בחינת שרש הדינים. אבל אלו החצים בחינת דינים אינם מויקים לה, אדרבא, על - ידי זה
דיקא הוא ממתיק כל הדינים בשרשן ומוציא ממנה כל החצים שזורקו לה ורופא אותה. וזה
בחינת שחיטת הקרבנות שמטהרין העשיה ש שם אחיות העשרה מיני חצים רעים הנ"ל, כי הרב
וסבין של שחיטה הוא בחינת תקף הדין שמשם נשתלשל אחיות הסטרא אחרא, שהם בחינת
החצים הנ"ל, שהם בחינת חרבון של עשו, בחינת ועל חרבך תחיה. ועשו נקרא על שם עשיה, כי
הוא תקף והמת העשיה, כי חרב וחצים הם בחינה אחת, כמו שנאמר (משלי כה), "מפיץ וחרב
וחץ שגזו וכו'". וכן בקדשה אצל ה' יחברך כתיב, "אם שנותי ברק חרבי ותאחו במשפט ידי".
ופרש רש"י, בשר ודם זורק חץ ואינו יכול להחזירה, אבל הקדוש - ברוך - הוא זורק חץ ומחזירה.
ורבנו זכרוננו לברכה, הביא שם זה הפסוק לענין המעשה הנ"ל, ענין שם. נמצא, שחרב וחץ הם
בחינה אחת, הינו שעל - ידי שחיטת הקרבנות בחרב וסבין שהם בחינת חצים בחינת תקף הדין
דקדשה כנ"ל, על - ידי זה מוציאו מהבהמה כל החצים דסטרא אחרא שהם כל התערבות הרע,
שהוא תקף רוח הבהמיות, שנאחו בה. ועל - ידי החרב של שחיטה ממתיקין הדינים בשרשם
ומוציאים ממנה כל הרע, ומבררין רוח האדם מרוח הבהמה הטוב מהרע על - ידי בחינת זריקת
החצים והחזרתן הנ"ל, שזהו בחינת השחיטה כנ"ל. ועל - בן עקר השחיטה בהולכה והבאה, כמו
שאמרו רבותינו זכרוננו לברכה, שעור סבין, כדי שיליך ויביא, כי עקר השחיטה בבחינת הולכה
והבאה, בחינת זריקת החצים והחזרתן שהוא בחינת המתקת הדינים בשרשן כנ"ל:

וזה בחינת מה שאמר רבנו, זכרוננו לברכה, בהתורה תקעו תוכחה (סימן ה, לקומי תנינא)
מענין הפעל פח שמתפלל בכונה תפלה בבחינת דין, ועל - ידי זה דיקא הוא מוציא מהסטרא
אחרא כל מה שבלעה מהקדשה, על - ידי שהיה התפלה בבחינת דין וכו'. ענין שם, הינו כנ"ל, כי
בשהתפלה בבחינת דין, על - ידי שנתקלקל הרחמנות והתגבר תאות נאוף וכו', אוי הסטרא
אחרא בולעת את התפלה. וכשהסטרא אחרא מתגברת זה בחינת החצים הנ"ל שזורקו להשכינה,
בכובול, ואז צריך זה הפעל פח להתפלל דיקא תפלה בבחינת דין שמי שם יניקת הסטרא אחרא
ועל - בן זאת התפלה הוא גם בן בחינת חצים, אבל דיקא על - ידי זאת התפלה בבחינת דין של
הפעל פח, הוא חוזר ומוציא כל החצים מהשכינה - מפת המלך הנ"ל, כי דיקא על - ידי זאת
התפלה בבחינת דין של הפעל פח הוא מכניע ומכבול הסטרא אחרא ומוציא בלעה מפיה, שעל -
ידי זה יוצאין ונתבטלין החצים שזרקו להבת מלך, שכל זה הוא בחינת המתקת הדינים בשרשן
וכנ"ל. וענין במקום אחר מבאר שזהו בחינת שחיטה, שהוא בבחינת התפלה, בבחינת דין של
הפעל פח, הינו כנ"ל (וענין עוד מזה לקמן, אם ירצה ה')

ח) וזה בחינת דנים ונחבים אין טעוין שחיטה ולמדו רבותינו זכרוננו לברכה מפסוק, "וכל
נפש חיה הרומשת במים וכו' ולכל נפש השורצת וכו'"; שחנבים אתקשו לדגים, ועל - בן אין
טעוין שחיטה. כי ענין המבצר של מים הנ"ל במעשה הנ"ל יש לרמוז שזה סוד החכמה

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

והשכל שיש בחלל הפנוי שנתהנה על - ידי הצמצום פירוע, ובתחלה צריך שתענין היטב בתורה בא אל פרעה (בסימן סד, לקומי חלק א). וענין עוד מה שמצאתי מכתב יד רבנו, זכרנו לברכה בעצמו שכתב התורה הנ"ל בלשונו הקדוש בעצמו. וזה בחינת המבצר של מים הנ"ל, כי מבאר שם בהמעשה הנ"ל בזה הלשון, כי יש מבצר של מים ושם הם עשר חומות זו לפנים מזו וכלן של מים, וגם הקרקע שהולכין עליה שם בתוך המבצר הוא גם - כן של מים. וכן יש שם אילנות ופרות הכל של מים. ויפי המבצר וגדל החדיש של זה המבצר אין צריכין לספר, כי בודאי הוא חדיש גפלא מאד, מאחר שהוא מבצר של מים. ולכנס בתוך זה המבצר אי אפשר, כי יהיה נטבע במים מי שיכנס בו, מאחר שהוא בלו של מים. והבת מלכה הנ"ל ברחק לשם וכו', ענין שם. וכל זה יש לרמוז שהוא סוד חלל הפנוי שצמצום אורו משם, שעל - ידי זה נדמה שאין שם אור החכמה והשכל, ועל - כן באמת אי אפשר למצוא שם אלקותו על - ידי שום חכמה ושכל, אבל באמת גם בהחלל הפנוי בעצמו יש אורו ויתברך שהוא חכמה ושכל, רק שזה השכל הנעלם והנסתר בבחינת הצמצום של החלל הפנוי אי אפשר להשיג ולהבין עתה עד לעתיד לבא שיתגלה שהחלל הפנוי הוא כהוא קמצא דלבושיה מניה וביה, שזהו בחינת וענתה כי צדקתי ביום מחר וכו'. בחינת צדק לבשתי וכו' (ענין שם כל זה היטב). נמצא, שבאמת גם הצמצום בעצמו שהוא החלל הפנוי גם הוא בחכמה נעשה כמו כל הבריאה בעצמה שגששית בחכמה בחינת פלם בחכמה עשית, רק שאי אפשר להבין בזה העולם זה השכל אך באמת יש גם להחלל הפנוי אורו ויתברך שהוא אור החכמה. ואף - על - פי - כן הוא פנוי כדי שיהיה מקום להבריאה. זה הדבר אי אפשר להשיג עתה בשכל אנושי בשום אופן עד לעתיד (כמבאר שם היטב, ענין שם):

וזהו בחינת העשר חומות של מים הנ"ל, כי מים הוא בחינת חכמה ושכל, בחינת ומלאה הארץ דעה את ה' במים לים מכסים. ושם בבחינת המים, הנינו בבחינת החכמה והשכל האמת שיתגלה לעתיד, שם מבצר של מים שהם עשר חומות של מים וכו', שהם בנינים גפלאים ונוראים וגן ופרות וכו'. והכל של מים. וזה אי אפשר להבין בשכלנו כלל איך בונין בנינים מהמים בעצמן, אך זהו בעצמו בחינת הנ"ל, בחינת חלל הפנוי הנ"ל, שבאמת יש בו שכל והכל נהנה מן השכל שהוא בחינת מים, דהינו שכל הבריאה וכל הצמצום של הבריאה שהוא חלל הפנוי, הכל נהנה בחסדו ויתברך, שהוא בחינת מים, רק שאי אפשר להבין זאת. וזהו בחינת המבצר של מים הנ"ל שיש בו עשר חומות וכו' וכלן של מים, כי מים בחינת השכל הנ"ל. ועשר חומות מרמזין על כלל הבריאה שנגברא בעשרה מאמרות, שהם בחינת עשרה תקונין, בחינת עשר ספירות, וכל אלו העשרה תקונין, עשר ספירות, עשרה מאמרות, שהם כלל כל הבריאה. לא היה באפשר להוציאם ולגלותם כי אם על - ידי הצמצום של חלל הפנוי, כי אם לא כן, לא היה מקום להבריאה כנ"ל. ואף - על - פי - כן באמת לאמתו גם שם בהחלל הפנוי בעצמו יש שכל ודעת. נמצא, שאינו פנוי רק שאי אפשר להבין זאת כנ"ל. נמצא, שכל הבריאה בלה וכל הצמצום של החלל הפנוי, הכל נהנה מן המים בעצמן שהם בחינת השכל, אך שאי אפשר להבין זאת בשכל. ועל - כן באמת זה המבצר של מים הוא

חדוש נפלא ואין שום אדם שיוכל לכנס בו כי יהיה נמבע במים שאין להם סוף, כי בודאי אין מי שיוכל לכנס בתוך החלל הפנוי הנ"ל, לחקר בזה השכל כי יהיה נמבע שם, כי על זה נאמר, "כל באיה לא ישובין". (כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל). ועל - בן גם הבריאה בגשמיות, הכל נתהוה מן המים, כי ה' ותברך ברא המים תחלה לכל הבריאה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, מתחלה היה העולם מים במים, ואחר כך ברא כל הבריאה בזה מן המים, כמו שנאמר, "יקוו המים וכו' ותראה היבשה וכו'". נמצא, שהעפר בעצמו נתהוה מן המים ואחר כך ברא מן העפר כל תולדות הארץ. נמצא שהכל נתהוה מן המים, כי הארץ והעפר בעצמו נתהוה מן המים כנ"ל, וכמו שנאמר, "לרקע הארץ על המים". וכל זה מרמז שהכל נתהוה ונשתלשל מבחינת העשר חומות של מים הנ"ל שהם שרש כל הבריאה בזה שנתהוה בחכמה בתוך הצמצום, שצמצום אור חכמתו לצדדין והחכמה הוא בחינת מים כנ"ל. וכאמת גם הצמצום בעצמו הוא ממים, כי גם בהצמצום נעלם ונסתר חכמה ושכל, רק שאי אפשר להשיגו. נמצא שהכל מן המים, שכל הבנינים שהם כלל הבריאה עם כל הצמצומים הכל ממים, כי הכל מן החכמה והשכל רק שאי אפשר להשיג זאת, כי אסור לחקר בבחינת חלל הפנוי כנ"ל:

ועל - בן בזה העולם הגשמי עקר הבריאה הוא על יסוד העפר הגשמי, כי האדם הבעל בחירה שהוא העקר, שבשכילו נברא הכל הוא נברא על הארץ דיקא, כי הכרח לצמצם המים עד שיהיו נעשים עפר גשמי כדי שיוכל האדם וכל הנבראים להתקיים עליו, כי במים אי אפשר להאדם לכנס, כי שם הוא סוד השכל של הצמצום הנ"ל, שלא יתגלה עד לעתיד שיתקיים, "ומלאה הארץ דעה את ה' במים לים מכסים", 'במים לים מכסים' דיקא, הינו שהדעת יתגלה ממש כמו המים המכסים את הים שיש בהם בחינת עשר חומות של מים שהם נמשכין מסוד השכל של הצמצום של חלל הפנוי כנ"ל. ולעתיד יתגלה זה הדעת, כי ידעו את ה' בשכל נפלא שאף - על - פי שצמצום אורו לצדדין כדי שיהיה מקום לבריאה, אף - על - פי - כן לית אתר פנוי מניה והוא ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין וכו', כי ישיגו השכל של החלל הפנוי, וכל הדעת הנה יתמלא הארץ במים לים מכסים דיקא, הינו שידעו שכל זה הוא כמו המים המכסים על הים שיש שם עשר חומות שעד הנה לא נתגלו בעולם ואז ישיגו אותן העשר חומות. וכמו השגות אלו העשר חומות שהם בחינת מים המכסים על הים, כמו כן יזכו לדעת את ה', כי הכל בחינה אחת כנ"ל, כי כל זמן שאין נתגלה השכל של החלל הפנוי אי אפשר לדעת את ה' בשלמות. ועל בן עתה עקר חיותנו הוא האמונה שמכניסין בנו הצדיקים האמתיים שהם מקבלין הארת הדעת ממש מהשכל שיתגלה לעתיד, אבל לעתיד יתגלה זה הדעת והשכל אך גם בהחלל הפנוי נעלם אורו ותברך, ואז יתישבו כל הקשיות והספקות והבלבולים שקשה על ה' ותברך, אפלו הקשיות שנמשכין מהחלל הפנוי (כמבאר בהתורה בא אל פרעה הנ"ל, ענין שם היטב):

ועל - בן מדקדק היטב הפסוק, ומלאה הארץ דעה את ה' במים לים מכסים דיקא, כי הדעת הוא ממש בבחינת המים על הים שהם סוד העשר חומות של מים שהם סוד השכל של החלל

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

הפנוי שיתגלה לעתיד כנ"ל. וכל העשרה מיני חצים הנ"ל נמשכין מבחינת שבירת כלים שממש נתהוו הקלפות שהם בחינת כל החצים הנ"ל. ועקר השבירה היה בבחינת שם ב"ן שהוא בחינת עפר. ומיום הוא בחינת שם מ"ה החדש שמו. שם התקון כנ"ל, ועל - בן שם העשר חומות של מים שהם סוד השכל של החלל הפנוי שיתגלה לעתיד שהוא בחינת התקון, כי עקר השבירה היתה מחמת גדל העולם, שנתעלם סוד השכל של הצמצום שמו. שם תקף הדיון ועל - ידי זה התגברו הדינים שהם בחינת הסינים שהיו בהכלים ועל - ידי זה לא יכלו לסבל האור, כי היה רב מכחם. ועל - ידי זה נשברו ומשם נתהוו הקלפות, אבל לעתיד שיתגלה השכל של הצמצום של החלל הפנוי ותתקן השבירה לגמרי ותבטל כל הקלפות. נמצא, שגם הקשיות הנמשכין מרובי אור, משבירת כלים, גם הם עקר פחם ויניקתם היא מבחינת חלל הפנוי, הינו מהקשיות הנמשכין מחלל הפנוי שאי אפשר לישבן. כי עקר התהוות הקלפות שנעשו מהשבירה, עקר התהוותם וכחם מהתחלת הצמצום שהוא שרש הדיון (והבן כל זה היטב). וענין היטב בכתבי האר"י ותמצא הדברים מבארים אם עיני שכל לך. וכן רואין פחיש בענין הקשיות שכלם תלויים ונסככים זה בזה, שגם הקשיות שאפשר לישבן מהקלפות שנתהוו מהשבירה גם הם נשרשים ונסככים בהקשיות של החלל הפנוי שאי אפשר לישבן, ועל - בן אסור לכנס פתירות כלל, כי אפלו הקשיות שאפשר לישבן וכול בהרף עין לכנס מהם להקשיות שאי אפשר לישבן, כי הכל תלוי זה בזה, כי גם הקלפות שנתהוו מהשבירה עקר שרשם וכחם מתחלת הצמצום של החלל הפנוי כנ"ל. כי אם לא היה נעלם סוד הצמצום, לא היה שום התהוות הקלפות כלל כנ"ל. ועל - בן לעתיד שיתגלה סוד השכל של הצמצום באמת יתבטלו הקלפות לגמרי ותקום בלע המות לנצח ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ וכנ"ל. וזה בחינת שם מ"ה החדש שהוא בחינת עולם התקון הנמשך מבחינת עתיד, שעקר שלמות התקון יהיה גשלים רק לעתיד, אבל אף - על - פי שבכר התחיל התקון בשעת התהוות הבריאה כמובן בפחכים, שזהו בחינת סוד שם מ"ה החדש שהמשך לתקן הכלים ומשם נתהוו כל האצילות וכל הבריאה כלה, אך אף - על - פי - בן עדין נשארו כמה ניצוצין בתקלפות בשביל הבחירה שלא ישלמו להתברר עד ביאת המשיח:

ומחמת אלו הניצוצות שלא נתבררו עדין שהם בחינת שבירי כלים שלא נתתקנו עדין בשביל הבחירה מחמת שבהם לא האיר עדין בשלמות השכל של החלל הפנוי שזה עקר התקון כנ"ל. מחמת זה יש עדין אחיות הקלפות שהם הקשיות והכפירות של כל המחקרים, שממש עקר פח הוצר הרע (כמבאר אצלנו כמה פעמים) ומשם כל העשרה מיני חצים הנ"ל שנמשכין משבירת כלים שלא נתבררו עדין כנ"ל. ועל - בן אף - על - פי שבכחה הפת מלך לתוך עשר חומות של מים שהם בחינת התקון כנ"ל, אף - על - פי - בן הגיע אליה לשם כל העשרה מיני חצים שיש להם פח מהדינים שלא נתבררו עדין כנ"ל. ובזה אנו עוסקין כל ימינו לברר הטוב מהרע, לברר ולתקן שארי הניצוצות הנ"ל, כדי להוציא החצים מהפח מלך ולרפאותה, כי כל אחד לפי עוונותיו, חס ושלום, בן נותן פח בשבירי כלים ומתגברים החצים בהשבירה כבכול, חס ושלום, בבחינת כי חציו נחתו כי בחינת דרך

קשתי ויצבני כמטרה לחץ, הנאמר בעת הגלות שהיה על - ידי עוונות ישראל. ועל זה נאמר, "והוא מחלל מפשעינו מדבא מעונותינו וכו' איש מכאובות וידוע חל"י, הנאמר על נשמת משיח דסביל מרעין ומכתשין, שהוא מלכות דקדושה בחינת בת מלך הנ"ל שסובלת פאבים וענויים וכו' מעשרה מיני חצים הנ"ל. וכן להפך כל אחד בפני השוכנתו וכפי מעשיו המוכים בן הוא מוסף פח בהצדיק העוסק ברפואת הבת מלך להוציא ממנה כל החצים ולרפאותה. וכל זמן הגלות נאמר על השכינה וקנסת ישראל, "כי גדול פנים שבך מי ירפא לך". וכתיב, "הצדי אין בגלעד אם רופא אין שם, כי מדוע לא עלתה ארוכת בת עמי", וכתיב, "כל ראש לחלי וכל ללב דני מפה הנל ועד ראש אין בו מתם פצע וחבורה וכו'", הכל מחצים הנ"ל. ולעתיד יתקיים, "מחצתי ואני ארפא"; במה שמוחז הוא רופא. בכחינת ותאחו במשפט יד, הנאמר שם בענין שהוא מה שזורק חץ ומחזירה, שעל - ידי זה הוא רופא הבת מלך בנ"ל, שזהו בחינת המתקת הדינים בשרשן בנ"ל:

(ט) וכל התורה והמצוות, הכל בשביל לבקר הניצוצות שנשארו משברי כלים בידוע, שעל - ידי זה מוציין החצים מהבת מלך בנ"ל. וזהו בחינת שחיטה שהוא בחינת המתקת הדינים בשרשן בנ"ל, שזהו בחינת מה שהבעל פח הנ"ל זורק חץ ומחזירה בנ"ל. ועקר המתקת הדינים בשרשן הוא על - ידי בחינת הנ"ל, הינו על - ידי שממשיכין הארה מעולם התקון, מהשכל של סוד הצמצום שתתגלה לעתיד, שעל - ידי זה נמתקין כל הדינים בשרשן. כי עקר כל הדינים שרשן מתחלת הצמצום בידוע שם - שם נשתלשלו ונתהוו כל הדינים עד שלפעמים נתהוו מהם דינים קשים על - ידי התגברות הקלפות שנתהוו משברי כלים. ובשרוצים להמתיק הדינים אי אפשר להמתיקם כי אם בשרשם, דחינו שצדיכין לעלות לשרש הדין שנמשך מתחלת הצמצום של חלל הפנוי ומי שיכול לבנם לשם, כגון, צדיקי הדור הגדולים במעלה שהם בבחינת משה, הם יכולים להמתיק כל הדינים בשרשם, כי עקר פח הדינים הוא ממה שנעלם השכל של חלל הפנוי, כי עקר כל הדינים הוא מהסתרת הדעת, כי הדעת בחינת רחמים, והסתרת הדעת בחינת דינים (כמו שמבאר בדברי רבנו, זכרונו לברכה, במה פעמים). ועקר כל הסתרת הדעת שבעולם נמשך מהסתרת הדעת שבהלל הפנוי ומשם אחיות כל הדינים והקלפות והקשיות. ועל - בן מי שיכול לבנם לתחלת הצמצום של החלל הפנוי וידוע ומשיג שגם שם נעלם ונסתר ה' יתברך וממשיך הארה מהדעת והתקון שיתגלה לעתיד, על - ידי זה מילא נתבטלון ונמתקין כל הדינים שהיו יונקים מזה הצמצום וההסתרה, מאחר שנתגלה שגם שם נמצא ה' יתברך וזהו בחינת המתקת הדינים בשרשן, הינו על - ידי תחלת הצמצום שהוא שרש כל הדינים על - ידי שידוע שגם שם נעלם ה' יתברך, שעל - ידי זה נתמתק הכל בנ"ל:

(י) נמצא, שעקר בחינת השחיטה הוא בחינת המתקת הדינים בשרשן, שממשיכין ומעוררין שרש הדין שהוא תחלת הצמצום, שזהו בחינת חרב והסבין של שחיטה. ומאחר שאנו מקימין מצות ה' יתברך בחרב הזה ושוחטין באשר צונו, נמצא שאנו מגלין שגם בתקף הדין בבחינת חרב

וסבין גם שם נעלם ונסתר חכמתו ורחמנותו, כי באמת לאמתו השחיטה היא רחמנות גדול על הפעל חי, כי הוא עקר תקונו לנצח. ועל - בן על - ידי מצות שחיטה אנו ממתיקין הדינים בשרשן ומבדרין הטוב מהרע - רוח האדם מריח הבהמה, שהוא בחינת העדר הדעת, בחינת סניגי הדינים; מבדרין אותן וממתיקין ומתקנים אותם על - ידי הסכין של שחיטה בבחינת המתקת הדינים בשרשן כנ"ל. ועל - בן דגים וחגבים אין טעונון שחיטה, כי דגים וחגבים שרשם בבחינת התקון שיתגלה לעתיד, על - בן אין טעונון שחיטה, כי דגים גדלים בפנים ששם הם בחינת העשר חומות של מים שהם בחינת התקון שיתגלה לעתיד כנ"ל. ועל - בן הצדיקים נמשלו לדגים, כי הצדיקים הם בחינת משיח (כמו שבאר רבנו, זכרנו לברכה, במקום אחר). בחינת עולם התקון שממשיכין בכל דור תקונים נפלאים בבחינת התקון שיתגלה לעתיד שהוא בחינת העשר חומות של מים כנ"ל. ועקר קיום החומות של מים הם בזכות וכח מצות צדקה (כמבאר בהמעשה הנ"ל). ועל - בן סימני דגים; סנפיר וקשקשת ועקר הוא קשקשת, כי כל מה שיש לו קשקשת וכו', כי קשקשת בחינת צדקה, בחינת נילבש צדקה כ- שריון, בחינת שריון קשקשים, (כמבאר היטב לעיל בהלכות דגים, ענין שם). כי צדקה הוא השכל של החלל הפנוי שיתגלה לעתיד שהוא כהוא קמצא דלבושיה מנייה וביה, בחינת וענתה כי צדקתי וכו'. בחינת צדק לבשתי וכו' וכמבאר היטב בהתורה בא אל פרעה, ענין שם. ועל - בן צדקה הוא בבחינת החומות של מים שהם בחינת התקון שיתגלה לעתיד, שזהו בחינת צדקה כנ"ל. וכן מבאר לעיל בהלכות דגים, שצדקה היא בחינת מים, ענין שם היטב, כי שך לכאן, כי צדקה בחינת חומות של מים, בחינת עולם התקון שהוא השכל של החלל הפנוי שיתגלה לעתיד, שהוא בחינת צדקה, בחינת צדק לבשתי וכו' כנ"ל. ועל - בן גם חגבים נמשלו לדגים ופטורים משחיטה, כי גם חגבים הם בבחינת התקון שיתגלה לעתיד שהצמצום הוא כהוא קמצא דלבושיה מנייה וביה (כמבאר בהתורה בא הנ"ל), שזהו בחינת הנני מביא מחר ארבה בנגבך. ועל - בן חגבים אתקשו לדגים ופטורים משחיטה, כי שרשם בבחינת התקון שיתגלה לעתיד, על - בן בודאי אין טעונון שחיטה, כי עקר השחיטה הוא בבחינת המתקת הדינים בשרשם להמשיך התקון מהשכל שיתגלה לעתיד בתחלת הצמצום וכו' כנ"ל. ומאחר שדגים וחגבים הם בעצמן נמשכו מבחינה זאת, על - בן אין טעונון שחיטה:

יא) וזה שכתב שם רבנו זכרנו לברכה, בהמעשה הנ"ל, שהחומות של מים עומדין על - ידי הרוחות, ענין שם. וכן עקר רפואת הבת מלך על - ידי העשרה מיני נגינה שזוכה להם זה שיכול לעשות בידו משקל לכל העשרה מיני רוחות, וענין שם, כי החומות של מים שהם בחינת השכל של החלל הפנוי זה אי אפשר להשיג כי אם על - ידי בחינת נגינה (כמבאר היטב בהתורה בא הנ"ל), שעקר התקון על ידי נגינה, שזהו בחינת אז ישיר משה, בחינת תבואי תשוריי מראש אמנה וכו' (ענין שם כל זה היטב):

כי באמת כל הארבע בחינות המבארים בהמעשה הנ"ל שהם ארבע בחינות טנת"א (מעמים, נקדות, תגין אותיות) וכו', הכל תלוי זה בזה ועולין ונתתקנון זה על - ידי זה כמובן בהמעשה הנ"ל שברחה מהחצים לתוך החומות מים, והחומות של מים בעצמן עומדים על - ידי הרוחות שהם

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

בְּחֵינֵת רוּחַ הַדְּפָק וְרוּחַ נְגִינָה, כִּי רוּחַ הַנְּגִינָה מְחַיֶּה רוּחַ הַדְּפָק (כְּמוֹ שְׁמֹבְאָר בְּלִקְוֵי תַנְיָנָא), כִּי
גַם הָאֲרֵבֶּע בְּחֵינֵת מְנַת"א, הַכֹּל תְּלֹי זֶה בְּזֶה וְנִמְשָׁךְ זֶה בְּזֶה, וְעַקֵּר תְּקָלִית שְׁלֵמוֹת הַתְּקוּן עַל - יְדֵי
בְּחֵינֵת טְעָמִים, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת נְגִינַת הַטְּעָמִים, שֶׁהוּא שְׂרֵשׁ הַכֹּל וְהוּא תְּקוּן הַכֹּל (כְּמוֹכֵן בְּכַתְבֵי
הָאֲר"י ז"ל וּבְהַמְעָשָׂה הַנ"ל), וְהֵבֵן כֹּל זֶה הַיֵּטֵב:

מתוך ספר היקר זה ינחמנו להרב בזנסון שליט"א עמ' 511-512

תמימות. אכן, קבלת האיגרת מיד המלך, והאמונה בה, קשורים למידת התמימות, וכאן כל
המבחן בדור הזה המלא ספקנות, התחכמויות וציניות. אולם הרבה כבר זכו ורכבות עוד יזכו,
פשוטי ישראל אשר יחזיקו מעמד גם בשיא סערת הכפירות, ורק בלי ליצנות...

ומי לנו תם כהתם, אותו הסנדלר שהאמין בכל, רק בלי ליצנות. כי שם מספר רבינו איך שהיו שני
בנים אחד חכם מחוכם וחברו, תם ביותר... וההבדל ביניהם היה כל כך בולט שאפילו המלך
שמע עליהם ורצה לראותם. ועכשיו מספר איך ששלח להם מכתבים ואיך כל אחד קבל את
האיגרת שלו.

הבה נשמע כמה מילים אודותיו כי הם קשורים לנושא. (הקטעים צוטטו כאן כדי שהקורא יוכל
להשוות ביניהם ולהוציא מזה רמזים יקרי ערך.)

"...ונסעו השלוחים ובאו לשם ונתנו האגרות להם: החכם-להחכם, והתם-להתם.

והתם, תכף שהגיע לו האגרות, אמר להתם השליח שהביאו: הלא איני יודע מה כתוב בו;
קרא אותו לפני! השיב לו: אני אספר לך בעל-פה מה שכתוב בו שהמלך רוצה שתבוא
אליו! שאל תיכף: רק בלי ליצנות! השיב לו: בודאי אמת, בלי ליצנות ונתמלא שמחה תכף
ורץ ואמר לאשתו: אשתו, המלך שלח בשבילי! ושאלה אותו: על מה ולמה? ולא היה לו
פנאי להשיבה כלל, ותכף נודרו בשמחה והלך ונסע עם השליח תיכף ונכנס וישב בתוך
העגלות-צב ומצא שם הבגדים הנ"ל ושמח יותר ויותר...

[...]

והחכם הנ"ל, כשבא אליו האיגרת מהמלך כנ"ל, השיב להחכם שהביאה: המתן ולין פה,
ונדבר ונתיישב. לערב עשה עבדו סעודה גדולה בתוך סעודתו נתחכם החכם בחכמתו
ופילוסופיה שלו, וענה ואמר: "מה זאת, שהמלך כזה ישלח אחרי, עבד שפל בדרך כמוני,
ומה אני, שהמלך ישלח אחרי?! הלא מלך כזה שיש לו ממשלה וגדולה בון, ואני שפל ונבזה
כנגד מלך גדול ונורא כזה, ואיך יתיישב זאת בדעת, שמלך כזה ישלח עבד שפל כמוני? אם
אמר בשביל חכמתי, מה אני כנגד המלך? וכי אין להמלך חכמים? וגם המלך בעצמו בודאי
חכם גדול, ומה הדבר הזה, שהמלך ישלח עבדו?"

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידיים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

וישתומם על זה מה מאד ענה ואמר זה החכם (היינו החכם הראשון לחכם השליח): "תרע מה שאני אומר דעתי, שבחכרה הדבר מוכן ומכורה, שאין מלך בעולם כלל, וכל העולם מועים בשמות הזה, שסוברים, שיש מלך וראה והבן, איך אפשר זאת, שכל בני-העולם ימסרו עצמן לסמוך על איש אחר, שהוא המלך? בודאי אין מלך בעולם כלל!"

השיב החכם השליח הנ"ל: "הלא אני הבאתי לך איגרת מהמלך?"

שאל אותו החכם הראשון הנ"ל: "האמת בעצמך קיבלת האיגרת מיד המלך בעצמו ממש?"

השיב לו: "לאו, רק איש אחר נתן בידי האיגרת בשם המלך."

ענה ואמר: "עתה ראה בעיניך, שדברי בני, כי אין מלך כלל..."

מן הקטעים הללו יוצא לנו תיאור מעולה להבדלים הקיימים בין התגובות. התמימים שמקבלים את האיגרת לפי תומם כיון שהדבר נמסר מפי שליח נאמן, אינם מעוניינים כל כך במחקרים והוכחות... לעומתם, חברת המתוחכמים המתגוללים בתוך תאוותיהם וגאוותם, כיון שהבשורה נוגעת במצפון שלהם, חייבים הם כדי להשתחרר מכך לכפור מכל וכל ואפילו במלך.

לדעתנו, אין אצל רוב האנשים היום או שחור או לבן או תם או חכם אלא כולנו גם וגם חכם ותם - דבר המוביל אותנו לקונפליקט מסוים.

כדי לעזור לכל מי שרוצה להגביר את הצד התמים שבו כנגד הצד המתוחכם – החל מעצמנו, כתבנו את הספר הזה.

יהי רצון שיועיל באמת ויציל כמה נשמות מן ההתחכמויות, ואשרי תמימי דרך, ההולכים בתורת ה'.

הסכמת רבים. הקושי לקבל רעיון אשר כנגדו חולקים רוב האנשים ובפרט אם הרוב הזה נקרא 'כשרים', הוא מן הנטיות הטבעיות שעליהם חייב כל איש אמת להתגבר.

כל שכן אם הקדוש ברוך הוא בעצמו עמד וגרם לקושי הנזכר (לצורך הבחירה החופשית, כמו שנראה בקרוב), שאז נצטרך בוודאי התגברות כפולה ומכופלת.

שמעו נא לדברי רבינו בנושא, וממנו תבינו איזה אומץ נדרש כדי לעמוד בבדידות הצדק:

"דע שבשקדוש ברוך הוא מסתכל בנשמה שתוכל להחזיר בני אדם בתשובה ולעשות גרים, אזי הוא יתברך בעצמו כביכול מבקש ורואה שיהיה מחלוקת עליו, כי אין מקבלין גרים לימות המשיח ולא בימי שלמה' (יבמות כד) משום שולחן מלכים, כי אז אינן מתגיירין מאהבה, רק מחמת שרואין גדולת ישראל. ועיקר הגרים הוא בשמתגיירין בעת שישראל

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

סחופים בעוני ודוחק, כמו שכתוב (ישעיה נ"ד): "מי גר אתך, בעניותך" וכו': ועל בן בהכרח שיחיה מחלוקת על מי שמחזיר בני אדם למוטב ומגנייר גרים, כדי שלא יהיה לו שום שלוח, כי אז מי שמתקרב אליו הוא באמת. ואזי יכול לגייר גרים באמת לא משום שלום ונחת כנ"ל. (ליקוטי מוהר"ן א' רכ"ח)

הרי לנו סיבת הסיבות וגם נוכל לנמק מכאן סנגוריה ולימוד זכות על אלה שלא זכו לעמוד במבחן...

שיח שרפי קודש עמ' סט א-רמז

פעם בל"ג בעומר אמר רבינו: "שם במירון שמחים, אולם יכול מאוד להיות, שרבי שמעון נמצא כאן!..." "דארט אז מירון, רבי שמעון קער גאר זיין דא!..."

שיח שרפי קודש ח"ב עמ' יט א-עה

רבינו אמר: "מה שצדיקים אחרים פועלים בעבודתם מראש השנה עד הושענא רבא פועל אני בלילה הראשון של ראש השנה. "וואס אנדערע צדיקים פועלן פון ראש השנה ביז הושענא רבא פועל איך די ערשטע נאכט פון ראש השנה".

שיח שרפי קודש ח"ב עמ' כה א-קג

כשצויה רבינו למוהרנ"ת לחדש חידושין בתורה, אמר לו: "כשתכתוב בענין אמונה ובענין הצדיק, הרץ את עמך, וכתוב מה שיותר "זאלסט צו לאזן די פען און שרייבן וואס מער".

שיח שרפי קודש ח"ב עמ' לו א-קלב

כשבא רבי יודל לשמחת הברית של רבי שלמה אפרים, בן רבינו, היה לכוש בכגד חדש. כשראהו רבינו, פנה אליו בשמחה ואמר לו: "עם הבגד הזה עוד תקבל פני משיח!" אחר כך בשנפטר הילד, אמר רבינו: "משיח כבר לא יבוא עד מאה שנה ודאי..." משיח וועט שוין נישט קומען ביז הונדערט יאר אוודאי... שאלו רבי יודל: "הרי אמרתם לי, שאקבל פני משיח עם הבגד הזה?" ענה לו רבינו: "כך אמרתי אן, והיום אומר אני אחרת..." "אזוי האב איך דעמאלט גיזאגט, היינט זאג איך אנדערשט!"

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

שיח שרפי קודש ח"א עמ' ר"ל תקכג

מגילת סתרים השני נאמר אחר פטירת הילד הקדוש, רבי שלמה אפרים ז"ל, בעת שהתאוננה זוגתו של רבינו ז"ל בפני מוהרנ"ת ורבי נפתלי, מדוע נתן והניח רבינו שיסתלק הילד... ולא הגן עליו בתפילתו, ורבינו שמע זאת ממנה ואמר: לה חבל וכואב מפטירת הילד? "איהר איז אשאר דאס קינד?" ונתן קולו בבכי ובדמעות שלישי, עד שברחו מלפניו מפני הבושה, וזאת מובא ב"חיי מוהר"ן" (סימן כח) וב"מי מוהרנ"ת" (סימן יא), בבוקר למחרת אמר להם רבינו זצוק"ל: מפני מה ברחתם? אם לא ברחתם, הייתי מספר לכם שיינס = דבר יפה, כמבואר קצת, ואמר או התורה ס"ה "ויאמר בועז אל רות וכו'" (שכליקוטי מוהר"ן סימן ס"ה), אחר כך קרא אותם ופתח את הדלת של בית המדרש, שהיה אצל בית רבינו ז"ל, ואז היה הרב מברסלב בבית המדרש ולא רצה רבינו זצ"ל, שיהיה בעת הסיפור, וכיון שפתח רבינו זצוק"ל את הדלת, פתח הרב הנ"ל את הדלת השניה ויצא לחוץ, אז הלך רבינו זצוק"ל וסגר הדלת וסיפר להם שנית את מגילת הסתרים.

שיח שרפי קודש עמ' נה א-קעה

כששלח רבינו את מוהרנ"ת לחותנו, שיתן לו איזה משרת רבנות באיזו עיר שתחת פיקוחו, כמסופר בימי מוהרנ"ת סימן ח', התנצל מוהרנ"ת לפני רבינו, שמפחד לקחת על עצמו עול הרבנות, מחמת שיש בזה אחריות גדולה מאוד. אמר לו רבינו: "נו, מי אם כן צריך להיות רב, לא זה שמפחד?!..." "ווער דען זאל זיין רב, נישט דער וואס האט מורא?!...", ושאלו מוהרנ"ת: "האם קבלת הרבנות הוא האמת והנכון?", ענה לו רבינו: "כן, זהו האמת!", ושאלו שוב מוהרנ"ת: "האם הוא האמת לאמיתו?" ענה לו רבינו בניחותא: "אם אתה רוצה את האמת לאמיתו, אל תהיה רב!" "אז דו ווילסט דעם אמת'ן אמת - זאלסטו קיין רב נישט זיין!", וניצל מזה מוהרנ"ת.

שיח שרפי קודש / מוהרנ"ת ז"ל חלק א ו - מו

ענה פעם מוהרנ"ת בשבח רבנו הקדוש ואמר: "רבנו הקדוש אמר שהכין כבר את הכלים למשיח, שאותם העצות שנותן לנו רבנו אותם העצות ממש יתן משיח לכל אחד מישראל". "אלא שלמשיח ישמעו בקולו ויציתו לו ולרבנו עדין לא". (וראה בספר חיי מוהר"ן סימן רסו).

אני אשיר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

שיח שרפי קודש \ אמרות מהורות חלק א ו - שח

על השיחה המובאת בשיחות הר"ן סימן נ"א במה שאמר רבנו ז"ל את ה תקבלו מאיתי שלא להניח שהעולם ימעה אותנו וכו', היו אומרים: ראש כל המעיות והרמאיות שיכולים להמעות העולם הוא הפרסום של שקר וכבוד כמדומה, כשנותנים לו את זה בסובבים אותו יכול לפל במהרה למעיות ודמיונות של גדלות וכבוד, על אף שלאמת אינו כי אם דמיון של שוא והבל. ואין שום אדם שאינו עומד בסכנה זו, כי בכל אדם ואדם יש מקום שיכול לחלחל בו הן של שקר ותאות הפרסום באיזה מדרגה ומעמד שעומד בו.

שיח שרפי קודש חלק ב א - נד

אמר: "עניני הוא סוד, אולם הוא סוד כזה שאפילו כשאני מגלה את הסוד, אף-על-פי-כן הוא נשאר סוד!..."

שיח שרפי קודש חלק ב' א-יז

רבינו אמר: "בכל פעם שנזכרים בי, נעשים כקמץ שנוולד מחדש!" "ווען מידערמאנט זיך אין מיר איז מען כקמץ שנוולד!"

שיח שרפי קודש חלק ב' א-מז

אמר "פעלתי אצל השם יתברך שבכל עת שידברו ממני יהיה להם הרהור תשובה". "איך האב גיפועלט ביי השם יתברך אז ווען מ'וועט רעדן פון מיר וועט מען האבן א הרהור תשובה".

שיח שרפי קודש חלק ב' א-כד

רבינו שיבח את ספרו "ליקוטי מוהר"ן" ואמר: "הספר שלי חייב לבקע גידים!". "מיין ספר איז מחויב צו מרענין אדערין!". (ועיין בספר "חיי מוהר"ן סימן שמ"ט).

שיח שרפי קודש חלק ב' א-תקנו

אמר: "וכי כמה צריך אדם להתייגע, עד שנעשה מושל מחוז "גובירנאטור", הרי לוקח לו הדבר זמן רב - כארבעים או חמישים שנה, אולם לפעמים בעת מלחמה קשה, שהמלחמה כמעט אבודה, קם בעוז לוחם אחד ומבקיע את חזית האויב, אזי מתעלה מיד ונעשה מושל. כמו כן הוא

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

בעבודת השם יתברך: יש אחד, שעובד את ה' שנים רבות עד שבא למדריגתו; ויש אחד, שעל ידי עבודות גדולות שעושה בעבודת ה', ועל ידי עמידה בנסיונות גדולים - זוכה מיד לבוא לשלימותו. ואמר זאת לענין רבינו שזכה במעט שניו למעלה גבוהה כזו.

שיח שרפי קודש חלק ב' א-תקנח

כשסיפרו למוהר"ן, שהרב מבארדיטשוב אמר, שבליל כל נדרי, היינו בליל יום כיפור נופלת יראה איזמה בכל העולם, עד שאפילו הדנים שבמים רועדים מפחד, הפמיר על זה ואמר: "אם כן, כמה כבר צריכים לרעוד, כשאין רועדים". "וויפל דארף מען שוין ציטערן או ס'ציטערט זאך נישט".

שיח שרפי קודש חלק ב' א-תשכח

אמר פעם מוהר"ן: חן דקדושה האמיתי היה לרבינו, אני אין לי חן אמת כזו, אולם תודה לא-ל, נקי אני מחזן של שקר.

שיח שרפי קודש חלק ב' א-קסז

רבינו אמר פעם לאדל בתו: "אל תתני לקחת ממך את נשמתך לפני שתיראי אותי. לפני פטירתה - בשנת תרי"ד - שמעו איך שאומרת: "ברוך הבא אבא", ותיכף נפטרה.

שיח שרפי קודש חלק ב' א-רמו

סמוך להסתלקותו של רבינו, ביקש רבינו מאנ"ש, שיספרו לו חדשות, ולא ידעו אנ"ש מה לספר לו, ואמר רבינו: "בלי חדשות איני יכול להיות!" "אן נייעם קען איך נישט לעבן?", ואחר כך נסתלק.

שיח שרפי קודש חלק ב' א-תרסא

לפני הסתלקותו של מוהר"ן, ראה את רבינו בחלום אוהזו בידו את הספר הנשרף, ביקש מוהר"ן מרבינו שילמד עמו בספר הזה, ענה לו רבינו: "עבור זה הנך כבר צריך לבוא אלי". "פאר דעם דארפסטו שוין קומען צו מיר" - היינו: עבור דבר גדול כזה. כשסיפר זאת

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

מוהרנ"ת לפני אנ"ש ענה ואמר: "אף על פי שאמר לי פעם רבינו, 'ה' עמך ואל תפחד", "גאט אזי מיט דיר שרעק דיך ניט", אף על פי כן מפחד אני מחלום זה.

שיח שרפי קודש ח"ב א-תשכב

פעם אמר אחד למוהרנ"ת בוקר טוב "רבי", ענה לו מוהרנ"ת בחזרה שנה טובה "עוזר", "גוט יאר באהעלפער", כאומר לו אם אני רבי הרי אני כרבי של ילדים קטנים, ובכן חשוב הנך כעוזר הרבי המסייע לו בלימוד הילדים, כל כך ברח משמץ מנהיגות ורבנות.

כוכבי אור אמת ואמונה עמ' צט

יז) כי סוף כל סוף יגמור השי"ת את שלו שיהיה בכל אחד מישראל אתערותא דלתתא לכסוף ולהשתוקק באמת אל האמת בכל לב ונפש מה שלא היה עוד אתערותא דלתתא כזה מעולם ואף על פי שמעוצם האפיקורסות והחושך ואפילה שיהיה בימים ההם כמעט שלא ידעו עוד כלל מהו האמת אבל רחמנא לבא בעי ומיד בהגיע העת והשעה הזאת ימשיך ברחמיו י"ת עזר וסיוע נפלאה ונוראה שלא היתה עוד כזאת מעולם אז יקוים וידו אוחות בעקב עשו שלא יספיק זה לגמור מלכותו עד שיקום זה ונוטלה הימנו ופתאום יבא אל היכלו הארון אשר אתם מבקשים איש אשר ברוב חכמתו העצומה והנשגבה יכניס בלב כ"א מישראל לכל ישית את לבבו לכל המבוכות והשאלות והליצנות אשר התגבר בעולם כמעט עד אין תכלית, אבל יתגבר ויתחזק ויתאמץ בתפלה וצעקה ושאר העצות הקדושות עד שיתקיים את אשר הבטיחנו ע"י החווה ועשייתו את אשר בחוקי תלכו ומשפטי תשמרו ועשייתם, עד שיושלם רצונו והפצו וכונתו י"ת בבריאת עולמו בתכלית השלימות שאין שלימות אחריו.

כוכבי אור אנשי מוהר"ן עמ' כב

יז) וכל הנהגותיו וכל מעשיו היו בוזיות ובמהירות גדול מאד כמו הליכתו למקוה בכל בקר הלך ופשט ולבש את בגדיו בתכלית המהירות עד שכמעט לא היה באפשרות שום אדם להשתוות עמו וכן בעת כתיבתו היתה הקולמוס פורחת מתחת ידו שהיה לפלא בעיני כל רואיו וכן שאר מעשיו כולם היו במהירות גדול ונפלא עד מאד (וגם אדומו"ר ז"ל התפלא פ"א על גדול זריזותו ואמר שבודאי יזכה להיות עי"ז רועה נאמן ועיין פרפראות להכמה על התורה סוד כוונת המילה) וגם אחז תמיד את המורה שעות לנגד עינו והי' שומר את כל שעותיו ורגעיו בכל מיני שמורה כי גם בעת נסיעתו וישיבתו על העגלה הרבה ללמוד ולהתפלל ולצעוק להש"י בכלות הנפש ממש ושום דבר בעולם לא בלבל את דעתו לבטלו מעבודתו אפילו כרגע ולהרבות בשבחי יקצרו המון

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

יריעות, וכאשר היה נודע לכל יודעיו ומכיריו אשר הכירוהו מעודו עד יום הסתלקותו שמיום התקרבותו לאדמו"ר ז"ל נבער לבבו בתבערת עצום ומפולג אשר אין לשער וזכרון יום המות לא נפסק ממחשבתו אפילו בשעה קלה, וכפי עמקות רעיוניו אשר העמיק במהירות פריחת הזמן של חיי האדם בזה העולם שכאין יחשבו נגד חיי העולם הנצחי, וגם הלא במהירות פריחת הזמן הזה מסוכן האדם בכל רגע ורגע היה נחשב בעיניו כל העוסקים בהבלי העולם כמשוגע ממש ואת כל העושר והכבוד שנתגדל בזה מנעוריו מאם וגעל ושקץ וקיבל על עצמו כל מיני בזיונות ורדיפות אשר רדפוהו אביו ואשתו וכל משפחתו והרבה לצעוק ולבקש מהש"י שיזכה להיות כרצונו בכל תעלומת לבבו עד הנקודה הפנימית שבלב עד אשר זכה גם הוא למעלה מופלגת ועצומה עד מאד והאש הקדושה של רוממות אדמו"ר ז"ל ודבריו הנוראים בערה בלבבו כלבת אש ממש ולא לחנם הרעיש עליו השמן ארץ ומלואה כי גם הוא היה משיב כל ישראל בתשובה אם לא היו נתרקם מאתו ומדיבוריו הנוראים.

שיח שרפי קודש ח"א יח

רמו לנו אדמו"ר ז"ל ואמר, שעיקר הוא יראת העונש, אף על פי שכתוב בספרים (ראה בשיחות הר"ן סימן ה) שצריכין דיקא יראת הרוממות וכו', אבל באמת הלואי שזוכה להנצל ממה שצריכין להנצל על ידי יראת העונש, וכן שמענו בשם כמה צדיקים גדולים, שאמרו שהעיקר הוא יראת העונש, ורמו לנו או היטב היטב כמה וכמה צריכין להתירא ולפחד מיראת העונש וכו'.

שיח שרפי קודש ח"א צד

אמר רבינו ז"ל, כל המניעות שיש לאדם בתחילה קודם שזוכה לעשות הדבר שבקדושה, אחר כך כשזוכה לגומרו ולעשותו נעשה מכל מניעה ומניעה דברים גבוהים מאד.

שיח שרפי קודש ח"א צה

אחר שאמר רבינו התורה תקעו תוכחה (ליקומי והר"ן ח"ב סימן ח) בראש השנה האחרון קודם הסתלקותו, או אחר אמירת התורה הזהיר אותי ביותר לכתוב האזהרה הגדולה הזאת שצריכין לזהר בנפשו מאד מאד לבקש ולחפש אחרי הצדיק האמת שיש לו בחינת רוח הקודש.

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (חי' מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

שיח שרפי קודש ח"א צו

חסידים נפולים רחמנא ליצלן, שחוזרים לאחוריהם מחמת עוצם התגברות היצר הרע שמתעורר בהתגברות עצום בכל פעם, זה גרוע מהכל כמו ששמעתי מפיו הקדוש.

שיח שרפי קודש ח"א צח

להנצל מטעויות של זה העולם שהם הרבה מאוד מאוד כמעט בלי שיעור, אי אפשר להנצל מהם כי אם על ידי התקרבות לצדיק אמיתי שלא הטעה את עצמו, בזה העולם אפילו כל שהוא, וכמבואר משיחה זאת מעט בספר חיי מוהר"ן.

שיח שרפי קודש ח"א ק

אלו הנפשות שנפלו למה שנפלו, אינם מהדורות הללו כלל, רק הם מבחינת שנים קדמוניות והם נפשות גבוהות בשרשן, כאשר הבנתי משיחתו הקדושה.

שיח שרפי קודש ח"א רט

מספרים אנ"ש מענין הסתלקותו הקדושה של רבינו ז"ל ביום רביעי של סוכות, שחל אז ביום שלישי (כי יום ראשון של סוכות חל אז ביום שבת קודש) ושמעו מרבינו ז"ל, איך שישב על מטתו בחלישות גדול מאוד ואחז הלולב עם האתרוג בידו ואמר בקול געים, קול דממה דקה קדוש ונורא מאד, את תפילת ההושענא של אבן שתיה, עמוד והתבונן והתפלא, עד היכן הדברים מגיעים, ואי אפשר להאריך בענינים גבוהים ורמים ונשגבים נסתרים כאלו כמובא כמובן.

שיח שרפי קודש ח"א ג-ג-לד

אמר "יש לי שונא כזה שלא מקרר אפו וחמתו ממני באופן אחר, רק כשרואה את דמי", "איך האב אזוי א שונא וואס ער קילט זיך אנדערשט ניט אין מיר סיידן ער זעהט מיין בלוט". ולא גילה מי הוא השונא הזה, וזה אמר בראש השנה האחרון אחר שאמר התורה "תקעו תוכחה", בליקוטי תניינא, סימן ח', שאז יצא ממנו דמים הרבה, כמבואר בספר "חיי מוהר"ן", ו"ימי מוהרנ"ת".

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

שיח שרפי קודש ח"ג-ג-כו

כבר ידעתם מה שדיברנו בשמו וזכרנו לברכה, מה שאמר אם עמכם נעשה כך, מכל שכן וכל שכן מה נעשה עם שאר אנשים החולקים מאתנו, שאינם שוקדים על תיקונם וכו'.

שיח שרפי קודש ח"ק-ג-כו

לה' הישועה שיתהפך הכל לטובה וכל העוונות יתהפכו לזכויות, הכל בזכותו וכחו הגדול והנורא מאוד, כאשר שמעתי מפיו הקדוש בפירוט.

אבנייה ברול עמ' כב

[עולם הפוך ראיתי]

ט) דרכו של רבינו זצוק"ל הי' בהעלם גדול שאפילו לפני חותנו הי' מסתיר את עצמו מאוד, ובעת שנסע חותנו בחורף על הנהר הנקפא וראה את רבינו זצוק"ל שהלך אל הנהר למוט ביחד עם הנערים הקטנים, וסבר חותנו שאינו לומד כלל, והוא היה מכניס אורח גדול, וכל הצדיקים היו הנילים לאתאכסן אצלו, ופ"א נתאכסן אצלו אחד מתלמידי המגיד וסיפר לפניו צערו שלקח לחתן נכד הבעש"ט, אבל אינו לומד כלל ואפילו העברי בודאי שכה, ואמר האורח שבודאי אינו כן, כי ירא לדבר על נכד הבעש"ט, וחותנו של רז"ל התוכה אתו עד שאמר לו האורח א"כ אתן לו "ליינען" והתחיל לנסות את רבינו זצוק"ל בהמשנה הכלב והגדי שקפצו מראש הגג (בב"ק) והתחיל רז"ל ואמר הכלב והגדי שקפצו מארש, ונתבייש האורח הנ"ל מאד, ויאמר לו חותנו הלא אמרתי לכם שאפילו העברי שכה, ועם כל זה לא הקפיד על רבינו זצוק"ל לפני חותנו מפני שהיה ירא לעשות איבה ושנאה לחותנו עליו, מחמת שהוא מזרע הבעש"ט, אבל אח"כ פגע ברבינו זצוק"ל תחת כותל הבית בהצנע, שאלו היתכן כזאת, הלא אתה נכד הבעש"ט ונכד ר' נחמן מהארידענקא וחונתכם פור לנדן סך רב מחמת היחוס ואתה לא תלמוד כלל עד שאפילו העברי שכחת, ובתוך אלו הדברים נתן לו שני הכאות על הלחי, ורז"ל בכה הרבה ולא ענה אותו דבר, ואח"כ היה מעשה שהאיש הנ"ל נסע בדרך דרך היער ושמע קול צעקה ויאמר להבעל עגלה שיטה אונו והטו אוניהם ושמעו שזה קול אדם והטה הוא אונו יותר ושמע שזה קול תפלה, וירד האיש מן העגלה והלך אחר הקול, ובא עד מקום רבינו זצוק"ל ומצאו מעומף בטלית ותפילין וצועק בקולי קולות עד לב השמים וסביבו היה כמו נהר מן הדמעות והבכיות והתפלל הללויות בפסוקי דזמרה, ונתבהל מאד, והמתין לו עד שרבינו זצוק"ל סיים את תפלתו, ואז התחיל לבקש ממנו שימחול לו על ההכאות והזלזולים, ויאמר אליו רבינו זצוק"ל, שלא ימחול לו עד שיבטיח בודאי שלא יפרסם הדבר כל ימי חי רז"ל, אבל זאת פעל אצלו שיחזור אל חותנו ויאמר לו שלא יתערב בדבריו ולא יפריד אותו מדרכו כי אין אנו יודעים פשמים על נכדי הבעש"ט ז"ל, ומחמת

אני אשיר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

שהוא האריך ימים אחר רבינו זצוק"ל, סיפר כל המעשה הנ"ל לפני ה"ר חייקיל אחר הסתלקותו עה"ש.

מתוך ספר זה ינחמנו

זמן הגאולה קרוב מאד

וכך הוא ניבא פעם באומן לירידנו ר' אהרן פיץ שמסר לנו אישית את השיחה:

"בוא יבוא ילד הפלא אומנה וייגש אל ציון רבינו פנימה ויקים את רבי נחמן לתחייה כדי להביא אותו וירושלימה. ואז יעמיד אותנו בבית קדשי הקודשים כדי לשרת שם לעד ולנצח נצחים!"

סיפורים - סבא

בחדש אלול שבילה במירון היה תופס סטנדר ומעמיד לעצמו פינה ובהיותו עומד היה קורא בליקוטי תפילות בצעקות נוראות ואימות שהעידו אנ"ש הזקנים שלא פעם הזמינו הערכים בכפר מירון את המשטרה, בגלל שנבהלו מהצעקות וחשבו שאולי קרה משהו למישהו. המשטרה הייתה מגיעה, רק כשהתקרבו למקום היו אומרים "אה, זה ישראל בער!" והיו חוזרים.

ומנהגו היה להיות בעמידה כנ"ל במשך שמונה עשרה שעות רצופות, והיה מתנענע כמו לולב, וצועק כאילו עומד רוצח מאחוריו, והיה יורד הרבה דם מגרונו, ולא היה מסתכל כלל על מה שקורה לו. בתחילת יום ראשון של אמירת סליחות באמצע הלילה (של אותה שנה הנ"ל) התמוטט סבא ונפל על הרצפה ולא יכל לזוז והפה שלו התמלא דם והתחיל להיחנק עד שהגיעו מאנ"ש ר' שלמה קאוולער שאביו היה רופא והתחיל לטפל בו עד שחזר קצת לעצמו.

ואנ"ש התחילו לומר סליחות, והשאירו את סבא יושן על ספסל במירון, ופתאום שמעו זעקות נוראות, ושמו לב, שסבא עדיין במקומו עומד על סטנדר באמצע אמירת סליחות, מיד ניגשו אליו ואמרו לו זה פיקוח נפש! או הוא ענה להם "כל מיפת חיות שיש לי, זה רק בשביל רבינו!"

אנ"ש דאו בארץ ישראל, שרובם היו תלמידי ר' אברהם ב"ר נחמן, כמו ר' שלמה וועקסלער ור' נפתלי כהן וכו' שכבר היו מבוגרים רעדו מאד מול סבא, כי ידעו שאם החזיק חמש שנים עם ר' ישראל קרדונר אין זה חסיד פשוט. וממילא לא התערבו לו בהחלטתו.

לאחר אמירת הסליחות סבא איבד את ההכרה ולקחו אותו לבית חולים והיה בלי הכרה עד צום גדליה והשתחרר בערב יום כיפור. אמרו לו הרופאים שאימץ את עצמו כ"כ עד שניקב את הריאה (ועד סוף ימיו הוא סבל מזה).

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

אם השבתם שמבא נרנע מכך, ההיפך הוא הנכון. בכל אותה השנה תרפ"ז סבא היה חולה שוכב על המיטה ולא יכל לזוז.

לקראת בין המצרים סבא נהיה איש אחר לגמרי, הוא התהפך מאדם למלאך. עבודתו הייתה בהצנע לכת. איך הוא היה עניו, חד בדרא בלהסתיר את עצמו.

לדוגמא: לא יודעים אפילו בתוך משפחתו, מה קרה במשך שנים עשרה שנה עם סבא עד שהכיר את שו"ר.

מאז יודעים מעט בזכות המכתבים שהתכתב עימו.

מה שכן יודעים זה בזכות מכתב אחד שר' אלמער בנציון כותב לר' שלמה ווקסלר בשנת תרצ"ח קר:

"יראתי מאד לעלות על כתב מה שעניי ראו את חברינו מו"ר ר' ישראל בער נ"י וזרק את עצמו בין עץ לעץ ביער ושואג להשי"ת וכל זאת לאחר עשר שנים שלא היינו ביחד כמו בשנים עברו וזה מנהיל לראות איך רבינו עובד עם אנשיו..."

מכאן ניתן לתאר במקצת את עבודתו. וכל זאת בלי שאף אחד ידע, עד ביאת גואל צדק.

מעשה בסבא שהלך פעם להתפלל אצל הפרושים בשכונת מאה שערים.

האנשים הללו מוכרים במעלת תפילתם, וביגיעת עבודתם: בכוחות, ובקולי קולות, כאשר היה בימי קדם.

סבא נכנס לשם בעקבות זמן המנחה.

עם סיום תפלת הקהל ולהפתעתם הרבה, היה סבא עדיין אוהו בשיא עוצמת תפלתו. נשאר רק אברך אחד מסוקרן למדי בתפלת האורה. מה, באמצע השנה, כזו תפילת מנחה? הלא רוב האנשים טרודים אז בעסקיהם וההוא מתפלל כאילו הייתה זו תפילתו האחרונה?

כשכבר סיים את התפלה, אז ניגש האברך אל סבא ואמר לו: "דע שהייתי עדיין רך בשנים כשהוקם בית מדרש זה, מעיד אני לפני בורא עולם שהקירות הללו מעולם לא ראו ולא שמעו כזאת תפלה! מאיפה הנך שואב כאלה כוחות? ולאיזה חוג הנך משתייך? כיצד תוכל להתפלל בכאלה כוחות?"

"מהמעין שאינו נפסק לעולם" ענה לו סבא, "נחל נובע מקור חכמה!"

האברך הג"ל שמו היה ר' דוד שכמר ז"ל (אביו של ר' יעקב מאיר שכמר שלי"מ א).

סבא קירב אותו לרבינו והוא הפך עם הזמן לאחד מעמודי העדה.

שם עמ' 298-300

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

בשנת תשד"מ ערך סבא נסיעה הרפתקנית לארצות הברית ביחד עם חבר. לפי הערכה פשוטה נסיעה זו הייתה מיועדת להריץ את ענייני ההפצה ובפרט את פרסומו של הפתק כידוע שניבא עליו סבא שמשם תצא הבשורה לשאר חלקי עולם.

מעניין שזו הייתה יציאתו הראשונה לחו"ל בגיל 95 בערך, ושהנוסעים שהשתתפו במיסה זו זוכרים עד היום איזו שמחה סבא הביא לכולם לאורך כל המיסה.

והנה אחת הסיבות שסבא נסע לארצות הברית, הייתה כדי להשיג מראש הממשלה רונלד ריגן, דרכון על מנת להגיע לאומן.

מהר נתפרסם סבא כאיש זקן, צדיק ולמדן ומקובל עד אשר היו מגיעים אליו אנשים להתברך מפיו.

בין האנשים הגיע זוג שלא היה להם ילדים כבר עשרות שנים. עשו ועברו כל מיני טיפולים, קבלו ברכות מכל הרבנים עד שזכו סוף סוף ללדת ילד.

אך הילד היה בחזקת סבנה למעלה משנה עד שמרוב הניתוחים שעבר הוא יצא מעוות לגמרי והראש שלו היה עקום, יורד על כתפיו. עד שכל מי שראהו נבהל למראהו.

התינוק גדל והתחיל לכאוב לו כל הגוף ולא היה מפסיק לבכות יומם ולילה. ההורים כבר התחרטו שעשו כל מה שעשו עבור ילד כזה, שסובל כל רגע.

הם הגיעו לסבא והביאו לו את התינוק שיחזיק אותו. סבא התחיל לבכות כפשוטו ודמעות על לחייו ואמר בלשון בבייה: "נ נח נחמ נחמן מאומן..."

סבא חזר על המשפט אין ספור פעמים וההורים גם כן בכו, וכך גם כל העומדים בחדר. המחזה היה נורא ואיום, פחד פחדים.

ואז סבא התחיל לשבח את התינוק כמה שהוא יפה, כמה שהוא חמוד, כמה שהוא מתוק וכו',

החזיר להם את התינוק ואמר: "שלא ידאגו, השי"ת הוא כל יכול!"

הם חזרו לביתם לא רגועים במיוחד אבל בהרגשה שסוף סוף מי שהוא הרגיש בסבל שלהם וזו חצי נחמה.

בלילה הלכו לישון וכשהם קמו, לא האמינו שהגיע כבר היום כי היו רגילים לקום בלילה כל שעה מתבכיות של התינוק. וזו הפעם הראשונה מאז שהוא נולד שהם ישנים לילה שלם! קמו מהר לראות מה קורה עם התינוק אם הוא בסדר.

ולא האמינו למראה עיניהם התינוק נהיה לגמרי נורמאלי עם הראש כמו כל תינוק!

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

לראשונה בחיים שלהם הם ראו חיוך ממנו. האימא התמוטטה על הרצפה והאבא המום לא יכול לזוז. מיד קראו לרופא, כבר לא בשביל התינוק אלא בשביל האימא.

הרופא החיה אותה ומיד הם נסעו לסבא ממנהטן למאנסי.

הם לא הספיקו לאכול ארוחת בוקר כאשר הגיעו הראו לאנשים הנמצאים עם סבא את התינוק, איך הוא ניראה ולא האמינו למה שעיניהם ראו.

ובכן הם רצו לחדר של סבא לבשר לו את הבשורה הטובה. ברגע שפתחו את הדלת נבהלו מאד לראות את סבא כאשר הוא היה עם הצוואר עקום לגמרי ולא הפסיק לגנוח וביקש שיסגרו את הדלת, וכך סבא סבל שלושה ימים עבור התינוק.

שם עמ' 361-359

סבא נסע פעם לפריז לעשות שידוך לאחד מהחברים. באותה הודמנות היה רב גדול שרצה לראות את סבא וכשהגיעו לשם אותו רב התחיל לשאול אותו איפה הישיבה שלכם, ואיפה אתם גרים, ועם מי אתם לומדים, ואם אתם בקשר עם איזה רבנים? שאלות כאלה ועוד.

ענה לו סבא: "אין לי ילדים, אין לי בית, ואין לי כלום: יש רק את רבינו הקדוש."

בשנת תשר"מ הגיע פעם מקורב חדש לסבא. זמן רב הלך הבחור ברגל כדי להגיע לסבא לאיפה שהיה נמצא אז.

הבחור היה מאלה שמחפשים את ה', משוחרי אמת.

הוא רצה רק לראות את סבא, זה הספיק לו, וכבר רצה לחזור הביתה.

אמר לו סבא: "בוא אלי ותסגור את הדלת!"

הבחור ציית כראוי לסבא שאמר לו: "אני מעולם לא התפללתי על בני, חיי ומווני (בנים, בריאות וממון). כל תפילותי היו רק לדעת להבדיל בין אמת לשקר עד שנתנו לי זאת במתנה."

הבחור רעד מאד כשסבא אמר לו זאת...

שם עמ' 362-361

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

בשנה האחרונה לחיי סבא הביאו אותם פעם להתבודד על פי בקשתו. וכאשר הגיעו ליעד, סבא לא ירד מהאוטו אז שאלו אותו למה סבא לא יורד? הרי אתה ביקשת שנבוא לכאן...
ענה להם סבא בטוב מעט ודעת: "לומר לכם לבוא לכאן זה כל מה שאני יכול לעשות, ואני תמיד עושה כל מה שאני יכול לעשות."

שם עמ' 366

הריקודים

"ניסע בכל ארץ ישראל כל היום וכל הלילה עם המקול ושמייע ניגונים ונעשה רעש נעשה רעש שיש רבי נחמן מברסלב בעולם וגם מי שיודע לנגן ניגונים, זה טוב מאד רק העיקר הוא האמת אמת ואמונה וגם כן אנחנו יכולים לרקוד בכל הרחובות בכל מקום בכל עיר בכל כפר ברמזורים כשיש אור אדם או נעמוד גם כן ונרקוד..."

שם עמ' 397

לחש באוזניה

בעת נסיעתי במונית ישבתי ליד הנהג ולמרות שממראהו החיצוני לא היה לאדם זה שום סימן מיוחד של בן-תורה, הרגשתי שיש לו לב טוב ושאפשר ליצור איתו קשר מעניין. בכוונה זו, פתחתי את התיק שלי, בו הייתה דבוקה מדבקה נ נח די גדולה: נראה מה תהיה התגובה!

הנהג הגיב בראותו את הסטיקר "נ נח": "יש לך עוד כאלה?" (לצערי, לא היה לי אלא זו, ואז נזכרתי בחרטה באזהרת הסבא לתלמידיו, שלא לצאת מהבית ללא חומר להפצה...) ובכל זאת המשכתי בשיחה: "מדוע הנך מעוניין במדבקה זו?" שאלתי את הנהג.

"אני אספר לך, לפני כמה שנים אשתי הייתה צריכה ללדת. היא יצאה מהבית בכוקר ותכף שהגיעה לבית-חולים, ירדו לה המים והיא נשארה ככה כל היום ללא התקדמות בתהליך הלידה, ובערב התחלנו לדאוג והגיעו כל המשפחה. עמדנו בפרוודור כשהרופאים כמעט כבר החליטו לעשות ניתוח קיסרי..."

פתאום ניגש אלינו איזה יהודי חרדי עם זקן אדום ושאל:

"מי הוא בעל האשה?"

כשניגשתי אליו, הוא לקח אותי הצידה ואמר לי:

"תיכנס מהר פנימה איפה שאשתך נמצאת, ולחוש באוזניה את המשפט "נ נח נחמנ נחמן מאומן!"

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

עשיתי תקף כדבריו, ותוך כמה דקות אחרי שלחשתי באוזני אשתי, יצא ילד בריא ושלם, ברוך השם.

היום, הילד כבר בן עשר, הוא ילד טוב, מאד מוכשר ללימוד. ותאמין לי, כל יום שבת אנהנו שרים את המשפט שהציל אותנו. אולם, כשיצאתי מחדר לידה, היהודי הג'ינג'י כבר לא היה, ואינני יודע עד היום מי זה היה!

שם עמ' 407-406

ישראל סבא דף ת"י

למעלה מהטבע

כל ענין רבינו הוא ענין הגאולה, הוא ענין למעלה מן הטבע, זה ענין פלא כזה שאין בעולם. רואים גדולת השם יתברך, גדולת הבורא וגדולת הצדיק, כל הענין של רבינו הוא למעלה מן הכל, כל דיבור שגילה רבינו, אפילו מה שכבר ישנו, כמו גמרא, אבל כעת ישנו שיצא מפיו, התורות שלו. העולם לא יודעים, הם חושבים שזה 'נעם אלימלך', 'קדושת לוי' מרב לוי יצחק מברדיטשוב, הם חושבים: "מה, הוא היה יותר מ'קדושת לוי'?" בן, העולם לא יודעים. הם חושבים: "אז יש עוד ספר, יש 'ליקוטי מוהר"ן' גם בן, כמו שיש 'קדושת לוי' ו'נעם אלימלך', ככה יש 'ליקוטי מוהר"ן'". אבל ענין רבינו הוא ענין אחר לגמרי, זה ענין מיוחד. רבינו הקדוש אמר: "אני סוד מכל העולם!"

האר"י הקדוש הוא גם בן לא ידע מרבינו. זה ענין פלא כזה מה שלא היה מעולם, חדש לגמרי. וגם רואים התורות שלו, 'ליקוטי מוהר"ן' וה'סיפורי מעשיות', האם יש עוד בעולם דבר כזה? יש עוד תורות כאלו? אין בעולם! אני שמעתי מגאונים, מגדולים, שאמרו לשיכחה: "תורות כאלו של רבינו - אין! מעשיות כרבינו - אין! שיחות כרבינו - אין!"

נו, ורבינו הקדוש אמר: "משיח יגיד פירוש על ה'ליקוטי מוהר"ן'", שום צדיק לא אמר ככה. היה הרב מברדיטשוב, גאון קדוש וצדיק, והוא לא אמר שמשיח יגיד פירוש על הספר שלו. רק רבינו הקדוש אמר ככה, "אין מי שיגיד פירוש - רק משיח!" ואפילו רבינו הקדוש שיכח אותו, את הרב מברדיטשוב, אבל אם הרב מברדיטשוב היה יודע מרבינו - הוא היה כמו רבי נתן, תלמיד רבינו בתכלית הביטול.

ואפילו אנשי רבינו שהיו צדיקים קדושים כאלו, וכשהם היו מתקרבים לרבינו ורבינו הקדוש הוציא אותם למחוז לישוב, היה פלא כזה...

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

וגם כן אצל רבינו היה חזנים כאלה, בעלי תפילה כאלה... כל אחד היה אור גדול מה שאין בעולם.
לא על חינום עמד העולם על ברסלב!

ישראל סבא דף ת"כ

למעלה מהטבע

העיקר הוא רבינו הקדוש רבי נחמן, הוא המפתח של הכל, של האמונה, של התורה, הוא המפתח. בלי מפתח אי אפשר להכנס, סגור - אי אפשר להכנס. רבינו הקדוש הוא העיקר היסוד של כל היהדות, של כל אחד ואחד מישראל, וגם כן הוא יתקן כל העולם, אפילו הגויים, זה פלא כזה...

אם אני הייתי אומר את זה - אין לזה שום ערך. מי אני, מה אני? אבל רבינו הקדוש גילה טיפה מן הים מענין הפלא שלו שהוא יהפוך כל העולם.

ורבי ישראל הדפוס במסירת נפש, בשביל מי? אנשים לא היו רוצים לנגוע בספרי ברסלב, הם היו חושבים: "ספרי ברסלב? יש הרבה ספרי תפילות, בשביל מה צריך של ברסלב? יש ראשית חכמה' ויש עוד ספרים, וגם יכולים לחיות בלי ברסלב".

כוכבי אור - אמת ואמונה סימן י"ב-י"ג

יב) על אודות המובא בלק"א סי' ר"ג ע"פ קץ בא הקץ וכו' שכל הרגשת היסורים והמכאובים הכל מחמת שתולים בדרך הטבע, ע"ש היטב וההכרח לבאר קצת בזה כי באמת גם כל היסורים הבאים ע"י איזה אדם שזה שייך ביותר לתלות בדרך הטבע אשר בבחירתנו ורצוננו הרע הזיק לחבירו, אבל באמת גם זה מהשגחתו וגזרתו י"ת אשר גזר על הניזוק את היסורים והמכאובים האלה ואם לא היו באים היסורים ע"י האדם הזה הרבה שלוחים למקום לשלוח עליו את היסורים האלה ממקום אחר: ועיין בלק"ה או"ח ה' ר"ח ה"ז אות י"ט בענין מבוכת המחקרים במאמר המשנה של דאמפת אטפוך וכו' והכלל היוצא שם מדבריו הק' שאעפ"י שהרוצה חייב להתענג מחמת שהי' ביכלתו ובכח בחירתו לכלי לרצוח את חבירו אעפ"י הריגת הנרצח הי' בגזירתו ית' רק שהוא לא היה צריך להיות השליח מזה כי מגלגלין זכות ע"י זכאי וחובה ע"י חייב.

יג) על אודות המובא בחי"מ בהסיפור של גדולת השגתו אות ב' בענין מילי דעלמא וכו' ע"ש היטב ונראה לפענ"ד הקלושה ששייך קצת כ"ז למה שמוכא שם להלן בסיפור מעלת המתקרבים אות כ"ז. שמכל האילנות והעשבים ומכל הדברים שבעולם הולכים שלוחים מא' לחבירו וכו' עד שמתגלגל ומגיע הדבר לאוזן הצדיק וכו' כי בכל דבר ודבר שבעולם יש בהם נצוצי חיות אלקותו

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידיים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

י"ת וכמוכן בספרי אמת שזה בחי' השירה שאומרים ומכ"ש האדם המדבר הגדול ונפלא במעלתו על כלם שבוודאי יש בו יותר נצוצי חיות אלקותו י"ת וכל דיבוריו וסיפוריו יכולים הצדיקים הגדולים להעלות אותם ולידע ולהשיג ולגלות מעין זה תורה נפלאה וחידושים נפלאים ונוראים ובוה תבין אלפי אלפים ור"ר ק"ו גודל ועוצם רוממות נוראות דברי הצדיקים הק' בעצמם אשר זכו להסיר מעצמם כל הקליפות החופים וסוככים את הפרי שהוא החלק אלקי ממעל אשר בקרבם וטיהרו וזיככו וקידשו א"ע בכל כוחם ויבלתם עד שזכו כאו"א כפי מעלתו לאיזה בחי' של שכינה מדברת מתוך גרונו כידוע עד שכפטיש יפוצץ סלע וכו' וכן כל דיבור ודיבור מדברי תורתם המתפרש ומתבאר כמה וכמה פנים מפנים שונים שאין הפה יכול לדבר והלב לחשוב: ועיין לעיל בחלק א' בהדיבורים של מוהרנ"ת ז"ל באות ז' ובאות י"ב ותבין ותדע פחות מטיפה מן הים הגדול מאשר לא נדע.

שיח שרפי קודש מוהרנ"ת ז"ל חלק ג' עמ' עו

אמר פעם מוהרנ"ת ז"ל: "הכל יכול אני לצייר לעצמי, חוץ מה'ברוך הבא' הראשון שבקבר", "אלץ קען אך זאך אויסמאלן, חוץ פון דעם ערשטן 'ברוך הבא' אין קבר". (נוסחא אחרת: חוץ מלילה הראשון בקבר).

שיח שרפי קודש תלמידי רבינו ז"ל חלק ג' עמ' צד

רבי לוי יצחק ז"ל ראה באומאן כתב יד שכתוב היה בו חמשה מראות וחזיונות שראה בחזיונו רבי שמואל אייזיק תלמיד רבינו ז"ל, אחת מהם שייכת לתורה ב', וזהו: כליל חרפי קשה אחד מצא את עצמו עומד בחוץ, בתוך סופת שלג עזה הנקרא "זאווריקע" בלע"ז, עד שלא ידע לאן לפנות, לפתע הבחין באור הבוקע מרחוק מאיזה בית, וניגש לשם וראה שהוא ארמון מהודר מלא חדרים, ונכנס בו מחדר לחדר ומחדר לחדר, עד שהגיע לדלת שהיה כתוב עליו "היכלו של משיח", ונכנס לתוכו וראה את משיח יושב וחוגר עצמו בהרבה חרבות, וגודל היופי והחן לראות את משיח חוגר עצמו בחרבות אלו אין ניתן לשער כלל וכלל. נענה לו משיח ואמר לו: "בכלי זין אלו אכבוש את כל העולם", מיט די שווערדן געה איך האפ נעמען גאר די וועלט". וכשעמד כך משתומם ונחרד פנה אליו משיח ואמר לו: לך לרכב והוא כבר יאמר לך פירוש הדבר, ונעלם החזיון כלא היה. כשבא ונכנס אל רבינו, התחיל רבינו לומר לפניו את התורה "אמור אל הכהנים" שבליקוטי מוהר"ן חלק ב', המתחיל "עיקר כלי זינו של משיח הוא התפילה" וכו', והבין הדבר.

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

נ נח בחצי רגע

שיח שרפי קודש סיפורי צדיקים חלק ה' עמ' קצג

פעם כיבדו את אחד מתלמידי האר"י ז"ל בעליה לתורה, ולדעתו לא היתה העליה לפי כבודו והקפיד במחשבתו על כך. אחר הסתלקותו כשהגיע לבית דין של מעלה ודנוהו מצאוהו נקי מכל רבב שלא היה נגדו שום דין ודברים, עד שבא מקטרג אחד ומען לפני הבית דין שמגיע לו עונש על עלבון התורה, ופסקו דינו כמדה כנגד מדה שיקבל חצי רגע של בושה, ובעת בשתו כיסתה השכינה עליו בכנפיה, וכדי שלא יתבייש ביותר, ואף על פי כן כשבא להכירו וסיפר לו המעשה בחלום אמר לו: כל כך קשה עונש הבושה שם למעלה עד שלולא כיסתה עליו השכינה בכנפיה היה עדיף לו לחזור ולבוא שוב בגלגול ולא יעבור עליו בושה כזו של חצי רגע.

נ נח נחמן מאומן ברגע אחד

שיח שרפי קודש סיפורי צדיקים חלק ג' עמ' רטז

הצדיק הרבי מקאמינקע, תלמיד הבעל שם טוב, זצ"ל, אמר פעם בדרך צחות: "איני מבין מה מובן המילה 'לרמות', ממה נפשך, אם בכונתך לרמות את הקדוש ברוך הוא, הרי שאין הדבר באפשרותך, כי אותו יתברך אין יכולים לרמות, ואם ממרתך לרמות את חבירך, הרי שגנב אתה, ואם מרמה אתה את עצמך, הרי שמיפש הנך, ובכך מה פירוש הדבר לרמות ואת מי אנו מרמים".

שיח שרפי קודש סיפורי צדיקים חלק ה' עמ' קצז

ראו פעם את הבעל שם טוב בחדרו איך שרועד מאוד מאוד, וכששאלו אותו אחר כך על זה, ענה ואמר כמה יגיעות צריכה אדם עד שיוכה לגילוי אליהו פעם אחת במשך ימי חייו, וכמה יגיעות צריך עד שיהיה אליהו הנביא בא אליו מדי יום. וכמה יגיעות צריך שיהיה אליהו הנביא עומד בחוץ ואינו נכנס אלא ברשות (כי אחיה השילוני רבו של אליהו הנביא היה רבו של הבעל שם טוב). "ועם הרהור קל אחד של גאווה יכולים להפסיד את הכל".

שיח שרפי קודש חלק א' עמ' קכד

וכשהיה רבי יצחק אייזיק ז"ל מוטל על ערש דוי, לקח רבינו ז"ל מעט רוטב ונתן לו לאכול ואמר: "היום שימשתי תלמיד חכם אמיתי". ואחר פטירתו של רבי יצחק אייזיק ז"ל הנ"ל, נודמן שרבינו ז"ל נסע דרך טירהאויצע ושאל: "היש בנים לאותו צדיק?" והשיבו לו: "הן!" ואמר

אני אשיר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

בזה הלשון: "זוויא קומט צו איהם קינדער?" [=הכיצד הולם לו בנים?] ומתו גם בניו. ומי יוכל להבין דברי אדמו"ר זצ"ל ועסקיו שעסק עם כל נשמות ישראל החיים והמתים. (המעתיק אלתר בן רבי זעליג מטעפליק ז"ל).

שיח שרפי קודש סיפורי צדיקים חלק ח' דף קו

אמר הבעל שם טוב ז"ל מתי מותר לאדם להיות לרבי ולהנהיג אחרים רק אם יודע לומר לאדם כמה גילגולים כבר היה בעולם. (רא"ח רוזין ז"ל).

ספר אורו של משיח בתורת רבי נתמן מברסלב רבי הלל ציימלין הי"ד עמ' 18

אם כל כך גדול הוא כח התפילה, ובני אדם אינם פוסקים מלהתפלל, מדוע לא נשתחרר עוד העולם מעבודתו-שיפלותו? מדוע רבים כל כך אסוניו-פגעיו? מדוע מתגברות ומתחדשות הצרות מיום ליום ומשעה לשעה? מדוע מתגברות בעולם רציחות-קין, מלחמות שאינן פוסקות בין עם לעם, בין מעמד למעמד, בין מפלגה למפלגה, בין משפחה למשפחה, בין איש לאיש?

שאלה זו ריחפה גם לפני רבי נתמן והוא השיב לעיה, כי "מלחמה לד' בעמלק", מלחמת-עולם אשר רק כעבור תקופות רבות מאוד תבוא לידי גמר. כל דור ודור עושה את שלו. אבל קמץ הוא כוחו לכבוש ולהיעטר בעטרת נצחון. ארוכה מאד היא המלחמה הנמושה על פני כל העולמות, ועזים וקשים וערומים לגיונותיו של האויב היושב ומסתתר אפילו בתוך ממשלתה של הקדושה עצמה. יש לחדש מלחמה זו בכל תקופה ותקופה בתחבולות רבות ושונות, לפי שהאויב גם הוא ממציא לו תחבולות רבות ושונות חדשות לבקרים להפיל למשואות-נצה את ממשלת הקדושה ולהכות חרם ירושלים קרתא קדישתא.

ספר המדות: (מריבה כד.) לפעמים הקדוש ברוך הוא מחזק לב הרשעים כנגד הצדיקים במריבה, כדי שיהיה להם מפלה. (קב.) הקובע מקום לתפלתו, אויביו נופלים תחתיו.

ספר המדות ח"ב: (ספר א.) מי שיש בידו לחבר איזהו ספר ואינו מחברו, זה כמו שכול בנים. (כבוד א.) בשרוצין לדחות איזה אדם מעבודת אלקות, נותנים לו כבוד כדי למרדו. (מריבה נב.) מי שיש לו הרבה שונאים, בידוע שהשנאה שלא פדין, כי אי אפשר שיצאו כלם ידי חובתו כנגדו. (ע.) לעולם תצטרך להציל את הנרדפים. (צב.) מי שיש בידו למחות ברשעים ולא מחה, כאלו הוא עושה הרע. (תשובה עז.) בזה יודע האדם, שבאמת הוא רוצה לעבד, בשאינו רוצה בפרסומו.

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

שבחו של צדיק עמ' מט

הרבנית מרת אדל בת הבעש"ט

בנסיעתו המפורסמת של אור שבעת הימים מרן הבעש"ט זצוק"ל לארץ ישראל, נסעה עמו בתו הצדקנית מרת אדל ע"ה. את חג הפסח עשו הם בעיר איסטאנבול שבתורכיה, וביום א' של חול המועד, המשיכו בדרכם ועלו לספינה הנוסעת לכיוון ארץ ישראל. כשיצאה הספינה מהעיר, התחוללה רוח סערה קשה אשר מלטלה את הספינה כקליפת אגוז, והיא חישבה להשבר כל רגע. פחד נורא תקף את כל הנוסעים, ובצר להם פנו אל הבעש"ט שיפעל עבורם ישועה. נענה הבעש"ט ואמר: "הים לא ישוב לאיתנו, עד שישליכו את כתבי לתוך המים, או לחילופין ישליכו את אדל בתי הימה". לכששמעה אדל הצדקנית את דברי אביה, קבלה את הדין על עצמה ללא טענות ומענות, ואמרה: "מוטב שתשליכוני לים, ובלבד שינצלו הכתבים הקדושים והיקרים". וללא שהיות הכינה את עצמה על מנת שישליכו אותה אל הים...

ברם, לפתע שרתה עליה רוח קדושה ממרום, והיא הכריזה: "יכולים אתם להשליך את הכתבים אל הים, כי בעזרת ה' יתברך עוד יהיה לי נכד כזה שיכתוב כתבים נאים מאוד..."

וכוותה היתה לנכדה - הלא הוא רבינו הק' מוהר"ן מברסלב זיע"א בעל מחבר הספר הקדוש והנורא "ליקוטי מוהר"ן", ו"סיפורי מעשיות" ועוד כתבים קדושים ויקרי ערך.

את הסיפור בנוסח זה, סיפר הרה"ח רבי לוי יצחק בנדר ז"ל, והוא הובא בספר "שבחי הבעש"ט", שנדפס ביו יארק תשמ"ג (ע"י הוצאת בן אד"ם).

אבניה ברול עמ' תרל

באותו הקיץ שנסע מוהרנ"ת ז"ל אל רבנו ז"ל, נסע אז רבנו אל הרב רבי ברוך זצוק"ל לטולמשיץ, ובקש מוהרנ"ת מרבנו, שיקחהו עמו, ולא רצה רבנו, וכשהפציר בו מוהרנ"ת ז"ל על זה, אמר לו רבנו זצוק"ל: לא תוכל לעמוד ולהתאפק כשתראה איך עומד אני לפניו. "ס'שטייט דיר ניט אהן ווי אזוי דיא וועסט מיר אנוען פאר אים", הבין מוהרנ"ת זצוק"ל, שאינו צריך להתעקש על זה, ונסע רבנו זצוק"ל לבדו. ונהנה מוהרנ"ת ז"ל מזה כל ימי חייו. כשבא רבנו זצוק"ל אל רבי ברוך וישב אצלו, היה מתאנח. שאל אותו רבי ברוך: "על מה אתם מתאנחים?" השיב לו רבנו זצוק"ל: "משום שאני מתגעגע לבוא למדרגתכם". אמר לו רבי ברוך: "הלא אתם כבר במדרגת צדיק פלוני". השיב לו: "כבר הגעתי מזמן למדרגתו". וכך מנה לו כמה מדרגות של צדיקים, שכבר זכה להגיע אליהם, ואמר לו רבנו כל פעם: "מזמן הגעתי למדרגתם", עד שאמר לו: "הרי כבר הגעתם גם למדרגת הבעל-שם-טוב", אמר לו רבנו זצוק"ל: "גם למדרגתו כבר הגעתי מזמן, והגעתי לזה עוד בעת שהייתי בן י"ג שנים". ודחה אותו רבי ברוך בכעס גדול, עד

אני אטיר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

שכמעט נפל מן העליה, ובאה אמו מרת פייגא ז"ל מעולם העליון והחזיקה בו שלא יפול, ומאו
התחילה המחלקת ביניהם.

בסוף הספר

עם כל זה אהבה לו

אחד השוחטים בא לפני הרב הקדוש "תפארת שמואל" מאלכסנדר ושאל בעצתו, האם כדאי
שיעבור לעיר גדולה. פירט השוחט לפני הרבי את המעלה והחסרון שבהעברת דירתו: "אמנם
בתחילה יהיו לי חבלי קליטה וקשיי פרנסה, אך ברבות הימים ירווח לי יותר מאשר עתה".

השיבו הרבי:

- "אם לדאוג לימים העתידיים, מוטב שתתפלל שמושיח יבוא בינתיים. שמא חושש אתה
שכשיבוא המשיח, הוא יגלה שאינך ראוי להיות שוחט? — ובכן מה בכך, הרי גם אני מתפלל
בכל כוחי לבואו למרות שידע אני שכשיבוא יגלה לכולם שאינני ראוי להיות רבי"...

(תפארת ישראל ש"ט)

בעל הגן עמ' י"ז

שועל אחד הרגיש שהוא חייב לצאת מהיער, לקחת חופש מתפקידו, אחרת הוא כבר לא יוכל
לתפקד. פנה לאריה מלך היער וביקש ממנו חופש, אמר לו האריה: כי תפקידו מחייב אותו
להישאר ביער! השועל התעקש כי החופש הכרחי והוא מוכן לקחת חופשה ללא תשלום. האריה
הסביר לשועל כי אם הוא יצא לחופש יהיו חייבים לקחת מישהו במקומו ולא בטוח שהתקן שלו
כשועל יישאר כשיחזור... השועל הסכים ולקח את החופש. כעבור שלושה חודשים חזר השועל
ליער והגיעה לאריה לצורך ראיון חזרה לתפקידו. הסביר לו האריה כי התקן של השועל תפוס וכי
לא יוכל לחזור ליער. אך הציע לו כתפקיד זמני להיות על תקן ארנב עד שיתפנה מקום כשועל.
השועל הסכים והחל לתפקד כארנב. עבר כחודש בו השועל קופץ ובורח מחיות אחרות עד
שנמאס לו להיות ארנב והחליט לגשת לאריה ולבקש לעבור תפקיד. האריה הסביר לארנב כי
עדיין לא נפתח התקן של שועל והוא צריך להמשיך לשמש כארנב. השועל התעצב מהבשורה
המרה והתהלך בדיכאון ברחבי היער, כעבור זמן מה ראה להפתעתו ארנב. השועל ניגש לארנב
ושאל אותו: "תניד ארנב מה אתה?" ענה לו הארנב: "אני לא ארנב אני שועל". אמר: "תניד איך
זה שאני שועל ונמצא על תקן ארנב ואתה ארנב ונמצא על תקן שועל?" ענה לא הארנב: "זה מה
שקורה כשיש חמור על תקן של אריה"...

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (חי' מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

ספר המדות ביושה ב. מתר לבזש את הרבנים, ששוקרין את הרבנות לשם גאונה, וראוי לבזותן ולהקל בכבודן, ואין עומדין בפניהם, ואין קורין אותן רבי, והטלית שעליו כמדרשת של חמור.

בעל הגן עמ' י"ז

בענין המפרסמים של שקר שנמצאים עכשו, שלפעמים נדמה להם שהם פועלים איזה דבר, כגון בשבאים אצלם בשביל בנים וכיוצא, ואחר-כך נפקד אותו האדם בבנים ונתמלא משאלתו איז הם תולים בעצמם שהם פעלו זאת.

אמר מושל כמו שאדם אחד הולך בדרך ופגע בזאב והיה מתירא ממנו, והושיט מקלו ועשה עם מקלו בדרך שעושים עם קנה שרפה שקורין ביקם, כאלו הוא רוצה לירות את הזאב עם מקלו כדי שיתירא הזאב ממנו.

בתוך כך היה מורה אחד עם קני שרפה באמת והרג את הזאב ונדמה לזה שהושיט מקלו שהוא הרגו, והוא אינו יודע שנהרג הזאב על-ידי-זה שהושיט קנה שרפה באמת, כי בודאי אינם יכולים להרג את הזאב במקל.

כך הוא ממש ענין הנ"ל. כי יש צדיקים אמתיים בעולם בכל דור ודור שהם פועלים הכל בתפלתם וכל הפקדות לטוב וכל הדברים שבעולם הכל על ידם.

ואלו המפרסמים של שקר נדמה להם שהם פעלו זאת, והוא ממש כמו זה שאומר שהרג את הזאב עם מקלו פנ"ל, כי באמת הכל רק על-ידי צדיקים אמתיים כי הם פועלים הכל וכי':

(חי' מוהר"ן עבודת השם)

ביאור הליקוטים: חותם בתוך חותם - סימן כ"ב, דף קצא

מפתח יוד. הוא מה שגם בפירוט מוהר"ת ז"ל הנ"ל, עוד יבאר, שבהכרח הירידה הנ"ל והמוב"פ, יבאר יותר בנפילת וירידת הנשמה שכתב בתחלה. ושם תהיה העליה, בעדן עלאה ועונג הנשמה והנעשה הגבוה יותר, תהיה כנגד זה כל הירידה, לנעשה ועדן תתאה שבעונג ותענוגי הגוף, אשר תרד בו הנשמה כאונם והכרח על כרח. וגם יותר יבאר לנו בכל זה בלשונו הקדושה שהוכרנו לעיל, על אודות הגוף העז והחזק וכו', שכל תאוות הגוף שאינם מוכרחים, ויהיו בבחינת העזות דסטרא אחרא, הוא תכלית ההיפך מהעזות דקדושה, שהוא עיקר עליית עדן תענוגי השגת ותורת הנשמה הנ"ל. כי ממילא מובן מכל זה, כעין המובא במקום אחר, שאף על פי שבתוך ההסתרה נמצאים פנינים יקרים יותר, מתורתו ואלקותו יתברך. אבל מחמת שאף על פי כן הם נסתרים שם בכמה וכמה מיני חיפויים וכיסויים,

שמכסים וחופים עליהם, קשה וכבד יותר למוצאם. וכן מבואר ממילא בענין ירידת הגוף, והסתרת העלמותו מעוות תענוגי הנשמה בתורתה והשגתה, לרוב ועוצם החופה והמכסה שעליה, זה לעומת זה, בעוות מדותיו ותאוותיו הרעות (ותענוגיו שאינם מוכרחים) הנ"ל והמוב"פ. שאף על פי שכל הזוכה והמתגבר בעוות גופו, כמאמר המשנה הוי עז כנמר, בתמורה ותהפכות תאוותו ורצונו בעצמו לרצון אביו שבשמים יתברך, [כי בתכלית ההיפך הוא מתבייש וממעט בתאוותו ותענוגיו, לבל יסתפק מהם רק בתכלית המיעוט וההכרח שעל פי רצונו בעצמו יתברך], יזכה דייקא מתענוגי גופו ובשרו, לחיות ולהתעלות בתענוגי נשמתו שבהמדרגה היתירה מתורתו ואלקותו יתברך, [כי דייקא מבשרי אחזה אלקי כמוב"פ]. אבל מעוצם וכובד הדבר, אין ביכולת לזכות לזה, רק בהתקשרות למושה משיח בעצמו [וכפי התעלותו קודם הכריאה שבמדרגתו שלעתיד, המובא לקמן במפתח י"ח והמוב"פ]. כי כל הנפשות שזולתו, העומדות במדרגת הכריאה [שבשבעת ימי הרועים המוב"פ], אין צדיק בארץ וכו'. גם דוד בירידתו, אף על פי שנתעלה אחר כך יותר כמוב"פ, אבל מחמת שבכל זאת פגם קצת כידוע, ולא נודרך בזה כראוי, לא נמלט גם הוא מעונש מדת הדין שמתגבר שם, כאשר נבאר לקמן מהמוב"פ. גם לפי הנ"ל, מבואר לנו בדבריו הקדושים אודות שצריך לשבר את העוות של הגוף, בקול העוות של האנחה, שהפליא להביא על זה לשון המאמר חז"ל, אנחה שוברת גופו של אדם. על כי באמת יהיה עצם הגוף והכרחיותו, בבחינת העוות הנ"ל:

קיצור ליקוטי הלכות אורח חיים - פורים ב

ג למעלה בבחינת עלמא דאיתי שם גורל אחד בלו לה, כי שם בלו טוב בלו אחד ואין שום רע בלל, רק למטה משם בבחינת שבועה ימי הבנין, שהם בחינת תמים והמדות, שם מתפרדין לשני גורלות, גורל אחד לה' וגורל אחד וכו', שזה בחינת פח הפחירה שיש פח ביד כל אחד לבחור לעצמו גורל וחקו כפי רצונו, כי שם שני דרכים נחונים לפניו. ועל בן מי שצטתה מדרך הטוב ובחר לעצמו גורל הרע חס ושלום, אזי אי אפשר לו שיתתקן ולשוב לדרך הטוב, כי אם על ידי תשובה, שהיא בחינת שבת בחינת עלמא דאיתי כמובא, דהינו שהוא מכרח להצטרף ולהבחין בדרך שהוא שהלך בו, בבחינת תשובת המשקל כמובא, ומכרח לשוב ולילך להיות בכל אותן הדרכים הרעים שהיה בהם מקדם, ולשבר תאוותו ונסור משם, עד אשר ישוב למקומו אל אם הדרך ששם שרש שני הדרכים, ושם בלו טוב, ומשם והלאה אתפצלין ומתפרדין שני הדרכים כנ"ל. ובשעה שישב וחזור והולך דרך הדרכים הנ"ל, צריך להציב לו ציונים וסמנים לבל יפשל ויתעה בהם עוד הפעם חס ושלום, מאחר שכבר תעה בהם, כי הם דרכים תועים ונבוכים מאד, וצריך לשמר עצמו מאד, ולעשות לעצמו ציונים וסמנים לבל ילך בהם חס ושלום, וגם צריך לסבל מרירות גדול בעת שישב והולך דרך הדרכים המרים מאד, לשוב דרך אותן הדרכים אל אם הדרך הנ"ל, כי צריך לסבל מרירות גדול וקשה מאד, עד אשר יעבר כל אותן הדרכים בשלום ולשוב לאם הדרך, שהוא בחינת בינה בחינת עלמא דאיתי בחינת תשובה. ועל ידי

שֵׁשֶׁב וְהוֹלֵךְ וְעוֹבֵר בְּשָׁלוֹם דֶּרֶךְ אֹתָן הַדְּרָכִים הַזֵּה"ל, עֲלֵי־יָדַי זֶה מַעֲלָה תְּחִיּוֹת מִשָּׁם, דִּהְיִינוּ נִיצוּצוֹת הַקִּדְּוָה שֶׁנִּפְּלוּ לָשָׁם עֲלֵי־יָדַי עוֹנוֹתַי, וּמִשִּׁיב אֹתָן לְשָׁרְשָׁם שֶׁהוּא בְּחִינַת תְּשׁוּבָה. וְעַל שֵׁם זֶה נִקְרָאת תְּשׁוּבָה, עַל שֵׁם שְׁשָׁם שְׂבִים וְחוֹזְרִים כָּל הַדְּבָרִים לְשָׁרְשָׁם, כִּי שֵׁם הוּא כָּלוּ טוֹב, וְעַל יְדֵי זֶה אִם תְּשׁוּבְתוֹ שְׁלֵמָה בְּאֵמַת יָכוֹל לְזָכוֹת שְׁשָׁם יִתְהַפְּכוּ כָּל עוֹנוֹתַי לְזִכִּיּוֹת, כְּמֵאֲמַר רַבּוֹתֵינוּ וְ"ל (אוֹתִיּוֹת ב, ג).

ליקוטי הלכות חו"מ הלכות גביית חוב מהיתומים הלכה ג' ח-מ

קָדָם שְׂזוּכִין לְאִיזָה הַתְּגִלוֹת בְּתוֹרָה וְעוֹבְדָה, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת קְבֵלַת הַתּוֹרָה, צְרִיכִין שִׁיְהִיָּה מִקְדָּם כְּמָה בְּלִבּוֹלִים וּסְפָקוֹת וּמְנִיעוֹת רַבּוֹת תְּאֻוֹת וּמְרָדוֹת וְכִיּוּצָא. כִּי כָּל זֶה נִמְשָׁךְ מִמְקוֹמוֹת הַחִיצוֹנִים הַזֵּה"ל שֶׁהֵם מִקְבְּלִין חַיִּית מַעֲצָם הַסְּתֵרֶת וְהַעֲלָמַת הַמֵּאֲמָר סְתוּם בְּחִינַת אִיהַ בְּנֵ"ל, כְּמֵבֵאֵר בְּסוּף מֵאֲמָר הַזֵּה"ל שֶׁקָּדָם כָּל תּוֹרָה יֵשׁ אֵלּוּ הַבְּלִבּוֹלִים וְכוּ', עֵינַי שָׁם. וְאֵיךְ כְּשֶׁמִּתְגַּבְּרִין עַל הָאָדָם אֵלּוּ הַבְּלִבּוֹלִים וְהַמְנִיעוֹת וְהַתְּאֻוֹת וְכוּ' וְאֵיךְ יוֹדֵעַ שׁוֹם דֶּרֶךְ אֵיךְ לְצֵאת מֵהֵם וְאֵיךְ לְמִצָּא כְּבוֹדוֹ יִתְפַּרֵּךְ שֵׁם וְשׂוֹאֵל וְדוֹרֵשׁ וּמִבְּקֵשׁ אִיהַ מְקוֹם כְּבוֹדוֹ, אֵיךְ הַיְרִידָה תְּכֵלֶיֶת הַעֲלִיָּה, וְאֵיךְ זוֹכֵה לְבְּחִינַת הַמֵּאֲמָר סְתוּם שֶׁהוּא בְּחִינַת אִיהַ שְׂרָשׁ הַתּוֹרָה וְהַמֵּאֲמָרוֹת כָּלָם. וְאֵיךְ זוֹכֵה לְהַמְשִׁיךְ מִשָּׁם תּוֹרָה, כִּי עֵקֶר כָּל הַתּוֹרָה נִמְשָׁךְ מִשָּׁם, כִּי מִמְשִׁיכֵין הַתְּגִלוֹת כְּבוֹדוֹ יִתְפַּרֵּךְ שֶׁהוּא כְּלָלִיּוֹת הַתּוֹרָה מֵאֵין לֵישׁ. וְעֵקֶר חַיִּית כָּל הַכְּבוֹד וְהַתּוֹרָה וְהַמֵּאֲמָרוֹת כָּלָם נִמְשָׁךְ מִשָּׁם מִבְּחִינַת הַמֵּאֲמָר סְתוּם שֶׁהוּא בְּחִינַת אִיהַ, שֶׁהוּא בְּרֵאשִׁית, שֶׁהוּא הַתְּחֵלֶת הַתּוֹרָה שֶׁכָּל הַתּוֹרָה נִמְשָׁךְ מִשָּׁם בְּנֵ"ל, כִּי הַקְּלָפוֹת וְהַחִיצוֹנִים בְּחִינַת מְקוֹמוֹת הַמְּטַנְפִים מִקְבְּלִין חַיִּית מַעֲצָם הַסְּתֵרֶת וְהַעֲלָמוֹ שְׁעַל - יְדֵי זֶה יֵשׁ לָהֶם פֶּחַ לְהַסְתִּיר כְּבוֹדוֹ יִתְפַּרֵּךְ לְגַמְרֵי, חֵם וְשִׁלּוּם, וְלִהְיוֹת כְּפִירוֹת וּבְלִבּוֹלִים וּסְפָקוֹת כָּלֵב שְׂמֵי שָׁם עֵקֶר פֶּחַ הַיְצִיר הַרְעָה שֶׁנִּקְרָא אֵל אַחֵר, אֲבָל מִי שֶׁנּוֹפֵל לָשָׁם, חֵם וְשִׁלּוּם. וְהוּא שׂוֹאֵל וּמִבְּקֵשׁ וּמְחַפֵּשׁ שֵׁם אִיהַ וְכוּ' בְּנֵ"ל, אֵיךְ זוֹכֵה לְעֵלוֹת לְשָׁרְשׁ כָּל הַקְּדוּשׁוֹת, לְשָׁרְשׁ הַתּוֹרָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת אִיהַ, בְּחִינַת בְּרֵאשִׁית, וּמִמְשִׁיךְ וּמִקְבֵּל הַתְּגִלוֹת הַתּוֹרָה מִשָּׁם. וְזֶהוּ בְּחִינַת קְבֵלַת הַתּוֹרָה בְּמִדְבַר דִּיקָא אַחֵר יִתְקַף גְּלוֹת מְצָרִים, כִּי בְּתִקְוָה שֶׁשֶׁעָבָדוֹ שֶׁל גְּלוֹת מְצָרִים, שֶׁהִיָּה גְלוֹת הַנִּפְשׁ וְהַגּוּף, אִוּ "וַיִּצְעֲקוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל ה'", כִּי לֹא הָיוּ יוֹדְעִים שׁוֹם עֵצָה וְתַחבּוּלָה אֵיךְ לְהִנְצֵל מֵהֵם רַק תְּפָסוּ אֲמִנוֹת אֲבוֹתֵם וְצִעְקוּ אֵלָיו יִתְפַּרֵּךְ וְהָיוּ מְצָפִים וּמִבְּקָשִׁים לְמִצָּא כְּבוֹדוֹ יִתְפַּרֵּךְ. וְעַל - יְדֵי זֶה זָכוּ לְנִאֲלָה וְאִוּ הִלְכוּ בְּמִדְבַר מְקוֹם נְחֹשׁ שְׂרָף וְעַקְרָב וְצִמְאוֹן וְכוּ' שֶׁהוּא בְּחִינַת מְקוֹמוֹת הַחִיצוֹנִים הַרְחוֹקִים מִכְּבוֹדוֹ יִתְפַּרֵּךְ. וְשָׁם דִּיקָא בְּקִשׁוֹ וְחִפְשׁוֹ אֵת ה' יִתְפַּרֵּךְ עַד שֶׁזָּכוּ לְקַבֵּל אֵת הַתּוֹרָה בְּמִדְבַר, שֶׁזֶהוּ יְרִידָה תְּכֵלֶיֶת עֲלִיָּה, כִּי בְּמִדְבַר דִּיקָא שֶׁהוּא מְקוֹמוֹת הַחִיצוֹנִים כְּשֶׁמִּבְּקָשִׁין וּמְחַפְּשִׁין שֵׁם אַחֵר כְּבוֹדוֹ יִתְפַּרֵּךְ, אִוּ דִּיקָא שֵׁם זָכוּין לְקַבֵּל הַתּוֹרָה שֶׁנִּמְשָׁךְ מִבְּחִינַת אִיהַ שְׂזוּכִין עַל - יְדֵי הַבְּקִשָּׁה וְהַחִפּוּשׁ בְּמְקוֹמוֹת הַחִיצוֹנִים דִּיקָא שֶׁהוּא בְּחִינַת מִדְבַר בְּנֵ"ל:

ט) וְזֶה שֶׁנִּפְּלוּ יִשְׂרָאֵל לְסְפָקוֹת קָדָם קְבֵלַת הַתּוֹרָה, כְּמוֹ שֶׁבְּתוֹב, "הַיֵּשׁ ה' בְּקִרְבָּנוּ אִם אֵין". וְאִיתָא בְּזִהַר הַקְּדוּשׁ שֶׁבְּחִינַת אִיהַ הַקְּדוּשָׁה הַנִּקְרָא 'יש' שׁוֹרָה בְּקִרְבָּם. אִם בְּחִינַת 'אין', הִיָּנוּ בְּנֵ"ל כִּי

שני בחינות הנ"ל שהם התגלות הקדושה, בחינת מלא כל הארץ כבודו וביחינת איה פנ"ל הם בחינות יש ואין. ומחמת היסורים שהיה להם או שלא היה להם מים. התחילו לפל לספקות ולא ידעו אם ה' בקרבם, ואזי הביא ה' יתברך עליהם עמלק. ואז הסתכלו כלפי מעלה, כי כך דרך האדם לפעמים כל זמן שאין הפעל דבר מתגבר עליו כל כך עדן הוא מתרשל לחפש אחר כבודו יתברך, אך בשתפעל דבר מתפשט על האדם מאד ורוצה להפילו לגמרי, חס ושלום, ואזי מתעורר קדשת נפש האדם. ואז דיקא הוא מתחיל לדרש ולחפש איה מקום כבודו. שזהו בחינת מלחמת עמלק קדם קבלת התורה, כי עמלק הוא זממת הנחש בחינת מקומות המטנפים הנ"ל שישם אי אפשר למצא כבודו יתברך בשום אופן רק צריכין לצעק אל ה' בקול חזק מאד לדרש ולבקש איה, איפוא כבוד קדשתו יתברך. ואז מתגברין עליו ועולין בתכלית העליה בבחינת והיה כאשר ידים משה ידו ונבר ישראל, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, בזמן שהיה משה מנביה ידיו וישראל מסתכלין כלפי מעלה היו נוצחין. ולכאורה קשה למה עשה משה זאת על - ידי הרמת ידיו דיקא, היה לו לומר להם בפה מלא שישעבדו לכם למקום ויעזר להם ה' יתברך, אך באמת הוא ענין הנ"ל שבעת שמתגבר תקף זממת הנחש, חס ושלום, שהוא מקומות המטנפים, שהוא בחינת מלחמת עמלק שישם אי אפשר למצא כבודו יתברך בשום אופן אזי אי אפשר לדבר כלל מכבודו יתברך רק לרמוז בדיו כמו משה רבנו, עליו השלום, שהרים ידיו לרמוז להם שישתכלו למעלה, הינו אף - על - פי שמתגבר עכשו מקומות המטנפים כאלו שהם בחינת מלחמת עמלק שאי אפשר לדבר ולגלות שם כבודו יתברך, אף - על - פי - כן שאז עיניכם למרום והסתכלו למעלה ותדרשו ותבקשו ותחפשו איה אפוא הוא יתברך. ואז היו ישראל נוצחין, כי על - ידי זה עולין בתכלית העליה לבחינת איה פנ"ל. ועל - כן זכו אחר זה מיד לקבלת התורה שהיא נמשכת מבחינת איה שהוא בראשית פנ"ל:

ישראל הם הגלות עצמם

אמר פעם הרב הקדוש רבי יחיאל מיכל מזולטשוב: -אם יתגלגלו הדברים לידי כך, שעבד המשועבד תחת אדונו בעבודת פרך, יוכל להשתחרר ולצאת לחופשי, האם צריך רבו לגרשו בחזק יד? הלא מובן הדבר שהוא יברח מרצונו ויריץ כל עוד נשמתו בו. אם כן, למה סיבב הקדוש-ברוך-הוא שדווקא פרעה יגרש את בני ישראל מארצו, ולא הם נמלטו לבדם?...

הסביר הצדיק מזולטשוב: - אך הענין, כי משה רבינו הבין שישראל הם הגלות עצמה ואין ברצונם כלל לצאת מגלותם"...

(באר התסודות)

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

הקוזקים לירושלים

בימים עברו, שררה בורות רבה בקרב המון העם אודות משמעות הגלות וגודל הטובה שתהיה בימות הגאולה. על בורות זו ניתן ללמוד מן הסיפור הבא.

נוהג היה הרב הקדוש רבי נחום ממשרנוביל לנסוע הרבה בין הערים לצורכי מצווה. באחד ממסעותיו התארח הרבי באכסניה שהיתה בבעלותה של משפחה יהודית-כפרית פשוטה. אכסניה זו שכנה סמוך לדרך הראשית. אותו כפר היה רחוק ומבודד מן הערים הגדולות בהם התגוררו יהודים רבים.

כדרכו בקודש הקיץ הצדיק משנתו בדיוק בחצות הלילה, וכמנהגו החל לערוך בחדרו תיקון חצות כשהוא שופך את ליבו בתחנונים ובבכיות אודות צרות הגלות והשיעבוד.

בכיותיו של הרבי העירו את בעל האכסניה. הלה סבר לתומו כי דבר מה ארע, והוא רץ מיד לחדרו של הרבי בחדרה שמא נקלע האורח למצוקה.

ידע הצדיק רבי נחום כי הסגתו של הניצב מולו פשוטה, ולכן השתדל להסביר לו במילים פשוטות כי הוא בוכה ומקונן על חורבן בית-המקדש ומבכה את הצרות שפוקדות את עם ישראל מאז החורבן. עוד הוסיף הרבי להסביר כי יחד עם זאת הוא גם מבקש ומתפלל שהגאולה תבוא במהרה ואז יהיה טוב לכל ישראל.

אך כל ההסברים לא הועילו לאותו כפרי שתקע את מבטו ברבי נחום שישב על הרצפה, נר לרגליו, שק על גופו ורגבי אדמה על ראשו, כשמעיניו זולגות נחלי דמעות.

- "וכי אינך רוצה שמישיח יופיע ויתגלה, וכולנו יחד נעלה עמו לירושלים עיר הקודש?... — ניסה רבי נחום להסביר בשאלה.

- "אינני יודע — השיב הכפרי בתמימות — עלי להוועץ באשתי..."

כעבור שעה קלה שב ואמר:

- "לא, רעייתי אינה מסכימה! היא שואלת איך נעלה לירושלים ונזניח אחרינו את כל הברווזים והתרנגולים אותם אנו מגדלים ומהם פרנסתנו".

חזר רבי נחום ושאל:

- "ומה תעשו אם יבואו הקוזקים לאחוזתכם ויגזלו מכם את רכושכם ומי יודע, אולי גם יאיימו על חייכם?"

שום חזר הכפרי הנבוך לאשתו וביקש ממנה לשקול מחדש את ההצעה.

תשובתה לא אחרה לבוא:

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

- "טוב, אז אמור לו לרבי שיתפלל שמישה יבא, ויקח את הקווקים עמו לירושלים..."

(לקח טוב)

ביאור הליקוטים: בא אל פרעה – סימן ס"ד, דף שלח

אות ל"א. כפי שנראה מדבריו הקדושים, שסובב בהם על הכלל המבואר מדברי האריז"ל (עין חיים שער הכללים פרק א' בתחילתו עיין שם) ושאר ספרי אמת, שכל הבריאה היתה כדי להשפיע טובו. יש להתפלל לפי זה, במה שכתב שכל הבריאה היתה כדי לגלות רחמנותו, שזה אין שייך לכאורה על הצדיקים שהם הפועלים הבלתי עצלים בעבודתם, כי מה שהוא נאמן לשלם את שכרם ולהשפיע להם עין טובו הנ"ל, אין שייך לכנות ולקרא זאת בשם רחמנות שמרחם ונותן להם, מאחר שעל פי משפט מניע להם הטוב הזה. אבל בהמבואר הנ"ל מדבריו הקדושים, שגם כל התהוות הניגון של משה ע"ה, הוא בירור תמורת הטוב והרע [שהוא ההעדר והמציאות כנ"ל] שעוסק לברר, ובאמצעות התהוות הניגון והבירור הזה בעצמו מברר ומתקן בזה לקלקול תמורת הממשלה [מההעדר על המציאות כנ"ל] שהגבירו היורדים והנבוכים הנ"ל, [כי על ידי הניגון והבירור הזה, נתברר ועולה הטוב מן הרע שנבלע ונעלם בו, עד שחוזר מעט מעט להיות מעין ההנהגה שבסדר האמת ובאור אין סוף עצמו, שבו באמת נבלע ונמחה לגמרי ענין הרע וההעדר שאין שייך כלל כנ"ל], אשר מבואר בכל זה, שכל אשר יתגבר יותר מבוכת הנבוכים להגברת ההעדר המציאות, יתברר ויתהווה הניגון והשיר הנפלא בנועם ועדן העליון יותר לכל הנפשות שיזכו לזה, תבין מרחוק גם בביאור וישוב הפליאה הנ"ל, שמחמת זה באמת תסובב כל הבריאה רק לגלות רחמיו ורחמנותו על התועים והנבוכים, אשר רבו ועצמו באחרית הימים האלה, להוציאם ממבוכותיהם על ידי משה משיח שאנו מחכים ומקווים אליו, כי בעוצם כוחו ועונו ישיר ויברר גם תמורתיהם. ושיר ובירור הטוב הזה בעצמו, הוא הטוב הנפלא מאין סוף הנ"ל [בחכמתו ורעתו] שישפיע לנצח, בשכר העבודה שעובדים אותו לבר, כי די והותר מה שיעלה ויוציא אותם מיון מצולות שאלותיהם הנ"ל, כי חכמתם ורעתם אשר הוא שובבתם ורעתם בשאלותיהם בעצמם, תיסרם ותוכיחם בשאול ומצולה הנ"ל, עד שיתגלה להם התמים במעשיו ובעל השם בנפלאותיו (עיין סיפורי מעשיות סוף הסיפור של חכם ותם ותבין), להעלות גם אותם כנ"ל:

שיח שרפי קודש עמ' קמד א-תריג

לפני פטירתו של מוהרנ"ת התאנה, אחר כך אמר לאנ"ש: מה אתם ושבים מדוע אני מתאנה, אולי משום שמיעטתי בתורה ותפילה, לא! כמה שיכולתי שמרתי על הזמן - אולם מתאנה אני, כי מי יודע אם יצאתי ידי חובת התמימות שלימדנו רבינו, "וואס מיינט איר קרעכץ

אני אטיר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא על כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

איך ווייל איך האב ממעט גיווען אין תורה ותפילה - וויפל איך האב גיקענט האב איך געהייט די צייט, נאר ווער ווייסט צו איך האב יוצא גיווען דאס תמימות פון דעם רעבן".

ספר הגדה של פסח החזו"א - דף קנ"ה

ובמשה עבדו

ספר הגה"צ רבי שלום שבדרון זצ"ל:

בבני ברק התגורר יהודי פשוט שניחן באמונת חכמים ללא גבולות. הלה לא עשה צעד, קטן כגדול, ללא נמילת עצה מפיו של ה'חזון איש'. כל פעלה שנדרש לה הובאה לידיעתו של רבנו. ורבנו, בטוב לבו, ענה לו כל שאלותיו, הדרך אותו כיצד ינהג וכיצד יעשה.

ביום שישי אחד הגיע האיש אל מעונו של רבנו. היתה זו שעה קצרה לפני שבת. בני ברק כבר לבשה חג ובבתים כבר היתה תכונה של רגעים אחרונים שלפני הדלקת נרות. ברגעים אלה הגיע השואל ובפיו שאלתו:

"רבי צנור המים שבביתי התפוצץ ומים נוזלים בדירתו!..."

"ומה אוכל לעשות למענך.", השיב רבנו בשאלה, ומיד המשיך: לך אל האינסטלאטור ובקש ממנו כי יבוא אל ביתך כדי לתקן את הנוזלה"...

"אבל השעה כבר מאוחרת, עוד מעט מדליקים נרות, והאינסטלאטור לבטח לא יסכים לבוא בשעה שכזו", השיה האיש מניה וביה..."

רבנו חזר ושאל שוב:

"ובכן, מה תירצה ממני? מה אוכל לעשות למענך?"

השואל לא הרפה. תמים היה בשביל לגמר את השיחה בנקדה זו. בפשטות השיב:

"שיגזור הרבי שהמים יפסיקו לזרם"...

"נו, טוב שהמים יפסיקו לזרם"...

מלים אלו הספיקו לשואל. בשמחה של אמונה פשוטה חזר לביתו. הוא בהן עם כניסתו את מוקד הנוזלה. להפתעתו גלה כי הנוזלה פסקה ולזרימת המים שהטרידה את מנוחתו לא היה זכר. "להפתעתו" אמרנו, אך ליהודי שהאמין באמונה תמימה ופשוטה בבחו של הצדיק היה זה דבר המתבקש מאליו. והרי הרבי גזר...

השבת חלפה ובמוצאי שבת נראתה שוב דמותו של האיש בביתו של רבנו. והרי לא נתן לגור בבית ללא מים...

אני אשיר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

"הרבי אמר שהמים יפסקו לזרום, ואכן כך היה, אבל עכשו נותרתי ללא מים בבית", הרצה את טענתו, באותה תמימות שבה השיח את דאגתו ביום אתמול...

ורבנו, בסבלנות ובאהבה, שאל שוב: "ומה אתה רוצה עוד?"...

היהודי השיב: "מבקש אני כי הרב יגיד עתה שהמים יחדשו שוב את זרימתם!"...

רבנו לא הסס רבות ועל אתר השיב: "טוב, יהי כך, שהמים יתחילו לזרום שוב"...

האיש חזר לביתו, שם ראה כיצד המים זורמים שוב.

ספור זה ספר על ידי הצדיק רבי שלום באחת מדרשותיו, שעשה שרצה לעורר את קהל שומעיו לאמונת חכמים פשוטה וחזקה.

שיח שרפי קדש חלק ד, ד-שיג

היה בין אנ"ש אנשים פשוטים ותמימים כאלה אשר אין ביכולת לתארם כלל, כמו למשל רבי שבתי ברסלבר, שראוהו פעם בוכה מאד בעת התפללו את תפילת "אהבה רבה", וידעו מכריו שכמעט שאין מבין הוא את פרוש המלות וכששאלו פעם מאן דהו לפשר בכיתו, ענה: "וכיני וראיתי פעם איך שרנ"ט בוכה בעת התפללו תפילה זו, ואים רנ"ט בכה בחלק תפילה זו, מסתמא נאמרים בה דברים כאלה שראוי לבכות בעת אמירתם ותפלתם".

שיח שרפי קדש חלק ה ה-שעז

אנשים תמימים היו בין אנשי שלומנו כמו למשל שספר רבי לוי יצחק ז"ל: נכנסתי פעם לבקר את רבי משה שוסטר ז"ל שהיה רצען במקצועו, שאלני רבי משה בתמימותו האם אני שירי משמשות תדיר בנעלים לתקנם האם מותר לי להתפלל לקדוש ברוך הוא ולשיח לפניו את אשר בלבבי?

אב"י הנחל הוצאה שניה מכתב ב

...התם אפלו בעת דחקו ושלולתו היה מלא שמחה וחדוה תמיד, והיה מסתפק במה שהיה לו ולא היה חסר לו כלום לעולם, ולבסוף זכה על-ידי תמימותו וצדקתו לעלות במעלות גדולות ורמות מאד עד שעשאו המלך מיניסטער על כל המיניסטאריין, וגם נעשה חכם גדול ומחכם מאד, ואף-על-פי כן גם אז לא עזב דרכי התמימות שלו, אבל אצל החכם היה כל זה להפך וכו'.

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

כל עקר תקון העולם תלוי בזה שיתבטלו כל דרכי החכמות הרעות והמשבשות שמהם נמשכים גם-כן כל מיני פירות ואפיקורסות, ולהתקשר באמת אל הצדיק האמת, שעקר שלמות קדשת ההדרות תלוי בזה.

אב"י הנחל מכתב רז

כל אדם שרוצה לצאת משמאנו וזהמתו צריך ללך בדרך הזה, לחשב תמיד שהוא רק יחידי בעולם ולא יסתפל על שום מינע ומעכב ומבלבל וכו', וכמו שמוכא בהמעשה של החכם והתם (ספורי מעשיות משנים קדמוניות, מעשה ט'), מבאר שם שהתם היה רצען וכו' ולא היה יכול המלאכה כראוי, והנגעל שלו שגמר בכמה ימים ביגיעה גדולה היה מלא חסרונות והיה בשלשה קצוות וכו' והוא היה מתפאר בו מאד, כמה נאה ויפה המנגעל הזה, כמה מתוק, כמה מתוק כמה ספר המנגעל הזה, וואם פאר היום, וואם פאר סיפורדיק שיחאלי דאם איז וכו', והיתה שואלת לו אשתו אם בן מדוע ומפני מה שארי בעלי מלאכות נמלים שלשה זהובים בעד זוג מנגעלים ואתה אינך לוקח כי אם זהוב וחצי? השיב לה, מה לי בזה זה מעשה שלו וזה מעשה שלי, דאם איז יענעמם מעשה און דאם איז מין מעשה, והבן.

שלחן הטהור מאמר אמונה ופרנסה עמ' ע"ו

...וכיון שכבר ידענו מדברי תורתנו הקדושה "והיה באחרית הימים ומצאוהו רעות רבות וצרות", וכן בדברי נביאים וכתובים, ודברי תנאים ראשונים ואחרונים, כולם נתנבאו על הצרות והחשכות אשר התגברו סמוך לביאת משיח ולמה כתבו לנו ונילו לנו כל זה, הלא די' לצרה בשעתה, רק למען נדע שנתחוק עצמנו, כי אין דומה למי שבא עליו צער או פחד פתאום חס ושלום, או בקושי יכול לבו לסבול זאת, מה שאין כן אם יודע מקודם ומכין עצמו לזה אז לא נתרגש הלב כל-כך ויש בכח לסבול. ולכן צריכים אנחנו להכין כל מיני כלי קרב בעניני האמונה והבטחון, ובפרט כי מקובל מפי הצדיקים כי נסיון האמונה יוגדל על מאד, ולכן צריך האדם למסור נפשו על זה ממש, ולדבר כל פעם עם חברים ויראי השם מעניני אמונה ובטחון, ולהשריש ולטוע בלב בניו האמונה, ולהרחיקם מורע משחיתים ומרעים העוזבים תורת אמת, ומתדבקים בחכמת החיצונים הבל וריק מלא שקר ואין בהם מועיל כלום, כי בתורתנו הקדושה גנוזים כל מיני חכמות שבעולם, כמוכא בהקדמת הרמב"ם לסדר זרעים, ומכל שכן הסודות העצומים שגנוזים בתורתנו, כמוכא בספח"כ. והגם כי חמדתנו היקרה הלזו היא כעת בתכלית השפלות, והרשעים והאפיקורסים משתמשים בה למצוא שקריהם רחמנא לצלן, תורה תורה חגרי שק והתפלשי באפר, אבל במהרה תצא תורתנו הקדושה משקה, ויאיר אור הגנוז שבתוכה, ואז יוציא החמה מנרתיקה, ולהטו וישרפו כל הרשעים והכפירים מאורה, והתמימים והצדיקים יתעדנו בהגלות לעיניהם אור המתוק הזה, אור הנעים אשר אין כערכה כי עין לא ראתה וכו'.

ליקוטי הלכות הלכות נזיקין הלכה ה'

הצדיק בתוקף קדושתו וחכמתו הנשגבה והנוראה, הוא מסלק הכל ומתנהג עצמו בתמימות ובפשימות, ומשליך את עצמו לתוך כל מיני רפש וטיט בשביל השם יתברך, ועיקר הרפש והטיט שמשליך עצמו לשם בשביל השם יתברך הוא, מה שמוריד את עצמו ומשליך את עצמו בעמקי תהומות, שהם מקומות הנמוכים והמלוכלכים מאוד של אלו שנפלו לשם בעונותיהם ותאותיהם הרעות, והצדיק בגודל רחמנותו על צער השכינה וישראל, על כן הוא משליך עצמו לשם כדי להעלות הנפשות הנפולות משם מעמקי תהומות תחתיות, שזהו עיקר בחינת רפש וטיט שמשליך עצמו הצדיק לשם בשביל השם יתברך, כי השם יתברך חפץ חסד ורוצה בתשובתם של רשעים, וחושב מחשבות לבל ירח ממנו נדח, והצדיק שהוא יודע גודל תשוקת השם יתברך לזה להחזיר אליו נדחיו, על כן הוא מוסר נפשו בשבילו ומשליך עצמו למקומות נמוכים כאלה, כי זהו עיקר הנחת רוח של השם יתברך, שזהו בחינת מה שאמר דוד המלך עליו השלום ואני ידי מלוכלכות בדם ובשפיר וכו', כמבואר במקום אחר, ועל כן כל אחד שרוצה לרחם על עצמו ולעלות מעומק נפילתו, עיקר כל תיקונו על ידי תמימות, ועל ידי זה הוא יכול לדבק עצמו ולהיכלל בהצדיק בכל מקום אשר הוא שם אפילו בעמקי תהומות, כי הצדיק הוא בחינת תם ומתמם עם תמימים, שכל מי שממשיך עצמו לדרכי התמימות, אף אם נפל בתאותיו לתהומות חס ושלום כמו שנפל, אף על פי כן יכול להיכלל בתמימות הצדיק שהוריד את עצמו לשם, ויכול לעלות ולשוב על ידי זה להשם יתברך באמת.

עיקר תיקון כל אדם הוא על ידי בחינת תיקון המשפט, כי צריך כל אדם לכלכל דבריו במשפט, היינו שישפוט את עצמו על כל דבר, וכל הפגמים חס ושלום הם בחינת קלקול המשפט שאינו מתנהג כמשפט התורה, ועיקר קלקולו על ידי חכמות רעות של העולם שהם בחינת פגם המשפט, דהיינו מה שנדמה לכל אחד כאילו השם יתברך אינו מתנהג עמו במשפט היושר והצדק, ומוזין לו נסיונות שאינו יכול לעמוד בהם, כגון חסרון פרנסה וכיוצא, ובאמת צריכין להאמין כי צדיק ה' וישר משפטיו, ואינו מנסה שום אדם במה שאינו יכול לעמוד בו, אף על פי שלפי שכלו קשה לו לעמוד בענינים אלו שעוברים עליו, אף על פי כן צריך להשליך שכלו וחכמתו, ולהאמין בתמימות כי ישרים דרכי ה' ומשפטיו, ובדאי הוא צריך לעבור בזה העולם בענינים אלו, שהשם יתברך מתנהג עמו, בעשירות או בעניות, או בהתגברות התאוות והרעיונים וכו', וכמו שאמר רבותינו ז"ל הלל מחייב העניים, רבי אליעזר בן חרסום מחייב העשירים, יוסף מחייב את הרשעים, נמצא שכמו שהצדיק זוכה על ידי התמימות שלו שמשליך עצמו לכל מיני רפש וטיט בשביל השם יתברך כנ"ל, על ידי זה זוכה לבחינת תיקון המשפט בשרשו, דהיינו להשיג השגת צדיק ורע לו רשע וטוב לו כמבואר בפנים, כמו כן גם אצל אנשים פשוטים, על ידי שמשליכים כל חכמתם ושיכלם ומאמינים בהשם יתברך בתמימות, על ידי זה זוכין לבחינת תיקון המשפט, היינו שאינם מהרהרים אחר משפטיו יתברך, ומתגברין בכל

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא על כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

עוז לעמוד בכל מה שעובר עליהם, ולכלכל דבריהם במשפט, כי על ידי התמימות, על ידי זה הצדיק מקשר אותם לדרכי תמימות, ומעלה אותם ממקום שנפלו לשם, על ידי פגם המשפט שנפל לתהומות חס ושלוש, ואם אף על פי כן יצרו מתגבר עליהם ביותר צריכים ביותר, להתחזק בדרכי התמימות, ולצעוק להשם יתברך מעמקי תהומות, בבחינת מעמקים קראתיך ה', עד שסוף כל סוף יזכה על ידי זה ליצא ולעלות מעומק נפילתו שנפל וירד עד תהום, והכל בכח זכות הצדיק הנ"ל.

באמת אי אפשר לבאר כלל, כמה וכמה צריך כל אחד להשליך שכלו ולהמשיך את עצמו לתוך דרכי התמימות, שעל ידי זה הכל יכולין לעלות, ובאמת יש בזה לימוד גדול וצריכין להתאבק מאוד בעפר רגלי התמימים והכשרים והישרים בליבותם, ולהשתדל כל ימיו להיות נכלל בהשיבה של הצדיק האמת שעוסק בלימוד האמיתי להכניס אמונה בעולם, ולהוציא את כל אחד ואחד ממקומות המנוגים שנפל לשם, ולזכותו לקיום התורה באמת, שכל זה כלול בהלימוד העמוק של תמימות, כי יש בזה הלכות רבות ועמוקות, וזה בחינת ויעקב איש תם וישב אהלים, שהיה יושב אהלים בתוך הישיבות הקדושות של שם ועבר, ולמד שם דרכי התמימות באמת להיות איש תם, ועל כן זכה לבחינת תיקון המשפט, כמו שנאמר משפט וצדקה ביעקב אתה עשית, בחינת משפט לאלקי יעקב, וזה בחינת חסד ומשפט אשירה וכו', היינו להאמין כי צדיק ה' בכל דרכיו, ולשיר ולומר להשם יתברך תמיד בין כשמתנהג עמו בחסד, בין במשפט ודין, זה זוכין על ידי אשכילה בדרך תמים מתי תבוא אלי, דהיינו תמימות הנ"ל, וזה אתהלק בתם לבני בקרב ביתי, שבקרב ביתי, ביני לבין עצמי, איישב עצמי היטב בדרכי התמימות, וזה עיני בנאמני ארץ לשבת עמדי הולך בדרך תמים הוא ישרתי, לא ישב בקרב ביתי עושה רמיה, שאני מגרש מביתי כל החכמות והמירמות של שטות והבל, ומדבק עצמי רק בדרכי התמימות והאמונה הקדושה.

דיבורי הסבא

כל דיבור שגילה רבינו יברא עולם חדש. [17 - ב]

רבינו הקדוש אמר: "כל מי שיש לו איזה הרהור תשובה, זה נמשך ממני!", כך היה עם רבינו הקדוש, אנהנו רואים עכשיו הרבה בעלי תשובה, זה סימן גם כן על הגאולה... כן, זמן החתונה, לבל דבר יש קץ, יבוא הקץ, יבוא הזמן, יבוא זמן החתונה, כן, אז יהיה חתונה! [5 - ב]

רבינו הקדוש אמר כבר הכנתי הכל למשיח! [124 - א]

[רבינו אמר: שמי שיתקרב אליו באמת, הוא יעשה אותו כמוני ממש]... יוא, יוא, "כמוני ממש!" [69 - ב]

הוא הבטיח "נמרתי ואגמור", הוא ינצח הכל, כל העולם, איש אחד, כן... [21 - א]

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

אני הייתי איש יחיד ועמדתי כנגד כל העולם [56 - א]

ככה הוא מדבר בתורתו, שהענין שלו הוא רבי ותלמידים כל החסידים, גדולים וקטנים, אין גדולים ואין קטנים, כולנו חברים! [8 - ב]

צריכים להיות גיבור חזק מאד ... [12 - ב]

כל ענין רבינו הוא ענין אמונה וענין למעלה מן המבע, כל נפש שמתקרב עובר עליו מה שעובר ברוחני וגשמי, אבל עובר עליו, הבעל דבר לא נותן... רבינו הקדוש אמר: "להתקרב אלי זה קשה מאד!"... [5 - ב]

משיח יבוא ויגלה את רבינו הקדוש! [73 - א]

זה טוב מאוד להתקרב להצדיק ולבטוח מתוך צער! [56 - א]

האמת הוא בעל כח והוא מתגבר על כל העולם! [56 - ב]

הכול תלוי בידינו כפי שאנחנו מוכנים למסור נפשנו לחפש האמת. [22 - ב]

כל החכמים יפלו ויתביישו מפני רבינו. [71 - א]

וראיתי שהעיקר תלוי בלב, לפי הרצון, אז הוא מסתכל על כל ענינים ומשליך עצמו על השם יתברך, על אמונה, כן, אבל אי אפשר להגיד... זה תלוי בו באדם עצמו, אם הוא מוכן להקריב עצמו בשביל עבודת השם, אז ודאי יותר טוב... רחמנות גדול, מי שאינו זוכה להקריב עצמו על השם יתברך, על עבודת השם יתברך, ולהשליך כל העולם הזה לגמרי, בשביל מה? ורק לעסוק בהתעוררות, בתורה ותפילה, מה זה? מה? זה טוב מאד, אבל להגיד לאחרים זה קשה... אבל אני לעצמי אני למדתי בחיי שיותר טוב להחיות עצמו ולהשליך הכל בשביל עבודת השם... [29 - א]

אבל כל זמן שהאדם חי הוא, הוא רוצה כסף, כן, כסף וכבוד, שני דברים, ואי אפשר לצאת מזה רק על ידי ה'בעל תפילה', הוא מוציא מכסף ומהתאוות ומכל העוונות ומ... זה עיקר התיקון, כן, ה'בעל תפילה'! [22 - ב]

ברוך השם אני הייתי חזק כנגד כל העולם ולמדתי ספרי ברסלב, וברוך השם אני ניצחתי כולם!
[56 - א]

[רבינו אמר, שהמשיח יספר מה"בעטליר השביעי"] יוא, הוא השאיר למשיח! [123 - ב]

מה זה השמחה? כסף או כבוד? מה זה שמחה? שמחה הוא רק אמת וך וצח! [22 - ב]

רבינו הקדוש, "הליקוטי תפילות", ה"ליקוטי מוהר"ן" וה"ליקוטי הלכות", מה שיש לנו, זה יהיה חתונה יפה, כן, אבל אנחנו צריכים לשים לבנו במסירת נפש רק לרבינו, להיות נורמלים כן, כמו שהוא נורמלי. [114 - ב]

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

כשיבוא משיח יהיה חתונה יפה, יהיה שמחה כזו, יספרו כל אחד מה שעבר עליו, יהיה... רבינו הקדוש אמר: "כשיבוא משיח, יהיה הרבה מעשיות מכל אחד מאנשיי, יהיה הרבה מעשיות" [123 – ב]

[מתי בא משיח? סבא]

רבינו הקדוש הוא כותב לי פתק ככה: "זמן הגאולה קרוב מאד". ארבע מילים, נו, מה, צריך לחכות [31 – ב]

רבינו הקדוש הוא הפוסק. [38 – ב]

"זמן הגאולה קרוב מאד", הגאולה נהיה, נהיה חופשיים, כן, פאות! כל העולם ירקדו וירקדו וישמחו בכל דיבור, בכל ה'בעמל'ים! [29 - ב]

רבינו הקדוש הוא מתקן אותנו בתיקונים כאלה, בחכמה כזאת, כאילו לא עשינו שום חטא! [48 - א]

חסידי סלונים הם היו מתנגדים הכי גדולים, ואני עשיתי להם צרות כאלה, הם היה להם ישיבה ברבי מאיר בעל הנס, הישיבה, והיה להם שם יותר מכל הישיבות של ירושלים, כן, והם נתנו לי שתי לירות לחודש במקום עשרה, שתיים עשרה, חמש עשרה, נתנו לי שני לירות, אז הם אמרו, "שהם נותנים לי רק בשביל רחמנות שיש לו ילדים קטנים והוא צריך לחם, אבל הוא לא בן ישיבה, הוא לא לומד גמרא, הוא לומד "ליקוטי מוהר"ן", "ליקוטי תפילות" ותהלים, זה ישיבה? זה בן ישיבה?" אבל ה"ליקוטי מוהר"ן" וה"ליקוטי תפילות" ותהלים זה עשה להם צרות גדולות... [3 – ב]

הדיבורים המודפסים בספר הזה הם מתוך שיחות מוקלטות של רבי ישראל בער אודס זי"ע ומסומנים אחרי כל דיבור בצורה כזו [מס' הקלטת מ' 1 עד 124 צד א' או ב'] ניתן להשיג את כל הקלטות כמס' טלפון 055-777-357 / 055-998-661.

ספר שלחן המהור דף ע"ג

מאמר אמונה ופרנסה

אחי אהובי בשביל פרנסת ב"ב אתה מכנים עצמך לסכנות גדולות שיעברו עליך ח"ו בגלגולים שונים כמה צריך לעבור על האדם בשביל זה ותשובתו קשה מאוד מפני שאינו יודע למי להחזיר כי ה"ז בכלל גזול הרבים. והנה מי שכבר עבר ונלכד בזה ולבו דוי ומתחרט ורוצה לשוב ואינו יודע למי ישלם, העצה לזה מספרי הצדיקים שיפרוש בכל פעם צדקה ומתנה ויאמר שאם יש לאיזה אדם תביעה עליו בין שהוא בחיים או מהבר מינן אז תהא זו הצדקה בשבילו ובשביל נשמתו וחוקה על כל ישראל הק' כי בודאי כל אחד מרוצה ע"ז לזכות נשמתו בצדקה

אבל כ"ז הוא רק בדיעבד ואחר המעשה אבל לא לכתחילה ח"ו, והכונן בה' חסד יסובבנו, והרבה בנ"א מתנהגים בעניני מו"מ שלא לשנות בדבריהם רק כאשר יצא מפיהם בפעם ראשונה, הן בשעת קנין והן בשעת מכר, ואשרי מי שמרגיל עצמו ומקדש פיו באופן כזה, וה' יהא בעזרו. ואמרתו רמו בדבריהם ז"ל (פסחים ק"ח) קשין מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף, "קשין מזונותיו של אדם" הראשי תיבות עולה כמספר "אמת", דהיינו זה קשה מאוד להתפרנס באמת כי היצר מתגבר על זה, הן מי שפרנסתו כמו"מ או במלאכה או שנהנה מאחרים בדרך התמנות וקצבה, או סתם מקבל, היצר מתגבר מאוד להביאו לעשות פעולה של שקר. ורמזו בזה רז"ל בדבריהם הק' שקשה להתפרנס באמת, והעצה לזה כקריעת ים סוף, דהיינו כמו אז אצל קריעת ים סוף לא נושעו ישראל רק באמונה ובמסירות נפש, שקפצו לתוך הים במס"נ, וגם באמונה כדכתיב (שמות יד, לא) ויאמינו בה' ובמשה עבדו וכמוכא במדרש (שמ"ר פכ"א) כי להתפרנס בלי שקר אין עצה אחרת לזה רק להתחזק באמונה ובביטחון בה', כי לא יתן ולא יוסיף לו תנועה של שקר אפילו פרוטה אחת. וגם כי לפעמים ידמה בדעתו כי יפסיד מעות יאם לא יחניף ולא ישתמש באיזה שקר ורמיה, או יקבל על עצמו מסירות נפש כי יעבור עליו מה ולא יעבור ח"ו על רצון קונו אפילו יגווע ברעב ח"ו, כי כדאי ממש למות ברעב הוא וב"ב מלעסוק ח"ו ברמיה ושקרים וחניפות, ובפרט כי הקב"ה לא יעווב אותו באופן כזה אם יתחזק במדת האמת כי רגלי חסידיו ישמור והולך בתום ישכון לבטח.

ועוד אכתוב לך עצה נפלאה להתרחק מחניפה [ספר המדות (תנ"ף א.) עלידי התנ"ף בא לידי נבול פה, והיא הדין להפך. (ב.) עלידי תנ"ף נעשית אשתו אלמנה וכניו ותומים ואין מרחם עליהם. (ג.) עלידי תנ"ף בא פחד. (ד.) מי שהולך בשוק ונפול, בידוע שיש בו תנ"ף. (ה.) עלידי תנ"ף בא פאב לב. (ו.) מי שפנתונו על אחרים, בא לידי תנ"ף. (ז.) מי ששומר את עצמו מתנ"ף, עלידיה בא לו ישועה. (ח.) מתר להתניף לרשעים בעולם הזה. (ט.) עלידי תנ"ף נתעורר הדין. (י.) גם תפלתו אינו נשמעת ומאוס בעיני כל. (ח"ב א.) על ידי תנ"ף בא לידי פפירה] ושקר, הינה אנו אומרים קריאת שמע ד' פעמים ביום, ק"ש של קורבנות ויוצר אור וערבית וק"ש שעל המטה, ואומרים בכל פעם ואהבת את וגו' ובכל מאדך, ודרשו רז"ל בפרק הרואה (ברכות ג"ד.) בכל ממונך. ועוד דרשו (שם) בלב מדה ומדה שהוא מודד לך הוי ומודה לו במאד מאד, דהיינו בין מדה טובה של רחמים ובין מדה וכו'. ולכן יקבל עליו בכל פעם באמירת ק"ש אצל ובכל מאדך אפילו תאבד כל ממונך, או יעמוד איזה ריוח שתוכל להתפרנס עי"ז כל ימי חיך אתה ובניך, יקבל עליו אפילו להפסיד הכל מלהשתמש ח"ו באיזה שקר וחנופה, וזו הכוונה יועיל אם יקבל עליו באמת, ואחר כך אם נודמן לו איזה נסיון באותו יום יתבונן במחשבתו, הלא קבלתי עלי מס"נ בק"ש להפקיר בלב שלא להשתמש בשקר ורמיה וחנופה. וגם יקבל עליו באמירת בכל מאדך דרשות חז"ל הנ"ל שיקבל עליו הכל באהבה, ולא יהרום במחשבתו להרהר אחר אלקינו, ולא להניח ולהרפות דרכי עבודתו בעבור שום נסיון בעולם, ואם זה יקבל עליו או ה' יהא בעזרו ויהיה לו טובה גדולה וחיוזק בכמה ענינים. ועכשיו קודם ביאת המשיח צדקנו אשר העידו רז"ל (סוף סוטה) כי האמת תהא נעדרת, ושקרא ישלוט בעלמא, ומקובל מפי הבעש"ט הק'

ותלמידיו, כי קודם ביאת המשיח יהיו רוב מנהיגים וראשי העדה מהערב רב, וז"ל הרעיא מהימנא פרשת נשא (דף קכ"ו ע"א): א"ל מהימנא באומאה עלך בשמא דיקו"ק לא תאחר בכל יכולתך דהא אנא בצערא סגי, ויפן כה וכה וירא כי אין איש עוזר לי לאפקא לי מהאי צערא בהאי קבורה דאתמר עלי (ישעי' נג, ט) ויתן את רשעים קברו ולא אשתמודען כי ואני חשיב בעינייהו בין רב רשעייהו ככלב מת דסרח בינייהו דחכמת סופרים תסרח בינייהו בכל קרתא וקרתא, ובכל אתר דישראל מפוזרין בין מלכוון ואתהדרו אינון ערב רב רעייין על ישראל עאנא דקב"ה דאתמר בהו (יחזקל לה, לא) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם ולית לון יכולת למעבד מינו עם ת"ה, אנשי חיל ויראי חמא מסובכים מעיר לעיר ולא יחוננו ומחרימין ערב רב בינייהו ולא יהביו לון באתרין סגיאין אלה דבר קצוב דלא יהא תקומה לנפילו דלהון ואפילו חיי שעה וכל חכמים ואנשי חיל ויראי חמא בצערא בדחוקא בינונא חשיבין ככלבים בניס המסולאים בפז איבה נחשבו לנכלי חרש בראש כל חוצות (איבה ד, ב) דלא אשכחו אכסניא בינייהו, ואינון ערב רב אינון עתירין בשלוח בחדווה בלא צערא בלא ינונא כלל, גולנין מרי שוחד דאינון דיינין רישי עמא כי מלאה הארץ חמס מפניהם (בראשית ז, ג) עליהם אתמר (איבה א, ה) היו צריה לראש, באומאה עלך זמנא ע"כ. וז"ל הס' הק' זוהר חי פרשת בראשית (דף קי"ג), ועתה רוב הדור עם הראשים שלהם הם מערב רב, לכן צריך כל בר ישראל לירא ולפחד שלא יהיה בכלל הערב רב, ואין לנו עצה רק להרבות בתורה ותפלה לה', ולהתבודד עמו בתשובה ותחנונים, שיצילנו ממים הזדונים ומרשעים הללו, כי אין לנו עוד פנאי להמתין על תיקון נפשותינו, כמו שאמרו רז"ל (אבות א, יד) אם לא עכשיו הגמר והבידור של כל הגלגולים, כי יגיעו ימים אשר אין בהם חפץ אלו ימות המשיח, אשר אי אפשר עוד לתקן את נפשו, והבידור יהא סמוך לביאת המשיח כמוכא ברע"מ פר' נשא, שיתנסו ישראל מהערב רב קודם ביאת המשיח, וגם אחר התגלות משיח צדקנו בתשעה חרשים קודם ביאתו, וגם אח"כ עד עולם התחי', והנשאר בציון קדוש יאמר לו, ויזכו להאור הגדול והנורא, ועיקר תלוי במעשינו של עכשיו, ולא כמו הכסילים שחשבו כי בביאת המשיח יפטרנו מכל וכל, כי מי שלא טרח בעש"ק מה יאכל בשבת. לכן צריך כל בר ישראל עכשיו להרבות בתשובה ותחנונים, שיתקן הקב"ה את נפשותינו ברוב רחמיו וחסדיו, כי אין לנו להישען רק על אבינו שבשמים.

וכן כל עובד ה' אם רואה שנתעורר עליו קנאה ושנאה וצער ורדיפות מבית ומבחוץ, אל יפול דעתו מזה ואל ירפה מדרכי עבודתו ח"ו הן רבוהן זעיר, ואל ישפוט בשכלו כי מסתמא אין עבודתו חשוב בשמים, אדרבא זה הסימן והמבחן האמיתי כי הולך בדרכי ה', כמוכא בסה"ק אור המאיר בדרושי ראש השנה, על הפסוק (תהלים כז, ג) אם תחנה עלי מחנה ועיין שם, כי מי שנושא זבל ואבנים אין עומדים עליו רוצחים רק על מי שנושא אבנים מובות, כי עכשיו דבר ה' חשוב בשמים מאד ובפרט נקודה של אמת בשביל שהוא יקר המציאות.

אני אשר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

מכתבי מוהרנ"ת מכתב מ"ו

על בן עלינו לשבח לאדון הכל וכו' בכל יום ובכל עת, ולשמח נפשנו בזה, עד שנוכח על ידי זה
דיקא לפרש שיחתנו לפני ותברך, כבן המתחמא לפני אביו, כי כבר קרבנו ברחמינו כבנים חביבים
ויקרים, והראיה לנו אוצרי אוצרות טובים ויקרים באלה, סגולות נפלאות וחמודות ונוראות באלה.

ותקבל אגרת הרצוף פה, מידירנו רבי אייזיק מלארדיון, למען תראה עצם תשוקת אנשינו אל
האמת, לבוא לארץ ישראל וכו', ובכך השבתי לו תשובה נאה על זה, אם ירצה השם אם תהיה
בלארדיון תבקשו שיראה לך מכתבי, ותציניע האגרת הזו, כי קויתי לה' שמכתבינו יהיו
יקרים בנמים תפאים בעזרת השם ותברך, כי כלם סוככים על מרכז נקדת האמת
לאמתו, להשתוקק ולבסוף לה' ולתורתו ולצדיקים האמתיים ולדרביהם
הקדושים, אשרינו שובנו לזה, יהי בן ה' עמו שנוכח לגמר ולהוציא מחשבתנו הטובה אל
הפעל מהרה, למען לא נבוש וכו' לעולם ועד.

דברי אביך המצפה לישועה:

נתן מפרסלב.

מכתבי מוהרנ"ת מכתב ג'

.. גם אודיע לכם חדשות מעתה. דעו כי יש אלקים שליט בארץ בשמים ממועל ועל הארץ מתחת
חי לעד וקום לגנח ושתבח שמו לעד. והכסף והזהב הכל הכל. ואף על פי שרוב העולם הם מפני
המדינה של עשירות [עייני סיפורי מעשיות מעשה י"ב מבעל תפילה] שמתלווצצים משיחות באלה.
הבחירה היא בידם להטות שכלם לעל הגיהנם בזה העולם. פאשר פחרו להם מלבד מה
שיהיה ליום הדין, וסוף ושובו המה אלינו ואנחנו לא נשוב אליהם וכבר אמר הוד המלך עליו
השולם (תהלים מ"ט) אל תירא פי יעשר איש וכו'. ואם יתלווצצו גם מזה ימלא פיהם חצין. בוטח
בעשרו הוא משענת קנה רצון. אלה ברבב ואלה פסוים. ואנחנו בשם ה' אלקינו נזכיר. כי אין
מנום מפנעי העולם המלאים בכל בית כי אם אל השם ותברך והתורה לבד פאשר כבר הארכנו
שיחתנו מזה הרבה. ועדין צריכין לחזר ולדבר זאת בכל יום. והכלל כי אדם לעמל יולד אשרי מי
שעמלו בתורה. ומה שפכתת "פארט האפ" (בכל זאת רק שמחה. "האפ" כינוי לשמחה) - אמת
וצדק ויצוי ונכון וקום, אשריך אם תחזיק בזה.

מכתבי מוהרנ"ת מכתב ל"ב

בעזרת השם ותברך שחרית יום ד' חיי שרה תקצ"א. ברסלב. שלום פנהוג.

מכתבו קבלתי. גם שלשה רובל חדש, תשואת חן חן לו על זה. והנה מכתבך היה לי לנחת גדול כי אני רואה שמכתבי עושים רשם טוב אצלך, ובאמת כלם נכתבו בתשועת ה' על ידי גדל תשוקת הרצינות והכסופין שלני להשם ותפוך. נא בני חזק ואמץ ותתמיד בלמודך היטב ללמד כמה שעות בכל יום וגם לומר תהלים ותפלות בכל יום וגם לפרש שיתך בכל יום ולרחם על עצמך בכל יום. ואם יתן השם ותפוך יתן, ואם לאו לאו. עלינו לעמד כרש ואביון לבקש מהנת חנם להציל נפשנו, אולי ירחם. ולא אוכל להתאפק מעצם אהבתך מלכתב לך מעט ממה שאמרתי בשפת קדש העבר. ותמצית הענין מרמז בפסוק (בראשית י"ח): והוא יושב פתח האהל כחם היום. יושב לשון המתנה ועברה זמן רב, כמו: ותשובו בקדש ימים רבים, הינו שאין האדם זוכה להתגלות אלהות בחינת וירא אליו ה' כי אם על ידי שיושב וממתין ומתעכב אצל פתח אהל הקדשה זמן רב. ואף על פי שבתוך כך עובר עליו מה שעובר. והמימות היום שהם כלל התאוות בוער אותו הרבה אף על פי כן הוא אינו מניח את מקומו חס ושלום רק הוא יושב וממתין ומתעכב אצל הפתח ימים וזמנים רבים בחינת והוא יושב פתח האהל כחם היום והבן היטב, כי איתא בדבריו וזכרונו לברכה (לקוטי מוהר"ן חלק ב' מ"ח) שלפעמים האדם אצל הפתח והוא שב לאחור או שמשתמח ומתפשט או בנגדו הפעל דבר וכו' אבל מי שחושב על תכליתו הנצחי באמת וחס על חייו באמת אינו שב לאחור ואינו זו ממקומו חס ושלום בשום אופן רק הוא יושב וממתין אצל פתח אהל הקדשה שהוא אהל בית המדרש ואהל הצדיקים והקשרים אף על פי שחם היום בוער חס ושלום ועל ידי זה וירא אליו ה' וכו'. ויתר מזה מבאר אצלי באריכות יותר. ובמים הללו בכל מה שעובר עלי או מה שאני שומע ממך וכיוצא בך אני נזכר בכל פעם והוא יושב פתח האהל וכו' כנ"ל. ואף על פי שהכליון עינים קשה מאד אף על פי כן צריכין לתחיות את עצמו ולחזק את עצמו בשמחה בכל עת על פי הדרכים שהזכירנו אדונינו מורנו ורבנו וזכרונו לברכה, ובפרט שבתוך כך עוסקים קצת בתורה ותפלה ומצוות אשר הם חיינו ושמחתנו, יתר מזה אי אפשר להאריך כי הגיע זמן קריאת שמע של שחרית לומר בשמחה אשרינו מה טוב וכו' ולהניח מלית ותפלין וכו'. דברי אבך המצפה לישועות חדשות בכל עת שיתקיים מהרה (ישעיה יב) ושאבתם מים בששון ממעיני הישועה בתרגומו ותקבלון אולפן חדת וכו'. מבחיני צדיקיא. וכו' (לימוד חדש).

נתן מכתב לב

כבוד אבי גרו יאיר הוא אצלי מיום א' עד היום, השם ותפוך וזכנו לקום כבוד אב באמת כראוי ובשמחה גדולה.

מכתבי מוהרנ"ת מכתב קבד

.. והנה אם אמנם מאד מאד גדול צערי וכאבי ממכתבך. אך עם כל זה בצור הרחבת לי, שאני מוצא בחסדו ותפוך הרחבה גדולה בתוך עצם הצרה רחמנא לצלן מה שתהיה אף על פי כן אני

רואה שדברי שהם דברי אדונינו מורנו ורבונו זכר צדיק וקדוש לברכה מועילים לך הרבה הרבה גם עתה, ומחיון ומשיבין נמשך מאד מאד, ונאמין לי באמת שכל מה שכתבת אינו חדוש אצלי כלל, כי כאלה ממש עבר עלי כמה פעמים, ונמשך זמנים הרבה, שנדמה לי שאי אפשר להיות יום אחד ואפלו שעה אחת, אך נתושבתי איך שיהיה אני אנסה את עצמי בכל שעה, ואראה בכל עת להפסיח דעתי ממה שאני צריך לשכח, וזה העקר דהינו להיות שב ואל תעשה על כל פנים, ומה שאוכל לחטף לפעמים איזה טוב, מה טוב, והעקר לבלות היום כמה שאוכל בשב ואל תעשה וגם על זה הכרחתי עוד לצעק הרבה הרבה להשם יתברך, ולהתפלל כמה תפלות, וכמה שעות הכרחתי לבלות בכמה מלי דשטותא ובריחותא, ומן הסתם בודאי למדתי כמה שעות בפרט השעורים הקבועים, בתוך כך עבר היום וכן כמה ימים וכן כמה שנים, אם אמרתי אספרה לך בני חביבי אפס קצתו מזה, לא יספיקו המון זרעו, כי בודאי אין שני שני בני אדם שיון ממש, ובודאי בפרימיות יש שנויים הרבה, אך אף על פי כן כל מה שאתה פותב עבר עלי כאלה וכאלה ממש, וברוך השם כל מה שאתה פותב שאתה מחיה עצמך הוא טוב ונכון וישר וכו', אך רצוני שתתחזק בזה יותר ויותר, אור נא פנבור חלצוך בני חביבי, דלו עיניך למרום וחגר בעז מתניך, ובמח בכתו של זמן דקדושה כי הוא הולך לפנינו בכל עת בזה ובכא. ולמען השם ברודער האלט זך, וכבר אמר הוא זכרונו לברכה שאפלו לחולה המוטל על ערש דני וחלוש מאד אשר כל משכבו נהפך בחליו, אומרים לו שיתחזק, לאו דין גיט אפ, מאך זיך פרישער, וכיוצא בזה, ואם הוא ציט ומחזק עצמו מועיל לו הרבה שיתרפא וישוב לאיתנו על ידי זה, בפרט שתהלה לאל יש לך על מי להשען בחסדו הגדול יתברך.

אב"י הנחל מכתב א'

"על ידי התקרבות לצדיק האמת נפסק זוהמת הנחש. ולהיפך, על ידי מנהיג של שקר מתגבר הזוהמא": "יש צדיק שהוא גדול במעלה כל כך, עד שאינו מקנא שום צדיק, לא בעולם הזה ולא בעולם הבא, רק אותו לבדו יתברך, בחינת "בקנאו את קנאתי".

ח"ב מכתב כ"ד

נביאי השקר הרודפים אחר כבוד וגאווה ולוחמים בעזות מצח להעלים ולהסתיר אור הצדיק שהוא מושיען של ישראל לדורי דורות לנצח. אוי ואבוי להם, שעל ידי זה הם עוקרים האמת ואת עצמם ואת ישראל ממקור ושרש חיותם ועל ידי זה הם גורמים כל הכפירות וכל הצרות שבאים על ישראל, ה' ירחם עליהם מעתה וישיבם אל האמת.

שיברחו מן השקר וישובו את האמת מהרה.

ח"א מכתב כד

ב"ה, ו' אדר תשכ"א, טבריא.

שלמות כל הדברים הוא האמונה, ובלתי האמונה כל הדברים חסרים.

לבי ונענועי, השוטט בשדה הצדיק לחפש וללקט שיחותיו ותורתיו שהם שבילים ומסילות ודרכים רחבים להשיג ולהכיר את הבורא ותברך. ברכה ושלוש לחיים ארכים. צריך לשים לב לזכר היטב, להאמין בעצמו, ש'שרש נשמתו גדולה וגבוהה ויקרה מאד והיא משרש בן המלך האמת, רק שירדה לארציות ונשמיות זה העולם למקומות רחוקים מחוץ לתחום הקדושה, כדי שעל ידי זה תיבא ויצה וישתוקק לחתר להמלט ולברח בכל פחו להצדיק שכבש דרכי התשובה ומרחיב אותם, וממשיך עצות אמתיות ונכונות ותקונים נפלאים עד שיבואו למקור נשמתו, ויזכה לשוב אל ה' וירחמהו!

אפלו בשהאדם עבר מה שעבר, ונפל לתהום תחתיות עד אין תכלית, גם שם ה' ותברך נמצא ומצמצם את עצמו ומסתיר את עצמו בדרכי נפלאותיו העצומים ומזכיר אותו בכל פעם בכמה וכמה רמזים שונים בכל יום ובכל מקום כדי שישוב אליו, והעקר שישתדל בכל עז להתקשר לצדיק האמת כדי שיזכה על-ידו לאמונה שלמה שהיא כלה ועקר כל התורה כלה, ואז בנדאי יש לו תקנה לעולם יהיה איך שיהיה!

בנדאי מאת ה' היתה זאת שהזמין לך בהשגחה נפלאה בכמה מיני רמזים ונגלגלים את הצדיק, דער גרויסער מאן, דער אמת'ער איש חסד (האיש הגדול, איש חסד האמת), שבתורתו הנוראה יכולים למצא כל מבקש, ואין שום נפילה וירידה שבעולם שלא יוכל לעלות משם. אך גם תשוקתך העצומה, ותבערת לבך אל האמת וזה אותך לזה. הסתבל בעין האמת ושים לבך לזה היטב, עד שאירי עליך כל האורות והתקונים של הצדיק. אשרי חלקך וגורלך! עקר בריאת שמים וארץ היה רק בשביל זה, שיתחיל האדם בכל פעם מראשית, באלו נולד היום, וכאלו היום הוא ראשית התחלתו!

מכתב כ"ח

ב"ה, י"א אדר תשכ"א, טבריא.

יקירי, חבר בהפת הקדושה של הבעל תפלה שהוא הפלא שבכל הפלאות של הבורא ותברך, שבנו תלויים כל הישועות של כל ישראל לדור דור. שלום וחסדים וכל טוב.

אני בתומי אלך לעשות את חובתי להזכירך ולזכורך בכל פעם לברך אל הצדיק ולחשוב על התכלית האמתית, כי אני מחיב לשרת את הצדיק ולמלאות פקדתי ורצוני אשר הוא משתוקק להיטיב מטובו לכל ישראל, אך בחירתך חפשית, וה' ברחמי יעזר לנו ויטה בחירתנו לטובה,

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

שנונה להתחיל מעתה לבלות כל ימינו לחפש ולבקש את הצדיק האמת אשר חפר ונגלה בארות מים חיים לרפאות תחלואי נפשות ישראל לנו ולדורותינו ולכל דורות ירע ישראל. וכל מי שרוצה לזכות לשאוב מהבארות הקדושים האלו דברים המחיון את הנפש לעולמי עד ולנצח נצחים - יבוא ויזכה. **ואם המניעות משתמחין בנגדו בכריחי ברזל ונדללות נחשת, זה ידוע לנו מכבוד שאי אפשר להתקרב להצדיק כי אם על-ידי שכירת מניעות עצומות.** וזכר היטב את כל זה והתאווש והתחונק ואל תהיה מה שקורין שליומליק.

המעשה הנורה של הפעל תפלה. ספור נפלא ונורא, הפלא ופלא ומלבד שרשי הדברים והפנימיות הגדול שיש בכל הספורים האלה אשר נפלא ונסתר מאד משכל אנושי, גם לפי פשוטו מבאר בו ככל ענין וענין מוסר השכל, מוסר נפלא ועצום מאד, ומעורר את הלב מאד להתקרב לה' ותברך, ומספר בכלל כמעט מכל מיני המעאות ושבושים וסברות כזביות של שקר ומטעות שנמצאים בעולם, ומתברר והתקון שלהם. הכל מודים שעקר הוא התכלית והכל מברחים להודות שכל מי שהוא משתדל ביותר וסמוך יותר אל התכלית הוא ראוי להיות ראש ומלך על הכל. אך מעת שהרוח סערה הגדולה בלב והפך את העולם לגמרי, מים ליבשה, ומיבשה לים, וממדרג לישוב וכו', והמלך והמלכה והבת מלכה והתינוק וכל הקבוץ הקדוש של המלך ואנשיו נתפרדו ונתפזרו, אזי נתבלבלו כל העולמות ונתהפכו מסדרן האמת, וכל אנשי העולם נתבלבלו ונתפרדו ונחלקו לכתות כמות לענין החקירה מה הוא התכלית. וכל פת וכת נתעו ונבוכו מאד מאד על-ידי תאוותיהם הרעות בדעות זרות שלהם וסברות בדויות וזכויות עד שנשתבשו ומטעו מאד והפכו האמת מהפך אל הפך. קצת מהם אמרו שעקר התכלית הוא כבוד, להיות רודף ביותר חס ושלוש אחר הכבוד ולהשיגו. **כי יש בני אדם שלאומים ביותר אחר הכבוד ורודפים אחר הכבוד מאד ואוברים עולמים הנצחי וגם העולם הזה בשכיל כבוד מעט שרוצים להשיגו.** זה רוצה להתכבד על-ידי עשירותו שיהיה לו שם וכבוד בין נגידים וקצינים וחורי ארץ וכו', וזה רוצה להתכבד ולהתניקר על-ידי תורתו ועבודתו וחותר כל ימיו שיהיה נתקבל לרבי ומנהיג. ומה שבאמת אדרבא, הדבר הוא בהפך ממש, כי עקר התכלית כל הבריאה הוא רק כבוד ה' ותברך ותורתו וצדיקיו האמתיים, שאי אפשר לזכות לזה כי אם בשממממין בכבוד עצמו לגמרי ובודחים מן הכבוד לגמרי באמת, ויודעים פחיתותו ושפלותו, והוא נבזה בעיניו נמאס ואת יראי ה' יכבד, ומשתדל ומתנועע כל ימיו להרבות כבוד המקום שהוא כבוד התורה והצדיקים האמתיים ומכבד כבוד עצמו באמת לגמרי. והם הפכו האמת לגמרי מהפך אל הפך, ונתעו מדעה לדעה ומסברא לסברא עד שאמרו שעקר התכלית הוא כבוד, והיה להם הוכחות וראיות וסברות גדולות על זה שעקר התכלית הוא כבוד, לרדף אחר הכבוד ביותר רחמנא ליצלן מהאי דעתא. וכן פת האחרת טעו בסברותיהם הרעות ונטו מסברא לסברא, עד שנשתגעו ואמרו שרציחה מצוה היא והוא התכלית, והיה להם סברות והוכחות רבות על זה. ובאמת אף-על-פי שלכאורה רחוק להאמין שימצאו אנשים כאלה שיהיה להם סברות שרציחה היא מצוה, אבל באמת יש טעותים כאלה בעולם עד שיכולים למעות על-ידם לומר שרציחה היא

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

מצוה עד שבאו לידי פעם ורציחה ממש. וכיוצא בזה בשאר הפתות. וכל אחת הנה להם ספרות רבות על מעותם עד שאפשר באמת למעות בהם, רחמנא ליצלן.
המעתיק המוסר את נפשו בעד טובת וישועת נפשך באמת, ושלומו יגדל לארך ימים טובים ובריאים.

ישראל אודעקר

מכתב לב

ב"ה, כ"ו כסלו, חנכה תשכ"ב, תל-אביב.

לבי יקירי, שזכה לשתף עצמו עם הצדיק האמת שהוא ראש מבחר האמת שבין הצדיקים המבחרים האמתיים היחידים הדורות, שגלה אמת כזה בעולם שאי אפשר לקלקלו בשום אופן בעולם. שלום וחסידים וכל טוב.

צריך לזכור היטב היטב כל ימי חיו בכל יום ויום, גדל חסדי המקום שעשה עמו וסבב סבות נוראות בתחבולותיו לקרבו להצדיק האמת שמוציאו ממקום שמוציאו, ומודיע לו כי עדין ה' עמו ולא יעזב את חסדו ממנו לנצח. ואף-על-פי שעדין עובר מה שעובר, אף-על-פי בן בנדאי החסד והטובה שעשה עמו ה' והפך, בנדאי אינו לריק חס ושלום, וסוף כל סוף יגמר ה' והפך את שלו, ויזכה לשוב למקורו בשלמות בגדל כח וזכות הצדיק, כי דבר אלקינו יקום לעולם.

מכתב ס"א

...ובכן יש עליך אחריות גדול, וחל עליך חוב גדול וקדוש, לרחם על ישראל, להפקיר את חייך ולבטל כבודך וגדולתך בתכלית הביטול. ולסבול כל מיני בזיונות וחרפות בשביל טובת וישועת ישראל, להשתדל בכל הכוח אשר בידך, לפאר ולפרסם בכל העולם גודל עוצם נוראות כוחו ותקפו של החכם, המנהיג האמת, החי וקיים לעד, שהוא מלך אחד, יחיד ומיוחד, על כל ישראל לדורות עולם. והוא הלב של העולם, שבו תלוי החיות וקיום כל הבריאה כולה, וכל העולם לא נברא, אלא בשבילו, שימלא כל העולם אור החכמה והמדע, לדעת ולהכיר את ה' ולעבדו באמת בלבב שלם.

המעתיק

מכתב ס"ז

... לשמחה ולמשוב נפש היה לי מכתבך הקדוש שקיבלתי היום, מה מאוד נעים לי מכתבך היקר, מה מאוד יקרה בעיני כל דבריך הנעימים מלשון מרברת אמת, מעומק האמת שבלב. אגילה ואשמחה בהם, מכל הון יקר ונעים. תאמין לי אחי יקירי, ליבי ועיני, שקראתי דבריך הקדושים האמיתיים בשמחה גדולה ועצומה בלי שיעור. כמה פעמים. בדמעות רותחות מעומק נשמתו מגודל רוב שמחה שהיה לי מכל דיבור. בראותי עוצם נוראות גבורת ליבך הנעים, שאיך שעובר מה שעובר בכל עת, אף [חכמתי עמדה לי] על פי כן אתה מתחזק ומתגבר לאחוז עצמך היטב בגודל כוחו הנורא של הצדיק האמת, אשריך שזכית לכך.

המעתיק

מכתב ס"ח

ב"ה, י"ג שבט תשכ"ו.

לכבוד בבת עיני ולבי, נשיא ישראל מר ש. ז. שזר, אשר העמיק ברוממות חכמתו והגדיל בינתו, להבחין, להבין ולראות אור הצדיק האמת, להבין ולהשכיל היכן האמת האמת, להתאחו ולהתאחד בו בלב שלם, בכל לבו וחומר וחותר בכל כחו, להכניסו בלב כל ישראל, כי רק הוא, רק הוא, עקר גאלתנו ופדות נפשנו, בדור העני היתום הזה, בדורותינו אלה.

בבת עיני ולבי, נשיא ישראל, אשר לב נכון ונכון נתן לו הבורא להבין ולראות אור הצדיק האמת הנעלם ונסתר כל-כך מעיני העולם, ולהרגיש בלבו קצת מצפוני רמזיו וסודותיו ועצותיו העמוקות והתמימות אשר בהם יתקן אהתנו ואת כל ישראל ויחזיר כל העולם למיטב. שלום רב.

אם אמנם לגדל עצם אהבתנו הפליאה, אהבת דוד ויהונתן ממש, אינך יוצא מלפי תמיד כל הימים, פאשר אדוני בעצמו ובכבודו וחקמתו הרם מכיר ויודע היטב בברור דברי אמת אלו. אולם ה' יודע דאבון וכאב לבי שיש לי מזה שאיני זוכה לכתב לך דבורים נעימים הנגזרים פאוצר הצדיק אשר כל חיותנו ונחמתנו תלויים בזה, אך העקר הוא מחמת חלישת גופי ואור עיני אין אחי במקדם, וגם לגדל צערי מפמה הרפתקאות ותלאות בלי שעור אשר סבבני מכל הצדדים אשר אי אפשר לתאר ולבאר, אין דעתי צליל לזה. אבל בכל זאת מאחר שאני שוקק ומגעגע כל-כך יומם ולילה בכלות הנפש לטובתך ורפואתך שזה נוגע לטובת כלל ישראל, שלח ה' במחשבתו מחשבה חזקה להתאמץ בכל עז בכל תמצית פחי במסירת נפש לכתב לעתים תכופות דבורים מאירים מדברי רבנו ותלמידו הקדוש והנורא מאד, שיכולים להאיר אור האלקות בכל העולם ולהחיות פגרים מתים פמונו היום בדורותינו אלה.

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידיים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

מכתב ע"ו

ימי הוקנה קפצו עלי בחזק יד, וכוחי ומוחי הלש ודל מלבד החלאים וכאבים וצרות צרורות בלי שיעור, אשר סבבני מכל צד, בעוונותי הרבים, לא עליך, לא יתנוני לבוא בכתובים ובכותבים כמו שראוי לנו.

אם אמנם הגופים רחוקים, אבל נפשותינו קרובים מאד. כי אנחנו קשורים יחד, ביחודא חדא, בשורש נשמת המנהיג החכם האמת, שהוא פודנו וגואלנו, הוא שורש יהדותנו, הוא כל חיותנו נחמתנו ותקותנו, ותקות כל ישראל לדור דור לנצח! אש אהבתנו לא תכבה ולא תמוש לעולם ולעולמי עולמים, ה' יודע תעלומות לבבי, כי אש אהבתך תוקד תמיד בלבי, עד אין סוף. ויומם ולילה כל מחשבותי עליך על טובתך וישועתך בגוף ובנפש. ומתפלל ומתחנן שיאיר ה' בלבך אור האמת, אור החדש, פלא הפלאות, אור האורות, הנורא מאד, נחל נובע, אשר אתה חפץ בו ומשתוקק וחומד בכלות הנפש שיתגלה ויתפאר ויתפרסם בכל העולם. כי על ידי זה יתקן העולם בתכלית שלמות התיקון, כי תיקון העולם תלוי רק בזה. אחי חביבי, חמדת לבבי, הוד לבי ונפשי, אינני יכול להזיז אהבתי ותשוקתי ונענועי מאתך אפלו שעה אחת, **כי תלוי בזה דברים עליונים נעלמים ונוראים, שהם ישועת ישראל**, דע כי כל דיבור ודיבור, שיצא מפי רבנו וזכרנו לברכה עולים עד אין סוף, ויורדים עד תהום רבה, להרים ולהגביה כל העולם לה' יתברך, אפלו הרחוקים, שנתרחקו לגמרי לגמרי מקדושת התורה וירדו פלאים, לתכלית הירידה, שאין ירידה למטה ממנה, גם עליהם ועלינו הגיע רחמי ברור העני הזה, לעוררם ולהקיצם, לתומכם ולסעדם, להחלימם ולרפאותם ולהעלותם לתכלית תכלית העליה. אשרינו, אשרינו, שזכינו בדורותינו אלה יותר מכל הדורות הקודמים, מעת בריאת העולם, אשרי אונך ואשרי עיניך ולבך, שראית ושמתת והבנת את כל זה, ויותר מזה נוכח לידע לעתיד, בעת שאמת מארץ תצמח.

מכתב ע"ה

בעזרת ה', חול המועד פה סח תש"ל.

לכבוד נשיא ישראל, אשר כל ישראל אוהבים וחובבים אותו, ומפליגים ומפליאים נועם עדינות ואצילות נפשו הנהדרה וגבוהה מאוד, שנחצבה ממקור עליון קדוש ונורא, מר ש. ז. שור, **הבואב נפשו על עם ישראל ומוסר נפשו עליהם**, להכניסם בהיכלא דמלכא משיחא, נחל נובע ישועות ונפלאות פלאי פלאות, עד אין סוף, אשר בהם הוא רופא, כל הנגעים והצרעת של הדור הזה, וכל הדורות הבאים. אשרי חלקך שזכית לכך. ה' ישמרהו ויחיהו לנצח.

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

מכתב רמ"ט

איש בריתי לבי ובשרי, השואב רוח חכמה היוצא ממוח הפלא הגדול והנורא של הצדיק החכם האמת, בחיר מבחירי צדיקיא, אשר מסוף העולם ועד סופו לא קם כמוהו, המבער ומבטל השקר ורוח שטות וטעות של המינות ואמונות כוזביות המתנברים להחריב את העולם חס ושלו, יסיר ה' ממך כל מיני חלי ויגון ואנחה ויהפך היגון ואנחה לשמחה, ויתן לך החיים ארכים חיים טובים שברכו ה'בעטלירס' את הזוג הקדוש ובימך תושע יהודא וירושלים.

מכתב שי"ט

רבנו ז"ל צעק בקול עמק וחזק "אלט מאהר מען ניט זיין" אסור להיות זקן רק להתחיל הכל פעם מחדש כאלו היום נולד, **כי אין קץ להתגרות הבעל דבר שרוצה להאביד ולעקור את האדם לגמרי.**

בורך אלקנו שחמל עלינו בדור החלש הזה, אשר על דורותינו אלה נאמר: "ותרד פלאים אין עוזר לה", כאשר אנו רואים מה שנעשה בעולם, את המעשה הרע הנעשה תחת השמש בעתים הללו. עלינו להודות ולהלל ולשבח לה' יתברך תמיד, שחמל עלינו ונתן אור קדוש וחדש נורא ונשגב כזה, שעשה ועושה עמנו נסים נפלאים כאלה, אשרינו שזיכנו לחסות להסתופף בצל כנפי הצדיק לא יאשמו כל החוסים בו. בודאי תשוקתך החזק אל האמת גרמו לך שתוכה לידע הצדיק מעצם אהבתך ותשוקתך החזקה.

עיני תלויות למרום עד שיפתח ה' ברחמיו את שפתי, ויתן בלבי לפרש שיחתי לפניו יתברך על כל הצרות והתלאות העובר עלינו מיד שונאינו, למענו ולמן נאמן ביתו אשר אנו סמוכים עליו, יעשה ברחמיו ויציל את עמו ישראל מידם, ויעשה עמנו חסדים נפלאים וישועות חדשות להכניעם ולשברם כחרם הנשבר, ונגילה ונשמחה בישועתו. עיני תלויות למרום ומצפות ומקוות ומיחלות. מכלות, צופיות, מקוות, מיחלות ודומיות

בכליון עינים עד שיפתח את שפתי לפרש שיחתי לפניו יתברך על כל התלאות והצרות העובר עלינו מיד שונאינו. ה' יתברך יחזק לבנו לבטוח בה' ולא יוכלו להפחיד אותנו **עוד בעת צרה הזמנית** כי ה' אתנו, והודיע לנו על ידי הצדיק האמת שאפלו כמו שאנחנו, בדורותינו אלה עדין ה' עמנו ולא ינח ה' לעולם. בטח בה' כי לא יעזב אותנו לעולם. לה' התקוה הישועה והתקוה שיתחיל מעתה להושיענו ישועה שלמה.

מכתב ש"כ

בחסדו הגדול הצילנו עד הנה ולחסדו אנו מקוים, שיצילנו תמיד.

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

בכל יום עומדים... והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם. אסור להיות עצל ורפה ידים רק להיות איש חיל ומורו וחזק ואמיץ בדעתו, לראות ולהבין הרמזים שהצדיק מרמז בלבינו בכל יום ובכל עת ברמזיו הקדושים, כי עדיין ה' אתנו ועמנו ואצלנו וכו', ומחזק אותנו בהתחזקות נפלא בלי שיעור שלא נירא ולא ניחת ולא נפחד כלל, כי ה' אתנו תמיד בכל מה שעובר עלינו לא יטוש ה' את עמו בעבור שמו הגדול.

כל דיבור ודיבור שיצא מפי רבינו הנורא ז"ל, נחל נובע, עולים עד אין סוף ויורדים עד אין תכלית להרים ולהגביה גם כל הרחוקים שנתרחקו וירדו לגמרי מהתורה עד שאין ירידה למטה מזו גם עליהם הגיעו רחמיו בדרך הזה לעוררם ולהקיצם ולשמחם.

מכתב שכ"א

אשרינו, אשרי אזנינו ואשרי עינינו ולבנו שראינו ושמענו והבנו כל זה, עדין יש גם לנו כל טוב אמיתי ונצחי בזה ובבא .

מאת ה' הייתה לכתב לך דבורי אמת אלו המחייב גם אותי עתה מאד אם נשים לב להם תסמר שערות בשרנו, אחי חביבי חמדת לבבי, הוד לבי ונפשי. אשרי אונך ואשרי עיניך ולבך שזכית לראות ולשמע ולהבין כל זה, ועלינו החיוב להתחזק לדרוש ולתור, להשתוקק ולחתר בהסתרות עמוקות כל כך.

תראה לשמח נפשך מאד בכל יום מה שזית לידע מאור האמת כזה, אלמלא לא אתינא לעלמא אלא לשמע דבור אחד דיינו, מכל שכן כל תורה ותורה וכל מעשה ומעשה, אשר על ידו יגמור ה' יתברך עמנו כרצונו, כמו שאמר "נצחתי ואנצה גמרתיו ואגמור" עד אשר נשוב כלנו אל ה' יתברך באמת, כי הכל יתהפך לטובה, כי גדול ה' ולגדלתו אין חקר. מחמת חלישות גופי לא עליך, קשה לי מאד הכתיבה. אך אחרי שאני יודע ומבין עצם תשוקתך אל דברי אמת הנוראים ונפלאים מאד של הנחל נובע, אשרי אונך ועיניך ולבך השומעים והרואים את אור האמת, אור החדש, ומרב תחלואות ותלאות על תלאות אשר סבבוני בעוונותי הרבים לא יתנוני לבוא בכתובים ובכותבים כמו שראוי לנו וחובה עלינו, ורב ימי הוקנה קפצו עלי בחזק יד וכחי ומחי חלש ודל מלבד החלאים וכאבים וצרות צרורות בלי שיעור אשר סבבוני לא עליכם בעוונותי הרבים. ואם אמנם הגופים רחוקים אבל נפשותינו קרובים מאד כי אנחנו קשורים ביחד ביחודא חדא בשרש נשמת המנהיג החכם האמת.

מכתב קל"א

ה' הטוב יפדה אותו מכל רע וימשיך עליו ברכה וחסד ושלום רב, יבקע ב' שחר שלומו אורו, וארוכתו מהרה תצמח, ויבדאי הכל לטובה אפלו כל מה שנגעשה בדורות הללו באחרית הימים האלה, שישאל נתונים בצרה גדולה בכלליות ובפרטיות, וכל חיותנו הוא על חסדיו המרבים "חסדי ה' כי לא תמנו" וכו', שפתינו עמלק התגבר בתקף גדול לכלות את ישראל, ואי אפשר לעמד בנגדו כי אם בכח הצדיק האמת שכל עסקו להעלות משמך לרצון, הינו להכניע ולבטל הדעות הרעות והכפירות של חכמי הטבע שהם בחינת שמך ממש, ולהאיר אמינות הרצון בעולם, לידע שהכל מתנהג ברצונו ותבריך בלי חיוב הטבע כלל.

ח"ב מכתב רפ"ו

... לפעמים צדיק גדול נהפך לאיש אחר מחמת שגאחו בו נשמת אדם רשע, ועל-ידי זה נופל לעברות ופגמים חס ושלום, ולפעמים נתעבר ברשע נשמה קדושה, שעל-ידי זה מתעורר בתשובה, וכל אדם כפי בחירתו וכפי כסופיו והתחזקותו ואמונתו בה' ותבריך, כמו בן ה' ותבריך מתגלגל עמו ברחמיו.

התאוות רעות הם אורבים על נפש האדם תמיד, וכל מה שהנפש יקרה וגדולה ביותר - הם מתגברים עליו ביותר ויותר, וצריך רחמים רבים והתגברות גדול להנצל מהם.

האדם הפר שכל כשרואה שהיצר הרע והתאוות מתגברים עליו מאד מאד ביותר, ונדמה לו שקשה לשברם, צריך לידע ולהאמין שבנדאי נפשו בשרשה היא גדולה ויקרה וגבוהה מאד מאד ואלפי אלפים ורבי רבבות עולמות בלי שעור תלויים בה, וצריך להתגבר לרחם עליה לכל יאבד אוצרות וסגולות יקרות מאד התלויים בנפשו, ויתגבר בכל עז להציל נפשו מן העשק, והעקר על-ידי התקרבות לצדיק האמת.

ספר מהרת הקודש מאמר תשובת המשקל עמ' ר"ג

ותדע אחרי שאמרו רז"ל (כתובות ל') מיום שחרב בית המקדש אף על פי שבטלו סנהדרין ובטלו ארבע מיתות, דין ארבע מיתות לא בטלו, ופירש"י ז"ל דין ד' מיתות עונש דונמתם, וכן הוא בכל העונשים הכתובים בתורה וכאשר כתבתי למעלה, ומובא בספרי החכמה והיראה שבאם משתלמין בזה העולם ומקבל עליו באהבה ובצירוף התשובה אז מספיקין לכפר עונו, אבל שכאין משתלמין ממנו אלא לבסוף דהיינו בעולם התשלומין או שם הדבר יוצא מהגבול, וכמו שאמר רבינו הרמב"ן ז"ל (בהקדמה לספא איוב) ששעה אחת מעונש הגיהנם קשה מעונש של שבעים שנה יסורי איוב, ויסורי איוב היו יסורים כוללים מכל מיני יסורים, והיה למעלה מגדר

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

המבע, שהקב"ה אמר לו לשמן (איוב ב') הנו בידך אך את נפשו שמור, וכמשל שאמרו רז"ל (ב"ב ט"ז) שבור את החבית ושמור את יינה, ועם כל זה יסורי גיהנם שעה אחת עולה על שבעים שנה יסורי איוב, ודע כי רבינו הרמב"ן ז"ל שהיה מבעלי קבלה האמתיים, והיה לו גילוי אליהו כידוע לבעלי המקובלים, וכאשר העיר עליו האר"י ז"ל, ובוודאי לא דיבר דבריו דבורים בעלמא ח"ו אלמלי לא קיבל זאת מפומא דאליהו או כמתכתא דרקייע.

ספר כוכבי אור דף קמה

ר' שואל מטעפליק היה חידוש נפלא בחכמת לבבו וריצתו לקיים בעצת רבינו ז"ל, ע"פ המשנה הניעור בלילה וכו' וכו'. וכל תפלתו ותורתו היתה בהתלהבות גדולה. ועל ידו נתעורר ונתקרב גם ר' מאיר ז"ל מטעפליק. ושמעתי מאבי ז"ל ששמע מר' מאיר ז"ל דרכו של ר' שואל הנ"ל, שכאשר באו אליו בני הנעורים בביהמ"ד ושאלו מאתו בנמרא או בתוספות וכו' איזה דברים שהיה קשה להולמם והשיב להם שיגיד להם לאחר שעה, ובתוך כך נכנס לחלק השני מהביהמ"ד (שהנשים מתפללים שם בבוקר) והשתטח וביקש מהשי"ת גל עיני וכו', עד שנתגלה לו הפירוש. **ואעפ"כ שמעתי מאבי ז"ל שמרוב הכרח הנפילות (המגיעים מלמעלה כמוכא במ"א - ליקומי מוהר"ן ח"ב סי' מ"ח) אמר לו פ"א מורנ"ת ז"ל בזה"ל, שואל עדיין אין לי הנאה ממך. ושואל א"כ האב נאך פון דיר קיין הנאה ניט, איך זאל זייען ווי דוא פאלסט אראפ אין דער נאך זאל איך זעהין ווי די דער האלסט זיך וואלט איך פון דיר הנאה געהאט.** גם שמעתי פ"א בשם ר' מאיר הנ"ל, שהבין מדברי מורנ"ת, שמחמת זה לא האריך ימים, ונתקיים בו הכתוב בחנוך, ואיננו כי לקח אותו א'. מחמת שידע בו השי"ת ש יפול ולא יתחזק באופן שישוב ויתעלה.

הגדה של פסח בן איש חי

וגם ראיתי את הלחץ

הלחץ זה הרחק, פירוש, העמסת עבודה יתירה כאשר העבד עיף ויגע ואין בכוחו עוד לסבול. והקב"ה לבדו רואה ויודע אימתי אין עוד בכוחו של העבד לשאת בעול.

ואמרו חז"ל, שבני ישראל היו אמורים להשתעבד במצרים ארבע מאות שנה, אבל יצאו משם כעבור מאתים ועשר שנים בלבד. ומדוע? כי קושי השיעבוד השלים את הזמן החסר.

וזהו שנאמר: "וגם ראיתי את הלחץ אשר מצרים לוחצים אותם", הוא העינוי שאין לשאתו, שהקב"ה לבדו רואה ומכיר בו, "ואוכר את בריתי".

(אורח חיים)

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

אב"י הנחל מכתב לב

...המושל בגנוי המדע והחכמה עילאה דעילאה על כל עילאין שגילה רבנו הנחל נובע החכם האמת אב החכמים שהיו ושיהיו, אשר בחכמתו הנוראה יכבוש כל העולם ויוציאם מחושך לאור ויאיר בלבם אור ה'. דע, אחי, אנחנו רואים בעינינו שכבר הגיע הזמן שקצף גדול יקצף ה' על שונאינו הרוצים להשמידנו שעומדים עלינו לבלותנו ויעשה בהם נקמות גדולות לאבד זכרם מן הארץ. אשרי אדם אשר יהגה בכל יום בתורותיו ותפלותיו. ה' יתברך יודע שכל כונתי וגם כונתך בענין הקשר והעסק שלנו הוא רק לשם ה' באמת, שנוכח להגיע אל התכלית הטוב שרוצה רבנו זכרונו לברכה להביאנו אליו עד שנוכח לשבר כל המניעות לחוות בנועם ה'.

לא היה בעולם פלא כזה, אור כזה, שהוא יתקן כל העולם, יתקן בשלמות, כולנו כמו שאנחנו, אבל הוא, אסור להקשות ולהיות קשה, זה רק אמונה, בפרט מצדיק קדוש כזה כמו רבינו, זה כולו אמונה, רק אמונה! [116 - ב]. סכא: נאמן הוא רבינו לשלם חטיבה מול חטיבה.

שיח שרפי קודש חלק ב' א-קלד

בעת שהיה רבינו דר בולאטיפאלי, וסבל שם מאוד ממתנגדים, וכמו שמובא בספר "חיי מוהר"ן", שאמר, שסבל שם תרתי גיהנום, עיין שם בסימן קמ"ו, היה פעם, בעת שהיה רבינו שם במקוה, ביזה אותו אחד מהמפורסמים, ואחר כך כשבא רבינו לביתו, אמר לרבי חייקל: "אני כל כך מבודד, עד שאין לי מי שיגן עליי", "איך בין אזוי עלנך, אז איך האב נישט ווער עם זאל זיך פאר מיר אן נעמין".

שיח שרפי קודש חלק ב' א-ו

רבינו אמר: "לפעמים, כשלא רוצים לסבול מעמ, סובלים הרבה!" "אמאל אז מען וויל נישט לייזן א ביסל, לייזט מען א סאך!". [אבא טוב זכני לסבול את הרהמים הנמורים שלך].

שיח שרפי קודש חלק ב' א-תשנו

אמר מוהרנ"ת בעת המחלוקת: "אם לי היה כסף, הייתי קונה בו את כל החולקים...!"

שיח שרפי קודש חלק ב' א-תשנט

בעת המחלוקת שהיה על אנ"ש, שסבלו מאוד מהחולקים כידוע. אמר להם מוהרנ"ת: "אתם כמו שאתם, והנכם רוצים עוד להתקרב לרבי גדול ונורא כזה?!" היינו: מחמת שאנו אנשים קטנים במעלה ואנו רוצים להתקרב לרבינו, על כן עובר עלינו מה שעובר. "איר זענט אזוי ווי איר זענט און איר ווילט נאך מקורב ווערן צו אזא רעבן?".

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

חיי סבא ישראל, אמונות כזביות עמ' תצ"ג

אמר: אנחנו ברסלב תמיד היינו נרדפים ולא רודפים, לא צריך ללחום עם השקר. והוסיף: אני לחמתי יחידי נגד גאונים ומפורסמים בכל העולם, ואני לא לחמתי - הם לחמו, אני הייתי שותק, שתקן.

חיי סבא ישראל, אשכון עד דכא עמ' תצ"ה

כי באמת, הצדיק חונן ונותן בכל פעם מחדש, אולם יש לשבר כל המיני מניעות שבעולם ולסבול כל המיני טרחות ויגיעות ויסורים בשביל להתקרב לצדיק האמת ולהידבק בו באמת, כי **א' אפשר לזכות לשום קדושה אמיתית כי אם על ידי מרירות גדולה, כמבואר במקומות רבים** (ובפרט בל"ה, ביציא ה', א), וכמו שכתוב (תהלים קיט, עא): "טוב לי כי עוניתי למען אלמד חוקך". וכפי שבאר פעם רבי ישראל את הפסוק (קהלת ב, ט) "אף חכמתי עמדה לי", ואמר: התורה של ה'אף', דהיינו התורה שבאה במסירות נפש וסובלים בשבילה - "עמדה לי", על ידה יש עמידה בתפילה להחזיק מעמד והיא עומדת לעד, ועל כן היא העיקר. והוסיף וסיפר: אני שמח מאוד שזכיתי להתקרב לרבינו הקדוש מתוך יסורים ושיברון לב, **אדרבא זה טוב מאוד להתקרב להצדיק מתוך יסורים**, אני מתענג מעצמי ממה שסבלתי סבל גדול וברוך השם אני קיבלתי על ידי זה מתנות כאלה שאין לדבר מהן, עכשיו אני רואה את גודל הערך של היסורים והצער שסובלים בשביל דבר שבקדושה.

חיי סבא ישראל, אשכון עד דכא עמ' תצ"ז-תקי"א

סיפר באנחה: אני סבלתי מאוד צרות רבות ולא היה רצוני בזה, אולם עכשיו אני מתגעגע ואומר שהלואי והייתי סובל יותר ויותר ויותר. ופעם חיזק את אחד מאנשיו שהתגורר בשכונה חרדית וסבל בזיונות גדולים על היותו מקורב אליו, ובכל פעם שהיה יוצא מפתח ביתו היו הילדים מלעיגים עליו וזורקים אבנים לעבר ביתו ופעם אף שברו את החלונות, ואמר לו רבי ישראל כי כל הכסף שבעולם לא ישוה לערך הבזיונות שזוכה לקבל, והוסיף: אני הייתי משלם כל הכסף שבעולם - רק לזכות למה שאפשר לזכות על ידי זה, אולם כעת גם אם ארצה לשלם מיליונים בכדי לקבל את אותם היסורים שוב, לא אוכל, כי כבר עבר הזמן.

אמר: יש מתנגדים, ויש חסידים הגרועים ממתנגדים.

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

סיפר כי בתקופת התורכים, מי שהיה נלקח לצבא התורכי לא היה חוזר משם בחיים, כי לא היו נותנים לו לא לחם לאכול ולא בגד ללבוש והיו האנשים גוועים שם ברעב. ופעם אחת לאחר שנהיה לחסיד ברסלב, נכנס אחד מחשובי העיר לבית הכנסת וניגש את ארון הקודש וצעק: יהודים! הצילו את ישראל בער, מוטב שילקח לצבא ויהיה שם חיל ובלבד שלא יהיה חסיד ברסלב!

מעשה מהשוחט של מבריה, שהפסיק להגיע ל'מיש' בערבי שבת (התקבצות החסידים סביב שולחן האדמו"ר) עד שהחליטו החסידים ללכת לביתו ולברר פשר הדברים לאשורן, ואשת השוחט אמרה כי בעלה נמצא בעלית הגג של הבית, ועלו ומצאוהו עוסק בליקוטי מוהר"ן, והעבירוהו מחוקת שחיטתו.

וכך, לא פעם בעת שהשתוממו כל סובכיו של רבי ישראל למשמע אזניהם מסיפורי האכזריות שהיתה כלפי אנשי שלומינו בכלל וכלפי רבי ישראל בעצמו בפרט, היה רבי ישראל משיבם בתמיהה: מה אתם מתפלאים, זהו נס איך שאני נותרתי בחיים. וסיפר שהיה מתפלל להשם יתברך שלא ישתגע מגודל הסבל והיסורים, כי מה שסבל היה למעלה מן המבע, רחמנא ליצלן. גם אמר כי בנושא היסורים הוא חידוש וכו'.

סיפר כי בתקופת נעוריו, בעת שהחל להתקרב לרבי ישראל קארדונר, מיד פרצה נגדו אש המחלוקת עד שלא היה אחד עמו, וכל אנשי מבריה, שמנתה אז כשבעים משפחות, קמו לצחק ממנו. וסיפר שהיה בשיפלות ובכזיון גדול עד שכל ילדי העיר היו זורקים עליו קליפות ואבנים והיה נראה כמשוגע, וכל מי שראה אותו היה מתפלא כיצד הוא עדיין מחזיק מעמד בחיים. וכך ארע לא פעם שבעת שדפק בדלתות הבתים לבקש איזה דבר והיו הנשים פותחות את הדלת, מיד היו סוגרות חזרה בבהלה, כי מגודל היסורים והצרות שנראו על פניו, היה נראה כנפטר.

פעם אחת בעת שסבל מהרעב והקור הגדול והלך לבקש מבית לבית, הגיע לבית אחד ונקש בדלת ופתחה בעלת הבית את הדלת, ובעודו חש בריח וחום התבשילים הפורצים מהבית, שמע את הבעל מורה לה להודרו ולתת לו איזה פרוסה ובלבד שלא יגוע וימות בביתם והוצאות הקבורה יהיו מוטלים עליהם.

אמר: כל הצרות וכל החורבנות הבאים על העולם, רחמנא ליצלן, הכל הוא מחמת המחלוקת על רבינו הקדוש. גם אמר כי מה שעם ישראל סבלו בתקופת וכו' הוא מחמת אותו הזקן שחלק על רבינו הקדוש ושממנו נשתלשלה כל המחלוקת. וכן ממה שרדפו את רבי ישראל קארדונר ועמדו עליו לרצחו ותלשו חצי זקנו, רחמנא ליצלן. וכפי מה שאמר רבי נפתלי, שגזירת ת"ת, שנרצחו אז

אני אשר עיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

רבבות מישראל כידוע, באה כעונש על זה שחלקו על רבינו האר"י ז"ל, והרציחות שהיו על ידי גאונטע בעיר אומאן בשנת תרכ"ו באו כעונש על זה שחלקו על הבעל שם טוב. וגזירת הנעקראמין, היינו הגזירה לקחת את בני ישראל לצבא, שיצאה לפועל בשנת תקפ"ז, באה כעונש על זה שחלקו על רבינו, ומשום שעדיין עומדים וחולקים על רבינו - לא תבטל גזירה זו עד ביאת הגואל במהרה בימינו ויצטרפו ללכת לצבא. כי עיקר כח העכו"ם ליטול מישראל הכבוד והמלכות הוא מחמת שנפגם הכבוד אצל ישראל בעצמם, וזאת על ידי שמתגברים העזי פנים שבדור ולוקחים כל הכבוד לעצמם וחולקים על כבוד הצדיקים והכשרים האמיתיים ומבזים אותם בכל המיני בזיונות הכאות וחבלות (ל"ה, חובל בחברו ג, ה).

שיח שרפי קודש חלק ה' ה-עג

החלום המובא בחיי מוהר"ן סימן צא, עיין שם, סיפרו רבינו לרבי שמעון משמשו ז"ל, אחר שנכנסו ובא לחדר רבינו ופגשו בוכה בדמעות שלישי בכיה רבה כזו עד שנרמכה רצפת חדר רבינו ונשמע קול דביקות נעלי רבינו בדמעות הרבות שהזילם רבינו, כי ראה רבינו ברוח קדשו כל היסורים שיעברו על אנשי שלומינו ברדיפות עצומות ועניות מופלגת עד שלא ישארו מהם כי אם חמשה אנשים בלבד לרוב ההתנגדות והמחלוקת והרדיפות שישבלו, ואכן כך היה שבעת המחלוקת הגדולה לא נשארו דבוקים במוהר"ן ז"ל בשלימות כי אם חמשה אנשים בלבד. והיו אנשי שלומינו מונים אלו החמשה, הראשון הלא הוא בנו רבי יצחק ז"ל ורבי נחמן מטולטשין ורבי מרדכי המכונה "מרדכי לא יכרע ולא ישתחוה". ורבי נתן בן רבי יהודה בעל קונטרס הצירופים ז"ל, המכונה רבי נתן בן רבי ליבלי ראובנס. ורבי אפרים בן רבי נפתלי ז"ל, כי שאר אנשי שלומינו לא היה מכותם לעמוד בריש גלי עם מוהר"ן ז"ל לרוב תוקף ההתנגדות, שהיה בלי גבול והיה בזה כדי סכנת נפשות ממש.

ישראל סבא עמ' שצה

אוי יוי יוי.. אז בומן שעבר עלי מה שעבר לא ידעתי מה זה, היה קשה לי, כתוב בנמרא: "הבא להיטהר - מטתרים אותו", אז חשבתי: "נו, מדוע לי צרות כאלה? אני רוצה להיות עובד השם באמת, מדוע לי צרות כאלה?" היה קשה לי, "מדוע?" אבל זה היה אז, אבל עכשיו אני רואה שכל מה שעובר הזמן יותר אני רואה ומבין ומשיג ומכיר שזה היה טובה כזה שאין לה שיעור. עכשיו אפילו אם אני אתן מיליונים - אני רוצה קצת רדיפות, בזיונות, צרות, איפה הם? אין להשיג! רק התקופה ההיא היה מה שהיה וזה היה הכל טוב, הכל בשביל הדורות האלו, לראות מה זה ברסלב ואיזה כח זה!

אני אשיר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (חי' מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

אוי יוי יוי.. אני כל כך רגיל בשיפלות כזה ולסבול צרות, אני כבר רגיל בזה, וברוך השם הכל היה בעיתו ובזמנו, זה היה הכל שמור לעכשיו. אני הייתי צריך לקבל מרבי ישראל קרדונר ולא היה אפשרות כזה רק על ידי הבזיונות והשפכות דמים והצרות שמסבלתי מכולם, וברוך השם אני הייתי חזק. כולם היו מדברים, כל המשפחה וכל העיר וכל העולם, ואני הייתי לבדי נגד כולם, איך אפשר דבר כזה? מה שמסבלתי, מה שעבר עלי.. אין דיבורים לדבר. כמה שאני מספר - אינו כלום!

ישראל סבא דף ??

גדולתינו ותפארתינו

הגיעני מכתבך לנכון, והחיתני ושימחתני מאוד בדבריך הקדושים ובפרט במה שראיתי בו את תשוקת לבך הקדוש שעדיין עדיין אתה עומד על המשמר וחרב פיפיות בידך ללחום מלחמת השם יתברך מלחמה חזקה וכבידה כזאת העובר עליך, אשריך אשריך בזה ובכא. טייערער הארצדיקער ברודער (אחי יקרי לבבי), אל תדאג כלל, אל תירא ואל תחת, ואל יפול לבך מחרפת אנשי רשע ומגידפותם ולא משום דבר שבעולם העובר עליך, יהיה איך שיהיה, אשרינו ואשרינו בלי שיעור, תאמין כי הכל בהשגחת הבורא יתברך לטובתך, ויש תקוה לאחריהך. ישלח עזרו מקודש ומציון יסעודך, וכל הקמים עליך לרעה מהרה תפר עצתם ומחשבתם ויפלו נפילה אחר נפילה, יבושו ויסוגו אחור כל שונאך חינם הרוצים להרנג חס ושלום משני עולמות, ויקום בך מהרה הכתוב "מטה עוזך ישלח השם מציון רדה בקרב אויבך".

ישראל סבא עמ' תקמ"ז

לחם לילדים

נו, נו.. העולם לא הפקר! השם יתברך הוא משלם להשקרנים, הוא משלם להם. מה שראיתי, כמה השם יתברך הוא והשגחתו. הו.. השם יתברך גדול מאד, ראיתי איך הוא סובל וסובל ומשלם בדיוק. הוא משלם טוב, הוא מקבל מחיר טוב. השם יתברך שילם להם שאני הייתי בתוך העיר ולא היה לי לחם בשביל ילדים קטנים. הם חשבו שהם צדיקים שהם קדושים, שהם סובלים בשבילי, בשבילך. אוי לנפשם ואוי לנשמתם.

לא, השם יתברך לא מרחם על אלו שלא עושים תשובה. שעושים תשובה - הוא מרחם ומוחל, אבל בלא תשובה - מיתה! הכל!

הם נפמרו בלא תשובה...

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

**אוי יוי יוי, אסור להרהר אחרי השם יתברך, הכל בצדק ובמשפט וברחמים,
בן. לא יודעים כלום. הכל בחשבון, הכל במשפט, הכל בחשבון...**

אוי ווי, אי ווי, רבנו של עולם. מי ששומע את זה יכול להגיד: "זה דבר שאי אפשר, אי אפשר
דבר כזה!" אהה, מה שאני סבלתי בחיי! מי יכול לתאר לשער, מי יכול לספר מה שעבר עלי. לא
על חנם אני קיבלתי שני מכתבים מרבינו, זה לא על חנם. זהו נפלאות כאלה שאין בעולם.
פלאות כאלה...

ספר כוכבי אור שיחות וסיפורים כ"ג-כ"ד

(כג) פ"א שמעתי מאבי ז"ל. שהקפיד מאד מאד על החוטא בדבריהם להרהר אחר מדת הדין,
ואמר אז את הכתוב בישעיה' והעם לא שב עד המכה. כי יש לנו להאמין שאין הקב"ה בא
במרוניא עם בריותיו. וכמאמר רבינו ז"ל שאין הקב"ה שולח מניעה שאין ביכולת לעמוד בה, כי
גם עתה יש ביכולת כ"א לעמוד בכל הנסיונות, ועכ"פ לא ירהר אחר מדת הדין ח"ו כשאנו
עומד בנסיון ולא ישאל ויאמר למה אשתנה מזולתו ובתכלית הקצור יאמין שאין קשה כלל:

(כד) ומורנ"ת ז"ל כשעמדו עליו הרודפים בשנת תקצ"ה ורדפוהו והתנפלו עליו להמיתו, אותו
ואת כל אנשיו בחנם על לא חמם בכפו. לא הרהר אחר מדת הדין ח"ו ועל תעלומות דרכי הבורא
ית' אשר פועלי שקר עשו חיל ועושר. והביא זאת גם בלב אנשיו להאמין באמונה
שלימה כי אין זה רק להשמידם עדי עד מחיים הנצחיים ולהגיד כי ישר ה' וכו':

שיח שרפי קודש מוהרנ"ת ז"ל חלק ג' עמ' סט

אמר פעם רבינו ז"ל למוהרנ"ת ז"ל: "מען וועט דין נאך אמאהל יאגן, און יאגן, און יאגן, נאר דער
אויבערשטער וועט דין אויס פיהרן". - "עוד ירדפו אותך פעם, וירדפו וירדפו אחרך, אולם השם
יתברך יגמור עמך לטובה". וכן קודם הסתלקותו הביט רבינו והסתכל על מוהרנ"ת ז"ל הרבה,
כאומר לו: "יודע אני מה שיעבור עליך".

סבא יש כבר ליקוטי מוהר"ן וסיפורי מעשיות כאלה על כל מה שעבר עלינו עובר עלינו ויעבור
עלינו.

שיח שרפי קודש תלמידי רבינו ז"ל חלק ג' עמ' צו

כשנפרד אז הצדיק רבי מרדכי מטשערנוביל מעיר ברסלב, אמר בין דיבוריו: אמרו חכמינו זכרונם
לברכה (שבת פח:): "הנעלבים ואינם עולבים שומעים חרפתם ואינם משיבים עליהם הכתוב

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

אומר ואוהביו כצאת השמש בנבורתו". ושאל: "מה אעשה אני שהיכן שאני הולך ובא, כולם מכבדים אותי מאוד, ואף אדם לא מבזיני איך אוכה אנכי למעלה זו להיות מאוהבי ה'? אלא שצריך להיקנות "ואך איינקויפן", באנשים כאלו שמבזים אותם והם שותקים על בזיונם". והפטיר ואמר: "כאן בעיר דר יהודי שכל העולם מבזים ומביישים אותו והוא שותק על בזיונו, משום כך הפצי ורצוני להיקנות בו", ומסר סך רובל אחד שיקנו עבורו את הספר ליקומי תפילות שחיברו מוהרנ"ת. וזה היה סכום רב פי עשרים ויותר לערך הספר, ותיכף רץ רבי שלמה ראובן זלאמעס והביא לו את הספר, ושמה בו מאוד, ואמר: "בזאת קונה אני חלק ביהודי שכולם מבזים אותו". "דאס קויף איך ואך איין אין דעם אידן וואס אלע זענען אים מבזה".

שרפי קודש מוהרנ"ת ז"ל חלק ג' עמ' נו

שמעתי מידידנו מוה"ר מיכל מיאס ז"ל, שבאותו הזמן של המחלוקת הגדולה, היה בברסלב מתנגד אחד שהרבה מאוד לקלל ולחרף את מוהרנ"ת, ושאל אותו אחד מאנשי מוהרנ"ת איך לא תירא לחרף ולגדרף איש דבוק בתורה ותפילה כמוהו ומה ריוח יהא לך בחרופך? ועוד דברים כאלה, אבל המתנגד הזה הקשה ערפו והחזיק בחרופיו. אחר קצת ימים נחלה המתנגד הנ"ל וימת, ואחר כך תיכף נחלה ומת אחד מילדיו הקטנים, ואחר כך נחלה וימת גם הילד השני ואחר כך מת הילד השלישי, ואחר כך נחלה הילד הרביעי, והוא האחרון, כי לא היו לו ילדים יותר מאלו הד'. וזוגתו האלמנה נכספה מאוד בכל לבה לרוץ לבית מוהרנ"ת לפייסו, כי ראתה ממש בעיניה שלא היתה המכה הזאת רק בגלל החרופים של בעלה, אבל לא ידעה אם יועיל לה הפיוס כפי הרדיפות שרדף וחרף אותו בעלה עד לחייו, ואף על פי כן מרוב מכאובי ליבה על מיתת בניה ועל חולשת הילד הזה האחרון, לקחה על ידה את הילד והביאה אותו לבית מוהרנ"ת כמו שהיה בחולשתו, ואמרה למוהרנ"ת בזה הלשון: "אני בעצמי איני חייבת בחרפות של בעלה והוא כבר נפטר וגם שלשה בנים, ולא נשאר לי רק הילד הזה "עין אחת שבראשי", ועתה נחלש גם הוא. ומיד התחיל מוהרנ"ת להבטיחה שיתרפא, והשיבה לו: "בדבר מסוכן כזה אין עוד ברצוני הבטחות, רק ישכב הילד הזה בביתכם ואם ימות גם הוא כאחיו, ימות בביתכם", ותיכף ברחק מבית מוהרנ"ת ולא רצתה לילך עוד להילד, עד שבאו ואמרו לה שהילד התחיל לשוב לבריאותו, ואז באה לבית מוהרנ"ת שתיקה את הילד, וכן היה שנתרפא בשלימות (קונטרס ימי התלאות).

ספר ימי התלאות השמטות לחיי מוהר"ן דף 60

רק תנו לי את ליבכם...

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

(ענין המחלוקת שעליו) אמר איך אפשר שלא יחלוקו עלי, מאחר שאני הולך בדרך חדש שעדיין לא הלך בו אדם מעולם וגם הבעש"ט לא, ושום בריאה לא. אף על פי שהוא דרך ישן מאוד, אף על פי כן הוא חדש לגמרי.

שיח שרפי קודש רבינו הקדוש חלק ה' עמ' מז

בעת שעבר על רבי ישראל בער אודעסער שליט"א הרדיפות והמחלוקת, אמר לו פעם אחד רבי ישראל מקארדאן ז"ל, כי אם לא עוברין אלו המניעות והיסורים מבני אדם אזי יכול לעבור יותר ברוחניות (כי הבעל דבר נוקם באופן אחר). וזה יותר קשה. וגם אמר לו שעל בן תורה מוכרח לעבור יותר הרבה מעל איש פשוט המתקרב לרבינו ז"ל. (ימי שמואל פרק ק"ב)

שבחו של צדיק עמ' קמט

להרב משה צבי מסאווראן היה ידיר נעורים בשם ר' פישעל'ע [נודע כחסיד מופלא ונגיד גדול, עלה להתגורר בעיה"ק צפת ת"ו עפ"י פקודת רבו הרה"ק מסאווראן ובה נולד בנו הראשון הוא אבי משפחת ברנשטיין הנודעת פעיה"ק], בעת שאיתקטר רבינו הקדוש אור האורות זיע"א בהאי קמירא בעיצומו של חוה"מ סוכות, היה הבית מלא באנשים. ר' פישל'ע שחפץ מאוד להיכנס לבית רבינו ז"ל, נכנס פנימה דרך החלון וזכה להיות בעת יציאת הנשמה. לאחר מכן ראה הוא את הדם בקערת הזהב שלתוכה ירק רבינו ז"ל את דם ריאותיו (שניגר כתוצאה ממחלת השחפת).

לימים הפליא הרה"ח ר' פישל'ע את יציאת נשמתו של רבינו ז"ל באומרו. כי בדרך כלל באותה השעה ניכר על פני הנפטר חיוורון גדול ורואים בחוש שלא נותר בו קסמא דחיותא. אבל אצל רבי נחמן היה חידוש גדול שנתפשטה על פניו אדמומית בעת יציאת הנשמה ומראהו היה כלבת אש קודש ובהיות גדולה, למעלה מגדר האנושי.

כשסיפר את הדבר להרב משה צבי מסאווראן (שהפך ברבות הימים להיות רבו), נענע הרב ואמר: א ר' פישעל'ע האט שכל געהאמ, ר' פישעל'ע האט אריין געכאפט" [א לר' פישעל'ע היה שכל, ר' פישעל'ע עוד הצליח לתפוס]. והוסיף: אשרי עיניך שזכו לראות את הדם שיצא מגוף מהור זה.

(הדבר ידוע בקרב צאצאי ר' פישל'ע צפת'ער שמענו זאת מנכדו ר' יהואל רבינוביץ)

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה.!

שיח שרפי קודש ח"א דף שכה

מה שהודיע במוצאי יום - כיפורים, שנחתם הדין על המתנגד שלמה מהייסען שימות, שמעתי זאת מאבי, הרני כפרת משכבו, ומרבי יצחק מהייסען, שמעו זאת מפי אחי זקני רבי ראובן יוסף, שישב אצל אדמו"ר זצ"ל לבעת ההיא שנה תמומה, ולא היה באפשרותו לשוב לביתו מרדיפת המתנגד הנ"ל, ותיכף אחר מותו בחורף ההוא שאחד יום כיפור הנ"ל, חזר מיד לביתו (שם י"ח).

שיח שרפי קודש חלק א תמט

בדבר המחלקת הנ"ל שהייתה עליו, עין בזהר הקדש פרשת בראשית שכתב שם לענין משה: "ואדם אתקרי איהו, ובנינה אתמר בנלומא כבראה": ולארם לא מצא עזר, אלה כלהו כנגדו, וכאשר יצא מפיו הקדוש על כלליות הצדיקים שהיו בימיו: כשם שהחולקים עלי אינם יודעים ממני, כך גם אלו האוחזים ממני אינם יודעים ממני!" אזוי ווי דיא וואס קריגען אויף מיר ווייסען ניט פון מיר, אזוי דיא וואס האלטען פון מיר ווייסען אויך ניט פון מיר!" (שם ל"ט).

שבחו של צדיק עמ' רכט

סיפר הרה"ח ר' ישראל בער אודערסר זצ"ל שהרה"צ ר' מרדכי מסלאנים חיזק את אימו כשהיה מחלוקת גדול עליו בענין ברסלב.

מכתב קסא

גם מאגרת של היום היה לי נחת ונחמה על צערנו הקשה, מענין המחלקת מאחר שאני רואה שאתם מרגישים קצת דבורנו שדברתי עמכם בזה שאצרכין להתעורר מאד להתקרב על ידי זה דיקא ושאין התחזקות גדול מזה, חזק בני וחזק, וחזקו עצמכם זה את זה איש את רעהו יעזרו ולא אחיו יאמר חזק ותקבלון דין מן דין, כי לא דבר ריק הוא אשר נעשה עמנו בכל עת בכלליית ובפרטיית, ובפרטי פרטיית, וזרו היטב כל מה שעבר עלינו, ומה שנעשה עמנו עתה, למען תספרו לדור אחרון למען ידעו דור אחרון בנים וילדו וכו', כי כפי הנראה גם עליהם יעברו מחלוקות עצומות ויהיה להם להתחזקות ולנחמה שישמעו ויבינו שכבר עבר עלינו כל זה כמה פעמים, ובכל עת עמדו עלינו וכו' רחמנא לצלן והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם בכל פעם, כי כל מה שנעשה עמנו וספרו מזה הרבה בכל דור ודור אפילו בשניבוא משיח במהרה בימינו, כי מעשה בואת לא היה עדיו, שאמת נגלה בזה עם התגלות חידושי תורה באלה יהיו נעלמים ומבויים ומשליבים ארצה כל כך, אבל זהו בעצמו התרוץ מחמת

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

שְׁחֹא אָמַת כְּנָה וְחֲדוּשֵׁי חֲדוּשֵׁים כְּאֵלֶּה עַל כֵּן מְבִיִּים וּמְסִתִּירִים כָּל כָּךְ, אֲבָל
דְּבַר אֱלֹקֵינוּ יָקוּם לְעוֹלָם, וְהָאָמַת עַד לְעֶצְמוֹ, וּמִי שֶׁהִתְחִיל וַיִּגְמַר, כְּמוֹכָא בְּמִדְרַשׁ (חֲנִי
שָׂרָה פְּרָשָׁה ס) עַל פְּסוּק וַעֲשֵׂה חֶסֶד עִם אֲדֹנָי אֲבָרְהָם, הִתְחַלֵּת גָּמַר, וּפְרִישׁוּ שְׂאֵמֶר לְהַקְדוּשׁ
כְּרוּךְ הוּא רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם הִתְחַלֵּת לַעֲשׂוֹת נְסִים בְּשִׁבִיל אֲבָרְהָם וְכוּ', תִּגְמַר וְכוּ', חֲזָקוּ וַיֵּאמְרוּ
לְבַבְכֶם וְכוּ' כִּי ה' אֲתֵנוּ אֵל תִּירָאוּם, יִתֵּר מְזֶה אֵין פְּנָאֵי לְהֵאָרִיךְ.

דְּכַרֵּי אֲבִיךָ וְאוֹהֲבֵךָ בְּאָמַת לְנִצְחָה.

נִתֵּן מִכְּרֶכֶּלֶב

שיח שרפי קודש א - קמא

פעם פנה רבי חייקל לרבנו "ואמר: רבי, הייתי רוצה לשאל אתכם שאלה, אולם מפחד אני
לשואל, ושאלו רבנו: "ממה הינך מפחד?" ענה רבי חייקל: "אני מפחד, שמא יאמר רבנו: חייקל
מות, ואמות..." "איך האב מורא אז דער רבי וועט זאגן חייקל שטארב וועל איך שטארבן". אמר
לו רבנו: "שאל, שאל!" ושאל את רבנו: "מדוע אתם גורמים לעצמכם מחלוקת? - בולאטיפאלי
נכנסתם לדור בעיר בלי שאלת רשות כנהוג, ובשביל זה התעורר עליכם שם המחלקת, ובברסלב
גרמתם לכם מחלקת עם הרב הקדוש רבי ברוך ממזבוב".

ענה לו רבנו: "טוב שנוהרת, גוט אז דו האסט זיך באווארנט". אבל תבין, שכדי לגמר את הענין
שלי הוא לא רק להמלט מעיר לעיר, אלא אפילו להמלט ממדרגה אחת למדרגה שניה –
העקר לגמר את הענין שלי. "אויספירן מיין זאך איז נישט נאר פון איין שטאט צו א אנדער שטאט
נאר אפלו פון איין ספריובע צו די אנדערע, אבי אויספירן מיין זאך". וכאומר שמחמת
שמכרח לגמר את ענינו ודרכנו, בהכרח לו להמלט ממקום למקום, ואף
שמחמת זה נגרם עליו מחלקת.

א - קסב

בעיר הייסן, השוכנת ליד אומאן, היה דר שם מפורסם אחד, ושמו היה שלמה, והציק מאוד
לאנ"ש בפרט לרבי ראובן יוסף ז"ל, דוד רבי נחמן מטולמזשין ז"ל, שהיה תלמיד חכם מפלג
כידוע, וגרם לקלוקול שלום ביתו, רבי ראובן יוסף היה נוהג לבוא אל רבנו בכל ראש-השנה. פעם
לאחר ראש-השנה, בעת שהיו אנ"ש נפרדים מרבנו וכל אחד נסע חזרה לביתו, נכנס הוא אל
רבנו בפחד גדול, כי פחד להפרד מרבנו ולחזור לביתו בידעו מה מצפה לו בעירו, והבחין ברבנו
שרצונו הוא, שלא יסע ויחזור לביתו, ונשאר אצל רבנו עוד שבוע, כשבא להפרד מרבנו, הבחין
שוב, שאין רצון רבנו שיחזור לביתו, ונשאר עוד, וכך מפעם לפעם דחה נסיעתו, עד שנשאר

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

אצל רבנו שנה תמימה. אחר ראש השנה של השנה השניה, כשנכנס לרבנו אמר לו רבנו:
"לך, סעה לביתך ותציע שדוך לזוגתו של שלמה..." כי הוא נפטר! "פאר א הייסאון רעד א שדוך
פאר שלמה'ס וייב..." ואמר אחר כך רבנו, "אף על פי שכתוב (משלי יז כו): 'גם ענוש לצדיק לא
טוב', אולם מהשמים נלחמו בעדי", מ'האט זאך פון הימל אן גינומען פאר מיר".

א - שכו

המחלקת על רבנו היתה ללא שום סבה וללא שום טענה ממשית, ולא היה בפי המתנגדים שום
טענה מוכחת נגד רבנו.

א - שכח

מספרים, שהשמש של הזקן משפאלע ספר, שלאחר פטירת רבנו, ככה הזקן מאד מאד וצעק מרה
על הסתלקותו. הזקן נפטר שנה לאחר פטירתו של רבנו.

[כמה דמעות מאז ועד...]

א - תשנב

מוהרנ"ת והרב מסאווראן היו מאד בירידות לפני המחלקת, ושניהם יחדיו היו מתאכסנים בבית
רבי נתנאל הגביר. פעם בעת היותם שם, שאל הרב מסאווראן את מוהרנ"ת מדוע אינו הולך
לבוש בבגדי משי כדרך הרבנים, ענה לו מוהרנ"ת בדרך צחות, "בגלל קמצנותו של רבי נתנאל"
(שהיה קמצן לפי ערך עשירותו). כאומר שמחמת עניותו אין לו מעות לקנות לעצמו בגדי משי,
אמר הרב מסאווראן למוהרנ"ת "יש פוסק אחד שאין פוסקים כמותו בהלכה מטעם היותו קמצן,
וזה סוד בין גדולי התורה מי הוא הפוסק הזה", אמר מוהרנ"ת: כן, כן, כאומר שידוע לו מזה,
וידוע גם מיהו הפוסק הלז, התכופף הרב אל מוהרנ"ת בכדי שיומר לו מוהרנ"ת מי הוא, ולחש לו
מוהרנ"ת באזנו מי הוא הפוסק הלז, התפלא הרב מאד, ואמר למוהרנ"ת: אם כן בודאי שצריכים
אתם ללכת בבגדי משי, הפטיר שוב מוהרנ"ת ואמר: "אם כן שוב סבת הדבר הוא בגלל קמצנותו
של רבי נתנאל", "איז דאך דאס ווייטער איבער די קמצנות פון רבי נתנאל".

כוכבי אור חכמה ובינה עמ' קכ"א

למ. ומחמת שגם עיקר שלימות כל התקונים של הרב הוא ע"י התלמיד כמובן בהתורה קרא את יהושע בסימן ו' לקומי מוהר"ן ח"א, בענין הסוד של תמונת אלף והאדם היושב על הכסא, ועיי"ש היטב מה שמובא שם בענין מלחמת עמלק, שאף על פי שגם היא עיקרה נעשית על ידי משה בעצמו אבל באתגליא תלויה המלחמה רק בהתלמיד שהוא בחי' יהושע עיי"ש. וידוע שהעיקר של כל תלמידיו הקדושים היה מורנ"ת ז"ל, ולכן נראה בחוש כי באתגליא היתה עליו המלחמה פנים ואחור יותר מעל רבינו ז"ל, כי בכל מיני מסירות מסרונו ובכל מיני חירופים מקולות וקללות בפניו ובפני עיניו חרפוהו וקללוהו - בתפיסה תפסוהו - ומכיתו גרשוהו וגם רצו והשתדלו להרנו ולהמיתו, אותו ואת כל אשר הכיר אמתתו, כנודע ומפורסם מהאגרות שנשלח מהצורר להשמדים ולהרגם ולאבדם, כי הוא היה התלמיד האמתי אשר נאכל ונתהפך למהות רבו ממש כביכול, ותיכף בעת התקרבותו גילה אדמו"ר ז"ל את התורה קרא את יהושע, למען הודיע על ידו את הבקי בשוב לכל המונחים בשאול תחתית ומתחתיו, וכמובן למשכיל גם בהתורה כי מרחמם ינהגם לק"מ ח"ב סי' ז' שאמרה קודם הסתלקותו, ורימו בה סמיכה למורנ"ת ז"ל שכל הארת התלמיד י'הו'ש'ע הוא בסוד י'קומון ה'קיצו ו'רננו ש'וכני ע'פר, וכאשר נראה ונודע לכל מביט ומסתכל בספריו הקדושים, שאעפ"י שמרבה לדבר מכל המדות טובות וישרות, אבל עיקר רובו דבריו יסובכו על ענין התחזקות לחזק ולאמץ כל הנחשלים והעופים והיגעים, אשר עמלק רודף אחריהם, לבל יתיאשו עצמם מן הרחמים, כי הוא ית' חנון רוב לסלות, וכאשר נשמע ונראה גם בעת יציאת נשמתו הק' שעד נשימה האחרונה, כפל ושילש, "חנון המרבה לסלוח" פעמים אין מספר והמגיד מראשית אחרית סבב גם אליו קריאת השם בסודות נשגבות ועצומות, וע"כ בעניות דעתי השבתי גם שמו הקדוש ז"ל וראיתי כי הוא במספר "חנון המרבה לסלוח" מכוון ממש, וגם הוא מתחיל ומסיים בנון, כי ע"י רבינו ז"ל זכה גם הוא למה שזכה, וכאשר אנו רואים שרבינו ז"ל בעצמו צירף אותו אליו במאמרו הק' - "נחמן, נתן לאכט אויס דער גאנצער וועלט".

מ. וזה אשר גם "נחל נבע מקור חכמה" עם האותיות והתיבות והכולל מכוון ממש מספר "נחמן נתן", כי התלמיד עם הרב הם משורש אחד, כמובא כל זה בהתו' ויהי' נא פי שנים ברוחך אלי בלקו"מ ח"א סי' ס"ו עיי"ש.

כוכבי אור אנשי מוהר"ן עמ' לג

לא) ר' עוזר ז"ל מאומן הי' בתחלה מכת המתנגדים ואח"כ הי' הש"י בעזרו להכיר את אמתת מורנו מוהרנ"ת ז"ל עד שנבער לבנו מאד מאד להתקרב אליו, והלך מיד על ציון אדמו"ר ופיים אותו בבכי וצעקה גדולה על כל דבריו אשר דיבר מקודם, וכאשר נודע הדבר לבני

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

משפחתנו שהיו מהחסידים החשובים והנכבדים שבעיר רצו להרוג אותנו באמת ובפשימות, ותומ"י רץ א' מאנ"ש והודיע לו ויברח מיד לעיר אחרת הסמוכה, וישב שם בין אנ"ש עד שנתקרב אפם וחמתם מעליו חזר ובא לביתו לשלום.

כוכבי אור אנשי מוהר"ן עמ' ע'

(ו) פ"א עמד לפניו ר' נחמן ב"ר יודיל ליב שהי' איש כשר וירא וחרד לדבר ה' ועסק יומם ולילה בתורה ותפלה ובביתו אין לחם ושמלה כי הי' עני גדול וגם אשתו היתה רעה וכעסנית והיתה מקללת אותו תמיד, ועמד לפניו פ"א ביום ה' שלא הי' לו עדיין על צרכי שבת ועוד איש א' עמד או לפניו, והתחיל זה האי"ש להתאנח על ר"ג הנ"ל על גדול עניותו ודוחקו העצום כי הי' לו רחמנות גדול עליו, וגער בו מ הרנ"ת ז"ל ואמר לו בלשון תימה? עליו אתה מתאנח שקם בחצות לילה ועסק מאז ועד הנה בתורה ותפלה ובקשות ותחנונים וגם הוא עני ובעל יסורים ויש לו אשה רעה, אשר ע"י כ"ז לא יראה פני גיהנם, אשרי לו ואשרי חלקו לעולמו עד וכו', הלא על הנגיד משה וכו', יש להתאנח אשר אבל סעודת הצהריים בהרחבת גדולה וגם שתה אח"כ יין טוב גם שכב עצמו לישן אח"כ (ועבר עליו מה שעבר בידוע), עליו יש להתאנח כי מי יודע כמה שנים יהי' מוכרח להזדכך בעונשים קשים ומרים עד אשר יזדכך ויצטרף מזוהמת העוה"ז.

כוכבי אור שיחות וסיפורים עמ' קכה

(מב) ויען אשר מחמת זה נקרא ג"כ בשם פודה וגואל, יש לבאר שזה מה שמוכא בס' כסא מלך, בפירושו על התיקונים (בהקדמת התיקונים) בזה"ל יתער פורקנא וכו' בשנת ה' תק"ל ולא יעבור מחזור רצ"ב הנשלם בשנת ה' תקמ"ט עד שיבוא בן דוד, כי כפי ששמעתי מאבי ז"ל ששמע מפי מורנ"ת ז"ל מכוון יותר הגירסא המוכא בס' חיי"מ, שהיתה הולדת רבינו ז"ל בשנת תקל"א בחודש ניסן, ואשר לפי זה היתה הורדת נשמתו לזה העולם בסוף שנת תק"ל הנ"ל, ותחילת פרסומו והתגלותו בעולם היתה אח"כ בשנת תקמ"ט מכוון ממש (וכבר כתבתי לעיל שהוא נקרא גם בשם בן דוד, ואם לא עצת הס"מ [ומי שהוא התלבש בו ומתלבש בו] להעמיד עליו עלילות בחנם על לא דבר, היתה גאולה שלימה בימיו).

שיח שרפי קודש ח"ב א-תשע

כשנפטר רבי שמואל בבית מוהרנ"ת, כמוכא במכתבי מוהרנ"ת מכתב ל"א, הוציאו המתנגדים קול ואמרו "כל מי שרק מתקרב אל מוהרנ"ת - נפטר!".

מכתב קפב

... אהה אחי ורעי, אי שמים הביטו וראו אם יש מכאוב במכאובנו ואם יש ביוון ופחדים בביווננו, ובפדמתי חיי תלואים מנגד בכל עת, ברוך הנותן לייעף בתי, אשר נתן לי בתי ברזל לסבל כל זה, על בן אחי ורעי מאליכם תבינו גדל ההכרח שתשלחו מיד על כל פנים הסך שפתכנו לכם זה פעמים. כי מאליכם תבינו שהוא סך מעט מאד לפי ערך הצרה הזאת, ואין מי שיעמד בעדנו כי כל הגנדים מתנגדים עלינו ולא נשאר אצלנו כי אם עניים ואיזה פעלי בתים וגם הם מתיראים מהצורך ומהעשירים לעזר לנו.

ואף על פי כן הוציאו בשביל עסק זה הרבה יותר ממאה קערבלך, מלבד מה שצריכים להחזיק אותי בפרנסתי, כי קפחו את פרנסתי מפל הצדדים. ומלבד מה שאינם נותנים לי ולכל אנשי שלומנו לא קמח ולא מעות חטים וכו' על פסח, אף גם משה המהפך הנ"ל הולך בעצמו לקלקל הפרנסה והחיות של כל אחד. לא יספיקו פמה ורעות לבאר מה שעושה משה וכל המתנגדים לכל אנשי שלומנו בכל יום בענין הפרנסה, אך על זה אין אנו מסתכלים כלל, רק הם חותרים למכר אותי חס ושלום בכל מיני עלילות ומסירות חס ושלום, ה' יפיר עצתם ויקלקל מחשבתם.

על בן למען השם אל יעכבו עוד וישלחו תקף ומיד על כל פנים הסך הנ"ל בלי תרוץ למען לא יצטרכו חס ושלום חס ושלום לשלח בכפל בפלים ומי יודע אם יועיל אחר כך. כי עתה יש תקנה עדן להציל עצמנו במעט הוצאות, אך לפטר בלא פלום אי אפשר כי סוים מוכן ליום המלחמה ולה' התשועה, ומגדל הצער והטרדא אי אפשר להאריך יותר. ומבטחני בטוב לבבכם שאף על פי שפבד עליכם הדבר תקימו דברי בלי שום עכוב, כי חלילה להתמהמה אפלו יום אחד, כי המתנגדים אינם שוקטים, והרשעים כיום נגרש, ואי אפשר לבאר גדל הנסים והנפלאות שהשם יתברך עושה עמנו בכל יום להצילנו מהם, אך אף על פי כן מסבב השם יתברך על ידי איזה סבה קלה, והכסף יענה את הכל באשר תבינו כל זה בעצמכם, ואין להאריך יותר לחקמים ונדיבי לב במותם, למען השם אל תחרישו ואל תשקטו מלהתפלל עבורנו ובפרט עלי בכל יום להצילנו מהם, כי הדבר נוגע לכלנו. ובנדאי שמעתם מה שנעשה בטרדהאויצע. וכעת נשמע פה שבא סאוועמניק לאומאן על אודות הפרצות שעשו להקלוזי שלנו, ושתפסו כמה מהמתנגדים לבית הספר והקרוה להוציא סך רב כדי להוציאם על ערבות, אבל עדן אין אנו יודעים בפרטיות און הוא, אם כל הנ"ל אמת בברור, ואף על פי כן צריכין עדן ישועה גדולה שנצליח במשפט נגדם, השם יתברך ירחם. דברי אהבכם באמת לנצח המצפה לתשובתכם ושיקומו מיד דברי הנ"ל ומיחל ומקנה לישועת ה' מהרה.

נתן בן מורנו הרב נפתלי הירץ זכרונו לברכה מברסלב.

ושלום לכל אנשי שלומנו באהבה רבה ובפרט לידידנו כבוד הרפני וכו' מורנו הרב יודל גרו יאיר,
אין צריך לזרוז להתפלל הרבה עבורנו כי מבטחני שבדאי הוא מעתיד הרבה עבורנו וה' ישמע
תפלותיו ותפלותינו.

אדיל תהיה וכל יוצאי חלציה והרב גרו יאיר וכל אנשי שלומנו פורשים שלום באהבה.

מכתב קעו

... ונאנחנו צריכין להשתדל בכל מה שאנו יכולים לקבל תקף מהקיסר ירום הודו, כי משפט
המלך פנדאי אינו מסכים על הגזלות והרציחות שעושין לנו, אבל עקר תקוותינו הוא
רק על השם ותברך לבר, כי אין לנו על מי להשען כי אם על אבינו שב שמים, אמתו מהתם ונאנו
מהבא, קראו אל ה' והתבוננו אליו, בככי ובתחנונים נבוא לפניו ותברך כבן לפני אביו וקעו עבד
אל אדוניו אם כבנים אם בעבדים השתדלו והרבו תחנה ובקשה לפניו ותברך עד ישיקו וקרא ה'
משמים, וגם צריכין להתחזק ולשמח נפשנו בכל יום, כי המלחמה הזאת לא ליום אחד,
ואפלו בשיעור לנו השם ותברך להנצל מהם כאשר במחוננו חזק בגדל כחו של זקן דקדשה
שבדאי לא יוכלו לנו בעזרת ה' ותברך, אף על פי כן אי אפשר לכל אחד להנצל ממניעות ויסורים
ומלחמות, השם ותברך ורחם שיהיה הכל בחסד גדול, על פן בהכרח שילך כל אחד עם מה
שלמד אותנו הוא וזכרונו לברכה ליחד שעה אחת או שתיים, ויפרש שיהיה לפני השם ותברך,
וישאר היום יהיה בשמחה פי תדות ה' הוא מעונכם, ובעתים הללו צריכין לילך בזה יותר ויותר,
וכל הרעש הזה הכל כבדי לדחות ולגרש את מי שאינו עומד בנפסיון ולקרוב
בהתקרבות יותר את אותם אשר נגע נקדת האמת בלבם להתחזק לעמד בנפסיון
בכל אשר עבר ויעבר עליהם, שהם יתעוררו יותר לילך עם כל דברי תורתו הקדושה לקבל
עצות והתחזקות על ידי כל דבריו הקדושים המבארים בספריו הקדושים, ובפרט כפי מה
שבארתי ופרשתי לכם הדברים בכל השיחות והדבורים שגדברו בינינו בחסדו הגדול ונפלאותיו
העצומים, כי לא דבר ריק הוא מכם מה שגדבר בינינו שימו לבכם וזכרו היטב כל מה שגדבר
בינינו, אך רבנו וזכרונו לברכה רמו לנו מכבר כל זה שעובר עלינו עתה, ואיך תקדמותי לכם
בדבורנו שיהכרח שיעבר על כל אחד מניעות עצומות, לכו חזו מפעלות ה', מי יאמין
שיעבר על רפי שמשון בן מרדכי כל מה שעובר עליו עתה, שהיה חביב לפני אביו כבבת עין, וכן
אצל חותנו, ולא היה עליו מניעה משום צד וכן שאר בני הנעורים שבברסלב, וכמה וכמה פעמים
דברתי עמם מזה עד שקצתם נתרצו שיעברו עליהם מניעות, והנה נתקם להם חפצם ביותר
ממה שהיו רוצים, השם ותברך יאמר לצרותם ולצרותינו די ויתהפך הכל לטובה, ולח' הוישעה
שאשוב בשבוע הבא עלינו לטובה לביתי לשלום, אך למען השם לכתב לי מיד תשובה ברוחה על
כל הנ"ל, גם אל תשפח לכתב האגרת למשהערוין כאשר דברתי עמך ולהודרו בזה מאד אם
נתעבבת עד הנה, ואל תוסף לעכב עוד, ותודיע לי משלום כל אנשי ביתי, ומכל אנשי שלומנו,

ובפרט משלום הצדקת מרת אדיל תחיה, ומשלום בנה ובתה שיהיו, ויראו לקים מיד לשלח אגרת לקרימינמטשוה, ושלום וחיים וישועות גדולות לכם ולנו כנפשם וכנפש אהבם באמת לנצח, הכותב פרמע ובשמחה קצת, ומצפה לישועת ה' בכל עת, וגם אני רואה ישועות נפלאות בכל יום, אך אני מצפה לישועה גמורה בשלמות חיש קל מהרה.

נתן מכרסלב.

מכתב קעו

ברוך השם יום ו' ערב שבת קדש ויקרא תקצ"ה לפ"ק ברסלב.

רב שלום לכבוד אהובי ידידי כנפשי הרבני התיק וחסיד המפרסם וכו' מורנו הרב נפתלי גרו יאיר: ביום ביאתי בשלום לביתי כתבתי מיד מכתבי למעלתו על ידי הבעל עגלה, ובנדאי הגיע לידו, גם ביום ו' פקודי שלח לו רבי שמעון ווינבערג אגרת, ולא היה לי פנאי לכתב בעצמי, וממעלתו לא הגיעני עדן שום תמונת אות, היתכן נא אחי חביבי זיכר אהבתנו וכתב לי מיד אגרת ויודיעני הכל באר היטב את כל אשר נעשה שם, ובפרט בענין הקלוזי [בית המדרש] שלנו, אם כבר נעשה איזה משפט באיזה איש מהם או אם על כל פנים הפחידו אותם, ואם על כל פנים לא הוסיפו לפרץ עוד איזה פרצה בהקלוזי הקדוש שלנו; ופרצם השם יתברך את כל הפורצים בבנין הקדוש פרץ על פני פרץ, ורועם תיכש, יפלו ולא יקומו, ועלינו העניים הנרדפים כל כך ועורר השם יתברך רחמי העצימים ויצילנו מחרב מפיהם ומיד חוק ואביון.

והנה להודיע מה שנעשה פה אי אפשר לכאר בפרטיות ומאליהם יבינו איך הם חורקים שגם עלינו וחושבים רעות בכל עת לעקר את עצמם מן העולם, וביותר עלי העני והאביון מרדף בלי חשך המקום ורחם, אך עד הנה עזרני רחמי ונפלאותיו העצומים להציל נפש אביון כמוני מיד מרעים, ותהלה לאל חי זה לי כמו תשעה ימים אשר אני יושב בביתי, ולא פגע בי אדם חס ושלום להעו בפני, אולם שלא בפני מבזים מאד, והנגידים הרשעים והעקר משה ופ' חושבים ויועצים רעות בכל יום למסרני חס ושלום באיזה עלילות שקרים ה' יפר עצתם ויסקלל מחשבתם, והנה תקף פבואי העמידו שוואלניע [קבוצת סנדלרים לשירות הצבא] של רצענים בביתי, ומשה בעצמו פעל זאת אצל האדון הגרנדנטישק ונתן לו זמן עביר זה, ועמדו בביתי מיום ה' עד יום ג' ראש חדש ניסן העבר, ובתמלת ה' הוציאום מביתי אחר יום ג' הנ"ל, ברוך שפטרני גם מזה, ואני וכל הגלויים אלינו עינינו תלויות אל ה' בכל עת ובכל שעה שיחמל עלינו וישקוט הריב ונעשה עמנו אות לטובה ויראו שונאינו ונבשו, יתר מזה אין פנאי להאריך, אך באתי לכפל ולשליש בקשתי לכתב לי מכתב מיד, ולכאר הכל באר היטב, והעקר בענין הקלוזי, השם יתברך ורחם שנוכח לגמרו פקיע הנה הבא עלינו לטובה, ומעלתו ישב פה בשלוחה והשקט על התורה ועל העבודה וזוכה לשמע קדיש וקדשה וברכו וקריאת התורה בכל יום ובכל עת כראוי בלי יסורים ובלבולים אשר סובל עתה, ולה' תישועה פאשר עזר לנו עד הנה להעמידה עד

בה, בן יוסף חסדו ונפלאותיו העצומים לגמרה מהרה בשלמות, וה' יגמר בעדנו, ונאחזנו לא גרע
מה נעשה, כי עליך ענינו, ואף על פי בן תהלה לאל שמחנו קצת בשבת העבר. אף על פי
שהיה לנו בלבול קצת מהרעצנים שעשו מלאכתם בביתנו ביום שבת קדש, אף
על פי בן קדשת שבת במקומה עומדת, הרחמן נחילנו ליום שבלו שבת, אז
יתגלה האמת לעין כל, וזה כל תקותנו וחיותנו ושמחתנו בזה ובבא לנצח.

דברי אוהב דבק מאח דורש שלומו תמיד באהבה ומצפה לתשובתו נתן בן מורנו הרב נפתלי
הירץ זכרונו לברכה מברסלב.

ושלום לכל אנשי שלומנו באהבה רבה חזקו ואמצו כי ה' אתנו אל תיראום:

ושלום לכבוד דודי ידידי הרבני הנגיד גרו יאיר ולכל הנגידים משם התומכים אותנו, ישלם ה'
פעלם ותהי משפחתם שלמה מאת ה', כי הצילו הרבה נפשות מישראל, בן יוסף ה' חסדו לסבב
על ידם להצילנו מהם ולהתגבר עליהם ויקים בשוניאנו כורה שחת בה יפל...

מכתב קעה

... אך על המבניעים עצמן לפניו ומבטיחים להיות נפרדים משרשם מחייהם ותקוותם
הנצחיות אף על פי שבלבם האמת להיות עמנו, עליהם הרחמנות גדול מאד כי נשארים קרח
מבאן וקרח מבאן, כי הלא באמת אין מועיל להם הכנעתם כי אם שיאמרו שקרים עלינו, ועל זה
אינם מרוצים לעקר עצמם מן האמת כל כך כי הם מתוראים מיום תדיו, ועל בן טוב היה להם
למסר נפשם מתחלה, ובנדאי היה טוב להם יותר בזה ובבא, אך בנדאי אני דן אותם לכף זכות
ועלי לבי דני על צרותיהם.

מכתב קע"ג

בעזרת השם יתברך, יום ג', תרומה, תקצ"ה לפ"ק, אומאן.

רב שלום לכבוד אהובי בני חביבי הרבני וכו' מורנו הרב יצחק גרו יאיר.

מכתבו מיום ו' קבלתי אתמול, והיה לי לנחת גדול בתוך צרה וצוקה הזאת, בראותי כי
תהלה לאל, דברי קבועים בלבך ומחיון אותך עתה גם עתה. כך הוא המדה וכך יפה לזכר היטב
כל דבור ודבור, באפן שתוכלו לעמד בנסיון ולהתחזק תמיד ולהחיות נפשותיכם בכל עת בכל
מה שעובר על האדם כל ימי חייו, בפירמט מי שרוצה להתקרב לחדוש נפלא ונורא בזה
וכו' אשר הוא תנינו לנצח, וצריכין לקבע תורתו ושיחותיו הקדושים בלב כל כך עד אשר
אפלו אחר מאה שנים בשניע העת לכנס בקבר ולשפב שם גם שם יתנה את עצמו בדבוריו
הקדושים, וכן לעת התהיה ולנצח, ולקיים בהתהלך בעולם הזה תנחה אותך, בשכבך בקבר

תשמר עלך, והקצות וכו' והלא ידעתם אחי ורעי שכל עסקנו ומשא ומתן שלנו אינו בשביל עסקי עולם הזה להרויח באדעם או בכראד כי אם בשביל תכלית הנצחית באשר ה' יודע לבבנו, ותהלה לאל איך שהוא, ואם אינכם זוכים להיות פראוי לפי השיחות הקדושות והתורות הנוראות האלה עם כל זה הצלחתם הרבה וגם עשייתם פרי אשריכם בני ואחי וחברי, בפרט עתה אתם יכולין להכין קצת מעלת הנחשק מגדל רבוי המניעות באלה אשר לא עברו עלינו בזאת מעולם ה' ושמר מעתה, וזכו היטב כל דבור ודבור וכל תורה ותורה וכל תפלה ותפלה וכל שיחה ושיחה גדל העמקות הנפלא והתנוצצות אלקות וגדלת הכבוד ותבונת הגדלת התורה והמצוות וגדלת צדיקי אמת וההתחזקות וההתעוררות והעצות התמימות והפשוטות וכו' שיש בכל אחד ואחד, ואיך בדרך נפלאותיו ממשיך קיום התורה בכל איש ואיש מישראל מגדול ועד קטן, מעורר ישנים מקרין נרדמים מחיה מתים ממש מנבחה למעלה נפשות ישראל משאול תחתיות ומתחתיו לגמותם לתחייה לזכותם לחיים נצחיים, ואם כבר ידעתם כל זה, צריכים עתה בכל יום לחזר בלב ובפה בינו לבין עצמו ועם חברו את כל זאת ויותר מכל זה כל חד בפום מה דמשער בלבה כי אי אפשר לבאר בפה ובכתב, כדי שתוכלו לחזק עצמכם גם עתה, כי ימינו כצל עובר באבק פורח ממש ואין שום זמן כלל ועוד מעט יפרח כל זה ונספר כל זה בשמחה מי שיזכה לעמד בנסיון ובצרות. כי בודאי יושיענו השם ותברך ויציילנו מידם כי לא לנצח ריב וכו'.

והנה בנות לדעתי מה שכתבת שאתה מחיה עצמך עם התורה אומרה לאלקי בעודי ועם התורה בצר הרחבת וכו' כי גם אנכי עקר חייתי בזה בכל עת בפרט בעת הצרה הגדולה הזאת, אלו פיני מלא שירה בים וכו' [אי אפשר לבאר אחד מאלה התרחבות שפתוך הצרה בכל יום ויום ובכל עת ושעה, מה גדלו מעשי ה' מאד עמקו מחשבותיו]. והנה עקר הקבוצת הקדוש שלנו הם חוקים בהאמת עתה יותר מקדם, ובאתי לכאן ביום ב' משפטים, וסבב השם ותברך ברחמי שגודמן לי תכף אחד להודיע למעפליק ושלחתי להם מכתבי, והגיע להם בלילה השיכה ליום ד' העבר, ותכף נתעוררו בלם, ולא היו ישנים עוד כל הלילה, רק עסקו לדבר מענייני, וביום ד' נסעו לפה שתי עגלות ובאו לכאן בלילה השיכה ליום ה', וביום ה' באו עוד שני אנשים מטיראוויצע, וגם רבי זלמן שוחט בא מהכפר, ואנחנו פלנו עם כל אנשי שלומנו הנמצאים פה היו מוכנים לילך היום על ציון הקדוש בלב נשבר ונדבא ונאנח מאד, בתוך כך הגיע לנו שני מכתבים, אחד מאתך ואחד מברסלב מרבי אברהם דיב, ועוד מכתב מרבי שמואל וויינבערג לאביו וכלם מלאים צעקות מרות ומרורות מאד באשר ידעתם, והלכנו על ציון הקדוש וצעקנו שם הרבה להשם ותברך ועקות גדולות ומרות ובכביה ובדמעות הרבה, והיה רעש גדול יותר מיום פפור, ובודאי עלה שועתנו לשמים, אך עדן צריכין עוד להרבות בתפלה ובשיחה בינו לבין קונו כל אחד ואחד כי בצרה גדולה אנחנו, ואנו צריכין ישועה ורחמים רבים, והלא גם בלא זה צריך כל אחד ישועות הרבה לנגעי נפשו ומכאוביו, שזה

עַשְׂרֵי הַצָּרָה וְהַרְחֻמָּנוּת פְּדִיעַ לָכֶם, וְכָל הַרְעֵשׂ וְהַצָּרָה הַזֹּאת לֹא בָּאָה בִּי אִם לְעוֹרְרֵנוּ
וְלַחֲקִיצָנוּ מִשְׁנֵתָנוּ כְּאֲשֶׁר כָּבֵד כְּתַבְתִּי לָכֶם, וְכִאֲשֶׁר יִדְעֵתֶם בְּעֵצְמְכֶם.

וְהִנֵּה אֲנִי טַעֲפֵלִיק הָלֹא הֵם יְדִידֵי רַבִּי מֵאִיר וְרַבִּי נַחֲמָן חֲתָן רַבִּי נְתַנָּאל נִשְׁאָרוּ פֹה עַל שִׁבְת
הָעֵבֶר, וְנִתְעַכְּבוּ עַד אֶתְמוּל, וּמִן הַסֵּתֶם דִּבְרָנוּ הַרְבֵּה, וְרַבִּי מֵאִיר אָמַר שְׁנַתְעוֹרֵר מְאֹד לְהִשָּׁם
וְתַפְרֵךְ עַל יְדֵי הַמַּחְלָקֶת הַזֹּאת, וְכֵךְ הוּא הָאֵמֶת. כִּי תִהְלֶה לְאֵל נִתְחַדֵּשׁ לְטוֹבָה בְּכַמֵּה בְּחִינּוֹת,
וְתִהְלֶה לְאֵל הַחַיִּיתוֹ בְּדַבְּרוֹ, וְגַם הוּא וְחֲבָרָיו הַחַיִּי אוֹתִי מְאֹד, וְכֵן אֲנִי רוֹאִים נִפְלְאוֹת ה' כִּי גָרוּ
לֹא תִכְבֶּה לְעוֹלָם וָעֶד, יֵאבְדוּ הֵם וְאֶלֶף פְּיוֹצָא בָהֶם - וְדַבֵּר אֶחָד מִדְּבָרֵי קִדְשׁוֹ אַחֲרָי לֹא יֵשׁוּב
רִיקָם, וְהוּא גָמַר וְנִגְמַר וְגַם אָמַר: "נֵאֻם פִּירַשׁ תְּמִיד אוֹיִם" (הַשִּׁ"ת גּוֹמֵר תְּמִיד), עַל כֵּן גַּם עֲתָה
עֲלִינוּ לְשִׁבְחָ לְאֲדוֹן הַכֹּל וְכו', שְׂוֹכִינוּ לְהִיּוֹת בְּחֻלְקוֹ, חֲכָלִים נִפְלוּ לִי בְּנַעֲמִים.

וְצִרִיכִין לְהִתְחַזֵּק בְּשִׁמְחָה בְּכָל יוֹם וְלַחֲפֹךְ הַיְגוֹן וְאֲנַחָה לְשִׁמְחָה, וְכָל מַה שֶּׁתְּצַרּוֹת
וְהַבְּזוּיוֹנוֹת וְהַחֲרוּפִים מִתְּנַבְּרִים יוֹתֵר רַחֲמָנָא לְצַלֵּן אֶפֶס עַל פִּי שְׂצִיר וְמֵר מְאֹד
מְאֹד אֶפֶס עַל פִּי כֵן צִרִיכִים לְהִתְחַזֵּק וְלַחֲחִיּוֹת אֶת עֵצְמֶם וְלַחֲפֹךְ לְשִׁמְחָה מַה שְׂאֲנוּ וְכִינוּ לְהַמְלִט
מִרְשָׁעוֹת בְּזָה מְלַקְרַע וְלִבּוֹת סְפָרִים קְדוּשִׁים וְנוֹרָאִים כְּאֵלֶּה, מַעֲשֵׂה בְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ,
חֲנֻכָּה, תְּהִלִּים, תְּשׁוּבָה, מֵאֲמָרֵי רַבֵּה בַר בַּר חֲנַנְיָ, וּמִשְׁתַּעֵי, וְסִפְרָא דְצִנְיֵנוֹתָא, וְסִבֵּי דְבִי אֲתוּנָא
וְכו' וְכו', נִפְשָׁנוּ כְּצִפּוֹר נִמְלֻטָה מִפֶּחַ יוֹקָשִׁים, הַפֶּחַ נִשְׁבֵּר וְאֲנַחְנוּ נִמְלֻטָנוּ עוֹרְנוּ בְּשֵׁם ה', וְהִנֵּה
נִסְכֶּם בְּדַעַתְנוּ שְׂאֲתַעֲכַב פֹּה עַד אַחַר פּוֹרִים הֵבֵא עֲלֵינוּ לְטוֹבָה מִכַּמֵּה טַעֲמִים, עַל כֵּן אֶהוֹבִי בְּנֵי
שִׁיחָה אִם תּוֹכֵל לְבֹא בְּשׁוֹבַע הֵבֵא עֲלֵינוּ לְטוֹבָה מִה מוֹב, וְאִם תּוֹכֵל לְבֹא עַל פּוֹרִים אִם יִרְצָה
הַשֵּׁם נִגִּיל וְנִשְׁיֵשׁ בְּיֹתֵר, וְכִפִּי הַנִּשְׁמַע גַּם עִסַּק הַפֶּאֶסֶט שֶׁלֶךְ בְּסִכְנָה, וְגַם חוֹרְקִים שְׁנֵם עֲלֵיךְ גַּם
כֹּה, עַל כֵּן אֵין לָךְ מְנוּסָה לְבָרַח כִּי אִם לָפֶה וְנִצְעֵק אֵל ה' וְנִמְתִּיק סוּד יַחֲדָיו, וְעֵצַת ה' הִיא תְּקוּם, גַּם
רַבִּי מִרְדְּכַי גָרוּ יְאִיר רְאוּי שִׁבּוּא לָפֶה מִכַּמֵּה טַעֲמִים, בְּנֹדָאֵי נִמְחַלּוּ לוֹ כָּל עוֹנוֹתָיו עַל יְדֵי הַבְּזוּיֹן
הַגְּדוֹל שֶׁעָבַר עָלָיו וְעַמֵּד בְּנִסְיוֹן, וְגַם לְכַלְנוּ בְּנֹדָאֵי הִוָּה פְּפִרְתָּ עוֹנוֹת הַרְבֵּה, אֲבָל כָּל מִי שֶׁסָּבַל
יֹתֵר עֲנוּיִים רַחֲמָנָא לְצַלֵּן כְּפּוּם צַעֲרָא אֲגָרָא, [סִפְרָא חַיִּי מוֹהֲרָ"ן - עֲבוּדַת הַשֵּׁם: וְאוֹ סִפְרָא לִי מִצִּדִּיק אֶחָד
גְּדוֹל, שְׂכַמָּה פְּעֻמִּים תִּהְיֶה חוֹשֵׁב בְּדַעַתּוֹ: וְאֶפְלוּ אִם יִהְיֶה נַעֲשֵׂה מִמֶּנִּי חֵם וְשִׁלּוּם אֶפֶר תַּחַת כְּפַת הַגְּלִי הַצִּדִּיקִים וְכו' (מֵלֹאכִי ג, כֵּא),
כְּמוֹ שְׂאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְכַרְוֵם לְבָרְכָה (ר"ה יז) עַל גִּשְׁמוֹת הַרְשָׁעִים, יִהְיֶה מַה שִׁיְהִיָּה, עַל-כָּל-פָּנִים אֵין וְאֶפֶס לֹא יִהְיֶה
מִמֶּנִּי. וְאֵמַר בְּזָה הַלְשׁוֹן: נִשְׁמַת, וְעַט שׁוֹיִן אוֹיִם מִיר נִיט וִיז. וְסִפְרָא זֹאת לְעֵנִין הַתְּחַזְּקוֹת, שְׁנֵם הַצִּדִּיק הַגְּדוֹל מְאֹד נִפְל
בְּדַעַתּוֹ כְּמַה פְּעֻמִּים כָּל-כֵּךְ, עַד שֶׁנִּדְמָה שְׂאֲבָדָה תְּקוּנָתוֹ חֵם וְשִׁלּוּם, עַד שֶׁהִכְרַח לְחַיִּיוֹת אֶת עֵצְמוֹ וְלַחֲזוֹק אֶת עֵצְמוֹ
בְּזָה, שְׁעַל-כָּל-פָּנִים לֹא יִהְיֶה מִמֶּנּוּ וְלֹא כְּלוּם. אֵמַר בְּזָה הַלְשׁוֹן, כִּי בְּנֹדָאֵי מַה שְׂאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְכַרְוֵם לְבָרְכָה, שִׁיְהִי
נַעֲשִׂין אֶפֶר, בְּנֹדָאֵי יִהְיֶה בְּזָה הַאֶפֶר אֵיזָה בְּחִינַת חַיִּית, וְגַם זֶה טוֹב, כִּי אֶפֶס לֹא יִהְיֶה עוֹד מִמֶּנִּי. וְהַנִּרְאָה מִדְּבָרָיו,
שְׂכַמָּה וְכַמֵּה פְּעֻמִּים תְּהִיָּה עֵצְמוֹ בְּזָה וְנִתְרַצָּה גַם לָזָה, שְׂאֶפְלוּ אִם חֵם וְשִׁלּוּם יִהְיֶה כֵּךְ, הוּא מְרַצָּה לְעַסֵּק בְּעֲבוּדַת
הַשֵּׁם כְּמַה שִׁיְכַל לְחַטֵּף כָּל יְמֵי חַיָּיו, וְה' הַטּוֹב יַעֲשֵׂה עִמּוֹ מַה שִׁיַּעֲשֵׂה כְּרַצּוֹנוֹ הַטּוֹב] וְהִנֵּה תִהְלֶה לְאֵל הַנְּגִידִים
הַיִּקְרִים דְּפֹה הֵם חֲזָקִים עִמָּנוּ תִהְלֶה לְאֵל וְלֹה' הַיְשׁוּעָה, וְמַה שֶּׁפְּתַכְתָּ שְׂבִדְעַתְךָ לְנִסְעָ לְלֹאדְרִיזִין
הוּא שְׂטוֹת וְנִפְלְאוֹתֵי שְׁעֵלָה זֹאת בְּדַעַתְךָ, אֲךָ הָעֵבֶר אֵין לְהִשָּׁב, אֵין לָנוּ עַל מִי לְהִשָּׁעֵן כִּי אִם עַל
אֲבִינוּ שְׂבִשְׂמִים, וּזְמַן תְּפִלַּת שְׁחֵרִית הַגִּיעַ, וּבְשִׁבְתָּ קִדְשׁ הָעֵבֶר דִּבְרָנוּ מִהִתְנַחֵּה הַזֹּאת שֶׁהוּא

אני אשר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

השגות אלקות אי אפשר לקבל כי אם וכו', וצריכים לזה רבי גדול מאד וכו' אשרינו שזכינו לשמע
כל זה, זאת נחמתנו בענייננו, מה נשיב לה' כל תגמולוהי עלינו, שמחו בה', חזקו ויאמצו לבבכם
כל המיחלים לה'!

דברי אביך, המצפה לראותך בקרוב בשמחה.

נתן מברקלב.

אני נשבע בשמך הגדול בשבועה שאין להתיר לעד ולעולמי הימים (כל הימים) ששום שבר אני
לא מצפה ממך וגם לא להיות אפר תחת כפות הצדיקים יהי רצון ששכרי לפום צערא אנרא
בעולם הזה יהיה לראות את התגלות האמת עין בעין ומפלת השקרנים...

שמסתירים את אור העולם רבנו הקדוש הנורא מאוד מאוד שיכול לתקן הכל הכל את כל
עם ישראל כאשר הם שם מכל הכתמים "אני נהר המטהר מכל הכתמים" ולהביאם אל היכל
המלך לקבל שם את האוצרות מתנת חיים המוכן להם...

קיצור ליקומי הלכות אורח חיים - פורים סימן ה'

א פשהשם יתברך רואה שמתגבר איזה רשע שעינו רעה בהצדיק, נעדין לא הגיע הזמן להכרית
את הרשע, אזי השם יתברך מלמד זכות על הרשע, ומסתיר פניו בבוכול כאלו אינו רואה רשעתו,
ומצליח אותו בהצלחה גדולה, ועל ידיה בעצמו מציל את הצדיק. וכשהצדיק רואה זאת
מרחוק, שמה שהשם יתברך מצליח את הרשע ומצדיק אותו בדין, הוא רק בשביל מוכת הצדיק,
"כי לא אצדיק רשע", על ידי זה נתחזק הצדיק באמונה שלמה ומתפלל על צרכיו, והתפלה היא
בשלימות גדול, ועל ידי זה זוכה להמשיך קדשת ארץ ישראל, ואז זוכה לראות בהפכת רשעים. ואז
נתגלה פני ה' אל הצדיקים, כי מתחלה היה פני ה' מסתר בעשי רע להכרית מארץ זכרם, הינו כי
כל הצלחתם היה בשביל פרייתם כנ"ל.

ביאור הליקוטים על תורה ח' ח"א דף פז

אות ס"ג. על אודות הנודכך מהעבירות שבידו, לבל יתיירא מהרשע. יש להתפלא לכאורה, במה
שמוסיף להזכיר על העדר היראה, גם להנלוים אליו. כי ממה נפשך, אם יזכו בהתקרבותם אליו,
להודכך גם כן, עד שלא יאונה להם כל און. למה הוכרח להוסיף ולהודיע, שגם הם יכולים
לעמוד כנגד הרשע. ואם עדיין אינם מוזכרים, למה באמת ישתוו להצדיק, להיות ביכולתם
להכניע ולכמל סערת הרשע, אשר חזקה ועצמה לשבר ולהבליע גם להצדיקים [הבלתי נלויים
אליו כנ"ל]. ואולם, במלחמת עמלק שביארנו לעיל מדבריו הקדושים על אודות הסערה הזאת,
ובדבר הסתרת הצדיק שביארנו לעיל. תבין מרחוק [כמבואר במקום אחר (ליקו"ה הל' שבת ה"ה

אות י), שיש לבאר בכוונתו הקדושה, שהוא סובב על חיבורם של הצדיק והנלוים אליו. כי בחיבורם יחדיו לבד, נכרחים להלחם עם הרשע בהכנעתם וביטולם אותו. **כי אף על פי, שכל ההכנעה, והביטול, והשבירה, לצינור הרשע, הוא בכח הצדיק העליון הזה לבד.** אבל מחמת שבעוצם רוממותו במדרגת העדן כנ"ל, מוכרח גם הוא בעצמו להיות נסתר ונעלם, כי אלו ידעתיו הייתיו. אשר מההסתרה וההעלמה הזאת בעצמה, יונק ומתגבר גם כל יניקת והתגברות הרב דקליפה הנ"ל. מוכרח הצדיק במלחמתו, להתלבש ולצאת דווקא במדרגת הגן של הנלוים אליו. כי על ידם לבד, יצא כחו אל הפועל, ומהעלם אל ההתגלות [אף על פי שכל אחד כלול משניהם כנ"ל]. כי אף על פי שגם הם, נחשבים כנגדו ללבוש ומכסה. אבל בביטולם כנגדו, נהפך הלבוש והמכסה לכלי נפלאה, אשר על ידה לבד תהיה כל התגלות האור, כנודע (ענין זה מובא הרבה, ועיין ליקו"מ ח"א תורה ק"מ, ועיין בהקדמת הליקו"מ "שהמכסה הוא הגילוי").

דף נ

מעדן להשקות את הגן. בדבר העדן הנ"ל, הגדול ועצום לאין ערוך ממדרגת הגן. וגם כל חיות הגן והרוח שבו, נמשך ונשקה מהעדן. ממילא יבואר לפי זה, שכמו כן זה הרוח שבעדן. גדול ועצום לאין ערך מהרוח שבגן התורה, עד שנחשב כנגדו לשער וסערה כפלי כפלים לאין ערך. ותבין ותתבונן לפי זה בהמבואר מדבריו הקדושים באות ח', שנמצא סערה דקדושה [שער הציצית], שהוא העומד בקדושה זה לעומת זה, להכניע את הסער ואיש השער בסערתו, [עיין שם היטב באות ח']. וגם לפי זה מבאר בשני טעמים למציאות הכח והגבורה בהרב העולה להעדן, להכניע ולכלות את האדמוני. **טעם א'. מפורש בדבריו הקדושים, שעל ידי זה יש ביכולת הרב לכנוס לתוך צנור הרשע, כדי לשברו.** טעם השני. מבואר גם כן למעמיק בדבריו הנ"ל, שזה מחמת שבאמת יוצא ולוחם כנגדו זה הרב, בסערה חזקה כפלי כפלים. כי לפי הנ"ל תבין מרחוק, שזה שאין ביכולת סערת הרשע להתקיים, הוא מחמת שאין לו כלל כלי התורה הנ"ל, המוכרחים לקבלת הטוב, מסערת העדן. כי הוא רחוק מהתורה ומכל המדות טובות שבה. רק מצד הנסיון שמוכרח שיהיה בזה העולם [עיין בספר שיחות וסיפורים באות כ'], מוכרח כביכול השם יתברך לשנות את דרכיו [רשע וטוב לו], בהשפעת העדן ואור הגנוז הנ"ל, [שגם משה רבינו ע"ה עדיין לא עלה לשם להשיגו], ולהשפיע גם לרשע כעשו בבכירתו ואנחתו. אבל בחסרון והעדר הכלים שלו נהפך לו זאת הסערה בתכלית ההיפך, ומסער גופיה ונשמתייה. ולא כן הרב העליון [כבן דוד בעצמו שאנו מחכים אליו], בעלייתו לשם ברוב ועוצם הכלים הנפלאים הנתהווים ברוב ועוצם הנסיונות שיעמוד בהם בכל גלגול שיתגלגל בהם באריכות הגלות, [כמובן בזה מדברי מהרח"ו בשם האריז"ל (ליקוטי תורה פרשת ואתחנן)]. וגם ממילא מובן, שברוב הכלים, יש ביכולתו לקבל משם סערה גדולה וחזקה, ככל כפלים, כפי

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

שנמצא להרב דקליפה. ושאר כך לא יהיה נחשב אצלו גם זאת הסערה, רק לרוח סתם, מרוב הכלים כנ"ל:

דף נד

גם מבואר מצירופי דבריו הקדושים, שכאשר התחיל לעסוק באלה התיקונים בעת אמירתו והשגתו זה המאמר, [כנ"ל בדיבור המתחיל והוא מגודל רחמנותו], כן גם מאז והלאה בחייו ולאחר הסתלקותו, לא ינוח ולא ישקוט מלעסוק בזה, על כל פנים על ידי הנלווים אליו, כפי השערות טובות שמוצא בכל אחד ואחד, מתורה, ותפלה, ורצונות על כל פנים, להתגלות הרב העליון שמאמינים ומחכים עליו. וגם רב תודה לאלקים חיים, אשר זכינו לראש תלמידיו והנלווים אליו, מוהר"ג ז"ל. כי הוא אשר הרבה לגלול את האבן מעל פי הבאר בהלכותיו הקדושים, והודיענו על כל פנים מזה:

דף פט

וגם ממילא מבואר לפי זה, שמחמת שדייקא הרשעים הגדולים, משם יעברו במשכיות לבבם בטוב והצלחה יותר מהצדיק ממנו הרבוק בהתורה לבד, [ושגם מחמת זה יש ביכלתו לבלוע ולהתגבר עליו]. רק מחמת שאף על פי כן הוא מקבל משם בלתי שום כלים ומלבושים, שקביעתו רק לפי שעה, [וגם זה בסיבת מעט הטוב שנמצא עדיין כמבואר לעיל]. ואחר כך מוכרח שיהיה נכלה ונאבד כמוכא בפנים:

דף עב

אות י"ג. שלכאורה יש להתפלא, בשם וענין הגן [וההכרח שנמצא בזה] לצמיחת נפשות ישראל. אבל בהמבואר הנ"ל, שהגן והתורה הוא הטבע [ולא כן העדן]. נראה מבואר, שענין הגן, הוא הכלי המוכרח לקבלת השפע והנהר היוצא מלמעלה מהטבע, שהוא העדן כמוכ"פ. כי מאחר שהוא למעלה מהטבע, אין לו גבול וסוף כלל, ואין לקבלו זולת במדה ובהדרגה, ובכלים נפלאים המוכרחים לזה, [כנודע, וכמוכא במקום אחר (מוכא הרבה, ועי' ליקו"מ ח"א תורה קפ"ה)].

ספר המדות (אמת א.). מי שרוצה לדיק את עצמו בהשם ותפוך, עד שילך במחשבתו מהיכל אל היכל ויראה את ההיכלות בעיני השכל, ישמר את עצמו מלומר שקר אפלו בבעיות. (ג.) פת שקרים אינם מקבלים פני השכינה. (ז.) על ידי אמת לא ימות קדם ומנו הקצוב. (ח.) מרוח פיו של

השקרן געשה היצר הרע, וכשיבוא משיח אז לא יהיה שקר, ובשביל זה לא יהיה יצר הרע בעולם. (ט.) מי שהוא איש אמת, אזי הוא מכיר באחר, אם אחר דובר שקר אם לאו. (י.) הסימן של השקר - בשלא יספיקו עליו רבים, והוא משלשה שהקדוש ברוך הוא שונאן. (יג.) על - ידי אמת העולם נשמר מכל הזקות. (יד.) על - ידי חנפה בא לשקר. (טו.) מי שנותן צדקה שכתוב שייזכה לאמת. (יח.) בשאין אמת אין חסד. גם אינו יכול לעשות [חסד] עם בני אדם. (כ.) האמת הוא פודה מכל הצרות. (כב.) בשמש אמת יש שלום. (כג.) מי שרחוק מאמת, רחוק מצדקה. (כד.) על - ידי אמת נשמר אות ברית. (כה.) על - ידי אמת יזכה לשם עולם. (כו.) איש ואשה שרגילין לומר שקר, הבנים שלהם יהיו מתנגדים גם יהיו פוגמים בברית. (כח.) על - ידי השקר שוכחין את הקדוש ברוך הוא. (לג.) על - ידי דבור שוא בא מכות בנים. (לו.) על - ידי שקרים אין לו רפואה אפלו בהרבה רפואות. (לח.) על ידי יראה בא לאמת. (למ.) מי ששומר את עצמו משקר, הוא מנצח תמיד. (מא.) מי שאוהב פגמים, הוא מבזה את הצדיק גם הוא בעצמו נתבזה. (מב.) מי שדובר פגמים, הוא אובר. (מג.) על ידי אמת נצול מלשון הרע גם תפלתו נתקבל. גם בשדנים אותו למעלה, דנים אותו לפי זכיות שלו. (מט.) מי ש שומר את עצמו ודובר תמיד אמת, כאלו עשה שמים וארץ ואת הים ואת כל אשר בהם. (ח"ב ב.) על ידי אמת נתגלה יחודו בעולם. (ג.) בשאמתה רואה שקרן, תדע, שגם הפנהיג של האישי הזה שקרן. (ז.) האמת מביא שבע. (ט.) על ידי אמת בא הקץ.

השלמה

כשאין אהבה בין בני אדם על ידי זה הם הולכי רכיל ועל ידי רכילות באים לליצנות ועל ידי ליצנות הם דוברים שקר. [אהבה א]. מי שהוא איש אמת הוא יכול להכיר באחר אם אחר דובר אמת אם לאו. [אמונה נה]. הקדוש ברוך הוא שונא לזה האיש המדבר אחד בפה ואחד בלב [אמונה נו]. על ידי שקר בודאי תשנא הענוים. [אמונה סג]. על ידי אמת הקדוש ברוך הוא פודה אותך מכל הצרות. [אמונה סז]. על ידי שקר הבנים מתים. [בנים מג]. נכון כאשר ישמע מרעהו דבר כזב אל יקפוץ ויבישהו אלא ירמוז לו בתנועה כדי שיכיר כי לא כן הוא. [בושה כז]. מותר לגנוב דעת הבריות כדי להציל נפש מישראל. [גניבה וגזילה יד]. מי שמבייש פני חברו לסוף שמקיים עדות שקר כדי שיגוול ממון. [גניבה וגזילה טו]. על ידי שקר גנבים באים. [גניבה וגזילה יח]. על ידי גניבת דעת בא חס ושלום חלי הריאה וחזה. [גניבה וגזילה ב-א]. על ידי גניבת דעת בא לידי הרהורי זנות עם גיה. [גניבה וגזילה ב-ב]. על ידי אמת תזכה לדעת דרך ה'. [דעת כט]. על ידי אמת הקדוש ברוך הוא עושה עמו חסד שאינו מלובש בדיון. [דיון כז]. על ידי שקר נתחלל הברית קודש. [הרהורים ט]. התנשאות בא על ידי ששונאים שקר. [התנשאות לא]. מי שאומר תמיד אמת הוא מצליח. [הצלחה יד]. כשאין לך אמת אוי ניטל ממך ההצלחה וניתן לאומות. [הצלחה יז]. על ידי שקרים אשה יש לה צער בהריון. [הריון א]. על ידי כובים בא שכחה. [זכירה ח]. על ידי כמחון תזכה להבין שישועתך מאת הקדוש ברוך הוא ולא מאדם גם על ידי אמת תזכה לזה. [ישועה יד-טו]. הנם בא על ידי אמת. [ישועה כג]. כשישראל דוברי אמת על ידי זה

נשפע להם החסד מן השמים. [ישועה כז]. מי שהוא מבוזה בידוע שהוא אוהב כובים. [כבוד כג].
על ידי שקר בא כעס. [כעס יט]. מי שמסתכל בפני שקרן בא לידי כעס. [כעס כא]. מי ששונא את
השקר כמו תועבה יהיה לו חשק ללמוד. [לימוד פא]. על ידי ליצנות הולך ונופל גם בא למידת
שקר ונע ונד ממקום למקום. [ליצנות ב]. שני צדיקים אינם יכולים לדור בעיר אחת עד שיהיה
להם אמת. [מריבה מט]. מותר שלא להודות על האמת ולחלוק עליו כדי דלא ליטעי כולי עלמא
בתריה. [מריבה קה]. מי שרוצה לשמור אות ברית יאמר תמיד אמת [ניאוף כט]. כשתשמור את
עצמך מגזילות ומשבועות ומשקר לא תיפול ממדריגתך. [נפילה יא]. על ידי אמת יזכה לענוה.
[ענוה ב]. על ידי אמת האדם ניצול מפחד בלילות. [פחד יט]. על ידי פחד בא כובים. [פחד כז].
על ידי אמת רואים את הצדקה שאתה עושה. [צדקה ג]. מי שהולך בשביל צדקות זוכה לאמת.
[צדקה ל-לא]. השקרן בשעה שבא לראות את הצדיק לבו חושב איך ידבר אחר כך. [צדיק קנד].
כשלא תחבר את עצמך לשקרנים הידועים לך על ידי זה תזכה להבין את הצבועים. [הרחקת
רשעים יא]. השיכרות מביא לידי כפירה באמת ולהודות לשקר. [שכרות ג]. כל שהוא מפני דרכי
שלום אין בו משום מדבר שקר תרחק. [שלום ג]. שלום בא על ידי אמת. [שלום ו]. על ידי חסד
ואמת יכופר עון. [תשובה סז]. על ידי שקרים אין אדם יכול להיטיב מעשיו. [תשובה פ].

קלטת ספרי רבינו הקדושים

איש אחד שהוא היה כל היום כאין ואפם מתבטלים לגמרי הם רואים מעשיות כאלה
ויש איזה אור בלב שהוא מחפש באמת מה שזוכים על ידי זה מעשיות כאלה עוד לא היה בעולם
תורות כאלה עוד לא היה בעולם הלכות כאלה עדיין לא היה בעולם הכול בכוח רבינו דיבור
אחד רק רק תנועה של אצבע רק איזה תנועה זה זה הוא לוחם בזה עם כל העולם עם אצבע אחד
ליקוטי מוהר"ן כזה יש בעולם תורות כאלו ליקוטי תפילות יש יש ליקוטי תפילות כזה בעולם לא
נתגלה עדיין בעולם מה שראיתי בעיני מה שהשם יתברך עזר לי להבין להבין מה שזה זה אי
אפשר אין דיבורים לדבר ברגע אחד הוא מהפך את כל העולם עם כל החכמות שלהם הם
מתבטלים לגמרי כל העולם מתבטלים כנגד כל דיבור ודיבור שלו שיצא מפיו נו מי שרוצה באמת
מי שמחפש באמת ישים ליבו לאיזה דיבור של רבינו.

ליקוטי מוהר"ן סיפורי מעשיות שיחות מה שזה אני ראיתי הכל מה שהשם יתברך היום יש
מחלות כאלה שאין להם רפואה לא נתגלה הרפואה שלהם נעלם לא יודעים אבל יש רפואה זה
זכה רבינו - שניאות מי יבין - בספר מהזקן הקדוש וכו' וכו' בדף 235 מצוטט דיבור מקלטת
ספרי רבינו הקדושים ושם בספר מצוין קלטת גדול השם 66 צד א' (המשך) שהוא יכול לעזור
גם לזו גם לכל הדורות לקרב אותנו לאור כזה שאי אפשר להגיע אליו אפילו אם נעבוד כל ימי
חינו בכל רגע ורגע באמת לא נוכל לקבל כלום כנגד רגע אחד של רבינו שהוא יכול לעזור לכל
העולם זה יתגלה האמת חזק מאד האמת נגד כל כל הכוחות שבעולם לא יכולים לא יכולים

להזיק להאמת לאמת אמיתי יש כל מיני אמת אבל רבינו הקדוש גילה לנו טיפה מהים מעניין זה אך שהוא יכול לעזור לנו אפילו לנו מי שמישים את ליבו באמת באמונה אז הוא רואה את זה בעיניו לא צריכים אפילו רואים בעיניו מה זה הליקוטי תפילות מה זה ליקוטי מוהר"ן מה זה ליקוטי הלכות מה זה ליקוטי כל דיבור הוא כלוליות כל התורה וכל הצדיקים וכל הכל בשבילנו מי ראה מי שמע פלאות כאלה אבל יש דברים כאלה שזה מפסיד הכל השמותים של הכסף של התאוה כן רבנים אפילו רבנים גדולים הם שקועים בתאוות בכל התאוות ורוצים להיות רבי אבל רואים מנצח את הכל האמת מנצח הכל איפה עוד אמת כזה שעדיין לא נתגלה בעולם עכשיו אנחנו חולים כאלה שאנחנו צריכים רפואות חדשות לגמרי כאלה מי שמחפש באמת הוא רואה בכל דיבור של רבינו הקדוש בליקוטי מוהר"ן בסיפורי מעשיות בליקוטי תפילות רק יכניס את מוחו וליבו באמת אז הוא זוכה לקווה לקיים לקווה מי שיש לו איזה חלק כן באמת באמונה באמת רואים בעיניו מעשיות כאלה עדיין לא היה בעולם אין בעולם אין כמוהם תפילות כאלה אין בעולם חכמה כזה דעת כזה לב כזה עדיין לא נתגלה בעולם עכשיו יתגלה רבינו הקדוש כבר נמצא בעולם יש כבר ליקוטי מוהר"ן בעולם יש כבר סיפורי מעשיות כאלה יש כבר ליקוטי תפילות כזה שכל דיבור יכול להחיות כל העולם לשם יתברך יש מחלות כאלו שאין להם רפואה אין להם רפואה יש ורבינו הקדוש בדיבור אחד הוא רופא כל המחלות של כל העולם מה שגילה לנו עדיין לא מגיע לטיפה מן הים ליקוטי מוהר"ן כזה ליקוטי תפילות כזה לראות התורות והתפילות או נעשה ביטול המבע לגמרי נעשה פלאות כאלה בעולם אורות כאלה שכל דיבור הוא יכול להחיות כל העולם כל החולים בדיבור אחד מי שהוא בר דעת יכול להבין כל התורה אבל יש עניין שהוא כל התורה מקבל ממני כל התורה וכל הרפואות וכל התיקונים הכל ממני וכשזוכים לשבר באמת אתה יודע מזה להכנס להיכל רבינו הקדוש מה שזה מה שזה מה שזה יכולים לראות בעיניים ליקוטי מוהר"ן כזה תורות כאלה יש בעולם שיחות כאלה יש בעולם הוא אמר שכל שיחה שלו הוא כלוליות כל התורה איזה צדיק שיום צדיק לא אמר דברים כאלה בשביל שהוא צדיק הוא לא יגיד מה שדברים ש....

מכתבים מכתבים כאלה עלים לתרופה מכתבים כאלה מי ששם ליבו הוא רואה סיפורי מעשיות כאלה לא היה בעולם עדיין סיפורי מעשיות כאלו בערגר ועני חוכם ותם והמעשה האחרונה של השבעה בעמלרם מי ראה כזה מי מי שיש לו אוזנים ועיניים יכול להרגיש יכול לראות ולהרגיש ולהבין שזה עוד לא עוד לא יש עוד ועוד ועוד מעיין של מעיין חדש ורפואות חדשות לולא אם הייתי זוכה לראות טיפה מן הים לראות מה שזה לא הייתי חי בעולם עבר עלי מה שעבר כדי שאוכל להכניס בליבי את אור כזה יש יש דיבורים הרבה לדבר שצריכים אותו שצריכים אותם כמו שצריכים הנשימה האורח חיים מה שיש בעולם מחלות כאלו שאי אפשר להגיע לשם שום תיקון ושום עזרה אבוד לגמרי כן והוא מהפך הכל יש שיחה שאמר גדול השם ואין יודעים כלל בכל דיבור שיצא מפיו הקדוש הוא עיקר תיקון ושהוא מאיר בנו מאיר בנו אמונה בהשם בתורה הוא פותח כל המפתחות כל המפתחות אצלו הוא פותח במפתח אחד כל האורות כל האורות כן אבל יש סודות סודות לא רק

הסוד הזה שגילה מי זה נחמן מי זה נחמן נחמן אתה יודע מה זה נחמן נ נחמ נחמן מאומן כן אז הוא גילה לנו איזה איזה אור מהאור שאנחנו צריכים להושיע עכשיו הוא זמן הגאולה הוא יש לנו כבר רבינו הקדוש פה בעולם תורות כאלו תפילות כאלו מעשיות כאלו אם יש נתגלה עדיין שיכול להושיע את כל העולם ברגע אחד בדיבור אחד שלו הוא מהפך הכל עם כל הכוחות כל זה אור חדש זה אור חדש שלא נתגלה עדיין רבינו הקדוש יש שיחה שאמר רבינו הקדוש שיחה בקיצור גדול הוא אמר כל הדיבורים שיצאו מפיו הוא אמר אני נהר המטהר מכל הכתמים נו מי אמר כזה מכל הכתמים העולם התגבר הוא התגבר מאד הוא רצה להרוג את רב נתן ורבינו והכל והוא חי וקיים חי וקיים בלבינו במוחנו וכל דיבור הוא אור כזה שלא היה עדיין בעולם אי אפשר להגיע לזה איך רבינו הקדוש יש לו כח להפוך הכל כל העולם ולכבוש כל העולם הוא כובש כל העולם בדיבור אחד הוא כובש כל העולם כל הרבנים וכל החכמים וכל לא צריכים הרבה לדבר רק לראות הסיפורי מעשיות השיחות שלו הליקוטי תפילות שלו התורות שלו רואים בעינים שזה מה שגילה עוד לא מספיק יש עוד ועוד בלי סוף ותכלית הכל בשבילנו לעזור לנו.

אני לא ידעתי מה זה כל מה שהשם יתבורך האיר עלי והאירו לי כח ניסים ונפלאות כאלה שאני עמדתי במלחמה נגד גדולים ומפורסמים כאלה בכל העולם גאונים גדולים אי אפשר להבין דרך הטבע איך יכולתי איך אני יכול לחיות אחרי שעבר עלי מה שעבר בעינין זה גם שאני חי אני לא יכול להבין איך אני חי בעולם איך נשארתי בחיים המתנגדים בעצמם אמרו שלא יכולים להבין מה שזה איך אני מחזיק מעמד איך אני לוחם כנגדם כנגד כל העולם הם לא יכולים להבין אם זה איזה כח נמצא בעולם כל דיבור שיצא מפיו הוא רפואה לנו ולדורותינו ולכל העולם רפואה ותיקון גמור תיקונים תיקונים כואילה שהוא עוד לא היה בעולם רבינו הקדוש אמר דיבור דיבור כל מספיק זה נ אני נוח נחמ נחמן מאומן.

אני יכול להושיע לכל העולם אני יכול לכבוש כבר כל העולם והוא כבש כבר כל העולם יש כבר ליקוטי מוהר"ן וסיפורי מעשיות כאלה אז יש כבר רפואה לכל העולם לכל מה שעבר עלינו וכל מה שעובר עלינו ויעבור עלינו.

אני ראיתי את זה בעיניי פלאות כאלה שלא שמעתי ולא ראיתי מימי נתגלה בעולם דעת כזה חכמה כזה אמת כזה שעדיין לא נתגלה בעולם וזה רבינו הקדוש הוא המפתח של הכל כל אחד לא מאמין שהוא יש לו תקווה עדיין יכול לחזור בתשובה הוא לא מאמין בזה הוא יודע שהוא כבר נטבע בכל מיני רע בכל מיני והוא עובד בשבילו רבינו הקדוש אמר הבעל דבר מסבב ככה ככה אני אעשה ככה הוא מהפך הכל הוא עושה ככה והוא רבינו הקדוש עושה ככה בן בן דיבור שלו הוא רפואה ישועה לנו ולכל דורותינו לעד ולנצח נצחים.

כל דיבור הוא הוא כזה שהוא מתגבר נגד בוחות כאלו הוא מהפך הכל יכולים לראות רק המעשיות המעשה של השבעה בעטלרם אם יש כזה בעולם אם יש תורות כאלו כמו בליקוטי מוהר"ן בעולם ליקוטי תפילות כזה שרבי נתן אומר בפרוש לא נתגלה תפילות כאלו לא היה תפילות כאלו בעולם צדיק קדוש כזה אור כזה הוא עשה ליקוטי הלכות שכל דיבור יכול להחיות כל העולם.

צד ב'

כל ליקוטי מוהר"ן וסיפורי מעשיות וכל דיבור הוא מאיר לנו כל התורה וכל הטוב וכל האור שבעולם שאפשר להכניס בנו הוא חוכם כזה שהוא כנגד כולם רבינו כולם כאין נגדו אין להם שום שום אני הייתי מחיים לחיים ראיתי החיים כל העולם טוב מה זה חיים של העולם דיבור אחד מרבינו מהפך הכל הכול לכולם כובש כל מיני מלחמות כובש ברנע הכל חלשות מה שיש כזה בעולם אור כזה שיוכל להפוך כל העולם הוא מהפך הכל לטוב משמד לרצון בליקוטי מוהר"ן יש יש תורה הצדיק עומד בין שמד לרצון הוא מוציא משמד אנהנו חס ושלום כבר עברנו כול כך בחינת שמד הוא מעלה משמד לרצון הוא עומד באמצע איך משה זה משה בתיבות השם משה יש מם, שין, הא, שין זה שמד מם הוא מהפך משמד חס ושלום הירידה הכי גדולה בעולם שמד לרצון להפך להפך לרצון רצון הוא האור הכי גדול בעולם רצון רצון שברצונות רעהו דרעיון הצדיק עומד שמד שין מם דלת משה זה שין מם הא ורצון שין מם ואו איך רצון שין מם ואו רצון בנימטריה רצון הצדיק עומד בין שמד לרצון הוא מהפך משמד לרצון שמד זה הכי ירידה הכי גדולה הכי שאי אפשר לעזור כלל שמד הוא מהפך הצדיק עומד משה עומד בין שמד לרצון הוא באמצע שין שמד מם משה יש מם הוא מהפך מי שמד לרצון משה הצדיק הוא מהפך משמד לרצון שמד זה הירידה הכי החושך הכי גדול ורצון הוא להפך רצון ההפך של שמד הוא מהפך משמד לרצון הצדיק עומד בין שמד לרצון הצדיק עומד בין שמד לרצון הוא מהפך משמד לרצון הוא מהפך משמד לרצון יש רפואה ננח שהוא עושה משמד לרצון הוא מהפך משמד לרצון (צוחק) הצדיק מי זה הצדיק משה ומשה זה מהפך משמד לרצון משה רבינו משה רבינו רק לראות פלא של כל דיבור אז הוא מודה הוא רואה הוא מרגיש מה שזה ליקוטי מוהר"ן מה זה סיפורי מעשיות ומה זה קיצור ליקוטי מוהר"ן ומה זה השיחות מי שמשים לב לזה לדיבור אחד באמת אז הוא יש לו רפואה ותיקון נעשה עמו פלאות כאלה פלאות חדשות שהוא מהפך משמד לרצון מי שיש עיניים ולב ומחפש אמת הוא מוצא פה בכל דיבור של ליקוטי מוהר"ן של סיפורי מעשיות פלאות כאלה שלא נתגלה עדיין בעולם שהם יכולים להפוך כל העולם ככה וככה הוא עושה ככה זה מהשיחות רבינו הקדוש אמר הבעל דבר עושה ככה ואני עושה ככה יש יש עוד ליקוטי מוהר"ן כזה היה בטבריה ראש המתנגדים היה בטבריה אני הייתי כולם היו מתנגדים גדולים לברסלב והוא היה גאון גדול המוח שלו הוא אמר לכל לכל המתנגדים הוא אמר להם עוד ספר

כמו ליקוטי מוהר"ן אין בעולם הם רצו להורגו מה זה דיבורים כאלה דיבורים כאלה עוד אין כמו ליקוטי מוהר"ן הוא אמר הם ספר כמו ליקוטי מוהר"ן אין עוד בעולם אנחנו צריכים עדים הוא **עד לעצמו האמת עד לעצמו הוא לא צריך עדות וראיות רק לראות המעשיות שיחות והליקוטי תפילות וליקוטי מוהר"ן עוד יש לו מספיק יש לו כל טוב כל התיקונים וכל הרפואות וכל הישועות בדיבור אחד הוא צעק רבינו הקדוש גיוואלד זייט איך נישט מיאש קיין יאוש איז גאר נישט פאר האנדין אם היה העולם מקבלים את זה היה עולם חדש חולים כאלה אי אפשר לעזור רק רק נחם אתה יודע מי אני נחם נחם נחמן מאומן יש עוד נחמן נחם שיר ניגון ניגון בזה שהוא יכול להפוך כל העולם לשם יתבורך אני נחמן ואני ואני מי זה נחמן נחם נחמן מאומן אתה יודע מי הרב"י הרב"י הוא ראש בני ישראל זה רב"י הוא מדבר בכל תורה לכל אחד מישראל אתה יודע מי הרב"י ראש בני ישראל הוא רב"י ואני נחם אני הרב"י נחם נחמן מאומן שיוודע ניגון בזה שהוא תיקון ורפואה וישועה לכל אחד וכל אחד יעיין שמה בליקוטי מוהר"ן התורה למד מה שגילה שם בכל דיבור שהוא מהפך משמך לרצון התורה למד יש מספיק לכל העולם לכבוש כל העולם מספיק זה התורה כל תורה תורה ח' התורה האחרונה שלו שהוא גילה בעולם ברגע הוא לחולה שאין לו רפואה הוא מרפא אותו ברגע ורגע ורגע בדיבור אחד כל העולם בהשיחות יש שיחה שאמר רבינו הקדוש אסור אסור להיות זקן הוא לא היה זקן הוא כבר סיפר מעשה מה זה זקן הילד הקטן הכי קטן הוא היה יותר מכל הזקנים הא יש בעולם מעשה כזה ליקוטי מוהר"ן כזה יש בעולם שיחות כאלה יש בעולם ליקוטי תפילות יש בעולם כזה וזה יש עוד נהרות וישועות כאלה שיתגלה בעולם רבינו הקדוש שבא לאומן אחרי כל הגדולות הוא היתה לו התבודדות הוא דיבר עם השם יתבורך והוא אמר לו איך זוכים להיות יהודי תעזור לי איך איך זוכים להיות יהודי ככה אמר רבינו הקדוש הבעל שם טוב הבעל שם טוב הביא לנו את רבינו הקדוש הבעל שם טוב היה לו בת אדל ואדל הולידה את פייגה אמא של רבינו ציפורה פייגה בן פייגה כל הגדולים כל הצדיקים האמיתיים אמרו עליה שהיא נביאה הבעל שם טוב הקדוש הביא את רבינו הקדוש בעולם החביות עם תבואה עם תבואה כולם רעדו מגודל האור שהיה בבית ועוד ועוד ועוד הבעל שם טוב הקדוש היה מעשיות כאלה רבינו הקדוש הוא היה מותר במופתים אני אני לא אני לא אבל מי הביא את רבינו הבעל שם טוב משה רבינו הבעל שם טוב היה משה רבינו הוא היה צדיק כזה הבעל שם טוב גילה כתר שם טוב נקרא כמה דפים רבינו הקדוש גילה תורות כאלה ותפילות כאלה ושיחות כאלה כל מי שיש לו איזה עיניים ולב רואים מה שזה רואים מה שזה רואים המעשה של השבעה בעמלרם והשיחות והתורות והתפילות יש כזה בעולם עוד לא היה, כזה זה השורש של הכל כל תורה זה עניין זה עניין של איך להמשיך זה עניין זה עניין ענין פלא כזה שעדיין לא נתגלה בעולם אסור להיות זקן הוא לא היה זקן כל התורות והשיחות והתפילות עכשיו הגיע זמן הגאולה נדע מה שזה יבוא משיח ויגלה מה שיגלה זה הגאולה הכל בדיבור אחד של המעשיות שמה יש כל התורה וכל האורות זה השורש של הכל מי ששמע דיבור אחד מהתפילה של רב ישראל קרדונר היה נופל פחד ויראה על כל אחד**

אני אשר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

ששמע הנוסח של הניגון שלו בתפילה אני זוכר את זה איך הוא דיבר עם השם יתבורך ביקשתי אותו הוא גר היה בצפת במירון בקשתי אותו שיבוא אלי לטבריה הוא אמר כן אני יבוא הוא נשאר בטבריה בשבילי וככה היה הוא לא הלך כבר לשום מקום הוא נשאר בטבריה כמה שנים בשבילי אולי יצליח להוציא אותי מן העולם הזה כמו שצריכים הוא היה לו ליקומי מוהר"ן בלב היה לו סיפורי מעשיות כבר והוא זה השורש של כל התורה של כל האורות הכל רבינו הקדוש זה השורש של כל התורה של כל של הכול עוד לא היה דבר כזה בעולם שהוא מחדש מתקן כל הכופרים כל הרשעים כל הכופרים הם אומרים שאור כזה עוד לא היה בעולם כל החילונים וכל החכמים שלהם כולם נופלים כולם מתבטלים לגמרי לגמרי נגד כל דיבור שלו אני זוכר הכל מה שנעשה עם האדם בעולם לא פעם אחת ראיתי את מלאך המוות ולא יכול להזיק לי כן אני כבר הייתי אצלו והוא הוציא אותי אני חי אני נמצא בעולם הוא כבר עשה מה שעשה הוא כבר גמרתו ואגמור גמרתו ואגמור הבעל שם טוב הקדוש מה שהוא זכה הבעל שם טוב הקדוש תלמידים שישים תלמידים שכולם היו צדיקים גאונים הם העריכו אותו וידעו שהם לא כלום נגדו כולם היו גאונים צדיקים עוד ועוד ועוד מעיינות מעיינות הם לא עוזבים אותנו אף לרגע מי רבינו? אני גם יש עוד ועוד ועוד בלי סוף ותכלית הבעל שם טוב הוא אמר לרבינו לנכד אתה מבייש אותנו שעולה העבודה שלך לשם יתבורך או אנהנו מתביישים ומתבטלים לגמרי.

קלטת שיר חדש מהפך הכל צד ב'

...שזכינו בדורות האלו

אני היה לי מכתב מרבינו מאוד אני אקרא לך המכתב מאד היה קשה לי לרדת אליך תלמידי היקר להגיד לך מה להגיד להגיד לך כי נהנתי מאד מעבודתך ושאתה שאתה מהפך הכל לטוב ומאמינים ברבינו הוא מהפך הכל מאד היה עוד פעם מאד היה קשה לי לרדת אליך תלמידי היקר להגיד לך כי נהנתי מאד מעבודתך ועליך אמרתי מין פייעריל וועט טליען ביו משיח וועט קומען.

קלטת 66 גדול השם

אני יש לי כבר כמה שנים אמרו לי בפתק אות אמרו לי זמן הגאולה קרוב מאד עדיין אנני לא רואה אבל זה יבוא משיח יבוא ויבואו כל הישועות משיח יתקן אותנו וכל ישראל כל עם ישראל הוא לא רוצה שיחסר יחסר איזה חתיכה מישראל כולם שלמים רק הגוים יהיו כמו בעלי חיים כמו נמלים הם ידעו לעמוד כל היום ולאכול תבן איי אך אפשר רבי נחמן אפשר אצלו הכל אוי ווי אני יודע אתה לא יודע אני יודע אני סבלתי מה שקיבלתי מה שזכיתי להתקרב לרבינו מה שאני סבלתי אין לשער ואין להעריך אין דיבורים לדבר שכולם היו מתנגדים אני הייתי רק

יחיד יחיד ואיש פשוט אין לו מוח ואין לו חכמה ואני ניצחתי את כולם כולם כבר תחת האבנים ואני פה אני אומר הלואי עכשיו אני אומר אם היה קשה יותר כולם צחקו ממני לא היה אחד עימי אבל בלב היו כולם עימי במכוסה בלי ידע אז היו כולם איתי הם הרגישו שברסלב לא פשוט הם הרגישו שאני מצחק מכולם מכל הלומדים הגדולים.

מתוך הספר זה ינחמנו דף 248 בזמנים הללו רבה של מכריה היה הרב משה קלירעם שהיה מפורסם בכל העולם כולם העריכו אותו והיו לו כל התוארים של גדול המפורסמים גאון חכם משכיל נבון צדיק קדוש וכו' כאשר רבי ישראל דב נעשה ברסלב פסק עליו הרב שהוא חייב לעזוב את החסידות הזאת והוא לא הסתכל על זה כלל - עוד צדיק גדול ונשגב ר' מוטל מסלונים שכל העולם רעדו למשמעו גם הוא רדף אותו ומירר לו את חייו על היותו חסיד ברסלב אך רבי ישראל בשלו לא נע ולא זע ממה שהוא ונשאר בשלו להיות חסיד ברסלב והיה עומד בגבורה עצומה נגד שני עוקרי הרים כאלו.

וגם הרב הוא הבין בליבו הוא הבין שאני חשוב יותר ממנו הוא הרגיש בליבו הוא היה הרב כל הכול היה בידו כן אבל אבל עברו ארבע ימים הוא נחלש ונפטר ונעשה הלוייה ליה גדולה באו מירושלים להלוייה הוא היה לו שם גדול בכל העולם אבל ישראל בער הייתי כביזיון בשיפלות גדול ואני צחקתי שמה צחקתי מכולם וככה קרבתי כמה נפשות מהם מהגדולים כן הדיבורים שלי היה נכנס בליבו והיה מתביית בליבו זה היה מין הצגה כזה רק גדולת הבורא לילה אחד אני זוכר כמו עכשיו הוא הלך אני התפללתי ערבית איתו ביחד לאחר התפילה הוא הלך הביתה והבית שלו היה קרוב להבית הכנסת והוא הלך ואמר הוא דיבר על רבינו הקדוש ועל רבי נתן לשון הרע וביזיון ואחר כך חתכו את הבן שלו לא לא אם יותר למחר למחר חתכו את הבן שלו לחתיכות לחתיכות והקולות שלו היה בכול צפת זה היה בצפת למחרת בבוקר הוא בא עם שמירה גדולה ומאיים לצפת והוא ראה את החתיכות החתיכות של הבן הוא קיבל מחלת סכרת סוכר והיה חולה איזה חודשים ואין ברירה ונפטר הוא דיבר על רבינו הקדוש ועל רבי נתן לשון הרע אוי ווי מה שהוא סבל בחייו מה שהוא אני חושב שהיה לו חרטה על כל זה היה עונשים קשים מאד מה שאי אפשר לדבר ולתאר מה שהשם יתברך משלם על בזיון של הצדיק ועל כבוד הצדיק הקדוש ברוך הוא מקפיד יותר מכל התורה ורבינו הקדוש ורבי נתן שני אנשים מצחקים מכל העולם ברסלב עוד לא עוד יהיה מה שאי אפשר לשער לתאר יהיה כזה שמחה כזה בעולם שלא היה מיום בריאת העולם שנתגלה רבינו הקדוש רבינו הקדוש אמר משיח יגיד פירוש על ליקומי מוהר"ן בן שום צדיק לא אמר כזה משיח יגיד פירוש על ספרו על ליקומי מוהר"ן הוא דיבר בקיצור זה טיפה מהים זה טיפה מן הים עוד פחות יותר חידוש כמוני עדיין לא היה בעולם אנחנו מדברים ולא יודעים כלום כלל וככה כל העולם כל העולם לא ידעו מרבינו היה גדולים גאונים ולומדים ולא ידעו כלום מרבינו הקדוש אדרבה עוד מתנגדים ורודפים מבנים ורבינו הקדוש מה שהיה עכשיו יהיה (להפך) יהיה אני ראיתי את כולם היה להם פרנסה גדולה פרנסה מחלה גדולה ואני

לא היה לי לחם לאכול אני והילדים לא היה לי לחם לאכול וככה הנחתי השארתי הילדים והלכתי להתפלל וחזרתי ואין לחם אני זוכר שפעם אחת בא למבריה איש אחד למדן והוא היה לא היה לו בנים והוא בא למבריה להתפלל על קברי צדיקים שיהיה לו בנים והוא נתן לי כמה פעמים שקלים שקלים שלח אותי שלח אותי ואחר כך ירד ואמר לי אני לא יכול כבר אוי חרפת רעב זה אי אפשר לתאר אני סבלתי רעב רעב למות ולא היה מי שירחם ויתן לי איזה איזה זו פיתה זה טוב בשעת מעשה אני הייתי סובל הייתי בכעס על השם יתברך מדוע מדוע ועכשיו אני אומר הלוואי והייתי סובל יותר הילדים בניסים נתגדלו ונשארו בחיים ברוך השם כולם יש לחם לאכול ויש לחם לאכול ויש לחם פרנסה הו הו רבינו הקדוש אמר גדול השם ולא יודעים כלום זה כל הדיבורים זה כולל בו הכל גדול השם ולא יודעים כלום רק הדיבורים האלו שהם דיבורים שכולל בו כל התורה וכל ישראל וכל מה שקרה ושיעבור עלינו הכל כלול בו רק דיבורים שאמר רבינו של עולם בשם רבינו גדול השם גדול השם ולא יודעים כלום בזה כלול כל התורה וכל ישראל וכל מה שעבר וכל מה שיעבור הכל זה דיבור הוא דיבר בקיצור גדול השם ולא יודעים כלום ליקומי מוהר"ן כזה ישנו בעולם מיום בריאת העולם ליקומי תפילות כזה ישנו בעולם מי יכול להגיד שישנו בעולם אפילו דיבור אחד מהליקומי תפילות אמת כזה כח כזה ליקומי תפילות כזה עוד לא היה בעולם יש עוד לדבר לדבר זה לא אפילו טיפה מן הים עניין גדולתו ועיקר גאולתו שהוא יכול לעזור לנו חולים כאלה אני יכול לעזור אפילו לחולה שאין לו רפואה אני יכול לרפאות אותו אם אנחנו היינו יודעים מזה מאמינים בזה היה היינו צדיקים קדושים מה שלא היה מעולם ימים ים הגדול לא יספיק לכתוב על גדולתו של רבינו זל שהוא יעשה עולם כזה יש כבר בעולם ליקומי מוהר"ן משיח יגיד פרוש יש כבר ליקומי מוהר"ן יש כבר ליקומי תפילות יש כבר ליקומי הלכות יש כבר ליקומי עצות יש כבר אוי מה שיש כל טוב כל הגדולים בכל העולם יפלו יתביישו כן מה זה איפה היינו היה לנו רבי נחמן מברסלב ולא ידענו כלל אני והילדים היינו מסוכנים כמו רב נתן כמו אצל רב נתן כותבת לו נחמן הלך להדפיס ליקומי הלכות ולא היה לו על הוצאות וככה הוא נסע והדפיס ליקומי הלכות ואשתו של רב נחמן מטולמשיין היא כתבה לרבי נתן תדע שאני שתמצאו אותנו מתים מרעב אין לנו נחמן נסע ולא השאיר אפילו פרוטה אחת ואין לנו לחם אז הוא כתב לבן של רבי נתן ושיעזור עוד כים ויתן על לחם בשביל הילדים של רב נחמן מטולמשיין כזה נדפס הליקומי הלכות רבי אלפנדר הרב אלפנדרי הוא היה גאון הדור והוא ביקש מהגבאים של הישיבה שיתנו לי לחם לאכול ואמרו לא לישראל בער לא הוא לומד ספרי ברסלב אנחנו לא ניתן לו כלום הרב נפטר הגבאי שלו אמר אסור לתת לחם כלום הוא לומד ספרי ברסלב ביישיבה. הוא היה איש צעיר של שלושים לפחות כן איש צעיר והוא דיבר על רבי נתן ועל רבינו הקדוש הוא דיבר לשון הרע אוי מה שהוא סבל אוי ווי אוי מה שהוא ראה ומה שהוא סבל על שבזיה את הצדיק מי יכול לשער את זה מה שהוא סבל כל הדולאריים של אמריקה היה בידו ולא היה לי לחם לא אני ולא הילדים הקטנים שלי לא היה לי לחם לאכול אני מתבייש לספר אבל באמת הוא ככה אני הלכתי למאה שערים לאשה אחת עם רגליים חולים ואני בקשתי אני צריך לחם

בשביל ילדים ולא היה מי שיתן לי אני חזרתי ולא היה לי כלום לא לחם ולא כסף ולא כלום אני חזרתי הביתה וראיתי שהילדים ורוצים לחם ובוכים לחם לחם לחם ולא היה מי שירחם ויתן לי לחם רק היה סכנה גדולה היינו כולם אינני יודע איך אני איך אנחנו נשארו בחיים ילד אחד ילד קטן ילד אחד הוא מת מרעב הוא נעשה נפוח ככה הוא מת הילד הראשון שלי נפטר מרעב מי יכול לשער מי יכול לספר אבל עכשיו אני רואה שזה טוב טוב טוב אני שמעתי אותם איך ילדים בוכים ואומרים לחם לחם לחם ולא היה לי לתת להם יותר מפרוסה ילד קטן מבקש לחם ולא היה לי לתת לו ככה התיכת לחם איזה חתיכה רק חתיכה שירגיש הטעם של הלחם (צוחק) ואמרו אסור לתת לו לחם אסור לתת לו הוא לומד כל היום ליקומי הלכות הוא לומד בלילה עם רב ישראל ליקומי הלכות בלילה אנחנו כל היום לומדים נמרא ובלילה ישנים והם לומדים בלילה ליקומי הלכות אנחנו ישנים אם לאו היינו ישנים לא נותנים להם ללמוד ליקומי הלכות אבל ישנים כשבא ביום והילדים פתחו את פיהם לחם לחם לחם ואני לא היה לי לחם לתת להם אוי איזה טעם זה ילד אחד בן שנה הוא נפטר הוא נעשה נפוח ונעשה רגיל כמו זהב ונעשה נפוח עד שהוציא את נשמתו עד שהוציא את נשמתו מעב איפה נשמע בעולם דבר כזה אני לא מגזם אני לא משקר אני לא מגזם ולא משקר אני לא יכול לספר ולתאר המצב כמו שהיה לכל הדורות ולנצח נצחים לכל הדורות לא יספיקו לספר לתאר מה שסבלנו היינו בשפלות יותר מיהודים אצל גויים בשפלות גדול בביוון גדול מה הוא לומד ליקומי הלכות של רבי נתן אני ברוך השם התגברתי ועמדתי בניסיון בביוון כזה ילד בן שנה נפטר הוא נעשה כמו הר כן הגוף שלו מתוך רעב הוא מת ילד בן שנה אי אפשר לתאר לספר לדבר כל כך לספר טיפה מן הים מה שאנחנו סבלנו מזה שהוא ברסלב רק שהוא ברסלב אין דיבורים אין דיבורים לדבר מהדיבור אין אי אפשר לספר ולתאר לדבר מזה כמה שתשמעו עוד לא טיפה מן הים הכל היה איך נעשה ליקומי הלכות וליקומי מוהר"ן אינני יודע איך איך נעשה איך נעשה אנחנו צחקנו מכולם אנחנו הדפסנו בטבריה ובצפת ובירושלים היה שני ברסלבים רב ישראל קרדונר וישראל בער הם צחקו מאתנו אבל אנחנו בליבנו צחקנו מהם כלל אני לא מבין איך אני יכול לחיות איך אני חי רבנו של עולם זה היה דברים גדולים דברים ילד בן שנה הוא יש לו את כל הכוחות של כל הטעמים של העולם והוא הרגיש שזה חסר לו הוא צריך לחם והוא בכה עד שמת (צוחק) מי יודע כמה צרות אני פטרתי לכל עם ישראל על ידי זה שהילד סבל כזה מיתה כזה הוא נעשה נפוח מרעב ילד מה לספר מה לדבר מהאנשים שלי רבינו הקדוש אמר יהיה זמן לדבר ומה לספר מהאנשים שלי מי אנשים שלי הילד מת ואני מצחק אני בכתי מת אצלי בן שנה מרעב הוא נעשה נפוח נפוח כמו הר מרעב אני לא מגזם ולא משקר חס ושלום זה עוד לא כתיפה מן הים מה שסבלתי על זה שהוא ברסלב.

לא היה לנו נשים להתחתן כל האנשים לא רצו ברסלב מה ברסלב אין כלום לא כסף ולא כבוד ולא שום דבר בשביל מה להתחתן עכשיו אני מצחק אבל או לא צחקתי אני סבלתי מה שאין בעולם דבר כזה מיתה כזה כזה כזה אין בעולם רק בשביל ברסלב העולם נברא רק בשביל ברסלב וכל הצרות והישועות בשביל ברסלב נראה איזה חיילים אלה איזה גיבורים הם חמי היה

מכה את רב ישראל ותלש לו הזקן כן מזה מה אתה רוצה מחתני מה זה שיהיה ברסלב מה אני לעשות אני יש לי ערבים שיהרגו אותך בדרך בזמן שאתה הולך למרון הם יהרגו אותך בדרך הם אמרו לרב ישראל מקרדן הם יהרגו אותך עזוב את חתני עזוב אותו **בשיבואו כל העולם הערך של האנשים שלי שהם מוכנים לסבול הכל בשביל האמת איזה גיבורים הם חסידי ברסלב איזה גיבורים הם איזה גיבורים הם בלא שם בלא רעש כולם הם תחת האבנים כל המתנגדים רק אני נשארתי לבדי אני נשארתי רק אחד יחיד כולם אתי אני נשארתי יחיד מלפני מאה שנים אין מאה שנים אין גם שבעים שנים כן כל מי שבא לרבינו על ראש השנה היה לו ניסים גדולים איך שנשאר בחיים וברוך השם כולם חזרו בשלום כולם צחקו מהם הם ברסלב הם זרקו אבנים לברסלב כן אם ראו חסיד ברסלב זרקו לו אבנים שימות בשביל מה ברסלב בשביל מה שיחיה אם ברסלב יותר טוב שימות מי להיות ברסלב עכשיו אני מצחק אבל אז בכיתי הבן שלי שוכב בן שנה הוא מת ברעב אני לא משקר ולא מגזם הוא הכל לילה הוא בכה, כל הלילה לחם לחם לחם כל הלילה הוא בכה ואני שומע ואין לי לתת לו מי יכול לדבר לספר מה שעבר על ברסלב והיה תחיית המתים כל העולם יבואו לרבינו לראש השנה ואיך יהיה מה יהיה אם כן לא צריך לנסוע לאומן יהיה ירושלים רק צריך שיהיה מקום בשביל כל העולם שיהיה להם איפה לעמוד כל המטוסים לא יספיקו כל מה שיש בעולם לא יספיקו בשביל לבוא לרבינו כולם אוייי איזה חתונה יהיה (צוחק) אני לא יכול כל כך לצחק אין לי כח כל העולם יסעו לאומן כל העולם יסעו לירושלים אם לא ירושלים אז אומן או ירושלים או אומן כשמחפשים אמת אז זוכים אני נולדתי בן מתנגדים גדולים שהיו למדנים גאונים צדיקים מפורסמים בכל העולם ואני לא ידעתי לא ידעתי כלום אבל אני הפשתי אמת ומצאתי איש אחד רב ישראל קרדונר והעולם הלמדנים החסידים כן וראיתי וראיתי מה זה ברסלב כן והיה לי הייתי גיבור כזה שעובתי כל העולם וגדבתי וקישרתי עצמי לרב ישראל מקרדון זהו העולם מי שרוצה אמת מי שאומר ליקומי תפילות אז הוא מוצא אמת העיקר היא רבינו הקדוש רבי נחמן זה העיקר והיסוד של כל התורה של כל אחד מישראל לקשר עצמו אליו אז יבואו כל הישועות כן זה העיקר אם יש רבינו הקדוש יש כבר הכל השם נתן לי מתנות טובות אני יודע איזה דברים פלאים שאי אפשר לדבר איתם עם כל אחד יש דברים שהוא שהם מסתירים האמת אבל אם רוצים באמת אם מתפללים לשם יתברך באמת אז זוכים זוכים לדברים נפלאים רבי נחמן הוא העיקר השורש והיסוד שלנו ושל כל ישראל ושל כל התקונים הוא הכל בלעדיו אין לנו כלום הוא העיקר והיסוד ככה הוא גילה לנו טיפה מן הים נו אם אין אמונה אין כלום העולם בזה מסוכן מאד צריכים רחמים רבים ולהתפלל לשם יתברך תמיד שנוכה לדעת האמת יש בעולם הרבה שקרנים שהם מחריבים את העולם רבינו הקדוש גילה בזה פלאות גדולות אבל השם יתברך גדול מאד הוא יחפוך הכל לטובה יש הרבה לדבר לספר מה שיש בעולם עכשיו זה עניין שלא היה עדיין זה עניין הגאולה בשלמות באמת אמונה כזו עוד לא היה בעולם חכמה כזה עוד לא היה בעולם שזה כל חיותנו וכל חיינו אוי יש לנו רופא כזה שהוא יכול להחיות מתים הוא יכול הכל הוא יחדש**

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

אותנו יחזק אותנו הוא מחדש נותן לנו מוח חדש לב חדש הכל חדש אנחנו החרבנו הכל והוא עושה ומתקן ומחדש עוד לא היה בעולם קדושה כזו חכמה כזו שזה יעשה עולם חדש כולם יעשו רצון התורה באמונה באמת יתהפך הכל לטובה הכל יתהפך זה זה זכינו הכל רבינו הקדוש מה שהוא יכול לעזור לנו לחדש אותנו זה הכל רבינו הקדוש בלי רבינו אנחנו חסרים הכל עם רבינו הקדוש הכל טוב אני לא אומר את זה אם אני אומר יכול להיות להפך אבל רבינו הקדוש כל הדיבורים שלו הם דברי השם ממש אסור להרהר מה שהוא אומר צריכים אנחנו לקבל ולקיים באמונה שלמה דבר כזה הוא חדש לא היה מעולם הגאולה עדיין לא היה בעולם עכשיו הוא זמן הגאולה ויהיה כל העולם יתהפך כולם יעבדו את השם זה דבר חדש עוד לא היה בעולם פלא כזה שהוא יכול לעזור לנו עוד לא היה ולכל ישראל אפילו יהיה מי שיהיה הוא יכול לעזור לנו לעזור לו לעזור לכל ישראל בכל רגע חדש.

זה לא היה זה עכשיו נתהווה איזה חוט דק מזה בעולם ויהיה עולם חדש עם כל דיבור של רבינו מכל דברי תורתו אין דיבור אחד הוא מחזיר כל העולם לשם יתבורך דיבור אחד אין שום יאוש בעולם כלל רק דיבור אחד והוא מרפא מחוק כל אחד ואחד ומחדש כל אחד ואחד ונותן לו הכל חדש מתחדש לב חדש זה דבר כזה זה עניין שעוד לא היה בעולם יש מחלות שאין להם רפואה שום רפואה והוא יכול לרפאות גם מחלות האלה הוא יכול לרפאות אותנו לחדש אותנו עוד לא היה בעולם חידוש נורא ופלא כזה עוד לא היה בעולם שהוא יכול לחדש אותנו לתת לנו לב חדש ומוח חדש הכל חדש ראש בני ישראל ראשי תיבות רבי"י הוא הרבי"י שלנו הוא נותן לנו הכל חדש לב חדש עיניים חדש הכל חדש יבואו כל העולם כל העולם יבואו למשיח תן לי תיקון אני רוצה תיקון מוכן ליתן תיכף דיבור אחד עניין אחד עניין חדש יש כבר ליקוטי מוהר"ן בעולם נו כולם יש להם תיקון יש כבר ליקוטי מוהר"ן בעולם אני נח נחמן מאומן נו אני ראשי תיבות נח נחמן מאומן זה כבר כלול כל העולם עם כל הכל תיקון תיקון תיקון. אני רבי נחמן זה נח נחמן מאומן.

שבחו של צדיק עמ' קעב

רבי אברהם שמחה מבארנוב

הגה"ק רבי אברהם שמחה מבארנוב - נינו של הגה"ק מוהרנ"צ מראפשיץ ותלמיד מובהק של הגה"ק בעל "דברי חיים", מביא כמה פעמים בספריו את הספר "לקוטי הלכות", (ועיין ב"שפתותיו דובבות" ערך "אורה ושמחה" ו"חמרא טבא").

שבחו של צדיק עמ' קעז-קפז

רבי חיים צבי טייטלבוים מסיגעט בעל "עצי חיים"

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

בנו האדמו"ר בעל ה'ברך משה' מסאטמאר העיד עליו: "מיין מאמע איז אינעווייניג אין הארץ געוועהן א ברסלב'ר..." ["אבי בתוככי לבו היה חסיד ברסלב"]..

(מפי האדמו"ר מסאטמאר שליט"א ששמע מפיו)

שבחו של צדיק עמ' קעח

פעם שאלתי אותו (את הרה"ק רבי יואל מסאטמאר), האם נכונה השמועה ששמעתי שאצל אחיו בעל ה"עצי חיים" היה 'ליקוטי מוהר"ן' תפור מב' הצדדים. ענה לי "אבער וואס, ס'איז געוועהן אויסגעריבן די בלעטער". (אבל הדפים היו בלויים מרוב שימוש...)

(מפי הנ"ל)

רבי יואל טייטלבוים מסאטמאר

בעל ה"ויואל משה" ו"דברי יואל"

כשנשאל פעם הרה"ק מסאטמאר זצוק"ל מדוע אין הסכמה על ספרי לקוטי הלכות - השיב, לי יש הסכמה! - כי אבי זצ"ל (הקדושת יום טוב מסינעט) למד עמי בספר הקדוש "ליקוטי הלכות".

(הרה"ח רבי לוי יצחק בנדר זצ"ל בשם חסידי סאטמאר)

הגאון רבי משה הלבערשטאם זצ"ל סיפר ששמע מפי המשמשים, כי האדמו"ר אמר, שהיה בקי בספרי "ליקוטי הלכות" בהיותו בן עשרים שנה.

העיד הרה"ח רבי בן ציון אפטער זצ"ל כי הרה"ק מסאטמאר אמר לו פעם שלמד את כל ספרי ברסלב ישר והפוך.

(עולמות שחרבו עמוד צ')

כמו כן סיפר רבי בן ציון, שפעם חזר בפני האדמו"ר מסאטמאר על איזה לשון מ'ליקוטי מוהר"ן, ואמר האדמו"ר שאין לשון כזה בכל 'ליקוטי מוהר"ן', ואח"כ התברר שהאדמו"ר מסאטמאר צדק, הפליג אז רבי בן ציון ואמר שלומר על דבר שאינו מופיע הוא מדרגית זכרון יותר גדולה ממה שזוכר סתם.

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

וכן אמר האדמו"ר ל"ב"א האדמו"ר ממוז'שאי זצ"ל כי בימי בחרותו למד כל ספרי "לקוטי הלכות".

וזה לשונו של הספר "מושיען של ישראל": "בימי בחרותו כבר היה רבינו ז"ל בקי בכל ספרי הרה"ק מבראסלאב זי"ע, ומאז זכר בעל פה כל הכתוב בספרים הללו.

ובעת שהותו של רבינו בשנת תש"ז לפ"ק בעיה"ק מירון, אמר להחסיד המפורסם רבי בנימין אפמער ז"ל מיקורי חסידי בראסלאב שבהיותו בחור צעיר לימים כבר עבר על כל ספרי הרה"ק ר' נחמן מבראסלאב זי"ע, וגם עבר על כל ספרי לקוטי הלכות מתלמידו הרה"צ ר' נתן זצ"ל. ובאותו מעמד הזכיר החסיד הנ"ל איזה דיבור בשם הלקוטי מהר"ן, והעיר לו רבינו שבספרי הרה"ר נחמן אין נמצא דבר כזה. והחסיד הנ"ל חיפש בספרי מהר"ן ולא מצאו עד שחיפש בספרי תלמידו הרה"צ ר' נתן זצ"ל ושם מצאוהו, וכל הנוכחים שם נתפעלו מבקאותו של רבינו בספרי מוהר"ן.

פעם דיבר הרה"ק מסאטמאר באיזה ענין וכששאלוהו מאין מקורו, הוציא מארון הספרים ספר "ליקוטי הלכות", והראה באיזה מקום נאמר שם הענין הנדון.

(מפי הרה"ח ר' יוסף שיינברגר ז"ל)

אמר לאחד כי היה רגיל לומר "ליקוטי תפילות".

פעם שילם מכיסו להרה"ח ר' צבי יוסף וואסילסקי ז"ל (שנמנה על חשובי חסידי ברסלב באמריקא - והיה מקורב מאוד אצל האדמו"ר מסאטמאר זי"ע) את כל הוצאות מהדורה מיוחדת של תיקון הכללי.

ובעת שהדפים נאמן ביתו הרה"ח ר' יוסף אשכנזי שליט"א, תהילים עם פירוש מצודת ציון, צוה עליו הרה"ק מסאטמאר זי"ע שידפיס את רשימת ה"עשרה קאפיטל'ך" של תיקון הכללי שתקן רבינו.

וכן סיפר הנרי"מ שכמער שליט"א כי אחד מחסידי סאטמאר אמר לו שהאדמו"ר היה שולח להדפיס את ה"תיקון הכללי", כשלא היה בקו הבריאות.

בספרו הקדוש "ויואל משה", הכנים סימן שלם (סי' ק"נ עמ' שס"ג) מדברי רבינו ז"ל ותלמידיו על מצב הדור. ועל המובא בשיחות הר"ן אודות האפיקורסות שתתפשט בעקבתא דמשיחא כתב שם: "זה ענין של רוח הקודש שראה מה הגיע אלינו בעיקבתא דמשיחא". וחזר שוב והדפיס הדברים שנית בספרו "על הגאולה ועל התמורה" (סי' פ"ו), ומתנצל שם שעל אף שהביאו כבר

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא על כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

בספה"ק "ויואל משה" (וכידוע שכל דבר שנכתב בויואל משה לא חזר עליו בשנית רק ציין למ"מ
(שם) וכותב: "ראיתי לנכון וצורך השעה לשנות פרק זה ולחזור על דבריו הקדושים..."
כן מעתיק הוא בספרו "ויואל משה" (שם) ענין המובא בספר "כוכבי אור" (חלק שיחות וספורים)
שחברו הרה"ג רבי אברהם ב"ר נחמן מטולמשיין זצ"ל (תלמיד מוהר"ת זצ"ל).

מעניינת היא העובדה כי בזמן שהכינו לדפוס את הספר "ויואל משה", היה עז חפצו של הרה"ק
מסאטמאר, להכניס את הדבורים הנ"ל, ואחד מהמגיהים ניסה להניאו מכך. אך הוא התעקש
להכניס זאת וציוה לקרוא ל"ברסלעווער יוד" - כשכונתו היתה להרב החסיד המפורסם ר' הרשל
ואסילסקי ז"ל - כדי שיביא לו את הספר 'כוכבי אור'. (וכעין זה ב"מושיען של ישראל" ח"א עמ'
שכב בהערה. ועיין עוד ב"שפתותיו דוכבות")

**פעמים רבות התבטא על רבינו הק' כי ברוב קדשו ראה רחוק יותר ("וויימער"
בלשונו) מכל הצדיקים.**

(שמעתי מפי תלמידו הרה"ח ר' שמשון שווארץ שליט"א שזה דבר ידוע)

"...כאשר שמע רבינו (היינו הרה"ק מסאטמאר) שמלגלגים על הרה"ק מבראסלאב זי"ע וספריו
הקדושים, היה מתרעם מאוד על זה וכאב לו הדבר. והיה מפליג לדבר מקדושתו ורוח קדשו של
הרה"ק מבראסלאב זי"ע. וכמה פעמים הזכיר מדברי קדשו בחדו"ת וביותר מזה שגילה
מראש שחזה ברוח קדשו על נסיונות דורינו בעינינו אמונה..."

(מושיען של ישראל חלק א' עמ' שכב)

באחד מביקוריו של האדמו"ר מסקווירא זצ"ל אצל הרה"ק מסאטמאר, ראה הוא ספרי ברסלב
מונחים על השולחן. העיר הוא לרבי וואל על כך שיש לו שייכות עם ספרי רבינו, ואמר לו: "יש
בידי קבלה שלא ללמוד ב'ליקוטי מוהר"ן". הרה"ק מסאטמאר נדהם ואמר בתמיהה: "א קבלה
שטעלט איר אוועק קעגן אזא 'ליקוטי מוהר"ן?!...!" ["קבלה" שיש לכם, מעמידים אתם
נגד 'ליקוטי מוהר"ן' שכזה??...]. [והדברים מבהילים, שכן נודעת היתה בקרב כל
ישראל הקפדתו הנוראה של הרה"ק מסאטמאר לבלתי לזווע מכל ענין של מנהגי ודרכי אבות, אף
כמלוא נימה]. ולאחר מכן הוסיף הוא כי בזמננו אי אפשר להתחזק כי אם בספרי קודש
אלו, כי בהם נמצאת האמונה האמיתית.

ומעין זה סיפר אחד מתלמידיו הנאמנים ששמע מהרה"ק מסאטמאר כי "בדורות הללו אי
אפשר להיות יהודי כשר מבלי ללמוד ספרי מוהר"ן מברסלב".

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!.

בהודמנות אחרת אמר הרה"ק רבי יואל זי"ע לאדמו"ר מסקווירא כי הדברים שמוצאים ב"לקוטי מוהר"ן" כיצד התנבא ברוח קדשו על נסיונות הדור, אין מוצאים בשאר ספרי תלמידי הבעש"ט הקדוש. והראה לו או כמה ענינים המובאים - בשם רבינו ז"ל - בספרו הק' "יואל משה" סוף מאמר א'. וכששאל אותו הרבי מסקווירא: "וכי אצלכם היו מעיינים בספרים הללו?!" - השיב לו האדמו"ר מסאטמאר זי"ע בהתרנשות: "בודאי, הלא יש על הספר הזה הסכמה משלשה גדולי הדור, המגיד מקאז'ניץ, הרבי מלובלין, הרא"ח מזלאטשוב ועוד גדולים" ... [האמת הוא עד לעצמו הוא לא צריך עדים וראיות].

(מושיען של ישראל עמ' שכ"ג)

סיפר הרה"ח ר' יוסף וויינשטאק - מזקני חסידי סאטמאר - שהתלווה למרן האדמו"ר מסאטמאר זי"ע, באחד הביקורים שערך אצל האדמו"ר מסקווירא זצ"ל. במהלך הביקור, נסובה שיחתם על ענין מחזיקת כפיים בתפילה. בתוך הדברים אמר מרן מסאטמאר, "לפלא אצלי שלא נהגין כך בכל מקום, שכן ב'לקוטי מוהר"ן' כותב דברים נוראים על ענין זה". נענה האדמו"ר מסקווירא, "אצלנו לא למדו בספר זה כיון שהוא מביא למרה שחורה!" הגיב על כך הרה"ק ר' יואל, "אונזערע זיידעס האב'ן יא געלערנט אין דעם, ווייל זיי האב'ן געהאלטען, אז אין די ספרים, קען מען נישט זיין איין ערליכער יוד" [אבותי הקדושים בן למדו בספרים הללו, כי הם אחזו שאי אפשר להיות "ערליכער יוד" = יהודי בשר בלעדיהם!].

והוסיף ר' יוסף שהרה"ק מסאטמאר אמר עוד: "אז די ספרים ברענגען צו די גרעסטע שמחה!" רק אינו זוכר עם אמר בלשון "איך האלט אזוי" [אני אוהו כך] או בלשון "די זיידעס האבן אזוי געהאלטן" [זקינינו אחזו כך].

(הרה"ח ר' יואל קרויס ששמע מפי הרה"ח ר' יוסף וויינשטאק)

הרה"ח ר' מאיר דייטש שהיה משב"ק אצל מרן הרה"ק רבי יואל מסאטמאר זי"ע, סיפר כי אמר פעם לרבו הקדוש שהסקווירער רבי אומר כי אצלם אסור להסתכל ב"ליקוטי מוהר"ן". ענה לו האדמו"ר זצ"ל: "אצלנו מותר! - דער טאטע האט געקוקט אין דעם, און דער זיידע האט געקוקט אין דעם, און איך קוק אויך אין דעם!" [האב ז"ל הביט בזה, הסבא הביט בזה, ואף אני מביט בזה!].

סיפר הרה"ח ר' ניסן פרענקל שליט"א כי בבחרותו למד בישיבתו של הגה"ק מסאטמאר זי"ע והוא נכנס לקודש פנימה לשאול את פיו אם מותר לו ללמוד ספרי ברסלב. התרומם רבי יואל מעל כסאו בדחילו ורחימו ואמר בדבקות: "הייליגע ספרים! הייליגע ספרים!" [ספרים קדושים].

(מפי בעל המעשה)

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

בהודמנות נשאל הרה"ק ר' יואל מסאטמאר וצוק"ל, לסיבת המחלוקת על רבינו הקדוש מברסלב זי"ע. נענה רבי יואל ואמר: "די מחלוקת איז געווען העכערע ענינים, און נישט קיין פשוט'ע מחלוקת! - ווייל עהר איז געווען זייער גרויס, און מען האט געשריבען אויף עהם גרויסע זאכען" [המחלוקת הוה היתה ענינים גבוהים ונשגבים, ולא מחלוקת כפשוטה, היות והוא (רבינו ז"ל) היה גדול מאוד, וכתבו עליו דברים נשגבים בהערכה רבה].

(מפי הרה"ח ר' צבי הערש פרידמאן - סופר מאנטווערפן, שהיה נוכח בשעת מעשה)

בלאנדאן התגורר ה"לעיוש'ער רב" שנמנה על נכדי הרב מסאווארן, ובהודמנות שאל הוא את הגה"ק מסאטמאר לענין המחלוקת שהיתה על רבינו הק' בעל 'ליקוטי מוהר"ן'. האדמו"ר נשתהה רגע ברעיונותיו הקדושים ולאחר מכן נענה ואמר: **אפילו אצל הצדיקים הגדולים במעלה, בהכרח שנשאר אצלם מעט שלא נודרך לגמרי - וזה נובע מחטא עין הדעת. ואילו בעל ה'ליקוטי מוהר"ן' היה מזוכך לגמרי** [א"ה: יעויין בשער הגלגולים למהרה"ג, הקדמה ל"ט ו"ל: "והנה היו באדם הראשון קצת נשמות חדשות שלא באו מעולם, והיו כלולות בו קודם שחטא ונסתלקו. ואלו הן נקראים נשמות חדשות האמיתיות וכו'". עכל"ק עיי"ש באריכות. וע"ע שם בהקדמה ז' לגבי "הנשמות שלא נכללו בנשמת אדה"ר ואלו נקראים שמות חדשות לגמרי. עיי"ש, ואכמ"ל], לכן היה אצלו בחינת "ויקנאו בו אחיו" - הנאמר אצל יוסף הצדיק, ובנין כך חלקו עליו.

(שמעתי מהרה"ג ר' אברהם יונה שווארץ שליט"א - אב"ד דקהל וביהמ"ד "אהל משה" וויען)

כאשר הציגו להגה"צ רבי שלום שניצלער גאב"ד טשאבע זצ"ל - כשידוך לכתו - אברך מחסידי ברסלב (שנאלץ להתגרש מאשתו הראשונה עקב התקרבותו לדרך רבינו ז"ל) - שאל הוא את פיו של מרן מסאטמאר זי"ע אם נכון הדבר להתחתן עם חסידי ברסלב. השיב לו רבי יואל בלשונו הקדושה: "אלעס וואס מרעדט אויף ברסלב איז שטותים און נארישקיימן!" [כל מה שמדברים על ברסלב הם שטויות ודברי הבל], ולאחר מכן הוסיף לברכו על שידוך זה למעלה מגדר הרגיל.

אשה אחת באה בצעקה לפני הרה"ק מסאטמאר, כדי לשפוך את שיחה על כי בנה הבחור עזב את בית הכנסת בו הוא מתפלל בקביעות, והתחיל להתפלל בבית הכנסת של חסידי ברסלב. ושאלת נפשה היא, שהאדמו"ר יורה לבנה להפסיק להתפלל שם. האדמו"ר שלח לקרוא לבחור ושאל אותו: מה היא הסיבה שכה עז חפצו להתפלל בברסלב, השיב לו הלה - "מפני ששם מתפללים בכונה". ענה לו האדמו"ר: "אם כן, תוכל לעשות כחפצך ולהמשיך להתפלל שם בכונה". ועל אתר הראה לו מראה מקום מפורש מ"פתחי תשובה" (יור"ד סי' ר"מ ס"ק כ"ב) וזה

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

לשונו: "אחד היה רוצה להתפלל בביהכ"נ שמתפללין שם יותר בכונה ואמו מוחה בזה אין צריך לשמוע לה". ויהי הדבר לפלא.

(עולמות שחרבו דף ר"ה)

כאשר נסע הרה"ק מסאטמאר לארץ ישראל בשלהי שנת תשי"ב, היו בין המתלוצים אליו במסעו - הרה"ח ר' אהרן הערש סאטמאר והרה"ח ר' נחום מרדכי שווארץ הי"ו. בהיותם בארץ ישראל קנה ר' הרן הערש - מהרה"ח רבי בן ציון אפטער ז"ל - כמה מספרי ברסלב, את דרכם חזרה לארה"ב עשו הם בספינה, וביום ששי ערב שבת קודש פרשת עקב - ישב הרה"ק מסאטמאר ולמד את שעוריו על גבי רחבת הספינה, והר"ר נחום מרדכי שווארץ שליט"א עמד בקרבתו. לא הרחק מהם, ישב גם ר' אהרן הערש ועיין בספרי ברסלב שקנה. הרה"ק מסאטמאר הבחין בו, ושאל אותו באיזה ספרים הוא מעיין. ר' נחום מרדכי שישב לצידו של האדמו"ר הקדים את ר' אהרן הערש וענה בכיטול: "גארנישט! - קליינע ספרי ברסלב" [כלום! - כמה ספרים קטנים של ברסלב]. האדמו"ר הביט בו בחומרה, ואמר בלעג ובחומרה כאחד: "עמיץ הערמס וואס נחום מרדכי זאגט?! - דאס איז גארנישט???" [אתם שומעים מה נחום מרדכי אומר זה (היינו ספרי רבינו ז"ל) כלום???] ושנה את הדברים שוב. מששמע זאת ר' נחום מרדכי, נפלה עליו הרה"ק והוא החל להצטרף כי המלומדים בעירם מנעו את התלמידים מללמוד בספרים הללו. או אז המשיך הרה"ק מסאטמאר ואמר בלהט: "ווער האט נאך אזוי אפען גערעדט אויף דעם דור?! [מי עוד דיבר באופן כל כך ברור על הדור הזה?!], וביקש שיביאו לו את אחד הספרים. משהובא לפניו הספר דפדף הוא מעט, הראה להם מאמר מסוים בפנים ואמר: "הנה רואים אתם שכל מה שאני אומר כתוב כאן...". ואחרי כן המשיך לעיין בספרי רבינו זמן רב, ובאותו ערב בעת סעודת ליל שבת קודש אמר האדמו"ר זצ"ל תורה על פרשת השבוע על פי הקדמות מ'לקומי מוהר"ן'.

(מפי בעלי המעשה הרה"ח ר' אהרן הערש סאטמאר, ובהרחבה בשם ר' נחום מרדכי הנ"ל.
וכעין זה הובא המעשה בספר "מושיען של ישראל" חלק א' עמ' שכ"ג)

באחת מה"שובבי"ם תורות" אמר על רבינו הק': "בל דבריו ברוח הקודש נאמרו, און אלעס וואס עהר האט געזאגט האט עהר געזאגט אופען האנטיגען דור..."

וכן סיפר רבי חנא שמערן מחסידי סאטמאר כי באחת השבתות שבתחילת התיישבותו של האדמו"ר מסאטמאר זי"ע בארה"ב, אמר הוא "תורה" מרבינו ז"ל ולאחר מכן התבטא: "דואים אצל האדמו"ר מברסלב יותר רוח הקודש מאשר אצל שאר הצדיקים".

והרי"מ שכמעט שליט"א סיפר כי אחד מחסידי סאטמאר אמר לו, שאביו היה בצוותא עם האדמו"ר מסאטמאר זי"ע בשווייץ - מיד לאחר החורבן האיום - ובאחת השבתות בכה רבי יואל

אני אשר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

זצ"ל מאין הפונות על מצב הדרור ואמר: "ווער וועט אינץ קענען מחזק זיין?! - נאר ר' נחמן וועט
אינץ קענען מחזק זיין אין אזא מצב!" [מי יוכל לחזקנו?! - רק רבי נחמן יוכל לחזקנו
במצב כזה!].

הרה"ח ר' שמשון שווארץ שליט"א סיפר לי שנכנס להרה"ק מסאטמער זצ"ל ושאל אותו אודות
זה שיש לו משיכה חזקה מאוד ללמוד ספרי מוהר"ן מברסלב, כששמע הרה"ק את שמו של רבינו
הק' קם מכסאו והרים הידיים ואמר ברנש עצום: "הייליגער ר' נחמן! הייליגער ר' נחמן!".

סיפר הרה"ח ר' דוד רובינשטיין שליט"א שנכנס בימי בחרותו להרה"ק מסאטמער זיע"א ושאל
אותו אם ללמוד ספרי ברסלב, ענה ואמר: "איך אלץ בחור האב איך שוין געקאנט אלע ספרי
ברסלב".

סיפר הרב ר' שמשון וויצהענדלער נ"י שהיה פעם עם החסיד רבי צבי יוסף וואסילסקי זצ"ל אצל
האדמו"ר הרה"ק רבי יואל מסאטמער זצ"ל ואז בדיוק נכנס האדמו"ר מסקווירא לבקרו והיה
מונח על השולחן הספר הקדוש 'ליקוטי מוהר"ן' ואמר הסקוועריר שיקחו הספר מעל השולחן,
כשהבחין בכך הרה"ק מסאטמער נענה ואמר בקול רעדה: "דאס איז מיין לחם חוקי!".
ופעם אחת אף אמר לו שלומד בקביעות ספרי רביה"ק ואף בספר ליקוטי הלכות שחיבר תלמידו
מוהרנ"ת זיע"א.

(מהרב טאווער שליט"א)

אחר מהמשמשים בא פעם להשיח לבו לפני האדמו"ר על בחור מסויים שהתחיל ללמוד
'ליקוטי מוהר"ן'. "רבי נחמן איז געווען א הייליגער איד!" קרא האדמו"ר, כתגובה על תלונת
המשמש...

(מפי הרה"ח ר' הערשל קליין שליט"א)

שבחו של צדיק עמ' רו-ריא

בית צאנו

רבי חיים מצאנו - בעל ה"דברי חיים"

תלמיד רבי נפתלי צבי מראפשיץ ועוד

כאשר אחד מחסדי צאנו (הרה"ח ר' בן ציון ליפשיץ ז"ל אחיו של הרה"ח ר' נמע ליפשיץ שליט"א) הפך לחסיד ברסלב, התעוררה נגדו מחלוקת בקרב החסידים, ואביו של אותו אברך הלך להיוועץ בנדון, עם השוחט של הרה"ק מצאנו, שהיה מכונה "דער דויקעווער מורה הוראה" [מורה ההוראה של דויקוב]. משהגיע האב ומלוויו אל המוצ, ושטחו לפניו את "הבעיה" סיפר הוא להם - כי כשהכינו את שלחן השבת אצל רבו הקדוש מצאנו הניחו עליו את הספר הקדוש 'ליקוטי מוהר"ן' והוא נהג לכנותו "מיינ שבת ספר" [הספר שלי עבוד שבת].

(מפי הגה"ח ר' יהושע העשיל פרנקל זצ"ל, וכן מפי הג"ר משה הלברשטאם זצ"ל הנמנה על צאנא הרה"ק מצאנו שכן מקובל אצל צאנאי זקנו, וכן סיפר כ"ק אדמו"ר הרנ"צ מבאבוב זצ"ל להרה"צ רי"מ שעכטער שליט"א שהרה"ק בינה את הליקו"מ "מיינ שבת ספר/ל").

הרה"ח רבי לוי יצחק בנדר ז"ל סיפר, כי כששהה בגרמניה בימי מלחמת העולם השניה פגש שם את כ"ק האדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל, וכה סיפר לו האדמו"ר: "וקני הרה"ק מצאנו החשיב מאד את הרה"ק רבי נחמן זצ"ל וספרו הק' 'ליקוטי מוהר"ן'. ופעם אחת שוחח במשך לילה שלם מגדולתו של בעל הלקוטי מוהר"ן" - בהטעימו - דער זידע האט אוועק געגעבן א גאנצע נאכט אויף דעם". [הסבא מסר לשם כך לילה שלם]. וחור בהתפעלות כמה וכמה פעמים: "אה, בייס זיידען א נאכט! - בייס זיידען א נאכט!" [לילה אצל סבא!].

הגה"צ ר' יששכר בעריש דאכנער זצוק"ל - האבדק"ק באניע ובסוף ימיו אבדק"ק ייטב לב באנטווערפן - שנמנה על צאנאי הרה"ק מצאנו (אמו היתה בת הרה"ק ר' ברוך מגארליץ בן ה"דברי חיים" זיע"א) סיפר: כי במוצאי יום הכפורים היתה דרכו בקודש של זקנו הגה"ק בעל "דברי חיים" מצאנו לדבר מגדולת רבינו הק' מוהר"ן מברסלב זי"ע [א"ה, אחר הקידה וההשתחווה' בהכנסי בין ההרים הגבוהים, כאשר קטונתי מכל החסדים ומכל האמת מלידע סודם. אמרתי לנפשי ליתן אולי כד"א טעם לדבר. דהנה יום הילולת רבינו זי"ע הוא באושפיזא דמשה רעיא מהימנא שהוא באמצעו של חג הסוכות. וכמובא דיום

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

זה, הוא מעין נקודת המרכז הפנימית של חג הסוכות. ואיתא ברמ"א (או"ח תרכ"ד ה'):
"המדקדקים מתחילים מיד במוצאי יום כיפור בעשיית הסוכה". ואני עבדתי"י בעניי, דאולי בניני
כך נהג הרה"ק מצאנו לדבר מרבינו ז"ל דייקא במוצאי יום"כ, דומיא דעשיית הסוכה. ואמרת
הדברים לגה"ח ר' ש"מ קרמר שליט"א ואמר לי איישר.

ועוד אפשר לומר עפ"י מה דאיתא בספה"ק "תפארת שלמה" (פ' חיי שרה): "מה שמהללים
עבדי ה' הם הצדיקים, זה כמו שמהלל שם ה'". והנה נודע דהיום שלמחרת יום"כ נקרא
"צום גאמ"ס נאמען" [לשם ה'], לכך זהו הזמן המתאים לדבר מעבדי ה' שהוא לשם ה'. ומה
שכתבתי לענ"ד כתבתי, וזכות הצדיקים תעמוד עמדי, ואם שגיתי ה' הטוב יכפר בעדי].

(מפי הרה"ח ר' ניסן פרענקל הי"ו ששמע מהבאניער רב)

הרה"ק בעל דברי חיים מצאנו נהג לומר תפילות מהספר הקדוש "ליקוטי
תפילות" למוהרנ"ת.

(קרנן משה"ל גה"צ רבי משה פרידמן הנאב"ד יפו בח' הנהגות טובות אות יג ששמע מהרה"צ
ר' יוסף פאנעט גאב"ד אילנדא ודעשש. וכן סיפר יבלח"ט כ"ק האדמו"ר מטאהש שליט"א)

ר' שלמה קאוולער ז"ל - שנמנה על חסידיו של הרה"ק מצאנו - סיפר כי בהזדמנות מסוימת אמר
לו הרב מצאנו: "היום אין חסידות" (כידוע אהו הרה"ק מצאנו כי נשתכחה דרך הבעש"ט),
ולאחר מכן הוסיף ואמר, כי אם בכל זאת הוא מחפש איזה חסידות - שילך לחסידי ברסלב.

(מפי הגה"ח רבי נתן צבי קעניג ז"ל)

ופעם אחת נסע לאומאן על ר"ה בחייו של הרה"ק מצאנו זצ"ל וחשבו שיקפיד על זה אבל אדרבה
חיזק אותו הרבה ע"ז.

(מפי הרה"ח רבי לוי יצחק בנדר ז"ל)

הרב בעל מחבר ספר "עשר קדושות" (המכונה עשרל"ך - עשירות) כותב (בחלק שהוא עדיין
בכת"י) שהיה אצל הרה"ק מצאנו וראה אצלו את הספרים ליקוטי הלכות וליקוטי עצות
ממוהרנ"ת זצ"ל. ואצל - הגבאי המשב"ק ר' זלמן - מצא את הספר אמת וצדק (חלק א' מספר
"ליקוטי עצות המשולש") ולקח אותו בעל העשרל"ך מהמשב"ק במענה כי ר' זלמן הגבאי ישיג
לעצמו ספר אחר. נענה אליו הגבאי ואמר, כי ספרי ברסלב חשובים מאד אצל
הרה"ק מצאנו.

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

עוד כותב הוא שם, בזה הלשון:

"ראיתי בימי חורפי כאשר הייתי לקבל אנפי שכינתא מרן הגאון הקדוש רשכבה"ג מו"ה חיים הלברשטאם מצאנו זצ"ל, אשר בחדרו בארגונו הקמץ שבכותל היה ספרי "ליקוטי הלכות", ושאלתי להמקורבים ואמרו לי כי מרן מעיין בו הרבה פעמים".

רבי בן ציון האלבערשטאם מבאבוב

בעל ה"קדושת ציון"

סיפר הרה"ח ר' חיים ליבער שליט"א, ששמע מרבו אדמו"ר הרה"צ ר' שלמה מבאבוב זצוק"ל כי בהיותו נער צעיר חלה מאוד, ונשפקה סכנה לחייו. וקנה אביו הגה"ק רבי בן ציון זיע"א הי"ד את הספה"ק "סיפורי מעשיות" ושם במטתו כסגולה [וכן סיפר בנו האדמו"ר מוהרב"צ שליט"א, ואמר שזקיניו הק' שם את הספר למראשותיו של אביו זצ"ל] ובחסדי השי"ת הוא נתרפא.

סיפר הרה"ח ר' אברהם שלאף שליט"א כי בעת שהרה"ח רבי בן ציון אפטער זצ"ל סבב בין העיירות פולין למכור את ספרי רבינו ז"ל, קנה ממנו הרה"ק בעל "קדושת ציון" מבאבוב זיע"א הרבה מספרי ברסלב ושמה בהם שמחה גדולה. והוסיף שלא אחת ראו אותו להגות בספה"ק "ליקוטי עצות" למוהר"ג זצ"ל. וכן סיפר הרה"ח ר' משה דוד שטראוס שליט"א.

רבי שלמה האלבערשטאם - מבאבוב

סיפר הרה"ג ר' אברהם שלאף שליט"א מלאנדאן שבהודמנות שאל הוא את רבו כ"ק האדמו"ר מבאבוב זצוק"ל אם בנאליציע-בבאבוב לפני המלחמה (העולמית) למדו בספרי ברסלב נענה לו האדמו"ר ואמר: וואס הייסט, איך האב גילערנט מיט ר' יחזקאל ראטנבערג זצ"ל הי"ד "ליקוטי מוהר"ן" מיט "ספר המדות". [מה זאת אומרת?! אני למדתי עם הרה"ח ר' יחזקאל ראטנבערג זצ"ל הי"ד [מגדולי וחשובי חסידי האדמו"ר רבי בן ציון מבאבוב הי"ד זיע"א מחבר הפזמון המפורסם "איהו מקומן של זכאים" ועוד. תלמיד חכם מופלג ועובד ה' מפורסם נעק"ד בשנות הזעם] "ליקוטי מוהר"ן" ו"ספר המדות"].

בחור ממקורבי האדמו"ר ר' שלמה מבאבוב זצוק"ל, נכנס אליו לקבל ברכת פרידה בטרם נסיעתו לר"ה לשהות על ציון רבינו ז"ל באומאן. קם האדמו"ר מלא קומתו ואמר: "זאלסט מיר

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

איננינען האבן, שלמה בן ח'יה פראדל, אויף דער הייליגער ציון" [תזכיר אותי לטובה ולברכה על הציון הק', שלמה בן ח'יה פראדל].

אחד מחסידיו של הגה"ק מבאבוב זצוק"ל - מתושבי בארא-פארק - שאל את רבו: היות וקשה לו הדרך לבית מדרשו של רבו (כמדומה שסבל מיחושים ברגליו), לכן נפשו בשאלתו, היכן להתפלל בליל שבת קודש, שכן בסביבות ביתו ישנם בתי מדרש לרוב.
נענה לו האדמו"ר: "הלא ביהמ"ד דחסידים ברסלב נמצא בסמוך אליך תתפלל שם, ותשאר לרקוד עם בצוותא לאחר התפילה..."

(מפי ר' מ.פ.)

עיון במדור שפתותיו דובכות שמביא בספרו ליקוטי כרם שלמה מעניין העשרה מזמורים תיקון הכללי.

שבחו של צדיק עמ' ריג

"ומפי האדמו"ר מקלויזנבורג זצוק"ל שמעתי שהספר הקדוש 'ליקוטי הלכות' נתקבל לא רק כספר הדרכה בעבודת ה', אלא בעיקר להחדיר אמונה בתלמידי חכמים, להוכיח שלא רק מה שנאמר ע"י ר"מ ר"י ר"ש בזה"ק הם מרמזים על דברים עליונים, אלא גם 'שור' שנגה את הפרה' שנראה כמושגים פשוטים וגשמיים. ולא עוד אלא אפילו מה שכתב מרן ה'בית יוסף' ב'שולחן ערוך' מרמזים על דברים עליונים, וזה רואים מהספר 'ליקוטי הלכות' כמה וכמה סודות נוראים טמונים בהם. ולכן אחד מהנטיעות של אמונה שנמטעו בלבם של ילדי ישראל היה ע"י ספר קדוש זה. והרה"ק בעל ה'ייטב לב' היה אומד למלמדים שילמדו עם ילדי ישראל ספר 'ליקוטי הלכות'. (והדברים הללו מהאדמו"ר מקלויזנבורג זצוק"ל הם מודפסים).

"ככל הדברים הללו שמעתי מהאדמו"ר מקלויזנבורג זצוק"ל שהוא קיבל את זה גם מזקניו הקדושים צדיקי בית צאנז וצדיקי בית סיגעט".

(מתוך שיחה עם האדמו"ר מסאסוב שליט"א)

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

שבחו של צדיק עמ' ריד

בר"ת שנשא בסעודת רעווא דרעווין פרשת שמות תש"א אמר כדברים האלו: "עשרה מזמורים
תיקון הכללי של רבי נחמן מברסלב יכולים לבקוע מחיצות של ברזל".

שבחו של צדיק עמ' שכר

רבי ישראל אביחצירא - ה"בבא סאלי"

מספר אחד מבאי ביתו של האדמו"ר רבי ישראל כי רבו - ה"בבא סאלי" זצ"ל - החשיב מאוד את
הספר הקדוש "ליקוטי מוהר"ן". וכמה פעמים הבחין הלה כי כשהיתה נערמת על שלחנו ערימה
של ספרים, הניח האדמו"ר את ה"ליקוטי מוהר"ן" מעל כל הספרים [וכעין זה
שמעתי מהגה"ח ר' משה וועבער וצוק"ל משפיע ראשי דחסדי חב"ד בעיה"ק ירושלים].

עוד סיפר הלה כי משיחות שהיו לו עם ה"בבא סאלי", הבין הוא שאחד מספרי החסידות
היסודיים - איתם עמל רבינו בתקופה הידועה בה עבד את ה' ביגיעות עצומות, ומתוכה התעלה
למדרגתו הגבוהה - היה הספר "ליקוטי מוהר"ן". וכה רבות עסק הוא בספרים הללו, עד שקנה
בהם בקיאות עצומה וידעם היטב "ישר והפוך".

בליל עשרה בטבת יומא דהילולא של מוהרנ"ת זיע"א, התבטא האדמו"ר
ה"בבא סאלי" על מוהרנ"ת: "הצדיקים הללו יוציאו את השכינה מהגלות".

[הלואי שרק יתנו להם צ'אנס]

(מפי הרה"ח ר' זושא שטיצער)

שבחו של צדיק עמ' שכה

רבי מאיר אביחצירא

לאחר פטירתו שהיתה כידוע בחיי אביו נגלה הוא אל אביו בחלום ובין היתר אמר לו: "כל
הצדיקים הולכים פה בשמים לשמוע תורה מרבי נחמן זי"ע".

(הבבא סאלי סיפר זאת למקורביו)

שבחו של צדיק בסוף הספר

הרה"ק רבי אברהם אליהו מייזעס זי"ע (ספר "בן אברהם")

כל אחד כפי מרדיגתו, כל שלא מעם מעם התבודדות לא מעם מעם תשובה מימיו וכו'. המתבודד בלילה ובוכה, הקב"ה בוכה עמו ומלכישו חן, וכל המקטרגים והקליפות בורחים ממנו וכו'. בשעה אחת של התבודדות בלילה, מתקן יותר משבע מאות שעות שלמד ביום.

ליקוטי מוהר"ן סימן י"ג סעיפים א-ב

[א] להמשיך השגחה שלמה אי אפשר, אלא עד שישיפר תאות ממון, ושכירתה הוא על ידי צדקה. כי איתא בזהר (פינחס רכד): 'רוחא נחת לשכר חמימא דלבא, וכד נחת רוחא, לבא מקבל לה בחדוה דנגונא דליואי'. 'רוחא' זה בחינת צדקה, שהוא רוח נדיבה, על ידו מקרין חמימות תאות ממון. וזה בחינת (תהלים ע"ו): 'יבצר רוח נגידים' שהרוח קמעט תאות הנגידות והעשירות. נגונא דליואי' זה בחינת משה ומתן באמונה, ששם בחלקו ואינו אין להעשיר. כי הנגינה זה המושא ומתן, כמו שכתוב (שם פ"א): 'שאו זמרה ותנו תף'. 'חדוה' זה ששם בחלקו, וזה בחינת קטרת, שמשמש חמים הלב עם הרוח, וזה (משלי כ"ו): 'קטרת ישמח לב', וזה בחינת (דברים ל"ג): 'ישמו קטרה באפך', שעל - ידי בחינת קטרת הנ"ל נתפסל בחינת (בראשית ג): 'בועת אפך האכל'.

וזה בחינת התגלות משיח, שאין יתפסל חמדת הממון, כמו שכתוב (ישעיהו ב): 'ביום ההוא ישליך האדם את אלילי כספו ואלילי זהבו'. וזה בחינת (איכה ד): 'רוח אפינו משיח ה"'. 'יבצר' זמן שיש עבודה זרה זאת של ממון בעולם, חרון - אף בעולם' (ב); וכפי הפסול של עבודה זרה זאת בן נתפסל חרון - אף, בבחינת 'רוח אפינו משיח ה"'. ונתמשך חסד בעולם, בבחינת (תהלים י"ח): 'ועושה חסד למשיחו'. וכשיתגלה חסד הנה, ותמשך הדעת, שהיא בגון הפיות, בבחינת (שם ה): 'ואני רב חסדך אבוא ביתך', כמו שכתוב בזהר (פינחס רכ): 'וימינא דא ומיון למבנא בי - מקדשא כי הדעת הוא בחינת בית, כמאמר חכמינו, זכרונם לברכה (ברכות לג): 'מי שיש בו דעה, כאלו נבנה בית - המקדש' וכו'.

[ב] וזה בחינת התגלות התורה של לעתיד לבוא, כמובא בזהר (ג), שלעתיד יתגלה אוריתא דעתיקא סתימאה; כי עקר קבלת התורה על - ידי השכל, שהוא משה - משיח, כמו שכתוב (משלי כא): 'עיר גברים עלה חכם'. ומי שיש לו בחינת משה - משיח, יוכל לקבל תורה, ויכול להמשיך הארת התורה ללמד שאר בני - אדם; כי התגלות התורה בא מיחודא דקדשא - בריך - הוא ושכינתה, כמו שכתוב (שם א): 'שמע בני מוסר אביך' וכו' 'אביך' דא קדשא - בריך - הוא,

'ואמך' דא בנסת - ישראל (זהר ותרן פה. פינחס ריג.); ויחידם על - ידי העלאת נפשות ישראל
בבחינת מיין נוקבין, והחכם יכול לקח הנפשות ולהעלותם בבחינת מיין נוקבין, בבחינת (שם יא):
"ולקח נפשות חכם", ועל - ידי היחוד הזה נולד התורה; וכשעולה החכם עם הנפשות, בבחינת
עיר גברים עלה חכם, על - ידי זה "יירד עז מבטחה":

ליקוטי מוהר"ן סימן י"ז סעיפים ב-ג

[ב] וכשנחשך אצל אחד היראה והאהבה, בבחינת (ישעיהו נ): "אלביש שמים קדרות ושק אשים
בסותם". "שמים" זה בחינת אש ומים, הינו יראה ואהבה, נחלבים בקדרות ונחשכים ונתפסים
בשק, דהינו שגחשך אצל היראה והאהבה זה מחמת שגחשך אצלו אור הצדיק, שמומנו
מקבלין יראה ואהבה כנ"ל:

פי לפעמים יש שגחשך אצל אחד אור הצדיק, ואינו זוכה להבין ולראות אורו הגדול; ואף שהוא
אצל הצדיק, אינו יכול למעם ולהבין ולראות אורו הגדול של הצדיק, שעל - ידו יוכל לבוא
לתכלית הטוב. וכמו שמוצינו גבי עפרון, שמקום מערת המכפלה, שהוא שער גן -
עדן, שדרך שם עולין כל הנשמות, ואורו גדול מאד, אף - על - פי - בן אצלו
היה מקום השך ואפלה, ועל בן מברו בשמחה רבה לאברהם, כמוכא (זהר ח"י -
שרה קכ"ח). וכמו בן שגחשך אור הצדיק, שהוא מאיר בכל העולמות, מכל שבן בעולם
הזה, ואף - על - פי - בן אצלו אינו מאיר כלל, אדרבא הוא השך אצלו וזה מחמת עכירת
המעשים וחסילות השכל, שעל - ידי מעשים רעים נתחשך שכלו בכסילות, דהינו דעות נפסדות
וחכמות נכריות, כמו שכתוב (ירמיה ד): "חכמים הפה להרע, ולהיטיב לא ידעו", פי על - ידי
מעשיהם הרעים אינם יכולים להשתמש כלל בשכלם להיטיב, פי אם להרע, ועל - ידי כסילות
השכל, על - ידי - זה אינו יכול לראות ולהבין אור הצדיק:

[ג] והתקון לזה, להכניע ולבטל כסילות השכל, הוא על - ידי בחינת מנבח, פי עקר וניקת
הכסילות, דהינו הקלפות, הוא רק מבחינת מנבח (עין זהר תרויבה קל"ט), הינו בבחינת
אכילה, פי 'שלחנו של אדם מבשר כמנבח' (ברכות נ"ח), ומשם עקר וניקתם.
ועל בן אפלו אחר אכילת איש הכשר, בהכרח שיהיה לו בלבול הדעת קצת
אחר האכילה, וזה מחמת שניקת הכסילות הוא משם. אך צריך שלא לתן חיות
להקלפות, פי אם כדי חיינו בצמצום ולא יותר. ואז כשהמנבח בתקונו, הינו שהאכילה בכשרות
כראוי, אזי נכנעים הקלפות, הינו הכסילות, פי אינו נותן להם פח וחיות, פי אם כדי חיינו
בצמצום, שזה מנבח לתן להם, כידוע, אבל אינו נותן להם שום פח וחיות יותר מכדי חיותם:

ועל בן על - ידי אכילה בכשרות נכנע הכסילות ונתרומם השכל, כמו שמוצינו בנמרא (בבא קמא
עב.), בבניא דבא רבא מרב נחמן וכו', לצפרא אמר לה וכו', והאי דלא אמרי לך באורחא דלא

אֲכִלִי בְשָׂרָא דְתוֹרָא וְכוּ'. נִמְצָא שְׁעַל - יְדֵי שְׂלֵא אֲכַל, לֹא הָיְתָה דַעְתוֹ צְלוּלָה, כִּי עַל - יְדֵי הָאֲכִילָה נִכְנָע הַכְּסִילוּת וְנִתְגַּדֵּל הַשְּׂכָל. אֲבָל כְּשֵׁאוּכַל כּוֹלָל וְסוּבָא, שְׁנֵיהּ בְּחִינַת פְּנִים הַמְזוּבָּח, אֲזִי יוֹנְקִים הַקְּלָפוֹת, דְּהֵינּוּ הַכְּסִילוּת, יוֹתֵר מִהֲרָאִי, וְאֲזִי מִתְגַּבֵּר הַכְּסִילוּת עַל הַשְּׂכָל; אֲבָל עַל - יְדֵי אֲכִילָה כְּרָאִי נִכְנָעִין כַּ"ל:

וְזֶה בְּחִינַת (זְכוּתִים נ"ג): 'מְזוּבָּח בְּחִלְקוֹ שֶׁל מוֹרֶה, זֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים קי"א): "מֶרֶף נִתַּן לִירְאִיו", בְּחִינַת אֲכִילָה בְּכִשְׁרוּת, שְׁעַל - יְדֵי - זֶה מְכַנְיַעֵן וְטוֹרְפִין אוֹתוֹ, הֵינּוּ אֵת הַקְּלָפוֹת וְהַכְּסִילוּת. אֲבָל עַל - יְדֵי פְנִים הַמְזוּבָּח, הֵינּוּ פְנִים הָאֲכִילָה, עַל - יְדֵי - זֶה נִתַּן פֶּחַ לְהַכְּסִילוּת, וְנַעֲשֶׂה מִטוֹרֶף מוֹרֶף הַדַּעַת, שְׂמִתְגַּבֵּר עַל - יְדֵי זֶה כַּ"ל:

ליקוטי מוהר"ן סימן ל' סעיף ד'

מְקוּלוֹ שֶׁל אָדָם יְכוּלִין לִידַע אֵת בְּחִינּוֹת הַמַּלְכוּת שְׁלוֹ, כִּי יֵשׁ בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד בְּחִינּוֹת מַלְכוּת. וְהוּא נִבְרָר בְּקוּלוֹ, כִּי אֵין שְׁנֵי קוּלוֹת שְׁוִין, כִּי קוֹל שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִשְׁנֵה מַחְבְּרוֹ. וְעַל כֵּן יְכוּלִין לְהַפִּיר אֵת הָאָדָם בְּקוּלוֹ, כְּמוֹ שְׁנִרְאָה בְּחַיִּשׁ, כִּי כְּפִי בְּחִינּוֹת הָאָדָם כֵּן הוּא קוּלוֹ. וְעַל יְדֵי הַקּוֹל, יְכוּלִין לְהַפִּיר אֵת בְּחִינּוֹת הַמַּלְכוּת שְׁלוֹ. כִּי יֵשׁ "קוֹל עֲנוּת גְּבוּרָה, וְקוֹל עֲנוּת חֲלוּשָׁה" (שְׁמוֹת ל"ב), כְּפִי בְּחִינַת הַמַּלְכוּת שֶׁל כָּל אֶחָד. וְעַל כֵּן שְׂאוֹל שְׁהִיה רוֹדֵף אֵת דָּוִד עַל שְׂרָאָה בּוֹ שִׁמְלֵךְ, מְצִינּוֹ שֵׁם בְּמִקְרָא כְּשֶׁנִּדְמַנּוּ יַחַד שְׂאוֹל וְדָוִד, אָמַר לוֹ שְׂאוֹל לְדָוִד (שְׂמוּאֵל - א כ"ד): "הַקּוֹלֶךָ זֶה בְּנֵי דָוִד". שְׁהִבִּין שְׂאוֹל בְּהַקּוֹל, שֶׁהוּא חֹזֵק בְּבְחִינּוֹת הַמַּלְכוּת. וְשָׂאֵל אֵת דָּוִד "הַקּוֹלֶךָ זֶה בְּנֵי דָוִד", שֶׁתִּמְהַה שְׂאוֹל עַל קוּלוֹ שֶׁל דָּוִד, כִּי הִבִּין שֶׁהוּא קוֹל שֶׁל מֶלֶךְ מִמֶּשׁ. וְעַל כֵּן רָצָה שְׂאוֹל לְשַׂאת אֵת קוּלוֹ, דְּהֵינּוּ לְהַגְבִּיהַ אֵת קוּלוֹ לְמַעְלָה מִקּוּלוֹ שֶׁל דָּוִד, אֲבָל לֹא הָיָה יְכוּל. וְזֶהוּ (שֵׁם): "וַיִּשְׂאֵא שְׂאוֹל אֵת קוּלוֹ וַיִּבְכֶּךָ", דְּהֵינּוּ שְׂרָצָה לְשַׂאת וּלְהַגְבִּיהַ קוּלוֹ כַּ"ל, אֲבָל הָיָה הַקּוֹל נִכְבָּה. וְזֶה בְּחִינּוֹת: "וַיִּבְכֶּךָ", שְׁהִיָּה הַקּוֹל נִכְבָּה, קוֹל נְמוּךְ שֶׁל כְּבִיָּה. עַל כֵּן אָמַר שְׂאוֹל אֶז אֵל דָּוִד: "יְדַעְתִּי כִּי מֶלֶךְ הַמֶּלֶךְ", כִּי יָדַע זֶה עַל יְדֵי הַקּוֹל כַּ"ל:

ליקוטי מוהר"ן סימן נ"ד

[א] כִּי צְרִיכִין לְשַׁמֵּר מְאֹד אֵת הַזְּכוּרִין, שְׂלֵא יִפֹּל לְשִׁכְחָה, בְּחִינַת מִיתַת הַלֵּב. וְעַקְרֵי הַזְּכוּרִין הוּא לְזַכֵּר תְּמִיד בְּעֵלְמָא דְאַתִּי, שְׂלֵא יִהְיֶה בְּדַעְתּוֹ, חֵם וְשְׁלוֹם, שְׂאִין עוֹלָם אֵלָא אֶחָד. וְעַל - יְדֵי מַה שְׂמִדְבַק מִחֲשַׁבְתּוֹ בְּעֵלְמָא דְאַתִּי, עַל - יְדֵי - זֶה נַעֲשֶׂה יְחִיד ה' אֱלֹקֵי הַנִּ"ל: (כִּי ה' אֱלֹקִים הוּא בְּחִינַת שֵׁם מְלֵא, שֶׁהוּא בְּחִינַת עֵלְמָא דְאַתִּי כְּמוּבָא. וְכֵן מְבָאֵר בְּסֵבֵא מִשְׁפָּטִים דִּף צ"ח עַל פְּסוּק זֶה. ה' אֱלֹקֵי, דָּא שְׂרוּתָא דְמַהֲמַנּוּתָא, סְלִיקוּ דְמַחְשְׁבָה דְעֵלְמָא דְאַתִּי):

[ב] וּבְחִינָה זֹאת, לְזַכֵּר תְּמִיד בְּעוֹלָם הַבָּא, דְּהֵינּוּ לְאִדְבַקָא מִחֲשַׁבְתָּה בְּעֵלְמָא דְאַתִּי, הוּא בְּכִלְלִיּוֹת וּבְפִרְטִיּוֹת. בְּכִלְלִיּוֹת כֶּךָ רָאִי לְהִיוֹת מְנַהֵג יְרָאִי הַשֵּׁם, תִּכְרַף בְּפִקְרָא בְּהַקְרִיצוֹ, קָדָם

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא על כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

שיתחיל שום דבר, יזכר מיד בעלמא דאתי. ואחר - כך יעשה זאת בפרטיות, כי כל העולם הזה, הוא התלבשות מדרגות התחתונות של הקדשה, הינו בחינת רגליו של הקדשה, בבחינת (ישעיה ס"ו) "והארץ הדם רגלי". אף שגם מדרגות העליונות של הקדשה, יש מהם גם כן התגלות בעולם הזה. אך שאין התגלות מתלבש בעצם בזה העולם, כי אם הארה שמאיר בבחינת רגליו. אבל בחינת רגליו, מתגלגל בעצם בזה העולם:

וכל יום יש בו מחשבה דבור ומעשה, וחקדוש - ברודך - הוא מצמצם אלקותו מאין סוף עד אין תכלית. עד נקדת המרכו של עולם הגשמי שעומד עליו, ומזמין לו לכל אדם מחשבה דבור ומעשה, לפי היום ולפי האדם ולפי המקום. ומלביש לו בזאת המחשבה דבור ומעשה שמזמין לו רמזים כדי לקרבו לעבודתו. כן צריך להעמיק מחשבתו בזה, ולהגדיל בינתו, ולהבין מהו הרמזות בפרטיות, שמלביש בזאת המחשבה דבור ומעשה של זה היום, שהזמין לו השם ותברך. הן מלאכה או מש' א ומתן, וכל מה שמזמין לו השם ותברך בכל יום, צריך להעמיק ולהגדיל מחשבתו בזה, כדי להבין רמזותיו של השם ותברך:

מכתב קפה

... והזהר בני גם עתה לזכר בכל יום בעלמא דאתי בכלל ובפרט, כי זה חובה על כל אדם איך שהוא. ובכל מה שעובר עליו, כי כל מה שעובר על האדם בכל יום הכל הם רמזים להתקרב אליו ותברך, מכל מקום שהוא, כי השם ותברך מצמצם את עצמו מאין סוף עד אין תכלית וכו', וזכר זאת היטב ושמר את הזכרון הזה היטב בכל יום, כי הזכרון בעצמו טוב מאד, וכל הרעש הגדול והרוח סערה של המחלקת הגדולה שנתעוררה עלינו הכל הוא נמשך מהרע עין שמתגרה בהצדיק האמת העוסק להזכיר את העולם בכל יום בעלמא דאתי, כי אין מי שיזכר ויעסק בזה במוחו, ומאחר שבחסדו הנפלא ותברך נצלנו על כל פנים מלהיות חולק ומתנגד עליו, חובה עלינו להרגיל עצמנו לילך בדרכיו הקדושים, לזכר בכל יום בעלמא דאתי וכו' כנ"ל, ויש בזה הרבה לדבר, ואין פנאי גם אי אפשר על פני השורה. ודי בזה פעת להחפץ באמת.

דברי אביר, נתן מברסלב.

ליקוטי מוהר"ן סימן ס"ד

ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו למען שתי אתתי אלה בקרבנו. ולמען תספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אתתי אשר שמתי כם וידעתם כי אני יי וכו'. הנני מביא מחר ארבה בנבולך (שמות י') (א):

[א] כי השם יתברך מחמת רחמנותו ברא את העולם, כי רצה לגלות רחמנותו, ואם לא היה בריאת העולם על מי היה מראה רחמנותו. ועל בן ברא את כל הבריאה מתחלת האצילות, עד סוף נקדת המרכז של עולם הנשמי, כדי להראות רחמנותו. ובאשר רצה השם יתברך לברא את העולם, לא היה מקום לבראו מחמת שהיה הכל אין סוף. על - בן צמצם את האור לצדדיו, ועל ידי הצמצום הזה נעשה חלל הפנוי. ובתוך החלל הפנוי הזה, נתהוו כל הימים והמדות, שהם בריאת העולם (כמו שכתוב בעין - חיים בתחלתו):

וזה החלל הפנוי, היה מכרח לבריאת העולם. כי בלתי החלל הפנוי, לא היה שום מקום לבריאת העולם בנ"ל. וזה הצמצום של החלל הפנוי, אי אפשר להבין ולהשיג, כי אם לעתיד לבוא. כי צריך לומר בו שני תפקידים, יש ואין. כי החלל הפנוי הוא על - ידי הצמצום, שכביכול צמצם אלקותו משם, ואין שם אלקות בכיכול, כי אם לא בן אינו פנוי, והכל אין סוף, ואין מקום לבריאת העולם כלל. אבל באמת לאמתו, בודאי אף - על - פי - בן יש שם גם בן אלקות, כי בודאי אין שום דבר בלעדיו חיותו. ועל - בן אי אפשר להשיג כלל בחינת חלל הפנוי, עד לעתיד לבוא:

[ב] ודע, שיש שני מיני אפיקורסית. יש אפיקורסית, שבא מחכמות חיצוניות, ועליו נאמר (אבות פ"ק ב'): 'ודע מה שתשיב לאפיקורוס'. כי האפיקורסית הזאת יש עליה תשובה, כי זאת האפיקורסית בא מחכמות חיצוניות, שהם באים ממותרות, מבחינות שבירת כלים. כי מחמת רבוי האור נשתברו הכלים, ומשם נתהוו הקלפות בידוע. וחכמות חיצוניות באים משם, הינו משבירת כלים, ממותרות פסלת הקדשה. כמו אצל האדם, יש כמה מיני מותרות ופסלת, כגון צפרננים ושער ונעוה, ושאר פסלת ומותרות, בן כל חכמה חיצונה בא ממותרות ופסלת ידועה של הקדשה, וכן כ' שוף בא ממותרות ופסלת ידועה. ועל בן מי שנופל לאפיקורסית הזאת, אף שבודאי צריך לברח ולהמלט משם. אך אף - על - פי - בן מי שנופל לשם, אפשר לו למצא הצלה לצאת משם. כי יוכל למצא שם את השם יתברך, אם יבקשהו וידרשהו שם. כי מאחר שהם באים משבירת כלים, יש שם כמה ניצוצות הקדשה, וכמה אותיות שנושברו ונפלו לשם בידוע. ועל - בן יוכל למצא שם אלקות ושכל, לישוב הקשיות של האפיקורסית הזאת הבא מחכמות חיצוניות, שהם באים ממותרות משבירת כלים, כי יש שם חיות אלקות, הינו שכל ואותיות שנושברו ונפלו לשם. ועל בן האפיקורסית הזאת יש עליה תשובה, ועליו נאמר ודע מה שתשיב לאפיקורוס:

אבל יש עוד מין אפיקורסית, והם החכמות שאינם חכמות. אלא מחמת שהם עמקים ואינם משיגים אותם, ומחמת זה נראים כחכמות. כמו למשל כשאחד אומר סברא שקר בגמפ"ת [נמרא, פרוש רש"י, תוספות], ומחמת שאין למדן לישוב הקשיות שבא על - ידי סברא זו, על - ידי - זה נדמה שאמר סברא וחכמה גדולה, אף שבאמת אינו סברא כלל. בן יש כמה מביכות וקשיות אצל החכמים, שבאמת אינם שום חכמה, והקשיות בטלים מעקרא. אך מחמת שאין בהשכל אנושי לישבם, על - ידי - זה נדמים לחכמות וקשיות. ובאמת אי אפשר לישוב אלו הקשיות, כי אלו

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!.

הקשיות של אפיקורסית הזאת, באים מחלל הפנוי, אשר שם בתוך החלל הפנוי אין שם אלקות כביכול. ועל כן אלו הקשיות הבאים משם, מבחינת חלל הפנוי, אי אפשר בשום אופן למצוא להם תשובה, הינו למצוא שם את השם יתברך. כי אלו היה מוצא שם גם כן את השם יתברך, אם - כן לא היה פנוי, והיה הכל אין סוף כנ"ל. ועל כן על האפיקורסית הזאת, נאמר (משלי ב): "כל באיה לא ישובו". כי אין שום תשובה על האפיקורסית הזאת, מאחר שבא מחלל הפנוי, שם שם צמצם אלקותו כביכול:

רק ישראל על - ידי אמונה עוברים על כל החכמות, ואפלו על האפיקורסית הזאת הפא מחלל הפנוי. כי הם מאמינים בהשם יתברך בלי שום חקירה וחקמה, רק באמונה שלמה. כי השם יתברך 'ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין' (ב). נמצא שהוא כביכול בתוך כל העולמות, וסביב כל העולמות. וצריך להיות הפרש כביכול, בין המלוי והסבוב, שאם לאו, אם - כן הכל אחד. אך על - ידי בחינת החלל הפנוי, שם צמצם אלקותו כביכול, ובתוכו כרא את כל הפריאה. נמצא שהחלל הפנוי מקוף את כל העולם, והשם יתברך שהוא סובב כל עלמין, מסבב גם על החלל הפנוי. ועל כן שך לומר ממלא כל עלמין, הינו כל הפריאה, שנכרא בתוך החלל הפנוי. וגם סובב כל עלמין, הינו שמסבב גם על החלל הפנוי. ובאמצע מפסיק החלל הפנוי, שכביכול צמצם משם אלקותו:

והנה על - ידי אמונה, שמאמינים שהשם יתברך ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין. ומאחר שהוא סובב כל עלמין, אם - כן שגם החלל הפנוי בעצמו נתהוה מחכמתו יתברך. ובודאי באמת לאמתו יש שם אלקותו יתברך, רק שאי אפשר להשיג זאת, ולמצא שם השם יתברך כנ"ל. על - כן הם עוברים על כל החכמות והקשיות והאפיקורסית הבא משם מחלל הפנוי, כי יודעים שבודאי אי אפשר למצוא להם תשובה. כי אם היה מוצא עליהם תשובה, הינו שהיה מוצא בהם את השם יתברך, אם - כן לא היה חלל הפנוי, ולא היה אפשר להתהוות הפריאה. אבל באמת לאמתו, בודאי יש עליהם תשובה, ובודאי יש שם אלקותו יתברך. אבל על - ידי חקירות נשקעים שם, כי אי אפשר למצוא שם את השם יתברך, מאחר שהוא בחינת חלל הפנוי. רק צריכין להאמין שהשם יתברך סובב גם עליו, ובודאי באמת גם שם יש אלקותו יתברך:

ועל - כן ישראל נקראים עבריים, על - שם שהם עוברים באמונתם על כל החכמות. ואפלו על החכמות שאינם חכמות, הינו האפיקורסית השנית הבא מחלל הפנוי כנ"ל. ועל - כן השם יתברך נקרא "אלקי העבריים" (שמות ג), מלשון (יהושע כ"ד): "עבר הנהר" (ג). 'לשון צדדין'. הינו שאלקותו מסבב גם על החלל הפנוי, הבא על - ידי הצמצום, שצמצם האור לצדדין. ועל - כן ישראל נקראים עבריים, שעל - ידי אמונתם שמאמינים שהשם יתברך אלקי העבריים כנ"ל, הם עוברים על כל החכמות, ועל מה שאינם חכמות, הינו האפיקורסית השנית כנ"ל. ועל - כן בודאי מזה האפיקורסית השנית, בודאי צריך לזהר יותר ויותר, לברח ולהפלט משם, לכלי לעז ולחביט בדבריהם כלל, כי חס ושלום, בודאי ישקע שם, כי עליו נאמר: "כל באיה לא ישובו" וכו' כנ"ל:

[ג] אך דע, אם יש צדיק גדול שהוא בחינת משה, הוא צריך דוקא לעיין בדברי האפיקורסית אלו. ואף שאי אפשר לישבם כנ"ל, על כל זה על - ידי עיונו שמענו שם, הוא מעלה משם כמה גשמות שגפלו ונשקעו בתוך האפיקורסית הזאת. כי אלו המבוכות והקשיות של האפיקורסית הזאת הבא מחלל הפנוי, הם בבחינת שתיקה, מאחר שאין עליהם שכל ואותיות לישבם כנ"ל. כי הבריאה היתה על - ידי הדבור, כמו שכתוב (תהלים ל"ג): "בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם". ובהדבור יש חכמה, כי כלל הדבור הוא רק חמשת מוצאות הפה, ועל ידם נתהוו כל הדברים של כל הבריאה, וכמו שכתוב (שם ק"ד): "כלם ברחמי ה' עשית". והדבור הוא גבול של כל הדברים, כי הגביל חכמתו בראיות, שאותיות אלו הם גבול לזה, ואותיות אלו הם גבול לזה:

אבל בהחלל הפנוי שהוא מקור כל העולמות כנ"ל, והוא פנוי מכל כביכול כנ"ל, אין שם שום דבור, ואפלו שכל בלא אותיות כנ"ל. ועל כן המבוכות הפאים משם, הם בבחינת שתיקה. וכמו שמצינו במשה (מנחות כ"ט): 'בששאל על מיתת רבי עקיבא, זו תורה וזה שברה. השיבו לו: שחק, כך עלה במחשבה'. הינו שאתה צריך לשחק, ולכלי לשאל תשובה ותריון על קשיא זו. כי כך עלה במחשבה, שהוא למעלה מן הדבור. על - כן אתה צריך לשחק על שאלה זו, כי הוא בבחינות עלה במחשבה, שאין שם דבור לישב אותה. וכמו כן אלו הקשיות והמבוכות שפאים מחלל הפנוי, שאין שם דבור ולא שכל כנ"ל, על - כן הם בבחינת שתיקה, וצריך רק להאמין ולשחק שם. ועל - כן אסור לכנס ולענין בדברי האפיקורסית והמבוכות אלו, כי - אם צדיק שהוא בחינת משה. כי משה הוא בחינת שתיקה, בבחינות שנקרא: "כבוד פה" (שמות ד), בחינת שתיקה, שהוא למעלה מן הדבור. ועל - כן הצדיק שהוא בחינות משה, בחינות שתיקה, יכול לענין בדברי המבוכות אלו, שהם בחינות שתיקה כנ"ל. וצריך דוקא לענין, כדי להעלות הגשמות שגפלו לישבם כנ"ל:

[ד] ודע, כי מחלקת היא בחינות בריאת העולם. כי עקר בריאת העולם, על - ידי חלל הפנוי כנ"ל, כי בלא זה היה הכל אין סוף, ולא היה מקום לבריאת העולם כנ"ל. ועל - כן צמצם האור לצדדיו, ונעשה חלל הפנוי, ובתוכו ברא את כל הבריאה, הינו הימים והמדות, על - ידי הדבור כנ"ל, "בדבר ה' שמים נעשו" וכו'. וכן הוא בחינת המחלוקת, כי אלו היו כל התלמידים - חכמים אחד, לא היה מקום לבריאת העולם. רק על ידי המחלקת שביניהם, והם נחלקים זה מזה, וכל אחד מושך עצמו לצד אחר, על ידי זה נעשה ביניהם בחינות חלל הפנוי, שהוא בחינות צמצום האור לצדדיו, שבו הוא בריאת העולם על ידי הדבור כנ"ל:

כי כל הדברים שכל אחד מהם מדבר, הכל הם רק בשביל בריאת העולם שנעשה על ידם בתוך החלל הפנוי שביניהם. כי התלמידים - חכמים בוראים את הכל על ידי דבריהם. כמו שכתוב (ישעיה נ"א): "ולאמר לציון עמי אתה" אל תקרי עמי אלא עמי, מה אנא עבדי שמאי וארעא במלולי אף אתם בן' (כמו שכתוב בזהר בהקדמה דף ה): אך צריך לזהר שלא לדבר יותר מדי, רק כפי צורך בריאת העולם לא יותר. כי על ידי רבוי האור, שלא היו הכלים יכולים לסבל רבוי

האור, נשתבר, ומשכירת הכלים היה התהוות הקלפות. בן אם אחד מרבה לדבר, מזה גורם התהוות הקלפות. כי הוא בחינת רבוי האור, שעל - ידי - זה היו שכירת הכלים, שעל - ידי - זה התהוות הקלפות:

וזה פרוש המשנה (אבות פ"ק א): כל ימי גדלתי בין החכמים, ולא מצאתי לגוף טוב משתיקה. ולא המדרש הוא העקר, אלא המעשה, וכל המרבה דברים מביא חטא'. 'כל ימי גדלתי בין החכמים וכו'. בין החכמים, הוא בחינת חלל הפנוי, שנתהוה ונעשה בין החכמים, על ידי הפרוד והמחלקת שיש ביניהם כנ"ל. וזה 'בין החכמים' דיקא, הינו שיש פרוד ומחלקת ביניהם. כי אם היו כלם אחד, אין שיעך לומר בין החכמים. ועל - ידי המחלקת נעשה בחינות חלל הפנוי, ובתוך החלל הפנוי הזה נעשה בריאת העולם, הינו הימים והמדות:

וזה כל ימי גדלתי, שהייתי מגדל ימי ומדותי, שהוא בחינת בריאת העולם. בין החכמים, בין החכמים דיקא, בתוך החלל הפנוי כנ"ל, כי שם נעשה כל הבריאה כנ"ל. וזה גדלתי, שהגדלתי ימי ומדותי, מסמנות לגדלות. וזה שקראם ימי, כי הם ימים שלו, כי הוא בורא את העולם וכו' כנ"ל. וזה ולא מצאתי לגוף טוב משתיקה, כי שם בחלל הפנוי אין טוב משתיקה כנ"ל. כי אסור לבגוש לשם, כי - אם מי שהוא בבחינות שתיקה, בחינת משה כנ"ל. וזה שאמר: 'כל ימי גדלתי בין החכמים ולא מצאתי וכו', כי על ידי שאחו במדרגה זו, בבחינת שתיקה, כמו שאמר: שאין טוב משתיקה, על - בן היה מגדל ימי ומדותיו שם בחלל הפנוי. כי אסור לבגוש לשם, כי - אם מי שהוא בבחינות שתיקה כנ"ל. וזה ולא המדרש הוא העקר אלא המעשה, וכל המרבה דברים מביא חטא. כי כל מדרשם ודבריהם שאלו החכמים מדברים, אין העקר המדרש בלבד, אלא המעשה, שיעשו ויבראו על ידי דבריהם את העולם כנ"ל, אל תקרי עמי אלא עמי כנ"ל. אך 'כל המרבה דברים מביא חטא', כי מרבוי האור נהוהו הקלפות כנ"ל:

[ה] ודע, שעל ידי הנגון של הצדיק, שהוא בחינת משה, הוא מעלה את הנשמות מן האפיקורסית הזאת של החלל הפנוי שנפלו לשם. כי דע, שכל חכמה וחכמה שבעולם, יש לה זמר ונגון מיוחד. שזה הזמר מיוחד לחכמה זו, ומזה הזמר נמשכת החכמה הזאת. וזה בחינות (תהלים מ"ז): "זמרו משביל", שכל שכל וחכמה יש לו זמר ונגון. ואפלו חכמת האפיקורסית, יש לה נגון וזמר המיוחד לחכמה האפיקורסית. וזה שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (חגיגה ט"ו): 'אחר מה הוי בה זמרא ויני לא פסק מפמה, וכשהיה קם מבית המדרש, כמה ספרי מינין גופלין ממנו, כי זה תלוי בזה, כי על ידי זמר הנ"ל שלא פסק מפיו, על ידי זה היו הספרי מינין גופלין ממנו, כי זה הזמר היה מיוחד לזה האפיקורסית והמינות שהיה לו. נמצא כל חכמה וחכמה לפי בחינתה ומדרגתה, בן יש לה זמר ונגון השיך ומיוחד אליו:

וכן ממדרגה למדרגה, כי בחינת החכמה שבמדרגה היותר עליונה, יש לה זמר ונגון יותר עליון לפי בחינתה. וכן למעלה מעלה עד ראשית נקדת הבריאה שהיא תחילת האצילות, ושם אין למעלה ממנה. ואין מקור לאותה חכמה שיש שם, כי - אם אור האין - סוף המקור לחלל

הפנוי, שבתוכו כל הבריאות והחכמות, ונודאי גם שם יש בחינת חכמה, אך החכמה שיש שם באור אין סוף, אי אפשר לידע ולהשיג אותה. כי אין סוף הוא השם יתברך בעצמו, והכמתו אי אפשר להשיג כלל. ואין שם רק בחינת אמונה, שמאמינים בו יתברך שאורו האין סוף מסבב כל עלמין ומקור הכל:

ואמונה, יש לה גם בן זמר ונגון המיוחד לאמונה. וכמו שאנו רואים שאפלו אמונות עכו"ם בדברי טעותם, יש לכל אמונה של עכו"ם נגון מיוחד, שמזמרין בו ועורכין בו בבית הפלגתם. בן להפך בקדושה, כל אמונה יש לה זמר ונגון. ואותו הזמר המיוחד לאמונה הנ"ל, שהוא אמונה העליונה מכל המיני חכמות ואמונות שבעולם, הינו אמונה בהאור אין סוף עצמו הסובב כל עלמין כנ"ל, אותו הזמר הוא גם בן למעלה מכל הנגינות וזמירות שבעולם, השייכים לכל חכמה ואמונה. וכל הזמירות והנגונים של כל החכמות, נמשכין מזה הזמר והנגון, שהוא למעלה מכל הזמירות והנגונים של כל החכמות. כי הוא הזמר השייך להאמונה בהאור אין סוף עצמו, שהוא למעלה מן הכל:

ולעתיד לבוא "שיהפך לכל העמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה'" (צפניה ג), והכל יאמינו בו יתברך, אז יתקיים (שיר השירים ד): "תבואי תשורי מראש אמונה". 'מראש אמונה' דיקא, הינו בחינת אמונה עליונה זו הנ"ל, שהוא ראש לכל האמונות כנ"ל. וזה 'תשורי' דיקא, הינו הנגון והזמן השייך לראש אמונה זו כנ"ל. ולבחינת זמר של אמונה העליונה הזאת, אין מי שייזכה, כי אם צדיק הדור, שהוא בחינת משה. שהוא במדרגת אמונה זו, שהוא בחינת שתיקה, בחינת 'שתק כך עלה במחשבה' הנ"ל, הינו שהיא עדין למעלה מהדבור כנ"ל. כי משה הוא בחינת שתיקה כנ"ל:

וזה (שמות ט"ו): "אז ישיר משה", ואמרו חכמינו, זכרונם לברכה (סנהדרין צ"א): "שר לא נאמר, אלא 'שיר', מכאן לתחית המתים מן התורה, שעתיד משה לשיר לעתיד לבוא גם בן. כי כל השירות, בין של עולם הזה בין של לעתיד לבוא, הוא רק אצל משה, שהוא בחינת שתיקה. שזכה לזמר ששייך לאמונה העליונה על הכל, שישם נכללין כל הזמירות, כי כלם נמשכים ממנה. וזה שפרש רש"י: 'שיר', יו"ד על - שם המחשבה נאמרה. הינו בחינות 'כך עלה במחשבה' הנ"ל, בחינות משה, בחינות שתיקה כנ"ל. ועל בן על ידי נגון של הצדיק, שהוא בחינות משה כנ"ל, על ידי זה עולים ויוצאים כל הנשמות שנפלו בתוך האפיקורסית של חלל הפנוי. כי נגונו הוא בבחינות 'ראש אמונה', הינו אמונה העליונה על הכל, שעל ידי נגון ואמונה זו נתבטלים כל האפיקורסית. ונכללים ונתבטלים כל הנגונים בתוך הנגון הזה, שהוא למעלה מן הכל, שממנו נמשכים כל הנגונים כנ"ל:

[1] וזה, ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי וכו'. פרעה הוא בחינות חלל הפנוי. כי פרעה לשון בטול, מלשון (שמות ה): "תפריעו את העם", וגם פרעה לשון התנלות. הינו

בחינת חלל הפנוי, שהוא בטל ופנוי מכל, ובתוכו התגלות כל הבריאה כנ"ל. וישם בחלל הפנוי יש כבודות לב, כי אי אפשר להשיג בחינות החלל הפנוי כנ"ל. וכל החכמות הבאים משם, יש בהם כבודות לב, שגשגאים בקשיא על השם יתברך, ואי אפשר למצא שם השם יתברך, מחמת שפנה אלקותו משם כביכול, כדי שתוכל הבריאה להתהוות כנ"ל. ועל כן: "ויאמר ה' אל משה בא" וכו'. שמשך דיקא, יבוא אל פרעה, בחינות החלל הפנוי, כי אסור לכנס לשם כי אם בחינות משה כנ"ל, כי אי אפשר למצא שם את השם יתברך כנ"ל:

וזה, כי אני הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו. עבדים, הם בחינות ההקדמות של כל החכמות. כי כל חכמה יש לה הקדמות, והם נקראים עבדים ומשמשים להחכמה. הינו שכל החכמות וההקדמות הבאים משם מחלל הפנוי, יש בהם כבודות לב, שגשגאים בקשיא כנ"ל. וזהו למען שתי אתתי אלה בקרב, הינו שמה שהכבדתי את לבו וכו', שאי אפשר למצא שם את השם יתברך, זה היה "למען שיתי" וכו', כדי שאשית בקרב האותיות של הבריאה, הינו כדי שיתוכל הבריאה להתהוות שם בתוך החלל הפנוי, שצמצם ופנה אלקותו משם כביכול. כי אם לא היה מצמצם אלקותו משם, לא היה מקום לבריאה כנ"ל. וזה ולמען תספר וכו', כי שם בתוך הבריאה שנתהוה בתוך חלל הפנוי, שם תוכל לספר ולדבר, כי יש שם אותיות ודבור, שעל ידם נתהוה הבריאה כנ"ל:

וזה באוני בנגד וכן בנגד, כי עקר כלל הבריאה היתה בשביל רחמנותו כנ"ל והבריאה היתה על ידי הדבור כנ"ל. נמצא שכל דבר שנברא בתוך החלל הפנוי, יש שם צמצום רחמנותו. כי השם יתברך צמצם רחמנותו, וברא את הדבר הזה, בתבנית ודמות הזה, כפי הרחמנות שלו. שמדת רחמנותו יתברך חיבה, שזהו הדבר יהיה כך. כי הרחמנות שרש כל הבריאה, כי הכל נברא כדי לגלות רחמנותו כנ"ל. וזה:

"ולמען תספר באוני בנגד וכן בנגד" עד כאן רחמי האב על הבן' (ד). (כמו שפרש רש"י בראשית כ"א על פסוק: "אם תשקר לי ולניני ולנכדי"). כי במה שהוא אחר הבריאה, שם תוכל לספר ולדבר, ולהיש' יג צמצום רחמנותו שיש בכל דבר. עד כאן רחמי האב וכו', הינו שבדבר הזה יש כל כך רחמנות, ובדבר הזה יש כל כך רחמנות:

וזה את אשר התעללתי במצרים וכו', זה בחינת הקלפות שבאים מרביי האור משכירת כלים. כי התעללתי, פרש רש"י: 'שחקתי'. הינו שעשיתי שחוק ועוללות בעולם, הינו בחינת הקלפות, שהן בנגד הקדשה רק כמו מי שמדמה ומשחק ומעקם עצמו לחברו, כי הם רק בקוף (שיחות הר"ן קיא): אולת אדם תסלף דרכו ועל ה' יועף לבו. פרוש מי שאינו מקשר ומקרב לצדיק אמתי, אוי כל עבודתו הוא רק כמו מי שמעקם עצמו ומתדמה לחברו בקוף בפני אדם. וזהו אולת אדם תסלף דרכו, הינו שהאדם על ידי אולתו כל עבודתו היא רק בבחינת תסלף דרכו כמו מי שמסלף ומעקם עצמו אחר חברו כנ"ל. והמעם כי ועל ה' יועף לבו, הינו שחולק על הצדיק ואינו מקרב אליו על ידי זה תסלף דרכו שהוא רק כמו שמעקם עצמו כנ"ל, כי אין ממש בעבודה כי אם על ידי הצדיק האמתי כמובא

במקום אחר: המשחק ומדמה עצמו לאדם (ה). וזהו זאת אתה אשר שמתי כם, כי יש שם אותיות, כי הם באים מרובי אור, משבירת כלים כנ"ל. על כן וידעתם כי אני ה'. כי שם תוכלו להכיר את ה', כי יש שם ניצוצי הקדשה ואותיות כנ"ל. הינו, שאפלו בתוך בחינת השחוק, בחינת הקלפות, הינו בחינת אפיקורסית הראשונה, שבא מבחינת רבוי אור כנ"ל, גם שם תוכל להכיר את ה'. כי עליו נאמר: 'ודע מה שתשיב לאפיקורוס' כנ"ל. כי אפשר למצא שם אותיות וניצוצות לישבם, כי הם באים משבירת כלים כנ"ל:

וזה, ויבא משה אל פרעה וכו', הנני מביא מחר ארבה בנבולך. מחר, הוא בחינת לעתיד לבוא, כי מחר לקבל שכר (ערוכין כ"ב): בחינת (בראשית ל): "וענתה בי צדקתי ביום מחר", הינו בחינת קבול השכר לעתיד לבוא, ואז יבינו בחינת החלל הפנוי שהוא על ידי הצמצום, איך אפשר להיות, שבאמת יש שם אלקות, ואף - על - פי - כן הוא חלל הפנוי כנ"ל. וזהו בעצמו הקבול שכר, כי עקר הקבול שכר לעתיד הוא, שישנינו השגות, ויבינו מה שהיה אי אפשר להבין בעולם הזה. ואז ידעו שהחלל הפנוי הוא בבחינת ארבה, כהוא קמצא דלבושה מנה ובה (בראשית רבה פרשה כ"א), (כמוכא בכל ספרי קבלה שזהו בחינת סוד חלל הפנוי). לבוש, הוא בחינת הצמצום של חלל הפנוי, שעל ידו בחינת הלבושין. ובינו שהוא מנה ובה, שבאמת יש שם אלקות. ואף על פי כן הוא בחינת לבוש, בחינת צמצום, בחינת חלל הפנוי:

וזה בחינת: "וענתה בי צדקתי ביום מחר". 'צדקתי', בחינת לבושין, בחינת (איוב כ"ט): "צדק לבשתי". שאז ביום מחר, שהיה הקבול שכר, ותגלה סוד בחינות הלבושין, בחינת הצמצום של החלל הפנוי כנ"ל. כי אז ותגלה ראש אמנה הנ"ל, בחינת: "תבואי תשורי מראש אמנה הנ"ל, בחינת הנגון העליון של ראש אמונה הנ"ל, שעל - ידו נתבטל כל המבוכות של חלל הפנוי כנ"ל. וזה הנני מביא מחר ארבה, ראשי - תבות אכן רוח הוא באנוש (איוב ל"ב): בחינת ננייה, שהוא בחינת רוח. הינו, שאז ותגלה הנגון והזכר של ראש אמונה כנ"ל, ועל - ידו יתבטלו כל האפיקורסית, אפלו של חלל הפנוי כנ"ל:

ליקוטי מוהר"ן סימן קי"ג

ונפרעין מן האדם מדעתו ושללא מדעתו (אבות פרק ג). כי שמעתי בשם הפעל - שם - טוב: כי קדם כל גזר דין שבעולם, חס ושלום, מאספין כל העולם אם מסכימין להדין ההוא. ואף את האיש בעצמו שנגזר עליו הדין, חס ושלום, שואלין אותו אם הוא מסכים, אזי נגמר הדין, חס ושלום. והענין, כי בודאי אם ישאל לו בפרוש על עצמו, בודאי יכחיש ויאמר שאין הדין כן. אך מטעין אותו, ושואלין אותו על פיוצא בו, והוא פוסק הדין, ואזי נגמר הדין. וכענין שמצינו בדרך המלך, עליו השלום, בבוא אליו נתן הנביא וכו', וספר לו מעשה האורח (שמואל ב י"ב) ענה ואמר: חי ה' וכו', ואת הכבשה וכו', אזי נפסק הדין על דוד כאשר יצא מפיו.

אני אשר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

וזהו ונפרעין מן האדם מדעתו, כלומר ש' שואלין דעתו. ואף - על - פי - בן הוא שלא מדעתו, כי אינו יודע שהדין הוא עליו:

והענין הוא עמק מאד, איך שואלין כל אדם. כי בכל הדבורים וספורים שאדם שומע, ומצא שם דברים גבוהים וקמים, וצריך לזהר בזה מאד, לכלי לגמר הדין עד שישנה וישלש, כי הוא ספנת נפשות. והדברים עתיקים, כי יש בזה בענין ספורי דברים ענינים גבוהים: וזה (ברכות ה:):

'חביבין עליך יסורין אמר לו לא הן וכו', הב לי ידך, והב לה ידא ואוקמה'. כלומר אם אין אתה חפץ בהם, הב לי ידך על זה, שאין אתה רוצה בהם באמת. אזי יחב לה ידא, ואוקמה:

ליקוטי מוהר"ן סימן ר"ב

כל מי ששכלו קטן ביותר, צריך לחלק לו כבוד ביותר, כי כל מה שיש' כלו יותר קטן, הוא יותר חפץ בכבוד, וכמו שאנו רואים בחוש, שהנשים מקפידין מאד על כבודם, ורוצים מאד את הכבוד, וזה מחמת, שהנשים דעתן קלה וקמנה מאד:

ליקוטי מוהר"ן מהדורא תניינא סימן מ"ח

בשארם נכנס בעבודת השם, אזי תדריך שמראין לו התרחקות. ונדמה לו שמרחיקין אותו מלמעלה, ואין מניחין אותו כלל לנכנס לעבודת השם, ובאמת כל התרחקות הוא רק בלו התקרבות. וצריך התחזקות גדול מאד מאד לכלי לפל בדעתו, חס ושלום, כשרואה שעוברים כמה וכמה ימים ושנים, שהוא מתנגע ביגיעות גדולות בשביל עבודת השם, ועדין הוא רחוק מאד, ולא התחיל כלל לנכנס לשערי הקדשה. כי רואה עצמו שהוא מלא עדין עביות וגשמיות והרהורים ובלבולים גדולים, וכל מה שהוא רוצה לעשות בעבודת השם איזה דבר שבקדשה, אין מניחין אותו. ונדמה לו פאלו אין השם יתברך מסתפל עליו כלל, ואין רוצה כלל בעבודתו, מחמת שהוא רואה שהוא צועק בכל פעם ומתחנן ומתנפל לפניו יתברך שיעזרהו בעבודתו, ואף - על - פי - בן עדין הוא רחוק מאד מאד. על - בן נדמה לו פאלו אין השם יתברך מסתפל עליו כלל ואין פונה אליו כלל, כי הוא יתברך אין רוצה בו כלל. הן על כל אלה וכיוצא בזה צריך התחזקות גדול, לחזק עצמו מאד מאד, ולכלי להסתפל על כל זה כלל. כי באמת כל התרחקות הוא רק בלו התקרבות כנ"ל:

ובל הנ"ל עבר על כל הצדיקים, באשר שמענו מפיהם בפרוש, שנדמה להם, שהשם יתברך אין מסתפל ופונה אליהם כלל, מחמת שראו שזה זמן רב, שהם מבקשים ויגיעים ועושים ועובדים

עבודת השם יתברך, ועדוהו הם רחוקים מאד מאד, ואלו לא היו מחזקים עצמן מאד לכלי להסתכל על זה, היו נשארים במקומם הראשון, ולא היו זוכים למה שזכנו:

והכלל, אהובי אחי, חזק ואמיץ מאד, ואחזו עצמך בכל הפחות לשאר קנים בעבודתך, ואל תחוש ואל תסתכל כלל על כל הנ"ל או ביוצא בזה. ואם אתה רחוק מאד מאד ממנו יתברך, ונדמה לך, שאתה פוגם בכל שעה ממש נגדו יתברך, עם כל זה כנגד זה תדע, שאיש בזה שהוא מגשם כל - כך כל תנועה ותנועה שהוא מנתק עצמו מעט מעט מן גשמיותו ופוגה להשם יתברך היא גדולה ויקרה מאד מאד, ואפילו נקדה קטנה מאד, שהוא נעתק מגשמיותו אליו יתברך, הוא רץ בזה כמה וכמה אלפים פרסאות בעולמות עליונים, כאשר תבין היטב מן המעשה של הצדיק שהתגבר עליו מאד העצבות וכו', כמובא אצלנו. ועל זה ישמח מאד ויחזק עצמו בשמחה תמיד, כי עצבות מויק מאד מאד:

ודע, שחכף בשאדם רוצה לזכור בעבודתו יתברך, אזי חכף היא עברה גדולה בשיש לו עצבות, חס ושלום, כי 'עצבות היא סטרא - אחרא (זהר נח דף עא), והשם יתברך שונא אותה':

וצריך להיות עקשן גדול בעבודת השם, לכלי להניח את מקומו, דהינו מעט מקצת עבודתו שהתחיל, אף אם יעבר עליו מה. וזכר דבר זה היטב, כי תצטרך לזה מאד, בששתחיל קצת בעבודת השם. כי צריך עקשנות גדול מאד מאד להיות חזק ואמיץ, לאחזו עצמו, לעמד על עמוד, אף אם מפילין אותו, חס ושלום, בכל פעם. כי לפעמים יש שמפילין אחד מעבודת השם, בידוע, אף - על - פי - בן עליו לעשות את שלו, לעשות מה שיוכל בעבודת השם, ואל יניח עצמו לפל לגמרי, חס ושלום. כי כל אלו הנפילות והירידות והבלבולים וכיוצא בזה צריכים בהכרח לעבר בהם, קדם שנכנסין בשערי הקדושה, וגם הצדיקים האמתיים עברו בכל זה:

ודע, שיש אחד שכבר הוא אצל הפתח של הקדושה, והוא חוזר לאחוריו מחמת הבלבולים הנ"ל, או שאזי כשהוא סמוך אצל הפתח, אז מתגבר עליו הסטרא - אחרא והבעל - דבר מאד מאד, רחמנא לצלן, בהתגברות גדול ונורא מאד מאד, רחמנא לצלן, ואין מניחין אותו לזכור לתוך הפתח, ומחמת זה הוא חוזר לאחור, חס ושלום. כי כן דרך הבעל - דבר והסטרא - אחרא, כשרואה שהאדם סמוך סמוך ממש לשערי הקדושה, וכמעט שיוכנס, אזי הוא מתפשט עליו בהתגברות גדול מאד מאד, רחמנא לצלן. על - בן צריך אז התחזקות גדול נגדו:

ושמענו מצדיק אמתי שאמר, שאלו היה אומר לו אחד, יהיה מי שיהיה, בעת שעסק בעבודת השם בתחלתו: אחי, חזק ואחזו עצמך הייתי רץ ומזודרו מאד בעבודתו יתברך, כי גם עליו עבר כל הנ"ל, ולא היה שומע שום התחזקות משום אדם. על - בן מי שרוצה לזכור בעבודת השם, וזכר זאת היטב. וחזק עצמך מאד, ועשה מה שיתוכל בעבודת השם, וכרכות הקמים והשונים תכנס לכמה בעזרתו יתברך לתוך שערי הקדושה, כי השם יתברך מלא רחמים ורוצה בעבודתך מאד:

ודע, שכל התנועות וההתקוות, שאתה נתק ונתקת בכל פעם איזה מעט מן השמיות לעבודתו ותבנתך, כלם מתקבצים ומתחברים ומתקשרים וכאים לעזרתך בעת הצורך, דהינו משמש, חס ושלום, איזה דחק ועת צרה, חס ושלום. ודע, שהאדם צריך לעבר על גשר צר מאד מאד, והכלל והעקר שלא יתפחד כלל:

ודע, שיש אילו, שגדלים עליו עלים, שכל ענה צריך להיות גדל מאה שנים, והוא נמצא בפרדסים של השרים, וקורין אותו בלשונם מאה שנים. ומסתמא בשגדל מאה שנים, בודאי עובר עליו מה שעובר, ואחר - כך בסוף המאה שנים הוא יורה בקול גדול כמו קני - שרפה, שקורין אורמאטע. והבן הנמשל היטב:

וראוי ללך עם מה שנאמר בפאמר אומרה לאלקי בעודי (בלקוטי הראשון בסימן רפ"ב), דהינו לבקש ולחפש למצא בעצמו איזה זכות ואיזה נקדה טובה. וכוה המעט טוב שמוצא בעצמו, ישמח ויחזק עצמו, ואל יניח את מקומו, אף אם נפל למה שנפל, רחמנא לצלן, אף - על - פי - בן יחזק עצמו במעט המעט טוב שמוצא בעצמו עדן, עד אשר יזכה לשוב על - ידי - זה להשם ותבנתך, וכל הזדונות יהיו נעשין זכיות (עין יומא פו:). ומה עשה הפעל - שם - טוב, זכר צדיק לברכה, על הים, בשקטתו הפעל דבר וכו'. ומזה תבין, עד היכן אתה צריך להתחזק ולכלי ליאש עצמך, חס ושלום, אף אם יתיה מה שיתיה. והעקר להיות בשמחה תמיד. וישמח עצמו בכל מה שיוכל, ואפלו על - ידי מלי דשטותא, לעשות עצמו בשוטה ולעשות עניני שטות וצחוק או קפיצות ורקודים, כדי לבוא לשמחה, שהוא דבר גדול מאד:

ליקוטי מוהר"ן מהדורא תניינא סימן ע"ג

מי שרוצה לזכות לתשובה, יהיה הניל פאמירת תהלים, כי אמירת תהלים מסגל לתשובה. כי יש נון שערי תשובה, ומ"ט שערים יכול כל אדם לכנס בהם ולהשיגם, אך שער החמשים הוא בחינת התשובה של השם ותבנתך בעצמו, בכיבוד, כי גם אצלו ותבנתך מציינו בחינת תשובה, כמו שפתיב (מלאכי ג):

"שוכו אלי ואשובה אליכם"

ואלו המ"ט שערי תשובה הם בחינת מ"ט אותיות שיש בשמות שנים - עשר שבטי י-ה, כי כל שער ושער יש לו אות ממ"ט אותיות השבטים, והנה הכל חפצים ליראה את שמך, ואף - על - פי - בן לאו כל אדם זוכה לעשות תשובה. כי יש אחד שאין לו התעוררות כלל לתשובה, ואפלו מי שיש לו התעוררות לתשובה, אינו זוכה להגיע אל האות והשער של תשובה השנך לו; ואפלו אם מגיע לשם, יכול להיות שהשער של תשובה סגור, ומחמת כל זה אין האדם זוכה לתשובה. ועל - ידי אמירת תהלים, אפלו מי שאין לו שום התעוררות לתשובה, הוא

מתעורר לעשות תשובה, ונגם זוכה על - ידי תהלים להגיע אל השער ואות השניך לו ולפתח השער. נמצא שזוכה על - ידי תהלים לעשות תשובה:

וזה בחינת (שמאל ב כ"ג): נאם הנבר הוקם על, ודרשו רבותינו, זכונם לברכה (מועד קטן טו:): "שהקים עלה של תשובה, ונעים זמרות ישראל, כי על - ידי בחינת נעים זמרות ישראל, דהינו ספר תהלים שנסד, על - ידי זה הוקם עלה של תשובה, כי על - ידי תהלים זכין לתשובה כנ"ל. וזה שאמרו רבותינו, זכונם לברכה (עבודה - זרה ד:): "לא היה דוד ראוי לאותו מעשה, אלא כדי להורות תשובה לחידי וכו'. נמצא שעקר הוראת התשובה על - ידי דוד המלך, ועקר התשובה של דוד המלך הוא ספר תהלים, שאמרו בהתעוררות גדול מאד וברוח - הקדש, עד שפל אחד ואחד כפי מה שהוא יכול למצא את עצמו בתוך ספר תהלים, ולזכות לתשובה על - ידי אמירת תהלים כנ"ל:

ועקר הזדקכות שנים - עשר שבמי י-ה, שהם מ"ט אותיות, שהם בחינות מ"ט שערי תשובה, היה במצרים, שהוא בחינת מצר הגרון, שהוא בחינת תשובה עלאה (כמובא בכתבי האר"י ז"ל, וענין שם והבן היטב). ועל - בן אחר שזנדקכו שם במצרים וזכו לצאת משם, ספרו מ"ט ימי הספירה, שהם כנגד מ"ט שערי תשובה, שהם בחינת מ"ט אותיות הנ"ל. וביום החמישים, אז: "יכרד ה' על הר סיני" (שמות י"ט) זה בחינת:

"ואשובה אליכם", בחינת התשובה של השם יתברך בעצמו, בכיכול, בחינת שער החמישים כנ"ל:

וזהו: "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב איש וביתו" ספי - תבות הם אותיות תהלים ואותיות תשובה. כי על - ידי תהלים זכין לתשובה, שהיא בחינת שמות בני ישראל הבאים מצרימה וכו'. כי מ"ט שערי תשובה הם בחינת מ"ט אותיות שיש בשמות בני ישראל, הבאים מצרימה, להזדבק שם כנ"ל:

וזה שאנו רואין, שבימי תשובה, דהינו באלול ועשרת ימי תשובה, כל ישראל עוסקין אז באמירת תהלים, כי אמירת תהלים מסגל לתשובה כנ"ל. ועל כן הוא דבר גדול מאד לעסק תמיד באמירת תהלים, כי תהלים הוא התעוררות גדול מאד מאד להשם יתברך, אשרי שיאחו בו:

ליקומי מוהר"ן סימן ס"ז ס"ו

[1] ואזי, בשמעלין את הכבוד והמלכות, אזי יוצא הכבוד מן הסטרא אחרא, מבין העיני פנים הנ"ל, וחוזר הכבוד אל המביני מדע, הפך נפילת הכבוד אל העיני פנים, שהם נקראים, 'המה רעים לא ידעו הבין', ועכשו חוזר אל המביני מדע:

ואזי, כשחזר הכבוד אל המביני מדע. בתחלת ממשלתם, נעשה מחלקת. כי עקר יניקת האויבים, הוא מן המביני מדע, דהיינו מן המוח. בבחינת (דברים ל"ב): "מראש פרעות אויב", הינו שמן המוח שבראש, משם נתגלגל כל האויבים והשונאים. כי יש בהמח מותרות, שמן אלו המותרות שבמח יוצאין השערות, ומהם יונקים האויבים. והם יונקים עד שכלה כל המותרות שבמח, ואזי אין להם יניקה, ונפלים:

וזה בחינת קריחת ראש וקנים, כי 'בסבי מחא שקיט ושכיך' (כמו שמוכא באדרא רבא דף קכ"ח:), הינו שדעת הנקנים צח וצלול, ואין להם מותרות במח. ועל כן נפלים השערות, כי אין להם יניקה כנ"ל:

ועל כן על - ידי הפירוד שבין השונאים, על - ידי - זה יש להם אריכות זמן וקיום ביותר. כי הם יונקים עד שיכלה כל המותרות שבמח, ואזי בשיכלה המותרות, ויהיה הדעת צח וצלול, ואזי יפלו, כי לא יהיה להם עוד יניקה. ועל - ידי הפירוד שיש ביניהם, אין להם כח לינק הרבה, ויונקים מעט מעט. ועל - כן על - ידי - זה מאריכין זמן יותר, עד שינמרו לינק כל המותרות. אכל בשמתחברין השונאים יחד, אזי יונקים הרבה, ואזי יונקים במהרה כל המותרות ונפלים כנ"ל:

וזה בחינת שערות קלועין שנמצאין בכני אדם, שקורין קאלמינים, שהעולם חוששין לקצצם, רק שיפלו מאליהם. הינו כשיש הרבה מותרות במח, אזי מטבע בטבע האדם, שיצאו שערות קלועין. כדי שעל - ידי קליעותן והתחברותם, יינקו ביותר ויפלו, ויוכלו לינק כל המותרות הרבה שבמח. ועל כן אין נקצצין קדם ומנם, כי יוכלו להזיק להמח, על - ידי שי שאר בתוכו המותרות, על - ידי שלא יהיה השערות קלועין לינק אותן:

וזה בחינת מלמד שנתן בה בינה יתרה'. 'בינה יתרה', הינו בחינת מותרות המחין, שמושם יונקין השערות, שמושם יניקת האויבים כנ"ל: וזהו, 'וחד אמר מלמד שקלעה לחזה וכו', הינו הך ולא פליגי'. כי על - ידי מותרות שבמח, שזה בחינת בינה יתרה כנ"ל, מזה בא שערות קלועין, בחינת שקלעה לחזה כנ"ל: [כי הכבוד הוא בחינת חזה. שהיא הצלע הנ"ל. שהיא בחינת (בראשית ג): "אם כל חי" כנ"ל]:

וזה בחינת (שמואל - א כ"ה): "ואת נפש איביך יקלעה בתוך כף הקלע", בחינת שערות קלועין הנ"ל, הינו בחינת התחברות השונאים שעל - ידי - זה הוא מפלתם כנ"ל:

ליקוטי מוהר"ן סימן קט"ו

ויעמד העם מרחק ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלקים. כי מי שהוא הולך בנשמיות כל ימיו, ואחר כך נתלהב ורוצה לילך בדרך השם ויתברך, אזי מדת הדין מקטרג עליו, ואינו מניח אותו לילך בדרך השם ויתברך, ומזמין לו כניעה. והשם יתברך חפץ חסד הוא (א). ומסתיר את

עצמו כביכול בהמניעה הזאת (עגן למטה). ומי שהוא בר דעת, הוא מסתמל בהמניעה, ומוציא שם הבורא ברוך הוא, כמו דאיתא בירושלמי (תענית פ"א): 'אם יאמר לך אדם היכן אלךך תאמר לו בכרך גדול שבארם', שגאמר:

"אלי קרא משעיר". ומי שאינו בר דעת, בשרואה המניעה חוזר תכף לאחוריו. ומניעה הוא בחינת עגן וערפל, כי עגן וערפל הינו חשך, חשך הוא לשון מניעה, כמו שכתוב (בראשית כ"ב): "ולא חשכת". וזה פרוש הפסוק, ועמד העם מרחק, כי בשרואין הערפל, הינו המניעה כנ"ל, עומדין מרחק. ומשה, שהוא בחינת דעת כל ישראל, נגש אל הערפל, אשר שם האלקים. הינו אל המניעה, שבה בעצמה נסתר השם ותכרך:

עוד שמענו בזה מפי הקדוש, שהוסף לכאר העגן הנ"ל, מה שהשם ותכרך בעצמו מסתיר את עצמו בתוך המניעה כנ"ל. ואמר: כי השם ותכרך אוהב משפט (ב). ונחם הוא אוהב ישראל. אך אהבתו שהוא אוהב את ישראל, היא גדולה יותר מהאהבה שהוא אוהב את המשפט (ג). ועל בן בשהמדת הדין מקטרג על מי שאינו ראוי להתקרב להשם ותכרך, לבלי להניחו לכנס לדרך החיים, להתקרב לצדיק האמת ולדרך האמת. והשם ותכרך הוא אוהב משפט, על בן הוא ותכרך מקרח כביכול להסכים להזמין לו מניעות למונעו מדרך החיים, כפי הראוי לו לפי מעשיו הרעים, על - פי הדין והמשפט. כי הוא ותכרך אינו יכול לדחות את הדין, כי הוא ותכרך אוהב משפט כנ"ל:

אך מאחר שבאמת הוא ותכרך אוהב ישראל, ואותה האהבה של ישראל היא גדולה יותר מהאהבה של המשפט כנ"ל, מה עושה השם ותכרך, כי הוא מקרח כביכול להסכים על המניעות למונעו מן האמת, מחמת הדין והמשפט שעליו, כי הוא אוהב משפט כנ"ל. אבל אף - על - פי - בן באמת לאמתו רצונו ותכרך, שאף - על - פי - בן ותכרך האדם אליו ותכרך, כי הוא אוהב ישראל יותר מהמשפט כנ"ל. על בן, השם ותכרך ניתן רשות להזמין לו מניעות, אבל הוא ותכרך בעצמו מסתיר את עצמו כביכול בתוך המניעות. ומי שהוא בר דעת, יכול למצא את השם ותכרך בתוך המניעות בעצמו. כי באמת אין שום מניעה בעולם כלל, כי בתקף המניעות בעצמן נסתר השם ותכרך, ועל ידי המניעות בעצמן דיקא יכולין להתקרב להשם ותכרך, כי שם נסתר הוא ותכרך כנ"ל. וזהו ומשה נגש אל הערפל, שהוא המניעה, כי שם האלקים כנ"ל:

ספר אומר אני מעשי למלך לרב אלחנן בונם וסרמן הי"ד עמ' קה

השליחים ליסורנו אינם צדיקים - על כך יבא חשבון נפרד, אולם אין זה מעניננו אם אנו מגיעים לאותה הכרה, הרי ברור לנו, כי אין איש אשם בצרתנו. "אבל אשמים אנחנו" (בראשית מ"ב, כ"א). זה ענין בפני עצמו. השליחים ליסורינו אינם צדיקים. "מגלגלים

חובה ע"י חייב" (סנהדרין ח', ע"א). על כך יבא השבון נפרד. "וגם את הגוי אשר יעבודו דן אנכי" (בראשית ט"ו, י"ד). אולם אין זה מענייננו. אנו חייבים לחפש עצות לעצמנו. מאחר שאנו יודעים מי הוא המכה אותנו, עלינו גם לדעת על מה ועל למה - "מה זאת עשה אלקים לנו?" (בראשית מ"ב, כ"ח).

ליקוטי מוהר"ן ח"ב סימן י"ג

בשחולקין על האדם, נמצא שרודפין אותו, והוא בורח בכל פעם להשם יתברך, וכל מה שחולקין עליו יותר, מקרבו יותר להשם יתברך כי השם יתברך בכל מקום, בבחינת (תהלים קל"ט): "אם אפס שמים שם אתה, ואציעה שאול הנד", נמצא שבכל מקום בורח להשם יתברך. וזה בחינת: "הפרעה הקריב" "שהקריב את ישראל לאביהם שבשמים" (מדרש - רבה, בשלח פרשה כא), שעל - ידי רדיפתו אותם נתקרבו יותר להשם יתברך כנ"ל:

ליקוטי מוהר"ן סימן ס"ו

ויהי נא פי שנים ברוחך אלי, ויאמר וכו' אם תראה אתי לקח מאתך יהי לך בן וכו' (מלכים - ב ב'). והנה נתקיים אחר כך באלישע פי שנים, נמצא שהיה אלישע מתפלל בכונה יותר מאליהו רבו. כי כל הנסים והגדולות שעשה אלישע, כלם היו על ידי תפלה. כמו שאמרו רבותינו, וזרונם לברכה (מגלה כ"ז) על פסוק: "ספרה נא לי את כל הגדולות אשר עשה אלישע". ואלישע פי עבד, בתפלה הוא דעבד:

[א] דע, שאפשר שיהיה התלמיד גדול מהרב. דחינו שיהיה לו פי שנים ברבו. ואף - על - פי - בן, הכל יהיה בכחו של רבו. וזה בחינת: "ויהי נא פי שנים ברוחך אלי", 'ברוחך דיקא, שעל ידי בחינת הרוח עצמו של אליהו רבו, יהיה לו פי שנים כמותו:

כי איתא, שיש להצדיק בחינת שני רוחות. רוח לעלא, רוח לתתא. כמו שכתוב (בראשית ו) "אלה תולדות נח נח", 'נח לעלא נח לתתא' [כמו שכתוב שם בזה נח דף נ"ט: על פסוק זה. עין שם בתוספתא וזה לשונו: 'למה נח תרי זמנא, אלא כל צדיק וצדיק די בעלמא, אית לה תרין רוחין, רוחא חד בעלמא דין, ורוחא חד בעלמא דאתי. והכי משבח בכלהו צדיקי וכו' עין שם]. דחינו שיש לו בחינת חיות למעלה, וחיות למטה. והרוח והחיות שלמעלה, הוא גדול מאד מאד. והתלמידים הם עם הצדיק משרש אחד, רק שהם תלויים בו בענפים באילן. שהאילן יונק חיותו משרשו, והענפים יונקים החיות דרך האילן. ויש בזה כמה בחינות, כי יש תלמידים שהם בבחינת ענפים ויש שהם בבחינת עלים, וכן שארי הבחינות. ובשעת הסתלקות הצדיק, אזי הוא משיג

הרבה יותר ממה שהשיג בחייו, כל אחד לפי מדרגתו. כמו שמצינו ברבי שמעון בן יוחאי באדרא, ובכרננו הקדוש, ובשאר צדיקים:

ודע, שזהו על ידי שבשעת הסתלקות, אזי יורד וקא למטה בחינת הרוח והחיית דלעלא, ואזי נתחבטין ונתאחדים יחד, הרוח דלתתא עם הרוח דלעלא. כי באמת שניהם אחד, ותכף בשנתגליון זה לזה, נתאחדין מאד באחדות גדול. ומחמת שהרוח דלעלא אינו יכול להיות בזה העולם, כי טבעו אינו יכול לסבל כלל זה העולם, על כן נסתלק לעלא. ועל ידי זה נסתלק הצדיק, כי בשנתסתלק למעלה הרוח הנ"ל, נסתלק עמו הרוח דלתתא, מחמת שנתאחדו מאד באחדות גדול כנ"ל:

ועל כן הוא דבר גדול מאד, להיות בשעת הסתלקות הצדיק, אפלו מי שאינו תלמידו. כי מחמת שאז יורד ונתגלה למטה הרוח דלעלא, נמצא שנתגלה אז הארה גדולה מאד, על כן הוא טובה גדולה לכל מי שנמצא אז שם, והוא טובה להם לאריכת ימים. וכמו שאמרו רבותינו, וזכרונם לברכה (חגיגה ה'): על פסוק (תהלים מ"ט): "יחי עוד לצנח וכו', כי יראה חכמים ימותו". אבל להתלמידים מגיע הארה גדולה מאד או ביותר, כי מחמת שהם תלויין בהצדיק, ויונקים משרש אחד. נמצא שנה החיות דלעלא, הוא חיותם ממש. ונתאחדים ונתחבטים גם כן עם זה הרוח באחדות גדול, כי הוא רוחם וחיותם ממש כנ"ל. ועל ידי זה, אם זוכה יכול לקבל פי שנים. כי הצדיק שהגיע זמנו להפטר מן העולם, נסתלק על - ידי האחדות שנתאחד עם הרוח דלעלא כנ"ל. אבל התלמידים שעדין לא הגיע זמנו, אזי אדרבה נשאר אצלם הרוח דלעלא לנגדל האחדות שנתאחד מאד עם הרוח דלתתא, כי אי אפשר להם להתפרד עוד זה מזה. נמצא שהצדיק נסתלק על ידי זה, על ידי שמושך עמו הרוח דלעלא את הרוח דלתתא, והתלמידים מגיע להם פי שנים על ידי זה. כי נשאר אצלם בחינות הרוח דלעלא, כי נתאחד מאד עם הרוח דלתתא כנ"ל:

אך כמה בחינות יש בתלמידים, ומי שמקשר מאד בהצדיק כמו ענפים באילן ממש, דהינו שהוא מרגיש בעצמו כל עליות וירידות שיש להצדיק, אף - על - פי שאינו אצל הצדיק. כי ראוי לו להתלמיד להרגיש בעצמו כל עליות וירידות של הצדיק, אם הוא מקשר באמת בראוי, כמו ענפים באילן. כי הענפים מרגישים כל העליות וירידות שיש להאילן, ועל כן בקיץ הם גדלים, ויש להם חיות. כי האילן יונק חיותו משרשו, על ידי הגידין שיש בו, שיונק דרך שם חיותו משרשו, דהינו שיש בו חללים שיונק דרך שם חיותו. ועל ידי כן בחרף שנתנבש הלחלוחית ונתכוץ החללים, על ידי זה נתכווצים גם כל הענפים, ומחמת זה נופלים העלים או, וכן להפך בקיץ כנ"ל:

ומי שהוא מקשר אל הצדיק כמו כן, דהינו שהוא מרגיש כל העליות וירידות של הצדיק. כי יש כמה וכמה בחינות של עליות וירידות, כי יש כמה וכמה בחינות הסתלקות, כי יש בחינות הסתלקות הנפש, ויש הסתלקות השם, שהוא גם כן בחינות הסתלקות, כי השם הוא הנפש, וכמבאר במקום אחר (לקמן סימן ר"ס), שזה בחינות מסירת הנפש ממש עין

שם. ויש הסתלקות מדרגא לדרגא, שהוא גם בן בחינות הסתלקות. והתלמיד שמקשר כל כך, שמרגיש בעצמו כל העליות וירידות של רבו, אזי יכול לזכות לפי שנים בעת ההסתלקות כנ"ל:

וזה בחינות אם תראה אתי לקח, דהינו שתראה אותי לקח ונסתלק, מאתך. מאתך דיקא, דהינו שמאתך ומעצמך תרגיש ההסתלקות כנ"ל, ואז תזכה לפי שנים בעת ההסתלקות כנ"ל. כי בכל עת של ההסתלקות מאיזה בחינה שהוא, אזי הוא בחינת ירידת והתגלות הרוח דלעילא בבחינה הנ"ל. רק שהתגלות הוא כפי בחינת ההסתלקות, ובשעת ההסתלקות לגמרי, יורד ונתגלה לגמרי כנ"ל:

וזה בחינות הקבלת פני רבו, שצריך להשתדל תמיד להקביל פני רבו, כי פן ואולי עכשו הוא עת של בחינת הסתלקות, ואם יזכה וקבל אז הארה גדולה, בבחינת פי שנים כנ"ל. וכשמקבל פי שנים, אזי אפשר שיתפלל בכונה, ויעשה עבודות וצדקות יותר מרבו. והכל על ידי בחינות רוח של רבו, בבחינת: "ויהי נא פי שנים ברוחך אלי", 'ברוחך' דיקא כנ"ל: (ומי שאינו יודע זאת, אינו יודע מהו אפר יד, כי אפר יד הוא דבר חדוש. גם אינו יודע להוציא מפה אל הפעל):

[ב] כי קדם שמוציאין מפה אל הפעל, אזי הפח והפעל נקשרים ביחד, ואין הפרש ביניהם. כי סוף מעשה במחשבה תחלה, דהינו כשאתם רוצה לעשות איזה דבר, כגון לבנות בית. צריך לחשב תחלה במחשבתו, איך יהיה ציור בגן ביתו. ואז כשנגמר במחשבתו דמות ביתו, אזי מתחיל לבנותו. נמצא שסוף המעשה, במחשבה תחלה. וקדם שהוציא מפה אל הפעל, אזי סוף המעשה נקשר עדין בתחלת המחשבה, ואין הפרש והבדל ביניהם כלל. וצריך לראות להוציא מפה אל הפעל, ואזי נפתחין ונבדלין הפח והפעל:

ויש הפרש והבדל בין תחלת המחשבה, שהיא בחינות פח, ובין סוף המעשה, שהיא בחינת פעל. וזה בחינת אלף, כי א היא שתי יודין, ונאו באמצע, שהיא בחינת פתח. ואלו השני יודין, הם בחינת יו"ד בראש יו"ד בסוף, שהם בחינות פח ופעל. הינו בחינת הי"ד של שם העצם, שהוא שם הווה ברוך הוא, שהוא יו"ד בראש, שהוא בחינת מחשבה תחלה, בחינת פח. והי"ד השני, היא בחינת יו"ד של הכנוי, שהוא שם אדני, שהוא יו"ד בסוף, בחינת סוף מעשה, בחינת פעל. ובתחלה שני יודין אלו הם נקשרין יחד, ואין הבדל ביניהם כנ"ל. ואחר כך בשמוציאין מפה אל הפעל, הם נפתחין ונבדלין כנ"ל. וזה בחינת הו"ו שבתוך האלף, שהוא בחינת פתח. הינו מה שנפתחין ונבדלין אלו השני יודין, שהם בחינות פח ופעל כנ"ל:

וזאת הו"ו שבתוך האלף, הוא בחינת הו"ו אותיות שיש בין שני היודין של שני השמות הנ"ל, כוה, יאקדונקי. כי יש שלש אותיות אצל הי"ד של שם העצם, שהוא בחינת תחלת המחשבה. וכן יש שלש אותיות אצל הי"ד של שם הכנוי, שהוא בחינת סוף מעשה. כי בכל דבר שפעולם יש שלש בחינות, שהם מקום וציור וזמן, שהם בחינת שלש אותיות הנ"ל. כגון כשאתם רוצה לבנות בית, צריך לחשב באיזה מקום לבנותו, ובאיזה זמן, ובאיזה ציור יהיה נבנה הבית, וכן

בכל דבר שבעולם. וכן אחר - כך בסוף המעשה, דהינו בשעושה את הדבר, יש גם בן שלש בחינות הנ"ל, שהם מקום וציור וזמן. וזה בחינות שלש אותיות שיש אצל יוד בראש, שהיא תחלת המחשבה, וכן יש שלש אותיות אצל יוד בסוף, שהיא בחינת סוף המעשה, שהם בחינת הווא שבין שני היודין כנ"ל:

וזה בחינת שני הרוחות הנ"ל, שהם רוח דלעלא ורוח דלתתא כנ"ל, שהם בחינת כח ופעל. שבתחלה הם נקשרים יחד, ואחר - כך נפתחין ונבדלין כנ"ל. כי בחינת שתי הרוחות הנ"ל, נעשין על ידי המתקת חרון אף. כי יש בחינת חרון אף אצל השם יתברך בכיכול, ואצל בני אדם. וכשיש חרון אף, חם ושלום, הוא בחינות עשן שיוצא מנחיריו. כמו שכתוב (תהלים י"ח): "עלה עשן באפו". וזה העשן מוזק לפרנסה, [שעל ידה מוציאים מכת אל הפעל, כי על - ידי שיש לו פרנסה ואינו נצרך לבריות, זוכה לאמת. בחינות עלמא דאתי, בבחינות: "אשרי שאל יעקב בעורו שברו על ה' אלקיו", שעל ידי זה מוציאים מכת אל הפעל כדלקמן]. כי העשן מוזק לעינים בבחינת (משלי י'): "נעשן לעינים". שהם בחינת פרנסה, בחינת (תהלים קמ"ח): "עיני כל אלוך ושרו" וכי. כי בעם מוזק לפרנסה, כמו שמוכא במקום אחר שכעם מפסיד העשירות (עין לעיל בסימן נ"ט). וצריך לשבר ולהמתיק החרון אף, דהינו להמתיק העשן ולבררו, עד שיהיה נעשה ממנו בחינת רוח. דהינו רוח אורי, שנעשה מהתבררות העשן:

וזה הרוח, שהוא המתקת העשן של החרון אף, הוא בחינת משית, בחינת (איכה ד): "רוח אפינו משית ה". וכל זמן שלא בא בחינת זה הרוח אל בחינת הידים, עדן הוא קדם ההנה. כי עקר ההנה, הוא בבחינת הידים, שהם כלי העשיה, ש שם הוא עקר התגלות בחינת הרוח. בבחינת (תהלים ל"א): "בדרך אפקיד רוחי", ובבחינת (איוב י"ב): "אשר בידו נפש כל חי ורוח כל בשר איש":

ואחר - כך בשנתגלה הרוח בבחינת הידים, עדן שני הרוחות הנ"ל, שהם בחינת כח ופעל בחינת שני הידים ימין ושמאל, הם שניהם ביחד עדן. דהינו שעדן לא נפתחו ונתפרדו הידים, ש שם התגלות שתי הרוחות כנ"ל. כי עדן הכח והפעל נקשרים יחד, ואין הבדל ביניהם כלל, ואז אין נפר בין ימין לשמאל כנ"ל. ואז עדן בחינת קדם הבריאה, דהינו קדם שמוציאים מכת אל הפעל, שאז הן נקשרים יחד כנ"ל:

ואחר כך בשמוציאים מכת אל הפעל, אז הוא גמר הבריאה. ואז נפתחין הידים, ונפר בין ימין לשמאל, בבחינת (ישעיה מ"ח): "אף ידי יסדה ארץ וימיני מפתח שמים". כי אז יש הפרש והפר בין הכח והפעל, שהם בחינת שתי הידים, שתי הרוחות כנ"ל. וכל זה נעשה על ידי המתקת החרון אף כנ"ל, וזה בחינת אף ידי, אף דיקא כנ"ל. וזה בחינת (תהלים קמ"ה): "פותח את ידך", שהידיים נפתחין ונפרין בין ימין לשמאל כנ"ל. וזה את ידך, בחינת שני יודין הנ"ל (כמו שכתוב בזהר ובתקונים בתקדמה דף ז):

ומוכא ב"פרי - עץ - חיים" בשער הנמירות פ"ה ענן שם), 'אל תקרי ידך אלא יודך'. כי הידים הם בחינת שני יודין הנ"ל, שהם בחינת פח ופעל, שזה בחינות שתי הידים ימין ושמאל בנ"ל:

וזהו פותח את ידך סופי - תבות 'חתך' כמובא, הינו בחינת שהידיים נפתחין ונחתכין, ונכר בין ימין לשמאל בנ"ל, בחינת: 'אף ידי יפדה ארץ' וכו' בנ"ל. וזה, 'חתך' בגימטריא שתי פעמים רוח (כמובא ב"פרי - עץ - חיים" שם), הינו בחינת שני הרוחות הנ"ל, שהם בחינת שני היודין, שני הידים בנ"ל, כשנפתחין ונחתכין כשמוציאין מפתח אל הפעל בנ"ל. וזהו פותח את' וכו', בבחינת פתח הנ"ל. וכל זה נעשה על - ידי המתקות החרון אף, בבחינת רוח אפינו משיח ה" בנ"ל. וזה פותח את' ידך ראשי - תבות אפי, הינו בחינת רוח אפינו וכו' הנ"ל. כי על - ידי בחינת רוח אפינו וכו', נפתחין ונחתכין הידים, שהם בחינת שתי הרוחות בנ"ל:

וכל המצוות והעברות תלויין גם בן בזה, בבחינת התפתחות הידים הנ"ל, בחינת פח ופעל בנ"ל. כי יש בהם גם בן שלש בחינות הנ"ל, שהם מקום וציור וזמן. וזה בחינת (אבות פקק ב): 'הסתפל בשלשה דברים ואי אתה בא לידי עברה', 'לידי עברה' דיקא, כי עקר העברה, חס ושלום, נעשה על - ידי בחינות הידים הנ"ל. ובתחלה העברה בכת, שחושב לעשותה, חס ושלום, ואחר - כך כשמוציאה מפתח אל הפעל ועושה אותה, חס ושלום, אזי הוא רשע גמור, וחשוב כמת, כי 'רשעים בחינה קרויין מתים' (ברכות י"ח:). וזה בחינת (תהלים פ"ח): "כמו חללים שוכבי קבר" וכו', הינו הרשעים שהם בחינה קרויים מתים. וזהו, 'מיידך נגורו', 'נגורו' לשון חתך, כמו שפרש רש"י. הינו שהעברה נעשה על - ידי בחינת חתוך הידים, בחינת פותח את ידך סופי - תבות חתך. ומגפילת חתוך והתפתחות הידים אלו שבקדשה, נעשה העברה בבחינות 'המה מיידך נגורו', לשון חתך בנ"ל. ועל בן מועיל תשובה על עברה, כי עקר התשובה היא חרטה שמתחרט על העברה, בחינות (נדרים כ"ב:): 'פתח חרטה'. שזה בחינת פתח בנ"ל, בחינות פותח את ידך בנ"ל:

[ג] ולהוציא מפתח אל הפעל, הוא על ידי שלמות הדבור. וצריך שיהיו אותיות הדבור בשלמות, וזה נעשה על ידי בחינות עלמא דאתי, שעל ידי זה נשלמין אותיות הדבור. כי לעתיד לבוא יהיה הדבור בשלמות, כי אפלו העכו"ם יקראו את השם ותברך עם הדבור. כמה שכתוב (צפניה ג): "כי אז אהפך אל העמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה'" וכו', נמצא שיהיה להדבור שלמות:

כי עכשו הדבור חסר ואינו בשלמות, מאחר שאין כל העולם קוראין להשם ותברך עם הדבור. אבל לעתיד יקראו כלם להשם ותברך עם הדבור, אפלו עכו"ם, ועל בן אז יהיה הדבור בשלמות, בחינת שפה ברורה, מאחר שהכל יקראו להשם ותברך עם הדבור, נמצא שיש להדבור שלמות. וכל זה יהיה לעתיד, כי עקר גדלתנו ותפארתנו יתגלה לעתיד לבוא, [שיח שרפי קודש מוהר"ת ז"ל חלק ג' עמ' סג]: בשנת תר"ד השיא מוהר"ת את בנו רבי נחמן עם בתו של הרב החסיד רבי ישראל

אני אשיר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

מעיר לפאווין (שנה לפני הסתלקותו), כשהתקרב יום החתונה נסע מוהר"ן עם אנ"ש לחתונה. ומנהג היה בימים ההם שלקראת ביאת החתן יצאו הורי הכלה ובני משפחתם לקבל את פני החתן ומלוויו בשירה ובזמרה מחוץ לעיר והלאה, אולם כשנודע למתנגדים תושבי העיר מביאת מוהר"ן, יצאו במקלות ואבנים לקבל את פניו. ואכן בהתקרב מוהר"ן עם בנו החתן, התנפלו עליהם המתנגדים. והנה מוהר"ן בראותו את כל הרעש והצעקות שהיו שם, הפנה עצמו לצד ונכנס ליער סמוך. בינתיים הלך המחותן רבי ישראל וקרא למשטרה ובאו מהרה והשתיקום. כשנשקמה המריבה הבחין רבי נחמן מטולטשין שמוהר"ן נעלם והבין שהלך ליער הסמוך. מיד יצא לחפש את מוהר"ן ביער ומצאהו יושב ומתפלל. ושמעו שטוען בתפלתו לה' יתברך ואומר: "...רבנו של עולם, וכי למי יש כזו קבלת פנים כשלי? לאיזה שואב מים פשוט מקבלים את פניו כמו שמקבלים את פני? וכל זה הרי אינו אלא משום שאני מדבר מרבינו ומגלה ומפרסם גדולתו ותפארתו בעולם". "רבנו של עולם! אז א וואסער טרעגער מאכט חתונה א קינד, האט ער אזא קבלת פנים? איז דאך דאס נאר דער פאר ווייל איך רעד פון דעם רעבן". וניחם את עצמו על פי הכתוב בתורה ס"ו חלק א', שמבואר שם "שעיקר גדולתינו ותפארתינו יהיה רק לעתיד לבוא". שאמר זאת רבינו גם על עצמו ועל אנ"ש. ושר תיבות אלו בניגון של אשת חיל הידוע "אונזער גרויסקייט און אונזער שיינקייט וועט מען זעהן ווען משיח וועט קומען, אונזער גרויסקייט און אונזער שיינקייט וועט נאר זיין אויף יענער וועלט". וחזר מוהר"ן לעגלה ונכנסו לעיר וערך את החופה כדת וכדין...], שאז ידעו ויראו הפל את גדלתנו. כי אז יראו הפל את גדלת ותפארת הצדיקים והקשרים, אשריהם אשרי חלקם, "מה רב טובך הצפון להם" (א). ולהפך מפלת הרשעים, כמה שפתיב (מלאכי ג'): "ועסותם רשעים" וכו'. כי אז יהיה יומא דדינא רבא, שיהיה האדם גידן על כל מעשהו, על כל פרט ופרט, ולא יותרו לו על שום דבר קטן, כי אין שכחה לפניו ותפך, והכל יהיה נזכר לו אז (ב):

ואזי בשיהיה מפלת הרשעים, וישובו ויראו בין צדיק לרשע וכו', (כמו שכתוב שם במלאכי: "וישבתם וראיתם בין צדיק לרשע בין עובר אלקים לאשר לא עברו"). כי אז יקרא ביומא דדינא, יראו החלוק בין צדיק לרשע וכו'. ואזי יתהפכו כלם להשם ותפך על ידי זה, ויקראו כלם בשם ה', בבחינות: "אז אהפך אל כל העמים" וכו' כנ"ל. ואזי יהיה הדבור בשלמות, בחינת שפה כרוכה כנ"ל. נמצא שעל ידי מפלת הרשעים שיהיה לעתיד, על ידי זה יהיה גשם הדבור או כנ"ל. אבל צריכין להמשיך בחינת עלמא דאתי גם בעולם הזה, דהינו שיהיה מפלה לרשעים גם בעולם הזה, וזה נעשה על ידי אמת:

ועקר האמת הוא, בשאין האדם נצרך לבריות. כי כיון שצריך האדם לבריות, משתנה פניו בברום, לכמה גנין (ברכות ו:). כי מי שהוא נצרך לבריות, קשה לו מאד להתפלל בפרים, טוב ונוח לו להתפלל ביד. כי בפרים נופלין עליו פניות גדולות ושקרים, שעושה תנועות ושקרים בתפלתו בשביל בני אדם, מאחר שהוא נצרך להם. ואפלו מי שאין נצרך לבריות בשביל פרנסה, כי מתפרנס משלו, את על פי בן יש שהוא נצרך לבריות, בשביל כבוד, או בשביל דבר אחר, דהינו שיש לו תאנה של כבוד וחשיבות וכיוצא. נמצא שהוא נצרך לבריות, שהוא צריך לכבוד וחשיבות שלהם. ואזי כשהוא נצרך לבריות באיזה

בחינת, יוכל לפל בשקר גדול בתפלתו, דהינו לעשות תנועות בשקר בשביל בני אדם כנ"ל:

ויש מי שהוא איש בשר קצת, וירא את ה' במקצת, ומתבייש בעיניו לעשות שקר מנגה בתפלתו בשביל אחרים, ומתכונן להתפלל באמת. אבל האמת הוא הרבה מאד יותר מדי, וגם זה אינו אמת, כי לא נמצא הרבה אמת. כי האמת הוא רק אחד, כמו שמוכא במקום אחר (לעיל בהתורה אמר רבי עקיבא בסימן נ"א). דהינו מחמת שהוא בוש בעיני עצמו להתפלל בשקר גמור כנ"ל, על כן הוא רוצה לכסות על השקר, ולהלביש השקר באמת. דהינו למשל, שחפץ לעשות איזהו תנועה או המחאת כפ בשביל אחר, אבל הוא מתבייש בזה שיעשה שקר בתפלתו בשביל בני אדם, על כן הוא גונב דעת עצמו, ומסבב לו היצר הרע סבוכים במחשבתו, עד שנתגלגל הדבר במחשבתו שהוא צריך באמת לעשות תנועה זו בתפלתו, או להכות כפ אל כפ, דהינו שמוציא לעצמו איזה אמת שהוא צריך לעשות אותה התנועה בשביל אותו האמת. נמצא שהוא מכסה השקר באמת, נמצא שיש לו הרבה אמת יותר מדי:

כי העקר האמת אינו רק אחד, דהינו להתפלל באמת לאמתו בשביל השם והפרך לכדו. אבל זה האמת של שקר הוא הרבה מאד, כי יש בזה כמה גנני, וכמה מיני אמת שמוציא לעצמו לחפות על השקר. והיו 'בין שנצרך האדם לבריות', שאז נפלים עליו פניות ושקרים כנ"ל, אזי 'משתנה פניו לכמה גנני'. 'פניו', זה בחינת האמת, שהוא בחינת פנים, בחינת (תהלים כ"ד): "מבקשי פניך יעקב סלה", בחינת (מירכ"ז):

"תתן אמת ליעקב". דהינו שהאמת שלו, שהוא בחינת פנים, נשתנה לכמה גנני, דהינו שיש לו כמה מיני אמת, שמלביש בו השקר. דהינו שמוציא לעצמו אמת, שבנתנו בשביל כפ, או בשביל כפ, נמצא שגשתנה הפנים שהוא אמת, לכמה גנני, כי העקר האמת אינו אלא אחד כנ"ל:

וזה פרוש (תהלים קמ"ו): "אהללה ה' בחיני", הינו בשאין נצרך לבריות. וזה 'בחיני', בחיני דיקא, הינו שאני חי מתיים שלי, [~~~~(ספר חיי מוהר"ן עמ' ת"ב ט) שחתו הקדושה של רבנו זכרנו לברכה בענין התנהגות שמתנהג העולם עכשו, כבר היה לעולמים כמה פעמים שהיה העולם מתנהג בדרך זה, שהקטנים במעלה היו גדולים וחשובים מאד בעולם, ולא היה העולם מתנהג באמת, ואף-על-פי-כן היה נמצא אחר שהיה מנח במקום שפל, והיה שוחק מפל העולם פלו, והוא היה מתנהג ומפרנס כל העולם פלו בזכותו. והיה לו שעשועים גדולים בו ויתברך, והוא היה חי חיים גמורים שנקראים באמת חיים עז לעיל סימן ח'. כי יש כמה מיני חיים כמבאר במקום אחר, וכמו שנמצאים בני אדם שחיים חי צער ואין נפר להעולם כלל, ובאמת חיים הוא חי צער. וגם בחי צער יש חלוקים כי אין צער של כל אחד ואחד שונה. וגם מי שאינו חי חי צער ממש, גם-כן אין החיים שלו שונה לשל אחר, כי אין כל החיים שוין. כמו שאנו רואים שבנדאי אין שונה החיים של הפוס לחיים של אדם. (פונתו כמו שבגשמיות יש חלוקים גדולים בין החיים, כמו כן ברוחניות בחיים אמתיים לשעשע בו ויתברך, יש מי שגם בעולם הזה וזכה לחיים אמתיים, ויש להפך, ויש גם-כן כל החלוקים הנ"ל) ואינו מקנא כלל הגדלה של

הגדולים שיש להם עכשו...], שאינו נצרך לחיות שום אדם. כי הנצרך לבריות חיו אינם חיים' (ביצה ל"ב); הינו שאינם חיים שלו, כי הוא חי מאחרים. אבל בשאיני נצרך לבריות, ואני חי חיים שלי, אזי אוכל להללו ולהתפלל לפניו באמת כנ"ל, וזהו: "אתהללה ה' בחי"י דיקא כנ"ל. וזהו (שם):

כיון שנצרך האדם לבריות עולם חשך בעדו וכו':

וכשיש אמת אזי הוא מפלת הרשעים, כי עקר מפלת הרשעים לעולם הבא, הוא על ידי האמת שיתגלה אז. כמו שכתוב (משלי י"ב): "שפת אמת תכון לעד", כוננת לעד לא פתיב אלא תכון. כי לעתיד לבוא יתגלה האמת, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (זהר תשא קפ"ח: ובתקון ס"ג). ועל ידי האמת שיתגלה לעתיד, על ידי זה יהיה מפלת הרשעים. בבחינת (דברים ז): "ומשלם לשונאיו אל פניו להאבדו", פניו זה בחינת אמת כנ"ל. שעל ידי זה, 'משלם לשונאיו' ומאבדן מן העולם. פמיוא בזהר הקדוש (ג). וכן אמרו רבותינו, זכרונם לברכה, בגמרא (ערויבין כ"ב): 'שכבכוכל הם כמשא על פניו, כי הפנים [תהלים ט] בשוב אויבי אהור יכשלו ויאבדו מפניך: ~~~~ (שם כא) תשיחמו כתגור אש לעת פניך ידוד באפו ובלעם ותאכלם אש: ~~~~ (שם לא) פני ידוד בעשי קע להקבית מארץ זכרם: ~~~~ (שם סח) יקום אלהים ופוצו אויביו ונוסו משנאיו מפניו: ~~~~] שהיא בחינת האמת של השם ותברך, אינו יכול לסבל את הרשעים. וכשנתגלה בחינת הפנים, דהינו האמת, אזי הוא מפלת הרשעים כנ"ל. ועל ידי זה יהיה מפלתם לעתיד, כי אז יתגלה האמת כנ"ל:

ועל כן כשזוכין לאמת בעולם הזה כנ"ל, על ידי זה נתגלה בחינת הפנים כנ"ל. ואזי ממשיכין בחינת עולם הבא בתוך העולם הזה, ואזי נעשה מפלתם על ידי האמת גם בעולם הזה, כמו שיהיה בעולם הבא כנ"ל: ועל - ידי - זה ממשיכין שלמות אותיות הדבור שיהיה לעתיד, בחינת שפה ברורה, בתוך העולם הזה. כי בחינת שפה ברורה נעשה על ידי מפלתם, שעל ידי זה נתהפכין כלם אל השם ותברך כנ"ל:

וזה בחינת (ישעיה נ"ח): "ודבר דבר", הנאמר בשבת. הינו שצריך להמשיך בחינות דבור של שבת, שהוא בחינות עלמא דאתי, בתוך הדבור של עולם הזה, להשלים הדבור בעולם הזה. כי עקר שלמות הדבור הוא מבחינות שבת, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (שבת קי"ג:): "שלא יהא דבורך של שבת כדבורך של חל". כי בשבת הוא שלמות הדבור, כי שבת הוא בחינות עולם הבא כנ"ל, וצריך להמשיך דבור של שבת בתוך הדבור של חל כנ"ל:

וזהו בחינת 'אל הויה ביצירה' (ד). שעל ידי בחינת 'אל', שהוא בחינת אמת, בחינת (במדבר כ"ג): "לא איש אל ויכוזב", שהוא בחינת יעקב, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (מגלה י"ח): 'מינין שקראו הקדוש ברוך הוא ליעקב אל, שנאמר: "ויקרא לו אל אלקי" וכו', כי יעקב בחינת אמת כנ"ל. וזה האמת שהוא בחינות עלמא דאתי, תלוי בפרנסה. כי כשיש לו פרנסה ואין נצרך לבריות, יכול להתפלל כנ"ל. וזה בחינת (תהלים קמ"ו): "אשרי שאל יעקב בעזרו שברו על ה' אלקיו". כי כשישברו על ה' אלקיו, ואין נצרך לבריות, אזי 'אל יעקב בעזרו', כי 'אל יעקב' הוא

בחינת אמת כנ"ל. ואזי כשיזכין להמשיך בחינות עלמא דאתי, בחינות אמת, בחינות פנים, בתוך העולם הזה, אזי נעשה מפלת הרשעים כנ"ל:

וזה בחינת הויה במלוי ההון, כי הי היא בחינת שלום שָכר, כמה שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (ערוכין כ"א) על פסוק (חזקאל ב'): "הנה והי", והי זה שלום שָכר לרשעים בעולם הבא. וזה בחינת 'אל הויה', דהינו אל שהוא בחינות אמת, שעל ידו נעשה שלום שָכר לרשעים, שהוא בחינות הויה במלוי ההון כנ"ל, צריך להמשיכה בתוך העולם הזה. שהוא בחינות 'נדבר דבר', להמשיך דבור של שבת בתוך ימי החל כנ"ל, שהם בחינות יצירה. בבחינות (תהלים קל"ט): "מים יצרו ולא אחד בהם", דהינו שימי החל הם בחינות יצירה, כשאין אחד בהם שהוא בחינות שבת. וצריך להמשיך לבחינות יצירה, שהוא בחינת ימי החל, את בחינות 'אל הויה', שהוא בחינות עלמא דאתי, בחינות שבת. וזה בחינות (ה) 'מלכות פה', שעל ידי זה נשלמים אותיות הדבור כנ"ל:

[ד] וכשנשלמין אותיות הדבור כנ"ל, צריך לראות להוציא הדבור בשלמות. כי לפעמים נתחבין אותיות הדבור במצר הגרון, ואזי אפשר להוציא הדבור בשלמות, שזה בחינות מה שקורין בלשון אשכנז היריק. וצריך לראות להוציא הדבור ממצר הגרון, שיוכל לדבר בשלמות, דהינו להמשיך נקדות אל האותיות. כי בלא נקדות אי אפשר לדבר שום אות, כידוע בחוש. ואזי כשנמשיכין נקדות אל האותיות, ומוציאין הדבור בשלמות, אזי יכולין להוציא מפתח אל הפעל:

כי כל המחשבות שיש לאדם, בלם באים בתוך הדבור, כדאיתא בזהר (ו). 'רחושי מרחשן שפונה! ואף שאין האדם מרגיש זאת, אף על פי כן הוא בנקות גדול. כי כל מחשבה שבעולם שיש לאדם, בלם מכרחים לבוא בתוך הדבור בשעת המחשבה, רק שהוא בנקות מאד. ולכן כל עשייה שעושה האדם צריכה לבוא מתחלה בתוך הדבור, כי כל הדברים צריכין לבוא בבחינות מחשבה דבור ומעשה. נמצא שעל ידי הדבור, נגמר המעשה ויוצא מפתח אל הפעל. כי קדם שיוצא המעשה מפתח אל הפעל, צריכה לבוא תחלה בבחינות דבור. על כן כדי להוציא מפתח אל הפעל, צריכין להשלים אותיות הדבור כנ"ל. ולהוציא הדבור בשלמות ממצר הגרון, דהינו להמשיך בחינות נקדות אל האותיות. ואזי כשיוצא הדבור בשלמות, יוצא הדבר מפתח אל הפעל כנ"ל:

ולחמשיך נקדות אל האותיות הוא על ידי החשק והכסופין, שחושקין לעשות המצנה או שאר דבר שבקדשה שאיש ישראלי חושק לעשות. בבחינות (שיר השירים א):

"נקדות הכסף", שעל ידי הכסופין והחשק נעשין נקדות. כי אי אפשר לעשות שום דבר כי - אם על ידי חשק, דהינו למשל כשמדבר איזה דבור, צריך שיהיה לו מתחלה חשק לדבר. וכן כשעושה איזה פעולה, אם לא היה לו חשק מתחלה לעשותה, בודאי לא היה עושה אותה. ועל כן כל דבר שבקדשה שהאדם צריך לעשות, כגון לנסע להצדיק, או שאר דבר שבקדשה שהאדם צריך לעשות, נותנין לו מתחלה חשק, כדי שעל ידי זה יעשה הדבר:

ועקר גדל החשק נעשה על - ידי המניעה שמומנין לו, כי בשאיש ישראל צריך לעשות דבר הצריך לו ליהדותו, בפרט בשצריך לו לעשות דבר גדול הצריך ליהדותו, שכל יהדותו תלוי בזה, כגון לנסע לצדיק אמת, או מומנין לו מניעה. וזאת המניעה היא בשביל החשק, כדי ששעל ידי זה יהיה לו חשק יותר לעשות אותו הדבר. כי על ידי המניעה שמונעין את האדם מן הדבר, על ידי זה נעשה התגברות החשק מאד. כמו למשל בשמראין לקמן דבר הנחמד לו, וחקף ומיד חוטפין ממנו ומחביאין ממנו, או הוא רודף מאד אחר האדם, ומבקש וחושק מאד לאותו הדבר, נמצא שעקר החשק נעשה על ידי שחטפו ממנו והחביאו את הדבר. כמו כן מונעין את האדם במניעות מהדבר הצריך לו, כדי ששעל ידי זה יהיה לו חשק יותר. בבחינות (משלי ט): "ולחם סתרים יגעם", שכל מה שהדבר נמנע ונסתר מן האדם ביותר, הוא חושק אליו ונעים לו ביותר. שמונה בא תאוות והתגברות החשק אל עברה, חס ושלום, רחמנא לצלן, כי מחמת שהעברה נמנעת מאד מן האדם, כי אנו מצויים ומזוהרים ומפקדים עליה שלא לעשותה, נמצא שהיא נמנעת מאד מאתנו, על כן יש התגברות החשק אליה כנ"ל, בבחינות "ולחם סתרים יגעם". כמו כן בקדשה, כשיש מניעה לאדם, החשק מתגבר ביותר:

וכל מה שהדבר הנחשק גדול ביותר, המניעה יותר גדולה כי יש חשק וחושק ונחשק, דהיינו האדם החושק, והדבר הנחשק. והחשק שחושקין לדבר הנחשק. וכפי מעלת הנחשק, כן צריך להיות גדל החשק. ועל כן כשהנחשק גדול מאד, נמצא שצריך שיהיה לו חשק גדול מאד. או יש לו מניעה גדולה ביותר, שעל ידי זה החשק גדול ביותר. כי כל מה שהמניעה יותר גדול, החשק מתגבר ביותר כנ"ל. ועל - כן ראוי לאדם לדעת כשיש לו מניעות גדולות מאד מאיזה דבר שפקדוהו, ידע ויבין מזה, שזה הדבר שרוצה לעשות, הוא נחשק גדול מאד, ודבר יקר מאד, שמחמת זה המניעה גדולה מאד כנ"ל. ובפרט כשרוצה לנסע לצדיק האמת, כי יש צדיקים הרבה, אבל יש בחינות נקודות האמת בין הצדיקים, שפשוט ציפים להתקרב אליו, שבוה תלוי הכל, או יש להאדם מניעות גדולות רבות מאד, ומזה בעצמו יבין האדם גדל מעלת הנחשק כנ"ל:

והנה הכלל, שכל המניעות הם רק בשביל החשק, כדי שעל ידי זה יהיה לו חשק גדול ביותר כנ"ל. ועל כן בשאדם חושק ביותר, בודאי יוכל לעשות הדבר, ויוכל להוציאו מכח אל הפעל. כי על ידי החשק נעשין נקדות, שעל ידי זה מוציאין מכח אל הפעל כנ"ל. כי החשק משבר המניעה, כי עקר המניעה אינו אלא בשביל החשק כנ"ל, ועל כן בשאדם חושק ביותר כפי המניעה, ממילא נשבר המניעה:

וזה בחינת ט' נקדין. ט' רקיעין (ז). כי הנקדות הם בחינות רקיעין, שהם בחינות מניעות. כי המניעה היא בחינת רקיע, שהיא בחינת מסך, שמפריש ומסך לפני האדם, ומונעו מן הדבר. כמו שכתוב (בראשית א): "והי רקיע ויהי מבדיל", שהרקיע הוא בחינת מניעה שמפריש ומבדיל בין החושק והנחשק. ועל כן גם הארץ נקראת רקיע כמה שכתוב (תהלים קל"ו): "לרקיע הארץ על

המים", כי גם הארץ היא שטח המבדיל ומפריש. ועל כן המ' נקדו, הם בחינת מ' רקיעין. כי הנקודות נעשין על ידי החשק כנ"ל, ועקר החשק על ידי המניעה, שהיא בחינת רקיע כנ"ל:

ויש מ' נקדו, מ' רקיעין. כי יש כמה בחינות בהנחשק, כי יש נחשק למעלה מנחשק. ולפי גדל מעלות הנחשק, כן צריך להיות גדל החשק. ועל כן יש לו מניעה גדולה כנ"ל, שעל ידי זה נעשה הנקדה כנ"ל. וזה בחינת משע נקדו, תשעה רקיעין, שהם מקמין עד שורק, שהם נקדה למעלה מנקדה, רקיע למעלה מרקיע, דהינו נחשק למעלה מנחשק. שלפי גדל הנחשק, צריך שיהיה גדל החשק, שהיא בחינת הנקדה, שהיא בחינת רקיע. כי הנקדה נעשית על ידי הרקיע, שהוא בחינת מניעה כנ"ל. עד שיש נחשק שהוא בחינת קמין, קמין וסתיים, שהוא בחינת נקדות קמין, שהוא למעלה מכל הנקדות, כי הנחשק קמין וסתיים מאד:

ויכלל הדברים האלה, שכל מה שהאדם חושק באמת, בודאי יוכל לגמרו ולהוציאו מכת א"ל הפעל, ולא יוכל למנוע מזה שום מניעה ואנס. רק צריך שיהיה החשק גדול מאד, כפי מעלת הנחשק. וזה יוכל להבין מהמניעה בעצמה, שבשרואה המניעה מתגברת ומשתמחת ועומדת לפניו, ומונעת אותו מאד, דע ויבין מזה, שהנחשק גדול מאד כנ"ל. ועל כן צריך להתגבר, שיהיה לו חשק גדול מאד מאד, כפי הנחשק, וכפי המניעה כנ"ל, ואז בודאי יוכל לגמרו כנ"ל:

כי אין להאדם לפטר את עצמו ולמצא לעצמו תרוץ, על ידי המניעה, לומר שהוא חפץ לעשות אותו הדבר, רק שאי אפשר לו מחמת המניעה והאנס, ועל כן יהיה נחשב לו כאלו עשאה, כמו שאמרו רבותינו, וזכרונם לברכה (ברכות ו): 'חשב לעשות מצוה, ונאנס ולא עשאה, כאלו עשאה'. כי באמת בודאי כשיש לו אנס, נחשב כאלו עשאה, כמו שאמרו רבותינו, וזכרונם לברכה:

אבל כל זה נאמר על מי שרוצה לצאת בזה און יוצא בה, כי מה לו לעשות כי יש לו אנס. אבל מי שאינו רוצה לצאת, רק שהוא רוצה המצוה בעצמה, או הדבר שבקדשה שרוצה לעשות, הוא חפץ בהדבר עצמו. אם כן מה מועיל לו, מה שמקלין לו שנגחשב כאלו עשאה, כי אינו מקרר דעתו בכל בזה. כי הוא תאב וחפץ ומתגעגע מאד, לעשות המצוה בעצמה, ולא לצאת עם ה"כאלו", שנגחשב כאלו עשאה. כי באמת ראוי לאיש ישראלי, שיגמר חפצו ורצונו בכל דבר שבקדשה מכת א"ל הפעל:

ואז, כשחושק מאד באמת, ואינו מקרר דעתו כלל כמה שנגחשב עליו כאלו עשאה, אזי בודאי יגמר הדבר ויוציאו מכת א"ל הפעל. וישבר ויכמל כל המניעות ואנסים. כי הם לא באו רק בשביל החשק, וכשיש לו החשק הראוי לאותו המניעה, כפי גדל מעלת הנחשק, אזי ממילא נתכמל האנס והמניעה כנ"ל:

וזה בחינת (דברים כ"ו): "וירד מצרימה אנוס על פי הדבור" (ח). שבשהדבור יורד במצור הגרון, שזה בחינת גלות מצרים, אזי הוא 'אנוס על פי הדבור'. הינו, שיש לו אנס ומניעה, על - ידי

אני אשר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

שאינן נקדות להאזניות, ואינו יכול להוציאו ממצר הנהגו, שפנה באין כל המניעות ואנסין כנ"ל.
וזהו בחינת אנוס על פי הדבור, שעל - ידי שאין הדבור בשלמות, על - ידי - זה הוא אנוס כנ"ל:

וזהו (ביצה ל"ב): 'בין שנצרך לבריות עולם חשך בערו', 'חשך' לשון מניעה, כמו שכתוב
(בראשית ל"ט): 'ולא חשך ממני, ולא חשך את בנך' וכו' (שם כ"ב). הינו שנצרך לבריות,
אזי יש לו מניעות. וזה 'עולם חשך בערו', הינו פשהוא בין העולם אזי יש לו מניעות, וקשה לו
להתפלל באמת כנ"ל, כי שנצרך לבריות נוח וטוב לו יותר להתפלל ביחיד כנ"ל. אבל מי שאינו
נצרך לבריות, שאינו צריך להם לשום דבר, ויכל לעמד בין אלפים אנשים, להתפלל באמת להשם
יתברך לבדו, מאחר שאין נצרך לשום בריה, לא לפרנסה, ולא לכבוד, ולא לשום דבר, רק "שברו
על ה' אלקיו":

וזה סוד (ברכות י"ח): 'מעשה בחסיד אחד שהקניטתו אשתו והלך וזן וכו', ושמע שתי
רוחות שמספרות זו עם זו. וספורם היה על אודות פרנסה, כמובא שם בגמרא. 'שהקניטתו, זה
בחינת החרון אף. 'שתי רוחות' זה בחינת שתי רוחות הנ"ל, הנעשין על - ידי המתקת החרון אף,
דהינו כשמוציאין מפה אל הפעל כנ"ל. וזה תלוי בבחינת פרנסה, שעל ידה מוציאין מפה אל
הפעל כנ"ל: ולא גלה יותר, אך כל התורה היא מרפזות במאמר זה:

שבחו של צדיק עמ' נג

כאשר הגיע פעם ר' אברהם פאיעס לבית הרה"ק ממעוזו בטאלמשיין, שאלה אותו הרבנית
הצדקנית ע"ה אשת הרבי ר' ברוך ל': "וואס מאכט אונזערע פלומעניק?" [מה שלום האחיין
שלנו?], השיב לה ר' אברהם; כי "רבינו אומר "תורות" כאלו שלא נשמעו מעולם".
סיפרה זאת הרבנית לבעלה ומשמע זאת אמר הוא לר' אברהם: "וכי אם הצדיקים אינם יכולים
לומר תורה, אינם צדיקים!?! - 'המגיד' לא ידע מהו סוד איטר יד, וכי הוא לא היה 'המגיד'???"
(וכונתו היתה לומר כי לרבינו גילו מהשמים את הבחינה של סוד איטר יד). ואכן כששב ר'
אברהם לברסלב, וסיפר לרבינו ז"ל את דברי דודו נענה רבינו ואמר: "אם כן נתנו לי בחינה לדעת
מה הוא איטר יד" מ'האט מיר געגעבן א ליינען וואס איז איטר יד... " והיה זה אחרי חנוכה דשנת
תקס"ז ואז אמר את התורה "יהי נא פי שנים ברוחך" (ליקו"מ תורה ס"ו) בה מוזכר סוד איטר
יד.

(שיח שרפי קודש ח"ב, עמ' פ)

שיה שרפי קודש מימרות והברקות חלק ה' עמ' קעו

על המובא בליקוטי מוהר"ן סימן ס"ו מענין שצריך להמשיך האמת מבחינת עלמא דאתי וכו', כמבואר שם, שאלו אנשי שלומינו: וכי איך אפשר לזכות לזוה אמת?? ואמרו: רבינו הקדוש בתורותיו ועצותיו כבר המשיך לנו אמת ברור וצח זוה, שאף כיום, אף שאנו כמו שאנו, יכולים אנו בכוח זכותו שהשאיר אחריו להמשיך זאת, אם רק נחפזין באמת במדת האמת.

ביאור הליקוטים עמ' שנ

חדר ז'. הוא כי השתא דאתית להכי, יבואר לנו לפי כל זה, גם ביישוב הפליאה השביעית, על הכרח המניעה להשתוות החשק הנ"ל. כי כפי כל הנ"ל, שעיקר כוונתו הקדושה הוא שיהיה עצם האמת שבתפלה, על נחשק אלקותו יתברך בעצמו שנתלבש בכל פרטי הבריאה, ובפרט בעיקרי דעיקרי קומת האדם והבריאה הנ"ל, שהם הרב ותלמידיו בעצמם, אשר בחבה יתירה נודע ונרגש להם בכל בקשתם וחשקם זה לזה, רק להשם יתברך לבר, השוכן בתוך כל אחד מהם [כבמשכן ציור הבית הנרמז לקמן מהמשל המובא בפנים]. וכבר נודע, שלעוצם העונג והעדן [ו]הנחשק הזה בלי תכלית, הוכרח כביכול לצמצם ולחלק את האור בצמצומי המניעות והרקיעין המפסיקין ומחלקים אותו בשינויי המדרגות המוב"פ, ומלבד מה שעל ידם ישתווה בכל דרגא כלי החשק והאתערותא דלתתא כפי כמות אור הנחשק שנמצא בהמדרגה הזאת, עוד מוכרח בכל מדרגה שיתקדם החשק על ידי המניעה בעצמה, קודם שבאים ונכנסים כלל לטרקלין הנחשק שבה, על שאין אופן כלל לקבל ולבוא בהרגשת העונג הזה בלי הכלים האלה.

חדר ז'. הוא מה שנבוא מכל הנ"ל גם ליישוב הפליאה השנית הנ"ל, מה שנראה לכאורה שאינו מדבר רק ממפלת הרשעים שמוכרח להמשיך גם עכשיו, [ומה שביכולת להמשיך ההארה הזאת גם עכשיו]. כי מדבריו הקדושים על פי המאמר חז"ל והמוב"פ עולם חשך וכו' [שנבאר בחדר ח' שאחרי זה], וכפי המסלה העולה בקשרי דבריו הקדושים, נראה לפי עניות דעתי, שמה שמתגברים בעצם האמת [שהוא פני יעקב שקראו הקדוש ברוך הוא כאל כמוב"פ], זה זה הוא מתפארת פני א'ל'י'הו'י'ה' נביא, והרב הנ"ל, שנתגלה באמיתתו ליום הדין הגדול והנורא המוב"פ. וגם לפי הקשר [והכללים הנ"ל בהקדמה], יבואר לנו שזה לעומת זה חלקי נפשות הרשעים והרחוקים לגמרי, הן הן מעצמות חלקי הרע, ומניעות השקר החופה ומכסה על פני האמת ליעקב הנ"ל. ועוד [לפי הכללים הנ"ל בהקדמה] יבואר לנו, שעל זה בעצמו כל התפלה [והתהלים], להכניע ולכמל את האויבים והרשעים האלה, כי הם העומדים בראשית כל הגוים והעמים, [והרחוקים הנמצאים גם בנפשות ישראל בעצמם], לצרף גם אותם בכלל המניעות מאותיות התפלה, כמובן ומבואר ממה שזה לעומת זה, אחר המחיה והמפלה של עיקרי הרשעים הנ"ל, נהפכים כל שאר העמים והרחוקים בעצמם לבירור אמיתת השפה והדיבור [כהתהפכות

מניעות הרקיעין לנקודות ואותיות דברי התפלה] והקריאה בשם ה' כמוב"פ, כי גם כל עיכוב התיקון בכלליות [לקבלת שכר מצוה בהאי עלמא, שאי אפשר] עד לעתיד בבוא רוח אפינו המוב"פ, הוא מחמת שאין שום אופן לקבלת עונג הנחשק שכפניו הקדושים, עד שיתקדמו וישבו ויפתחו כלי המניעה ורקיע הוא, עד שתתהפך היא בעצמה לפתח [והשפעת האור], שעל ידו דייקא נתייחדים הכח והפועל ביחוד ואחדות האלף המוב"פ. על שבכלי המדות [ונבולי הציור ומקום זמן שבה] בעצמם, נכנסים בפתח האולם הבית הנרמז לקמן מהמוב"פ. והכן היטב דברים אלו לעוברא ולמעשה, כי לית מילתא דא תליא אלא בתיובחה, ובהשלמת התיקונים בפרמיות, להמשיך על עצמו עצם האמת מסוף התיקון שלעתיד, לשבירת ומפלת שינויי השקר החופים ומסבכים על זה, יהיה נצמח גם בכלליות שבירת והכנעת הרשעים והדוברי שקרים החופים ומעלימים בעת לגמרי פני אמתת הצדיק והרב, הנכלל בפני השם יתברך בעצמו כנ"ל מהמוב"פ. כי אף על פי שלא יכוננו לנגד עיניו, ואין ביכלתו לסבול אותם כלל, אבל כביכול הוא אסור בזיקים עד גמר התיקון שבכלי הקומה הכלליות, שכל תיקונה והתהוותה הוא דייקא ממניעות הרשעים והדוברי שקרים האלה.

ביאור הליקוטים עמ' שנב

חדר ט' הוא כפי הנרמז לקמן מהמוב"פ, שאף על פי שהרשעים יהיו גם בחייהם כמתים ממש מרוב חיתוך נפש וחיות גופניותם מהנשמה והרוח דלעילא המוב"פ, אבל מעוצם חיבור הדיבור [שהוא התגלות הרוח] לתווד ולהמשיך בהעלם נפלא גם על הרחוקים הנ"ל, איזה חיות מהנשמה והמחשבה [ששם עליית הצדיק והרב הנ"ל], דופק בכל עת גם בהם פתח החרטה המוב"פ, ואם מתגברים ברשעתם עד שנחתך ונעקר מהם לגמרי קול דודי הדופק בפתח החרמות האלה, מוכרחים מיד להיות נאבדים ומתים לגמרי כמובא מזה גם במקום אחר (עיין ליקו"מ ח"א תורה רע"ד) [גם עיין בפתח ב' הנ"ל], ויש לכאר מדבריו הקדושים, שזה לעומת זה, נפש וחיות גוף הצדיק הנ"ל, אף על פי שמקלולי שאר חלקי קומה הכלליות הנ"ל, אין שום אופן גם אליו לחבר לנצח אחדות הנשמה בחתך הגוף כבעלמא דאתי המוב"פ, כי בהתעלותו בכל עת במדריוגותיו הנ"ל, יש שיתגבר ברצונו שברצונות להשגת רוח לעילא דלעילא, עד שגם זכות ובירור נעלי גופו הקדוש מוכרח להשיל ולהפשיט לגמרי [מעטיו של נחש הנרמז לקמן מהמוב"פ], אבל בכל זאת, לא ידע איש, ואין שום תפיסא כלל בקבורת והסתלקות מבחור האמת ברעוא דרעויז הנ"ל, כי אז דייקא יוסיפו עצמותיו [ברשימת הנפש שנשאר בהם] להתחבר ולהתאחד יותר בחיי נשמתו ורוחו דלעילא כנ"ל מהמוב"פ, [שמחמת זה יש לקבל על כל פנים פני ביתו וציונו הקדוש בכל פעם, וגם היום יש שמכוונים את השעה וכו'], ופרי ענפיו אשר דר באילנו

אני אשר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן ס"ו רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

משנה לשנה, לבל ימיש מהרגשת עליותיו וירידותיו המוב"פ, נ'ת'ן יתן ויגלה על ידו בכפלים וכפלי כפלים מראה וריח וטעם הנחשק והנחמד שבו, שלפי זה תבין מרחוק, גם בישוב הפליאה התשיעית [שבסתירת סדר כח החושק ופועל הנחשק] הנ"ל, כי כמו שהתלמיד יהיה בכח החושק לבא בנחשק הרב, כן גם להיפוך יהיה גם הרב בכח החושק לפרי התלמיד והבן שנחשב לנחשק אצלו, כי הוא הפועל וסוף המעשה העולה תחלה בחשק ומחשבת הרב והאב, הנכלל ונתאחד יותר באחדותו יתברך בעצמו כנ"ל מהמוב"פ, ולהורדת הפרנסה והדעת היוצא ויורד מכח הרב לפועל התלמיד, מוכרח לזה כלי החשק וההתעוררות שלמטה כידוע, כי חיות התלמיד העומד כנגדו בתהפכות הסדר הזה, מוכרח שיהיה רצוא ברצונו ובקשתו מתתא לעילא לנסוע ולבא אליו, ושוב אחר כך מעילא לתתא בקבלת והמשכת שפע יניקתו מעין החיים והדעת הזה, ואכל וחי לעולם.

ביאור הליקוטים עמ' שסא

חדר כ"א. הוא שרמונו לעיל על אודות מפלת ומחיית ראשית גוים והרשעים [עמלק], שזה מחמת שבאמת יהיה בעצם החתך והחיסרון והאין והאפס האמיתי הנ"ל, ושגם במפלתו ומחייתו דייקא יתגלה פאר והוד והדר המלך שהוא התלמיד ו'ה'ב'י', ה'ב'ו'נה' בנין הבית המוב"פ בציור מקום וזמן, שעלה תחלה במחשבת ה'א'ב'. כי ה'א'ב' לעוצם אחדותו האלף שבו כנ"ל, אף על פי שגם בנין ה'ב'י'ת' תעלה ותצטרף לאלף המחשבה שבו, אבל עיקר התהוות וכפולות אור אחדות לבית בהתגלות, הוא דייקא בה'ב'י' הזה, ואז דייקא יעלה בזה לאור ה'ג' שבאחדות הנפלא יותר.

כלל השלשה עשר: הוא אשר חברתי בחיבור בפני עצמו. ונקרא בשם: אמונה בידיעה הרוחניית. ועדיין לא נדפס [ועין בענין זה לקמן בביאורים על תורה ס"ו חדר כ']:

אמונה בידיעה רוחניית.

[והוא חדר העשרים, המחובר לסוף ביאורי שבסימן ס"ו בליקוטי א' אשר קראתי לחלקיו בשם חדרים]. והרוצה לעיין בו, יעיין תחלה בחלקים וחדרים הראשונים [ולרוב עומק ודקות והפלאות הדברים אשר כתבתי בחדר הזה, יראתי ונפחדתי פן יהרסו הקוראים והמעיינים בו לדרוש ולחקור על ידי זה גם במופלא ומכוסה לכל אדם יותר מגבול דעתו. אצלתי ויחדתי אותו להיות לחבור וספר בפני עצמו, ולמשמרת מדור לדור, לבל יתגלה וינתן לדפוס עד כי יבא שילה.

[וגם מה שחלקתי אותו בחבור המיוחד בפני עצמו, הוא מחמת שיצאתי בו קצת מדרכי ביאורי שבספרי, ועירכתי והרכבתי דבריו הקדושים ממאמר לחברו כמבואר מזה לקמן בפנים]:

קיצור ליקוטי הלכות אורח חיים - ברכת הריח סימן ה'

מה שטועין העולם לפעמים ואומרים שהמניעות גדולים מהרצון, הינו שהמניעות גדולים בלבד עד שאי אפשר לשברם בשום אופן בעולם, אפלו ירצה בכל הרצונות החזקים שבעולם זה נמשך מפגם המרגלים, שאמרו תחלה שבח הארץ: "באנו אל הארץ וכו' וזה פריה", שכל זה מורה על גדל הארת הרצון דקדשה שמאיר שם, כמבאר בפנים. וסימו: "אפס כי עז העם", הינו שהמניעות גדולים כל כך עד שאי אפשר לשברם בשום רצון בעולם, ופגמו על ידי זה מאד ונגרו הרבן בית המקדש ובכיה לדורות. אבל יהושע וכלב אמרו: "עלה נעלה וכו'", ואמרו רבותינו ז"ל: אפלו אומר לנו עשו סלמות ועלו לשמים, עלה נעלה, כי הם אמרו בהפוך, פאשר הוא האמת לאמתו, הינו שפאמת אין יכולין להכחיש זאת שהמניעות שבזה העולם על כל דבר שבקדשה, כפרט על בנייה לארץ ישראל, שהוא כלל קדשת ישראל, בודאי המניעות על זה גדולים וחזקים מאד, אבל אף על פי כן הרצון דקדשה תקוף ביותר, ועל ידו יכולין לשבר כל המניעות, כי אין השם יתברך מזמין להאדם מניעות פאלו שלא יוכל לשברם על ידי התגברות הרצון והחשק דקדשה כנ"ל (אות ז).

ספר גבורות שמשון מניעות דף קפ"ו

המניעה הגדולה שבכל המניעות, היא מניעת המוח. הינו שהאדם אינו מתבונן במחו ובלבו להבין את גדל מעלת החשיבות של המצוה או המעשה הטוב שחפץ לקיים. ומחמת שאינו מבין את חשיבות הענין, אין לבו ומחו מחזקים פראוי בחשק וברצון לקיים את מה שמרגיש במחו ובאמונתו שהוא צריך לעשות. למשל, פאשר מרגיש שהוא צריך לנסע לצדיק אמת, אבל מניעות שונות ורבות מעכבות אותו מנסיעתו, אזי אם מחו ולבו מרגישים ומבינים את האמת פראוי, שכל חיותו תלויה בנסיעה זו ובהתקרבות לצדיק אמת, ובפרט פאשר הוא חש ומבין שההתקרבות לצדיק האמת תהא עבורו טובה נצחית לו ולדורותיו, בודאי לא יתפטר ולא יביט כלל בפני שום מניעה, רק יתגבר בחשק מרבה ורצון עז, עד שזוכה להתקרבות לצדיק האמת בפעל ממש, פראוי. ואפלו פאשר זכה וכא אל צדיק אמת, וכבר שבר את כל המניעות שרצו לעכבו מן ההתקרבות, רק שבאותו זמן שהוא מצוי במחיצת הצדיק, מתעוררות במחו קשיות עליו, שמחמת זאת רחוק לבו מלהאמין בחשיבות הצדיק ובגדלותו - מניעה זו של חסרון אמונה, גדולה וקשה היא מכל המניעות. וכן בענין התפלה. כבר כתחלה מתעוררות מניעות רבות שנגלגלן אין האדם יכול להתפלל פראוי. ולמרות שהוא זוכה לשבר את כל המניעות, עדין לבו מעות מחמת שחודרות בו וכמחו קשיות, חס ושלום, על דרכי השם יתברך, הינו הקשיות והתרוץ של "צדיק ורע לו, רשע וטוב לו". מניעה זו של חסרון אמונה, ובפרט חסרון האמונה בהשגחה פרמית, קשה וכבדה היא מכל המניעות. כי הקשיות החודרות למח, חלילה, על השם יתברך או על צדיק האמת, הרי הן

אני אסיר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא על כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

אפיקורסות ממש, רחמנא לצלן. העצה והתקון לקשיות אלו ולאפיקורסות הם, להרבות בתפלה ולצעק על כך להשם ותפלת מעמק הלב. כמו שהאדמו"ר ז"ל מפרש בלקוטי מוהר"ן (ח"ב סי' מו), שראשי התיבות של הפסוק (תהילים כו, ז) "שמע ה' קולי אקרא" הם אותיות "קשיא". הינו שלעגון קשיות באמונה, חס ושלום, אין עצה, כי אם לקים את הפסוק "שמע ה' קולי אקרא", הינו רבוי תפלה. ועל ידי זה יעור השם ותפלתו שהקשיות והאפיקורסות יעזבוהו. וזכה להאמין בהשם ותפלתו ובצדיקי האמת בשלמות הראויה.

מכתבי מוהר"ן מכתב קי

בעזרת השם ותפלת יום א' מטות ומסעי תקצ"ג.

אהובי בני חביבי שלום לך ולביתך, וצו ה' אתך את הברכה חיים ושלום וכל טוב בזה ובבא לצנח אמן, בן יהי רצון:

מכתבך קבלתי היום עם חצי רובל חדש והיה לי לנחת, המיכות אשר שלחת היום כי הגיע במועדו ובזמנו בעת שהיה מברך לי מאד, 'שלם ה' פעלך ותהי משברתך שלמה מאת ה' שתזכה לשקד על דלתי התורה והעבודה יום יום עד שתגיע לתכלית הטוב של איש הישראלי שנברא בשבילו, שהוא להכיר אותו ותפלתו.

ומה שאתה מצטער ומתגעגע להיות רגיל אצלי על שבת קדש גם אני נכסף מאד לזה. אך כבר כתבתי לך שטוב יותר בשמשים מניעות ובאים לפרקים מלבא בכל יום בלי מניעות, כי עקר האדם בא לעולם לשפר מניעות לעמד בנגד דלתות נחשת ובריחי ברזל, והכל אי אפשר לשפר כי אם על ידי תרצון והכסופין והחשק הנמרץ פמוכא אצלנו הרבה מזה. והנה השמע מפי מוסר כתב זה גדל הצער שהיה לי בעתים הללו, וגדל בלבול הדעת שהיה לי מזה, אי אפשר לבאר, ומעט תוכל להבין בעצמך, ולא היה לי מקום להקבא עצמי מגדל הצער, ובתוך כך באו אלי על שבת זה דיקא ודידי נפשי רבי נחמן גרו יאיר נכד גור ראשנו וזכר צדיק לברכה עם עוד אורחים חשובים מקהלתכם ומנעמרו, וראיתי נפלאות ה', ובה בטהתי שפגפגאותיו העצומים יעור עתה דיקא למען שמו הגדול לכבוד את השבת פראוי, בדרך אמת הנובעים ממעני השועה וכו', וה' עזר לנו הרבה בנוראותיו הגדולים באשר תשמע מעט מפי מוסר כתב זה, ויתר מזה אי אפשר לבאר כל מה שעבר בזה, ואיך אנו מחיבים להודות לו ותפלת על גסיד שבכל יום עמנו ועל נפלאותיו וטובותיו שבכל עת וכו', והשם ותפלת ירחם עלינו בכלל ובפרט על כל אחד ואחד, ויראה בענינו ועמלנו ויבקש נרדפים כמונו בחנם. ויצילנו מיד כל אויבנו ורודפינו בגשמיזות וברוחניות, והעקר שיהא בעזרנו שנוכה מעתה על כל פנים להיות כרצונו ותפלת באמת ומגדל הברכה אי אפשר להאריך יותר.

דברי אביך המצפה לישועה בכל עת.

נתן מברסלב

ליקוטי הלכות הלכות ברכת הריח וברכת הוראה הלכה ה'

לשון השלחן ערוך סימן ריו:

אסור להנות מריח טוב עד שיבנה קדם שזריח אבל לאחריו אין צריך לברך כלום:

על פי התורה ויהי נא פי שנים ברוחך אלי (בסימן סו) עין שם באות ד מה שכתב שם דברים נפלאים כמה האדם צריך להתחזק ולהתגבר לשפר כל המניעות שבעולם עד שיזכה לגמר להוציא מפתח אל הפעל כל הדברים שבקדשה וכו'. ובפרט להתקרב לאנשי אמת שבנה תלוי כל קדשתו וחייתו וכו', עין שם היטב, מה שכתב על מאמר הזהר הקדוש תשעה נקודין תשעה רקיעין, כי להוציא מפתח אל הפעל צריכין לעשות נקודות להאותיות וכו'. והנקודות נעשין על - ידי החשק והכסופין שחושקין לדבר שבקדשה בבחינת נקודות הכסף וכו'. ועקר החשק נעשה על - ידי המניעות שמומנין לו וכו'. וכל מה שהחשק גדול ביותר שאז צריך שיהיה לו חשק גדול ביותר, כמו כן מתגברין כנגדו ומתפ. שטין לפניו המניעות ביותר, כי המניעות הם בשביל החשק וכל שהמניעות גדולים ביותר כמו כן מתגבר החשק ביותר. ואם יחפץ בהאמת ויתגבר בחשק חזק כפי תקף המניעות בודאי ישבר המניעות, כי המניעות לא באו כי אם בשביל החשק, כי על - ידי החשק והכסופין מומשיכין נקודות. שעל - ידי זה מוציאין מפתח אל הפעל וכו'. וזה בחינת תשעה נקודין תשעה רקיעין וכו' עין שם. ויש תשעה נקודין תשעה רקיעין כי יש כמה בחינות בהנחשק, כי יש נחשק למעלה מנחשק וכו' עד שיש נחשק שהוא בחינת קמין בחינת וסתים. ששם משתחזק המניעות ביותר מאד מאד. ומזה בעצמו יכולין להביא מעלת הנחשק. ואם יתגבר בחשק חזק כפי מעלת הנחשק בודאי ישבר המניעות ויגיע אל הנחשק הזה, כי הכלל שכל מה שהאדם חושק באמת בודאי יוכל לגמרו ולהוציאו מפתח אל הפעל וכו', עין שם כל זה היטב:

(א) וזה כלל כל עבודת האדם בזה העולם שגברא רק בשביל זה לשפר מניעות כי זה כל מעלת האדם שהוא גבה מהפל אפלו ממלאכים ושופים וכו' ובו תלויים כל העולמות. וכל עצם גדלת מעלתו של האדם הוא מה שהוא בזה העולם העשיה והנשמי שהוא מלא מניעות עצומות מלהתקרב לה' יתברך. והאדם נברא לשפר ולבטל כל המניעות שהם כלל כל ההסתות והפתויים והתאוות של זה העולם. שכלם הם מניעות מלהתקרב לה' יתברך. והאדם צריך להתגבר עליהם ולשברם ולבטלם על - ידי גדל החשק אל האמת. ויחמת זה שגבה מעלתו מאד. וזהו בעצמו בחינת מוציא מפתח אל הפעל. כי האדם צריך להוציא כל דבר מפתח אל הפעל. כי ה' יתברך ברא כל הבריאה שתהיה חסרה עד שישלם אותה האדם, כמו שכתוב אשר ברא אלקים לעשות. שפרושו שהאדם יעשה וישלים אותה. וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה שהכל צריך תקון ונמר על - ידי האדם, כי החטין צריכין לטחון התרמסין וכו'. וזה בחינת מוציא מפתח אל הפעל. שצריך האדם לעסק בזה. ברוחניות ונשמיית כי אף - על - פי שה' יתברך ברא הכל בששת ימי המעשה והוציא מפתח אל הפעל כל הבריאה, אף - על - פי - כן גמר כל דבר נשאר עדין בכת עד שיוציאו האדם דיקא מפתח אל הפעל כגון כל הצמחים שיש פח בורעם

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

להוציא כפיצא בהם. אבל האדם צריך לעסוק לחרש ולזרע עד שתגדל התבואה ותצא מבח אל הפעל. ואחר כך לקצר התבואה ולטחון וכו' עד שיגמר מלאכות הפת. וכן בלבושים ובכל הדברים. וכמו שהוא בגשמיות בן הוא ברוחניות. שאין שלמות לשום דבר. ואין נמשך בו שלמות חיותו. עד שבא האדם ומתפלל עליו ועובר ה' ותברך בזה הדבר ואז דיקא נשלם חיות הדבר ברוחניות. כי הכל נשלם על - ידי האדם בגשמיות וברוחניות. ועל - בן אף - על - פי שגבראו כל הצמחים לא יצאו בארץ עד שבא האדם והתפלל על הגשמים. כמו שפרש רש"י על פסוק, וכל שית השדה מרם יהיה בארץ וכל עשב השדה מרם יצמח כי לא המטיר ה' אלקים ואדם אין לעבד את האדמה ופרש רש"י שם, ובשלישי שנאמר בו מדשא הארץ וכו' על פתח קרקע עמדו עד שבא אדם וכו' והתפלל על הגשמים, עז שם. נמצא שהאדם צריך להוציא מבח אל הפעל. להשלים כל הדברים של הברואה. וזהו אי אפשר כי אם על - ידי בחינת נקודת שגששין על - ידי החשק והכסופין שגששין על - ידי המניעות דיקא בנ"ל. על - בן בהכרח שיעברו עליו מניעות רבות כל ימי חייו כדי שיתגבר בחשק יותר כדי ששל - ידי זה ימשיך נקודת אל האותיות כדי ששל - ידי זה יוציא מבח אל הפעל וכו' בנ"ל:

(ב) ועקר פח החשק והכסופין דקדשה נמשכין מבחינת ריח טוב בשרשו. שהוא חיות הנשמה כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, איזהו דבר שהנשמה נהנה ממנו? זה הריח. כי התגברות החשק בשעת המניעות הוא על - ידי בחינת ריח. כי באמת עקר כל המניעות הם מניעות המוח כמו שכתוב במקום אחר, כי עקר המניעה מחמת שמכלכלין מוח בעקמימות וקשיות ובלבולים על צדיקי אמת או על שאר דברים שבקדשה שצריך לעשות עד שאינו יודע מעלתם ועצם קדשתם שיכול לזכות על ידם לכל טוב נפלא ונורא מאד, כי בודאי אם היה האדם רואה בעיניו גדל עשירותו והצלחתו בזה ובכא לנצח שיזכה על - ידי הצדקה שיתן בודאי כל אדם היה נותן צדקה הרבה בשתי ימים, כי כמה וכמה האדם מתנגע ביגיעות גדולות ומוציא ממונו ומרבה בהוצאות בשביל ספק רוח, מפל שכן וכל שכן בשתיה רואה בעיניו רוח בזה שמרויחין על - ידי הצדקה בודאי היה נותן צדקה בשתי ימים בשמחה רבה. וכן בכל המצוות. וכן להתקרב לצדיקי אמת ולאנשיהם שיכולים לקרב אותו לה' ותברך שזה עולה על הכל. וכוה תלוי כל קדשת יהדותו. אם היה רואה נפלאות ערכות נעימות התקנה שיזכה על ידם לנצח. בודאי היה משליך הכל והיה רץ אחריהם בכל כחו. ולא היתה שום מניעה והסתה ודחיה נחשבת בעיניו לכלום, אבל עקר המניעה היא מניעת המת, דהינו שאין רואין כל זאת בעיניו בתחלה, כי בתחלה בשעה שבא לעשות המצוה או להתקרב לאנשי אמת אינו רואה אמתת מעלתם. ועל - ידי זה יש פח להמניעות להשתטח בנגדו למנעו חס ושלום. וצריך להתגבר בחשק חזק על המניעות דיקא לשבר המניעות בנ"ל. אבל אם בן מאחר שהמניעות מעלימין מעלת הדבר שבקדשה אם בן. מהיכן יקבל פח לשברם, אך עקר הפח לשברם נמשך מרחמי ה' ותברך. מה שה' ותברך מאיר מרחוק בדעת כל אדם. שיתנציץ לו האמת מרחוק. בבחינת מרחוק ה' נראה לי. וזהו בחינת הרמזים הפאים אל האדם בכל יום שיתקרב וישוב אליו. ומי שחפץ בחיים באמת ואינו מטעה את עצמו.

ומסתכל על האמת לאמתו. הוא רואה מרחוק אמתת האמת, כי האמת עד לעצמו. ועל - ידי זה מתגבר בחשק חזק כפי המניעות עד שמשבר כל המניעות ומתקרב אל האמת. וזאת הבחינה שרואה האמת מרחוק כדי שיוכל להתגבר בחשק חזק לשבר המניעות וזאת הבחינה היא בחינת ריח טוב, כי עדין אינו רואה האמת ממש כי אם בן לא היה מניעה כלל כנ"ל. והאדם בהכרח שיהיה לו מניעות, רק זאת הראיה וההתנוצצות מרחוק. היא בבחינת ריח שמגיע לו ריח טוב מהאמת כמאן דארח ריחא בבחינת ריח טוב קלמ. והוא בחינת לריח שמניח טובים שמן תירק שמך על - בן עלמות אהבוך ופרש רש"י על הרחוקים הנאים לשוב ולהתגבר כמו שפרש שם עלמות אהבוך - בא יתרו ונתגבר באה רחב ונתגברה. והוא לריח שמניח טובים וכו', דהינו על - ידי בחינת ריח טוב. על - ידי זה דוקא עלמות אהבוך. שבאים הרחוקים ושבים לה' ותברך כמו יתרו וכו'. כי עקר התקרבות הרחוקים לשבר מניעות שלהם העצומות הוא על - ידי בחינת ריח כנ"ל. שהיא בחינת מה שה' ותברך מרחם עליהם ומאיר עליהם מרחוק רמזים שיתנוצץ להם האמת מרחוק וכו' וכנ"ל. והוא שנסמך לזה משכני אחריו נרצח כי הינו הך. וכמו שפרש רש"י שם. אני שמעתי משלוחיך רמז שאמרתי למשכני ואני אמרתי אחריו נרצח וכו', הינו כנ"ל. שה' ותברך מרמז רמזים מרחוק להאדם שיתקרב אליו ומי שחפץ באמת רץ אחריו מיד. בבחינת משכני אחריו נרצח. שזהו בחינת ריח כמאן דארח ריחא בחינת לריח שמניח טובים וכו' על - בן עלמות אהבוך. שעל - ידי זה מתקרבים הרחוקים כנ"ל, על - בן נסמכו זה לזה וכנ"ל:

ליקוטי הלכות הלכות ברכת המזון הלכה ד' סעיפים כ' כ"א

כ) ונחזור לענין ברכת המזון. והכלל, שעקר מצות ברכת המזון הוא לגלות ולהמשיך קדשת ארץ - ישראל. בחינת ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך על הארץ הטובה וכו'. ועקר קדשת ארץ - ישראל נמשך על - ידי התגלות ההתפארות שנתגלה בעת השלחן. שזהו בחינת כוס של ברכת המזון וכו' כמבאר כל זה לעיל באריכות וזה בחינת ברכת המזון, שכששהם שלשה אומרים נברך שאכלנו משלו קדם ברכת המזון. והוא ברכת המזון. דהינו קדם ברכת המזון הם מזמנים עצמן לברך ואומרים נברך וכו':

והענין כי עקר קדשת איש הישראלי ועקר עבודתו הוא רק הרצון והכסופין דקדשה, כמבאר בדברי רבנו זכרנו לברכה בכמה מקומות וכמו שאמר הוא זכרנו לברכה שלעבר את ה' אין מי שיתפאר בזה שיוכל לעבדו ותברך. ואפלו מלאך ואפלו שרף אינו יכול להתפאר בזה שיוכל לעבדו ותברך רק העקר הוא הרצון והכסופין שצריך להתגבר שיהיה לו תמיד רצונות חזקים וכסופין גדולים לעבודת ה' ותברך וכו'. (כמבאר שיהיה זאת קצת בסוף ספורי מעשיות, ענין שם) ויותר מזה שמענו מפיו זכרנו לברכה בעצמו מגדל מעלת הרצון דקדשה שהוא עקר עבודת ה'. וכל העבודות תורה ותפלה ומצוות ומעשים טובים כלם כלולים בזה. ואי אפשר לזכות לשום דבר

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

שְׁבַקְדָּשָׁה כִּי אִם עַל - יְדֵי זֶה, עַל - יְדֵי רִצּוֹן וְחֶשֶׁק וְהִשְׁתַּוְּקָקוּת וְכַסּוּפִין וְנִעְגוּעִים חֻזְקִים וְלֹא יִרְפָּה אֶת הַרִצּוֹן בְּשׁוּם אִפְּן, רַק כָּל מַה שֶׁהַמְּנִיעָה מִתְּנַבְּרֵת בְּיוֹתֵר וְרָאָה לְגַבֵּר אֶת עֲצָמוֹ בְּחֶשֶׁק וְכַסּוּפִין וְנִעְגוּעִים וְרִצּוֹנוֹת חֻזְקִים בְּיוֹתֵר וְיוֹתֵר וְכֵן לְעוֹלָם עַד שְׂיִזְכָּה לְגַמֵּר לְהוֹצִיא מִכַּח אֶל הַפֶּעַל אֶת הַמִּצְוָה אוֹ הַדְּבָר שֶׁבְּקִדְשָׁה שֶׁהוּא רוֹצֵה. וְכֵן אַחֵר כֶּךָ בְּשֵׂאֵר עֲבוֹדוֹת וְדַבְרִים שֶׁבְּקִדְשָׁה שִׁירְצָה אַחֵר כֶּךָ עוֹד לְעֵשׂוֹת. יִתְגַּבֵּר גַּם - בֵּן בְּרִצּוֹנוֹת חֻזְקִים. וְכָל מַה שֶׁהַמְּנִיעוֹת וְהַעֲבוּבִים וְהַבְּלִבּוּלִים מִתְּנַבְּרִים יוֹתֵר. יִתְגַּבֵּר אֶת עֲצָמוֹ בְּרִצּוֹנוֹת חֻזְקִים יוֹתֵר עַד שְׂיִזְכָּיָא מִכַּח אֶל הַפֶּעַל וְזִכָּה גַּם לְאוֹתָהּ הַמִּצְוָה וְהַעֲבוּדָה וְכֵן לְעוֹלָם, כַּמְבָאָר בְּהַתּוֹרָה וַיְהִי נָא פִי שְׂנִים (בְּסִמָּן 10) שֶׁהַמְּנִיעָה הוּא רַק בְּשִׁבִיל הַחֶשֶׁק. וְאִם יִתְגַּבֵּר שְׂיִהְיֶה לוֹ חֶשֶׁק גְּדוֹל כַּפִּי הַמְּנִיעָה, בּוֹדָאִי יִשְׁבֵּר הַמְּנִיעָה. נִמְצָא, שֶׁעֵשֶׂר הַהֲתַחֲזָקוֹת לְהַתְּנַבֵּר עַל הַמְּנִיעִים מִהַקְּדָשָׁה הוּא רַק הַרִצּוֹן וְהַחֶשֶׁק. וְזֶהוּ עֵשֶׂר הַהֲתַפְּאָרוֹת מִה שֶׁה' יִתְבַּרְךְ מִתְּפָאֵר עִם כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל. שֶׁעֵשֶׂר הַהֲתַפְּאָרוֹת מִהֲעֻזוֹת וְהַעֲקֻשְׁנוֹת שְׁלָהֶם. שְׁעַל - יְדֵי זֶה עֵשֶׂר קִבְלַת הַתּוֹרָה. שֶׁהִיא כָּלֵל הַהֲתַפְּאָרוֹת כִּנ"ל. וְעֵשֶׂר הַעֻזוֹת וְהַעֲקֻשְׁנוֹת הוּא בְּהַרִצּוֹן שֶׁצָּרִיךְ הָאָדָם שְׂרוּצָה לְכַנֵּס בְּעֲבוּדַת ה' שְׂיִהְיֶה עֲקֻשָׁן גְּדוֹל בְּרִצּוֹן לְכָל יְעוֹב וְלֹא יִרְפָּה אֶת הַרִצּוֹן מִשׁוּם מְנִיעָה בְּעוֹלָם. וְזֶה עֵשֶׂר הַעֲקֻשְׁנוֹת דִּקְדָּשָׁה. וְזֶה עֵשֶׂר הַתְּפָאָרוֹתוֹ יִתְבַּרְךְ מִה שֶׁהוּא יִתְבַּרְךְ מִתְּפָאֵר בְּעֲבוּדַת יִשְׂרָאֵל, כִּי בְּאֵמַת עֵשֶׂר הַהֲתַפְּאָרוֹת הוּא רַק מִה שֶׁה' יִתְבַּרְךְ מִתְּפָאֵר עִם הַרִצּוֹן וְהַחֶשֶׁק וְהַכַּסּוּפִין דִּקְדָּשָׁה שֶׁל כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל. מַה שֶׁכָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לָבוּ בּוֹעֵר תְּמִיד בְּרִצּוֹן חֻזֵק לְזִכּוֹת לְעֲבוּדַת ה' בְּאֵמַת. וְזֶה עֵשֶׂר הַתְּפָאָרוֹתוֹ יִתְבַּרְךְ שְׁמוֹ, כִּי הַעֲבוּדָה בְּעֲצָמָה אֵינָה יִקְרָה כָּל כֶּךָ, כִּי הִפֵּל מֵאִתּוֹ יִתְבַּרְךְ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב, מִי הַקְּדִימִי וְאֶשְׁלֵם וְכו'. וְאִי אֶפְשֶׁר לָנוּ לְעֵשׂוֹת שׁוּם דְּבָר שֶׁבְּקִדְשָׁה וְלֹא לְהַנְצִיל מִשׁוּם עֲבָרָה כִּי אִם עַל - יְדֵי יִשׁוּעוֹתוֹ יִתְבַּרְךְ, כְּמוֹ שֶׁאֶמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָכוּנָם לְבִרְכָה, בְּכָל יוֹם יִצְרוּ שֶׁל אָדָם מִתְּנַבֵּר וְאֶלְמֵלֵא הַקְּדוֹשׁ - בְּרוּךְ - הוּא עוֹזְרוֹ הִיָּה נוֹפֵל בְּיָדוֹ. וְעַל - בֵּן עֵשֶׂר הַהֲתַפְּאָרוֹת הוּא רַק בְּהַרִצּוֹן מַה שֶׁכָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל רוֹצֵה בְּרִצּוֹן חֻזֵק לְעֲבֹדוֹ יִתְבַּרְךְ. וְכַפִּי הַתְּנַבְּרוֹת הַרִצּוֹן שֶׁמִּתְּנַבֵּר כָּל אֶחָד לְכַסֵּף לָהּ יִתְבַּרְךְ בְּרִצּוֹן חֻזֵק, כְּמוֹ כֵּן זִכָּה לְעֲבוּדַת ה' וְכֵמוֹ כֵּן ה' יִתְבַּרְךְ מִתְּפָאֵר עִמּוֹ, כִּי עֵשֶׂר הַהֲתַפְּאָרוֹת הוּא הַעֻזוֹת וְהַעֲקֻשְׁנוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל מִה שֶׁאֵיֵשׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי הוּא עֲקֻשָׁן גְּדוֹל בְּעֲבוּדַת ה' שֶׁזֶהוּ עֵשֶׂר הַתְּפָאָרוֹתוֹ יִתְבַּרְךְ כִּנ"ל. וְעֵשֶׂר הַעֲקֻשְׁנוֹת הוּא בְּרִצּוֹן, שֶׁזֶהוּ עֵשֶׂר הַהֲתַנְבְּרוֹת עַל הַמְּנִיעִים לְזִכּוֹת לְפֶעַל מַה שֶׁהוּא רוֹצֵה בְּעֲבוּדַת ה', כִּי אִפְלוּ אִם יִהְיֶה עֲקֻשָׁן גְּדוֹל בְּיוֹתֵר בְּעֲבוּדַת ה', אֵף - עַל - פִּי - בֵּן בּוֹדָאִי יֵשׁ מְנִיעוֹת בְּאֵלָה שְׂאִי אֶפְשֶׁר לְאָדָם לְשַׁבֵּרָם. לְמִשְׁלַל בְּשֵׂאֵדָם צָרִיךְ לְנַסֵּעַ לְצַדִּיק אֲמִתִּי וְיֵשׁ לוֹ מְנִיעוֹת רַבּוֹת וְעֲצוּמוֹת, כְּגוֹן מַחֻתְנוּ וְאִשְׁתּוֹ וְאָבִיו וְאִמּוֹ וְשֵׂאֵר בְּנֵי הָעוֹלָם וְכו'. וְהוּא מִתְּנַבֵּר וּמִתְחַזֵּק וּמִשְׁבֵּר כָּל הַמְּנִיעוֹת הָאֵלּוּ. וְעַדִּין יֵשׁ לוֹ מְנִיעוֹת מִחֲמַת מְמוֹן וְהוּא מִשְׁבֵּר גַּם מְנִיעוֹת אֵלּוּ, כְּגוֹן שֶׁמִּפְקִיד כָּל מַה שְׂיִשׂ לוֹ וּמוֹכֵר אוֹ מִמְשַׁכֵּן כְּסוּתוֹ בְּשִׁבִיל לְנַסֵּעַ לְהַצְדִּיק אוֹ שְׂהוֹלֵךְ רְגְלִי, אֵף - עַל - פִּי - בֵּן אִם מִתְּנַבְּרֵת מִדַּת הַדִּין חֵם וְשְׁלוֹם, לְמַנְעוֹ חֵם וְשְׁלוֹם, יְכוּלִים לְמַנְעוֹ חֵם וְשְׁלוֹם, בּוֹדָאִי בְּמְנִיעוֹת בְּאֵלָה שְׂלֵא יוּכַל לְשַׁבֵּרָם, כִּי בּוֹדָאִי יֵשׁ מְנִיעוֹת רַבּוֹת בְּעוֹלָם שְׂאִי אֶפְשֶׁר לְשַׁבֵּרָם, כְּגוֹן תְּפִיסָה בְּכַבְלֵי בְּרִזָּל חֵם וְשְׁלוֹם, אוֹ חוֹלָאֵת חֵם וְשְׁלוֹם, וְכוּיָצָא בְּאֵלָה רַבּוֹת חֵם וְשְׁלוֹם. וְכֵן לְמִשְׁלַל בְּעֻנְיָן שְׂאֵנִי עוֹסְקִין בּוֹ לִילְךְ וְלְנַסֵּעַ לְאַרְצֵי - יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא עֵשֶׂר נִצְחוֹן הַמְּלַחְמָה כִּנ"ל. אֲבָל אֵף - עַל - פִּי - בֵּן אִם יִהְיֶה הָאָדָם עֲקֻשָׁן

אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

אלף פעמים. אם הים עומד לפניו ואין לו ספינה לעבר בו ואין בידו מעות או שאין נמצא ספינה כלל או שהוא שעת מלחמה חס ושלום, וכיוצא. מה יועיל העקשנות שלו, כי בנדאי אי אפשר לקפץ לתוך הים, כי לאו כל אדם זוכה שה' יתברך יקרע בשבילו את הים, על - בן עקר העקשנות הוא רק ברצון שאיך שהוא על כל פנים לא יחליש את הרצון. ואפילו אם מונעים אותו באלפים ורבבות מניעות שגדמה לו שאי אפשר לשברם בשום אופן, אף - על - פי - בן הוא יעשה את שלו וירצה בכל פעם ברצון חזק יותר, כי החשק והרצון צריך שיהיה בפי המניעה, כמבאר בהתורה ויהי נא פי שנים (בסימן סו). ואם יהיה עקשן בהרצון לבלי להניח את הרצון והכסופים דקדשה בשום אופן אף אם מפילין אותו כמו שמפילין אותו חס ושלום רחמנא לצלן, אי סוף כל סוף בנדאי יעזרו ה' יתברך לשבר ולבטל כל המניעות ויזמין לו כל מה שאצריך לנסיעה לארץ - ישראל או לשאר דברים שבקדשה ויחזיר ויסיעו בכל מיני סיועות, כי המניעה לא היתה כי אם בשביל החשק שהוא עקר הנסיון שמנסין את האדם אם יעזוב ויניח את החשק והרצון דקדשה מחמת המניעה וכשהיא עקשן בדעתו ועומד בנסיון ואינו מניח את הרצון והחשק דקדשה בשום אופן, אי בנדאי ישבר את כל המניעות, והמניעות יתהפכו לישועות שיעזרו ויושעו ה' יתברך ויסבב עמו סבות לטובה באופן שיגמר ויוציא אל הפעל הדבר שבקדשה שהוא רוצה:

נמצא, שעקר העקשנות ברצון. וזה עקר התפארותו יתברך בנ"ל. וזה בחינת שימני כחותם על לבך כחותם על ורועך כי עזה כמות אהבה וכו'. 'כחותם על לבך כחותם על ורועך', זה בחינת תפלין כמו שאיתא בזוהר הקדוש ותפלין הם התפארות מה שה' יתברך מתפאר עם ישראל ומשים אותם כחותם על לבו וכו'. ועקר ההתפארות שהם חותם התפלין נעשין על - ידי האהבה וההשתוקקות והרצון והכסופין דקדשה של ישראל בנ"ל. והוא שימני כחותם וכו', הינו תפלין התפארות בנ"ל, כי עזה כמות אהבה וכו'. כי אהבתנו ורצוננו אצלך עזה וחזקה מאד בעיות ועקשנות גדול מאד על - בן ראוי לך להתפאר בנו, כי זה עקר ההתפארות בנ"ל. וזה, כי עזה כמות אהבה קשה כשאל קנאה. אהבה היא בחינת רצון וחשק והשתוקקות לה' יתברך שעל - ידי זה עקר ההתנברות על הסטרא אחרא שהוא סטרא דמותא שמשם כל המונעים מן הקדשה וכפי שהסטרא אחרא שהיא כלל המונעים מתנברת נגד האדם, כמו בן צריך שיהיה להאדם אהבה והשתוקקות ורצון חזק לה' יתברך ולהדבר שבקדשה שרוצה לעשות כי החשק שהוא בחינת אהבה צריך שיהיה בפי המניעה בנ"ל. וזהו, כי עזה כמות אהבה, קשה כשאל קנאה. שהאהבה והשתוקקות לה' יתברך ולעבודתו היא עזה וחזקה בעקשנות גדול כמות, הינו כמו התנברות המניעות שהם בחינת מות וסטרא אחרא, כי כל המניעות נמשכין משם, הינו בפי המניעה בן האהבה והחשק עז וחזק. וזהו, קשה כשאל קנאה. בפי השאל שהיא הסטרא אחרא שמפלת את האדם חס ושלום לשאל תחתיות. ואם האדם לא זכה לעמד בנגדה ונפל למקום שנפל. אפילו אם נפל לשאל תחתיות חס ושלום, לסטרא דמותא חס ושלום. ואין פח בידו לצאת משם. אם אף - על - פי - בן הוא עקשן בדעתו, דהינו שהוא עקשן בהרצון שאף - על - פי - בן

אינו מניח את הרצון לעולם וכוסף בכל פעם יותר לה' יתברך. וכל מה שמפילין אותו חס ושלום יותר. הוא כוסף לה' יתברך ולעבודתו ברצון חזק יותר ויותר. כי הרצון הוא בידו בנדאי לכסף על כל פנים ברצון חזק לה' יתברך. ואזי אם הוא עקשן גדול ברצון יש לה' יתברך התפארות גדול מזה, כי עקר ההתפארות הוא העזות והעקשנות של הרצון. ועל - ידי זה נזכה בנדאי סוף כל סוף לפעל מה שהוא רוצה להתקרב לה' יתברך. וזהו, שימני כחותם וכו'. הינו תפלין והתפארות מה שה' יתברך מתפאר עם ישראל, כי עזה כמות אהבה קשה כשאל קנאה שאנו אוהבין את ה' יתברך בחשק נמרץ ורצון חזק ואנו מקנאין קנאת ה' צבאות להגביר ולגלות האמת ולהכניע השקר אפלו בעמק הגלות הזה שהתגברה עלינו מאד מות ושאל רחמנא לצלן, הינו הסמרא אחרא, כי כפי התגברותם בן האהבה והרצון חזק כנ"ל. וכמו שכתוב, כי דיתנו במקום תנים ותכם עלינו בצלמות אם שכחנו שם אלקינו ונפרש פפינו לאל זר וכו' כי הוא יודע תעלמות לב כי עליך הרגנו כל היום וכו'. עזה נאמר על היגיעות שמתנגעין בשביל התפלה או שאר דברים שבקדשה שאף - על - פי שעדיין אינו נזכה להתפלל כראוי [קיצור ליקוטי מוהר"ן תורה (נ): ודע שהעיו פנים שיש ברור הן הן הכלבים והן העומדים וחולקים על תפלת איש הישראלי שעדיין לא תיקון ברייתו בשלימות. וזוהו תבין ממילא כמה גדול עונם של החולקים על תפלת איש הישראלי ורוצים לבלבל תפלתו כי הם נקראים כלבים ממש בחינת והכלבים עוי נפש (ישעיה נו), כי אף על פי שזה האיש שמתפלל לא זכה עדיין לתיקון הברית ומחמת זה בא עליו המחלוקת הזאת שהיא בחינת כלבא נחית וכו' בנוכר לעיל אבל החולקים אינם פטורים מחמת זה מעונשים, כי הם עוקרים את נפשם מן הקדושה ומכניסים עצמם להיות נקראים בשם כלבים ממש על ידי שחולקים על תפלתו אף על פי שלא תיקון ברייתו בשלימות וכנוכר לעיל, כי בודאי הוא צריך ליגע עצמו להתפלל בכל כחו אף על פי שהוא כמו שהוא אף על פי שאינו יכול להרגיש מתיקות בדיבורי התפלה והיגיעה בעצמה יקרה מאד (כמבואר במקום אחר) אבל החולקים הם בחינת כלבים ממש וגדול עונם מנשוא כנוכר לעיל] ולפעל מה שהוא רוצה, אף - על - פי - בן היגיעה לבר מה שמשותקק לזה ומתנגע בשביל זה, זה בעצמו הוא בחינת קרפנות, בחינת פי עליך הרגנו כל היום, כמבאר כל זה בדברי רבנו זכרוננו לברכה.

ועל - בן אנו מבקשים מה' יתברך שבזכות היגיעה והתקנה והרצון לבר שאנו משתוקקים לעבודתו ומתנגעים בכמה יגיעות בשביל זה, אף - על - פי שעדיין לא זכינו לעבודתו באמת, אף - על - פי - בן על - ידי זה לבר נזכה להתגבר על כל המניעות שהם בחינת מקום תנים וצלמות חס ושלום, וזה, מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה וכו'. מים רבים שהם העובדי בוכבים וסמריין אחרנין שמהם כל המניעות אינם יכולים לכבות את האהבה והרצון, כי אנו עקשנים גדולים בהרצון. וכל מה שהמניעות מתגברים ביותר אנו מתגברים ברצונות חזקים ביותר, כי עקר המניעות מתגברים רק להפיל את האדם מן הרצון עזה עקר הנפיון של המניעה כנ"ל. אבל באמת האהבה והרצון של ישראל קשה כמות כפי המניעה וכו' כנ"ל. ומים רבים, שהם המניעות, אי אפשר להם לכבות את האהבה והרצון, אדרבא, מתגברים בכל פעם ברצון חזק וחשק נפלא ביותר, כי המניעה היא בשביל החשק כנ"ל. ועל - בן בנדאי נזכה לפעל מה שאנו רוצים להתקרב לה' יתברך. וה' יתברך יתפאר בנו תמיד בבחינת שימני כחותם וכו' כנ"ל:

כא) וזה בחינת שב לימיני עד אשית אייבך הדם לרגלך. ימין הוא בחינת אהבה וחשק. על - ידי זה עקר ההתנגדות על האויבים והשונאים שהם המונעים. וזה בחינת על שחל נפתן תדרך תרמם בפיר ותנין כי בי חשק ואפליטהו. שחל נפתן וכפיר ותנין הם קלפות וסטרין אחרנין שהם בחינת המונעים מן הקדשה המונעים ומתפ שמים על דרך הקדש כמו נחשים וכפירים ותנינים ואינם מניחים שום אדם ללך בדרך הקדש. ומבטיח הפתוב לאיש הישראלי שייכל לדרך עליהם ולרמסם ולבטלם על - ידי הרצון והחשק הקדשה בבחינת על שחל נפתן תדרך וכו' כי בי חשק ואפליטהו. 'חשק' דיקא. שעקר ההתנגדות עליהם הוא על - ידי החשק והרצון כנ"ל. ועל - בן קדם ברכת המזון שאז צריכים לגלות ההתפארות כדי להמשיך קדשת ארץ - ישראל על - ידי זה. על - בן אומרים ברכת המזון, דהינו נכרך שאכלנו משלו שהוא הכנה והזמנה להמצוה של ברכת המזון שאנו רוצים לקים שזהו בחינת רצון והשתוקקות שאנו מודיעים בפינו שאנו רוצים לקים מצוותיו ותפרכ, דהינו מה שאומרים נכרך וכו'. וזהו עקר ההתפארות שה' יתברך מתפאר בנו, כי עקר ההתפארות הוא הרצון כנ"ל. ועל - ידי זה עקר התגלות קדשת ארץ - ישראל כנ"ל. שזהו עקר מצות ברכת המזון כנ"ל. וזה בחינת מה שאנו אומרים קדם כל מצוה, הריני מוכן ומזמן לקים מצות תפלין או ציצית וכיוצא. כי זה בחינת רצון שאנו מודיעים ומגלים בפינו רצוננו וכספנו החוק לקים מצוותיו ותפרכ, כי אין לנו פח לקים מצוותיו ותפרכ פראוי רק אנו אומרים אנו מוכנים ומזמנים לקים המצוה שזהו בחינת רצון. ואזי המצוה נעשית ממילא בסיוע ה' יתברך, כי הפא לטהר מסיעין לו. והפל מאתו יתברך. ועקר עבודתנו היא הרצון שהוא בחינת מה שאומרים הריני מוכן ומזמן וכו'. ומחמת שבשעת אכילה שאז צריכין לגלות ההתפארות שעל - ידי זה עקר קדשת ארץ - ישראל שזהו עקר קדשת האבילה. ואז בשעת האבילה הוא עדין קרבא. כי סטרא אחרא קאים על פתורא דבר - נש לקטרנא לה, כמו שאיתא ביהר הקדוש. ורופה להתגבר על האדם כדי לבטל ההתפארות חס ושלום. על - בן תקנו רבותינו וכוונם לברכה ברכת המזון, כי על - ידי התזמנה לברכת המזון שזהו בחינת הרצון, על - ידי זה מתגברין על הסטרא אחרא ומגלין ההתפארות, כי עקר ההתפארות הוא ברצון כנ"ל. ועל - ידי זה זוכין להמשיך קדשת ארץ - ישראל שזהו עקר מצות ברכת המזון כנ"ל. וכן מבאר בכונות שעל - ידי התזמנה לדבר מצוה שבקדשה מנרשין הסטרא אחרא, הינו כנ"ל. כי התזמנה הוא בחינת רצון שעל - ידי זה עקר ההתנגדות עליהם כנ"ל:

ליקומי הלכות הלכות תפילת ערבית הלכה ד' סעיפים ל"ב ל"ג ל"ד

לב) וזהו בחינת מעלת נסיעת ארץ - ישראל. וזה בחינת מה שמצינו במה צדיקים וכשרים שנוסעים לארץ - ישראל וחוזרים, ולפעמים נוסעים וחוזרים במה פעמים כמו שראינו בדורותינו ממנה צדיקים וכשרים. וכן מצינו באבינו הראשון אברהם עליו השלום שהוא הראשון שגלה קדשת ארץ - ישראל. וה' יתברך אמר לו לך לך מארצך וכו' אל הארץ וכו', וזה היה אחד מהנסיונות שלו. ותכך בשבא לארץ - ישראל סבב ה' יתברך שניצא ממנה, כמו שכתוב ויהי רעב

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה.!

בארץ נרד אברם מצרומה וכו'. וגם הציאה מארץ - ישראל לחוץ - לארץ היה נסיון מהנסיונות שלו. כמו שפרש רש"י שם לנסותו אם יתרהר אחר דבריו של קדוש - ברוך - הוא שאמר לו ללכת אל ארץ כנען ועבשו משיאו לצאת ממנה. ובאמת הוא נסיון גדול, כי הוא דבר פלא לכאורה מאחר שארץ - ישראל קדושה ונוראה כל כך וה' יתברך בעצמו צוה לאברהם למלטל עצמו מארצו ומולדתו מבית אביו לילך אל ארץ - ישראל, ועבשו בשבא לשם הוא מסבב סבות שיצא משם ממקום קדוש ונורא כזה. אבל באמת על - פי הנוכר לעיל מבאר הענין היטב. כי באמת עקר תקונו כל העולמות וכל הנשמות הוא בארץ - ישראל דיקא, כי שם עקר התגלות אלקותו יתברך אשר זה עקר התקונו והתכלית להכיר אותו יתברך באמת. כי עקר ההסתכלות על התכלית שהוא בחינת בטול אל האור אין סוף הנוכר לעיל, הוא בארץ - ישראל דיקא, ש שם הבית - המקדש וקדשי קדשים, ששם נקדת האבן שתיה ששם נכנס הפה הגדול לפני ולפנים ביום הפורים, ששם עקר הבטול אל התכלית וכנוכר לעיל. אבל אי אפשר לבוא לארץ - ישראל ולזכות שם לבחינת בטול הנוכר לעיל, כי אם על - ידי שמתקנים מתחלה כלים כדי לקבל לשם אור הרשימו של הבטול, בבחינת רצוא ושוב, שמשם עקר השנת הדעת והתורה כנוכר לעיל.

ואי אפשר לעשות ולתקן הכלים כי אם על - ידי קדשת ארץ - ישראל על - ידי אור הרשימו של הבטול וכנוכר לעיל. ומחמת זה קשה מאד לבוא לארץ - ישראל, כי זהו בחינת העבודה של ראש השנה הנוכרת לעיל, שעקר היגיעה הוא מחמת שזה תלוי בזה ואם בן מהיכן יתחילו וכמבאר לעיל באריכות. כי תקונו הכלים תלוי בקדשת ארץ - ישראל, ואי אפשר לבוא לקדשת ארץ - ישראל כי אם על - ידי כלים וכנוכר לעיל. ומה נמשכין כל המניעות הגדולות והעצומות שיש על כל אדם קדם שבא לארץ - ישראל, וכל מי שגדול יותר המניעות שלו גדולים ביותר. עד שהצדיקים הגדולים יש להם מניעות עצומות בלי שעור שקשה לשברם. כי עקר קבוצ כל הנדחים שהם בחינת כל הניצוצות שנפלו ונתפזרו בין הקלפות, עקר תקונם וקבוצם הוא לארץ - ישראל. כמו שכתוב אם יהיה נדח בקצה השמים משם יקבצך ה' אלקיך ומשם יקחך והביאך ה' אלקיך אל הארץ וכו'. וכתוב והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו האבדים בארץ אשר אשור והנדחים בארץ מצרים והשתחוו לה' בהר הקדש בירושלים. ואי אפשר להצדיק לבא לארץ - ישראל כי אם על - ידי קבוצ נדחים. אבל אלו הניצוצות והנשמות הנדחים אי אפשר לקבצם כי אם על - ידי קדשת ארץ - ישראל. כי הניצוצות והנשמות הנדחים הם נמשכין משבירת כלים שאז נפלו ניצוצות קדושות בעמקי הקלפות. ואדם הראשון אם לא היה חוטא באכילת עץ הדעת טוב ורע והיה מתפלל תפלתו היה מתקן אותם. ועל - ידי חטאו, ובפרט שפגם או בברית קדש גם - כן כמו שאמר רבותינו זכרונם לברכה אדם הראשון משוך בערלתו היה, וכמובא בכתבי האר"י ענין שם. על - ידי זה לא די שלא הגייה ותקן את הניצוצות הנפולין משבירת כלים, אף גם הפיל אותם יותר ויותר. וכן כל אחד על - ידי חטאיו שהוא גורם לפזר ולהפיל הניצוצות יותר רחמנא לצלן. והצדיקים האמתיים הגדולים במעלה עוסקים בכל דור ודור לתקן ולהעלות אלו הניצוצות והנשמות הנדחות, שזהו עקר יגיעתו ומרחתו העצומה של בעל

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

השדה הנזכר לעיל, כדי לתקן הנשמות הנדחות להכניסם לתוך השדה הקדושה. אבל עקר תקונם על - ידי קדשת ארץ - ישראל, ששם עקר ההסתכלות על התכלית בנזכר לעיל. שנה עקר התקון שממשיך בעל השדה ונזכר לעיל. אבל אי אפשר לבוא לארץ - ישראל עד שיעלה אלו הנדחים ויקבץ אותם לארץ - ישראל ונזכר לעיל. כי באמת עקר תקון הכלים כדי לקבל אור הבטול כדי להשיג אלקותו והפך, הוא על - ידי העלאת הניצוצות הנדחים הנזכרים לעיל:

נכמוכן בכתבי האר"י ז"ל שתקון הכלים והעולמות מחדש הוא על - ידי שמעלין הניצוצות שנפלו מעמקי הקלפות וממשיכין אור רב מלמעלה בחינת אור מ"ה החדש. ועל - ידי זה גורמים יחוד עליון על - ידי בחינת העלאת מיון נוקבין. ועל - ידי זה נתתקנים העולמות והכלים וכו'. ועקר זה התקון הוא בארץ - ישראל בנזכר לעיל. אבל איך זוכין לבוא לארץ - ישראל, כי הא ביהא תליא, כי אי אפשר להעלות אלו הניצוצות כי אם על - ידי שממשיכין אור רב מלמעלה שגמושך מבחינת הבטול וההסתכלות אל התכלית בנזכר לעיל. שנה זוכין בארץ - ישראל דיקא בנזכר לעיל. ולארץ - ישראל אי אפשר לבוא כי אם על - ידי תקון הכלים שנעשין על - ידי העלאת אלו הניצוצות ונזכר לעיל. ואם בן מהיכן התחלה. ועל - בן מתנבירין המניעות מאד קדם שבאין לארץ - ישראל. כי הקלפות וסמדין אחרנין הנאחזין מאד באלו הניצוצות הנפולין שהם בחינת הנשמות הנדחות, הם מתנבירין במניעות עצומות נגד זה שרוצה לבוא לארץ - ישראל להוציא הנשמות והניצוצות מהם. ועל - בן צריכין להתנביר מאד מאד לשפר המניעות העצומות במסירת נפש. ואזי על - ידי המסירת נפש שמוסר נפשו בשביל לבוא לארץ - ישראל על - ידי זה נמשך עליו איזה הארה מקדשת ארץ - ישראל לחוץ - לארץ כדי שיהיה לו פת לשפר הקלפות שמהם המניעות ולהעלות משם ניצוצות קדושות, ועל - ידי זה יש לו פת לבא לארץ - ישראל להתבטל שם בתכלית הבטול, ולהסתכל על התכלית ברצוא ושוב, ולקבל משם הארות והשגות התורה נפלאות ונוראות על - ידי הכלים שזכה לתקון על - ידי העלאת הניצוצות שהעלה, על - ידי שבירת המניעות על - ידי גדל מסירת נפשו בשביל לבוא לארץ - ישראל. ועל - בן על - פי רב צריכין לחזר מארץ - ישראל כי מחמת שכל זמן הגלות כל זמן שלא בא עדין משיח צדקנו, עדין אי אפשר לברר כל הניצוצות בשלמות פידוע בפתכים. והצדיק אף - על - פי שברר ותקן והעלה ניצוצות רבות על - ידי נסיעתו לארץ - ישראל על - ידי מסירת נפשו העצום, אף - על - פי - בן עדין נשארו הרבה בחוץ - לארץ שצריכין להעלותם ולבררם, כי אי אפשר לבררם כי אם על - ידי שיהיה תחלה בארץ - ישראל ונזכר לעיל. על - בן הוא צריך לחזר מארץ - ישראל לחוץ - לארץ כדי לחזר ולברר ולהעלות ולתקן כל הניצוצות והנשמות הנדחים והנפולים. כי עתה דיקא הוא יכול לתקנם ולהעלותם על - ידי אור קדשת הבטול שהוא קדשת ארץ - ישראל שזכה לקבל שם. שעל - ידי זה עקר תקונם ועליתם ונזכר לעיל. וזהו בעצמו בחינת רצוא ושוב. הינו שהצדיק הולך במרוצה במסירת נפש לארץ - ישראל, ואחר כך ושוב ששב משם. וכל זה בשביל תקון העולמות בשביל העלאת הניצוצות והנשמות שנפלו על - ידי בחינת שבירת כלים שגרמו בחטאייהם רחמנא לצלן. וזהו בחינת והחיות רצוא

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

ושוב כמראה הבזק, כמראה הבזק דיקא, שהם בחינת כלי חרם שגשגרו. הינו כפי בחינת השבירת כלים שהם בחינת מראה הבזק, כמו בן צריכין לחזר מהבטול כמה פעמים בבחינת רצוא ושוב. שהיו בחינת מה שחוזרין מארץ - ישראל ששם עקר הבטול, והיו והחיות רצוא ושוב כמראה הבזק, שצריכין לקבל החיות מאור הבטול בבחינת רצוא ושוב כמה פעמים כמראה הבזק, ופרש רש"י פאור היוצא מבין החרסים שהוא אור התנוצצות הניצוצות שגפלו בבחינת שבירת כלים כנוצר לעיל. הינו כפי מראה הבזק, הינו כפי הניצוצות שגפלו בבחינת שבירת כלים. כי אי אפשר להעלות הניצוצות בפעם אחת, על - בן צריכין לחזר ולעלות כמה פעמים בבחינת רצוא ושוב כדי לתקן בכל פעם כלים כדי להעלותם בהדרגה ובמדה פסדר. כי כל מה שמעלים ניצוצות יותר מתקנים כלים יותר. וכל מה שמתקנים כלים יותר יכולים להעלות ניצוצות יותר ויותר. כי הא בהא תליא וכנוצר לעיל:

לג) ובשביל זה נתרצה משה רבנו בשליחות המרגלים. וזה היה טעות של ישראל שרצו לשלח מרגלים לארץ - ישראל, כי מחמת שראו שאי אפשר לבוא לארץ - ישראל כי אם על - ידי קבוצ נדחים שהם הניצוצות הנפולין, ואי אפשר להעלותם כי אם על - ידי קדשת ארץ - ישראל, ואם בן ארץ אפשר לבוא לארץ - ישראל. על - בן נתחכמו לשלח מרגלים שהיו צדיקים גדולים כדי שהם בקדשתם ושברו המניעות ויבואו לארץ - ישראל ויקבלו שם קדשת ארץ - ישראל, ואחר כך יחזרו משם מיד. ובכח הזה יוכלו ישראל לתקן כלים להעלות שאר הניצוצות מאחר שפבר יש להם כח להמשיך עליהם קדשת ארץ - ישראל על - ידי המרגלים שפבר היו בארץ - ישראל וחזרו. ועל - ידי זה יוכלו כל ישראל לבוא לארץ - ישראל בנקל. ובאמת הוא לכאורה עצה נפלאה. אבל אז התגברה הסטרא אחרת בהתגברות גדול מאד, מאחר שראתה שכל ישראל רוצים כלם לבגס לבגש ארץ - ישראל שפבר היו מעלים כל הניצוצות והיו מכניעים הקלפות והסטרא אחרת לגמרי. על - בן התגברה בהתגברות גדול על המרגלים עד שנסתו אחריה להוציא דבה על הארץ הקדושה. ועל - ידי זה גרמו מה שגרמו, שגרמו בכיה לדורות הרבן בית - המקדש וכל הגליות. כי באמת ישראל טעו בזה, כי אם אין להם בעצמם כח לשפבר המניעות לבוא לארץ - ישראל שהם ששים רבוא נשמות קדושות, אך יהיה כח לשנים עשר מרגלים לשפבר תקף הסטרא אחרת. אדרבא היו צריכים למסר נפשם כלם לילך לארץ - ישראל בלי שום מרגלים רק במסירת נפש ממש. ואז על - ידי מסירת נפשם בודאי היו משפרים כל המניעות וכנוצר לעיל, והיו באים לארץ - ישראל בשלום. ומחמת פגם שלהם גרמו שגם משה רבנו עליו השלום לא היה יכול לבוא לארץ - ישראל. כי משה רבנו עליו השלום לפי עצם גדלתו ומעלתו הנוראה אם היה בא לארץ - ישראל היה מעלה כל הניצוצות וכל הנשמות והיה מתקן כל העולמות, ובלי זה לא היה יכול לבגס. אבל מחמת חטא המרגלים הנזכרים לעיל, שעל - ידי זה נגזר על כל הדור לבלי לבגס לארץ - ישראל, על - ידי זה לא היה כח למשה להעלות כל הניצוצות והנשמות. על - בן נתגלגל הדבר שפגם במי מריבה, שזה בחינת הפגם שפגם בהמשכת התורה שממשיכין מאור הרשימו של הבטול, שלא המשיך מימי הדעת והתורה משם פראוי לפי מדרגתו העצומה באפן שנוכל לבוא לארץ - ישראל. ועל - ידי זה לא היה יכול לבוא לארץ - ישראל. כי משה לא היה יכול לבוא

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה.!

על מנת לחזור משם לפי עצם קדושתו העצומה, שאם היה בא לשם לארץ - ישראל והיה נכלל ונתפטר שם במקום שיהיה נכלל ונתפטר והיה מתקן מה שיהיה מתקן, לא היה יכול עוד לחזור משם לחוץ - לארץ. ואם היה נשאר שם משה רבנו היה בהכרח שיעלה לשם כל הניצוצות הנפולין שבועולם, שמהם נעשים הכלים לקבל אור הפטול בארץ - ישראל, ואז עדין לא היה הזמן לזה. על - בן גור עליו ה' יתברך שלא יבנם לארץ - ישראל. רק יראה אותה מרחוק. ועל - ידי הראיה בעצמה ומשיך קדשת ארץ - ישראל לחוץ - לארץ כדי שיהיה פח לישראל בכל דור ודור לברר ניצוצות ולקבץ נדחים ולבוא לארץ - ישראל. ועל - בן מסבב ה' יתברך שבכל דור ודור הולכים בני ישראל לארץ - ישראל וחוזרים. כי עכשיו קדם ביאת משיח אי אפשר לברר הניצוצות, כי אם על - ידי בחינת זאת שהולכים לארץ - ישראל וחוזרים כדי לברר הניצוצות הנשארים שאי אפשר לבררם כי אם על - ידי שהולכין תחלה לארץ - ישראל וחוזרין משם וכנזכר לעיל. וזה נעשה בכל דור ודור על - ידי הצדיקים האמתיים ואנשיהם עד שיבוא משיח צדקנו ויגמר הפרור בשלמות. ואז נשוב לארצנו בלנו ונשב שם לעולם. כי אז באמת יגמר הפרור של כל הניצוצות. ויקים בשלמות אם יהיה נדחך וכו' והביאך ה' אלקיך אל הארץ וכו' במהרה בימינו אמן:

לד וזהו בחינת כל הגליות של כלל ישראל. שכבר היינו בארץ - ישראל כמה פעמים וחזרנו משם בעת הגליות. וכל זה הוא בחינת הנזכר לעיל. כי מחמת שהניצוצות נפלו בעמקי הקלפות צריכים לבררם בתחבולות רבות. ועקר הוא ההתחלה, כי כל התחלות קשות. וזה מחמת בחינת הנזכר לעיל, מחמת שזה תלוי בזה ואין יודעין מהיכן להתחלה. כי אי אפשר לבררם כי אם על - ידי ארץ - ישראל, ואי אפשר לבוא לארץ - ישראל כי אם על - ידי שמבררים אותם וכנזכר לעיל. וכן הוא בכל ההתחלות שצריכין להתחיל לשוב לה' יתברך. שאי אפשר להתעורר בתשובה כי אם על - ידי שיתנוצץ לו אור ה' יתברך כדי שיתעורר לשוב. ואי אפשר להזריח לו מאורו יתברך כי אם שיששוב בתשובה, כי כל זר לא יאכל קדש. ואם בן מהיכן להתחלה. ולפעמים בשה' יתברך מרחם עליו ומזריח לו אורו יתברך לתוך עמק חשכות שלו ונפלתו הגדולה כדי לעוררו בתשובה, הוא אינו יכול לקבל האור הזה. כי לפי עצם שברירתו לשברי שברים על - ידי מעשיו הרעים הכל הוא אצלו בחינת רבוי אור. ועל - בן באמת מודפן על - פי רב שמתעורר האדם בתשובה איזה זמן ואחר כך נופל מזה. וכן יודפן כמה פעמים. וזהו בחינת כל הגליות בכלליות ישראל, שכשבאו לארץ - ישראל נפלו יותר מחמת שלא נזהרו להתקדש ביותר כראוי לפי קדשת ארץ - ישראל. כי בהיכל המלך בנדאי צריכים לזהר להיות בנקיות ובטהרה יותר ויותר. ומחמת שלא נזהרו בזה, על - בן היה אצלם שם הכל בבחינת רבוי אור. שעל - ידי זה עקר שבירת כלים שמשם התגברות הסטרא אחרא. על - בן חטאו שם יותר, עד אשר מפני חטאינו גלינו מארצנו זה כמה פעמים. אבל אף - על - פי - בן ימין ה' רוממה. ואתה מרום לעולם ה' ופרש רש"י לעולם ידך על העליונה. כי אף - על - פי - בן בכל הגליות הראשונות שהיו ישראל בארץ - ישראל תקנו בכל פעם תקונים הרבה, ונשארו רשימות הרבה כדי שיהיה פח לתקן כלים לקבל אור השגת אלקותו. כי אף - על - פי שאחר כך בשחטאו

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

נתקלקלו יותר כל התקונים שתקנו קדם, אף - על - פי - בן נשאר מהם רשימות הרבה, אשר בפתח הזה אנו חיים בגלות ויש לנו פה לקבל איזה התנוצצות מידעת אלקותו ותפלתו ואמונתו הקדושה. וכמו כן הוא בכל אדם ובכל זמן, שאף - על - פי שמתחיל פעמים הרבה אין מספר בעבודת ה' ותפלתו ונפול בכל פעם, אפלו אם נפילתו גדולה מאד רחמנא לצלן אפלו מי שנופל חס ושלום לעברות ממש רחמנא לצלן, אף - על - פי - בן כל מה שהתחיל איזה התחלה בכל פעם אינו נאבד לעולם, כי אף - על - פי שבשעת הנפילה נתקלקל הכל אף - על - פי - בן נשאר תמיד רשימה מפל עבודה ועבודה ומפל התחלה והתחלה. ואלו הרשימות הם תקונים נפלאים והם נצרכים ומכרחים מאד אל בנן הקדושה שצריכין להקים. כי אנתנו צריכין עכשו שיבוא משיח צדקנו שיהיה גאלה שלמה שאין אחריה גלות. וצריכין להקים בנן הקדושה בנן שלם בדרך נפלא שלא יהרס לעולם. וצריכין לאסוף כל נדחי ישראל ולקבצם יחד בקדושה שנית. ולא ישאר שום ניצוץ ונשמה נדה בחיץ, כי הוא ותפלתו ברחמי חושב מחשבות לכל ידח ממנו נדה. על - בן צריכין לבנן זה כלים רבים לאין מספר. וצריכין להם כלי אמונת הרבה כלי שעור:

וכמו ששמעתי פעם אחת מפי רבנו הקדוש זכרונו לברכה שאמר בזה הלשון אני יכול לעשות כלים נפלאים אבל החסרון שאני צריך לעשות גם את הכלי אמונת שקורין (גיציג) על - בן עכשו בדורות הללו בעקבא דמשיחא שהספרא אחרא התפשיטה והתנברה מאד מאד לארפה ולרחה מחמת שהיא רואה שעוד מעט מעט יבוא משיח ויוציא בלעה מפיה. על - בן כל מה שאחד מישראל עושה לפעמים איזה דבר שבקדושה הן למוד התורה או תפלה או צדקה ונמילות חסדים או שארי איזה מצוות. הכל הוא יקר מאד מאד בעיני ה' ותפלתו. והוא נצרך מאד מאד לבעל השדה העוסק בתקוני השדה, שהוא תקון כל הנשמות וכל העולמות. כי כל דבר שבקדושה גדול או קטן הכל נצרך לו מאד לבנן הקדושה שהוא עוסק לבנות. ועל - בן אף - על - פי שזה האדם שעושה הדבר שבקדושה או עסק בכר קצת בעבודת ה' ימים או שנים נפל אחר כך. אפלו אם נפילתו גדולה מאד רחמנא לצלן, ואפלו אם חזר ונתעורר לעבודת ה' ותפלתו וחזר ונפל וכן היה כמה פעמים אין מספר, אפלו אם יהיה איך שיהיה, אף - על - פי - בן מדע ותאמין באמונה שלמה שאין שום דבור ולא שום עבודה קלה נאבד לעולם. ואפלו התעוררות בעלמא ומחשבה טובה אינו נאבד לעולם. וכמו שאיתא בזהר הקדוש לית רעותא טובא דאתאבד וכו'.

כי תכף בשנתעורר באיזה התעוררות בעלמא מפל שכן בשעושה איזה עבדה דקדושה, תכף חוטף אותו הצדיק האמת שבכל דור העוסק בתקון השדה, הוא חוטף אותו ומכניס אותו למקום שמכניס לצורך הנפלא והגורא שהוא עוסק לבנות להכניס לשם כל הנדחים שבעולם ולא ישאר אחר מהם בחיץ. וכמו כן מדברי רבנו זכרונו לברכה בהתורה תקעו - ג (בלקוטי תנינא סימן ח) בענין רבוי הפתים הנפלאים שנתוספו כלי שעור בשנתוסף שכן אחד לדבר שבקדושה. ענין שם על פסוק וכל יאמר שכן חליתי וכו', מוכן ומבאר שם שפשיש למשל עשרים אנשים עוסקים בתפלה בשבא ונתוסף להם עוד אחד, או נתרבין הפתים של התפלה כלי שעור, כי בשנתוסף אות אחד על צירוף של עשרים אותיות או נצטרפין כל האותיות אלפי אלפים ורבי רבבות פעמים מה שאין הפה יכול לדבר והלב לחשב וכו' ענין שם. ורבנו זכרונו לברכה דקדק וקרא הנתוסף

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

בשם שכן, וכמרמזו בפסוק וכל יאמר שכן חליתי, 'שכן' דיקא. כמו מי שדר בשכנות אצל איזה בעל הבית שהוא רק לפי שעה, ואחר כך במשך הזמן יוצא משם. כמו כן בשנתוסף אדם אל הקדושה, אף - על - פי שהוא בבחינת שכנות שאינו נקבע עמקם בקביעות, אף - על - פי - כן על - ידי שכן בעלמא לדבר שבקדושה שהוא רק לפי שעה, נתוספין גם - כן הבתים של התפלה בלי שעור וערך ומספר וכו' כמבאר שם. ונעשה על ידו שעשועים גדולים למעלה בלי שעור אף - על - פי שאחר כך נתרחק כמו השכן:

וכן רואין בחוש למשל כשיש תשעה אנשים וצריכין לומר דבר שבקדושה קדיש או קדושה אפלו אם בלם צדיקים גדולים אינם יכולים לומר הקדושה בתשעה, וכשבא אצלם אחד אפלו הפחות שבפחותים מן השוק לפי שעה ומצדדים אותו למנון אף - על - פי שתקף ומיד חוזר אל השוק, אף - על - פי - כן כמה שעשועים גרם לה' ותברך, כי כל הקדושה נגמר על ידו ואפלו אם היה שם מנון בלעדו, ואפלו אם היו שם כמה מנגינים, אף - על - פי - כן כל מה שנתוסף נפש אחת מישראל נתוסף קדושתו וכבודו ותברך יותר ויותר, כי ברב עם תדרת מלך, על - כן תקף בשנצטרף עמקם עוד אחד נתרבה הקדושה יותר ויותר. אדרבה כל מה שמתחברין יותר אנשים בקדושה בשנתוסף עליהם עוד אחד נעשה על ידו תקונים ויבנינים נפלאים הרבה הרבה יותר ויותר אלפי אלפים ורבי רבבות בלי שעור. כמו כן היטב בהתורה תקעו הנזכר לעיל בענין שלש אבנים בנות ששה בתים וכו'. חמש, מאה ועשרים שש, שבע מאות עשרים וכו' מה שאין תפה יכול לדבר והלב לחשב. עיין שם ותבין היטב:

נמצא שכל מה שהאדם עושה איזה עבדא בעלמא בעבודתו ותברך, אף - על - פי שאחר כך עושה מה שעושה חס ושלום, אף - על - פי - כן זאת העבדא אינה נאכרת לעולם וכבר נצטרפה אל הבנין הנפלא, ונרמה תקון גדול לבנין הקדושה, ונתרבה כמה אלפים ורבי רבבות בתים על ידה וכנזכר לעיל. ואם יחזק את עצמו בכל פעם כל ימי חייו להתחיל בכל פעם מחדש אפלו אם יעבר עליו מה שיעבר, אזי סוף כל סוף יתקבצו כל אלו התקונים שגרם בכל עבודה ובכל התחלה, וכלם יתקבצו לעזרתו לחזקו ולאמצו לשוב לה' ותברך באמת. ואם ראשיתו מצער אחריתו ישנא מאד, ואז יראה מה שפעל על - ידי כל עבדא שבקדושה שאין שום דבר נאכד לעולם. וכן הוא בכלליות ישראל שכל התקונים שנעשו על - ידי הנאלות הראשונות אף - על - פי שאחר כך נתקלקלו בחטאינו, אף - על - פי - כן נשארו מהם רשימות נפלאות. ומשיח צדקנו משתמש עמקם לצורך הבנין האחרון שעוסק לבנות שכלם מכרחים לו. וכשיגמר בנינו ויבוא וינאלנו במהרה בימינו, אז יראו עינינו וישמח לבנו מגדל התקונים שנעשו על - ידי כל הנאלה ונאלה ועל - ידי כל עבודה ועבודה בכלליות ובפרטיות. כמו שכתוב וכתתי לך חסד געורך אהבת כלולתיך לכתך אחרי במדבר וכו'. וכתוב תבואי תשורי מראש אמנה מראש שניר וחרמון ממעונות אריות מהררי נמרים. שפרושו שבסוף יזכר לנו ה' ותברך את כל החסדים והזכיות שיש לנו מן ההתחלה שהלכנו אחרי במדבר בארץ לא זרועה. ועברנו במעונות אריות בהררי נמרים וכו'. נמצא שאף - על - פי שאחר כך עשו ישראל מה שעשו, עד שנחרב הבית - המקדש בעוונותיהם ונלו מארצם.

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

ולא הועיל להם כל הזכויות האלה, מאחר שמהחכם כל כך בגליות פאלה בצרות פאלה שעברו על ישראל בלי שעור רחמנא לצלן. וכמו שכתוב למה תאמר יעקב וכו' נסתרה דרכי מה' ומאלקי משפטי יעבר. וכתוב אף ונחת ותכלימנו וכו'. וכתוב ותאמר ציון עובדי ה' ואדני שכחני. אבל באמת אינו כן, וכמו שמסים הפסוק התשבח אשה עולה וכו' גם אלה ת-שכחנה ואנכי לא אשכחך. הינו שפוף כל סוף נשוב לה' ותברך באמת, וכל המעשים רעים שלנו ישבח ה' ותברך. אבל כל המעשים טובים כל תנועה ותנועה טובה לא ישבח ה' ותברך, בחינת גם אלה ת-שכחנה ואנכי לא אשכחך שדרשו רבותינו וזרונם לברכה שמעשה העגל שאמרו אלה אלקידך וכו' ישבח ה' ותברך. אבל זכות קבלת התורה שקבלו אלקותו ותברך עליהם בחינת אנכי ה' אלקידך זה לא ישבח ה' ותברך לעולם. וכן הוא בפרטיות בכל אדם ובכל זמן, שאף - על - פי שעובר עליו מה שעובר, ונדמה לו כאלו אין מועיל כלל חס ושלום מה שהתחיל לפעמים מעט בעבודת ה', מאחר שרואה שרחוק כל כך, אף - על - פי - בן בסוף יראה מה שפעל בתחלה, בבחינת תבואי תשורי מראש אמנה כנזכר לעיל. על - בן צריבין להתחזק תמיד כל ימי חייו להתחיל בכל פעם מחדש. כי לא זנח לעולם אדני. ולית רעותא טבא דאתאבד. וכמו שאמר רבנו וזרוננו לברכה על פסוק בשוא גלוי אתה תשפחם, שכל מה שהאדם מנשא עצמו בכל פעם לה' ותברך אף - על - פי שאינו עולה בידו חס ושלום להתקרב לה' ותברך כי נופל אחר כך רחמנא לצלן, אף - על - פי - בן זה בעצמו שהוא מתחזק ומגביה ומנשא עצמו בכל פעם לה' ותברך, והו שבחא דיליה ויקרא דיליה:

ה' ותברך יהיה בעורנו להתחזק תמיד עד שנוקה לשוב אליו ותברך באמת במהרה במהרה. אמן בן יהי רצון:

ליקוטי הלכות הלכות ראש חדש סעיף סימן (ז) ו' סעיף נ"ב

(נב) וזה בחינת ויחץ את העם אשר אתו ואת הצאן וכו' לשני מחנות וכו', והיה המחנה הנשאר לפליטה. שבשרואין שקשה להשיג העצה השלמה צריבין להתנהג לפי חלקת העצה על כל פנים. באופן שעל כל פנים יהיה נשאר לו מחנה הנשאר לפליטה ולא יהיה נאכד לגמרי חס ושלום. שלא יאמר שילך ויתנהג וכו' רחמנא לצלן. רק ישתדל שעל כל פנים ישאר מה שישאר וכו'. הינו כשרואה אדם שהיצר הרע מתגבר עליו כמו שמתגבר ונדמה לו שאין בכוה לעמד כנגדו כראוי. וכל מה שחושב עצות ותחבולות אינו עולה בידו כראוי ומחמת זה עצתו חלוקה תמיד. אזי כל עצתו העקריית שיוסמך על פח הצדיק האמת שבאיוה דרך שילך ומצא בו ה' ותברך כנ"ל. ולעת עתה יתנהג כפי חלקת העצה. שזה בחינת ויחץ את העם וכו' והיה המחנה הנשאר לפליטה. הינו שיקבע בלבו שאיך שיהיה אף - על - פי - בן אני חזק שלא אהיה נסוג אחר לגמרי מה' ותברך ולא איאש את עצמי לעולם ולא אהיה חס ושלום מתחסידיים הנפולים שהם גרועים וכו' רחמנא לצלן כמו ש שמענו מצדיקים. רק אני על משמרתו אעמד לחטף מה שאוכל למען יהיה המחנה הנשאר לפליטה. למשל שהאדם חפץ שילמד הרבה ויתפלל וירבה

בהתבודדות ויהיה נקי מעתה מפל חטא והרהור וכו' ורואה שקשה עליו וכו'. והיה חזק בדעתו שעל כל פנים מה שאוכל לחטף בחי אתיגע בכל פחי לחטף איזה טוב כל יום מימי חי. ואם חס ושלום לא אוכל להתפלל כלל אראה לדבר אחר כך איזה דבור של תחנה ובקשה וכו'. ואם ימנעני חס ושלום גם מזה מה לעשות כמו ששמעתי מפיו וברונו לברכה). אף - על - פי - כן אלמד מעט או הרבה ועל כל פנים אתגבר ברצונות חזקים לה' ותברך ואצעק על כל פנים רבוננו של עולם הושיעה וכיוצא בזה. ואם עצתי חלוקה אם לפע או לישיב בביתי ואיני יכול לתת עצת לנפשי על כל פנים אני חזק בדעתי שבין בביתי בין בדרך אחטף טוב מה שאוכל. וכן בשאר דברים שאי אפשר לפרטם. וכל זה בחינת והיה המחנה הנשאר לפליטה וזה שפרש רש"י בעל פרו' כי אלחם עמו. כי בזה אני חזק שבעל פרו' היה מברח להניחי שיהיה נשאר לי על כל פנים מחנה הנשאר לפליטה כי אלחם עמו על זה בכתו של הצדיק וכו'. וכמו שפרש רש"י שם התקין עצמו לשלשה דברים לדורון ולתפלה ולמלחמה. לדורון זה בחינת המנחה ששלח אליו ובענין מלחמת היצר הרע הוא בחינת סוד שעיר המשתלח וסוד מים האחרונים שהוא בחינת סוד המנחה ששלח יעקב לעשו פמובא בפסחים) שזהו בחינת דברה תורה כנגד יצר הרע וכו' פרשת כי תצא לתפלה פרש רש"י אלך אדוני אברהם וכו' זה בחינת שיחה וצעקה לה' ותברך שאני אצעק תמיד שיצילני בזכות אבותיגו שהם הצדיקים האמתיים וכו'. למלחמה. והיה המחנה הנשאר לפליטה וכו"ל:

ליקוטי מוהר"ן סימן ס"ה

ויאמר בעז אל רות, הלא שמעת בתי, אל תלכי ללקט בשדה אחר, וגם לא תעבירי מזה וכו'. עינך בשדה אשר יקצרו, והלכת אחריהן, הלא צייתי את הנערים לבלתי נגעך. וצמת, והלכת אל הכלים ושתית, מאשר ישאבון הנערים (רות ב):

[א] דע, כי יש שדה, ויש גדלים אילנות ועשבים ופירות ונאים מאד. וגדל יקר ופי השדה וגדוליו אי אפשר לספר, אשרי עין ראתה זאת. ואילנות ועשבים, הם בחינת נשמות קדושות הגדלים שם. ויש כמה וכמה נשמות ערמות, שהם נעים ונדים מחוץ לשדה, וממתינים ומצפים על תקון, שייכלו לשוב ולכנס אל מקומם. וגם אפלו נשמה גדולה, שבה תלוים כמה נשמות, לפעמים כשהיא יוצאת לחוץ, קשה לה לחזור לשם. והם בלם מבקשים ומצפים על בעל השדה, שייכל להתעסק בצרך תקונם. ויש נשמה, שתקונה על - ידי מיתה של אחר, או על - ידי מצוה ועבודה של אחר:

וי שרצה לחגר מתניו, להכניס עצמו להיות הוא הבעל השדה, צריך להיות איש אמוד ותקוף, וגבור חיל, וחכם, וצדיק גדול מאד. כי צריך להיות אדם גדול ומפלג במעלה מאד. ויש אחר, שאינו יכול לגמר הענין כי אם עם מיתתו. ואפלו לזה צריך להיות גדול מאד, כי יש כמה וכמה גדולים, שאפלו עם מיתתם לא יועילו. רק אם יש אדם גדול ומפלג במעלה מאד מאד, יכול

לגמר מה שצריך בחיים חיותו. **כי הרבה יסורין ודברים קשים עוברין עליי, אך על ידי גדלותו ומעלתו עובר על בלם, ועושה פעולות השדה כמו שצריך:**

ובשזיוכה לתקן הנשמות ולהכניסם, אזי טוב ויפה מאד להתפלל, כי אזי התפלה על תקונה:

וזה הבעל השדה, הוא משגיח ומשתדל תמיד להשקות האילנות ולגדלם, ובשאר תקוני השדה. ולהרחיק האילנות זה מזה הרחקה הראוי, שלא יכחיש אחד את חברו. כי לפעמים צריך להראות למקרב גדול הרחקה גדולה, כדי שלא יכחיש את חברו:

[ב] ודע, ששפשהנשמות עושין פרות שעושים רצונו של מקום. אזי מאירין עיני בעל השדה, ויכולין להיות צופין וראין במקום שצריך. וזה בחינת (במדבר כ"ג): "שדה צופים". אבל כשאין עושין רצונו ותברך, חס ושלום, אזי נתחשבים עיניו, חס ושלום. וזה בחינת: "שדה בוכים" (אהלות פרק י"ח מעד קטן ה: ענן שם). כי כפי הוא קלקול הראות, כמו שכתוב (קהלת י"ב): "ושבו העבים אחר הגשם", ודרשו רבותינו, זכרונם לברכה (שבת קנ"א:): "זה הראות שהולך אחר הכבי". וכשעניו מאירות וצופות, בבחינת 'שדה צופים' הנ"ל, אזי יכול להסתכל בכל אחד ואחד, להביאו אל התכלית. הינו שיכול להסתכל בהדבור של כל אחד, אם אינו על תקונו בשלמות, מחמת שרחוק מהתכלית עדיו, אזי הוא מביאו אל התכלית, ואז הדבור כהגון בשלמות:

כי כל דבור ודבור הוא עולם מלא, וכשאדם עומד להתפלל, ומדבר דבורי התפלה, אזי הוא מלקט ציצים ופרחים ושונים נאים. באדם הולך בשדה, ומלקט שונים ופרחים נאים אחת לאחת, עד שעושה אגדה אחת. ואחר - כך מלקט עוד אחת לאחת ועושה אגדה אחרת ומחברם יחד, וכן הולך ומלקט ומקבץ כמה וכמה אגדות יפים ונאים. כמו כן הוא הולך בתפלה מאות לאות, עד שמתחברים כמה אותיות, ונעשה מהם דבור. וכן עושה בתבות שלמות, ואחר - כך נתחברין שתי התבות. ואחר - כך הולך ומלקט יותר, עד שגומר ברכה אחת. ואחר - כך מלקט יותר ויותר, והולך מאבות לגבורות, ומגבורות לקדשות, וכן הולך להלן יותר. מי יפאר גדל פאר הלכותים והקבוצים, שאדם מלקט ומקבץ מדבורי התפלה:

ובשהדבור יוצא, והדבור הוא יוצא מהנפש, כמו שכתוב (בראשית ב'): "ויהי האדם לנפש חיה", ותרגומו: 'לרוח ממללא'. והדבור בא ונשמע לאזניו, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (ברכות ט"ו) 'השמע לאזניך מה שאתה מוציא בפיו'. אזי הדבור מבקש ומתחנן מהנפש, לבל תפירד ממנו. ותכה פשיצא אות ראשונה, כגון אות בי"ת מתבת ברוך, אזי מבקש ומתחנן מהנפש לבל תפירד ממנו. כי איך תוכל להתפירד ממני, לגדל ההתקשרות והאהבה שיש בינינו. כי אתה רואה את יקר יפיו ויוי והדרי ותפארתי, ואיך תוכל לנתק עצמך ממני ולפירד מאתי. הן אמת, שאתה צריך לילך יותר, כדי ללקט עוד סגלות יקרות וחמודות גדולות, אבל איך תוכל לפירד ממני ולשכח אותי, על כל פנים תראה שבכל מקום שתלך ותבוא לשם לא תשכח אותי, ולא תפירד ממני. מכל שכן כשגומר תבה אחת, אזי כל התבה מבקשת כל הנ"ל. ומלפפת ומחבקת אותו, ואינה מנחת אותו לילך מאתה כנ"ל:

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

ובאמת הוא צריך ומכרח לדבר עוד הרבה דבורים, וכמה ברכות וענינים עד גמר התפלה. על כן הכלל שצריך לעשות אחד מכל התפלה בלה, ובכל דבור שמדבר, יהיה נמצא שם כל הדבורים של התפלה ומהתחלת התפלה עד הסוף יהיה הכל אחד. וכשעומד בהדבור האחרון של התפלה, יהיה עדין עומד בתבה ראשונה של התפלה, כדי שעל - ידי - זה יוכל להתפלל כל התפלה בלה, ואף - על - פי - כן לא יתפרד אפלו מאות ראשונה של התפלה:

[ג] ודע, שבחינה זו, הינו בחינת אחד, זה הוא בחינת התכלית. כמו שכתוב (זכריה י"ד): "ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד". 'וביום ההוא', הינו התכלית. והוא בחינת כלו טוב, כי אחד הוא כלו טוב. כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (פסחים ג) על פסוק זה: "ביום ההוא יהיה ה' אחד וכי', 'אמנו האדנא לאו אחד הוא, אלא האדנא מכריזין על הרעה: 'דין אמת', ועל הטובה: 'הטוב והמיטיב', אבל לעתיד יברכו על הכל הטוב והמיטיב'. נמצא, שבחינת אחד הוא התכלית. והוא כלו טוב, כי התכלית הוא כלו טוב. כי אפלו כל הצרות והיסורים והרעות העוברין על האדם, חס ושלום, אם יסתכל על התכלית, בנדאי אינם רעות כלל, רק טובות גדולות. כי בנדאי כל היסורים באים בכונה מהשם יתברך לטובתו, אם להזכירו שישב בתשובה, אם למרק עוונותיו. ואם כן היסורים הם טובות גדולות, כי בנות השם יתברך הוא בנדאי רק לטובה. נמצא, ששכל הרעות והיסורים שיש לאדם, חס ושלום, אם יסתכל על התכלית, הינו בנות השם יתברך, לא יהיה לו יסורין כלל. רק אדרבא יתמלא שמחה, מגדל רב הטובה שישתכל בתכלית היסורין הללו. כי התכלית היא כלו טוב. בלו אחד כנ"ל. ובאמת אין שום רע בעולם, רק כלו טוב:

אך עקר הצער שיש לאדם מהיסורין שעוברים עליו, חס ושלום. הוא רק מחמת שלוקחין מהאדם הדעת, עד שאין יכול להסתכל על התכלית, שהוא כלו טוב, ואז מרגיש צער וכאב היסורין. כי כשיש לו דעת, ומסתכל על התכלית, אינו מרגיש כלל הצער של היסורין כנ"ל. ובה תבין דבר נעלם ונסתר, מה שנמבע בנפש האדם, כשיש לו יסורין גדולים, נחמנא לצלן, כגון למשל כשחותרין איזה איבר לאדם, חס ושלום. אזי סתם ועוצם את עיניו בחזק. כי זה אנו רואים בחוש, כשאדם רוצה להסתכל על דבר שהוא רחוק ממנו, אזי סתם את עיניו, ומצמצם ומכוץ הראות, כדי לבנו הראות אל הדבר הרחוק שרוצה לראות. וזה מחמת כי הראות הוא משרת ושלוח של המוח, להביא הדבר שרוצה לתוך המוח:

כי עקר הראיה היא הידיעה, דהינו לידע מהות הדבר שרוצה, והידיעה היא במוח. וכשרוצה המוח לידע זה הדבר שעומד בנגדו, אזי הוא שולח את הראות, והראות הולך ורואה הדבר, ומביאו לתוך המוח, ואז יודע מה שרוצה. ועל כן כשמעבירין דבר לפני אדם במהירות גדול, אינו יודע מהות הדבר, אף שבאמת ראה הדבר בעיניו ממש, עם כל זה מחמת המהירות, לא היה פנאי להביא הדבר לתוך המוח. ועל כן כשהדבר רחוק ממנו, אין פח בהראות לילך לשם ולהביאו לתוך המוח, מחמת שהדברים אחרים שרוצה מן הצד מבלבלים אותו. וכן מחמת הפזר שנתפזר הראות, על - ידי - זה הוא נקלש, ואין בו פח להביא הדבר שרוצה לתוך המוח. על - כן צריך לסתם את עיניו, ולצמצם הראות, ולכונן אל הדבר שצריך, כדי שלא יבלבלו דברים אחרים. וגם

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה.

כדי שיתחזק פח הראות, ולא יהיה קלוש, ואז יוכל לראות הדבר הרחוק כנ"ל. כמו כן, בשרוצים להסתכל על התכלית, שהוא בלו טוב, בלו אחד. צריך לסתם את עיניו, ולכונן ההסתכלות אל התכלית:

כי אור התכלית הזה היא רחוקה מהאדם, ואי אפשר לראותו כי אם בסתימו דעיניו. שצריך לסתם את העינים לגמרי, ולסגורם בחזקה מאד, אף גם לדחקם בהאצבע, כדי לסתמם לגמרי, ואז יוכל להסתכל על התכלית הזה. תינו שצריך לסתם את עיניו מחזו דהאי עלמא לגמרי, להעלים עיניו ולסגורם מאד, לבלי להסתכל כלל על תאוות עולם הזה והבלי. ואז יוכל לראות ולהשיג אור התכלית הזה, שפלו טוב. ואז יתבטלו היסורין כנ"ל, כי עקר היסורין מחמת שרחוק מהתכלית כנ"ל. ועל כן נמבע בנפש האדם לסתם עיניו בשעת יסורין כנ"ל, כדי לברח מהיסורין ולבטלם, על ידי ההסתכלות על התכלית, שהוא בלו טוב. שההסתכלות הזאת אי אפשר, כי - אם על - ידי סתימת העינים כנ"ל. ואף שהאדם אינו יודע בלום מה הוא עושה, אף - על - פי - כן הנפש יודעת הכל, ועל - כן ממבעה לסתם העינים בשעת יסורין כנ"ל:

[ד] והנה באמת, בשעת בטול שנתבטל אל התכלית, שהוא בלו טוב, בלו אחד, אזי באמת נתבטלין היסורין כנ"ל. אך אי אפשר להיות תמיד קבוע בבחינות הבטול, כי אם - בן יצא מגדר אנושי, ועל בן מכרח שיהיה הבטול בבחינות רצוא ושוב. על - בן בשחזור השכל מהבטול אל המוח, שהוא כלי השכל, אזי אי אפשר להמחין, שהם הכלים, לקבל זה השכל של בחינות בטול. כי הוא בחינות אין סוף, שהוא בחינות התכלית, שהוא בלו אחד, בלו טוב, ומחמת זה מרגיש המוח הצער של היסורין. כי עקר ההרגשה של כל היסורין והכאבים, הם ושלום, הוא בהמח. כי מהמח יוצאין ציורות לכל האיברים כלם, ועל ידי זה מרגיש המוח הכאב באיזו איבר שהוא:

ודע שאחר - כך בשחזור מהבטול אל הכלים, דתינו המחין, אזי מתגברין היסורין ביותר ממה שהיו מקדם. בדרך שני אנשים שמתאבקים ונלחמים ונתגברים זה בנגד זה, שכשאחד רואה שחברו מתגבר עליו, אזי הוא מתחזק מאד, ומתגבר ביותר. כמו כן בשרואין הפעלי דינים, שהוא רוצה להתגבר על היסורין ולבטלם, על ידי הבטול אל התכלית כנ"ל, אזי הם מתחזקים ומתגברים ביותר. ועל - בן אחר כך כש שב מהבטול, אזי היסורין הם גדולים יותר מקדם. כי הם מתגברים בנגדו, מחמת שרוצה לברח מהם וכנ"ל:

אך אחר כך מקלים היסורין ומתנחמין עליהם, על ידי התחדשות התורה שזוכין על ידי היסורין. כי על - ידי היסורין בא לבחינת בטול כנ"ל. ואחר כך, אף על פי ששב מהבטול, אף - על - פי - כן מהרשימו שנשארה מהבטול, על - ידי זה נעשה התחדשות התורה. כי על - ידי הבטול

שנתבטל אל התכלית, והשיג שכל היסורין הם טובות גדולות מאד, על ידי זה נתמלא שמחה. והשמחה הוא כלי אל חדושין דאורייתא, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (שבת פ"ח): 'בשעה שאמרו ישראל נעשה ונשמע, ורדו ששים רבוא מלאכים, ונתנו שני פתרים בראש כל אחד, וכשחטאו וכו', ועתיד הקדוש ברוך הוא להחזיר לנו, שנאמר "ושמחת עולם על ראשם". נמצא שהש' מכה היא בחינת נעשה ונשמע, שהוא בחינת קבלת התורה:

ועל ידי התחדשות התורה שזוכין על - ידי הרשימו של הבטול בנ"ל, על ידי זה מקררין היסורין אחר כך, כי על ידי זה מכבין צמאון הנפש, כי הרגשת היסורין הוא בחינת צמאון הנפש, כי צמאון הוא על ידי מליחות, ומליחות הוא בחינת יסורין, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (ברכות ה):

'נאמר ברית במלח, ונאמר ברית ביסורין'. כי הנפש היא בת השכל, כי עקר גדול הנפש, הוא על - ידי השכל, שמגדלה ומתקנה, וכמו שפתיב (משלי י"ט): "גם בלא דעת נפש לא טוב". וכשהשכל בשלמות, אזי הוא עושה פרות. אבל כשנפגם השכל, אזי הוא בחינת "ארץ פרי למלחה" (תהלים ק"ז). והמליחות, הוא בחינת היסורין שמרגישי, על - ידי שאין השכל בשלמות בנ"ל, והוא בחינת צמאון הנפש בנ"ל. ועל ידי ההתחדשות התורה בנ"ל, על ידי זה מקררין היסורין, ומכבין הצמאון, בבחינות (ישעיה נ"ה): "הוי כל צמא לכו למים". וזה בחינות (תהלים צ"ד): "אשרי הגבר אשר תיסרנו יה ומתורתך תלמדנו", כי על ידי היסורין, זוכה להתחדשות התורה בנ"ל. וזה סימן שפעל על ידי היסורין וקבלם בראוי, כשזוכה אחר כך לחדושין דאורייתא. שזה סימן שזכה לבחינות בטול אל התכלית על - ידי היסורין, ועל ידי זה לחדושין דאורייתא, על - ידי הרשימו בנ"ל:

והפעל השדה הנ"ל, כשעיניו מאירות, בבחינות "שדה צופים". אזי יכול להסתכל בכל אחד ואחד, אם הוא קרוב אל התכלית. וכשרואה באחד שרחוק מהתכלית, אזי אין תפלתו עדין בשלמות בראוי בנ"ל, כי אינו יכול לעשות אחד מכל התפלה. וכשעומד בסוף התבה, שוכח תחלת התבה, ואינו יכול לכלל תפלתו בבחינות אחד בנ"ל. והפעל השדה הנ"ל, מסתכל בו, ומביאו אל התכלית, שהוא בלוי אחד בנ"ל. ואזי יכול לעשות אחד מכל התפלה, ואף על פי שעומד בסוף התפלה, עדין הוא עומד בתחלת התבה של תחלת התפלה בנ"ל:

וזה בחינות (שבת ק"ד): 'מנצפ"ך צופים אמרו, ומסיק שם, שהצופים תקנו, הי בתחלת תבה והי בסוף תבה. צופים, זה בחינות הפעל השדה, כשעיניו בבחינות שדה צופים בנ"ל. אזי יכול לתקן ולהסתכל על אותם שהם סמוכים אל התכלית, וכשעומדים בסוף התפלה עדין הם בתחלת התבה בנ"ל. ועל אותם שהם רחוקים מהתכלית, והם בחינות סוף תבה. כי כשהם בסוף התבה, הם בסוף התבה ממש בנ"ל. והצופים מתקנים אותם, ומביאים אותם אל התכלית בנ"ל. וזה בחינות 'שכחום וחזרו ויסודום', הינו שמחמת שהם רחוקים מהתכלית, שכחו תחלת התבה, כי אינם בוללים תפלתם בבחינת אחד בנ"ל, וחזרו ויסודום ותקנו אותם, שיהיה בלוי אחד בנ"ל:

וזה פרוש, ויאמר בעז אל רות. בעז הוא השכל, כמו שכתוב (קהלת ז): "החכמה תעז להכם".
רות היא בחינת הנפש, שממנה יוצא הדבור של התפלות והשירות והתשבחות, כמו שאמרו
רבתינו, זכרונם לברכה (ברכות ז): "למה נקרא שמה רות, שממנה יצא דוד שרוה להקדוש ברוך
הוא בשירות ותשבחות". הלוא שמעת בתי, כי הנפש היא בת השכל כנ"ל. וזהו הלוא שמעת,
הינו השמע לאזניך מה שאתה מוציא בפיך, הינו המה אזניך ושמע בקשת הדבור ותהנינו,
שמבקש ומתחנן לבל תתפרד ממנו כנ"ל:

וזהו אל תלכי ללקט בשדה אחר כנ"ל, כי כל האותיות והדבורים הם לקוטים יקרים
שמלקטים בשדות עליונים כנ"ל. והדבור מבקש מהנפש, לבל תלך מאתו ללקט לקוטים אחרים
כנ"ל. אך זה אי אפשר כי צריך לילך וללקט יותר כנ"ל, אך וגם ולא תעבורי מזה. הינו, שאפילו
בשעתך לחבה אחרת, אל תעבר מתבה ראשונה כנ"ל. וזה נעשה, על ידי שזוכה אל התכלית
כנ"ל. וזה, עיניך בשדה אשר יקצרון. הינו בחינת ההסתכלות על התכלית, כי הקצירה היא תכלית
החרישה והזריעה. הלוא צייתי את הנערים לבלתי נגעך, זה בחינת סתימת העינים, שצריך
לסגורם, ולחבר הראות, לכונן אל התכלית כנ"ל, כי בלא זה אי אפשר להסתכל על התכלית
כנ"ל. וזה "הלוא צייתי את הנערים", לשון צותא והתחברות, שצריך לצנות ולחבר הראות כנ"ל.
והעינים נקראים נערים, כי הם משרתי השכל כנ"ל, כי הראות הוא שליח ומשרת להשכל כנ"ל:

וזהו לבלתי נגעך, בחינת נגעי הנפש. כי בשראות נתפזר, ורואה כל מה שלפניו, הינו שאינו
סותם וסוגר עיניו מחוזה דהאי עלמא כנ"ל, זהו בחינת נגעי הנפש. וצריך לצנות ולחבר את הנערים,
דהינו הראות, לבלתי להסתכל מן הצד על הכלי עולם הזה, לבלתי לנגע את הנפש. ואז יוכל
להסתכל על התכלית כנ"ל, ואז על ידי ההסתכלות על התכלית, נתבטלין כל היסורין כנ"ל. אך
אחר כך כש'שוב מהבטול, מתגברין היסורין ביותר כנ"ל, שזה בחינת צמאון הנפש כנ"ל:

וזה, וצמית והלכת אל הכלים ושתית מאשר ישאבון הנערים. כי לכבות הצמאון, הוא על -
ידי התחדשות התורה, שמקבלין מחוין, שהם הכלים של השכל, על - ידי הרשימו שגשאר
מהבטול כנ"ל, ומשם שותה הנפש לכבות צמאונה כנ"ל. וזה, ושתית מאשר ישאבון הנערים. כי
הנערים שהם עיני השכל, הם שואבין התחדשות התורה, מהרשימו שגשאר מההסתכלות על
התכלית כנ"ל. ועל ידי זה נתבטלין היסורין אחר כך, ומכבין צמאון הנפש כנ"ל:

וזה בחינת הגן עדן, בחינת משה ואהרן. גן, הוא בחינת הנפש, בחינת (זמיה ל"א): "והיתה
נפשם כגן רוח". עדן, הוא בחינת התכלית. כי עדן עין לא ראתה (כמו שאמרו רבתינו, זכרונם
לברכה, ברכות ל"ד): בחינת בטול כנ"ל:

וזה בחינת (תענית לא): 'עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות מחול לצדיקים לעתיד לבוא, וכל
אחד מראה באצבעו וכו'. 'מחול', זה בחינת השמחה, שהיא כלי לקבלת התורה כנ"ל. וכל זה על
ידי הבטול, שעל - ידי הזריחה של הרשימו מן הבטול, משם באה התורה, על - ידי הכלים, כמו
שמוכא שם. וזה בחינת 'מראה באצבעו'. 'מראה', זה בחינת המראה והזריחה של הרשימו,

שם שם באה התורה. וזה בחינת 'מראה באצבעו', בחינת התורה, שהיא בחינות (שמות ל"א):
"אצבע אלקים":

ליקוטי הלכות מילה הלכה ה'

על - פי התורה "ויאמר בעז אל רות" וכו' בלקוטי א' סימן סה וכו', עין שם הכל היטב:

א) וזה בחינת מילה שצריך התינוק לסבל צער וכאב גדול בעת שחוחכין ממנו הערלה, כי הערלה דחפאי על ברית הוא בחינת והמת הנחש שם. שם נמשכין כל הפגמים הנאחזין בתאות עולם הזה שהם בחינת חייו דהאי עלמא, כי הערלה הוא בחינת ענין דמכסין על עיניו שהוא בחינת הענין והחשך של תאות עולם הזה והכליו שמתגברין על העינים שלא יכוננו הראות להסתכל על התכלית רק להסתכל מן הצד חס ושלום, על הכלי עולם הזה שהם חייו דהאי עלמא שפלה. ועל - בן בשצריכו להעביר הערלה הזאת צריכין לסבל צער וכאב גדול. שהוא בחינת צער וכאב המילה שסובל התינוק. כדי שעל - ידי הצער וכאב הגדול הזה יסתם עיניו בחזק גדול בנראה בחוש, שעל - ידי זה הוא נכלל בהתכלית על - ידי שפוחם ועוצם עיניו בחזקה מחייו דהאי עלמא, שזהו בעצמו בחינת חתיכת וברית הערלה שהוא ענין דמכסין על עיניו, שהוא בחינת חייו והמא דהאי עלמא כנ"ל. וכמבאר בהתורה הנ"ל, עין שם היטב:

ד) וזה בחינת סוד פונת המילה, כי מבאר בכתבי האר"י ז"ל שבפונת המילה הוא להמשיך ולגלות החסדים למטה שלא יהיו סתומים למעלה מהחזה וכו', כמו שמבאר שם, עין שם. והענין, כי אי אפשר לגלות החסדים כי אם על - ידי בחינת המבאר לעיל בהתורה הנ"ל. שהוא על - ידי שפוחתין עיניו מחייו דהאי עלמא לנמרי ומסתכלין בו על התכלית האחרון הנצחית שעל ידי זה עקר שלמות התפלה וכו' כנ"ל, כי לכאורה קשה מאחר שבאמת כל מה שהשם יתברך עושה עם האדם הכל הוא לטובתו, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה שצריך האדם לומר כל מה דעבדין מן שמאי לטב עבדיו, אם בן למה צונו ה' יתברך להתפלל על הצרה, רחמנא לצלן, הלא כל היסורין והצרות חס ושלום, הם טובות גדולות באמת לזכותו על ידם לחיים נצחיים? אך באמת בודאי מה שה' יתברך עושה להאדם הכל לטובה ואף - על - פי - בן הוא צריך להתפלל ולבקש מה' יתברך לצאת מהצרה לרוחה, כי עקר בריאת העולם היה בשביל האדם הפעל בחירה, הינו שה' יתברך ברא את העולם שיהיה הכל נמסר ביד האדם שהאדם דיקא יעשה כלים וצנורות להמשיך שפעו וחסדו יתברך למטה וכלא תקוני הכלים הנעשים על - ידי האדם אין שפע חסד יכול לירד למטה כי אם ירד חסד קדם תקוני הכלים יהיה בבחינת רבוי השמן הגורם בפיו היר ואין חסד ונתהפך לדין קשה חס ושלום, נעקר תקון הכלים הוא על - ידי תורה ותפלה והעקר על ידי תפלה. וכמו שכתוב, וכל שיהי השדה מרם יהיה בארץ וכו' כי לא המטיר ה' וכו' ואדם אין. ופרש רש"י שאדם אין להתפלל וכו', הינו כנ"ל ועל - בן קדם שמתפלל האדם בודאי הוא טובה גדולה כל מה שבא על האדם אפילו יסורין חס ושלום, כי הכל לטובתו,

כי לפי מעשיו אין יכול לירד לו שום שפע וחיית כי אם על - ידי זה וגם זה בְּחֶסֶד גְּדוֹל כִּי אִם הָיוּ מְשִׁיעִין לוֹ רַק חֶסֶד בְּלֹא דִין כִּלְל הָיָה חֶסֶד וְשְׁלוֹם, בְּבַחֲנֵית רַבּוּי אֹרֶךְ שְׁמוּנִיק וְיִתְרֵי וְכַנ"ל. על - כֵּן עָקַר הַתְּפִלָּה עַל - יְדֵי הַתְּפִלָּה וְעָקַר הַתְּפִלָּה הוּא בְּחֵינֵת הַמְּתַקֵּת הַדִּינִים שְׁעַל - יְדֵי הַתְּפִלָּה הוּא מְמַחֵק הַדִּינִים וּמְתַקֵּן בְּלִים שְׂיֻכַל לְקַבֵּל שְׁפַע חֶסֶדוֹ וְיִתְבַּרַךְ וְאֵין דִּיקָא יִכּוֹל לְכַטֵּל הַיִּסּוּרִין, כִּי יִכּוֹל לְקַבֵּל חֶסֶדוֹ וְיִטְבְּחוּ וְיִתְבַּרַךְ הַנְּצַחִית בְּלֹא הַיִּסּוּרִין רַק עַל - יְדֵי תַקּוּנֵי הַכִּלִּים שְׂתַקֵּן עַל - יְדֵי הַתְּפִלָּה וְכַנ"ל. וְעַל - כֵּן עָקַר תַּקּוּן הַתְּפִלָּה הוּא עַל - יְדֵי בְּחֵינֵה הַנ"ל, עַל - יְדֵי שְׂמֻסְתְּבִלִין עַל הַתְּכִלִּית וְכֹלְלִין כֹּל הַתְּפִלָּה בְּאֶחָד שְׁשֵׁם כֹּלֵי טוֹב וְכַנ"ל, כִּי בְּלֹא זֶה אֵין יִכּוֹלִין לְהַתְּפַלֵּל כִּלְל מַחְמַת עֲגִין הַקְּשִׁיָּא הַנ"ל וְכִמוֹ שֶׁהַקְּשִׁיָּא בְּמִדְרָשׁ רַבָּה, וְכִי נֹוֹתְנִין לְשׁוּמָה וְלַחֲנִינוּק מַה שְׂמֻסְבְּקִישׁוּן? לְמַשָּׁל בְּשִׂאָחַד יֵשׁ לוֹ עֲנִיּוּת, חֶסֶד וְשְׁלוֹם, אוֹ יִסּוּרֵי הַגּוּף חֶסֶד וְשְׁלוֹם, וּמְתַפַּלֵּל שְׂיִתֵּן לוֹ ה' וְיִתְבַּרַךְ פְּרִנְסָה וְעִשְׂרוֹת וּבְרִיאֹת הַגּוּף וְכו'. קֶשֶׁה עֲגִין הַנ"ל וְאֵין שֶׁיֵּךְ לְהַתְּפַלֵּל וְאֵין יִשְׁמַע ה' וְיִתְבַּרַךְ תְּפִלָּתוֹ לְתַן לוֹ פְּרִנְסָה וּבְרִיאֹת וְכו', הֲלֹא פִּנְנַת ה' וְיִתְבַּרַךְ שְׁנוֹתָיו לוֹ עֲנִיּוּת וְכו' הוּא לְטוֹבְתוֹ כְּדֵי לְמַרְכָּ עֲוֹנוֹתָיו שֶׁהוּא טוֹבָה נְצַחִית וְגַם אוֹלֵי פִּנְנַת ה' וְיִתְבַּרַךְ מַחְמַת שְׂיִדְעֵה שְׂאִם הָיָה לוֹ פְּרִנְסָה, מְכַל שְׂפִן אֵיזָה עִשְׂרִיּוֹת יִקְלַקֵּל מַעֲשָׂיו בְּיִתְרֵי כְּמוֹ שְׂרֹאֵין בְּחֹוֹשׁ כְּמַה מְקַלְקֵלִים רַב הַעֲשִׂירִים מַעֲשִׂיהֶם וְחַעֲשֵׂר שְׂמוֹר לָהֶם לְרַעֲתוֹ, אֲשֶׁר עַל זֶה הַתְּפִלָּה שְׁלֹמָה הַמֶּלֶךְ עָלְיוֹ הַשְּׁלוֹם, יֵשׁ הֶכֶל וְכו' עֲשֵׂר שְׂמוֹר לְבַעֲלֵיו לְרַעֲתוֹ. וְכִי יֵשׁ רַעְיָה גְּדוֹלָה מְזֹאת כְּשִׁנְוֹתְנִין לְאָדָם אֵיזָה אֲלָפִים מְטַבְּעוֹת לְשַׁחַק בְּהֶם בְּזֶה הָעוֹלָם הַעוֹבֵר בְּהַרְף עֵין וְאַחַר כֵּךְ הַמְמוֹן הוֹרְגֵת אוֹתוֹ וְעוֹקֶרֶת אוֹתוֹ מְשִׁנֵּי עוֹלָמוֹת חֶסֶד וְשְׁלוֹם, וְכִמוֹ שְׂאֵיִתָּא בְּיִתְרֵי הַקְּדוּשָׁה, חֵיִיבֵת בְּהוֹן בְּעוֹתְרָא בְּהֵאֵי עֲלָמָא וְלְבַתֵּר קְטִילֵת לְהוֹן רַחֲמֵנָא לְצִלּוֹן, עַל - כֵּן עָקַר תַּקּוּן הַתְּפִלָּה הוּא עַל - יְדֵי הַבְּחִינָה הַנ"ל שְׂצָרִיכִין מְקַדֵּם לְהַפְלֵל בְּאֶחָד וְלְהַסְתַּכֵּל רַק עַל הַתְּכִלִּית וְלִידַע וְלְהַאֲמִין שֶׁהַכֹּל לְטוֹבָה, וְאֵין דִּיקָא יִכּוֹלִין לְהַתְּפַלֵּל אַחַר כֵּךְ עַל כֹּל מַה שְׂצָרִיךְ, כִּי אֵין יִכּוֹל לְהַמְשִׁיךְ תַּקּוּנִים מְאֹד הַרְשִׁימוֹ שֶׁל הַבְּטוּל שְׁעַל - יְדֵי זֶה יִהְיוּ נַעֲשִׂים בְּלִים לְהַמְשִׁיךְ בְּתוֹכָם רַב שְׁפַעוֹ וְחֶסֶדוֹ שְׁעַל - יְדֵי זֶה יִכּוֹל לְקַבֵּל פְּרִנְסָה וְעִשְׂרוֹת וּבְרִיאֹת וּבְגִי חַיִּי וּמוֹנֵי וְכו' וְהַכֹּל יִהְיֶה לְטוֹבָה מְאַחַר שֶׁכָּבַד תַּקּוּן בְּלִים כְּרָאוּי לְקַבֵּל בְּהֶם שְׁפַע חֶסֶד וְזֶהוּ בְּעֲצֻמוֹ הַעֲגִין הַמְּבַאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל שְׂאַחַר כֵּךְ קֵשׁ שְׂבִין מִהַבְּטוּל צְמַאון הַנְּפֶשׁ מִהַיִּסּוּרִין עַל - יְדֵי הַתּוֹרָה שְׂמֻסְבְּלִין מִהַרְשִׁימוֹ, כְּמוֹ שְׂמֻבְּאָר שָׁם, עֵין שָׁם הֵיטֵב:

כי כל התורה שְׂמֻסְבְּלִין וּמְשִׁיכִין מִשֵּׁם מִהַרְשִׁימוֹ שֶׁל הַבְּטוּל הַנ"ל צְרִיכִין לְהַמְשִׁיכָה עַל - יְדֵי תְּפִלָּה וְחַתְּנוּנִים וְכַמְבָּאָר בְּדְבָרָיו וְזָרוּגוֹ לְבָרְכָה בְּכַמְהָ מְקוּמוֹת בְּהַתּוֹרָה רֵאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרַת זְהָב סִימָן ח. עַל פְּסוּקֵי, וּמַעֲנֵן מִבֵּית ה' יֵצֵא. וּבְהַתּוֹרָה תִּשְׁעָה תַּקּוּנִין וְכו'. וְכֵן מוּכָן בְּהַתּוֹרָה הַזֹּאת שְׂמַתְחִיל לְדַבֵּר לְעִשְׂוֹת אַחַד מְכַל הַתְּפִלָּה עַל - יְדֵי הַתְּכִלִּית. וְאַחַר כֵּךְ מְסַיֵּם שְׁעַל - יְדֵי הַתְּכִלִּית מְשִׁיכִין תּוֹרָה מִהַרְשִׁימוֹ, עֵין שָׁם. אֵין בְּאֵמַת הַכֹּל אַחַד, כִּי תּוֹרָה וְתְּפִלָּה תְּלוּיִים זֶה בְּזֶה, כִּי הָאֶרֶת הַזֵּרִיחַת הַרְשִׁימוֹ הַקְּדוּשָׁה וְהַנּוֹרָאָה הַנ"ל שְׂנִשְׂאָרַת מִהַבְּטוּל צְרִיכִין תְּחִלָּה לְהַמְשִׁיכָה עַל עֲצֻמוֹ וְלְקַשְׂרָה בְּגוּפוֹ הֵיטֵב עַל - יְדֵי תְּפִלָּה שֶׁהִיא בְּחֵינֵת שְׂרֵשׁ וּמְקוֹר הַמַּעֲנֵן הַנְּמַשֵּׁךְ מִהַרְשִׁימוֹ הַנ"ל. וְאַחַר כֵּךְ מְתַפֵּי שְׂמַתְּנֵן וְנַעֲשֶׂה מְזֶה חַדוּשֵׁי תּוֹרָה וְעַל - יְדֵי זֶה מְקַרֵּר וּמְכַטֵּל הַיִּסּוּרִין, כִּי עַל - יְדֵי הַתְּפִלָּה וְהַתּוֹרָה נַעֲשִׂים בְּלִים שְׁעַל - יְדֵי זֶה יִכּוֹל

לקבל שפע חסדו לטובה לחיים נצחיים ולא לרעה ולמות מיתת עולם חס ושלום, על - ידי זה וכנ"ל. ועל - בן באמת אין אדם יודע איך להתפלל כי אם צדיקי הדור האמתיים. וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, מי שיש לו חולה בתוך ביתו ילך אצל חכם, כי אי אפשר להביא אל התכלית כי אם הצדיק האמתי שהוא בבחינת בעל השדה הנאמר שם בתחלת התורה הנ"ל שהוא מסתכל על כל מי שרחוק עדין מהתכלית ואין תפלתו כלולה באחד, שיראה להביאו אל התכלית שתהיה תפלתו כלולה באחד, עין שם. ועל - בן שלמה בעת שהתפלל בשנגמר הבית - המקדש שישמע ה' יתברך תפלת ישראל המכונים דעתם לשם אמר בפירוש, ונתת לאיש ככל דרכיו אשר תדע את לבבו וכו' וכמו שפרש רש"י שם, אם אתה יודע שהוא משחית בממונו את חברו אל תמן לו, עין שם. ועל בן באמת יש בזה נפלאות המים דעים ואין מי שיודע להתפלל כראוי כי אם צדיקים האמתיים כנ"ל ושאר בני עולם צריכין לקשר תפלתם להצדיקים הנ"ל והם יעלו תפלתם כראוי שימשיכו להם שפע מה שאצריכין בני חיי ומוזני וכו' באופן שלא יזיק להם לנצח חס ושלום, רק, אדרבא, על - ידי השפע דיקא יתקנו וישיבו אל ה' וזה שדקדק שם שלמה בתפלתו, כי אתה ידעת לברך את לבב כל בני האדם למען יראוך כל הימים וכו', תינו שבקש שימלא ה' יתברך תפלת ישראל מה שמבקשים, אבל יהיה רק לטובה שיזכו לראה מלפניו יתברך על - ידי זה וכנ"ל. רק על הנכרי התפלל, ועשית ככל אשר יקרא אלך הנכרי וכו'. ופרש רש"י שם, כדי שלא יקרא הנגר וכו'. ובשביל זה מתפללין לפעמים

הצדיקים על הרשעים והרחוקים הפאים אליהם שיהיה להם עשירות והכל בשביל קדשת השם כדי שלא יקראו הנגר ויקלקל להם יותר ועל - בן באמת יש בענין זה של התפלה נפלאות ונסתרות הרבה ועל - בן באמת אסור להתעקש ולדחק עצמו על שום דבר בתפלתו רק אם יתן השם יתברך יתן ואם לאו, כמו שמבאר בהתורה תשעה תקונין, כי אולי אי אפשר למלאות בקשתו אפלו על - ידי התפלה, כי יזיק לו יותר חס ושלום, כשימלאו בקשתו וכנ"ל ואם ידחק ויתעקש בתפלתו יכול להיות שיטריח את ה' יתברך עד שימלא בקשתו, כי בשביל זה ברא את האדם שיהיה פח בתפלתו להמשיך כל ההשפעות כנ"ל, אבל לא יהיה לו לטובה, כי אין פח בתפלתו לתמן הכלי שצריך לקבלת השפע שהוא רוצה:

(ה) נמצא, כל זמן שאין האדם מתפלל אזי החסרונות שלו הם לו לטובה גדולה כנ"ל. ואף על - פי בן צריכין תפלה, כי על - ידי התפלה מתקן כלים כראוי שעל - ידי זה יוכל למלאות כל החסרונות שלו ולא יזיק לו השפע כלל מאחר שכבר נתקנו כלים לקבל שפע החסד ואז דיקא אחר שהתפלל כראוי תבא לו השפע לטובה ולברכה כנ"ל. אבל עקר התפלה צריך שתהיה באמת בשביל תכלית הנצחי, כי עקר שלמות התפלה הוא רק בשמסתכלין על התכלית וכנ"ל.

(ג) וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה ששלשה דברים באים על - ידי יסורין והם, תורה וארץ - ישראל ועולם הבא. כי הכל אחד, כי עולם הבא הוא התכלית שאז יתקנם, ביום שהוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. שיהיה כלו טוב, כלו אחד כנ"ל, שזה אי אפשר לזכות כי אם על - ידי

אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

יסורין שעל - ידי זה סותמין עיניו מחיוו דהאי עלמא וכנ"ל. וזהו בחינת תורה, כי משם כל קבלת התורה מהרשימו של הבטול הנ"ל הבא על - ידי היסורין וכנ"ל. וזהו גם בן בחינת ארץ - ישראל, כי בארץ - ישראל שם עקר המקום המקדש שבו זוכין לבטל את עצמו כראוי ולהמשיך משם אור הרשימו הנ"ל לקשרה בלבו כראוי. כי לקבל תורה מזריחת הרשימו הנ"ל ולקשרה בלבו כראוי לזה צריכין לקדש הגוף על - ידי תורה ומצוות וכפי קדשות הגוף בן זוכה לקשרה בלבו כנ"ל. וכמו בן צריכין קדשות המקום שהוא ארץ - ישראל ועל - בן הדר בארץ - ישראל דומה כמי שיש לו אלוף, כי עקר התנוצצות אלקותו שנמשך מזריחת הרשימו הנ"ל הוא בארץ - ישראל. ועל - בן כל ספר דברים מדבר הרבה בשבח ארץ - ישראל, כי עקר קיום התורה שנמשך מהזריחת הנ"ל הוא בארץ - ישראל ועל - בן צריכין לסבל יסורין קדם שבאין לארץ - ישראל, כי הבטול הנ"ל שם שם מאורה הרשימו הנ"ל בא על - ידי יסורין כנ"ל:

(ט) כי יש בענין זה מלחמה גדולה ועצומה שהוא בחינת כלל המלחמה שיש להאדם בזה העולם, כי האדם לא נברא כי אם בשביל זה כדי שיכלל באחדותו יתברך בריצוא ושוב שעל - ידי זה יזכה להכיר ולידע אותו ויתברך שכל הבריאה היתה בשביל זה בגין דישתמודעין לה, כמו שאיתא בזהר הקדוש. אבל חיוו דהאי עלמא משתטח כנגד עיני האדם ואינה מנחת אותו להתבטל ובשביל זה באים כל היסורין על האדם בזה העולם שהוא מלא יסורים והכל כדי שעל - ידי היסורים יכרח אל התכלית כנ"ל, אבל אפלו מי שזוכה לאיזה בחינת בטול מתנברים עליו המונעים והיסורים אחר כך ביותר כנ"ל בדרך שני אנשים הנלחמים זה עם זה וכו', כמבאר שם בהתורה הנ"ל ועקר הנחמה על - ידי התורה שממשיכין משם כנ"ל, אבל לאו כל אדם זוכה לזה וכמוכין שם שמביא הפסוק אשרי הנבך וכו', אשרי נדאי, כי לאו כל אדם זוכה לזה. ועל - בן עקר התקוין על - ידי הצדיק שיכול להביא את כל אחד אל התכלית כנ"ל, כי הוא ממשיך בכל פעם תורה נפלאה בחינת אולפן חדת הנ"ל על - ידי גדל עצם היסורין שמקבל על עצמו בכל פעם בשביל ישראל עד שממשיך בכל פעם חדושי תורה נפלאים כאלה עד שמאיר בלב כל אחד אפלו בהפחות שבפחותים איזה התנוצצות וזריחות מהרשימו של הבטול עד שיכול גם הפחות לבטל עצמו בריצוא ושוב עד שיתנוצץ וזרח גם בדעתו התנוצצות אלקותו ויתברך ויגדלת התורה והצדיקים וזה עקר הנחמה מכל הצרות. ועל - ידי זה יכול להתחזק את עצמו גם הוא כנגד כל חיוו דהאי עלמא המשתמחים לפניו בכל עת ביותר ויותר, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו וכו' ובכל יום ויום יצרו של אדם מתגבר עליו ואלמלא הקדוש ברוך הוא עוזרו וכו'. ועקר הענין והישועה הוא על - ידי צדיקי אמת הנ"ל שהם בחינת מעיני הישועה, בחינת מעין המתגבר ונהר שאינו פוסק שהם עוזרים בכל עת על - ידי נפלאות חדושי תורתם נגד כל הקמים ומשתמחים עליהם מכל צד בגשמיות ורוחניות:

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה.!

כ) וזה, אנכי אנכי הוא מנחמכם מי את ותיראי מאנוש ימות וכו'. כי עקר הנחמה הוא אנכי אנכי שהוא ה' ותברך בעצמו ששם נכללין בעת הפטול. והצדיק בגדל פחו ממשיך התנוצצות אלקותו גם עלינו בחשכת הגלות המר הזה עד ש' שומעין ומרגישין בלב נעימת אמתתו כל חד בפום מה דמשער בלבה, שזהו בחינת אנכי אנכי שהוא ה' ותברך בעצמו שהוא עקר הנחמה, כי שם פלו טוב, פלו אחד והכל מתהפך לטובה שם. וזהו, מי את ותיראי מאנוש ימות וכו'. כי עקר הנחמה מהיסורים והצרות הוא התורה שממשיכין מהזריחה הנ"ל, אבל צריכין לזה התגברות גדול, כי לאו כל אדם זוכה לזה פנ"ל, כי ברב בני אדם מתגברין היסורין והמונעים אחר כך כל כך עד שמבלבלים אותו ביותר ויותר עד שיש שמתרחקים ביותר על - ידי היסורין, כמו שכתוב, ומחיתה לפעלי און. כמו שפרש רש"י שם וכמו שכתוב, על מה תפו עוד תוסיפו כרה וכו'. אבל עקר הבלבול נמשך רק מבני אדם המונעים שהם מדיחים בדבריהם הרעים מן האמת ועל - ידי זה אין מועילים גם היסורים לשוב על ידם לה' ותברך וכמו שכתב ארוננו מורנו וברנו לברכה שבני אדם הם מונעים גדולים יותר מהיצר הרע בעצמו, עני שם. וזה מה דאיתא בכל הספרים שהיסורים מתפעל בחירה שהוא האדם קשה מהכל, כי מפל היסורים יכולים לנחם את עצמם על - ידי שמסתכלין על התכלית ברצוא ושוב עד שזוכין להמשיך תורה משם שהיא עקר הנחמה ואפלו שאינו בר הכי הוא מתנחם על - ידי רבו הצדיק וחבריו הגדולים מפני שמאירין בו דברי אמת הנמשכין מבחינת הפטול הנ"ל שעל - ידי זה יכולין הכל להתנחם ולהישע מפל הצרות, כי הצדיק הוא בחינת מעיני הישועה שיכול להשיע תמיד בכל מה שעובר על האדם וכו"ל, אבל עקר הצרה ביותר, חס ושלום, הוא על - ידי בני אדם בשם קמים כנגד מי שרוצה לפלג על נפשו ולברח אל התכלית ובשם עומדים כנגדו בכמה מיני מניעות והסתות ופיתוים ובכמה וכמה מיני ליצנות ודברי חלקלקות וכו' זה קשה ביותר מן הכל, אבל בשם חזק בדעתו וידע האמת לאמתו אינו מתירא גם מבני אדם כלל, כמו שכתוב, ה' לי לא אירא מה יעשה לי אדם. וזהו, אנכי אנכי מנחמכם מי את ותיראי מאנוש ימות וכו'. 'מי את' דיקא בחינת פטול הנ"ל עד שלא תדע מעצמך כלל מי את והבן. וזהו, מי את ותיראי מאנוש ימות. כי מאחר שאתה מכון רק בשביל התכלית הנצחי איך יוכל למנעך שום אדם המוכן למיתה אשר ימיו כצל עובר, כי עקר היסורין שיש מבני אדם ביותר הוא מחמת שהם יכולים לבלבל דעת האדם לדחותו מן האמת חס ושלום, אבל מי שמכון דעתו אל התכלית באמת לאמתו וכו"ל אזי ה' ותברך מנחם אותו בבחינת אנכי אנכי מנחמכם מי את ותיראי מאנוש ימות וכו'. כי כל המשך חציר וכו' ודבר אלקינו יקום לעולם. וכל זה אי אפשר לבאר בקרב וכו"ל:

כא) וזהו, שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה על איביכם אל ירך לכבכם אל תיראו ואל תערצו מפניהם וכו'. ודרשו רבותינו זכרונם לברכה, אפלו אין בכם אלא זכות שמע ישראל וכו', הינו פנ"ל, כי עקר הפחד מפני השונא הנן אדם שהוא פעל בחירה הוא רק מחמת שיש לו פח להטות חס ושלום, דעת האדם מן האמת ועל - ידי זה יפל בידו חס ושלום, אבל מי שהוא חזק בהאמת ומסתפל תמיד בכל עת על התכלית הנצחי עד שאין שום אדם יכול להטותו מן האמת

לְאִמְתוֹ הוּא אֵינוֹ מְתוּרָא מְשׁוּם אָדָם שְׁבַע עוֹלָם, כְּמוֹ שְׁכֵתוֹב, ה' לִי לֹא אֵירָא מַה יַעֲשֶׂה לִי אָדָם. כִּי בְּאִמְתָּא עַל - פִּי פְּשׁוּטוֹ קָשָׁה לְהִבִּין עֲנִין זֶה מַה שְּׂאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְכַרוּנָם לְכַרְכָּה שְׂמַכְפַּעַל בְּחִירָה קָשָׁה לְהַנְצִיל יוֹתֵר מַחִיּוֹת רַעוּת. וְכַמְבָּאָר בִּיהֵר הַקְדוּשׁ פְּרָשֶׁת וַיִּשָּׁב בְּאֵרִיכוֹת עֲנִין זֶה (בְּדָף קפ"ה) וּמְבִיא שֵׁם, מְבָאָן אָמְרוּ וַיִּפֹּל בְּרַגְלֵי בְּרַגְלֵי לְאִשָּׁא אוֹ לְגוֹבָא דְנַחְשִׁין וְעַקְרָבִין וְלֹא יִתְמַסֵּר בִּידֵיהּ דְּשִׁנְאוֹי וְכוּ'. אֲבָל בֵּינָן דִּיתְמַסֵּר בִּידֵיהּ דְּשִׁנְאוֹי וְעִירִין אֲנִין דִּיבְלִין לְאִשְׁתְּוֹבָא וְכוּ' וְלִכְאוּרָה אֵינוֹ מוּבָן כָּלֵל הֲלֵא לְפִי הַדַּעַת הַפְּשׁוּט גְּרָאָה שְׂאֵרִיוֹת וְנַחֲשִׁים הֵם מוֹעֲדִין יוֹתֵר לְהִזִּיק מְאֹדָה וְאִם הָאָדָם כְּמוֹחַ בַּה' יִתְבַּרַךְ שִׁיעֲשֶׂה לוֹ גַם וַיִּצְיָלְהוּ מִגַּב אֲרִיוֹת, מְכַל שְׂכֵן שְׂכֵיטָח בַּה' יִתְבַּרַךְ שִׁיעֲיָלְהוּ מִכְּנֵי אָדָם שְׂאִין מוֹזִיקִים כֹּל כֶּךָ כְּמוֹ אֲרִיוֹת וְנִמְרִים, אֲךָ עֵקֶר הַפַּחַד מִכְּנֵי אָדָם הוּא מַחֲמַת עֲנִין הַנ"ל, כִּי לְכַרְח מְהִיּוּרִים אִי אֶפְשָׁר כִּי אִם עַל - יְדֵי שְׂמִסְתְּכָלִין עַל הַתְּכָלִית וְכַנ"ל אֲבָל אַחַר כֶּךָ מִתְגַּבְּרִין הִיסוּרִים בְּיוֹתֵר וּמִתְנַחֲמִין עַל - יְדֵי הַתּוֹרָה שְׂשׂוֹאֲבִין מִשֵּׁם כַּנ"ל אֲבָל יֵשׁ בְּעֲנִין זֶה מְלַחֲמָה גְּדוּלָה כַּנ"ל, כִּי לְפַעְמִים מִתְגַּבְּרִים חֵם וְשָׁלוֹם, הִיסוּרִים פְּעַם אַחַר פְּעַם בְּמָה פְּעַמִּים עַד שְׂקִישָׁה לוֹ לְעַמֵּד בְּנִסְיוֹן לְקַבֵּל הַכֹּל בְּאַהֲבָה פְּרָאוֹי וְלִידַע וְלְהִאֲמִין שֶׁהַכֹּל לְמוֹתוֹ הַנִּצְחִית וְכַמוֹ כֵּן הוּא בְּכָל עֲנִינֵי הַמְּנִיעוֹת וְהַבְּלִבּוּלִים שִׁישׁ לְהָאָדָם מִעֲבוּרַת הַבוּרָא יִתְבַּרַךְ שְׁנֵה עֵקֶר יְסוּרֵי הָאָדָם וְכִשְׂמִתְגַּבְּרַ עֲלֵיהֶם לְפַעְמִים עַל - יְדֵי שְׂמִסְתְּכָלִית, אֲבָל אַחַר כֶּךָ מִתְגַּבְּרִים עוֹד יוֹתֵר וְיוֹתֵר וְכֵן בְּכָל פְּעַם וְכַנ"ל. וְכוּ' נִכְשַׁל אִיּוֹב כִּשְׂבָאוֹ עֲלִיו הִיסוּרִים שְׂאֵף - עַל - פִּי שְׂבַתְחֵלָה עַמֵּד בְּנִסְיוֹן בְּשִׁנְלִקָּחָה כֹּל עֲשִׂירוֹתוֹ וְכַנ"ל, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, כְּמוֹ שְׂאִמְרֵי, יְהִי שֵׁם ה' מְבָרַךְ.

בְּכָל זֹאת לֹא חָטָא אִיּוֹב וְכוּ' וְאֶפְלוֹ אַחַר כֶּךָ בְּשִׂתְגַבְּרַ עֲלִיו הַשְּׂטָן בְּיוֹתֵר וְקַטְרַג עֲלִיו כֹּל כֶּךָ עַד שֶׁנִּתְּנָה לוֹ רְשׁוּת לְהַכּוֹתוֹ בְּגוֹפוֹ בְּיִסּוּרֵין קָשִׁים בְּשָׁחִין רַע וְכוּ' אֵף - עַל - פִּי - בֵּן בְּתַחֲלָה עַמֵּד בְּנִסְיוֹן קָצֵת, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב, בְּכָל זֹאת לֹא חָטָא אִיּוֹב בְּשִׂפְתָיו, אֲבָל אַחַר כֶּךָ הַתְּגָרָה בּוֹ הַבַּעַל דְּבָר כֹּל כֶּךָ עַד שֶׁהִסִּיתוֹ עַל - יְדֵי חֲקֵף הִיסוּרִים עַד שֶׁהִמִּיחַ דְּבָרִים כָּלְפֵי מַעֲלָה. וְזֶה שְׂכֵתוֹב, אַחֲרֵי כֵן פָּתַח אִיּוֹב אֶת פִּיהוֹ. 'אַחֲרֵי כֵן' דִּיקָא, הִינֵנו אַחַר ש' שָׁב מִהַבְּטוּל בְּמָה פְּעַמִּים שְׂבָכָל פְּעַם הַתְּגַבְּרוֹ עֲלִיו הִיסוּרִים בְּיוֹתֵר וְכַמוֹ כֵּן הַתְּגָרָה בּוֹ הַשְּׂטָן הַמְּסִית [אב"י] הַנַּחַל מִכְּתַב קמ"ז: ב"ה, יוֹם א' כ"ו אֱלוֹל תשל"ג. לְכַבוֹד מַחֲמַת עֵינֵי וְלִבִּי, אֲשֶׁר זָכָה לְהִבִּין וְלִטַעַם נַעַם סוּד נוֹרָאוֹת גְּדוּלַת אֲדוּנָנוּ נַחַל נוֹבַע הַהוֹלֵךְ לְפָנֵינוּ לְהַצִּילֵנוּ מִפַּח יוֹקִשִׁים וְלִתְקַן וְלְרַפְאוֹת נַפְשֵׁנוּ בְּשַׁלְמוֹת. שְׁנֵה טוֹבָה וּמְבִרְכָה מִמְקוֹר הַבְּרַכָּה בְּכָל הַיְשׁוּעוֹת בְּגוֹף וּנְפֶשׁ, לְחַיִּים טוֹבִים אֲרִכִּים וְשָׁלוֹם אִין קִין. מִן הַמִּיצַר הַרִימוֹתֵי קוּלִי וְאִקְרָא אֱלִידְךָ מִעַמְקֵי לֵב נַמֵּס וְנִשְׁבַּר, וְכֹל עֲצֵמוֹתַי צוּעִקִים אֱלִידְךָ. אֲנִי אַחִי, עוֹרֵרָה נֹא מַחֲדֵשׁ אַהֲבַתְךָ הַחֲזוּקָה אֲשֶׁר אַהֲבַתְנִי בְּאִמְתָּא בְּכָל חֶבֶד וְאַחוּזָה, וְעִשִׂית עִמָּדִי חֲסִדִים נְפִלְאִים כַּמְסִירַת נַפֶּשׁ עֲצוּם בְּלִי שְׁעוֹר וְכִלִּי גְבוּל. וְכַכָּן אֲבַקֵּשׁ וְאַתְחַנֵּן מִכְּבוֹד מַעֲלַתוֹ הַרֵם שִׁיתַּנְהַג עִמִּי גַם עַכְשָׁו בְּמִדַּת טוֹבוֹ וְעֲנוּתוֹתוֹ לְפָנַי מִשׁוֹרַת הַרְדִּין וְיִדִּין אוֹתִי לְכַף זְכוּת וְיִמְחַל וְיִסַּלַח לִי מַחִילָה גְּמוּרָה עַל כָּל אֲשַׁמּוֹתַי, וְלֹא יִרַע בְּעֵינָיו וְלֹא יַחַרָה אַפּוֹ עֲלָיו כֹּלֵל עַל שׁוֹם דְּבַר אֲשַׁמָּה, רַק לְקִים בִּי בְּרַגּוֹ רַחֵם תּוֹכֵר, כִּי אִין אָדָם נִתְפַּס עַל צַעֲרוֹ, כִּי מַעַת שְׂעִבְרַתִּי הַנְּתוּחָה אֵנִי חוֹלָה גְּדוּל בְּיוֹתֵר בְּכָל גּוֹפִי בְּכָל אִיבְרִי, וּמִיִּסַּר בִּיסוּרִים וְכַאֲבִים קָשִׁים וּמְרִים בְּלִי שְׁעוֹר, לֹא עֲלִידְךָ. אֲנִי שׁוֹכֵב כַּמַּעֲט תְּמִיד בְּמַטָּה וְאִין לִי שׁוֹם קָשֶׁר עִם הָעוֹלָם, רַק אֲנִי שׁוֹפֵךְ אֶת לְבִי לְפָנֵי ה' יִתְבַּרַךְ בְּהַתְּבוֹדוֹת בְּרַבּוּרִים הַמִּים שִׁירָהֵם עֲלֵינוּ וְיִוִּשְׁעֵנוּ בְּתוֹךְ כָּלֵל יִשְׂרָאֵל. נֹא וְנֹא הַתְּגַבְּרַ כַּכָּה חֲבַמְתְּךָ וְשִׁבַּלְךָ הַיִּשָּׁר לְלַחֵם וְלְהַכְּנִיעַ הַשְּׂטָן הַמְּקַטְרַג, שְׁלֵא יוֹכֵל לְקַטְרַג וְלַמְשַׁל עֲלֵינוּ,

ולחפריד בינינו חס ושלום, כי זה נזק גדול לנו וכו', כי כל תקוננו ותקוננו ותקון הרבה נפשות תלוי בזה. דברי עבדו ואוהבו הנאמן המשרתו במסירות בכל לב ונפש. ישראל בער אודסר. ~~~ (מכתב קל"ג): אשר נתן את לבו את המעשיות ותורות ותפלות של הנחל נובע מקור חכמה, שהבטיח לנו שעל ידו לא תשחכח התורה מישראל. יברכה ה' מציון בשנה טובה ומברכה ומאשרה בחיים טובים וארכים ויערה עליך רוח חכמה ובינה איך למלמט נפשך מן השמן המקמרג. אוהבך אהבת אמת המתפלל בעד שלומך וטובתך תמיד בזה ובבא, בברכת שנה טובה ומאשרה ~~~]. ביותר עד שלא עמד בנסיון ופתח את פיו וכו' ובשביל זה היסורים שיש מבני אדם השונאים קשים ביותר משאר כל מיני יסורים כנ"ל, כי שם המלחמה חזקה ביותר, כי בשאר מיני יסורים ומניעות אף על פי שהוא מלחמה גדולה, אף על פי כן יכול להזיק דעתו ולהסתפל על התכלית פעם אחר פעם עד שיזכה להמשיך חדושי תורה בכל פעם לנחם עצמו עד שיכטל היסורין, כי בזה בעצמו שמנחם עצמו על היסורין על - ידי זה יזכה לדחותם ולפטרם לגמרי, כי הנמשך אחר הצער, הצער נמשך אחריו חס ושלום, ולהפך להפך. ואפלו מי שאינו בר הכי להמשיך חדושי תורה בעצמו יכול לנחם עצמו על - ידי חדושי תורה שפך קבל מרבו שיתחדשו אצלו ויגיש נעימות מתיקותם מחדש שגם זה בכלל חדושי תורה כנ"ל. אבל בשעומדים על האדם שונאים בני אדם, חס ושלום, ועושים לו יסורים ורוצים להטותו מדרך האמת או קשה מאד להנצל מחמת שאו קשה מאד שישאר חזק בדעתו להתחזק בהאמת, כי חיות רעות וכיוצא בשקמים על האדם הם עושים רק את שלהם שרוצים להזיק חס ושלום, אבל אינם מדברים דברי ליצינות וחלקלקות וכו' לדחותו מה' ותפוך, אבל בני אדם השונאים עומדים על האדם ליסרו חס ושלום, ומדברים דברי ליצינות וכפירות, כמו שכתוב, ברצח בעצמותי הרפוני צוררי באמרם אלי כל היום איה אלקיך וכו'. וכן בכמה פסוקים ואז קשה מאד להתחזק לשאר קים באמונתו ובאמתתו. ועל - כן קשה מאד להנצל מהם, כי הם יכולים לדחות דעתו ולהטותו עד שלא יוכל להסתפל על התכלית באמת כראוי ועל - ידי זה יפל בנדם חס ושלום, כי אי אפשר להנצל משום יסורין כי אם על - ידי הסתכלות על התכלית וכשיש יסורים משונאים קשה ביותר להסתפל על התכלית, כי דברי מרמות שלהם מונעים ביותר מן הכל ומחמת זה בעצמו הם יכולים להזיק יותר מחיות רעות, חס ושלום, כנ"ל:

(כב) וזה שכתוב בדניאל ו, והייתית אכן חדה ושמת על פם גבא וגו' די לא תשנא צבו בדניאל. ופרש רש"י שם, אם נגזר על הים שיקרע לבני ישראל ועל האש וכו' ועל האריות מהזיק לדניאל לא התנה על זריקת אבן וזון שלא יזיק באדם, כי מן אדם קשה ביותר להנצל מחמת הנ"ל, כי שונאי דניאל עקר שנאתם היתה שרצו להטותו מה' ותפוך למנעו מהתפלה, כמו שכתוב שם. וכל כן אם היו השונאים בעצמם עושין לו יסורין באבנים ורצים היה קשה ביותר להנצל וכנ"ל ועל - פי זאת ותפרש, די לא תשנא צבו בדניאל, הינו שלא ישתנה הרצון חס ושלום, בדניאל עצמו שלא יטו דעתו ורצונו חס ושלום, מן האמת וישלמו בו על - ידי זה חס ושלום, וכמו שפרש רש"י על פסוק, למען שוררי הישר לפני דרכך. ופרש רש"י, למען שוררי, עיני המצפים שאבגד כך ותעזבני וכו', עזן שם, הינו כנ"ל. וגם איוב שלא עמד בנסיון ביסורי גופו היה גם כן העקר מחמת מין האדם, דהינו אשתו שהסיתה אותו לזה, כמו שכתוב שם ובתחלה לא שמע

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

אליה והשיב לה, כדבר אחת הנבלות תדברי גם את הטוב נקבל וכו'. והינו מאחר שהכל מאת האלקים אנו מחיבים לקבל הכל טוב ורע חס ושלום, כי באמת אין שום רע כלל, כי הכל לטובה נצחית, אבל אחר כך מגדל היסורים פעלו בו דברים הרעים עד שנפת לדבריה והטיה דברים, כי בני אדם הם עקר המונעים ביותר מהכל כנ"ל. ומחמת זה בעצמו קשה ביותר להנצל מהם אם לא בשהוא חזק בדעתו מאד שלא יוכלו להטותו בשים אפן מן האמת אז בודאי יתגבר עליהם וכנ"ל:

כג) וזה שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה על איביכם. הינו מאחר שיש בכם זכות שמע ישראל, דהינו אמונת היחוד שהוא בחינת הפטול הנ"ל שוב, אל ירך לבכם אל תיראו ואל תערצו וכו'. כי בודאי הבחירה חפשית ומי שהוא חזק בדעתו להסתכל תמיד על התכלית האמתית ולזכר באחדותו ותבניתו, שזהו בחינת שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד בודאי אין לו עוד להתירא משום אויב ושונא, כי בלם יכרעו ויפלו לפניו מאחר שהוא חזק בדעתו להסתכל על התכלית האמתית אף - על - פי שהשונא עומד בנגדו להטותו מזה חס ושלום, וכמו שאמר דוד לגלית, אתה בא אלי בחרב ובחינת וכו' ואני בא אליך בשם ה' אלקי מערכת ישראל אשר חרפת וכו'. הינו כנ"ל. וכמו שאיתא בזהר הקדוש שהחמשה חלקי אבנים שלקח דוד הם חמש תבות שמע ישראל וכו' וכללם באחד עין שם וכו', הינו כנ"ל שקשר עצמו באמונת היחוד ונכלל באחדותו ותבניתו בבחינת פטול הנ"ל ועל - ידי זה נצח את גלית שקבל מלחמתו נגד ישראל היה לדחותם חס ושלום, מאמונה הקדושה, כמו שכתוב, ויתוצב ארבעים יום. לבטלם מקריאת שמע, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה. ועל - כן היה באמת קשה מאד להנצל ממנו, כי מבעל בחירה קשה מאד להנצל עד שאפלו שאול המלך וכל גבורי ישראל היו מתיראים ממנו, אבל דוד המלך היה גבור כל כך עד שהיה חזק בדעתו שאפלו אם יעמד גלית בנגדו בכל תקף גבורתו הרעה ובכל מיני כלי זין אף - על - פי - כן לא יפל בדעתו ויהיה חזק בענין הפטול הנ"ל על - כן הגר מתניו להלחם בנגדו בשם ה' עד שנגזרו והפילו תחתיו באמת על - ידי זה וכנ"ל. וזה שאיתא בזהר הנ"ל, אבל בין דיתמסר בנדא דשנאוי ועירין אנון דיכלין לאשתונבא, עין שם. נמצא, שמבאר שם שנגמזאים בעלי פח שיכולים להנצל גם משונאים בני אדם רק שיעירין אנון, כי בודאי בעל פח כמו דוד המלך יכול להנצל גם משונא בעל בחירה וכנ"ל מאחר שהוא חזק בדעתו כנ"ל וכן כל מי שגלוה ונסמך על צדיק בעל פח בזה אינו מתירא משום שונא בעולם, כי כמו שדוד הציל אז בכחו את כל ישראל, כמו כן הוא בכל דור ודור שהצדיק האמת שהוא בעל פח גדול יכול להציל את כל הנלזים אליו באמת מכל שונאיהם ורודפיהם, כי אין ה' ותבנית שולח על שום אדם מניעות שלא יוכל לעמד בהם, כמבאר בדברינו פמה פעמים, וכן מפרש בירמיה סימן כ, כי שמעתי דבת רבים וכו'. כל אגוש שלמי שמרי צלעי אולי יפתה ונוכלה לו ונקחה נקמתנו ממנו. נמצא מפרש, שעקר צעקת ירמיה על שהם מצפים עליו אולי יפתה ונוכלה לו וכו', הינו כנ"ל:

כד) ולבאר הענין יותר, כי כל היסורין שיש לאדם חס ושלום, הכל הוא מחמת חסרון הדעת, דהינו על - ידי שאינו יודע בכל עת ורגע שהכל בהשגחה פרטית ותולה בפטע, כמו שכתב

אֲדַוְנֵנו מוֹרֵנו וְרַבְּנוּ וְזָכְרוֹנוּ לְבִרְכָה בְּסִימָן ה'. מֵאֲמַר רַבּוֹתֵינוּ וְזָכְרוֹנוּ לְבִרְכָה, בְּשִׁעָה שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא זוֹכֵר אֶת בְּנָיו וְכוּ' כִּי מִי שִׁיּוּדַע בְּדַעַת שְׁלָם שֶׁהַכֹּל מֵאִתּוֹ יִתְבָּרַךְ אֵין לוֹ שׁוֹם יְסוּרִים, כִּי יוֹדַע שְׁבּוֹדָאֵי הַכֹּל לְטוֹבָה וְגַם עַל - יְדֵי זֶה בְּעֲצָמוֹ שִׁיּוּדַע שֶׁהַכֹּל מֵאִתּוֹ יִתְבָּרַךְ עַל - יְדֵי זֶה בְּעֲצָמוֹ יִכּוֹל לְכַפֵּל הַיְסוּרִין בְּכָל עַת שִׁירְצָה. וְזֶה מִרְמֵז בְּדַבְרָיו וְזָכְרוֹנוּ לְבִרְכָה מֵה שֶׁכָּתַב בְּסִפְרֵי הָא"ב (בְּאוֹת דַּעַת ב) וְזֶה לְשׁוֹנוֹ, דַּע, כִּי לְפִי גִדְל יְדִיעַת מִכְּעֵי הָעוֹלָם בֵּן נִמְסָר וְנִשְׁתַּעֲבַד הָעוֹלָם תַּחְתּוֹ וְלִפְיֶכֶךְ הָיוּ הָאֲרִיזוֹת וְנִכְנָעִים תַּחַת דְּנִיָּאל וְכוּ', עֵין שֵׁם הַיֵּטֵב וְכָל מֵה שֶׁכָּתַב קֶדֶם לְזֶה בְּאוֹת שְׁלֹפְנִי, עֵין שֵׁם הַיֵּטֵב. כִּי שְׁנֵי הַמְּאֲמָרִים שֶׁבִּשְׁנֵי הָאוֹתִיּוֹת א"ב הֵם קְשׁוּרִים וְיִמְחַבְּרִים זֶה בְּזֶה בְּמִבְּאֵר לְמִכּוּן, כִּי בְּאֵמֶת אֵין שׁוֹם מְבַע, כִּי הַטְּבַע בְּעֲצָמָה הִיא הַשְּׁנֵהָה, כְּמוֹ שֶׁמְבַאֵר בְּסוֹף סִימָן ז' בְּלִקוּטֵי תַנְיָנָא, כִּי ה' יִתְבָּרַךְ מַחֲזִיק וּמְקַיֵּם כָּל דְּבַר בְּחֻקְתּוֹ שֶׁהוּא הַחַיִּית שֶׁל כָּל דְּבַר, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, הַחֲכֵמָה תַּחֲזִיק. וְכְמוֹ שֶׁכָּתוּב, ה' בְּחֻקְתּוֹ יִסַּד אֶרֶץ בּוֹגֵן שָׁמַיִם בְּתַבּוּנָה בְּדַעַתוֹ תַּחֲזִיקוֹת נִבְרָעוּ וְכוּ'. וְזֶה שֶׁכָּתַב רַבְּנוּ וְזָכְרוֹנוּ לְבִרְכָה בְּאוֹת הַג"ל, כִּי הַטְּבַע מַתְּנֵהֶנָּה בִּידֵיעָה וְהִיא תַּחַת יַד הַיְדִיעָה, הֵינּוּ כִּי עֶסֶר חַיִּית וְקִיּוּם וְהַתְּנֵהֶנָּה הַטְּבַע שֶׁל כָּל דְּבַר הוּא עַל - יְדֵי הַיְדִיעָה שֶׁהוּא חֻקְתּוֹ וְדַעַת הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שֶׁמְנַהֵיג כָּל דְּבַר בְּחֻקְתּוֹ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, כָּלֵם בְּחֻקְתּוֹ עֲשִׂיתָ. וְכַנ"ל. וְהַצְדִּיק הָאֵמֶת כְּמוֹ דְּנִיָּאל שֶׁכָּל הוּא אֵינִים לֵה הוּא נִכְלָל עִם דַּעַתוֹ בְּדַעַת הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ, כִּי זֶהוּ שְׁלֵמוֹת הַצְדִּיקִים הַגְּדוֹלִים בְּנֵי עֲלִיָּה שֶׁהֵם מְבַטְלִין עֲצָמָן בְּכָל עַת עַד שֶׁנִּכְלָלִים בְּדַעַתוֹ יִתְבָּרַךְ וְעַל - יְדֵי זֶה הֵם יוֹדְעִים מְבַע שֶׁל כָּל דְּבַר, הֵינּוּ שִׁיּוּדְעִים עֲצָם חַיִּיתוֹ שֶׁל הַטְּבַע שֶׁל אוֹתוֹ הַדְּבַר שֶׁזֶה הַדַּעַת מַחֲזִיק וּמְקַיֵּם וּמְנַהֵיג אוֹתוֹ הַדְּבַר וְאֵין בּוֹדָאֵי כִּפִּי יְדִיעַתוֹ זֹאת בֵּן נִמְסָר וְנִשְׁתַּעֲבַד הָעוֹלָם תַּחְתּוֹ. וְזֶה שֶׁכָּתוּב בְּדְנִיָּאל, אֱלֹהֵי שַׁלַּח מַלְאָכָה וּסְגַר פֶּם אֲרִיזוֹתָא וְכוּ'. כִּי כָּל דְּבַר יֵשׁ לוֹ מַלְאָךְ הַמְּנַהֵג עֲלָיו, כִּי אִפְלוּ כָּל עֵשֶׂב וְעֵשֶׂב אֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָכְרוֹנוּ לְבִרְכָה, אֵין לָךְ כָּל עֵשֶׂב וְעֵשֶׂב שֶׁאֵין לוֹ מַלְאָךְ הַמְּנַהֵג אוֹתוֹ וְאֲמָרוּ לוֹ גִּדְל. מִכָּל שֶׁבֵּן כָּל מִינֵי בְּעֵלֵי חַיִּים שֶׁהֵם גְּבוּהִים יוֹתֵר מִצְמָחִים בּוֹדָאֵי כָּל בְּרִיָּה וְכִרְיָה, מִכָּל שֶׁבֵּן כָּל מִין וּמִין שֶׁל בְּהֵמָה חַיָּה וְעוֹף יֵשׁ לוֹ מַלְאָךְ וְיִשָּׁר מְנַהֵג עֲלָיו שְׁמִשְׁם מְקַבֵּל חַיִּיתוֹ כִּפִּי מְבַעו. נִמְצָא, שֶׁטְּבַע שֶׁל כָּל דְּבַר מַתְּנֵהֶנָּה עַל - יְדֵי הַמַּלְאָךְ הַמְּנַהֵג עֲלָיו:

וְזֶה שֶׁאֵיתָא בְּסִפְרֵים שֶׁאֱלֹקִים בְּגִימְטְרִיא הַטְּבַע, כִּי אֱלֹקִים בְּחִינַת מַלְאָךְ שֶׁנִּקְרָא אֱלֹקִים בְּמִקְרָא. שֶׁהַטְּבַע מַתְּנֵהֶנָּה עַל - יְדֵי הַמַּלְאָךְ הַמְּנַהֵג עַל כָּל דְּבַר לְהַנְהִיגוֹ בְּטְבַע זֹאת שֶׁיֵּשׁ לְאוֹתוֹ הַדְּבַר וְהַמַּלְאָכִים הֵם שְׁכֵלִים בְּיָדוּעַ. וְכְמוֹ שֶׁמְבַאֵר בְּהַתּוֹרָה חֲדָי רַבִּי שְׁמַעוֹן סִימָן סא. וְהֵם מְקַבְּלִים שְׁכֵלִם מִגְּבוּהַ מַעַל גְּבוּהַ עַד שֶׁמְקַבְּלִים מֵאֲחֵדוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ שֶׁ שֵׁם הַכֹּל בְּאֲחֵדוֹת בְּלֵי הַבְּדֵל, כְּמוֹ שֶׁמְבַאֵר בְּאוֹת הַקּוֹדֶם שֵׁם. וְעַל - בֵּן הַצְדִּיק גְּבוּהַ מֵהַמַּלְאָכִים, כִּי גַם בְּמַלְאָכִים כְּתִיב, וְהַחַיִּית רְצוּא וְשׁוּב עַל שְׁעוֹלִים וּמַתְּנָשָׂאִים בְּכָל פְּעַם לְשֹׂאֵב חַיִּיתָם שֶׁהוּא הַדַּעַת מֵהַיְחִיד קְדָמוֹן יִתְבָּרַךְ וְהֵם שׁוֹאֲבִים דַּעַתָם שֶׁהוּא חַיִּיתָם מִשֵּׁם בְּרַצוּא וְשׁוּב וְעַל - יְדֵי זֶה הֵם מַחֲזִין וּמְנַהֲגִים כָּל דְּבַר שֶׁהֵם מְנַיִם עֲלָיו. אֲבָל הַמַּלְאָכִים אֵינֵם בְּעֵלֵי בְּחִירָה וְהֵם מְכַרְחִים לְקַבֵּל וְלְשֹׂאֵב הַחַיִּית בְּכָל פְּעַם כִּפִּי הַתְּמִנוֹת כִּפִּי מֵה שֶׁצָּרִיךְ לְהַמְשִׁיךְ חַיִּית לְאוֹתוֹ הַדְּבַר שֶׁנִּתְמַנֶּה עֲלָיו וְאֵינוּ יִכּוֹל לְשַׁנּוֹת בְּעֲצָמוֹ כָּלֵל, אֲבָל הָאָדָם הַצְדִּיק שֶׁהוּא בְּעַל בְּחִירָה יִכּוֹל לְכַפֵּל עֲצָמוֹ מַחֲזִיו דְּהָא עֲלָמָא בְּבְחִירָתוֹ. וְאֵין עוֹלָה לְמִקּוּם שְׁעוֹלָה וְנִכְלָל בּוֹ יִתְבָּרַךְ וְיִכּוֹל לְשֹׂאֵב מִשֵּׁם תּוֹרָה בְּכָל פְּעַם שֶׁהוּא הַחֲכֵמָה וְהַדַּעַת שֶׁמַּחֲזִיק וּמְקַיֵּם וּמְנַהֵיג אֶת כָּל הָעוֹלָם, כִּי בְּאוֹרִיתָא בְּרָא קִדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא עֲלָמָא וְאֵין יִכּוֹל

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

להמשיך החיות לכל המלאכים ולכל הדברים המתנהגים על ידם כרצונו כפי התורה והדעת שישואב מהבטול. ועל - בן האדם גבה מהמלאכים ומושל עליהם ויכול לנהג העולם כרצונו. וזה בחינת הגם של דניאל שכתב רבנו זכרונו לברכה שהיה על - ידי שהיה יודע טבע הארץ וכו', הינו כנ"ל שהיה מבטל את עצמו כאור האין סוף בכל פעם והמשיך משם דעת התורה שמשם כל פח וחיות והנהגת הארץ שהוא טבעו, כי גם המלאך שהוא השכל המנהיג את הארץ בטבעו. הוא יונק ומקבל מאותיות התורה שהוא הדעת וכמו שכתוב שם באות הקדום שכל הנבראים מרמזים באותיות התורה וכו'. וזהו בעצמו בחינת אלהי שלח מלאכים וסגר פם אריותא וכו', הינו כי זה המלאך בעצמו שמנהיג את הארץ בטבעו אותו שלח הקדוש ברוך הוא פיהם, כי זה המלאך הוא בחינת שכל פרטי שמנהיג הארץ בטבעו, אבל דניאל בעצם צדקתו זכה לשאב דעת גבה ממנו שכל דעת המלאך שהוא שכל פרטי הנה שממנה על הארץ הוא מקבל ויונק ממנו, על - בן בודאי היה דניאל מושל עליו, ועל - בן נכנעו האריות לפניו:

כה) גמא, שכל מה שהאדם מבטל את עצמו בו יתברך שעל - ידי זה בורח מהיסורים ושוואב משם תורה שעל - ידי זה מתנחם מהיסורים אחר כך כנ"ל. על - ידי זה בעצמו הוא יכול לבטל היסורים לגמרי כנ"ל, כי הוא מושל על טבע היסורים בידיעתו שהוא התורה שישואב מהבטול וכו'. אבל לפעמים מתגברים היסורים כל כך עד שמבבלים דעתו חס ושלום, ואינו יכול לשאב התורה שהוא הדעת בראוי. ואזי יכולים היסורים לשלמ עליו חס ושלום, ועל - בן באמת מצינו בגדולי הצדיקים שהיו קוראים את היסורים על עצמם ואחר כך משלחים אותם כרצונם כמו שאמרו רבותינו זכרונום לברכה על רבי אלעזר בן רבי שמעון במסכת בבא מציעא. (וכן שמעתי ממנו זכרונו לברכה וכו', עין בתי מוהר"ן). ועל - בן מי שיש לו יסורים או חולה בתוך ביתו צריך לבא להתחכם שהוא הצדיק האמת, כמו שאמרו רבותינו זכרונום לברכה, כי לאו כל אדם זוכה לזה לשלמ על הטבע בידיעתו רק החכם הצדיק האמת שיכול לבטל עצמו כנ"ל. ועל - בן כל פעלות הצדיק לבטל היסורים והחולאת הוא על - ידי תפלה, כי עקר הבטול הנ"ל הוא בשעת התפלה וכו'. וכן הגם של דניאל שנצל מגב אריות על - ידי ענין הנ"ל. הכל היה על - ידי רבוי תפלותיו שהיה מרבה להתפלל עד שאפלו בעת שמסרו אותו על שמתפלל לה' יתברך לא הניח את מקומו והתפלל גם אז, כמפרש במקרא, כי ידע שאי אפשר להנצל מהם כי אם על - ידי תפלה שהוא עקר הבטול כנ"ל:

כו) ועל בן משה רבנו שהיה כחו גדול ביותר מהכל, על בן מצינו בו שגם כלי זין לא שלטה בו, כמו שאמרו רבותינו זכרונום לברכה ומוכא בפרוש רש"י על פסוק, ויצלני מחרב פרעה, שנעשה צנארו כעמוד של שיש ולא שלטה בו החרב, כי אף על פי שאמרו רבותינו זכרונום לברכה שמכלי זין שביר האדם קשה להנצל כנ"ל, זהו בשאר הצדיקים, אבל משה שהיה גדול מכלם היה וכל גם אז לבטל עצמו בראוי אפלו בשעמדו עליו בני אדם להרגו עם החרב. ועל - ידי זה בטל גם הכח של החרב שביר האדם ונצל ממנו, כי בודאי מאחר שיש פח כל כך להאדם למנע מחמת שהוא בעל בחירה, מפל שפן וכל שפן יש פח להאדם הצדיק להנצל ממנו, כי מדה טובה

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה.

מרכה. והלא גם האדם הנדרה מהשונא הוא גם בן בעל בחירה, רק שעקר הפחד הוא מה שהשונא המונע מתגבר כל כך עד שרוצה להחליש דעתו לרחקו מהאמת וכו' וכנ"ל, אבל בשחוא חזק בדעתו ומסתכל תמיד על התכלית לא יוכל לעמד נגדו שום אויב ושונא וכנ"ל:

וגם בענין זה הרבה לדבר, כי אפלו אם הוא קטן במעלה מאד ואינו מגיע לקרסלי של הצדיקים והיראים הקדמונים אף על פי בן בנגד זה צריך שיודע שבנדאי לא ישלח עליו ה' ותברך שונא שיהיה מונע בזה שלא יוכל לעמד נגדו, אם לא שרצונו ותברך שימות על קדושה ה' והלא על זה מרצה כל אחד מישראל, אבל על פי רב הוא רק נסיון אם יתחזק לעמד בהאמת והאמונה ולא יפיל בדעתו מחמת השונאים וכשחוא חזק בדעתו כנ"ל ומסתכל תמיד על התכלית בנדאי יוכל לעמד נגדם וכנ"ל. והעקר על ידי כח הצדיק האמת שהוא רבו שקבל ממנו חדושי תורה האמתים שנמשכים מהכטול הנ"ל במדרגה גבה ונוראה מאד ועל ידי זה בלם יכרעו ויפלו לפניו, כי יאבדו הם ואלף ביוצא בהם ודבר אחד מדברי תורתו אל יתבטל וכנ"ל:

(כו) וזהו, אנכי אנכי הוא מנחמכם. שתי פעמים אנכי, הינו בחינת הכטול ברצוא ושוב, כי בשעת הכטול אז מתבטל באחרותו ותברך ששם בלו טוב ואז בנדאי מתבטלין באחרותו ותברך ששם בלו טוב ואז בנדאי מתבטלין הדינים והיסורים לגמרי כנ"ל. וזהו בחינת אנכי הראשון, כי אז מתבטל יודע שאין נמצא שום דבר כי אם אנכי ה' שהוא בלו אחד בלו טוב כנ"ל, אבל אחר כך בששבת הכטול וחזורים היסורים ומתגברים ביותר. ואז מתנחם על ידי התורה ששואב מהרשימו כנ"ל. וזהו בחינת אנכי השני לומר שאנכי אנכי הוא הכל אחד, בחינת אני אני הוא, הינו אנכי ה' שהרגשת בשעת הכטול, אנכי הוא בעצמי. וזהו, נחמתך, בחינת אנכי אנכי הוא מנחמכם. כי אף על פי שאחר הכטול אי אפשר לדע כמו בשעת הכטול, אבל הרשימו מאירה לדעת ואז ה' ותברך, ככיכול, מנחם אותו על ידי התורה ששואב משם ומודיע ומאיר בדעתו, כי אנכי אנכי הוא מנחמכם, הינו אנכי בעצמי שהרגשת בשעת הכטול אנכי הוא בעצמי המחיה ומנהיג אותך גם אתה והוא מנחמכם, כי כונת השם ותברך בנדאי לטובה ובנדאי ותבטלו כל הדינים והיסורים וכנ"ל:

וזהו שפסם שם, ואנכי ה' אלוקי רנע הים וכו' ואשם דברי בפרך ובצל ידי כפיתך לנמע שמים וליסוד ארץ וכו'. הינו בחינת חדושי תורה ששואבין מהרשימו של הכטול. שעל זה נאמר, לנמע שמים וליסוד ארץ. כי בוראים בהם שמים וארץ חדשים כמו שאיתא בזהר הקדוש בהקדמה. וזהו, ולאמר לציון עמי אתה, אל תקרי 'עמי' אלא 'עמי', מה אנא עבדי שמאי וארעא במולא, אף אתם וכו', כמו שדרשו רבותינו וזכרונם לברכה, הינו שהפסוק מנחמם ומחזקם שאין להם להתירא כלל מאנוש ומות ומגן אדם חציר וכו' כי הלא הם מתים בתייהם, כי בכל יום האדם מת, כמו שמבאר במקום אחר ומחר יבא ואיננו. אבל אתה זוכה לשאב חדושי תורה

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

מבחינת כּוֹה שְׁעַל זֶה נֶאֱמַר, וְאִשָּׁם דְּבָרֵי בְּפִיךָ וְכוּ', לְנִמְעַ שְׁמַיִם וְכוּ', הִינְנִי שְׁעַל יְדֵי חֲדוּשֵׁי תוֹרָה אֵלֹו מִשְׁנֵי הַטֶּבַע, כִּי בּוֹרְאִים שְׁמַיִם וְאָרֶץ חֲדָשִׁים בְּתוֹרָתָם וְיִכּוּלִים לְהַנְהִיג הַטֶּבַע כְּרִצּוֹנָם עַל יְדֵי תוֹרָתָם (וְכִמּוֹ שְׁמִבְּאָר מְזֶה בְּמִקּוֹם אַחֵר), עַל כֵּן בּוֹדְאֵי אֵינִן לָךְ לְהַתְיַרָא כָּלֵל מִשּׁוּם דְּבָר וּמִשּׁוּם בֶּן אָדָם שֶׁהוּא כְּמוֹ עֵשֶׂב וְחֲצִיר מִמִּשָּׁ, כִּי עַל יְדֵי הַסְתַּכְּלוּת עַל הַתְּכַלִּית, שֶׁהוּא בְּחִינַת אֲנֹכִי אֲנֹכִי וְכוּ' בְּנ"ל, עַל יְדֵי זֶה כָּל אוֹיְבֶיךָ יִכָּלוּ וְיִאֲבָדוּ עַל יְדֵי הַתּוֹרָה שְׁמִמְשִׁיכִין מִשָּׁם שְׁעַל יְדֵי זֶה כָּל הַטֶּבַע נִמְסָר בְּיַדְךָ בְּנ"ל וְתוֹכֵל לְשַׁלֵּט עֲלֵיהֶם כְּרִצּוֹנְךָ וְכִבְנ"ל: [ואמר רבינו הקדוש: וכשמר מאוד אוי סוגרים את הפה והעינים, וזה גם נקרא ביטול].

סיפורי מעשיות משנים קדמוניות - מעשה מבערגר ועני (מעשה י')

מעשה, פעם אחת היה בערגר. והיה עשיר מופלג מאד, והיה לו סחורות רבות מאד וכיוצא. והיו הוועקסלען והברייב שלו הולכין על העולם, והיה לו כל טוב. ולמטה ממנו היה דר עני אחד, שהיה עני גדול מאד, והיה לו כל ההפך מן הבערגר העשיר. ושניהם היו חשוכי בנים: לזה לא היה בנים וכן לזה:

פעם אחד חלם להבערגר, שבאו אנשים ועשו חבילות חבילות, דהינו פאקין פאקין. ושאל אותם: מה אתם עושים? והשיבו: לשאת הכל אל העני הנ"ל. וחרה לו מאד מאד על שהם רוצים לשאת כל הונו מביתו אל העני, ולכעם עליהם אי אפשר, שהם אנשים רבים. והם עשו חבילות חבילות מכל אשר היו לו מכל סחורותיו והונו ורכושו, ונשאו הכל כאשר לכל אל בית העני הנ"ל, ולא השאירו כלום בביתו כי אם דפנות הבית ריקם. וחרה לו מאד מאד, והקיץ וירא והנה חלום. ואף שראה שהוא חלום, וברוך השם, הכל אצלו, אף על פי כן היה לבו נוקפו מאד. וחרה לו הדבר מאד מאד על דבר החלום, ולא היה יכול לצאת מדעתו דבר החלום הנ"ל:

והעני הנ"ל עם זוגתו היה רגיל גם מקדם להשגיח עליהם ולתת להם מסת ידו, ועכשו, אחר החלום, נתן עליהם השגחה יותר מקדם, אך בכל עת שהיו באים לביתו, העני או אשתו, היו משתנים פניו, ונבהל מפניהם מחמת החלום שזכר. והם העני עם אשתו, היו רגילים לפרקים אצלו, והיו אצלו נכנסים ויוצאים:

פעת אחת באתה אצלו אשת העני הנ"ל, ונתן לה מה שנתן. ונשתנה צורתו ונבהל ונשתומם מאד. שאלה אותו העניה הנ"ל: אבקש מחילה מכבודכם. תגידו לי. מה זאת, שבכל עת אשר אנו באים אצלכם, משתנים פניכם מאד? ספר לה כל אותו הענין, שחלם לו כנ"ל, ומאותו היום לבו נוקפו מאד וכו' כנ"ל, השיבה לו: האם היה החלום באותו הלילה פלוגית שאמרה לו? השיב לה: הן, ומה בזה? השיבה לו: באותו הלילה חלם לי גם כן שאני עשירה גדולה, וכאו אנשים לתוך ביתי ועשו פאקין פאקין ושאלתי: להיכן אתם נושאים? השיבו: אל אותו העני, הינו להבערגר הנ"ל, שקראוהו עכשו עני. על כן מה אתה משגיח על חלום, הלא אף אני בחלומי? והוא נבהל

ונשתומם עכשו יותר ויותר על ששמע עוד את הלומה, שהדבר נראה, שישאו עשירותו ורכושו
אצל העני, ודלות של העני ישאו אצלו, ונבהל מאד מאד:

ויהי היום, ונסעה אשת הבערגיר עם עגלות צב למיל, ולקחה עמה רעותיה, ולקחה גם אשת
העני עמה, ונסעו על המיול. והנה עבר איש חיל, ארון (שקורין יעדניראל), עם החיל שלו, ופנו
אל הצד מן הדרך בשבילו. ועבר החיל, וירא שנוסעים נשים, וצוה שיוציאו אחת מן הנשים
שנסעו למיל, והלכו והוציאו את אשת העני, והטפו אותה בתוך העגלת צב של היעדניראל ונסעו
עמה, ובודאי אי אפשר להשיבה, כי נסע להלך. בפרט איש חיל, יעדניראל עם חילותיו. ולקחה
ונסע עמה למדינה שלו, והיא היתה יראת שמים, ולא רצתה לשמע לו כלל, והיתה בוכה מאד,
והיו מבקשים ומפתים אותה, והיא היתה יראת שמים ביותר. והם שבו לביתם מן המיול, והנה
נלקחה העניה הנ"ל. והיה העני מתאבל ובוכה ומתמרמר מאד מאד על אשתו תמיד:

פעם אחת עבר הבערגיר אצל בית העני. שמע שהוא בוכה ומתמרמר מאד מאד. נכנס
ושאלו: מה אתה מתמרמר ובוכה כל כך? השיבו: וכי לא אבכה? ומה נשאר לי? יש שנשאר
להם העשירות או בנים. אני אין לי כלום, וגם אשתי נלקחה ממני, ומה נשאר לי? ונכמר לבו של
הבערגיר על העני הנ"ל, ונתעוררו רחמיו עליו מאד מאד מגדל המרירות שראה בו, והלך ועשה
דבר מבהל, ובאמת היה שגעון, והלך ושאל באיזה מדינה דר היעדניראל הנ"ל. והלך ונסע לשם,
ועשה דבר מבהל מאד והלך לבית היעדניראל, ושם עומדים (וואכין), והוא, מגדל הבהלה שלו
מאד מאד נשתומם, והלך בבהלה גדולה, ולא השגיח כלל על הוואכין, וגם הוואכין נבהלו
ונשתוממו מאד מחמת שראו פתאם בן אדם אצלם מבהל מאד, ונבהלו מאד. איפה בא זה לכאן?
ומחמת הבהלה הניחוחו כל הוואכין, ועבר על כל הוואכין, עד שנכנס לבית היעדניראל, למקום
שהיתה שוכבת שם, ובא והקיצה ואמר לה: בואי, וראתה אותי ונבהלה. ואמר לה: תקפי בואי
עמי, והלכה עמו, ועברו גם עתה על כל הוואכין, עד שיצאו:

ואזי תקפי נבהל ונוכר מה שעשה דבר כזה, והבין שבודאי תקפי יהיה נעשה רעש גדול, וכן
הוה, שנעשה שם תקפי רעש גדול אצל היעדניראל. והלך והממין עצמו בתוך בור אחד שהיה עם
מי גשמים עד שיעבר הרעש, ושהה שם עמה שני ימים בתוך הבור, וראתה האשה הנ"ל גדל
המסירת נפש שהיה לו בשבילה והצרות שסובל בשבילה, ונשבעה בה, שכל המול שיש לה,
אפשר יש לה איזה מול שיהיה לה איזה גדולה והצלחה, שיהיה כל הצלחה שלה לא נמנע מאתו,
ואם ירצה לקח לעצמו כל הצלחה וגדולה שלה, והיא תשאר כמקדם, לא יומנע ממנו כלל. ואך
מוצאים שם עדות? ולקח אותו הבור לעדות. אחר שני ימים יצא עמה משם והלך להלך,
והיה הולך ובא עמה להלך להלך, והבין שגם שם באותו המקום מחפשים אחריו. והלך עוד,
והחביא עצמו עמה בתוך מקוה, ונוכרה שוב בגדל המסירות נפש והצרה שסובל בשבילה,
ונשבעה עוד הפעם כנ"ל, ולקחה את המקוה לעדות. והיו שם גם כן בערך שני ימים, ויצאו
והלכו להלך. וכן היה כמה פעמים, שהחביא עצמו עמה במקומות אחרים כיוצא באלו, דהיינו
בשבעה מקומות של מים, והם בור ומקוה, כנ"ל, ואנמים ומעיין ונחלים ונהרות

וימים, ובכל מקום ומקום שהיו נתבאים שם, נזכרה במסירות נפשו ויצרתו בשבילה, ונשבעה לו, כנ"ל, ולקחה אותו המקום לעדות, כנ"ל, והלכו ובאו, והיו מחביאים עצמם בכל פעם במחבואות הנ"ל, עד שבאו על הים. כשבאו על הים, והוא היה סוחר גדול, והיה מכיר הדרכים על הים, וחתך עצמו לבוא למדינתו, עד שעבר ובא לביתו עם אשת העני הנ"ל, והשיבה להעני, והיה שמחה גדולה שם:

והבערני הנ"ל, בשכר שעשה דבר כזה וגם עמד בנסיון עמה, נפקד ונולד לו באותה שנה בן זכר. והיא גם היא, אשת העני הנ"ל, בשכר שעמדה בנסיון כזה עם היעדניראל וגם עמו זכתה גם כן וילדה נקבה, והיתה יפת תאר מאד מאד, שלא היה יפי של מין אדם כלל, כי בין בני אדם לא נמצא יפי כזה, והיו העולם אומרים:

הלואי שתגדל (כי חרוש נפלא כזה קשה שיתגדל), כי היה יפיה ותפארתה מופלג מאד מאד, שלא נראה כזאת בעולם כלל, והיו העולם באים ונכנסים לראותה, והיו משתוממים מאד על גדל יפיה המופלג מאד מאד, והיו נותנים לה מתנות מתנות מחמת חבה. והיו נותנים מתנות, עד שנתעשר העני. והבערני הנ"ל נפל בדעתו, שישתדך עם העני הנ"ל מגדל יפיה, שהיה חרוש כזה, ויאמר בלבו: אפשר על זה מראה החלום, שנושאין שלו להעני ומהעני נושאין אצלו, דהינו שישתדכו יחד ויתערבו יחד על ידי השדוך:

פעם אחת. באתה אשת העני אצלו, ואמר לה דעתו, שרצונו להשתדך עמה, ואפשר בזה יתקים החלום, כנ"ל. השיבה לו: גם אני חשבתי זאת בדעתי, אך לא היה לי העזה לדבר מזה, שאני אשתדך עמכם. אך אם אתם רוצים בודאי אני מוכן, ולא אמנע מכם, כי כבר נשבעתי, שכל טובי והצלחתי לא יומנע מכם:

ותכן ותבת הנ"ל למדו שניהם בחדר אחד לשונות וכיוצא כדרכם. ותבת הנ"ל, היו הולכים ובאים לראותה מגדל החרוש, כנ"ל, ונתנו מתנות, עד שנתעשר העני, והיו באים שרים לראותה והוטבה בעיניהם מאד. והיה יפיה חרוש גדול ביניהם, כי לא היה יפי של אנושי כלל, ומגדל הפלגת יפיה בא על דעת השרים להשתדך עם העני הזה, ושר, שהיה לו בן, חשק להתחתן עמה, אך אין נאה להם להתחתן עם כזה, על כן הוכרחו לראות להשתדל לגדל את האיש הזה, והשתדלו שיעברו אצל הקיסר. ונעשה מתחלה פראפירמשיק ואחר כך למעלה למעלה, כי השתדלו להגביהו במהרה, עד שהלך מהר ממעלה למעלה, עד שנעשה יעדניראל והיו חפצים השרים להשתדך עמו. אך היו רבים קופצים על זה, כי כמה שרים באו על זה ועסקו בזה להגביהו, וגם כי לא היה אפשר לו להתחתן מחמת הבערני, שכבר היו מדברים להשתדך עמו:

והעני הזה, שנעשה יעדניראל, היה מצליח יותר ויותר, והיה שולח אותו הקיסר להמלחמה, והצליח מאד בכל פעם. ונשא אותו עוד יותר למעלה למעלה, והיה הולך ומצליח מאד, עד אשר נסתלק שם הקיסר, ונתעצו כל בני המדינה לעשות אותו לקיסר, ונתקבצו כל השרים והסכימו כולם, שהוא יהיה קיסר. ונעשה קיסר (הינו העני הנ"ל נעשה קיסר), והיה לוחם מלחמות, והיה

מצליח מאד. וכבש מדינות, והיה לוחם ומצליח וכובש והולך, עד ששאר המדינות נתיעצו למסר תחת ידו ברצון טוב, כי ראו הצלחתו הגדולה, שכל היפי של העולם וכל המזל של העולם אצלו, על כן נתקבצו כל המלכים והסכימו, שהוא יהיה קיסר על כל העולם, ונתנו לו כתב באותיות של זהב:

והקיסר הזה מאן עתה להשתדך עם הבערגיר, כי אין נאה לקיסר להשתדך עם בערגיר; ואשתו הקיסרית היא לא זזה מן הבערגיר כלל. וירא הקיסר, שאי אפשר לו לעשות שדוך אחר נגד הבערגיר הנ"ל, בפרט כי אשתו מחזקת עמו מאד מאד, על כן חשב מחשבות על הבערגיר הנ"ל, ובתחלה ראה לחסרו, והשתדל בתחבולות, כאלו אין הדבר ממנו לגרם לו הפסד, והקיסר בודאי יכול לעשות כזאת. והיו מפסידים ומחסרים אותו, עד שנתדלדל ונעשה עני גמור, והיא, הקיסרית היתה מחזקת עמו תמיד. אחר כך ראה הקיסר שכל זמן שזוה הבן קים, הינו בן הבערגיר הנ"ל, אי אפשר לו לעשות שדוך אחר, והשתדל להעביר את אותו הבחור של הבערגיר. וחשב מחשבות להעבירו, וגלגל עליו עלילות, והושיב עליו שופטים, והשופטים הבינו, שרצון הקיסר להעבירו מן העולם, ושפטו להניחו בשק ולהשליכו לים:

והקיסרית, היה לבה דוה מאד על זה, אך גם הקיסרית, אי אפשר לה לעשות כנגד הקיסר. מה עשתה. הלכה אל הממונים שהיו ממונים להשליכו לים, ובאתה אצלם, ונפלה לפני רגלם, והתחננה מהם מאד, שיעשו למענה להניחו, כי למה הוא חיב מיתה? ובקשה מהם מאד, שיקחו שבוי אחר מחייב מיתה להשליכו לים ויניחו אותו הבחור הנ"ל. ופעלה בקשתה אצלם, ונשבעו לה שיניחוהו. וכן עשו, ולקחו איש אחר והשליכוהו לים, ואותו הניחו, ואמרו לו: לך לך, והלך לו. והבחור הזה כבר היה בר דעת, והלך לו:

וקדם לזה הלכה הקסרית הנ"ל וקראה לבתה הנ"ל ואמרה לה: בת, תדעי שזוה הבן של הבערגיר הוא החתן שלך. וספרה לה כל אותו המעשה שעבר עליה, כנ"ל, ואיך הבערגיר מסר נפשו בשבילי (כנ"ל), והיה עמי בשבעה מקומות הנ"ל ונשבעתי לו בה', שכל טובי לא יומנע ממנו ולקחתי אותו השבעה מקומות לעדות, שהם: בור ומקוה וכו', כנ"ל. בכך עתה, הנה את היא כל טובתי ומולי והצלחתי, ובודאי את שלו, ובנו הנ"ל הוא החתן שלך. ואביך מחמת גסותו רוצה להרגו חנם. וכבר השתדלתי להצילו ופעלתי שיניחוהו, כנ"ל, על כן תדעי, שהוא החתן שלך (הינו בן הבערגיר הנ"ל), ואל תתרצי עם אחר בעולם כלל:

ונתקבלו דברי אמה בעיניה, כי גם היא היתה יראת שמים, והשיבה, שבודאי תקים כך. והלכה הבת הזאת ושלחה כתב אל בן הבערגיר הנ"ל, אל התפיסה שהיא מחזקת עצמה בו, והוא החתן שלה. ושלחה לו כמו חתיכת לאנד קארט, וצירה בו כל המקומות שהחביאה אמה עם אביו, כנ"ל, שהם השבעה עדות: בור ומקוה וכו', כנ"ל, שצירה בו כמו בור ומקוה וכו'. והזהירה אותו מאד מאד, שישמר הכתב הזאת מאד מאד, וחתמה עצמה למטה:

אחר כך היה כנ"ל, שלקחו הממונים איש אחר, ואותו הניחו, והלך לו. וילך ויעבר, עד שבא אל הים, וישב בספינה ועבר בים. ובא רוח סערה גדולה ונשא הספינה אל ספר אחד, שהיה שם מדבר. ומגדל הסערה, (שקורין אומפיט), נשברה הספינה, אך האנשים שבה נצלו ויצאו על היבשה:

ושם היה מדבר, וילכו לנפשם כל אחד ואחד לבקש לו אכל לנפשו, כי באותו המקום לא היו רגילים הספינות לבוא לשם, כי היה מדבר, ועל כן לא היו מצפים שם על איזה ספינה לשוב למקומם. והלכו שם במדבר לבקש אכל, ונתפזרו הנה והנה כל אחד ואחד:

והלך הבחור הנ"ל במדבר, והיה הולך והולך, עד שנתרחק מן הספר; ורצה לשוב, ולא יכול; וכל מה שרצה לשוב, נתרחק יותר ויותר, עד שראה שאי אפשר לו לשוב, וילך באשר ילך. והלך שם במדבר, והיה בידו קשת שהיה מציל עצמו נגד החיות רעות שבמדבר, ומצא שם איזה דברים לאכל. והיה הולך והולך, עד אשר יצא מן המדבר ובא אל מקום (ישוב), שהיה שם מקום פנוי, והיה שם מים ואילנות סביב סביב של פרות, והיה אוכל מן הפרות ושתה מן המים:

ונתישב בדעתו לישב שם מספר ימי חיו, כי בלא זה קשה לו לשוב אל הישוב, ומי יודע אם יגיע עוד למקום כזה, אם יניח המקום הזה וילך לו?! על כן היה בדעתו לישב שם ולחיות שם ימי חיו, מאחר שטוב לו שם, שהיה לו הפרות לאכל והמים לשתות. ולפעמים היה יוצא ורובה בקשתו ארנבת או צבי, והיה לו בשר לאכל. גם היה צד לעצמו דגים, כי היה שם דגים טובים מאד בתוך המים, ויימב בעיניו לבלות שם ימי חיו:

והקיסר הנ"ל, אחר שנעשה המשפט בבן הבערגיר הנ"ל ועתה נפטר ממנו, (כי הקיסר סבר, שכבר נתקים בו המשפט כאמת בבן הבערגיר הנ"ל, ושוב איננו בעולם) כעת יוכל להשתדך עם בתו הנ"ל, והתחילו לדבר לה שדוכים עם מלך פלוני ועם מלך פלוני וכיוצא. ועשה לה חצר כראוי, וישבה שם. ולקחה לעצמה בנות שרים להיות לה לרעותיה, וישבה שם. והיתה מנגנת בכלי שיר וכיוצא כדרכם, וכל מה שהיו מדברים לה שדוכים, היתה משיבה, שאין רצונה בדברים, דהינו לדבר השדוך, רק שיבוא המשודך בעצמו. והיא היתה בקיאה מאד בחכמת השיר, ועשתה כאמנות מקום שיבוא המשודך על אותו המקום ועמד כנגדה, וידבר דברי שיר, הינו שיר של חשק, כדרך שמדבר החשוק לחשוקתו דברי חבה:

והיו באים מלכים להשתדך, ועלו על אותו המקום, והיו מדברים כל אחד ואחד שיר שלו. ולקצתם שלחה תשובה על ידי רעותיה גם כן בדרך שיר וחבה, ולקצת, שנראו לה יותר, השיבה בעצמה והרימה קולה בשיר והשיבה לו גם כן דברי חבה, ולקצת, שנראו לה עוד יותר, היתה מראה עצמה פנים אל פנים, והיתה מראה את פניה, והשיבה לו דברי שיר וחבה, ולכולם סיימה בסוף. אבל לא עברו עליך המימות ולא היה מי שמבין כונתה. וכשהיתה מראה פניה, היו נופלים מגדל יפיה, והיו קצת נשאים חלשות, וקצת נשתגעו מחמת חולת אתבה,

מגדל יפיה שהיה מופלג מאד מאד, ואף על פי כן, אף על פי שנשתגעו ונשארו חלשות, עם כל זאת היו באים מלכים להשתדך עמה, ולכולם השיבה כנ"ל:

והבן הנ"ל (הינו בן הבערניר הנ"ל) ישב שם באותו מקום הנ"ל ועשה לעצמו שם מקום לישב בו, והיה יושב שם. וגם הוא היה יכול לנגן ויודע חכמת השיר, והיה בוחר לו עציץ, שראויים לעשות מהם כלי שיר, ועשה לעצמו כלי שיר. ומהגידין של החיות עשה לו נימון, (שקורין סטרינים), והיה מנגן ומשורר לעצמו. והיה לוקח הכתב שהיה לו, ששלחה לו הבת הקיסר הנ"ל, והיה משורר ומנגן וזוכר כל המארעות שהיו לו, ואיך אביו היה בערניר וכו', ועתה נשלך לכאן. והלך ולקח הכתב הנ"ל ועשה לו סימן באילן אחד, ועשה שם מקום, וטמן שם הכתב הנ"ל, וישב שם איזה זמן:

פעם אחד היה רוח סערה גדולה ושבר כל האילנות, שהיו עומדים שם, ולא היה יכול להכיר האילן, שטמן שם הכתב, כי בעוד שהיו עומדים, היה לו סימן להכיר, ועכשו שנפלו, נתערב האילן בין האילנות, שהיו שם הרבה מאד, ולא היה יכול להכיר האילן; וזה אי אפשר לבקע כל האילנות לחפש הכתב, כי היו רבים מאד. והיה בוכה ומצטער על זה מאד מאד, וראה, שאם ישב כאן, בודאי ישתגע מגדל הצער, שהיה קשה עליו מאד. ונתישב, שמוכרח לילך להלן, ויעבר עליו מה, כי בלא זאת הוא מסוכן מאד מגדל הצער, כנ"ל. ולקח לו בשר ופרות בתוך שקו, וילך כאשר ילך. ועשה לעצמו סימנים באותו המקום שיצא משם:

והיה הולך, עד שבא אל ישוב. ושאל: איזה מדינה היא זאת? השיבו לו. ושאל אם נשמע כאן מאותו הקיסר הנ"ל; השיבו לו: הן. ושאל אם נשמע כאן מבתו היפת תאר; השיבו לו: הן, אך שאי אפשר להשתדך עמה כנ"ל. ונתישב בדעתו: מאחר שאי אפשר לו לבוא לשם, והלך אל המלך של אותו המדינה וספר לו כל לבו, ושהוא החתן שלה, ובשבילו אינה רוצה להשתדך עם אחר. ומאחר שאי אפשר לו לבוא לשם, בכך הוא מוסר לו כל הסימנים שכידו, דהינו השבעה מימות הנ"ל, ושאותו המלך ילך לשם וישתדך עמה, ולו יתן מעות בעד זה. והכיר המלך, שדבריו נכונים, כי אי אפשר לבדות זאת מן הלב, והוטב הדבר בעיניו:

אך נתישב: אם יביא אותה לכאן, ואותו הבחור יהיה פה אין הדבר טוב לפניו, ולהרגו קשה בעיניו, כי מדוע יהרג על הטובה שעשה לו?! בכך נתישב לשלחו למרחוק מאתים פרסאות, וחרה הדבר מאד בעיני הבן הנ"ל על אשר הוא משלחו בעד טובה כזו שעשה לו, והלך שם אל מלך אחר גם כן, וספר לו גם כן כנ"ל, ומסר לו כל הסימנים, ולהשני הוסיף סימן יותר, וצוה עליו וזרו, שיסע תקף, אולי יוכל להקדים את חברו, וגם אפלו אם לא יקדימו, יש לו סימן יותר מחברו:

והשני נתישב גם כן כנ"ל כמו הראשון, ושלה גם כן את אותו הבן למרחוק מאתים פרסאות. וחרה לו גם כן מאד, וילך אל השלישי, ולהשלישי מסר עוד סימנים מובהקים ביותר:

וילך ויסע תקף המלך הראשון הנ"ל ובא לשם, למקום בת הקיסר הנ"ל, ועשה לו שיר, ונעין בתוך השיר על פי החכמה זו כל אותן המקומות, דהינו השבעה עדים הנ"ל, אך על פי השיר

נודמן לו, שלא סדרם כסדר את המקומות הנ"ל, כי כן הגיע לו על פי חכמת השיר. ובא לשם על המקום הנ"ל, והגיד השיר. כשמע בת הקיסר המקומות הנ"ל, נפלא בעיניו, ונראה לה שמוכרח שזהו בן גילה, רק היה קשה בעיניו על שלא סדרם כסדר, אך אף על פי כן חשבה בדעתה, אולי מחמת חכמת משקל השיר בא לו זה הסדר, ונסכם בלבה, שזה הוא, וכתבה לו, שהיא משודכת לו, ונעשה שמחה ורעש, שנמצא לה בן גילה, והכינו על החתונה:

בתוך כך בא השני והיה רץ גם כן לשם. ואמרו לו, שכבר היא משודכת, ולא השגיח על זה ואמר שאף על פי כן יש לו דבר שיגיד לה שבודאי יפעל. ובא והגיד שירו וסדר כל המקומות הנ"ל כסדר, וגם נתן עוד סימן יותר. ושאלה אותו, מאין יודע הראשון. ולהגיד האמת לא טוב לפניו, ואמר שאינו יודע. ונפלא בעיניו מאד, ועמדה משתומם, כי גם הראשון ספר המקומות ומאין יתודע לאדם סימנים הללו? אך אף על פי כן נראה בעיניו, שזה השני הוא בן גילה, מאחר שראתה בו, שספר כסדר וכו', כנ"ל, והראשון, אפשר על פי חכמת השיר בא לו זאת, שהזכיר אלו המקומות, אך נשארה עומדת:

והבחור הנ"ל, כששלחו השני, חרה לו גם כן, והלך אל השלישי וספר לו גם כן כנ"ל, ומסר לו עוד יותר סימנים מובהקים ביותר. ולפני השלישי ספר כל לבו באשר שהיה לו כתב, שהיה מצויר בו המקומות כנ"ל, בכך יציר לעצמו גם כן על ניר כל אותן המקומות ויביא אליה. והשלישי נתישב גם כן כנ"ל, שאין טוב לפניו, שיביא אותה לכאן, וזה הבחור יהיה כאן ושלח גם כן את הבחור עוד למרחוק יותר מאתים פרסאות:

וזה המלך השלישי רץ גם כן לשם (דהינו לקח את היפת תאר) ובא לשם, והגידו לו, שכבר יש כאן שני הנ"ל, והשיב: אף על פי כן, כי יש לו דבר, שבודאי יפעל. והעולם לא היו יודעים כלל מפני מה היא נתרצה לאלו יותר מאחרים. ובא גם השלישי והגיד שירו בסימנים מובהקים יותר, והראה הכתב עם ציור המקומות ונבהלה מאד, אך לא יכלה לעשות דבר מחמת שגם הראשון נראה שזהו ואחר כך השני, על כן אמרה, שלא תאמין, עד שיביאו לה כתב ידה בעצמו:

אחר כך נתישב בדעתו הבחור הנ"ל: עד מתי יהיו משלחין אותו בכל פעם להלן יותר? על כן ישב עצמו, שהוא בעצמו יניח עצמו לילך לשם, אולי יפעל הוא. והיה הולך וסובב, עד שבא לשם ואמר, שהוא יש לו דבר וכו'. ובא והגיד שירו ונתן עוד יותר ויותר סימנים מובהקים, והזכיר אותה, שלמד עמה בחדר אחד וכיוצא בזה, וספר לה הכל שהוא שלח המלכים הנ"ל ושטמן הכתב באילן וכל מה שעבר עליו אבל היא לא השגיחה כלל על זה. (ובודאי גם הראשונים המלכים הנ"ל אמרו איזה טעמים על מה שאין בידם הכתב) ולהכיר אותו בודאי אי אפשר, כי כבר עבר זמן רב, ולא רצתה להשגיח עוד על סימנים כלל, עד שיביאו לה הכתב, כי גם על הראשון סברה שזהו בודאי וכן על השני וכו', על כן לא רצתה וכו', כנ"ל:

ונתישב הבחור, שכאן אי אפשר לעשות שהיות כלל, ונתישב לשוב ולחזור למקומו, אל המדבר שהיה בו, ושם יבלה ימי חייו. והיה הולך וסובב להגיע למדבר הנ"ל, והגיע לשם, אל המדבר הנ"ל. בתוך כל הנ"ל עברו בין כך ובין כך כמה שנים, ונסכם אצל הבחור הנ"ל שישב שם במדבר, ויבלה שם ימי חייו כפי מה שערך בדעתו חיות האדם בעולם הזה נחקר בדעתו, שטוב לבלות כאן מספר ימיו, וישב שם ואכל וכו' כנ"ל:

ועל הים היה רוצח. והרוצח שמע, שנמצא יפת תאר כזו בעולם, וחשב לתפסה, אף שהוא לא היה צריך אותה, כי היה סריס, אך חשק לתפסה כדי למכרה לאיזה מלך ויקח בעדה הון רב, והתחיל להשתדל בזה. והרוצח הוא מופקר, והפקיר עצמו: אם יפעל יפעל, ואם לאו לאו; ומה יפסיד? כי הוא מופקר כדרך הרוצח. והלך הרוצח וקנה סחורות רבות מאד מאד רבוי מופלג מאד. גם עשה צפרים של זהב, והיו נעשים באמנות, שנדמה, שהם חיים ממש (נאמירליך). גם עשה שבילים של זהב, והיו הצפרים עומדים על השבילים, וזה היה בעצמו נדמה לחדוש, שהצפרים עומדים על שבילים, ואין השבילים נשברים, כי היו צפרים גדולים (על כן היה חדוש). גם עשה בתחבולות שנדמה, שהם מנגנים, ואחת היתה מכה ומקשקשת בלשונה, (שקורין גיקנאקט), ואחת היתה מצלצלת בפיה, (שקורין גישוישטשיט), ואחת היתה מומרת והכל היה בתחבולות, שהיו בני אדם עומדים שם בתוך הדר, שהיה על הספינה מאחורי הצפרים, ועשו כל הנ"ל אותן הבני אדם, ונדמה, שהצפרים בעצמן מנגנים, כי היו עשויים עם דראטין באמנות, עד שנדמה, שהם בעצמן עושים כל הנ"ל:

ונסע הרוצח עם כל הנ"ל למדינה, שהיתה שם בת הקיסר הנ"ל. ובא אל העיר, שהיתה שם, ועמד עם ספינתו בים, ושלשל האנקירש ועכבה (שקורין גיאנקירט), ודמה עצמו לסוחר גדול, והיו נכנסים ובאים שם לקנות אצלו סחורות רבות יקרות. ועמד שם איזה זמן רבע שנה ויותר והיו נושאים ממנו סחורות יפות שקנו אצלו. וחשקה גם בת הקיסר לקנות סחורה ממנו, ושלחה אליו, שישא סחורה אצלה, ושלח לה, שאינו צריך לזה לשאת סחורה לבית הקונה אף על פי שהיא בת הקיסר, ומי שצריך סחורה, יבוא אצלו, ולסוחר אין מי שיכריח אותו על זה:

וישבה עצמה בת הקיסר, שתלך אצלו. ודרכה היה, כשהלכה בשוק, היתה תולה מכסה על פניה כדי שלא יסתכלו בה, כי יוכלו בני אדם לפל וכו' מחמת פיה, כנ"ל, על כן היתה מכסה פניה, כנ"ל. והלכה בת הקיסר וכסתה את פניה ולקחה גם רעותיה עמה וחיל, (שקורין וואך), הלך אחריה. ובאתה אל הסוחר הנ"ל (הינו הרוצח, שנדמה לסוחר) וקנתה שם סחורות אצלו, והלכה לה. ואמר לה הסוחר. אם תבוא עוד הפעם, אראה לך עוד דברים יפים מזה, שהם נפלאים מאד; ושבה לביתה. שוב פעם אחרת באתה וקנתה והלכה לה. ועמד שם (הרוצח הזה) איזה זמן; בתוך כך נעשית (הבת קיסר הנ"ל) רגילה אצלו, נכנסת ויוצאת:

פעם אחת באתה אצלו, והלך ופתח לה החדר, שהיו עומדים שם הצפרים של זהב וכו', וראתה, שהוא חדוש נפלא. ורצו גם האחרים, הינו החיל לכנס, ואמר: לאו לאו! זה איני מראה

לשום אדם, רק אליך שאת בת הקיסר, אבל לאחרים איני רוצה כלל. ונכנסה היא בעצמה. והלך גם הוא אל החדר ונעל הדלת, ועשה כפשוטו, שלקח שק והניחה בעל כרחו בתוך השק, ופשט ממנה מלבושיה והלבישם את מאטראם אחד וכסה פניו ודחפו לחוץ ואמר לו: לך! והמאטראם הזה הוא אינו יודע כלל מה נעשה עמו, ותכף שיצא לחוץ ופניו מכוסה, והחיל לא ידעו, והתחילו לילך עמו מיד, כמדומה להם שזאת היא הבת הקיסר. והוא (הינו המאטראם) הולך עם החיל שהוליכוהו, ולא ידע היכן הוא כלל, עד שבא לשם, לחדר שהיתה הבת קיסר יושבת שם, וגלו פניו וראו שהוא מאטראם. ונעשה רעש גדול (ואת המאטראם טפחו על פניו היטב ודחפוהו, כי הוא אינו חיב, כי לא ידע כלל):

והרוצח לקח את הבת הקיסר וידע, שבודאי ירדפו אחריו. והלך מן הספינה וממן עצמו עמה בבור שהיה בו מי גשמים, עד שיעבר הרעש, ואת המאטראסין של הספינה צוה, שתכף ומיד יחתכו האנקרים ויברחו מיד, כי בודאי ירדפו אחריהם, ובודאי לא יהיו רובים אל הספינה מחמת הבת קיסר, שהם סבורים, שהיא שם בספינה, רק שירדפו אתכם, ועל כן תברחו מיד. ואם ישיגו אתכם ישיגו, מה בזה? כדרך הרוצחים, שאינם משגיחים על עצמן כלל. וכן היה, שנעשה רעש, ורדפו תכף אחריהם, אך לא מצאוה שם:

והרוצח החביא עצמו עמה בבור של מי גשמים, והיו מונחים שם. והיה מפחיד אותה, שלא תצעק, שלא ישמעו בני אדם, והיה אומר לה: אני מסרתי נפשי בשבילך כדי לתפסק, ואם אפסיד אותך, אין חיי נחשבים אצלי כלום מאחר שכבר את בידי, אם אחזר ואפסיד אותך ותומנעי ממני, אין חיי נחשבים אצלי מאומה כלל, על כן תכף שתתני צעקה, אחנק אותך מיד, ויעבר עלי מה, כי איני שוה בעיני כלום. ותירא לנפשה מפניו (הינו הבת קיסר היתה יראה לצעק מפני אימת הרוצח). אחר כך יצא משם עמה והולך אותה בעיר, והיו הולכים והולכים, ובאו למקום אחר, והבין, שגם שם מחפשים, והחביא עצמו עמה עוד במקוה, וכן יצא משם, והלך והחביא עמה עוד במקום אחר, עד שהיה מחביא עצמו עמה בכל השבעה מקומות, שהחביא הבערגיר עם אמה, כנ"ל, שהם השבעה עדים הנ"ל (הינו שבעה מיני מים, שהם בור ומקוה ומעין וכו' כנ"ל) עד אשר בא אל הים. וחפש שם למצא על כל פנים ספינה קטנה של צידי דגים כדי לעבר עמה, ומצא ספינה, ולקח את בת הקיסר. והוא לא היה צריך אותה, כי היה סרים כנ"ל, אך היה רוצה למכרה לאיזה מלך, והיה מתירא פן יתפסו אותה ממנו. והלך והלביש אותה בבגדי מאטראם, ונדמית לזכר. ועבר עמו בים. (מכאן ולהלאה נדבר על הבת קיסר בלשון זכר, כי בלשון זה ספר רבנו, וזכרנו לברכה, מחמת שהרוצח הלביש אותה כמו זכר). ובא רוח סערה ונשא הספינה אל הספר ושבר את הספינה, ובאו אל אותו הספר שהיה מדבר הנ"ל, שהיה שם הבחור הנ"ל:

בבואם לשם, והגולן היה בקי בדרכים כדרכם וידע, שכאן הוא מקום מדבר, שאין מגיעים הספינות לכאן, על כן לא היה מתירא כאן משום אדם, והניחה והלכו (הינו הרוצח ובת הקיסר) זה לכאן וזה לכאן לבקש להם אכל, ונתרחק מן הגולן, והגולן הלך בדרכו וראה, והנה אינה אצלו. והתחיל לצעק אליה, והיא ישבה עצמה, ולא השיבה לו. (כי אמרה) מאחר שסופי יהיה, שימכר

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

אותי למה לי להשיב לו? ואם יחזר ויגיע אצלי, אשיב לו, שלא שמעתי, בפרט כי אין רצונו להרגיני, כי הוא צריך למכר אותי; ולא השיבה אותו, והלכה להלן. והוא, הגולן, מחפש אנה ואנה, ולא מצאה, והלך להלן, ולא מצאה, ומן הסתם אכלוהו חיות רעות:

והיא הלכה להלן להלן, והיתה מוצאת לה איזה אכל. והלכה, עד שהגיעה אל המקום, שהיה יושב שם הבחור הנ"ל. וכבר נתגדלה בשערות וגם היתה לבושה כמו זכר בבגדי מאטראס, כנ"ל, ולא הכירו זה את זה. ותכף בכואה בא לו שמחה שבא עוד אדם. ושאל אותו: מאין באת לכאן? השיבה: הייתי עם איזה סוחר בים וכו'. שאלה אותו: מאין באת אתה לכאן? השיב לה: גם כן על ידי איזה סוחר וכו'. וישבו שם שניהם. (אין הלשון מדוקדק, כי פעם היא נקראת בלשון זכר, ופעם בלשון נקבה):

ואחר שנלקחה בת הקיסר מן הקיסר, כנ"ל, היתה הקיסרית מקוננת ומכה ראשה בכתל על אבדת בתה, והיתה מצערת בדברים מאד את הקיסר, שעל ידי גסותו אבד את הבחור הנ"ל, ועתה אבד בתם (ואמרה): הלא היא היתה כל המזל והצלחה שלנו, ואבדנו אותה ומה יש לי עוד היום? והיתה מצערת אותו מאד. ובודאי גם אליו בעצמו היה צר מאד על אבדת בתו, ועוד היתה הקיסרית מצערת ומכעסת אותו מאד, ונעשו קטמות וכעסים ביניהם. והיתה מדברת לו דברים רעים, עד שהכעיסה אותו מאד, עד אשר אמר לשלחה. והושיב דינים, ופסקו לשלחה, ושלחה, (שקורין פאר שיקט):

אחר כך היה הקיסר שולח למלחמה, ולא היה מצליח, והיה תולה הדבר באיזה יעדניראל, שבשביל שעשית כך על ידי זה אבדת המלחמה. ושלח אותו. אחר כך שלח עוד למלחמה, ולא הצליח. ושלח עוד יעדניראל (הינו פר שיקט), וכן שלח כמה יעדניראל. וראו בני המדינה, שעושה דברים זרים: בתחלה שלח הקיסרית, אחר כך יעדניראל, וישבו עצמן: אפשר להפך: לשלח אחר הקיסרית, ואותו ישלחו, והקיסרית תנהג המדינה. וכן עשו. ושלחו את הקיסר, והשיבו את הקיסרית, והיא נהגה המדינה:

והקיסרית שלחה תכף להחזיר את הברגיר עם אשתו הבערנירין והכניסה אותו בפלמין שלה. והקיסר, כשהיה נשלח, עמד ובקש מהמוליכים אותו שיניחוהו, כי אף על פי כן הייתי קיסר שלכם, ובודאי עשיתי לכם טובות, עתה חנוני נא בזאת והניחו אותי לילך, כי בודאי לא אשוב אל המדינה עוד, ואין לכם להתירא. הניחו לי ואלך ואהיה על כל פנים חפשי ימי חיי שיש לי לחיות. והניחו אותו. והיה הולך והולך. בין כך ובין כך עברו כמה שנים, והיה הולך והולך הקיסר ובא על הים. ונשא גם כן הרוח את הספינה ובא גם כן אל המדבר הנ"ל, עד שבא אל המקום שיושבים שם אלו השנים הנ"ל (הינו הבחור בן הבערניר ובתו היפת תאר, שלבושה בבגדי זכר, כנ"ל). ולא הכירו זה את זה, כי כבר נתגדל הקיסר בשערות וכבר עברו כמה שנים. וכן הם גם כן כבר נתגדלו בשערות, כנ"ל. ושאלו אותו: מאין באת לכאן? והשיב להם: על ידי סוחר וכו', וכן הם

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

השיבו לו וכו'. וישבו שם אלו הנ"ל יחד, והיו אוכלים ושותים, כנ"ל. והיו מנגנים בכלי שיר, כי כולם היו יכולים לנגן, כי זה קיסר, וכן הם יכלו גם כן לנגן, כנ"ל:

והוא, הבחור הנ"ל, היה הבריה ביניהם, כי כבר היה שם מכבר. והיה מביא להם בשר ואכלו והיו שורפים שם עצים, שהיו יקרים מן זהב בישוב, והיה אותו הבחור הנ"ל מוכיח להם (לשון הוכחה וברור דברים), שכאן טוב לבלות ימי חייהם כפי הטוב שיש לבני אדם בעולם בישוב, טוב לפניהם לישוב כאן לבלות כאן ימי חייהם. שאלו אותו:

מה טוב היה לך, שאתה אומר, שכאן טוב יותר לפניך? השיב להם וספר לפניהם מה שעבר עליו שהיה בן בערגיר וכו', עד שבא לכאן, ומה היה לו בזה שהוא בן בערגיר, שהיה לו כל טוב, גם כאן יש לו כל טוב. והוכיח להם, שטוב לבלות כאן ימי חייהם:

שאלו הקיסר הזה הנ"ל: השמעת מאותו הקיסר? השיב לו ששמע. שאל אותו על היפת תאר, אם שמע ממנה. השיב לו גם כן: הן. והתחיל הבחור להתרגו ואמר: זה הרוצח! (הינו אותו הקיסר הנ"ל שדברו ממנו, כי הוא לא ידע, שזה שמדבר עמו הוא הוא הקיסר בעצמו. והיה הבחור אומר בכעס כחורק בשניו עליו ואמר בכעס זה הרוצח). ושאלו (הינו זה הקיסר, שנדמה לאיש אחר, שאל להבחור): מפני מה הוא רוצח? השיב לו: בשביל אכזריות שלו וגסותו באתי לכאן. שאלו: ואיך? וישב עצמו הבחור, שבכאן אין לו ממי להתירא, והגיד לו וספר לו כל אותו המארע שעבר עליו. (נראין הדברים, שבתחלה לא ספר לו גוף המעשה, רק שהיה בן בערגיר) שאלו:

אם היה זה הקיסר בא לידך היית נוקם בו עכשיו? השיב לו: לאו. (כי הוא היה רחמן) אדרבא! הייתי מפרנסו כמו שאני מפרנס אותך:

שוב התחיל הקיסר להתאנח ולגנח: כמה שיבה רעה ומרה להקיסר הזה, כי שמע, שהיפת תאר שלו נאבדה, והוא נשלח! ויאמר, עוד אותו הבחור: בשביל אכזריותו וגדלותו שלו אבד את עצמו ואת בתו, ואני נשלכתי לכאן; הכל על ידו! שאלו עוד (הינו הקיסר להבחור): אם היה בא לידך היית נוקם בו? השיב לו: לאו! אדרבא! הייתי מפרנסו ממש כמו שאני מפרנס אותך. ויתודע הקיסר אליו והודיעו, שהוא בעצמו הוא הקיסר הנ"ל, ומה שעבר עליו וכו'. ונפל עליו (הבחור הנ"ל) והבקו ונשקו. והיא (הינו היפת תאר, שהיתה גם כן שם, רק שהיתה נדמית לזכר) שמעה כל זאת, מה שאלו מדברים זה לזה:

והבחור הנ"ל היה דרכו לילך בכל יום ועשה לו סימן בשלשה אילנות, כי היה שם אלפי אלפים אילנות, ובקש שם הכתב הנ"ל (הינו בשלשה אילנות מהם) ועשה בהם סימן כדי שלמחר לא יצטרך לבדק ולחפש באלו השלשה אילנות. כולי האי ואולי ימצא אותו הכתב הנ"ל. וכשהיה חוזר משם, היה בא עם עינים בכיות מחמת שהיה בוכה, כשבקש ולא מצא. שאלו אותו: מה אתה מבקש באלו האילנות, כנ"ל, ואחר כך אתה חוזר ועיניך בכיות? השיב להם וספר להם כל אותו המעשה, שבת הקיסר שלחה לו כתב וכו', וממן אותו באלו אילנות, ובא רוח סערה וכו',

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

כנ"ל, ועתה הוא מבקש אולי ימצא. אמרו לו: למחר, כשתלך לבקש, נלך גם כן עמך, אולי נמצא אנחנו אותו הכתב. וכן היה, והלכו הם עמו גם כן, ומצאה הבת קיסר את אותו הכתב באילן, ופתחה אותו וראתה, שהוא כתב ידה ממש:

חשבה בדעתה: אם תגיד לו תכף שהיא היא, כשתחזור ותפשט אלו המלבושים ותחזור ליפיה ותהיה שוב יפת תאר כמקדם יוכל לפל ולגוע, והיא רוצה שיהיה בכשרות כדת. והלכה והחזירה לו הכתב, ואמרה לו, שמצאה הכתב. ותכף נפל חלשות. והחיו והבריא אותו, והיה ביניהם שמחה גדולה:

אחר כך אמר אותו הבחור: למה לי הכתב? היכן אמצאה? כי בהכרח היא עכשו אצל איזה מלך, ולמה לי זאת? אבלה כאן ימי חיי! והשיב לה הכתב ואמר לה: הא לך הכתב ותלך ותשאנה (כי היא נדמית לזכר, כנ"ל) ורצתה לילך. ובקשה ממנו, שילך עמה גם כן, כי הוא בודאי יקה אותה, והיה הטוב ההוא, אשר יהיה לי, אתן לך חלק גם כן (הינו שהבת קיסר, שנדמית לזכר, אמרה אל הבחור, שלא ידע שהיא בעצמה היא היפת תאר הנ"ל, שילך עמו גם כן, והוא בודאי יקה את היפת תאר וייתב עם הבחור גם כן). והבחור ראה, שהוא איש חכם (הינו הבת קיסר, שאנו מדברים עליה בלשון זכר כנ"ל), ובודאי ישיג ויקח אותה, ונתרצה לילך עמו והקיסר הנ"ל היה נשאר לבדו, כי הוא היה ירא לשוב אל המדינה, ובקשה ממנו שילך גם כן, כי מאחר שהוא ישוב ויקח היפת תאר, אין לו אימה עוד (כי יחזור המזל) ויוכל להשיבו גם כן:

והלכו אלו השלשה יחד, ושכרו להם ספינה. ובאו אל המדינה, שיושבת שם הקיסרית, ובאו אל אותו העיר, שהיא יושבת שם, והעמידו הספינה, וישבה עצמה (בת הקיסר):

אם תודיע תכף לאמה, שבאתה תוכל לנוע. ושלחה אצלה באשר שנמצא איש, שיודע ידיעה מבתה. אחר כך הלכה בעצמה וספרה להקיסרית כל מה שעבר על בתה, וספרה לה כל המעשה, ולבסוף אמרה לה: והיא גם כן בכאן. אחר כך אמרה לה האמת: אני אני היא, והודיעה לה, שגם החתן שלה, בן הבערניר, הוא גם כן בכאן, אך אמרה לה, שאינה רוצה באפן אחר, רק שישבו את אביה הקיסר למקומו, ואמה לא היתה מרוצית לזה כלל, כי הרה לה עליו מאד על שבשבילו היה כל הנ"ל, אך אף על פי כן הוכרחה למלאות רצון בתה. ורצו להשיבו ויבקשו והנה אין הקיסר נמצא כלל. והגידה לה בתה, שגם הוא בכאן, והיתה החתונה. והשמחה בשלמות, והמלוכה והקיסרית קבלו הזוג הזה ומלכו בכפה:

גם אחר כך לא היה להקיסר הזקן גדולה, כי הכל היה על ידו. **המאמראם מפחו מפחו אותו על פניו ודחפוהו.** הבערניר היה לו גדולה מאד (כי הוא) אבי הקיסר, שהוא העקר:

בלוט כתיב (בראשית יט): ההרה המלט, הינו בערניר, וממנו נולד משיח, שיבוא במהרה בימינו, אמן:

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

ישראל היה להם סימנים במצרים (שמות ג): "פקד פקדתי" מי שיאמר להם זה הלשון, הוא הגואל. והדבר תמוה: מאחר שידעו כל ישראל מזה, אם כן מהו הסימן? אפשר לא נמסר אלא להוקנים, וגם על הגואל האחרון בודאי יש סימנים:

משיח יגיד לישראל כל מה שעבר על ישראל בכל יום ויום. על כל אחד ואחד מישראל בפרט:

תמר אבדה גם כן הסימנים, כמובא במדרש (מדרש רבה פרשת בראשית פרשה פ"ה). גם כשהיתה יוצאת לשרף, בא הס"מ (הסמ"ך מ"ם) והרחיק ממנה הסימנים, ובא גבריאל וקרבן, כמו שנאמר במדרש, וממנה נולד משיח, שיבוא במהרה בימינו אמן:

בענין המבאר במעשה זו, שכל אחד בא עם שיר של חשק, ולקצתם וכו', הנמשל מוכן, שכמו כן כמה גדולים עושים מה שעושים, וכל אחד אומר שירים וכיוצא ורוצים להשיג תכלית המבוקש, ואין מי שזוכה לעקר התכלית האמתי בשלמות, כי אם הראוי לזה, ולקצתם משיבים על ידי שליח או מאחורי הכתל או שמראים להם פנים וכו', כמבאר בהמעשה הנ"ל, אך לסוף, הינו כשמתלקים, משיבים להם, שעדין לא עשו כלום וכו', כמו שכתוב שם במעשה סוף התשובה, שמשיבה היפת תאר, עין שם, עד שיבוא המנהיג הנכון וכו':

חיי סבא ישראל, אמונות כזביות עמ' תע"ו

כינה את אותם המפורסמים של שקר המסתירים האמת מן העולם ומראים עצמם כצדיקים היודעים לעזור לנפשות ישראל, בשם 'רוצחים', ובאמת מהם עיקר אריכת הגלות הארוך והמר של עכשיו, ואמר: יש רשעים שהולכים עם גרבים לבנות ועם שמריימל גדול, והם רוצחים.

ויתכן וניתן להבין ולהפנים את כובד דיבוריו הנ"ל, מה שקרא את אותם המפורסמים של שקר דייקא בשם 'רוצחים', על פי המעשה 'מבערגער ועני' (מעשה י'), ובתמצית: על הים היה רוצח שרצה לתפוס את היפת תואר, ואף שלא היה צריך אותה, כי היה סרים, אך חשק לתפסה כדי למכרה וליקח בעדה הון רב. והלך הרוצח וקנה סחורות רבות מאוד ודימה עצמו לסוחר גדול מאוד ועשה ציפורים של זהב שגדמה שהם חיים ממש, גם עשה שיבילים של זהב, והיו הציפורים עומדות על השיבילים, וזה היה בעצמו נדמה לחידוש, שהציפורים עומדות על שיבילים ואין השיבילים נשברים, כי היו ציפורים גדולות. גם עשה בתחבולות שגדמה שהציפורים מנגנות, כי אחת היתה מכה ומקשקשת בלשונה, ואחת היתה מצלצלת בפיה, ואחת היתה מזמרת, והכל היה בתחבולות, כי הציפורים היו עשויות עם חוטי ברזל, ואנשיו של הרוצח היו עושים כל הנ"ל בסתר. ופעם אחת באה היפת תואר לראות את כל הנ"ל וראתה שהוא חידוש נפלא, ונכנסה אצל הרוצח ועלה בידו לחטוף אותה.

ועל המים היה רוצה שדימה עצמו לסוחר, המים הם התורה, כי אין מים אלא תורה (ב"ק פב.), והסוחר הוא הצדיק, כי הצדיק מכונה בשם סוחר, בבחינת (משלי לא, יח) מעמה כי טוב סחרה. ואלו השקרנים מראים עצמם בפני העולם כסוחרים גדולים, היינו כצדיקי הדור ומשתמשים בכוח התורה, אולם באמת הם רשעים ורוצחים.

ודרכם של אלו השקרנים לדבר דרך משל ומליצה ומעמים נפלאים וזוה הם צודים נפשות יקרות, וזה מה שנראו הדברים בעיני היפת תואר לחידוש נפלא, אולם תורתם של אלו המפורסמים נמשכת מאלפין נפולים (ליקוטי מוהר"ן כח), וזה מה שהיו הציפורים, שהם בנין מלכות דקדושה (שם ג), עשויות מזהב והיו נראות כמזמרות ומנגנות בלשונן ובפיהן, היינו מה שדרכם של אלו המפורסמים לדבר בלשון מליצה נאה, אולם הכל נעשה על ידי תחבולות כנ"ל.

ואלו הציפורים הגדולות עומדות על שיבלים וזה בעצמו היה נדמה לחידוש, היינו שאותם החידושים הגדולים והמליצות הנאות של המפורסמים אינם חידושי אמת, רק שבאים מכח המדמה, [~~~(ליקוטי הלכות הל' מתנה הלכה ד): וזהו ששאל אותם הידעתם את לבן בן נחור היינו שאמר להם מאחר שאצליכם עדיין מונח האבן גדולה על פי הבאר ע"כ אני שואל אתכם הידעתם את לבן וכו' שהוא בחי' הכח המדמה כנ"ל, היינו כי בודאי יש לכם ידיעה ואהבה והיכרות עמו כי ידיעה לשון אהבה, ויאמרו ידענו שהודו לו שעדיין לא שברו המדמה והם יודעו ואוהבו עדיין, ויאמר השלום לו, ויאמרו שלום ששאל אם שלום לבחי' הכח המדמה היינו אם יש שלום להמנהיגים שלא שברו עדיין את המדמה אם שלום להם, והשיבו שלום כי להם בודאי יש שלום כי אין עליהם מחלוקת כי אין הבע"ד מתגרה להרבות עליהם מחלוקת מאחר שאין בהם כח לעזור לישראל להחזירם למוטב כי הוא מתגרה רק להרבות מחלוקת על הצדיק האמת בחי' יעקב שהוא יכול להוכיח את ישראל ולהחזירם למוטב וכשרז"ל האי צורבא מרבנן דמרחמי לי' וכו' משום דלא מוכח להו וכו', נמצא שאלו שאין מועילים לישראל להם יש שלום, וזהו ויאמרו שלום והנה רחל בתו באה עם הצאן, רחל היא התורה (כמו שפי' אדמו"ר ז"ל במ"א) ומי שאין המדמה שלו מבורר כראוי אזי גם חידושי התורה שלו הם משם מבחי' המדמה שאינו מבורר שמדמה מילתא למילתא והוא מנהיג את ישראל בהתורה שלו, אבל התורה שלו אינה יכולה לעזור להם כלל והלאו שלא תקלקל להם אך העולם טועים וסוברים שיכולים להנהיג ולרעות צאן קדשים בהתורה שלהם, וזהו ויאמרו שלום והנה רחל בתו באה עם הצאן, שאמרו שאלו המנהיגים שהם מסטרא דלבן שעדיין לא ביררו המדמה יש להם שלום גדול כנ"ל והם גדולים בעולם ומנהיגים ורועים את צאן קדשים בהתורה שלהם], ועל כן היה הדבר 'נדמה לחידוש' כנ"ל.

ועל כן כל אותם בני אדם הרוצים לערוך עבודתם על ידי התורה ששומעים מאותם המפורסמים, באמת אין להם על מה שיסמכו והיה ראוי שישברו השיבלים, וכל הנסמכים עליהם היו כאילו רוצים לבנות בית באויר, כי מבישה לא היו טבא (שם כח).

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא על כל הצדיקים והחסידים... (חי' מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

ובאמת אין שום תועלת בדרשותיהם של אותם המפורסמים המסתירים את צדיק האמת, כי עצות אמיתיות בעבודת השם והולדת נפשות דקדושה - כל זאת מקבלים רק מטיפי השכל של הצדיק האמת [ועיין לקושי מוהר"ן תורה ז' ח"א] שהוא כולו זרע אמת, כי טיפת הזרע של הולדת הנפש נמשכת מהמות, ואילו טיפי הדעת של המפורסמים של שקר הוא זרע ממא ואינם יכולים להוליד נפשות אמיתיות וללמד איזה דרך אמיתית בעבודת השם כלל (שם ז), וזה מה שהיה הרוצח סרים.

ולבסוף הצליח הרוצח ועשה כפשוטו, שלקח את היפת תואר, שהיא כנסת ישראל, והניחה בעל כרחו בתוך שק ופשמ ממנה מלבושה והלביש את אחד מאנשיו באותם המלבושים והיה הולך עמה בעיר, והיינו שאותו מפורסם גדול מחשיך ומעלים אור הצדיק האמת בקדרות ושק (שם יז), ומגדל עוד איזה קמץ במעלה הכפוף לו - שיהיה למפורסם, ומראה אותו בפני העולם כצדיק, וכמובא בתיקון הצות "בגדי לקח צר ואני אומללה", "ועל זאת סיפדו והילילו בואו ולינו בשקים, ברחובות ובשוקים".

ואמר רבי ישראל (ישראל סבא, הלכתא כנחמני): יש רשעים רוצחים שהם מרחיקים מסתירים מן העולם את האמת, הם רוצים רק כסף וכל התאוות. וזה מה שרצה הרוצח בעד היפת תואר הון רב, היינו תאות ממון הכוללת כל התאוות. וכפי שכתב רבי ישראל (אבי הנחל, השמטות): עיקר עיכוב הגאולה הוא על ידי נביאי השקר המתנגדים וחולקים על הצדיק האמת בגאווה ועזות מצח, וממלאים בטנם בכבוד וגאווה וכל התאוות רעות, ומעלימים ומסתירים אור הצדיק המנהיג האמת שגילה אורות נפלאות חדשות שעל ידן יכולים להתקרב ולשוב להשם יתברך אפילו כל החילונים והגרועים והפחותים ביותר, כי הוא מגלה ומאיר אור השם לכל באי עולם לדור דור לנצח.

ספר אורו של משיח בתורת רבי נחמן מברסלב רבי הלל צייטלין הי"ד עמ' 35

אוהב היה רבי נחמן לספר לתלמידיו, וכיחוד לתלמידו החביב רבי נתן שטרנהרץ, כי "שבעה המימות" עברו גם על נפשו, אלא שהוא התגבר עליהם בעוצמת כיוסופיו וגעגועיו לאלקים חיים ובדעתו הברורה, שכל אלו אינם אלא נסיונות שבהם מנסים את האדם אם הפין הוא באמת ובתמים להשתחרר מכבלי העולם החולף ולצאת כשמש בגבורתו לקראת הקדושה האלוהית.

שיח שרפי קודש ח"ג ג-לט

פעם התפאר עצמו ואמר בדרך צחות בזה הלשון: "מי שנוגע בי באצבע הרי שכבר שבעה מימות לא ירחצוהו". "וועד סע רירט זיך אן אין מיר מיט א פינגער וועט ער זיך שוין מיט קיין זיבען וואסערן ניט אפ וואשין".

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

אב"י הנחל מכתב קפ"ח

חיים ארוכים חיים טובים אמיתיים, רב ברכות וזון חן מקרב לב עמוק. שמח לבי ותגל נפשי
בישועת נפשך שעשה ה' עמך פלאי פלאות כאלה, חסדים טובים נפלאים כאלה בהתקשרות
שנתקשרת בקשרי קשרים באהבה עזה ועצומה אל הצדיק האמת ואנשיו האמיתיים הכשרים
שבדרור, עד אשר כל מימות שבעולם לא יוכלו לכבותה. מה טוב חלקך ומה נעים
גורלך. העולם ראוי שיתמהו על האהבה שבנינו מכמה סיבות. הכרחתי לסים בשלום וחיים
ושמחת החג הקורא ומכרזו על חדוש העולם שהבורא ברא את העולם מאין ליש, שיש אלקים
שליט ומושל בשמים ממעל ועל הארץ מתחת.

ספר כוכבי אור עמ' ק"ם

הוספות השייכים לסיפורי מעשיות

מכתב יד המחבר זיע"א

שיך למעשה הפעקגיר:

ב) גם בהמעשה הפעקגיר והעני נבא לרמז קצת לפי הנ"ל. כי לכאורה יש להתפלא על אודות
הפנייה לפרדס ומקום הופת האר, שגם לפי שעה זה הציין ונפגע וזה הציין ונתעלה (כנגוע ומת)
מעצם בהירות אור פנייה עין שם. ולכאורה גם אם היתה רצונה והוטב בעיניה הפחור והנבחר
מכלם בכתב העדות של השבעה מימות המובא שם, אבל גם הוא בעצמו לא היה לו שום יכלת
לזה. כי איך ואיפה העצה והתקנה להיות נכנס ויוצא כלל במקום הנורא והנשגב שבנפלאות אור
הפנים הנ"ל. ואולם מרחוק תבין לפי הנ"ל בתעלומות ונעלמות דבריו הקדושים על אודות
הנסיונות שבשבעה מימות הנ"ל, אשר גם בתחלה על ידם לבד יצאה אל הפעל פקדת הלקתם
במובא שם.

וממה שהשוה אדמו"ר ז"ל שבעת הקולות (של הלקת המחין ושבעת המדות שלהבאתם
לפנים) לסובב על שניהם בדברי הפתיח "תכלם שבעה ימים". וכפי שיש לבאר בעניית דעתי
שמה שהזכיר לענין הקולות תורה ותפלה, הוא מחמת שכל בחינה כלול מכל הבחינות. אבל
בדרך כלל יהיה עקר עקר קליון בהתפלה הנ"ל, בהבאת והתגלות המחין של התורה באור הפנים,
שהוא על פי עמודי מצותיה ומדותיה שבכלליות, הצבה וחלקה אותם בתקוני שבעה מדותיה
וגרותיה הנ"ל. מהמוב"פ:

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

ספר ימי שמואל (פרק קצ"ה)

רבי שמואל הורוביץ - נסיעתו לאומן במסירות נפש בתכלית - בזמן רוסיה הסובייטית מסך
הברזל

ובאתי על שבועות ללובלין, וסבה מאת השם יתברך שבאו הרבי בן ציון אפמאר והרבי יצחק
איזיק מקרושניק גם כן על שבועות, ובערב שבועות הייתי עם רבי יצחק איזיק הנוכח לעיל על
ציון החוזה מלובלין, וספרתי לו הכל, ועשינו קשר בינינו להתפלל זה עבור זה, וגם שיסיע לי בכל
מה שיכול, והוא היה היחידי מכל חסידיו ברסלב בפולין, שידע מנסיעתי זו.

ואז בא מכתב מכלליות אנשי שלומנו מירושלים בחרוף עלי, על שאני רוצה לסכנם וכו', וגם
הגיעו מכתבים מרבי יחיאל לאביו ואחיו, שהיו בפולין, שיעשו כל העצות לשלחני בחזרה לארץ
הקדש, וגם עלי ורצו לעשות לי מה שביכלתם.

ואחר שבועות התחלתי לנסע בעירות לקבץ כסף כדי לעבר הגבול, ונסעתי לעיר קרושניק,
והייתי שם איזה זמן, ומקרושניק עד לעיר יאהנוב ולעיר פרמפל וכו', עד שבאתי ביום ששי לעיר
לודמיר, והייתי על ציון של רבי שלמה מקרלין זצ"ל, וזה היה ביום כ' סיון, ונסעתי עד העיר
קואעל, ושם כבר היה רבי בעריש, והיינו שם אצל רבי אברהם אבא על שבת, ואחר שבת נסענו
הלאה מכפר לכפר עד שבאנו לעיר אליק, ומאליק ישר לרובנה, ומשם תכף נסענו לקאריץ, וכל
מה שעבר עלי ועלינו עד אז אי אפשר לספר.

ובקאריץ היינו נפרדים, והיינו שם ארבעה שבועות, ולא היה אפשר להשיג בשום אופן סרסור
הגבול, כי הממשלה הרגה כלם, ונסענו משם למעזרימש והיינו שם עד אחר תשעה באב, וחקרנו
ודרשנו ואין קול ואין עונה, והבכיות והתפלות אי אפשר לשער, וגם החלישות דעת וכל מה
שעבר עלינו ה' יודע, ובפרט עלי שיראתי מרוב אנשים שאני מסכן בזה, מפולין ומארץ
ישראל וכו'.

וצערי עד הנפש אין לשער ולהעריך, ומכסנו עצות וכבר נתיאשנו, אבל השם יתברך שולח
הרפואה קודם למכה, כי מקודם איזה שבועות כמסיה לפי תמו דברנו עם איש פשוט אחד, שניסו
דר בכפר שאצל הגבול, אבל מי יעלה על הרעיון שהוא יוכל לעשות בענין זה, אבל לבסוף על ידו
היה הישועה, כאשר נספר לקמן.

ומה שעבר עלינו יגיעות ומרחות והפחדים ויסורים וחלישות הדעת וכו', אי
אפשר למח אנשי כלל לשער, והגיע בין המצרים ותשעה באב, וגם אז הגיע הידיעה
מהפרעות המבהילות בארץ ישראל, ומה מאד נודעתי משמע, ממש כח ברזל היה לי לשאת
יסורים כאלו.

והנה הגיע הזמן של היוזע נגמר, ואם לא הייתי שומע שום רמו מהאיש שהוא מהכפר הגבול,
הייתי מנסה את עצמי עוד פעם לסע לאיזה עיר להאריך היוזע, אבל כאשר היה לי איזה רמו,

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

שאחד אמר שיאמר תשובה בעוד איזה ימים וזה אחר שנגמר זמן הויזע, וגם זה על ספק ספקה
99 פרצענט (אחוז) שבודאי לא יהיה מזה כלל.

ועל כן היה לי הניסיון הגדול יותר מהכל, כי אם על כל פנים אני הולך לעבר את הגבול
קודם שנגמר הזמן מהויזע, אם תופסים אותי בגבול או לפחות אני נמצא בפולין באורח חקי, אבל
אם אני הולך לגבול, והויזע כבר נגמרה, אז אם תופסים אותי האשמה פי כמה וכמה.

**אבל השם יתברך רוצה דוקא הנסיון, ווואס דיא שמעלסט דיך אפ דאס
וויל, השם יתברך, דוקא שתשבר המניעות, כי האדם מוסר את נפשו ומשבר
כל מיני מניעות עבור עבודת ה' ובפרט עבור נסיעה לציון רבנו הקדוש, שאין
למעלה ממנו, אבל מגיעה לנקודה שהאדם עוצר ואומר איני יכול יותר, ופה ה'
יתברך רוצה שתשבר המניעות.**

ואין לשער יסורי והפחדים שלי, ועל כל פנים ביום חמישי פרשת עקב מ"ז אב בא האיש
הנוכר לעיל, ואמר לנו שדבר עם גיסו, שגר בכפר הנוכר לעיל סמוך לגבול, ויבוא בשבילנו לקחת
אותנו, אבל בא עם עגלה בערב, ואם היינו הולכים איתו, היינו מכרחים לילך בליל שבת קדש,
ועל כן לא רצינו, ונתעכבנו על שבת קדש במעזרישט, (ובדיעבד היה לטובה). וביום ראשון לפנות
ערב הנחנו תפילין, והתפילין של יד השארנו על היד, והשל ראש הורדנו, והכסף שהיה לי בערך
20 דולר הנחתי במשכון אצל איזה זקן אחד, וכשהסרסור יביא לו סימן מאתנו יתן להם הכסף,
אבל הם באמצע הדרך חזרו בדבורם, ודרשו שדוק איתן להם מיד את כל הכסף, וגם זה לא די,
והכרחתי לתן גם השעון שלי ששוה 10 דולר, ובין כך הכרחנו לחזור לעיר לקח הכסף מהזקן
הנוכר לעיל.

והפחדים מזה אי אפשר לשער, ונסענו בעגלה אני ובעריש האיש וגיסו, והתנו אתנו שהם רק
יראו לנו איפה הגרעניץ, ואנחנו בעצמנו נלך לגרעניץ, והכל הי בסכנת נפשות ממש, כי מה היינו
עושים אם היו מוסרים אותנו ישר לידם, ואנחנו פחדנו מזה, אבל סגרנו העיניים ויהיה מה
שיהיה, ובאמת לא היה לי אפלו ספק אחד מאלף שאבא לאמן, כי בדעתי היה נצטיר שוראי נהרג
חס וחלילה, אבל אנחנו מה שעלינו לעשות נעשה, אפשר באלפי אלפים ספקות
אחד מני אלף שנזכה להגיע.

סיפורי מעשיות משנים קדמוניות מעשה בשבעה בעמלערס (יום שני)

ביום השני של שבעת ימי המשתה, חזרו וזכרו הווג הזה את הבעמליר השני. הינו החרש
שהחיה אותם ונתן להם לחם. והיו בוכים ומתגעגעים: איך לוקחין לכאן את אותו הבעמליר
החרש שהחיה אותנו, כנ"ל? בתוך שהיו מתגעגעים אחריו, והנה הוא בא, ואמר הנני! ונפל
עליהם, ונשק אותם, ואמר להם: עתה אני נותן לכם במתנה שתהיו כמוני, שתחיו חיים טובים

כמוני. כי בתחלה ברכתי אתכם בזה, ועתה אני נותן לכם חיים טובים שלי במתנה גמורה לדרשה. ואתם סוברים שאני חרש? אין אני חרש כלל! רק שכל העולם כולו אינו עולה אצלי לכלום, שאשמע החסרון שלהם. כי כל הקולות כולם הם מן חסרונות. כי כל אחד ואחד צועק על חסרונו. ואפלו כל השמחות שבעולם כולם הם רק מחמת החסרון, ששמח על החסרון שחסר לו ונתמלא. ואצלי, כל העולם כולו אינו עולה לכלום, שייכנסו באוני החסרון שלהם. כי אני חי חיים טובים שאין בהם שום חסרון. ויש לי הסכמה על זה שאני חי חיים טובים, מן המדינה של עשירות. וחיים טובים שלו הוא, שהיה אוכל לחם ושותה מים. (וספר להם):

כי יש מדינה שיש בה עשירות גדול, שיש להם אוצרות גדולים. פעם אחת נתקבצו. והתחיל כל אחד להתפאר עם חיים טובים שלו, איך הוא חי חיים טובים, וכן ספר כל אחד ואחד מסדר החיים טובים שלו. ועניתי ואמרתי להם. אני חי חיים טובים, שהם טובים יותר מחיים טובים שלכם. והא ראייה כי אם אתם חיים חיים טובים, אראה אם תוכלו להושיע את מדינה פלונית. היות שיש מדינה שהיה להם גן. והיה באותו הגן פרות, שהיה להם כל מיני מעמים שבעולם. גם היה שם כל מיני ריחות שבעולם, גם היו שם כל מיני מראה כל הגונן וכל "הקוויאטין" שבעולם, הכל היה שם באותו הגן:

והיה על הגן גנני אחד (שקורין אנראדניק). והיו בני אותו המדינה חיים חיים טובים על ידי אותו הגן. ונאבד שם הגנני. וכל מה שהיה שם באותו הגן, בודאי מוכרח להיות כלה ונפסד, מאחר שאין שם הממונה, והינו הגנני. אבל אף על פי כן היו יכולים להיות מן הספחים שבגן. ובא עליהם מלך אכזר על אותה המדינה, ולא היה יכול לעשות להם דבר. והלך וקלקל את החיים טובים של המדינה שהיה להם מן הגן. ולא שקלקל את הגן. רק שהשאיר שם באותה המדינה שלש כתות עבדים, וצוה עליהם שיעשו מה שפקד עליהם. ועל ידי זה קלקלו את הטעם. שעל ידי מה שעשו שם, כל מי שירצה לטעם איזה טעם יהיה מעם נבלה. וכן קלקלו את הריח. שכל הריחות יהיה להם ריח חלבנה. וכן קלקלו את המראה, שהחשיכו את העינים כאלו יש עננים ועבים. (הכל על ידי מה שעשו שם, כאשר צוה עליהם מלך האכזר כנ"ל) ועתה, אם אתם חיים חיים טובים, אראה אם תוכלו להושיע אותם. ואני אומר לכם (כל זה דברי החרש הנ"ל) שאם לא תושיעו אותם יוכלו הקלקולים הנ"ל של אותו המדינה להזיק לכם גם כן:

והלכו העשירים הנ"ל אל אותו המדינה, וגם אני הלכתי עמם. וגם בדרך הלכתי היו חיים גם כן כל אחד ואחד חיים טובים שלו, כי היו להם אוצרות כנ"ל. כשבאו סמוך להמדינה, התחיל להתקלקל גם אצלם הטעם ושאר הדברים, והרגישו בעצמם שנתקלקל אצלם. ואמרתי להם: אם עתה, שעדין לא נכנסתם אצלם, כבר נתקלקל אצלכם הטעם וכו', ואיך יהיה אם תכנסו לשם? ומכל שכן איך תוכלו להושיע אותם. ולקחתי לחם שלי ומים שלי, ונתתי להם. והרגישו בלחם ומים שלי כל הטעמים, (וכל הריחות וכו') ונתתקן מה שנתקלקל אצלם:

ובני המדינה הנ"ל, הינו המדינה שהיה שם הגן הנ"ל, התחילו לפקח על תקון המדינה שנתקלקל אצלם הטעם וכו' כנ"ל. ונתישבו: היות שיש מדינה של עשירות, (הינו אותו המדינה

עצמה הנ"ל) ונראה להם שהגנני שלהם שנאבד (שעל ידו היה להם חיים טובים) הוא משרש אחד עם אותן בני המדינה של עשירות, שיש להם גם כן חיים טובים. על כן היתה עצתם לשלח אל אותו המדינה של עשירות, ובודאי יושיעו אותם. וכן עשו. ושלחו שלוחים אל אותו המדינה של עשירות. והלכו השלוחים, ופגעו בהם. (הינו שהשלוחים פגעו בבני אותו המדינה עצמה של עשירות. כי הם היו רוצים לילך אצלם כנ"ל) ושאלו את השלוחים: להיכן אתם הולכים? השיבו: אנו הולכים אל אותו המדינה של עשירות, שיושיעו אותנו. ענו ואמרו: אנחנו בעצמנו הם בני אותה המדינה של עשירות, ואנו הולכים אצלכם. אמרתי אני להם: (הינו החרש שמספר כל זה אמר להם) הלא אתם צריכים אלי, כי אתם לא תוכלו לילך לשם להושיע להם כנ"ל. על כן אתם תשארו כאן, ואני אלך עם השלוחים להושיע להם:

והלכתי עמם. ונכנסתי במדינה באיזה עיר. ובאתי, וראיתי שבאים אנשים ואומרים איזה דבר הלצה (שקורין ווערמיל). ואחר כך מתקבצים עליהם עוד איזה בני אדם עד שנעשה איזה קבוץ, ואומרים איזה דברי הלצות (הינו ווערמיליך) והם מחיכים ושוחקים. והטיתי אזן ושמעתי שהם מדברים נבול פה. וזה אומר דברי נבול פה, וזה אומר בדקות יותר, וזה שוחק וזה יש לו הנאה וכיוצא. אחר כך הלכתי להלן לעיר אחרת. וראיתי ששני בני אדם מריבים זה עם זה מחמת איזה משא ומתן. והלכו אל הבית דין לדון, ופסק להם הבית דין: זה זכאי וזה חייב. ויצאו מן הבית דין. אחר כך חזרו ונתקומטו זה עם זה. ואמרו שאינם רוצים זה הבית דין, רק הם רוצים בית דין אחר ובחרו להם בית דין אחר, (כי מאחר שהם מרוצים על אותו הבית דין שבחרו להם יכולין לדון לפניהם) ודנו לפני אותו הבית דין. אחר כך חזרו ונתקומטו אחד מאלו עם אחר, ובחרו להם בית דין אחר. וכן היו מריבים ומתקומטים שם, ובחרו להם כמה בתי דינים, עד שכל העיר היתה מלאה מבתי דינים. והסתכלתי, שזה מחמת שאין שם אמת. ועתה זה ממה דין ונושא פנים לזה, ואחר כך חברו נושא פנים לו, כי הם מקבלים שחד ואין בהם אמת:

אחר כך ראיתי שהם מלאים נאוף ממש, ויש שם נאוף הרבה עד שנעשה כהתר אצלם. ואמרתי להם, שבשביל זה נתקלקל אצלם הטעם והריח והמראה. כי זה המלך האכזר השאיר אצלם שלש כתות עבדים הנ"ל, שיהיו הולכים ומקלקלים את המדינה. שהיו הולכים ומדברים ביניהם נבול פה, והכניסו נבול פה בתוך המדינה, ועל ידי נבול פה נתקלקל הטעם. שכל הטעמים הם טעם נבלה. וכן הם הכניסו שחד במדינה. ועל ידי זה נחשכו העינים ונתקלקל המראה, כי "השחד יעור עיני חכמים". וכן הם הכניסו נאוף במדינה, ועל ידי זה נתקלקל הריח. (ועין במקום אחר בדברינו שעל ידי נאוף נפגם הריח) על כן, תראו לתקן את המדינה משלש עברות אלו, ולחפש אחרי האנשים הנ"ל ולגרשם. ואז כשתתקנו שלשה עברות אלו, לא די שיתתקן הטעם והמראה והריח, כי אם גם הגנני שנאבד יוכל גם כן להמצא:

ועשו כן. והתחילו לתקן את המדינה משלש עברות אלו. וחפשו אחרי האנשים הנ"ל, והיו תופסים את איזה אדם ושואלין אותו: מהיכן באת לכאן? עד שנתבררו אצלם האנשים של המלך

אני אשיר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידיים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!!

האכזר הנ"ל, וגרשו אותם. ותקנו את המדינה מעברות הנ"ל. בתוך כך נעשה רעש: אפשר אף על פי כן זה המשוגע שהולך ואומר שהוא הגנני, וכל אחד מחזיק אותו למשוגע, וזורקין אחריו אבנים ומגרשין אותו, אפשר אף על פי כן אולי הוא הגנני באמת?! והלכו והביאו אותו לפניכם. (הינו לפני אלו שישבו ותקנו את המדינה. וגם הוא הינו החרש שמספר כל זה היה שם) ואמרת: בודאי זה הוא הגנני באמת! (נמצא שנתתקן על ידו המדינה הזאת):

נמצא, שיש לי הסכמה מאותו המדינה של עשירות, שאני חי חיים טובים. כי אני תקנתי את המדינה הנ"ל כנ"ל. ועתה אני נותן לכם במתנה את החיים טובים שלי! ונעשה שם שמחה גדולה וחדוה רבה מאד: (וכן כל הבעמלירש הנ"ל כולם חזרו ובאו על החתונה, ונתנו במתנה לדרשה. מה שבתחלה ברכו אותם שיהיו כמותם ועכשו נתנו זאת במתנה לדרשה): הראשון נתן להם במתנה חיים ארוכים, והשני נתן להם במתנה חיים טובים:

סיפורי מעשיות מעשה י"א

מעשה במלך אחד, שהיתה שפחה אחת בביתו, שהיתה משמשת את המלכה. (ומסתמא מבשלת אינה רשאה לכנס אל המלך, אך היתה איזה שפחה משרתת קמנה במעלה). והגיע זמן לדתה של המלכה, וגם השפחה הנ"ל הגיע זמן לדתה באותו העת. והלכה המילדת והחליפה הולדות למען תראה מה יצמח מזה ואיך יפל דבר. והחליפה הולדות, והניחה בן המלך אצל השפחה ובן השפחה אצל המלכה:

ואחר כך התחילו אלו הבנים להתגדל. ובן המלך (הינו זה שנתגדל אצל המלך, כי היו סוברים, שהוא בן המלך) היו מגדלים אותו ממעלה למעלה, עד שהיה הולך וגדול והיה בריה גדולה, וגם אותו בן השפחה (הינו בן המלך באמת, אך נתגדל אצל השפחה, כנ"ל) נתגדל בביתו, ושניהם היו לומדים יחד בחדר אחד. וזה הבן מלך האמתי, שנקרא בן השפחה, היה טבעו נמשך לנמוס המלכות, אך שהיה נתגדל בבית העבד, ולהפך: בן השפחה, שנקרא בן המלך, היה טבעו נמשך לנמוס אחר שלא כנמוס המלך, אך שהיה נתגדל בבית המלך והיה מוכרח להתנהג כנמוס המלכות, שהיו מגדלים אותו כנמוס זה:

והמילדת הנ"ל, מחמת שנשים דעתן קלות, הלכה וגלתה הסוד לאחד, איך שהחליפה הבנים, כנ"ל, וחברא חברא אית לה, עד שנתגלה הסוד מאחד לחברו, כדרך העולם, עד שהיו העולם מרננים בזה, איך שנחלף הבן מלך, אבל אין רשאים לדבר מזה שלא יתגלה למלך, כי בודאי אין רשאים שידע המלך מזה, כי מה יעשה המלך בזה, כי אין תקנה לזה, כי אי אפשר להאמין, אולי הוא שקר, ואיך אפשר לחזר ולהחליף? ועל כן בודאי אסור להם לגלות זאת למלך, רק העם היו מרננים ביניהם על זה:

ויהי היום, והלך אחד וגלה הסוד באוני הבן מלך, איך שאומרים עליו, שנחלף, כנ"ל, אך אי אפשר לך לחקר על זה, כי אין זה כבודך ואי אפשר לך לחקר זאת כלל, אך הודעת לך זאת, כי אולי יהיה קשר כנגד המלוכה, ויוכל הקשר להתחזק על ידי זה, כי יאמרו, שהם לוקחים לעצמם הבן מלך למלך, הינו אותו שאומרים עליו שהוא הבן מלך האמת, כנ"ל, על כן אתה צריך לחשב מחשבות על הבן הנ"ל להעבירו. (כל זה הוא דברי אותו האיש, שגלה הסוד לבן השפחה, הנקרא בן המלך):

והלך זה הבן מלך (הינו זה שנקרא בן מלך, והכלל: בכל מקום, שזוכר כאן בן המלך סתם, הכונה על הנחלף, הינו שהוא באמת בן השפחה, רק שנקרא בן המלך, כי נתגדל אצל המלך, כנ"ל. וכן בבן השפחה; במקום שזוכר בן השפחה. רק במקום שזוכר בן המלך האמת או בן השפחה האמת, אז הכונה על האמת לאמתו) והתחיל לגרם רעות לאבי הבן הנ"ל (אשר באמת הוא אביו, כנ"ל) ושם עינו להיות רובה בו רעות תמיד, והיה תמיד גורם לו רעות רעה אחר רעה, כדי שיוכרח לעקר עם בנו. וכל זמן שהיה המלך חי עדין, לא היה לו ממשלה כל כך, אף על פי כן היה גורם לו רעות. ואחר כך נזקן המלך ומת, ולקח הוא את המלוכה (הינו הבן השפחה שנחלף ונקרא עתה בן מלך כנ"ל) ואז עשה רעות יותר לאבי הבן הנ"ל, רעה אחר רעה, והיה עושה בדרך ערמה, באפן שלא יבינו העולם, שהוא עושה לו רעות, כי אין זה נאה בפני ההמון, רק היה מעלים הדבר, וגרם לו רעות תמיד:

והבין אבי הבן הנ"ל, שהוא עושה לו רעות בשביל הענין הנ"ל. וענה ואמר לבנו (הינו בן המלך באמת, אך על ידי החלוף נדמה, שהוא בנו) וספר לו כל הענין, ואמר לו, שיש לו רחמנות גדול עליו, כי ממה נפשך; אם אתה בני, בודאי יש לי רחמנות עליך; ואם אתה בן המלך באמת, בודאי הרחמנות גדול ביותר עליך, כי הוא רוצה להעביר אותך לגמרי, חס ושלום, על כן אתה מוכרח לעקר מכאן. והורע בעיניו הדבר מאד:

אך המלך הנ"ל (דהינו זה שנעשה מלך תחת אביו, כי נדמה שהוא הבן מלך מחמת החלוף) היה רובה לו בכל פעם חצי רעתו, זה אחר זה, ונתישב הבן הנ"ל לעקר משם. ונתן לו אביו ממון הרבה והלך לו. וחרה לו הדבר מאד לבן הנ"ל (אשר הוא באמת בן המלך) על אשר נתגרש ממדינתו בחנם, כי הסתכל בעצמו: למה ועל מה מגיע לי זאת להתגרש? אם אני בן המלך, בודאי אינו מגיע לי זאת, ואם איני בן המלך, גם כן אינו מגיע לי זאת להיות בורה בחנם, כי מה חטאי? והרע לו מאד, ומחמת זה לקח את עצמו אל השתיה, והלך לבית הזונות, ורצה לבלות בזה את ימיו להשתכר ולילך בשרירות לבו מחמת שנתגרש בחנם:

והמלך הנ"ל תפס את המלוכה בחזקה, וכשהיה שומע, שיש איזה אנשים, שמרננים ומדברים מהחלוף הנ"ל, היה מענישם ונוקם בס מאד, ומלך בתקף ועז:

ויהי היום, ונסע המלך עם שריו לתפס חיות. (שקורין נאולאוייע) ובאו למקום נאה, ונהר מים לפני המקום ההוא. ועמדו שם לנוח ולמיל, והניח עצמו המלך לשכב, ובא על דעתו המעשה

הנ"ל שעשה, שגרש את הבן הנ"ל בתנב, כי ממה נפשך: אם הוא בן המלך לא די שנתחלף? מדוע יהיה נתגרש מכאן? ואם אינו בן המלך גם כן אין מגיע לו לגרשו, כי מה חטא? והיה המלך חושב בזה ומתחרט על החטא והעולה הגדולה הזאת שעשה, ולא ידע לתת עצה לנפשו מה לעשות בזה, ואי אפשר לדבר מדבר כזה עם שום אדם להתייעץ עמו; ונתעצב בדאגה מאד, ואמר להשרים לשוב, כי מאחר שנפלה עליו דאגה, אין צריכין עוד למיל, וחזרו לביתם. וכשחזר המלך לביתו, בודאי היו לו כמה ענינים ועסקים, ונתעסק בעסקיו ועבר מדעתו ענין הנ"ל:

והבן הנ"ל, שנתגרש (אשר הוא בן המלך באמת) ועשה מה שעשה ובזבו מעותיו, פעם אחד יצא לבדו למיל. והניח לשכב, ובא לו על דעתו מה שעבר עליו, וחשב מה זאת עשה אלקים לי: אם אני הבן מלך בודאי אינו ראוי לי זאת, ואם איני בן המלך גם כן אינו מגיע לי זאת, להיות בורח ומגרש. ונתישב בדעתו: אדרבא, אם כן, שהשם יתברך יכול לעשות כזאת, להחליף את בן המלך ושיעבר עליו כנ"ל, אם כן היתכן מה שעשיתי? וכי כך היה ראוי לי להתנהג כמו שעשיתי? והתחיל להצטער ולהתחרט מאד על המעשים רעים שעשה, ואחר כך חזר למקומו וחזר אל השכרות, אך מחמת שכבר התחיל להתחרט, היה מבלבל אותו המחשבות של חרטה ותשובה בכל פעם:

פעם אחת הניח עצמו לשכב. וחלם לו, איך שבמקום פלוני יש יריד ביום פלוני, שילך לשם. ומה שזדמן לו בראשונה איזה עבדות להשתכר יעשה אותו העבדות, אף אם אינו לפי כבודו. והקיץ. והחלום הזה נכנס לו מאד במחשבתו. כי לפעמים עובר הדבר תכף מן המחשבה, אך דבר החלום הזה נכנס הרבה במחשבתו. אך אף על פי כן היה קשה בעיניו לעשות זאת, והלך יותר אל השתיה. וחלם לו יותר החלום הנ"ל כמה פעמים, ובלבל אותו מאד:

פעם אחת היו אומרים לו בחלום: אם אתה רוצה לחוס על עצמך תעשה כנ"ל! והוכרח לקים את החלום. והלך ונתן מותר המעות שהיה לו עדין על האכסניא, גם המלבושים חשובים שהיה לו הניח גם כן על האכסניא. והוא לקח לעצמו מלבוש פשוט של סוחרים, כגון (אפינמשע) ונסע על היריד. ובא לשם:

והשכים והלך על היריד. ופגע בו סוחר אחד, ואמר לו: רצונך להשתכר באיזה עבדות? השיב לו הן. אמר לו: אני צריך להוליך בהמות, תשכיר עצמך אצלי? והוא לא היה לו פנאי לישב את עצמו בזה, מחמת החלום הנ"ל. וענה ואמר תכף הן! והסוחר שכרו תכף. ותכף התחיל לשמש עמו ולצוות עליו, בדרך האדון על משרתיו. והוא התחיל להסתכל בעצמו: מה עשה?! כי בודאי אין ראוי לו עבדות כזה, כי הוא איש רך, ועתה יצטרך להוליך בהמות ויוכרח לילך רגלי אצל הבהמות. אך אי אפשר להתחרט. והסוחר מצוה עליו בדרך האדון. ושאל את הסוחר: איך אלך לבדי עם הבהמות? השיב לו: יש עוד רועים מוליכי בהמות שלי, ותלך עמם. ונתן לו לידו איזה בהמות שיוליכם, והוליכם חוץ לעיר. ושם נתקבצו יחד שאר הרועים המוליכים הבהמות, והלכו יחד. והוליך את הבהמות. והסוחר היה רוכב על סוס, והלך אצלם. והסוחר היה רוכב

באכזריות וכנגדו היה באכזריות, יותר מאד. והוא היה מתפחד מאד מאד מן הסוחר, מחמת שראהו באכזריות גדול כנגדו, והיה מתירא פן יכה אותו הכאה אחת במקלו וימות תכף (הינו כי מרב דקותו כי היה איש רך מאד על כן נדמה לו כן) והיה הולך עם הבהמות והסוחר אצלם. ובאו לאיזה מקום, ולקחו השק שמונה בו הלחם של הרועים, ונתן להם (הסוחר) לאכל. ונתנו לו גם כן מלחם זה, ואכל:

אחר כך היו הולכים אצל יער עב מאד. (הינו שהאילנות הם רצופים ותכופים מאד זה אצל זה) והלכו ותעו שתי בהמות מהבהמות של זה הבן שנעשה רועה אצל הסוחר כנ"ל. וצעק עליו הסוחר, והלך אחריהם לתפסם, והם ברחו יותר. ורדף אחריהם. ומחמת שהיער היה רצוף ועב, תכף כשנגס לתוך היער לא ראו זה את זה, ונתעלם מעיני החכרים שלו מיד. והוא היה הולך ורודף אחרי הבהמות, והם בורחים. ורדף אחריהם הרבה עד שבא לתוך עבי היער. ונתישב: בין כך ובין כך אמות. כי אם אשוב בלי הבהמות אמות על ידי הסוחר. כי היה נדמה לו, מחמת פחד שהיה לו מן הסוחר, שימית אותו כשישוב בלי הבהמות. ואם אהיה כאן גם כן אמות על ידי חיות שביער. ולמה לי לשוב אל הסוחר? כי איך אוכל לבוא אליו בלי הבהמות, כי היה לו פחד גדול ממנו. והלך ורדף יותר אחרי הבהמות, והם בורחים. בתוך כך נעשה לילה. ודבר כזה עדין לא עבר עליו, שיצטרך ללון יחידי בלילה בתוך עבי היער כזה. ושמע קול נהמת החיות שהומים כדרכם. ונתישב בדעתו, ועלה על איזה אילן ולן שם. ושמע קול החיות ששואגים כדרכם:

בבקר הסתכל, וראה והנה הבהמות עומדים סמוכים אצלו! וירד מן האילן והלך לתפסם, וברחו להלן. והלך אחריהם יותר, וברחו יותר. והיו הבהמות מוצאים שם איזה עשבים ועמדו לרעות ולאכל. והיה הולך לתפסם, וברחו. וכן היה הולך אחריהם והם בורחים, הולך אחריהם והם בורחים, עד שבא בתוך עבי היער מאד, שהיה שם חיות שאינם מתיראים מאדם כלל, כי הם רחוקים מן הישוב. ושוב נעשה לילה. ושמע קול נהמת החיות ונתירא מאד. וירא והנה עומד שם אילן גדול מאד מאד. ועלה על אותו האילן. בבואו על האילן, וירא והנה שוכב שם בן אדם, ונתירא. אך אף על פי כן היה לו לנחמה מאחר שמצא כאן בן אדם. ושאלו זה את זה: "מי אתה, בן אדם?" "מי אתה, בן אדם. מאין באת לכאן?" ולא היה רצונו לספר לו מה שעבר עליו. והשיב לו: על ידי הבהמות. שהייתי רועה בהמות, ותעו שתי בהמות לכאן, ועל ידי זה באתי לכאן כנ"ל. ושאל הוא את האדם שמצא שם על האילן: מאין באת אתה לכאן? השיב לו: אני באתי לכאן על ידי הסוס. שהייתי רוכב על הסוס, ועמדתי לפוש, והלך הסוס ותעה בתוך היער. והייתי רודף אחריו לתפסו והוא ברח יותר, עד שבאתי לכאן. ונתחברו שם יחד שיהיה להם צותא חדא. ודברו ביניהם, שאפלו כשיבואו לישוב, יהיו גם כן ביחד בצותא חדא. ולנו שם שניהם. ושמעו קול נהמת החיות שהומים ושואגים מאד:

לפנות בקר שמע קול חוכא גדולה מאד מאד, על פני כל היער, שהיתה מתפשמת קול החוכא על כל היער, כי היתה חוכא גדולה מאד מאד, עד שהיה האילן מזדעזע ומתנענע מן הקול. והוא נתבהל ונתפחד מאד מאד מזה. ואמר לו השני: (הינו זה האדם שמצא שם על האילן

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

ששכב שם מקדם) שוב אין אני מתפחד כלל מזה. כי כבר אני לן כאן זה כמה לילות, ובכל לילה סמוך אל היום נשמע קול החוכא הזה, עד שכל האילנות רועשים ומודעזעים. ונתבהל מאד ואמר לחברו: הדבר נראה שזהו מקום הידועים. כי ביישוב לא נשמע קול חוכא כזה. כי מי שמע קול חוכא על כל העולם?:

ואחר כך נעשה תכף יום. והסתכלו, ויראו והנה הבהמות של זה עומדים, וגם הסוס של זה עומד. וירדו, והתחילו לרדף. זה אחר הבהמות, וזה אחר הסוס. והבהמות היו בורחים להלן יותר, והוא רודף וכו' כנ"ל. וכן השני רדף אחר הסוס והסוס בורח, עד שנתרחקו ונתעו זה מזה:

בתוך כך מצא שק עם לחם. וזה חשוב בודאי מאד מאד במדבר. ולקח השק על כתפו, והלך אחרי הבהמות:

בתוך כך פגע באדם אחד ונתבהל מתחלה. אך אף על פי כן היה לו לנחמה קצת, מאחר שמצא כאן אדם. ושאל אותו האדם: "איך באת לכאן?" חזר הוא ושאל את האדם הזה:

"איך באת אתה לכאן?" השיב לו: "אני, אבותי ואבות אבותי נתגדלו כאן. אך אתה איך באת לכאן, כי לכאן לא יבוא כלל שום אדם מן הישוב". ונתבהל, כי הבין שאין זה אדם כלל. מאחר שאומר שאבות אבותיו נתגדלו כאן, ואדם מן הישוב אינו בא לכאן. על כן הבין שבודאי אין זה אדם כלל. אף על פי כן לא עשה לו כלל וקרבו. (הינו שזה האדם היער לא עשה שום רעה לזה שהלך אחרי הבהמות, שהוא בן המלך האמת שנחלף כנ"ל) ואמר לו: (הינו אדם היער לבן המלך האמת) מה אתה עושה כאן? השיב לו שהוא רודף אחר הבהמות כנ"ל. אמר לו האדם הנ"ל: חדל לך לרדף אחרי העוונות! כי אין זה בהמות כלל, רק העוונות שלך הם מוליכים אותך כך. די לך. כבר קבלת את שלך, הינו העגש שלך כבר קבלת, ועתה חדל לך מלרדפם עוד. בוא עמי ותבוא למה שיאות לך והלך עמו. ונתירא לדבר עמו ולשאלו. כי אדם כזה פן יפתח פיו ויבלענו. (הינו שזה הבן המלך האמת הלך עם האדם היער הזה, והיה מתירא לדבר עמו ולשאל אותו דבר, פן יפתח פיו ויבלענו. כי הבין שאין זה אדם כלל) והלך אחריו:

בתוך כך פגע את חברו שרדף אחר הסוס כנ"ל. ותכף כשראהו רמו לו: תדע, שאין זה אדם כלל, ולא תשא ותתן עמו כלל. כי אין זה אדם כלל! והלך מיד ולחש לו באזניו כל זה. שאין זה אדם כלל, וכו' כנ"ל. והסתכל חבירו, (הינו האדם של הסוס) וירא והנה שק עם לחם על כתפו. והתחיל להתחנן לו: אחי! זה כמה ימים שלא אכלתי, תן לי לחם! השיב לו: כאן במדבר אין מועיל שום דבר, כי חיי קודמין ואני צריך הלחם בשבילי. והתחיל להתחנן לו ולבקשו מאד: אתן לך מה שאתן (אך בודאי אין מועיל שום מהר ומתן בעד לחם במדבר) השיב לו: מה תתן לי, כי מה תוכל לתת לי בעד לחם במדבר. השיב לו: (הינו זה שבקש הלחם, שהוא האדם של הסוס, השיב לאדם של הבהמות, שהוא בן המלך האמת) אתן לך כל עצמי, שאמכר את עצמי לך בעד לחם. ונתישב: (הינו האדם של הבהמות נתישב בעצמו) לקנות אדם, כדאי לתן לו לחם! וקנה

אותו לעבד עולם. ונשבע לו בשבועות שיהיה לו עבד עולם גם כשיבואו לישוב, והוא יתן לו לחם. דהינו, שיאכלו יחד מן השק עד שיכלה הלחם:

והלכו יחד אחרי האדם היער הנ"ל. וזה העבד הולך אחריו (הינו זה האדם של הסוס שנמכר לעבד להאדם של הבהמות, הלך אחריו אחרי האדם של הבהמות. ושניהם הלכו אחרי אדם היער) ועל ידי זה הקל עליו קצת. כשהיה צריך להגביה איזה דבר או איזה ענין אחר היה מצוה על עבדו (הינו על זה האדם של הסוס שנמכר לו לעבד) שיגביה לו ושיעשה לו חפצו. והלכו יחד אחרי אדם היער הנ"ל. ובאו למקום שהיו שם נחשים ועקרבים ונתפחד מאד. ומחמת הפחד שאל את האדם היער: איך נעבר כאן?! השיב לו. הלא גם זה יפלא (אלא מאי) איך תכנס ותבוא לביתי?! והראהו את ביתו שעומד באויר. ואיך תכנס בביתי?! והלכו עם האדם היער הנ"ל, והעביר אותם בשלום. והכניסם לביתו והאכילם והשקם. והלך לו:

וזה (הינו בן המלך האמת שהוא האדם של הבהמות) היה משמש עם עבדו הנ"ל ככל אשר היה צריך. וחרה להעבד מאד, על אשר נמכר לעבד בשביל שעה אחת שהיה צריך לחם לאכל. כי עתה יש להם מה לאכל. ורק בשביל שעה אחת יהיה עבד עולם. והיה מתאנח וגונח: איך באתי למדה כזו, להיות עבד. שאל לו: (הינו בן המלך האמת שהוא האדון שלו שאל אותו) ובאיזה גדולה היית, שאתה מתאנח על שבאת למדה זו? השיב לו וספר לו, איך שהוא היה מלך, והיו מרננים עליו שנחלף וכו', כנ"ל. (כי באמת זה האדם של הסוס הוא המלך הנ"ל אשר באמת הוא בן השפחה כנ"ל) וגרש את חברו כנ"ל. ופעם אחת בא על דעתו שלא טוב עשה ונתחרט וכו'. והיו באים עליו חרטות תמיד על המעשה הרעה והעולה הגדולה שעשה נגד חברו:

פעם אחת חלם לו, שהתקן שלו הוא, שישליך את המלוכה, וילך למקום שענינו ישאו אותו, ובוה יתוקן חמאו ולא רצה לעשות כזאת, אך היו מבלבלין אותו תמיד חלומות הללו, שיעשה כנ"ל, עד שננמר בדעתו, שיעשה כך, והשליך את המלוכה, והלך באשר הלך, עד שבא לכאן, ועתה יהיה עבד. וזה שמע את כל זה ושתק (הינו זה הבן מלך האמת, שהוא האדם של הבהמות, שמע כל זה שספר לו האדם של הסוס, שהוא עכשו עבדו ושתק) ואמר: אראה ואתישב איך לנהג עם זה:

בלילה בא האדם היער הנ"ל ונתן להם לאכל ולשתות, ולנו שם. לפנות בקר שמעו קול החוכא הגדולה מאד, כנ"ל, עד שכל האילנות היו רועשים ומזדעזעים, כנ"ל. והסיתו (הינו העבד הסית את בן המלך האמת, שהוא אדונו) לשאל את אדם היער מה זאת, ושאלו: מה קול החוכא הגדולה הזאת סמוך לבקר? השיב לו: זהו חוכא, שהיום שוחק מן הלילה, שהלילה שואלת את היום: מדוע כשאתה בא, אין לי שם? ואזי היום שוחק ועושה חוכא גדולה, ואחר כך נעשה יום; וזהו קול החוכא הנ"ל. ונפלא בעיניו, כי זהו ענין פלא, שהיום שוחק מן הלילה:

בבקר חזר האדם היער והלך לו, והם היו אוכלים ושותים שם. בלילה חזר ובא, ואכלו ושתו ולנו. בלילה שמעו קול החיות, שכולם שואגים והומים בקולות משונות, שכל החיות והעופות

כולם נתנו בקולם: האריה היה שואג, והלביא הומה בקול אחר, והעופות מצפצפים ומקשקשים בקולם וכן כולם הומים בקולות. ובתחלה נודעו מאד, ולא הטו אזנם אל הקול מחמת הפחד, אחר כך הטו אזנם ושמעו, שהוא קול נגינה וזמרה נפלאה ונוראה מאד. והטו אזנם יותר ושמעו, שהוא קול זמרה ונגינה נפלא מאד מאד, שהוא תענוג נפלא ועצום מאד לשמע זאת, שכל התענוגים של העולם כולם כאין, ואינם נחשבים, ובמלים לגמרי נגד התענוג הנפלא הזה של הנגינה הזאת. ודברו ביניהם, שישארו כאן, כי יש להם לאכל ולשתות, ומתענגים בתענוג נפלא כזה, שכל מיני תענוגים במלים כנגד זה:

והסית העבד את הארון (הינו בן המלך האמת) לשאל אותו (את אדם היער) מה זאת, ושאלו. השיב לו, שזהו איך שהחמה עשה מלבוש להלבנה, ואמרו כל החיות של היער:

חיות שהלבנה עושה להם טובות גדולות, כי עקר ממשלתם הוא בלילה, כי לפעמים הם צריכים לכנס בישוב, וביום אין יכולים, ועקר ממשלתם בלילה, והלבנה עושה להם טובה כזו, שמאירה להם, על כן הסכימו שיעשו נגון חדש לכבוד הלבנה, וזהו קול הנגינה שאתם שומעים (דהינו שכל החיות והעופות מנגנים נגון חדש לכבוד הלבנה, שקבלה מלבוש מן החמה) וכששמעו שזהו נגון, הטו אזנם יותר ושמעו שהוא נגון נפלא ונעים מאד מאד. ואמר להם האדם היער הנ"ל: מה זה החדש אצלכם הלא יש אצלי כלי, שקבלתי מאבותי, שהם ירשו מאבות אבותיהם, שהכלי עשויה עם עלים וצבעונים כאלו, שכשמניחים הכלי הזאת על איזה בהמה או עוף, אזי תכף מתחיל לנגן הנגון הזה:

אחר כך חזר ונעשה החוכא הנ"ל, ונעשה יום. והלך לו האדם היער הנ"ל, והוא (הינו בן המלך האמת) הלך להפש אחר הכלי הנ"ל. וחפש בכל אותו החדר ולא מצא, ולהלן יותר היה מתירא לילך. והם, הינו הארון (שהוא בן המלך האמת) והעבד (שהוא בן השפחה באמת, שהיה מתחלה מלך, כנ"ל), היו מתיראים לומר לאדם היער הנ"ל שיוליכם לישוב; אחר כך בא אדם היער הנ"ל ואמר להם, שיוליכם לישוב, והוליד אותם לישוב. ולקח את הכלי הנ"ל ונתנה לבן המלך האמתי ואמר לו: הכלי אני נותן לך, ועם האדם הזה (הינו העבד שלו, שהוא בן השפחה באמת, שהיה מלך תחלה מחמת החלופ, כנ"ל) תדע איך להתנהג עמו. ושאלו אותו: להיכן נלך? אמר להם, שישאלו וידרשו אחר המדינה, שנקראת בשם הזה: המדינה מפשית והמלך חכם. (דאם ניירישע לאנד און דער קלוגיר מלכות בזה הלשון ספר רבנו, נרו יאיר). שאלו אותו: להיכן ולאיזה צד נתחיל לשאל אחר המדינה הזאת? הראה להם בידו לצד פלוני (כמראה באצבע). ואמר האדם היער להבן מלך האמתי: לך לשם, אל המדינה הנ"ל, ושם תבוא אל הגדולה שלך:

והלכו להם. והיו הולכים בדרכם, והיו מתאווים מאד למצא איזה חיה או בהמה לנסות את הכלי הנ"ל אם תוכל לנגן, כנ"ל, אך עדין לא היו רואים שום מין חיה. אחר כך באו יותר לישוב ומצאו איזה בהמה, והניחו הכלי עליה והתחילה לנגן, כנ"ל. והיו הולכים ובאים, עד שבאו אל המדינה הנ"ל. ואותה המדינה היה חומה סביב לה, ואין נכנסין אליה כי אם בשער אחד, וצריכים

לסבב כמה פרסאות, עד שבאין אל השער לכנס אל המדינה; והלכו וסבבו, עד שבאו אל השער. בבואם אל השער, לא רצו להניח אותם לכנס, היות שהמלך של המדינה מת, ונשאר הבן מלך, והניח המלך צואה: באשר שעד עכשו היו קוראין את המדינה דאם ניירישע לאנד און דער קלוגיר מלכות, עכשו יהא קוראין אותה להפך דאם קלוגע לאנד און דער ניירישער מלכות, ומי שיחגר מתניו לזה, שיחזר השם לקדמותו, דהינו שיהיו חוזרים וקוראים את המדינה בשם הראשון, דהינו מדינה טפשית ומלך חכם הוא יהיה מלך, על כן אין מניחין שום אדם לכנס אל המדינה, כי אם מי שיחגר מתניו לזה; על כן לא רצו להניח אותו לכנס ואמרו לו:

האתה יכול לחגר מתניך לזה, להחזיר אל המדינה השם הראשון? ובודאי אי אפשר להכניס עצמו לדבר כזה, ולא יכלו לכנס. והסיתו העבד הנ"ל, שיחזרו לביתם, אך הוא לא רצה לחזר מחמת שהאדם היער אמר לו שילך למדינה זו, ושם יבוא לגדולה שלו:

בתוך כך בא לשם עוד אדם אחד שהיה רוכב על סוס ורצה לכנס, ולא הניחו אותו גם כן לכנס מחמת הנ"ל. בתוך כך ראה שעומד הסוס של אותו האדם, ולקח הכלי הנ"ל והניחה על הסוס והתחיל לנגן הנגון הנפלא מאד, כנ"ל. ובקש מאד האדם של הסוס, שימכר לו הכלי הזאת ולא רצה למכרה. והשיב לו. מה תוכל לתן לי בעד כלי נפלאה כזו? אמר לו האדם של הסוס הנ"ל: מה תוכל לפעל עם הכלי הזאת? (הלא הוא רק) שתעשה עמה קאמעדיא, ותקבל דינר, אבל אני יודע דבר, שהוא טוב יותר מהכלי שלך, דהינו שאני יודע דבר, שקבלתי מאבותי, להיות מבין דבר מתוך דבר, הינו שאני יודע דבר כזה, שקבלתי מאבותי שיכולים להיות על ידה מבין דבר מתוך דבר שכשאהד אומר איזה דבור בעלמא, יכולים על ידי הקבלה הנ"ל, שיש לי, להבין דבר מתוך דבר, ועדין לא גליתי זאת לשום אדם בעולם, ככן אני אלמד אותך הדבר הזה, ואתה תתן לי הכלי הזאת הנ"ל. ונתישב (הבן מלך האמת, שהיה לו הכלי הזאת כנ"ל), שבאמת הוא דבר נפלא להיות מבין דבר מתוך דבר, ונתן לו הכלי הנ"ל, והוא (הינו האדם של הסוס הנ"ל) הלך ולמדו הדבר הנ"ל להיות מבין דבר מתוך דבר:

והבן מלך האמת, מאחר שנעשה מבין דבר מתוך דבר, היה הולך שם אצל שער המדינה הנ"ל, והבין, שהוא באפשר שיחגר מתניו לזה להחזיר להמדינה שם הראשון, כי כבר נעשה מבין דבר מתוך דבר, על כן הבין שהוא באפשר. אף על פי שעדין אינו יודע איך ומה, איך יוכל לעשות זאת, אף על פי כן, מאחר שנעשה מבין דבר מתוך דבר, על כן הבין, שהוא באפשר. ונתישב, שיצוה להניח אותו לכנס, והוא יכניס עצמו לזה (הינו להחזיר להמדינה שם הראשון) ומה יפסיד בזה? ואמר (לאותן האנשים, שלא רצו להניח לכנס שם שום אדם, כי אם מי שיחגר מתניו לענין הנ"ל), שיניחו אותו לכנס, והוא יחגר מתניו לענין הנ"ל להחזיר אל המדינה שם הראשון. והניחו אותו לכנס:

והודיעו אל השרים, שנמצא איש כזה, שרוצה לחגר מתניו לזה להחזיר להמדינה שם הראשון. והביאוהו אל השרים של המדינה, ואמרו לו השרים: תדע, שגם אנחנו אין אנו טפשים,

אני אשיר שיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא על כל הצדיקים והחסידיים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

חם ושלום, רק שהמלך שהיה, היה חכם גדול מופלג מאד, אשר כנגדו היינו כולנו נחשבים מפשים, ועל כן היתה המדינה נקראת מדינה מפשית ומלך חכם. ואחר כך נפטר המלך הנ"ל, ונשאר הבן מלך; וגם הוא חכם, אבל כנגדו אינו חכם כלל, על כן נקראת המדינה (עכשו) להפך: מדינה חכמה ומלך מפש. והניח המלך צואה, שמי שימצא חכם כזה, שיוכל להחזיר להמדינה שם הראשון הוא יהיה מלך; וצוה לבנו, שכשימצא איש כזה יסתלק הוא מן המלוכה, ואותו האיש יהיה נעשה מלך, הינו כשימצא חכם כזה, שיהיה מופלג בחכמה מאד מאד, עד שכנגדו יהיו כולם מפשים, הוא יהיה מלך, כי זה האיש יכול להחזיר להמדינה שם הראשון, כי יהיו חוזרים וקורין אותה מדינה מפשית ומלך חכם, כי הם כולם מפשים כנגדו, על כן תדע לאיזה דבר אתה מכנים עצמך. (כל זה אמרו לו השרים הנ"ל):

ואמרו לו (הינו גם כן השרים הנ"ל, כי כל זה הוא המשך דבריהם): הנסיון יהיה, אם אתה חכם כזה: היות שיש כאן גן, שנשאר מן המלך שהיה, שהוא היה חכם גדול מאד; והגן הוא נפלא מאד מאד, שגדלים בו כלי מתכות כלי כסף וכלי זהב והוא נפלא ונורא מאד, אך אי אפשר לכנס בו, כי כשנכנס בו אדם, אזי תכף מתחילין שם לרדפו, ורודפין אותו, והוא צועק, והוא אינו יודע כלל ואינו רואה מי רודף אותו, וכך הם רודפין אותו, עד שמבריחין אותו מן הגן על כן נראה אם אתה חכם, אם תוכל לכנס אל הגן הזה. ושאל אם מכים את האדם הנכנס; אמרו לו, שהעקר שרודפין אותו, והוא אינו יודע כלל מי ומי רודף אותו, ובורח בבהלה גדולה מאד, כי כן ספרו להם בני אדם שנכנסו לשם:

והלך אל הגן (הינו זה הבן מלך האמת), וראה שיש לו חומה סביב, והשער פתוח, ואין שם שומרים, כי בודאי אין צריכים שומרים לזה הגן. והיה הולך אצל הגן, והסתכל וראה, שעומד שם אצל הגן אדם, הינו שהיה מצויר שם אדם. והסתכל וראה, שלמעלה, מעל האדם, יש דף, (שקורין מאבליצני), וכתוב שם, שזה האדם היה מלך לפני כמה מאות שנים, ובימי המלך הזה היה שלום, כי עד אותו המלך היה מלחמות, וכן אחריו היה מלחמות, ובימי המלך הזה היה שלום:

והתבונן מאחר שכבר נעשה מבין דבר מתוך דבר, כנ"ל, שהכל תלוי בזה האדם; שכשנכנסין לגן ורודפין אותו אין צריכין לברח כלל, רק לעמד עצמו אצל האדם, ועל ידי זה ינצל. ויותר מזה: שאם יקחו את האדם הזה ויעמידו אותו לפניו בתוך הגן הזה, אזי יוכל כל אדם לכנס בשלום אל הגן הזה. (כל זה הבין זה הבן מלך האמת על ידי שהיה מבין דבר מתוך דבר, כנ"ל) והלך ונכנס אל הגן; ותכף כשהתחילו לרדפו הלך ועמד אצל האדם הנ"ל, שעומד אצל הגן מבחוץ, ועל ידי זה יצא בשלום, בלי פגע כלל, כי אחרים, כשנכנסו לגן והתחילו לרדפם היו בורחים בבהלה גדולה מאד, והיו מוכים ונלקים על ידי זה; והוא יצא בשלום ושלום על ידי שעמד עצמו אצל האדם הנ"ל. והשרים ראו ותמהו על שיצא בשלום, ואזי צוה (זה הבן מלך האמת) לקח את האדם הנ"ל. ולהעמיד אותו בפנים בתוך הגן, וכן עשו, ואזי עברו כל השרים בתוך הגן ונכנסו ויצאו בשלום, בלי פגע כלל:

אמרו לו השרים: אף על פי כן, אף על פי שראינו ממך דבר כזה, אף על פי כן בשביל דבר אחד אין ראוי לתן לך המלוכה; ננסה אותך עוד בדבר אחד. אמרו לו: היות שיש כאן כסא מהמלך שהיה, והכסא גבוה מאד, ואצל הכסא עומדים כל מיני חיות ועופות של עץ (הינו שהם חתוכים ומתוקנים מן עץ, בלע"ז: אויסגשניצט), ולפני הכסא עומד מטה, ואצל המטה עומד שולחן, ועל השולחן עומד מנורה, ומן הכסא יוצאים דרכים כבושים (שקורין גשלאגיניע וענין), והדרכים הם בנויים בבנין חומה (הינו גימואירטי וענין), ואלו הדרכים יוצאים מן הכסא לכל צד, ואין אדם יודע כלל מה ענין הכסא הזה עם הדרכים הללו, ואלו הדרכים, כשהם יוצאים ומתפשטים להלן איזה שעור, עומד שם אריה של זהב, ואם ילך ויתקרב אצלו איזה אדם, אזי יפתח את פיו ויבלענו ולהלן מן אותו האריה מתפשט הדרך עוד להלן יותר, וכן בשאר הדרכים, היוצאים מן הכסא, הינו שגם הדרך השני, היוצא מן הכסא לצד אחר, הוא גם כן כשמתפשט ונמשך הדרך איזה שעור, עומד שם מין חיה אחר, כגון לביא של מיני מתכות, ושם גם כן אי אפשר להתקרב אליו כנ"ל, ולהלן מתפשט הדרך יותר, וכן בשאר הדרכים. ואלו הדרכים הם מתפשטים והולכים בכל המדינה כולה, ואין שום אדם יודע ענין הכסא הנ"ל עם כל הדברים הנ"ל עם הדרכים הנ"ל; על כן תתנסה בזה, אם תוכל לידע ענין הכסא עם כל הנ"ל:

והראו לו הכסא, וראה, שהוא גבוה מאד וכו'. והלך אצל הכסא והסתכל והתבונן, שזאת הכסא עשויה מן העץ של התבה הנ"ל (הינו הכלי הנ"ל, שנתן לו אדם היער, כנ"ל). והסתכל וראה, שחסר מן הכסא למעלה איזה שושנה (הינו רייזילי), ואם היה להכסא זאת השושנה, היה לה הכח שיש להתבה הנ"ל (הינו הכלי הנ"ל, שהיה לה כח לנגן כשהיו מניחין אותה על איזה מין חיה או בהמה או עוף, כנ"ל). והסתכל יותר וראה, שזאת השושנה, שחסר למעלה מן הכסא, היא מונחת למטה בכסא, וצריכין לקח אותה משם ולהניחה למעלה, ואזי יהיה להכסא הכח של התבה הנ"ל, כי המלך שהיה, עשה כל דבר בחכמה, באפן שלא יבין שום אדם את הענין, עד שיבוא חכם מופלג, שיבין את הדבר, ויוכל לכוון להחליף ולסדר כל הדברים כראוי:

וכן המטה הבין, שצריכין לנתקה קצת מן המקום שעומדת, וכן השולחן, צריכין גם כן לנתקו קצת, לשנות מקומו קצת, וכן המנורה, צריכין גם כן לנתקה קצת ממקומה, וכן העופות והחיות, צריכין גם כן לשנותם כולם ממקומם לקח זה העוף ממקום זה ולהעמידו במקום זה, וכן כולם, כי המלך עשה הכל בערמה ובחכמה, באפן שלא יבין שום אדם, עד שיבוא החכם, שיוכל להתבונן לסדרם כראוי. וכן האריה שעומד שם (אצל התפשטות הדרך), צריכין להעמידו כאן, וכן כולם. וצוה לסדר הכל כראוי: לקח השושנה מלמטה ולתחבה למעלה, וכן כל הדברים הנ"ל לסדר כולם בסדר הראוי, כנ"ל, ואז התחילו כולם לנגן נגון הנפלא מאד, ועשו כולם הפעולה הראויה להם ואז נתנו לו המלוכה:

ענה ואמר הבן מלך האמת, שנעשה עתה מלך, אל בן השפחה האמת הנ"ל: עתה אני מבין, שאני בן המלך באמת, ואתה בן השפחה באמת!:

אני אשר עיר לעתיד עזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

(גם אלה דברי רבנו, נ"י. אחר שספר זאת המעשה, ענה ואמר דברים אלה):

בדורות הראשונים, כשהיו מדברים ומשיחים קבלה, היו משיחים בלשון כזה, כי עד רבי שמעון בר יוחאי, לא היו מדברים קבלה באתגליא, רק רבי שמעון בר יוחאי גלה קבלה באתגליא; ומקדם, כשהיו החברים מדברים קבלה, היו מדברים בלשון כזה. כשהניחו הארון על הפרות, התחילו לשורר, והבין:

כי יש חדתותי דסיהרא, כשהלבנה מקבלת חדושים מן השמש, וזה בחינת (שמואל א ו) כשנושאת הארון אל בית שמש, ואזי כל החיות נושאי הכסא עושין נגון חדש בחינת (תהלים צו): "מזמור שירו לה' שיר חדש", שזהו השיר, ששרו פרות הבשן. וזה בחינת מטה ושולחן וכסא ומנורה הם תיקוניהא דשכינתא. ובחינת הנגן, כי אדם הראשון נתגרש מן הגן, ושבת אנין עלוהי, כמובא (עין זהר שמות קלח). ושבת הוא בחינת מלך שהשלום שלו, בחינת האדם הנ"ל, שהוא מלך, שהיה שלום בימיו, ועל כן עמד עצמו אצל שבת; והשאר לא באר:

(ענה ואמר אחר שספר המעשה הזאת בזה הלשון):

המעשה הזאת היא הפלא גדול, והכל אחד. הבהמות וכו' והכסא וכו' והגן הכל אחד. פעם נקרא (הבחינה המרומזת בהספור) בשם זה, ופעם בשם זה; הכל לפי הענין והבחינה:

והדברים עמוקים, נפלאים ונוראים מאד מאד. (גם אלה דברי רבנו, נרו יאיר), ויש עוד, ואין צריכין לגלות לכם. גם יש עוד מה שהמלך, שהיה בהמדינה הנ"ל, עשה דבר כנגד החמה, ודבר כנגד הלבנה (הינו שאלו הדברים היו מרמזים על חמה ולבנה), והלבנה היתה אוחות נר בידה, וכשמגיע היום אזי אין הנר מאיר, כי שרגא במיהרא וכו', וזהו שאמרה הלילה אל היום: מפני מה, כשאתה בא, אין לי שם (כמבאר לעיל), כי ביום אין מועיל הנר כלל:

פרוש המעשה הוא כמו הכסא, שעשה המלך, כנ"ל, שעקר החכמה שצריכין לידע איך לסדר הדברים. כמו כן מי שבקי בספרים, ולבו שלם יוכל להבין הפרוש, אך צריכין לסדר הדברים היטב, כי פעם נקרא כך, ופעם נקרא כך, וכן בשאר הדברים, הינו בפרוש של המעשה לפעמים נקרא האדם של המעשה הנ"ל בשם זה, ולפעמים בשם אחר, וכן בשאר הדברים. אשרי מי שיזכה להבין דברים אלו לאמתתן. ברוך ה' לעולם, אמן ואמן. (כל זה דברי רבנו הקדוש עליו השלום זכר צדיק לברכה):

ליקומי הלכות הלכות ברכת השחר סימן ג'

א) פד שמע קול תרנגולא מברך הנותן לשכני בינה להבחין בין יום ובין לילה וכו', וענין ברכת שלא עשני גוי ועבד ואשה וכו'. וענין ברכת התורה. וענין פרשת התמיד ושאר קרבנות. וענין פסוקי דמקרא:

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה.!

על פי המעשה של הַבן הַמֶּלֶךְ שֶׁנַּחֲלַף בְּבֵן הַשְּׁפָחָה וְכוּ', עֵינַי שָׁם כָּל הַמַּעֲשֵׂה כְּלָה מְרֵאשָׁה לְסוּפָה וְהוּא פְּלֵא, כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל אַחַר שֶׁסִּפֵּר מַעֲשֵׂה זֹאת. בְּזֶה הַלְשׁוֹן, הַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה הוּא כְּלָה הַפְּלֵא וְכוּ'. וְאִין לְהַאֲרִיךְ כִּי אֵין בְּשִׁבְחָה גְּדֻלַּת הַמַּעֲשִׂיּוֹת, כִּי גְבוּהַ מַדְעִתְנוּ וְכוּ', רַק מֵה שֶׁאֶפְשֵׁר לְמַצֵּא בָהֶם אִיזָה רְמוֹ בְּעֵלְמָא אֲנִי מְחַיִּים לְחַתֵּר וְלְמַצֵּא בְּחֶסְדֵי ה', כִּי שִׁמְעֵתִי גְלוּי דַעְתִּי הַקְּדוּשָׁה מִפִּיּו הַקְּדוּשָׁה שֶׁרְצוֹנִי שֶׁנַּחֲתֵר לְבַקֵּשׁ וְלְחַפֵּשׂ בָּהֶם מֵה שֶׁאֶפְשֵׁר לְמַצֵּא וְגַם אֲמַר שֶׁיְכוּלִין לְמַצֵּא הַרְבֵּה מִהַעֲנִינִים הַמְבֹאָרִים בְּהַמַּעֲשִׂיּוֹת מִי שֶׁבָקִי וּמְכִין בְּסִפְרֵים קְדוּשִׁים, רַק גּוֹף הַמַּעֲשֵׂה בְּעֵצָם מִי וְיָמָה וְאִימַת זֶה אִי אֶפְשֵׁר לְהַבִּין וְכוּ'. וְאִין כִּי מְקוּמוֹ לְהַאֲרִיךְ בְּזֶה:

(ב) וְהִנֵּה עֵנִין הַמַּעֲשֵׂה נוֹרָאָה הַזֶּה לְשַׁל הַבֵּן הַמֶּלֶךְ שֶׁנַּחֲלַף. שְׁעַל - יְדֵי זֶה נִדְמָה לְהַעוֹלָם שֶׁהוּא בֶן הַשְּׁפָחָה וְעַל - יְדֵי זֶה הַתְּנַבֵּר עָלָיו הַאֲבִיבֵר הַבֵּן הַשְּׁפָחָה בְּאֵמַת וְגִרְשׁוֹ מִמְקוּמוֹ. וְעַל - יְדֵי זֶה נִפְלַ בֶּן הַמֶּלֶךְ הָאֵמַת בְּדַעְתּוֹ עַד שֶׁבָא לִידֵי רַעוּת וְכוּ' וְכוּ'. כִּי עֵנִין הַזֶּה מְבֹאָר וּמוֹכֵן הַיָּטִב לְמְכִין מַעֲט, שֶׁזֶה סוּד כָּל עֵנִין גְּלוּת יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם מְגֻרָשִׁים מֵאַרְצָם וּמִמְקוּמָם. וְהֵם כְּצִפּוֹר נוֹדְדָת מִן קִנְיָה בֶן אִישׁ נוֹדֵד מִמְקוּמוֹ וּמִפְּנֵי בֵין הַגּוֹיִם. וְהַמְלִיכּוּת וְהַמְמַשְׁלָה הִיא אֲצֵלָם וְיִשְׂרָאֵל גְּחֻשִׁים בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים כְּעַבְדִּים וְשִׁפְחוֹת, שֶׁכָּל זֶה נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת הַחֲלִיפִין הַזֶּה לְשַׁל הַבֵּן הַמֶּלֶךְ שֶׁנַּחֲלַף וְכוּ' שֶׁזֶה סוּד בְּחִינַת הַיְכָלִי הַתְּמוּרוֹת שֶׁ שָׁם נִחְלָפִין לְפַעֲמִים הַנְּשֻׁמוֹת, כִּי אֶפְשֵׁר שֶׁמַּעֲנוּ מִפִּיּו הַקְּדוּשָׁה בְּפִירוּשׁ קִדְּם שֶׁסִּפֵּר הַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה. לְשַׁדְבֵּר מִקִּדְּם מַעֲנִין הַיְכָלִי הַתְּמוּרוֹת שָׁם נִחְלָפִין הַנְּשֻׁמוֹת ח"ו, וְאַחַר כֵּךְ עַל עֵנִין זֶה סִפֵּר הַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה. וְאָמַר שֶׁכָּבֵר פַּעַם אַחַת הִיָּה מַעֲשֵׂה כְּזֹאת וְהַתְּחִיל לְסַפֵּר כָּל הַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה עַד שֶׁגְּמַרְהָ. נִמְצָא, שֶׁהַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה לְשַׁל הַבֵּן הַמֶּלֶךְ שֶׁנַּחֲלַף, זֶה נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת הַיְכָלִי הַתְּמוּרוֹת וְכוּ'. וְזֶה סוּד כָּל גְּלוּת וְצָרוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכִלְיּוֹת וּבְפִרְטוּיּוֹת מֵה שֶׁעוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד. וְעַקֵּר הוּא גְלוּת וְצָרוֹת הַנְּפִשׁ מֵה שֶׁגְּלִינֵנוּ בֵין הַעַמִּים וְאֲנִי רְחוּקִים מֵאֲבִינֵנוּ שֶׁבִּי שְׂמוֹת וְכוּ', שֶׁכָּל זֶה נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת הַחֲלִיפִין הַזֶּה לְשַׁל הַבֵּן הַמֶּלֶךְ שֶׁנַּחֲלַף. שֶׁהוּא בְּחִינַת הַיְכָלִי הַתְּמוּרוֹת שֶׁזֶה נִמְשָׁךְ מִחֲטָא אֲדָם הַרְאִשׁוֹן שֶׁאֲכַל מַעֲזַת הַדַּעַת טוֹב וְרַע, שְׁעַל - יְדֵי זֶה גָּרַם לְהַתְּנַבֵּר ח"ו, בְּחִינַת לְהַטְרֵב הַמְתֵּהֲפֵכּוֹת, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַיְכָלִי הַתְּמוּרוֹת, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתְּהַפְּכוֹת מִמַּטָּה לְנֶחֱשׁ וּמִנְחָשׁ לְמַטָּה, שֶׁהוּא בְּחִינַת נְשֻׁמוֹת הַעֲשׂוּקוֹת בְּטִיקְלָא בְּקַלְפַת גְּנֵה הַמְתַּגְּלִין בְּגִלְגּוּלָא וְכוּ'. וּמִשָּׁם נִמְשָׁכִין בְּחִינַת הַחֲלִיפִין וְהַתְּמוּרוֹת שֶׁבְּעוֹלָם שָׁם עַקֵּר אַחִיזַת הַסְּטֵרָא אַחֲרָא ח"ו, וּמִשָּׁם עַקֵּר הַגְּלוּת לְשַׁל יִשְׂרָאֵל בְּכִלְיָא וּבְפִרְטָא, כִּי בְּאֵמַת עַקֵּר הַמְלוּכָה שֶׁיָּבִיחַ רַק לְיִשְׂרָאֵל, כִּי כָּל יִשְׂרָאֵל בְּנֵי מְלָכִים הֵם, כִּי כָּל הָעוֹלָם וּמְלוֹאוֹ לֹא נִבְרָא אֶלָּא בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב, "בְּרֵאשִׁית וְכוּ'", בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּקְרָאוּ רֵאשִׁית וְכוּ'. וְהַכֵּל שֶׁיָּךְ וּמִשָּׁעֲבָד לָהֶם. וְכְמוֹ שֶׁהִיָּה קִצַּת בִּימֵי דוֹד וּשְׁלֵמָה שֶׁהִיָּה עַקֵּר הַמְלוּכָה אֲצֵל יִשְׂרָאֵל. וְכְמוֹ שֶׁהִיָּה לְעֵתִיד כְּשִׁיבָא מְשִׁיחַ צְדֻקְנוּ. שְׂאֵז תִּשְׁיֵב הַמְלוּכָה לְיִשְׂרָאֵל וְכָלֵם יְהִיּוּ מְשַׁעֲבָדִים תַּחַת יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יִשְׁעִיָה מ"ט), "וְהָיָה מְלָכִים אוֹמְנִיד וְיִשְׁרוּתֵיהֶם מְנִיקוּתֵיךְ אֲפִים אֲרִיץ יִשְׁתַּחֲוּוּ לְךָ וְכוּ'". אֲכַל עֲכָשִׁיו בְּגִלְגּוֹת בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים נִחְלָף הַדְּבָר שֶׁהַעוֹבְדֵי פוֹכְבִים הֵם מְלָכִים וּמוֹשְׁלִים וְיִשְׂרָאֵל הֵם ח"ו, כְּעַבְדִּים, שֶׁכָּל זֶה נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת הַיְכָלִי הַתְּמוּרוֹת שֶׁנִּמְשָׁךְ מִחֲטָא אֲדָם הַרְאִשׁוֹן וְחֲטָאֵי הַדְּיוֹרוֹת שֶׁאֶתְרִיּוֹ שֶׁהוּא בְּחִינַת בֶּן הַמֶּלֶךְ שֶׁנַּחֲלַף כְּזֹל, שְׁעַל - יְדֵי זֶה נִתְּנַבֵּר הַסְּטֵרָא אַחֲרָא דְמַחֲשִׁד אֲנִפֵי

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

ברייאתא. עד שגחלפה המלוכה להם בעונותינו הרבים. ונדמה שהם בחינת בן המלך וישראל בגלות תחתם. כאלו היה בן בעבר ח"ו, שזה בחינת תחת שלש רגז ארץ תחת עבד כי מלך ושפחה כי תירש גברתה, בחינת (קהלת י') ראיתי עבדים על סוסים ושרים הולכים בעבדים וכו'. ובעונותינו הרבים הגברה בן האמה על בן המלך עד שגרושו מארצו, שזה בחינת גלות ישראל מארץ ישראל שהיא ארץ אבותם אשר נתן להם השם יתברך ומחמת שנתגרשו מארצם ונחשבו בעבדים והם ללעג ולקלס. ונחשבו בגוים כצאן לטבח ויכל וכו', רחמנא לצלן, על - ידי זה נפלו בדעתם. ומשם נמשכין כל הנשמיות והעונות והפגמים של ישראל כל אחד ואחד לפי בחינתו שזה עקר גלות וצרת ישראל, כי עקר הגלות והצרה הוא שמחמת תקף הגלות והתגברות הסטרא אחרא עקשיו בעת הגלות, על - ידי זה מתגברת הסטרא אחרא מאד על נפשות ישראל הקדושים. ומטמאת אותם בעונות ופשעים ושאר פגמים ח"ו, כמו שכתוב (תהלים ק"ו), "ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם". כי באמת ישראל רחוקים לגמרי מעון. ואין עון שיד להם כלל, כמבאר במקום אחר (בלקוטי תניינא סימן ז'). ועקר עונות ישראל נמשכין רק מתקף הגלות כנ"ל שנמשך מבחינת החליפין הנ"ל, שהוא בחינת היכלי התמורות כנ"ל:

ג) וזה סוד יצחק וישמעאל יעקב ועשו שמחמת בחינת היכלי התמורות. שנמשך שהכרח אברהם לקח שפחה להוציא תחלה הפסלת שהיה בו מחמא אדם הראשון, שהוא העקר שהתחיל לתקנו. שמוזה הפסלת שנמשך מזהמת הנחש נולד ישמעאל בן האמה. ומחמת החליפין של היכלי התמורות לא נכר בעולם מי בן האמה ומי בן המלכה, שהיא בחינת שרה שנקראת על שם המלכות ששרה על כל העולם. ועל - בן התפאר ישמעאל, שהוא העקר ורע אברהם והממשלה בחינת מלכות שך לו, שזהו בחינת המחלקת היא בין ישמעאל ויצחק, כמו שכתוב (בראשית כ"א), "ותרא שרה את בן הגר וכו' מצחק". וכמו שפרש רש"י מתשובת שרה, כי לא יירש בן האמה עם בני, אתה למד שהיה מריב עם יצחק על הנרשה ואומר אני בכור וכו'. וזהו גם בן בחינת יעקב ועשו, כי שם היה בחינת אחיות החליפין של היכלי התמורות ככתב אחת בחינת (שם כ"ה) שני גוים בבטן ושני לאמים מפעוך יפרדו ולאם מלאם יאמין ורב יעבד צעיר, כי החליפין של היכלי התמורות משתנים בכל פעם בכמה בחינות שונות בלי שעור. וגם אצל כל אדם בפרטיות בפני עצמו נהרבים השנויים והתמורות בלי שעור וערך ומספר, שזהו בחינת כל העליות והירידות העוברים על כל אדם כל ימי חייו מיום היותו עד יום מותו. וכל הגלגולים שמתגלגלת נשמתו במקום שמתגלגלת מדור לדור עד הסוף שהפל נמשך מסוד היכלי התמורות שם נמשך סוד גלגול הנשמות שמטריח הקדוש ברוך הוא את עצמו לגלגל הנשמות בכמה וכמה גלגולים שונים כדי לבררם מבחינת היכלי התמורות מחמא אדם הראשון שמשם כל החטאים ח"ו, וכנ"ל, כי מבאר בכתבי האר"ל בענין שרואין שלפעמים צדיק גדול ועובד ה' נופל מעבודתו ולפעמים נופל לעברות גמורות, רחמנא לצלן, עד שיש שנפלו מאד שנעשו רשעים גדולים מאד, רחמנא לצלן, שהחטאו את הרבים. ומתחלה היו צדיקים גדולים כמו ירבעם בן נבט ואחר. וכיוצא בהם בשאר הדורות וכל זה נמשך מצד גלגולי הנשמות. שלפעמים נתעבר באדם נשמת אדם בלעל וכו' ועל - ידי זה יכול פתאום, ח"ו, להתהפך לאיש

אחר, ח"ו, וכן להפך שלפעמים נתעבר ברשע נשמה קדושה, שעל - ידי זה מתעורר בתשובה, שזה סוד בחינת (קהלת ח') יש הכל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים שמוניע אליהם כמעשי הרשעים ויש רשעים שמוניע עליהם כמעשה הצדיקים וכמוכא מזה בדברי רבנו ז"ל בהתורה של כסופין (סימן ל"א). ובאמת האדם בעל בחירה. והכל כפי בחירתו וכפי כסופיו וכפי אמתת התחזקותו ואמונתו בהשם יתברך וכו' וכו'. כמו בן השם יתברך מתגלגל עמו ברחמיו, כי צדיק ה' וישר משפטיו. ועל - בן צריך האדם להרבות בתפלה תמיד שזכה להנצל מלחטת הקרב המתהפכת הזאת, שהוא בחינת היכלי התמורות כנ"ל שלא יתגברו ח"ו, לעשק ולגול ולהחליף ח"ו, מעט הטוב של נפשו שיש בו עדין, שעל זה התפלל דוד המלך, עליו השלום (תהלים ק"ט), "ערוב עבדך לטוב אל יעשקני ימים". שלא יעשקוהו הימים, שהם הסתרא אחרת והקלפות העושקים את הנפשות ח"ו, בתוך המיקלא, זה בחינת דמעת העשוקים ומיד עושקיהם כח ואין להם מנחם בידוע. וזה בחינת (שם) פדני מעשק אדם ואשמרה פקודיך. וכמו שפרש רש"י שם, "פדני מעשק אדם", מיצר הרע העושק את הבריות, שזה בחינת העושק של נשמות העשוקות במיקלא הנ"ל, שהוא בחינת היכלי התמורות שחשודים להחליף ולקלקל, שזה בחינת בן המלך הנ"ל שגחלה כנ"ל. וזה בחינת (שם ק"מ) חלצני ה' מאדם רע מאיש חמסים תנצרני וכו'. וזה בחינת (שם כ"ב) יחלקו בגדי להם ועל לבושי יפילו גורל ואמתה ה' אל תרחק וכו' הצילה מחרב נפשי מיד קלב יחידתי וכו'. שקל זה הרבה דוד להתפלל להשם יתברך להנצל מהעשק והגולה והחמס של הקלפות שהם היצר הרע וחילותיו העושקים ח"ו, את הנפשות בעונותיהם ומפשיטים מהם בגדיהם ולבושיהם הקדושים עד שגשתגין פניהם ואין מכירים את יקר גדלת תפארתם. ומחליפין וממירין טוב ברע ורע בטוב ח"ו, שקל זה הוא בחינת היכלי התמורות כנ"ל. וזה בחינת (שם ל"א) בידך אפקיד רוחי פדיתה אותי ה' אל אמת, שצריך האדם תמיד להפקיד רוחו ונפשו ונשמתו בידו יתברך כדי שיהיה הוא יתברך בעל הפקדון, כדי שיפקדה אותו מן העשק והחליפין ח"ו, וזהו, "פדיתה אותי ה' אל אמת". אמת' דיקא הפך התמורות והעשק הנ"ל, שהם בחינת שקר שמושקר בנפשו ומחליפה באחרת ח"ו, וזהו 'פדיתה' דיקא בחינת (דברים י"ג) הפורך מבית עבדים, הינו שהשם יתברך פודה נפשו מבחינת עבדות, שהוא בחינת שקר, כמו שכתוב לקמן. וזה בחינת (תהלים כ"ה) אליך ה' נפשי אשא וזה (שם קמ"ג) כי אלך נשאתי נפשי הצילני מאויבי ה' וכו', כי צריכין תמיד למכר נפשו עם כל תנועותיו וחיותו להשם יתברך, שעל - ידי זה השם יתברך מצילו מהאויבים והשונאים הרוצים לגול ולעשק את הנפש ולהחליפה ח"ו, בהיכלי התמורות כנ"ל, כי אי אפשר להנצל מכל זה כי אם על - ידי תפלה ותחנונים הרבה הרבה, כי כמה נפשות שקעו על - ידי זה, רחמנא לצלן, כנ"ל, כי הם אורכים על נפש האדם תמיד. וצריך רחמים רבים והתנברות גדול להנצל מהם, כמו שכתוב (שם י'), "אירוב במסתר באריה בסכה יארום לחטף עני יחטף עני במשכו בראשו ידכה ישוח ונפל בעצמוי חלכאים". וזה בחינת מה שהתפלל דוד (שם ז'), "בך חסיתי הושיעני מכל רודפי והצילני מן יטרוף באריה נפשי פורק ואין מציל וכו'". וכיצא בזה הרבה. וזה בחינת (שם

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

קט"ז) שובי נפשי למנוחיו הפך בחינת העשק של התמורות ש שם בחינת הפולטול והגלות ח"ו, וזה בחינת (שם כ"ג) נפשי ישוב וכי, כי דוד המלך, עליו השלום, בטה ברבוי תפלותיו באמת להישם ותברך שהישם ותברך יציל נפשו מפל התמורות הנ"ל. וישוב נפשו למקומה ולמנוחתה:

ד) ועל - בן דוד המלך, עליו השלום, דיקא הרבה להתפלל על זה הרבה יותר משאר הצדיקים, כי עקר תקון היכלי התמורות הוא על - ידי דוד שעסק בתקון זה ביותר. והוא יגמר זה התקון בשלמות בימי משיח צדקנו, שהוא בחינת דוד שאו יגמר זה התקון בשלמות פדויע, כי שם בבחינת היכלי התמורות נתפסו על - ידי חטא אדם הראשון נפשות קדושות ויקרות מאד מאד, שהם בחינת נפש אברהם שמחמת זה הכרח לצאת מתרח. וכן נפשות כמה צדיקים גבוהים ונוראים וכו', פמובא בכתבים. וזה בחינת נפש דוד, שהוא בחינת משיח שנתפסה שם גם כן. ועליו התגברו ביותר בלי שעור ועל - בן כמה גלגולין עביר קדשא ברוך הוא עד שהוציא נפשו משם בדרך גנבה וערמה, כי עם עקש תתפתל כתיב, במבאר זה הסוד בכתבי האר". שמחמת זה הכרח נפש דוד לצאת תחלה על - ידי בנות לוט על - ידי מעשה משנה ודבר זר כזה. וכן ענין יהודה וחמר וכו' וכו', שכל זה היה להוציא נפשו בדרך גנבה מהסטרא אחרא שעשקה אותה ולא רצתה להניח לצאת כי אם בדרך גנבה, במבאר בכתבים. (ענין בלקיטוי תורה על איוב ועוד בכמה מקומות). כי דוד היה ראוי להיות נפל ולא היה לו חיים כי אם מה שנתנו לו אדם הראשון והאבות פדויע. ועל - בן באמת היה כל ימיו בסכנה גדול מהסטרא אחרא שהתגברה עליו בכל עת, כמו שכתוב (תהלים צ"ד), "לולא ה' עזרתה לי במעט שכנה דומה נפשי". וזה, סוד פפשע ביני ובין המות, ומזה יכול כל אדם לקח מוסר לעצמו. בשרואה שהיצר הרע והתאוות וכו' מתגברים עליו מאד מאד ונדמה לו שקשה לשברם. צריך לידע שבדאי אין הקדוש ברוך הוא בא בטרוניא עמו. ובדאי אם לא היה לו פת לשבר לא היה הישם ותברך מנרה בו יצר הרע כזה. רק, אהרבה, ידע בנפשו בשרואה שיש לו יצר הרע גדול כזה, שבדאי נפשו היא נפש יקרא וקדושה מאד מאד בשרשו. ועל - בן מתגברים עליו כל כך, כי כל מה שהנפש יקרה ונבמה ביותר מתגבר עליו היצר הרע ביותר. וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סנה"ב), כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו. וכמו שאמרו עוד שהיצר הרע מניח כל העובדי פוכבים ואינו מתגרה אלא בישראל ולא עוד אלא שמניח כל ישראל ואינו מתגרה אלא בתלמידי חכמים, כמו שכתוב, כי הנדיל לעשות", שפשט ירו בגדולים דיקא, שנהו בחינת דוד המלך, עליו השלום, שהיה כל ימיו בסכנה גדולה כנ"ל. ובמו שכתוב (תהלים קט"ז), "אפפוני חבלי מות ומצרי שאול מצאוני וכו'". (שם ס"ט) "מבעתי ביון מצולה ואין מעמד וכו'. הצילני ממיט ואל אמבעה וכו'". וכן כל ספר תהלים שנתנסד מהתפלות שהרבה להתפלל להנצל מהיצר הרע ותלותיו לבל יאבד נפשו ח"ו, ובדרך זה צריך כל אדם לילך כי אין שום עצה ותקנה להנצל מפל זה כי אם על - ידי רבוי תפלות ותחנונים בלי שעור כל ימי חייו, כמו דוד המלך, עליו השלום, כנ"ל וכמבאר אצלנו כמה פעמים:

ה) כי אין זה דרך העננה האמתית שיחזיק את עצמו לרשע גמור ח"ו, ולהקמין מעלת נפשו הקדושה. רק, אדרבא, צריך לידע ולהאמין שנפשו בשרשה היא גדולה ויקרה וגבה מאד מאד ואלפי אלפים ורבי רבבות עולמות בלי שעור תלויים בה ויכמו שאמר רבנו ז"ל שאם היו מהפכין את האדם היו רואין שבכל גיד וגיד מגידי האדם תלויים אלפי אלפים ורבי רבבות עולמות. וכמבאר בשאר ספרים מגדל מעלת האדם שהוא בחינת צלם אלקים. ואפלו נפש הפחות שבפחותים של ישראל גם בן גבה מאד מאד, מכל שכן וכל שכן נפשות של בני תורה. ובפרט אותן שיש להם שכל גדול, כי כל מה שהשכל גדול ביותר הנשמה גבה יותר, כמו שאמר רבנו ז"ל, כי הנשמה היא השכל, כמו שכתוב (איוב ל"ב), "ונשמת שדי תבינים". על - בן האדם חבר שכל בשרואה שמתגבר עליו הפעל דבר ביותר. צריך לידע שבגודאי יש לו נפש גבה מאד מאד. וצריך להתגבר לרחם על עצמו לכל יאבד אוצרות וסגולות יקרות וחמודות כאלה התלויים בנפשו אשר עין לא ראתה וכו'. ויתגבר בכל עזו להציל את נפשו מני שחת להצילה מן העשק והתמורה ח"ו, והעקר על - ידי רבוי תפלות ובקשות וכו' פנ"ל. וזה בחינת (דברי הימים ב' י"ז) ויגבה לבו בדרכי ה' שצריכין להגביה לבו ורעתו בדרכי ה' ולומר בנפשו שאין נאה לי לעשות מעשים כאלה מעשה בהמה ח"ו, כי נפשי גבה מאד נפש ישראל שכלם בני מלכים וראוי לי להתנהג בנימוסי המלכות דקדושה, כמו שראוי לנפשות ישראל שנקראים (דברים י"ד), "בנים אתם לה' אלקיכם". וזה בחינת מה שכתוב בהתורה, "ויהי הם מריקים שקיהם". (בסימן י"ז) על מאמר רבותינו זכרונם לברכה (ב"ב ע"ד), אנה בריה קלה שבים וכו', עין שם מה שהטוב של נפש ישראל זוכר מעלתו שהוא נמשך מנפשות ישראל שעלו במחשבה תחלה ובהם נמלך ונתיעזן בבריאת עולמות וכו'. ועתה ח"ו, תהיה משקעת במקומות כאלה, רחמנא לצלן, ועל - ידי זה מרחם על עצמו וחוזר למעלתו וכו', עין שם:

ו) ובאמת ענין זה בעצמו מה שרב בני אדם טועים בעצמם וסוברים שנפשם אינה קדושה משרשה, וקשה להם לשוב לה' ולהיות איש צדיק או איש פשוט באמת כמו שאר הצדיקים והקשרים, כמו שמרגלא בפומא דאינשי לומר כששומעין שמספרין מאיזה צדיק או איש פשוט ונרא באמת ומתחיל להתעורר בהם הרהור תשובה להתחיל גם בן להתקרב להישם ותברך, כי כל ישראל מלאים מחשבות של תשובה והתקרבות להישם ותברך תמיד, אך אחר כך תקף אומרים, מי וכול להתדמות אליו לזה האיש הצדיק וכו'. כי היה נשמה קדושה מנעוריו, כי כך הרגלו עצמם לומר שצדקת הצדיקים והקשרים הוא מצד הנשמה הקדושה שיש להם מתולדתם. ובאמת אמר רבנו ז"ל בפרוש שאינו בן. וזה עקר החסרון של העולם שאומרים כך. ומחמת זה אינם מתעוררים ומתגברים להשוות עצמן לצדיקים, אבל באמת אינו בן, כי עקר צדקת הצדיק והקשר הוא רק על - ידי התגברותו והתחזקותו ויגיעתו וטרחו בעבודת ה' שיגיע וטרח כל כך ימים ושנים הרבה ולא הניח עצמו לפל בשום אופן בעולם. והרבה בתפלה ותחנונים עד שזכה למה שזכה כי אם כפי ערכו אשרי להם. וכל אדם יכול להיות כמותם, כי הבחירה חפשיית לכל, וכתר שם טוב מנח, ומי שרוצה זוכה בו, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (יומא ע"ב), כתר בהנה זכה אהרן ונמלו,

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

כתר מלכות זכה דוד ונטלו, כתר שם טוב מנח וכל הרוצה זוכה בו. ובאמת זה הענין בעצמו שפני האדם טועים בעצמם וסוברים שנפשם אינה יקרה וקדושה. ומחמת זה אינם מתגברים לעשות כמעשה הצדיקים כנ"ל, כל זה נמשך מבחינת היכלי התמורות הנ"ל, שם שם בחינת המעשה של הן מלך הנ"ל שנתחלה, שם שם באים אלו המחשבות על האדם כמו הן מלך הנ"ל שנתחלה ונתגשר ממקומו שמחמת זה נפל למקום שנפל ולקח את עצמו אל השכרות וכו'. עד שהיה כמספק בעצמו אם הוא הן המלך האמת או הן השפחה ח"ו, כמבאר שם בהמעשה הנ"ל שבכל עת שבא לו הרהורי תשובה היה מישיב את עצמו ממה נפשך אם אני הן המלך וכו', ענין שם שמבאר שם שנפל כל כך עד שהיה מספק בעצמו אם הוא הן המלך האמת, כמו הן הוא בכל אדם הרחוק מהשם ותכרה, בכרמ בתקף סוף הגלות המר הזה, שהוא חקלי של משיח שמתגבר בעתים הללו שהתגבר הבעל דבר ביותר על נפשות ישראל כידוע בחוש, עד שכמה בני אדם מראשין עצמן באלו נפשם אינה מסגלת כלל לעבודת ה' וכל זה הוא רק פתוי ומחשבות היצר הרע שמחליש דעתו ומכניס בלבו חלישות וקטנות דסטרא אחרא, שזה נמשך מבחינת היכלי התמורות, מבחינת החלופי של הן מלך הנ"ל שנפל כל כך עד שלא ידע בעצמו אם הוא הן המלך האמת, אבל באמת צריך האדם לידע ולהאמין שנפש כל אחד מישראל גבה ויקרה מאד מאד וכלם הם בחינת בני מלכים ויכולים לזכות למדרגות גבוהות וקדושות מאד כמו כל הצדיקים והכשרים, כי גם על כל הצדיקים והכשרים עברו מחשבות וחלישות כאלה וכאלה, אך היו משפילים לכלי להניח להטעות אותם והתגברו והתחזקו מאד עד שזכו למה שזכו. וזה שאמר דוד (תהלים פ"ו), "שמרה נפשי כי חסיד אני". כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות ד'). וכן איתא בזהר הקדוש פרשת בלק שדוד קרא לנפשי חסיד בנין דאיצטרך לי לבר נש דלא לשוואה גרמי' רשע וכו', הינו כנ"ל, שזה בחינת ויגבה לבו בדרך ה', כמובא בדרך רבנו ז"ל (בסימן קכ"ה בלקוטי תניינא). כי צריך לידע מעלת נפשו בשרשה בחינת אנה ברי' קלה שבים הנ"ל. לידע שהוא משרש הנפש של הן מלך האמת כדי שיתגבר לחזר למעלתו כנ"ל:

ז) ועל - הן השתדל דוד על זה ביותר, כי הוא היה צריך לזכות למלוכה דקדושה על ישראל. ועל - הן התגבר עליו הבעל דבר ביותר, כי הוא רוצה תמיד להחליף בחינת הן המלך לבחינת הן השפחה. ובכרמ על נפש הן המלך בעצמו שהוא דוד, שהוא המלך האמת על ישראל, על - הן רצה להתגבר עליו ח"ו, ביותר, אבל הוא בגדל פחו ורבו תפלותיו וזה לכטל מנפשו כל בחינת הזהמא של בחינת עבדות עד שזכה למלוכה דקדושה של הן המלך האמת להיות מלך על כל ישראל לעולם. ועל - הן אמר כמה פעמים (תהלים פ"ו), "הושע עבדך וכו'", (שם קט"ז), "אנא ה' כי אני עבדך אני עבדך הן אמתך פתחת למוסרי". כדי להכניע ולכטל בחינת עבדות בשרשו, כי זה כלל שאין תדין נמתק אלא בשרשו. ועל - הן עשה עצמו בעבד להשם ותכרה כדי לכטל העבדות דסטרא אחרא, בחינת אני עבדך הן אמתך פתחת למוסרי. פתחת למוסרי זה בחינת העבדות של הסטרא אחרא שבטל השם ותכרה ממנו. ועל - הן זכה למלוכה שהוא בחינת הן המלך האמת, בחינת ה' אמר אלי בני אתה וכו':

אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

ח) ועל - בן השתדל יעקב אבינו, עליו השלום, לקח הבכורה מעשו, כי הבכורה היא בחינת מלכות כמו שאמר רבנו במקום אחר (סימן נ"ו) בחינת (שם פ"ט) על אני בכור אתהו, כי יעקב הוא בחינת בן המלך האמת. ועשו נשמתו הוא בחינת בן השפחה, שרצה לרמות את אביו ורצה להמשיך הברכה והממשלה לעצמו, אבל השם יתברך עזר ליעקב ולקח ממנו הבכורה והברכה שהוא בחינת מלכות דקדושה, כי מעשה הנ"ל של בן מלך שנוחלת בוללת כל התורה בלה. וכל מה שעבר מתחלה ועד סוף מתחלת המא אדם הראשון שנתגבר מהגן עדן מהמאו שמרמו בהמעשה הנ"ל, במבאר בסופו שם, עד הגמר עד שיבא משיח צדקנו ויטול המלוכה ותשוב המלוכה לבן המלך האמת, אך בכל דור ודור ובכל מקום וזמן משתנה ענין המעשה הזאת בכמה מבחינות שונות, כי אברהם אבינו, עליו השלום, שהוא התחלת התקון היה לו מלחמה עם גמרון ואנשי דורו שאמרו עליו שהוא מין וכופר, על שהיה מקרב בני אדם להאמין בהשם יתברך והיה נראה פאלו גמרון ואנשיו להם מגיע המלוכה. ולאברהם אבינו עשו כל היסורים והשליכוהו לכבשן האש וכו' וכל מה שעבר עליו. ויצחק היה לו מלחמה ונכות עם אחיו בן השפחה. ויעקב נולד בכמין אחד עם עשו, שהיה נפשו מבחינת בן השפחה וכו', כי החלוף הנ"ל של בן המלך נמשך מבחינת היכלי התמורות שם יש שנויים רבים בלי שעור וערך:

ט) עד שגמשיכין השנויים והחלופים בין ישראל בעצמן שהעולם מתנהג בהפך מן האמת, כמו שכתוב (ישעיה ג'), "ירבה הנער בקן והנקלה בנכבד". שתיראים והבשרים באמת מבזוים מאד. והקלים והפחותים מתגברים למשל עליהם. וכיוצא בזה הרבה הפוכים בלי שעור שמתנהג בעולם שלא כראוי באמת. וגם בימי התנאים ואמוראים היה מתנהג מעין זה קצת כמו שכתוב (ב"ב י'), "עולם הפוך ראיתי עליונים למטה ותחתונים למעלה וכו'". מכל שכן עכשיו שהתגבר השקר ביותר בלי שעור, כמו שכתוב, "ותשלך אמת ארצה". וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סוטה מ"ט), בעוקבת משיחא חוצפא יסגא והאמת תהיה געדרת, שנעשה האמת עדרים עדרים. וכל אחד אומר שאצלו האמת וכו'. וכל זה נמשך מבחינת החלוף של בן המלך הנ"ל שלקח בן השפחה המלוכה לעצמו. ואת בן המלך גורש וכו', שממש נמשך בחינת חלוף המלוכה עכשיו בכלליות שהעובדי פוכים יש להם כל המלוכה והממשלה וישראל מבזוים ושפלים בגלות ועבדות ומגרשים מארצם כנ"ל. וגם בין ישראל בעצמן הרשעים והאפיקורסים יש להם ממשלה ועשרות גדול ובני ישראל השרים עניים ודלים ומבזוים ומכפידים עליהם עול הנתינות, והם ללעג ולקלם. וכמו שכתוב בזהר הקדוש, ובגלותא בתראה אגון ערב רב אגון רישא עמא ויראי המא ימאסו וחסוכים בכלבים בעיניהם, עין שם בר"מ וכו'. ואפלו בין בני ישראל הכשרים בעצמן יש מחלקת וערבוכיא גדולה עד שאין יודעין היכן האמת כמו שאמר רבנו ז"ל (בלקוטי תנינא סימן ע"ח) שהפעל דבר הניח עצמו, על זה מאד עכשיו לבלבל את העולם וכו'. והכנים מחלקת בין הצדיקים והקים בעולם מפרסמים הרבה של שקר. וגם בין הצדיקים האמתיים הכנים מחלקת גדול עד שאין אחד יודע היכן האמת, על - בן צדיקין לבקש מאד מהשם יתברך לזכות להתקרב לצדיקים אמתיים וכו', עין שם. וכל זה נמשך ונשתלשל מבחינת החלוף הנ"ל שממש כל החלופים והשנויים שבעולם שרוצים להחליף האמת

לְשֹׁקֵר ח"ו, וְהַשֹּׁקֵר לְאֵמֶת וְעַיִן בְּיַהֲרֹר (וַיַּחֲדֵ' רב"א) עַל פְּסוּק, "שׁוֹשֶׁנֶת הַעֲמֻקִּים", מִעֲגִיז לְהַטֵּה הַחֶרֶב מִתְּהַפְּכֶתָהּ, שָׁמָּה שָׁם כָּל הַשְּׂנֹאִיִּים שֶׁבְּעוֹלָם וְעוֹ' עַיִן שָׁם שָׁמָּה נִמְשָׁךְ כָּל הַחֲלוּפִים שֶׁבְּעוֹלָם שְׁמֵהֶפְכִין הָאֵמֶת לְשֹׁקֵר וְשֹׁקֵר לְאֵמֶת בְּכָלֵי וּבְכָרְטִי וּבְכָרְטִי פְרָטִיּוֹת בְּכָל מְקוֹם וּבְכָל זְמַן:

י) וְזֶה בְּחִינַת בְּרַכַּת הַשַּׁחַר, בְּחִינַת בְּרַכַּת שְׁלֵא עֲשִׂינִי גוֹי וְעָבַד וְאִשָּׁה שְׁמִבְרַכִּין בְּכָל בְּקָר עַל שְׁלֵא נְחַלְפָה נִשְׁמַתוֹ בְּנִשְׁמַת גוֹי וְעָבַד וְאִשָּׁה, כְּמִבְאֵר בְּכַתְבֵי הָאֲרִיז"ל. נִמְצָא, שֶׁשֹּׁקֵר אֵלֹה הַבְּרָכוֹת הוּא עַל שֶׁנִּצְוֶה לְנַפְשׁוֹ מִבְּחִינַת הַחֲלִיפִין הַנ"ל שֶׁנִּמְשָׁכִין מֵהִיכָלֵי הַתְּמוּרוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת הַחֲלִיפִין שֶׁל בֶּן הַמֶּלֶךְ הַנ"ל שֶׁנְּחַלֵּף בְּנ"ל:

יא) וְזֶה בְּחִינַת בְּרַכַּת הַנּוֹתֵן לְשִׁכּוֹי בִּינָה לְהַבְחִין בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה, דְּהִנּוּ לְהַבְחִין בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַבְּחִינָה בֵּין הָאֵמֶת וּבֵין הַשֹּׁקֵר, כִּי אֵיחָא בְּדַבְרֵי רַבְנּוּ ז"ל בְּהַשִּׁיחוֹת שֶׁאֲצֵל הַמַּעֲשִׂיּוֹת, שְׂנִישׁ שְׁנֵי מִינֵי פִלְטוֹן בְּאֶחָד דֵּר מֶלֶךְ וּבְהַשְׁנִי דֵּר עָבַד וְשִׁנְיָהֶם דְּיוֹמִים זֶה לְזֶה לְנִמְרֵי וְקִשָּׁה מְאֹד לְהַבְחִין בִּינֵיהֶם, כִּי יֵשׁ כְּמָה נִפְשׁוֹת שְׁמִתְקַשְׂרִין וְכוּ' עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה מֵהֶם בַּיִת וּפִלְטוֹן, שָׁם דֵּר אֵמֶת, שֶׁהוּא בְּחִינַת מֶלֶךְ. וְכָל מִי שֶׁרוּצָה לְמַצֵּא אֵמֶת יִמְצָא בְּבֵית וּפִלְטוֹן זֶה שֶׁל אֵלֹה הַנִּפְשׁוֹת וְכוּ'. וַיֵּשׁ כְּנֶגֶד זֶה שְׁמִתְקַשְׂרִין כְּמָה נִפְשׁוֹת וְנַעֲשֶׂה מֵהֶם בַּיִת שֶׁשָׁם דִּירַת הַשֹּׁקֵר שֶׁהוּא בְּחִינַת עָבַד וְכוּ', עַיִן שָׁם. נִמְצָא, שֶׁאֵמֶת וְשֹׁקֵר הֵם בְּחִינַת מֶלֶךְ וְעָבַד הַנ"ל שֶׁמִּשְׁמַת הַתְּנַבְרוֹת הַשֹּׁקֵר נְחַלֵּף, בֶּן הַמֶּלֶךְ בְּכֹן הַעָבַד עַד שֶׁהַתְּנַבֵּר הַשֹּׁקֵר עַד שֶׁסָּבְרוּ שֶׁבֶן הַעָבַד הוּא בֶּן הַמֶּלֶךְ בְּאֵמֶת. וְעַל בֶּן הַמֶּלֶךְ סָבְרוּ שֶׁהוּא בֶּן הַעָבַד ח"ו, שֶׁזֶה הַשֹּׁקֵר הוּא בְּחִינַת חֹשֶׁךְ דִּמְחַשֵּׂךְ אֲנָפִי בְּרִייתָא עַל - יְדֵי הַשֹּׁקֵר עַד שֶׁטּוּעִין וּמְחַלְפִין אֵמֶת בְּשֹׁקֵר וְשֹׁקֵר בְּאֵמֶת וּמְחַלְפִין וּמְמִירִין רַע כְּטוֹב וְטוֹב כְּרַע וְשִׁמְשֵׁי חֹשֶׁךְ לְאוֹר וְאוֹר לְחֹשֶׁךְ שְׁמַיִם מֵתוֹק לְמַר וּמַר לְמֵתוֹק, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יִשְׁעִיָּה ה'), "הוּי אֲוִמְרִים לְרַע טוֹב וְלְטוֹב רַע וְכוּ'". שֶׁכָּל אֵלֹה הַחֲלוּפִים וְהַבְּלוּלִים נִמְשָׁכִין מִבְּחִינַת הִיכָלֵי הַתְּמוּרוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת הַחֲלִיפִין שֶׁל בֶּן הַמֶּלֶךְ שֶׁנְּחַלֵּף הַנ"ל. שְׁמִשָּׁם נִמְשָׁכִין כָּל הַבְּלוּלִים וְהַחֲלוּפִים שֶׁבְּעוֹלָם כְּמוֹ עֲכָשׂוֹי בְּדוֹר הַזֶּה שֶׁנִּתְקַיְּמוּ, "וְתִשְׁלַךְ אֵמֶת אֶרְצָה וְהָאֵמֶת נִעְדְרַת". וְנַעֲשֶׂה עֲדָרִים עֲדָרִים שֶׁל אֵמֶת עַד שֶׁקִּשָּׁה מְאֹד לְהַבְחִין בֵּין הָאֵמֶת וְהַשֹּׁקֵר כִּי אִם כָּל חַד כְּפֹסֵם מַה דְּמִשְׁעַר בְּלָבִי יָכוֹל לְהַבְחִין מַעֲטָה הָאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ אִם יִרְצֶה לְבָלֵי לְהַטְעוֹת אֶת עֵצְמוֹ וְלְהַסְתַּכֵּל עַל הָאֵמֶת בְּאֵמֶת. כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבְנּוּ ז"ל שֶׁכָּל מַה שֶׁמִּנְלִין אִיזָה אֵמֶת יֵשׁ כְּנֶגְדּוֹ שֹׁקֵר, כִּי גַם הַרְחוּקִים מֵאֵמֶת אֲוִמְרִים גַּם בֶּן כֶּךָ לְשׁוֹנוֹת כְּאֵלֹה, עַל - בֶּן אִי אֶפְשֶׁר לְכַרֵּר הָאֵמֶת כִּי אִם כָּל חַד כְּפֹסֵם מַה דְּמִשְׁעַר בְּלָבִי יָכוֹל לְהַבְחִין מַעֲטָה הַחֲלוּקָה שֶׁבֵּין הָאֵמֶת הַפְּרוּר לְזוּלָתוֹ. וְזֶהוּ בְּחִינַת הַבְּחִינָה בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה, בֵּין אוֹר וְחֹשֶׁךְ, כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבְנּוּ ז"ל (סִימֵן רל"ד) שֶׁכְּנֶגֶד כָּל מַעֲשֶׂה שֶׁמִּסְפְּרִין מִצְדִּיקִים יֵשׁ כְּנֶגְדּוֹ מַעֲשֶׂה מְרָשָׁעִים שֶׁמִּסְפְּרִין מֵהֶם גַּם בֶּן כֶּךָ וְכוּ'. וְעַל - בֶּן מִי שִׁיּוּדַע לְהַבְדִּיל בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ, הוּא דִּיקָא יָכוֹל לְסַפֵּר מַעֲשִׂיּוֹת מִצְדִּיקִים וְלִזְכֹּר הַמַּחַס עַל - יְדֵי זֶה וְכוּ'. וְזֶהוּ מַה שֶׁאָמַרו רַבּוֹתֵינוּ וְזָכוֹנָם לְכַרְכַּה בְּמִדְרַשׁ (בְּרַאשִׁית רַבָּא פָּרָק ג'), "וְלְהַבְדִּיל בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ". אוֹר אֵלֹה מַעֲשִׂיהֶם שֶׁל צְדִיקִים, וְחֹשֶׁךְ אֵלֹה מַעֲשִׂיהֶם שֶׁל רָשָׁעִים, כִּי מַעֲשִׂיּוֹת שֶׁמִּסְפְּרִין מִצְדִּיקִים הֵם בְּחִינַת אוֹר. וּמַעֲשִׂיּוֹת שֶׁל רָשָׁעִים הֵם בְּחִינַת חֹשֶׁךְ, עַיִן שָׁם בְּלִקְוִיטֵי א' סִימֵן הַנ"ל. וְזֶהוּ בְּחִינַת

ברכת הנותן לשכוי בינה וכו'. שְׁמֹכְרֵינּוּ בַּפֶּקֶר שְׁעָרָה הַבְּרָכָה עַל הַהִבְחָנָה שְׂוֹכֵינּוּ לְהִבְחִין בֵּין אֲמַת וְהַשְׂקָר, שְׁזָהוּ בְּחִינַת הַבְּחִינָה בֵּין אֹרֶךְ וְחֹשֶׁךְ כַּנִּלְיָה, בְּחִינַת הַהִבְחִין בֵּין יוֹם וּבֵינָם לַיְלָה, דְּהֵינּוּ מֵה שְׂיִשְׂרָאֵל הַפְּשָׁרִים זֹכֵינּוּ לְהַנְצִיל מִבְּחִינַת הַטְּעוּת וְהַשְׂקָר שֶׁל הַחֲלוּף שֶׁל בֶּן הַמֶּלֶךְ שְׁנַחֲלָף הַנִּלְיָה, שְׂמִשְׁשׁ כָּל הַטְּעוּתִים וְהַבְּלֹבָלִים כַּנִּלְיָה. וְזָהוּ, "הַנּוֹתֵן לְשִׁכּוֹי בִּינָה". שְׂכּוֹי זֶה הַלֵּב שְׂמוּכָה וְכוּ', כִּמּוֹ שְׂאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָכְרֵנוּם לְבְרָכָה, כִּי עָקַר הַהִבְחָנָה בֵּין אֹרֶךְ וְחֹשֶׁךְ, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַבְּחִינָה בֵּין אֲמַת וְהַשְׂקָר, הוּא רַק בְּלֵב לְכָל חַד כְּפֹסֵם מֵה דְמִשְׁעָר בְּלִבֵּי, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְבָרֵךְ וּלְהוֹכִיחַ הָאֲמַת עַל יְדֵי רְאִיּוֹת בְּשׂוּם אֶפֶן, כִּי הַכֹּל יִכּוֹלֵן לְסַתֵּר מִחֲמַת נִצְחוֹן וְלְסַפֵּר כַּנִּגְדָּה זֶה מַעֲשִׂיּוֹת שֶׁל שְׂקָר וְהוֹכְחוֹת שֶׁל שְׂקָר לְסַתֵּר וּלְהַעֲלִים הָאֲמַת ח"ו, אֲבָל עָקַר הַהִבְחָנָה הוּא בְּלֵב לְכָל חַד כְּפֹסֵם מֵה דְמִשְׁעָר בְּלִבֵּי, הוּא יִכּוֹל לְהִבְחִין בֵּין יוֹם וּבֵינָם לַיְלָה, בֵּין אֹרֶךְ וְחֹשֶׁךְ, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַבְּחִינָה בֵּין אֲמַת וְהַשְׂקָר, שֶׁהֵם בְּחִינַת מֶלֶךְ וְעַבְדֵי הַהִבְחִין מִי בֶּן הַמֶּלֶךְ וּמִי בֶּן הָעַבְדֵי. מִי מַסְטָרָא דָא וּמִי מַסְטָרָא דָא לְבָרֵךְ וְלִתְקַן בְּחִינַת הַחֲלִיפִין הַנִּלְיָה, שְׁזָהוּ כָּל עַבְדֵינֵנוּ לְבָרֵךְ נְשִׁמוֹתֵינוּ וְכָל הַנְּצִיחוֹת הַתְּלוּיִים בְּנוֹ לְבָרְרָם מִבְּחִינַת הַיְכָלִי הַתְּמוּרוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת הַחֲלִיפִין הַנִּלְיָה כַּנִּלְיָה:

(יב) וְעָקַר בְּרַכַּת הַנּוֹתֵן לְשִׁכּוֹי בִּינָה הוּא עַל קְרִיאַת הַתְּרַנְגוּל בְּחִצּוֹת לַיְלָה, שְׁעַל - יְדֵי זֶה מִבְּחִינַת בֵּין חִצּוֹת לַיְלָה הַרְאִישׁוֹן, שֶׁהוּא תַקְפָּה חֲשֻׁבַת הַלַּיְלָה וּבֵינָם חִצּוֹת לַיְלָה הַשְּׁנִי שְׂאֵן מִתְחִיל לְהַתְּנַצֵּץ וּלְהַתְּעוֹרֵר בְּחִינַת אֹרֶךְ יוֹם כִּידוּעַ, כִּי עָקַר חֲדוּשׁ הַהִבְחָנָה הוּא בְּלַיְלָה בְּעַת הַחֹשֶׁךְ שְׂאֵן עָקַר הַרְבוּתָא לְהִבְחִין, כִּי בַיּוֹם אֵין הַהִבְחָנָה חֲדוּשׁ כָּל כַּךְ, הֵינּוּ כִּי הַגְּאֻלָּה שְׂתִבֵּא בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ עַל - יְדֵי מִשִּׁיחַ צְדָקָנוּ וְקִרְאָת אֹרֶךְ יוֹם, כִּמּוֹ שְׂפָתַיִב (תְּהִלִּים צ"ב), "לְהַגִּיד בַּפֶּקֶר חֲסִדְךָ". דְּהֵינּוּ בְּעַת הַגְּאֻלָּה וְכוּ'. וְכִמּוֹ שְׂפָרַשׁ רַש"י בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת, כִּי הַגְּלוּת נִמְשָׁל לַיְלָה, וְהַגְּאֻלָּה נִמְשָׁל לְאֹרֶךְ יוֹם. וְאֵן כְּשִׂיאִיר בּוֹקֵרן שֶׁל יִשְׂרָאֵל וַיְבֵא מִשִּׁיחַ צְדָקָנוּ וַיְנַלֵּךְ הָאֲמַת בְּעוֹלָם, אֵן לֹא תִהְיֶה הַהִבְחָנָה חֲדוּשׁ, כִּי הַכֹּל יָדְעוּ הָאֲמַת אֵן. וְעָקַר הַחֲדוּשׁ הוּא מִי שְׂוֹכֵה עֲבָשׁוֹ בְּתַקְפָּה חֲשֻׁבַת הַגְּלוּת שְׂדוּמָה לַיְלָה, לְהִבְחִין בֵּין הָאֲמַת וּבֵינָם שְׂאֵינּוּ אֲמַת, שְׁזָהוּ בְּחִינַת לְהִבְחִין בֵּין יוֹם וּלַיְלָה שְׂבִינּוּ אֹרֶךְ וְחֹשֶׁךְ כַּנִּלְיָה, כִּי בְּעַבְדֵינֵנוּ לֹא עֹבְדֵנוּ אֲלֵכֵינוּ וַיִּשׁ עֲלֵינוּ חֲסֵד בְּתַקְפָּה הַגְּלוּת הַזֶּה, שׁ שׁוֹלַח לָנוּ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר צְדִיקִים אֲמִתִּים לְחִיּוֹתֵנוּ בַיּוֹם הַזֶּה, כִּי אֵין דּוֹר יְתוֹם וְהֵם מְחִינּוּ אוֹתֵנוּ בְּתַקְפָּה חֲשֻׁבַת לַיְלָה שֶׁהוּא בְּחִינַת חֲשֻׁבַת הַגְּלוּת הַפּוֹר הַזֶּה וְהֵם מְקַיְמִין בְּנוֹ בְּחִינַת (מִשְׁלֵי ל"א) וְתַקְּסֵם בְּעוֹד לַיְלָה וְתִתֵּן מֶרְפֵּי לְבֵיתָהּ וְחַק לְנַעֲרוֹתֶיהָ, דְּהֵינּוּ שְׂהַצְדִיקִים אֲמִתִּים שְׂבִכָל דּוֹר בְּיַמֵּי הַגְּלוּת הֵם כִּמּוֹ מִי שְׂקָם קָדָם אֹרֶךְ הַיּוֹם וְעַסַּק בְּתוֹרָה עִם תַּלְמִידִים, שְׁזָהוּ יָקָר מְאֹד בְּעֵינֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ כִּידוּעַ, שְׁזָהוּ בְּחִינַת וְתַקְּסֵם בְּעוֹד לַיְלָה וְכוּ', כִּמּוֹ כֵּן בְּכִלְיִיּוֹת הָעוֹלָם הֵם מִתְּעוֹרְרִים קָדָם אֹרֶךְ בּוֹקֵרן שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְקַמִּים בְּעוֹד לַיְלָה בְּעוֹד הַתְּנַבְּרוֹת חֲשֻׁבַת הַגְּלוּת שְׂדוּמָה לַיְלָה וְנִתְנִים מֶרְפֵּי לְבֵיתָם וְחַק וְכוּ', דְּהֵינּוּ שְׂלוּמֵינֵנוּ עִם תַּלְמִידֵיהֶם וּמַגְלִים לָהֶם אֲלֵקוּתוֹ וְיִתְבָּרֵךְ וּמְעוֹרְרִים אוֹתָם לְתִשְׁבָּה וּמְקַרְבִּין אוֹתָם לְאֲבִיהֶם שְׂבִי שְׂמוֹם. וְאֵן קָדָם אֹרֶךְ הַיּוֹם, דְּהֵינּוּ קָדָם בִּיאַת מִשִּׁיחַ, אֵן עָקַר הַרְבוּתָא מִי שְׂוֹכֵה לְהִבְחִין עִתָּהּ בֵּין יוֹם וּבֵינָם לַיְלָה, דְּהֵינּוּ בֵּין הַצְדִיקִים הָאֲמִתִּים, שֶׁהֵם בְּחִינַת אֹרֶךְ יוֹם, כִּי כָּל צְדִיק אֲמַת הוּא בְּחִינַת מִשִּׁיחַ בְּחִינַת אֹרֶךְ יוֹם, שֶׁהוּא בְּחִינַת אֹרֶךְ הָאֲמַת. וּבֵינָם הַשְׂקָר שֶׁהוּא בְּחִינַת חֲשֻׁבַת לַיְלָה, בְּחִינַת עַבְדֵי, בְּחִינַת שְׁנָה, כִּי י' קָבִין שְׁנָה יָרְדוּ לְעוֹלָם, מ' נִמְלֹו עַבְדִּים (קְדוּשִׁין מ"ט), שֶׁהֵם בְּחִינַת אֲרוּר כַּנִּגְדָּה, בְּחִינַת וְהַמֵּת הַנְּחָשׁ סְטָרָא דְמוֹתָא, שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׂקָר.

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

וכמבאר בדבריו ז"ל על הענין שקשה לישן במוצאי שבת (סימן קי"ז), ענין שם. ועל זה מרמז בחינת הברכה הנ"ל הנותן לשכוי בינה, שעקרה על ההבחנה שבחצות הלילה שאז מתחיל להתנצנץ אור היום, אבל עדן לא בא אור יום, שזהו ממש בחינת הצדיקים שבזמן הגלות, שהם בחינת התנוצצות משיח, כי כל צדיק אמת הוא בחינת משיח, כמבאר בדברי רבותינו זכרונם לברכה כמה פעמים. אבל עדן לא האיר היום ממש, כי עדן לא בא משיח ממש שהוא עקר אור יום הנ"ל. ועל - בן עכשיו עקר הרבותא של ההבחנה בין האמת ובין השקר, כי אי אפשר להבחין כי אם בלב כל חד בפנים מה דמשער בלבו, בחינת הנותן לשכוי בינה להבחין וכו'. 'לשכוי' דיקא זה הלב שסוכה וצופה כל חד בפנים מה דמשער בלבו יכול לידע ולהבחין אם ירצה. בין יום ובין לילה, בין אור וחשך, בין האמת והשקר, כי האמת עד לעצמו וכנ"ל:

יג) וזה בחינת ברכת המעביר שנה מעיני וכו', כי בטול השנה הוא בחינת הכניעת בחינת עבד, שהוא בחינת שנה, כי עשרה קבין שנה וכו' מ' נמלו עבדים וכו' כנ"ל. וזה בחינת ברכת מתיר אסורים, כי בשעת שנה הוא כאסור בשביה ועבדות, כמו שפרש רש"י שם על ברכה זו, הינו כנ"ל כי בשעת שנה וחשך אז הוא בחינת אחיזת העבדות, שהוא בחינת שנה וחשך כנ"ל. ועל - בן בקיצו משנתו מבחינת עבדות מברכין מתיר אסורים כנ"ל, כי שנה אחד משיחיים במיתה. והמיתה נמשכת מזהמת הנחש, שהוא בחינת עבדות, בחינת ארור כנען, שזהו בחינת ארור אמה הנאמר בנחש הקדמוני. וכמבאר בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן סימן ז') ועל - בן בעת שנתקלל האדם במיתה אז נתקלל בנעת אפך האכל לחם, שהוא בחינת עבדות, כי הכל בחינה אחת כנ"ל. ומשם בחינת השנה, שהוא אחד משיחיים במיתה כנ"ל. ואז התגבר בחינת לחט החרב המתהפכת לשמור את דרך עין החיים, שם שם כל השנויים והחלופים, שהם בחינת החלופה של בן המלך הנ"ל כנ"ל. ועל - בן בקיצו משנתו צריך לברך כל הברכות הנ"ל. כדי לברר נפשו מבחינת החלופה הנ"ל, מבחינת היכלי התמורות להוציא נפשו מבחינת עבד, מבחינת שנה ומיתה לזכות להתקרב ולכלל בבחינת הצדיקים אמתיים, שהם בחינת בן המלך האמת, שעל - ידי זה עקר תקון נפשו וכנ"ל:

יד) וזה בחינת מלביש ערומים, זה בחינת המלבוש שמקבלת הלבנה מהחמה בלילה בעת חרותו וסיהרא שם שם נמשכין כל המלבושים, כמבאר במעשה הנ"ל מענין המלבוש של הלבנה, ענין שם, שכל זה שייך לתקון בן המלך כמובן בהמעשה הנ"ל. ולכן מברכין על זה בכל פקר שאז צריכין לברר הנפשות מבחינת החלופה הנ"ל כנ"ל:

טו) וזה בחינת ברכת התורה, כי התורה היא בחינת ארון העדות שבשניהיהוה על הפרות התחילו לשורר, שכל זה שייך לתקון וברור נפשו מבחינת החלופה הנ"ל, כמובן בהמעשה הנ"ל, כי כל אלו הדברים שהודיעו לו אז מענין המלבוש של הלבנה וכו'. ומענין הקלי נפלאה, שהוא בחינת הארון וכו', כמבאר בסוף המעשה, כל זה היה תקונו של בן המלך, כי על - ידי כל זה זכה לחזר למעלתו, ענין שם במעשה הנ"ל והבן:

(זו) וזה בחינת גר חנכה, כי גר חנכה הוא להדליק ולהאיר אור האמת בעולם שיזכו הכל לידע היכן האמת. בחינת (תהלים מ"ג) שלח אורך ואמתך, כמו שאמר רבנו ז"ל בהתורה "ימי חנכה הם ימי הודאה" (בלקוטי תניינא סימן ב') וכו', הינו שעל - ידי מצות גר חנכה משיכון הארת האמת בעולם שנופה לידע ולהכיר ולהבחין בין בחינת בן המלך ובין בחינת בן השפחה ולכרר נשמותינו מבחינת השקר של היכלי התמורות שם כל הבולבולים של האדם מה שמספק על - פי רב ואינו יודע האמת בכלליות ובפרטיות. ועל - ידי מצות גר חנכה אנו זוכין להמשיך הארת האמת שנופה כל אחד להבחין בין האמת להפך בכלל ובפרט. וכן מבאר בכונות האר"י ז"ל שעל - ידי גר חנכה משיכון הארת האמת, שזהו בחינת ח' ימי חנכה, שהם כנגד ח' פעמים אמת שבאמת וציב, הינו כנ"ל, כי עקר התגלות האמת הוא לכרר האמת בכרור גמור עד שנופה לכרר נשמותינו מבחינת עבד מבחינת בן השפחה, על - ידי שנופה להתקרב לצדיקי אמת, שהם בחינת בן המלך. וזהו בחינת ח' פעמים אמת שבאמת וציב שמגלין אמתת אלקותו ותורתו בכמה לשונות וחוורין ושונים ומשלישין וכו' לגלות האמת פעם אחר פעם עד ח' פעמים כמו שאנו אומרים, אמת וציב ונכון וקיים וכו' אמת אלפי עולם וכו' אמת ואמונה וכו'. ואחר כך בפעם הח' אומרים אמת ממצרים גאלתנו ה' אלקינו ומבית עבדים פדיתנו וכו'. הינו שזכינו לצאת מעבדות לחרות, שזכינו לכרר נשמותינו מבחינת עבד, מבחינת עבדות של מצרים וזכינו לקבל את התורה, שהיא בחינת מלכות, כמו שכתוב (משלי ח'), "בי מלכים ימלוכו". הינו שתחור, נשמותינו למעלתה לבחינת בן המלך כנ"ל, כי זה עקר הכרור שזוכין על - ידי התגלות האמת שהם בחינת ח' פעמים אמת שבאמת וציב וכו', כי עקר התגלות האמת בשלמות הוא כשזוכין על - ידי התגלות האמת לצאת מבחינת בן השפחה לבחינת בן המלך, שזהו בחינת אמת ממצרים גאלתנו ומבית עבדים פדיתנו, שצאנו מבחינת עבד וכו' כנ"ל. וזהו בחינת ח' ימי חנכה, שהם כנגד ח' פעמים אמת הנ"ל, כי זה עקר הנס של חנכה שנוכע מלכות הרשעה, שהיא בחינת שקר, בחינת עבד שהוא זהמת הנחש כנ"ל ונתגבר ונתעלה מלכות דקדשה של ישראל הם בחינת בן המלך, בחינת אמת, פמבאר לעיל שאמת היא בחינת מלך. ושקר היא בחינת עבד וכו' כנ"ל:

(יז) וזה בחינת מכירת יוסף, בחינת (תהלים ק"ה) לעבד נמכר יוסף שאנו קורין בפרשיות של מכירת יוסף ויגדלתו אחר כך בימי חנכה. שאז קורין על - פי רב פרשת מקץ ולפעמים פרשת וישב. שאלו הפרשיות מדברים מענין יוסף, כי כל ענין מכירת יוסף הוא נמשך מסוד המעשה הנ"ל של בן המלך שגחלף וכו'. שמשם כל הבולבולים והמחלקת שבועולם מה שהרשעים עומדים כנגד הצדיקים, והעובדי בוכבים כנגד כלל ישראל. וכל אלו החולקים על האמת נדמה להם ולהעולם שהם העקרה והאלו להם מניע ח"ו, המלוכה והממשלה מן השמים ומתנאים ומשתדרים על עם דל הכשרים בחנם, ורוצים לגרשם מן העולם ח"ו, וה' לא יעזבנו בידם. וכל זה נמשך מבחינת החלוף הנ"ל, שהוא בחינת היכלי התמורות, שעל - ידי זה העולם הפוך עליונים למטה ותחתונים למעלה. וכל כך נתבלבל העולם עד שאפלו בין הצדיקים האמתיים והכשרים בעצמן נפל מחלקת ובלבול גדול, כמו שכתוב, דור שגון דור בא קטגוריא בין תלמידי חכמים. שזו בחינת מחלקת שבין יוסף ואחיו,

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה.!

שְׁפֵלָם הָיוּ צַדִּיקִים גְּדוֹלִים, וְאֵף - עַל - פִּי - בֶּן הַיָּה בִּינֵיהֶם מַחְלֶקֶת גְּדוֹל עַד שֶׁמָּכְרוּ אֶת יוֹסֵף לְעֶבֶד, כִּי אָמְרוּ שְׂאִינוּ אִישׁ אֶמֶת וְלֹא הָאֱמִינוּ לְחִלּוּמֹתָיו וְלִדְבָרָיו, כִּי סָבְרוּ שֶׁהוּא שֶׁקֶר ח"ו, וְעַל כֵּן מָכְרוּהוּ לְעֶבֶד, שֶׁהוּא בְּחִינַת שֶׁקֶר כַּנ"ל. וְהַחֲלִיפוּ הַשִּׁיטָה כְּאֵלוֹ ח"ו, וְנִשְׁמָתוֹ הוּא מִבְּחִינַת עֶבֶד ח"ו, וְעַל - יְדֵי זֶה נִתְגַּלְגַּל הַדָּבָר וְנִרְדּוּ אֲבוֹתֵינוּ לְמַצְרַיִם וְהָיוּ שָׁם עֲבָדִים לְפָרְעָה בְּמַצְרַיִם, שֶׁכָּל זֶה הָיָה לְכַרֵּר נִשְׁמָתָם מִבְּחִינַת עֲבָדוֹת שֶׁנֶּאֱחָזוּ בָּהֶם עַל - יְדֵי בְּחִינַת הַחֲלוּף הַנ"ל שֶׁנֶּאֱחָזוּ בָּהֶם עַל - יְדֵי חֲטָא אֲדָם הֶרְאִשׁוּן שֶׁעֲסָקָר גְּלוּת מַצְרַיִם הָיָה בְּשִׁבְלֵי זֶה כִּידוּעַ, כִּי הַמַּעֲשֵׂה הַנ"ל הוּא כּוֹלֵלֵת כָּל הַתּוֹרָה בְּפֶלֶא וְכָל הַדּוֹרוֹת בְּלֶם. כָּל מִה שֶׁעֲבָר מִיּוֹם בְּרֵא אֱלֹקִים אֲדָם עַל הָאָרֶץ וְחֲטָא וְאָכַל מֵעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע וְגַרְם הַתְּנַבְרוּת הַלֵּהט הַחֶרֶב הַמַּתְהַפֶּכֶת, בְּחִינַת הַיְכָלִי הַתְּמוּרוֹת כַּנ"ל שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁךְ כָּל הַגְּלִיּוֹת שֶׁמִּתְנַבֵּר בְּכָל פֶּעַם בֶּן הַשְּׁפָחָה עַל בֶּן הַמֶּלֶךְ כַּנ"ל. עַד שֶׁנֶּשַׁם בֵּין יִשְׂרָאֵל בְּעַצְמוֹ, וְאֶפְלוּ בֵּין הַתְּלַמִּידֵי חֲכָמִים בְּעַצְמוֹ נַעֲשֶׂה מַחְלָקָת, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת הַמַּחְלָקָת שֶׁבִּין יוֹסֵף וְאָחָיו וּבֵין שְׂאוּל וְדָוִד וְכִיּוֹצֵא בָּהֶם, כִּי אֵין יוֹדְעִין כְּבָרוּר הֵיכָן נִקְדַּח הָאֶמֶת, כִּי כָּל דּוֹר יֵשׁ כַּמָּה צַדִּיקִים אֱמִתִּים, אֲבָל יֵשׁ אֶמֶת לְמַעַלְהָ מְאֹמֶת, כִּי בְּנֹדָאֵי אֵין מִדְּרָגוֹת כָּל הַצַּדִּיקִים שְׁוִיִן. וְכָל מִה שֶׁמִּדְּרָגַת הַצַּדִּיק גְּדוֹל יוֹתֵר הָאֶמֶת שְׁלוּ גְדוֹל וּמְבָרֵךְ יוֹתֵר, כִּי עֶקֶר הוּא הָאֶמֶת עַד שֶׁיֵּשׁ כָּל דּוֹר צַדִּיק אֱמִתִּי, שֶׁהוּא בְּחִינַת נִקְדַּח הָאֶמֶת שֶׁבִּין הַצַּדִּיקִים, אֲבָל מִחֲמַת מְרִירַת הַגְּלוּת וְהַתְּנַבְרוּת הַסְּמָרָא אַחֲרָא שֶׁמִּתְנַבֵּר בְּחִינַת הַחֲלוּף וְהַשְּׁקָר שֶׁל הַיְכָלִי הַתְּמוּרוֹת הַנ"ל עַל - יְדֵי זֶה קָשָׁה מְאֹד מְאֹד לִידַע הֵיכָן נִקְדַּח הָאֶמֶת עַד שֶׁעַל פִּי רַב הַבַּעַל דְּבַר מַתְנֵרָה בְּהַצַּדִּיקִים בְּעַצְמוֹ וּמְכַנִּים בִּינֵיהֶם בְּעַצְמוֹ מַחְלָקָת גְּדוֹל, כִּי הוּא מְכַנִּים כָּלֵב שְׂאֵר הַצַּדִּיקִים כְּאֵלוֹ ח"ו, זֶה הַצַּדִּיק הָאֶמֶת, שֶׁהוּא בְּחִינַת נִקְדַּח הָאֶמֶת כְּאֵלוֹ הוּא נוֹטָה ח"ו, מִדְּרָךְ הָאֶמֶת עַד שֶׁמִּסִּית אוֹתָם שֶׁיַּחֲלֶקּוּ עָלָיו לְשֵׁם שְׁמַיִם, כְּמוֹ שֶׁמִּצִּינוּ בְּכַמָּה דּוֹרוֹת, כְּמוֹ שְׂאוּל שֶׁרָדַף אֶת דָּוִד בְּחַנּוּם.

וְכֵן אַחֵי יוֹסֵף שֶׁחֲלָקוּ עָלָיו כָּל כַּךְ עַד שֶׁהִתִּירוּ אֶת דָּמוֹ. וּבְנֹדָאֵי כְּנֻתָם הָיָה לְשֵׁם שְׁמַיִם, כִּי סָבְרוּ שְׂאִינוּ אִישׁ אֶמֶת וּמוֹצֵיא דָּבָה וְכו'. וְכֵמוֹ כֵּן הָיָה בְּדוֹרוֹת שֶׁלְּפָנֵינוּ וּבְכַרְמָת בְּדוֹרוֹת הַלְלוּ בְּעוֹקְבָא דְּמִשְׁחָא שֶׁהַתְּנַבֵּר הַשְּׁקָר מְאֹד עַד שֶׁנֶּשַׁם בֵּין הַצַּדִּיקִים וְהַכְּשָׁרִים בְּעַצְמוֹ נִפְל מַחְלָקָת גְּדוֹל וְאֵין יוֹדְעִים הֵיכָן נִקְדַּח הָאֶמֶת. וְצָרִיכִין לְהַתְּפַלֵּל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ שֶׁיִּזְכֶּה לְמַצָּא הָאֶמֶת לְאֶמְתּוֹ. וְזֶה צָרִיכִין לְכַוֵּן בְּהַדְּלָקָת גַּר חֲנֻכָּה שְׁנֹנְכָה עַל - יְדֵי מַצְוֹת גַּר חֲנֻכָּה לְהַמְשִׁיךְ הָאֶמֶת הָאֶמֶת בְּחִינַת שְׁלַח אֹרֶךְ וְאֶמְתֵּךְ. שְׁנֹנְכָה לְהַתְּקַרֵּב לְנִקְדַּח הָאֶמֶת תְּמִיד:

(יח) וְזֶה בְּחִינַת מִה שֶׁמִּזְכִּירִין שֵׁם הָאֵם דִּיקָא בְּשִׁמְתַּפְּלֵל עַל הַחוּלָה, כִּי כָּל הַחוּלָאֵת שֶׁל הָאָדָם נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת הַחֲלוּף הַנ"ל שֶׁל בֶּן הַמֶּלֶךְ, שֶׁמִּתְנַבֵּר ח"ו, בֶּן הַעֶבֶד עַל בֶּן הַמֶּלֶךְ, כִּי כָּל הַחוּלָאֵת הֵם בְּחִינַת מִיתָה, שֶׁהוּא הַסְּתַלְקוֹת הַכַּחוֹת וְהַחַיּוֹת. וְעֶקֶר הַמִּיתָה נִמְשָׁכֶת מִבְּחִינַת וְהַמַּת הַנְּחָשׁ, שֶׁהוּא בְּחִינַת וְהַמַּת הַעֶבֶד שֶׁמִּתְנַבֵּר עַל הַבֶּן מֶלֶךְ עַל - יְדֵי חֲטָא אֲדָם הֶרְאִשׁוֹן, כִּי וְהַמַּת הַנְּחָשׁ וְהַמַּת הַעֶבֶד הֵם בְּחִינַת אַחַת, בְּחִינַת אֲרוּר הַנְּאָמֵר בְּנְחָשׁ שֶׁהוּא בְּחִינַת אֲרוּר כְּנַעַן עֶבֶד עֲבָדִים, כְּמוֹכָא. וּמִבְּחִינַת וְהַמָּא וְזֶהוּ אֶת שֶׁהוּא וְהַמַּת הַעֶבֶד, שֶׁהוּא וְהַמַּת הַנְּחָשׁ מִשָּׁם נִמְשָׁכֶת הַמִּיתָה, כְּמוֹכָא בְּתוֹרָה בְּשֶׁהַטִּיל נְחָשׁ וְהַמָּא בְּחוּהוּ אִזּוּ נִגְזַר מִיתָה עַל הָעוֹלָם, כִּי עֶקֶר גְּזֵרַת הַמִּיתָה הוּא עַל - יְדֵי בְּחִינַת הַחֲלוּף הַנ"ל עַל - יְדֵי שְׂרוּצָה לְהַתְּנַבֵּר בְּחִינַת בֶּן הַעֶבֶד עַל בְּחִינַת בֶּן הַמֶּלֶךְ,

כי גוף ונפש הם בחינת בן העבד וכן המלך. כי הנשמה היא חלק אלוה ממעל, בחינת בן המלך, בחינת (שמות ד') בני בכורי ישראל, בחינת (שבת קי"א) כל ישראל בני מלכים הם, בחינת (תהלים ב') ה' אומר אלי בני אתה וכו', בחינת בן הנמשך ממח האב פירוע, כמו שכתוב (ישעיה מ"ו), "הנשואים מני רחם העמוסים מני בטן". כמו שכתוב (בראשית ב'), "ויפח באפיו נשמת חיים". ואיתא בזוהר הקדוש מאן דנפח מתוכו נפח, כי הם חלק אלוה ממעל, שהוא בחינת בן, והגוף הוא בחינת עבד, כי הגוף הוא בחינת עשיה גשמית, שהוא בחינת עבד, שהוא בחינת עשיה ועבודות. והשם ותפוך ברא את האדם כדי שיכבול ויכניע את הגוף לגבי הנשמה העבד לגבי הבן, כי כמו שהעבד מחויב לעבד את רבו ולעשות רצונו, כמו בן הגוף מחויב לעבד את הנשמה ולכבול עצמו לגבי הנשמה ולעשות רק רצון הנשמה. ואם לא היה חוטא האדם היה מתכבול בחינת העבודות לגמרי, כי עקר העבודות נמשך ממה שעוברין על דברי תורה ח"ו, בבחינת (אבות פ"ק ג') כל הפורק ממנו עול תורה נותנין עליו עול מלכות ועול דרך ארץ שהם בחינת עבודות, אבל המקביל עליו עול תורה מעבירין ממנו עול מלכות וכו', כי אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה וכו' (שם פ"ק ו'). והכלל, שעקר בחינת עבודות הוא מסמרא דגופא. ועקר בחינת חרות ומלכות הוא מסמרא דנשמה.

והאדם נברא כדי שיכבול הגוף לגבי הנשמה והעבד לגבי הבן. וצריך לכבול הגוף כל כך עד שיתחפך לטבע הנשמה ממש שיתחפך מגוף לנפש מעבד לבן, כי גם בעבודת השם ותפוך יש שני בחינות יש מי שעובד השם ותפוך בבחינת עבד ויש שהוא בבחינת בן, כמובא, הינו כי האדם צריך לעבד את השם ותפוך בכל כחו שהגוף יעשה רק רצון הנשמה, אבל כל זמן שיש להגוף איזה ריח מתאוות הגוף, רק שמשבר תאוותו בשביל רצון הנשמה, שהוא רצון השם ותפוך ועובד אותו ותפוך תמיד, אף - על - פי שזה טוב מאד אשרי לו, אף - על - פי - בן עדין עבודתו בבחינת עבד דקדושה, כי בודאי הוא בבחינת עבד, כי עבודת ה' נחשב לו לעבודה ויגיעה, כי רצון הגוף אינו נוטה לזה רק שמשבר רצון הגוף בשביל רצון הבורא, על - בן הוא עדין בבחינת עבד, אבל מי שזוכה לשבר הגוף לגמרי בתכלית הפטול עד שהגוף נתהפך לנפש ממש. והוא מקום, "ואתה את ה' אלקיך בכל לבבך וכו'" - בשני יצריך, שגם הגוף אוהב את ה' ועושה רצונו מאהבה, כי אין לו שום תאוה אחרת ואינו רוצה שום רצון רק מה שהוא רצון הבורא ותפוך, אזי נקרא בחינת בן, כי כל עבודתו את השם ותפוך אינו נקרא בשם עבודת כלל, כי אין זה עבודות אצלו כלל, כי הוא עושה רצון השם ותפוך באהבה שלמה ברצון הגוף והנפש, כי הגוף נתהפך לנפש כנ"ל. ועל - בן בודאי אין שייך לקרותו בשם עבד כלל, כי עבודות אינו נקרא רק מה שהוא כנגד רצון האדם, אבל מה שהוא רצון האדם אינו נקרא בשם עבודת כלל, למשל אכילה ושתיה ושאר תאוות הגוף אינו נקרא אצלו האדם עבודה ויגיעה כלל מאחר שעושה זאת מרצונו, רק בשצורך להנביה איזה משאוי כבוד וכיוצא נקרא אצלו עבודה, וכן עבודת השם ותפוך מחמת שהגוף אינו מרגל בזה נקרא אצלו עבודה. אבל בשזוכה להפך הגוף לנפש ממש אזי כל עבודת ה' אינו נקרא אצלו בשם עבודה כלל, אדרבא, זהו עקר חיותו ותענוגיו ונשעוועיו. ואין לו שם תענוג ושמה אחרת בגוף ונפש כי אם בשזוכה לעשות רצון בוראו ותפוך:

יט) ובאמת מה שאצל רב בני האדם הדבר בהפך שאכילה ושתיה ושאר תאוות הגוף אינו נקרא אצלו עבודה. ומצות ומעשים טובים נקרא אצלם עבודה ויגיעה, והו בעצמו בחינת החלוקה הנ"ל שנתהפך בן המלך בן השפחה עד שפברו שכן המלך הוא עבד ח"ו, וכן השפחה הוא מלך ח"ו, כמו בן הנהפך האמת אצל העולם שמצות ומעשים טובים, שהם רצון השם ותפוך רצון הנשמה, שהיא בחינת בן מלך, זה נקרא אצלם עבודת. ורצון הגוף, שהיא תאוות הגוף אינו נקרא אצלם עבודת כלל, כאלו היה הגוף מלך ח"ו, על הנשמה. ובאמת הדבר בהפך ממש, כי הנשמה היא המלך באמת והגוף הוא עבד. וכל מה שהוא רצון הנשמה, שהם תורה ומצות ומעשים טובים, זה הוא בחינת מלך, בחינת (משלי ח') בי מלכים ימלוכו, ואין זה נקרא בשם עבודת כלל כנ"ל. ומה שהוא רצון הגוף שהם תאוות הגוף, והו עקר בחינת עבודה, שהיא בחינת עשייה גשמית ששם אחיות תאוות הגוף שנמשכין מזחמת העבד, שהוא זחמת הנחש כידוע. וצריכין לבטל הגוף לגבי הנשמה, לשבר תאוות הגוף, שהם בחינת עבודת ולבטלם לגמרי עד שיתהפך הגוף לנפש ממש, עד שהגוף יעשה רצון הנשמה שהוא רצון הבורא ותפוך ברצון טוב ולא יהיה נחשב אצלו לעבודה כלל, ואז נבטל בחינת העבודת לגמרי ויוכה להיות בבחינת בן זה עקר השלמות כידוע:

כ) ואם לא היה חוטא אדם הראשון היה אדם זוכה למדרגה זאת בחיים חיותו שיתהפך הגוף לנפש ממש, עד שלא תהיה עבודתו את השם ותפוך בבחינת עבד כלל רק בבחינת בן כנ"ל, אבל מחמת חטא אדם הראשון, שעל - ידי זה נתאחו בו זחמת הנחש, שהיא בחינת זחמת העבד כנ"ל, על - ידי זה נתגשם הגוף עד שצריך עבודה ויגיעה גדולה עד שישבר תאוות הגוף. ואז אפלו בשעבוד השם ותפוך אזי עבודתו עדין בבחינת עבד, כי נחשב אצלו עבודה מאחר שצריך להכריח עצמו לשבר גופו שלא נודבך עדין להתהפך למהות הנפש ממש כנ"ל. ועל - בן נגזר מיתה בשביל זה כדי לזכך ולבטל בחינת העבודת, כי עקר גזרת המיתה היא מחמת זחמת הנחש, שהיא זחמת העבד כנ"ל, הינו שעכשיו אחר חטא אדם הראשון אי אפשר לזכות לבחינת בן בשלמות שיתהפך הגוף לנפש ממש כי אם אחר המיתה שיתבלה הגוף בעפר ויקום בתחיה בגוף וך וצח. שאז יהיה בבחינת בן בגוף ונפש, כי הגוף ותהפך לבחינת הנפש ויהיה נכלל באין סוף בגוף ונפש ברצוא ושוב כפי מה שזוכה כל אחד, כי עכשיו בגוף שלנו אי אפשר לזכות לבחינת בן בשלמות ולבטל בחינת העבודת ואפלו צדיקים גדולים מאד שזכו לזכך גופם לגמרי, אף - על - פי - בן צריכין למות בעטיו של נחש בשביל תקון העולם לתקן חטא אדם הראשון לבטל בחינת העבודת מן העולם:

כא) נמצא, שעקר בחינת המיתה הוא על - ידי התגברות העבד על הבן הגוף על הנפש, שהיא בחינת חטא אדם הראשון, שעל - ידי זה נגזר מיתה על העולם וכנ"ל. ומשם נמשך כל החולאת, שהם בחינת מיתה הסתלקות החיות והכחות כנ"ל שנמשך מהתגברות הגוף על הנפש, כי עקר החולאת והמיתה הוא ממחלקת שבין הנפש והגוף שאינם מתנהגים במנוח השווה עד שמתגברים הד' יסודות ח"ו, עד שאין הנפש יכול לדור עמם יחד ומתחיל להסתלק מהם. וכל זה

נמשך מבחינת המחלקת של העבד על הַג' הַג' שְׁנַחֲלֵפוּ וְכוּ' כַּנ"ל, כי הדי' יסודות הם בחינת עבדים, כמו שכתוב בהתורה "אנכי" בסופה (בסימן ד' לקומי א', ענין שם כב) ובשביל זה בשמתפללין על החולה מזכירין שם אמו דיקא, כי עקר החיות של האדם ושל כל הנבראים והנוצרים והנעשים הוא על - ידי השם בבחינת נפש חיה הוא שמו, כי על - ידי השם של כל דבר נמשך החיות לתוכו מחי החיים. וגם מחי החיים אי אפשר להמשיך החיות כי אם על - ידי שמו ותברך, כגבול, כמבאר בהתורה "וביום הפורים הסתרה וכו'" (סימן נ"ו), שאי אפשר למשך החיות מחי החיים כי אם כשקורין אותו בשמו שהוא התורה, ענין שם. כי השם ותברך לית מחשבה תפיסא ב' כלל ואין אנו יודעין ממנו ותברך כי אם על - ידי שמו ותברך לברך כמו מלך גדול שהוא נסתר מפני מדינתו ואין רואין אותו רק יודעין אותו על - ידי השם לברך, כמו כן לית דידע בד כלל, רק שאנו יודעין אותו ותברך על - ידי שמו לברך, כי השם ותברך מצד החמיו צמצם עצמו בכמה צמצומים עד שעשה לעצמו שם. בבחינת ותעש לך שם כהיום הזה עד שיכולין לידע ממנו על - ידי שמו לברך. שידעין אותו על - ידי שמו שיש ארון מושל ומנהיג אחד ויחיד ומיוחד וכו'. ומבחינת השם הנכבד והנורא הזה נמשך החיות לכל הנבראים שבעולם על - ידי שמו דיקא, כי כל דבר מקבל חיותו על - ידי שמו שיש לו משם ה' המחה את כלם כנ"ל:

(כג) והנה פתיב (שמות ג'), "זה שמי לעולם וזה זכרי לדור דור". ודרשו רבותינו זכרונם לברכה (פסחים ג'), זה שמי לעולם, כי לא בשאני נכתב אני נקרא, כי נכתב בהוי' ונקרא באד', אבל לעתיד לבא ותקיים, "ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד". שיהיה נקרא בהוי' כמו שהוא נכתב, אבל עכשיו צריכין להעלים עקר עצם השם שהוא שם הוי' ברוך הוא ואינו נקרא רק באד'. ומסוד שני שמות אלו נשתלשלין ונמשכין בחינת שם האב ושם האם שם נמשך בחינת נפש וגוף, שהם בחינת איש ואשה, כי עקר התהוות הגוף הוא מהאם. ועקר הנפש הוא מהאב אשר שרשם העליון הם בחינת שני השמות הנ"ל, הם בחינת תמה ולבנה, יום ולילה וכו' פירוע ומוכן בספרים. ואם לא היה חוטא אדם הראשון והיה זוכה להפך הגוף לנפש עבד לבן, היה זוכה בחיים חיותו להשיג שם הוי' ברוך הוא והיה זוכה לקרותו כמו שהוא נכתב כמו שיהיה לעתיד, אבל עכשיו אחר החטא ש שולט העבד ח"ו, בחינת זהמת הנחש שנאחז בגוף, על - בן צריכין להעלים שם העצם, כי אי אפשר לקבלו בזה הגוף ואי אפשר לקרותו ולהשיגו עתה כי אם בשם הפגיו שהוא שם אד' שנקרא בו עתה. ובשביל זה מכרח האדם למות כדי שיזדכך הגוף בעפר. ואז יקום בתחיה בגוף וך שיהיה הגוף בבחינת נפש ויתבטל זהמת העבד לנמרי ואז ניכל לקרותו בשם העצם ותברך. ועל - בן פאמת המיתה טובה גדולה, כמו שכתוב (בראשית רבא פרק ט'), "הנה טוב מאד" - זה המות וכו'. כדי שיזכה האדם על - ידי זה להפיר אותו ותברך בבחינת שם העצם שעשה אי אפשר לקרותו ותברך בזה השם כנ"ל. ועל - בן קדם הסתלקות של האדם נתוסף בו חיות הנפש ועל - ידי זה נסתלק, כמו שכתוב (תהלים ק"ד), "תוסף רוחם ינועון". כי השם ותברך מראה לנו בזה שהמיתה טובה גדולה, כי אז מתחיל שלמות תקונו שצריך לזכות לעתיד להפירו בתוספת הברה חדשה בבחינת שם העצם ותברך. ומשם נמשך בחינת תוסף רוחם קדם ההסתלקות, ועל - ידי זה בעצמו נסתלק האדם, כי עכשיו בגוף היה תכף בשנמשך תוספות

החיות הנמשך משם העצם הוא צריך להסתלק, כי אי אפשר לקבל בחינת החיות הנמשך משם העצם בגוף הזה של עכשיו כנ"ל:

כד ועל - בן בשהאדם הוא חולה, שהוא התחלת המיתה שמתחיל הנפש להסתלק, שנה נמשך מבחינת תוסף רוחם ויגועו. כדי שיזכה לקבל לעתיד השגת שם העצם וכו' כנ"ל. וכשאנו רוצין להתפלל עליו שיחזור לו פחו ויחיה עוד בעולם הזה, כי צריכין לו עוד בזה העולם כדי שיזכה גופו יותר בזה העולם, "כי היום לעשותו" בתיב. ועל - בן צריכין רחמים שיאריך האדם שנותיו בזה העולם כדי שיסגל מעשים טובים די שיוכל לזכות אחר כך לעתיד למה שיזכה וכו', שהכלל בפי מה שפירח בערב שבת בזה העולם, על - בן כשאנו צריכין לבקש על החולה אנו מוכירין רק שם האם לכד ומעלימין שם האב, כי שם האב לגבי שם האם שהוא בבחינת שם העצם לגבי שם הכנוי. ועכשיו אנו צריכין להעלים שם האב בבחינת זה שמי לעולם כדי שלא יסתלק ח"ו, על - ידי רבוי האור, על - ידי בחינת תוסף רוחם הנמשך משם העצם שמי שם עקר ההסתלקות כנ"ל. כי אנו רוצים שיתצמצם האור עוד ויקבל החיות בדרך העלמה וצמצום בהדרגה ובמדה על - ידי שם הכנוי שמי שם נמשך ונשתלשל שם האם כדי שיוכל לחיות עוד ולא יסתלק על - ידי בחינת תוסף רוחם וכו' כנ"ל. ועל - בן מוכירין שם האם דיקא כנ"ל:

כה) כי כל זמן שאדם בכריאותו ויש שלום בין הנפש והגוף, שהם בחינת שם האב ושם האם אזי העקר הוא שם האב, כי הנון נקרא על שם האב דיקא, כי באתר דאית דכר נוקבא לא אדכר תמן, כי עקר החיות משם האב דיקא. אבל עתה בשהאדם חולה ח"ו, שהוא בחינת מיתה כנ"ל שנמשך מבחינת תוסף רוחם, שואת הבחינה של תוסף רוחם שנמשך מבחינת שם העצם נמשכת ונאחזת בשם האב ביותר, כי שם האב בשרשו העליון נמשך ונשתלשל משם כנ"ל, על - בן עתה אין להזכיר שם האב כדי שלא יתעורר בחינת תוסף רוחם ח"ו, שמי שם ההסתלקות ח"ו כנ"ל, על - בן עתה צריכין להעלים דיקא שם האב ולבלי להזכיר רק שם האם כדי שיהיה נמשך לו החיות לתוך הגוף שיהיה עוד בזה העולם שמקבל החיות מהעלמת שם העצם דיקא כנ"ל, כי באמת בלליות השמות של כל העולם, שהוא החיות שלהם נמשך רק מבחינת שם הכנוי הנ"ל, כי משם העצם אי אפשר עכשיו לקבל החיות באחגליא כי אם בהעלם גדול. ועל - בן שם האב ושם האם שניהם יחד מקבלין חיות משם הכנוי הנ"ל, רק שזה ידוע שכל בחינה כלולה מכל הבחינות, כמבאר בכתבי האר"י"ל כמה פעמים שכל שם וכל בחינה וכל ספירה וכו' כלולה מכל השמות ומכל הבחינות. ועל - בן גם שם הכנוי בעצמו כלול מבחינת שם העצם ושם הכנוי. ועל - בן שם האב ושם האם הנמשכין שניהם מבחינת שם הכנוי הם בבחינת שם העצם ושם הכנוי, כי שם האב לגבי שם האם הוא בבחינת שם העצם לגבי שם הכנוי. ותמיד העקר הוא שם האב שהוא עקר החיות וכו' כנ"ל, אבל בעת החולאת שנתעורר בחינת תוסף רוחם של לעתיד, שואת הבחינה נמשכת ביותר על - ידי בחינת שם האב שהוא מקבל תמיד החיות משם העצם בדרך העלם והסתם גדול, ועכשיו נמשך עליו בחינת התגלות, בחינת תוסף רוחם של לעתיד שאז יהיה עקר החיות משם, אבל בזה העולם צריכין להסתלק על - ידי זה, כי אי אפשר לקבל זה האור

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

באתגליא בעולם הזה כנ"ל, על - בן פשוטין להתפלל על החולה צריכין להעלים שם האב לנפשו, כי אנו רוצין שיחיה עוד בזה העולם. ועל - בן אנו צריכין להעלים שם האב שישו מבחינת שם העצם שמשם בחינת תוסף רוחם, שעל - ידי זה היה מסתלק ח"ו, ועל - בן אין מוכירין רק שם האב שישו מבחינת שם הכנוי כדי להמשיך עליו חיות בהדרגה ובמדה בלי תוספת רוח כדי שיחיה ואריך ימים ושנים עוד בזה העולם כדי לתקן עוד מה שצריך לתקן, אמן ואמן:

(כו) וזה בחינת מה שמצאנו בכל ספר מלכים שבכל מלכי בית דוד מוכיר המיד שם אמו של המלך, כי המלכות היא בחינת שם, כמו שכתוב (שמואל ב' ח'), "ויעש דוד שם". כי עקר מלכות בית דוד, שממה יצא משיח, הוא לגלות שם כבוד מלכותו ותבנית, כי מלכות דוד משיח, הוא מלכות דקדושה, שהוא מלכותו ותבנית, שהוא בחינת שמו ותבנית, כי מלכות הוא בחינת שם כנ"ל. ועל - בן נזכר בכל אלו המלכים שם אבם דיקא, כי עקר התגלות שם כבוד מלכותו ותבנית בזה העולם עתה הוא על - ידי בחינת שם הכנוי דיקא, שהוא בחינת שם האב כנ"ל:

(כז) וזה בחינת פרשת התמיד וישאר קרבנות שאומרים בפקר, כי כל הקרבנות בשביל לברך רוח האדם מרוח הבהמה בבחינת (קהלת ג') מי יודע רוח בני האדם העולה הוא למעלה ורוח הבהמה הירדת וכו'. וזה סוד מה שכתוב במעשה הנ"ל שכן המלך שנחלף היה עגשו ותקונו על - ידי שהלך אחרי הבהמות שנתן לו האדם הסוחר להנהיג ולהרעות שנתעו אצלו שני בהמות והלך לבקשם עד שרדף אחריהם לתוך עמק עבי היער וכו', עד שהכרח ללון שם וכו', עד שבא אליו אדם אחד ואמר לו, חדל לך לרדף אחרי העונות. כי אלו אינם בהמות כלל רק שהעונות שלך מוליכין אותך כך וכו', ענין שם. וזה סוד כל הקרבנות, כי כל עונות של אדם הם בחינת בהמות, בחינת רוח הבהמיות שם כל התאוות, שהם תאוות הבהמיות, כמו שכתוב בסוטה (סוטה ט"ו), היא עשתה מעשה בהמה וכו'. ובשביל זה צריך להביא קרבן בהמה לכפר, כי על - ידי החטא שהיה ברוך אחר מעשה בהמה אחר רוח הבהמיות, תאנת הבהמיות, על - ידי זה נתערב רוח האדם ברוח הבהמה, שזה עקר בחינת ערוב טוב ברע, שהוא בחינת פגם חטא עין הדעת טוב ורע שכולל כל החטאים שבעולם. ועל - בן צריך להביא בהמה לקרבן ועל - ידי הקרבן מבררין רוח האדם מרוח הבהמה, שזהו סוד כל הקרבנות בלם פדיוע. ועל - בן אמר לבן המלך שנחלף הנ"ל שמה שרדף אחר הבהמות, זהו העונות שלו כנ"ל, כי העונות שלו נתלבשו בבהמות וצערו אותו כל כך, כי העונות הם בחינת רוח הבהמה כנ"ל, כי באמת חלוף בן המלך בבן העבד, זהו בעצמו בחינת תערובת רוח האדם ברוח הבהמה, כי רוח הבהמה, זהו בחינת תאוות הגוף, שהוא בחינת עבד כנ"ל, שהוא בחינת בהמה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה שעבדים נמשלו לבהמה, כמו שדרשו על פסוק (בראשית כ"ב), "שבו לכם פה עם החמור" - עם הדומה לחמור (קדושין ס"ח). כי על - ידי העונות גורמין ח"ו, שנתערב ונחלף רוח האדם ברוח הבהמה, בחינת בן המלך בבחינת בן העבד, שזהו בחינת היכלי החמורות שמתגברין ח"ו, על - ידי עונות האדם פדיוע. ועל - בן היה עגש בן המלך שנחלף שהלך אחר תאוותיו, על - בן היה

עגשו לבקש ולרדף את הבהמות וכנ"ל. וזה סוד כל הקרבנות בלם, שהם בשביל לברר מהחילוף של היכלי התמורות הנ"ל לברר רוח האדם מרוח הבהמה, שהוא בחינת ברור בן המלך מן העבד כנ"ל. ואולי זהו בחינת שני כבשים שמקריבין בכל יום להמדין שהם כנגד שני הבהמות של בן המלך הנ"ל שהלכו מאצלו. שהכרח לרדף אחריהם, כמו שכתוב שם בהמעשה הנ"ל. וכנגד אלו הב' בהמות צריבין להביא בכל יום שני בהמות להמדין כדי לברר ולתקן זאת. וזהו בחינת משנת איזהו מקומן, שאומרים בכל יום, שעל - ידי שמבררין מקומן של זבחים על - ידי זה מבררין ומגלגין רוח האדם שנפל ונתערב בין רוח הבהמיות שבשביל זה הכרח בן המלך הנ"ל לבקשם, כי כל אחד כפי מה שמערב על - ידי עוונותיו רוח האדם ברוח הבהמה כשאינו זוכה לתקן בחייו, אזי הוא צריך לקבל עגשו להיות נע ונד בתוך כף הקלע ולבקש הנצוצות ורוח האדם שאבד והפיל בתוך רוח הבהמה, שהיו בחינת בקשת הבהמות הנ"ל עד שמקבל עגשו בשלמות ואז יתתקן, כי העגש הוא התקון פיזי. ובשביל זה אנו אומרים פרשת הקרבנות בכל יום בשביל ברור זה כנ"ל. וזהו בחינת משנת איזהו מקומן של זבחים, שמבררין המקומות של כל הזבחים שהם הקרבנות, שעל ידם נחבר רוח האדם מרוח הבהמה ומבררין כל המקומות שלהם. ועל - ידי שמזכירין הקרבנות והמקומות של הזבחים נחשב כאלו הקריב אלו הקרבנות באלו המקומות. ועל - ידי זה זוכה לברר כל בחינת רוח האדם מרוח הבהמה מכל המקומות שנפלו לשם. כי אם אינו זוכה לתקן על - ידי קרבנות ותשובה אזי צריך לבקש הרבה מקומות שלהם, שהיו בחינת העגש של בן המלך הנ"ל שהיה צריך לבקש את הבהמות שזה לו עגש על שלא השתדל למצא הנצוצות ורוח האדם שאבד והחליף ברוח הבהמה, שבשביל זה הכרח לעגש זה לבקש את הבהמות, אבל על - ידי אמירת הקרבנות שאומרים אותן בשביל תשובה וכפרה אזי על - ידי שאומרים פרשת הקרבנות ומבררין ואומרים, איזהו מקומן של זבחים, על - ידי זה מבררין כל המקומות שנפלו ונתערבו שם רוח האדם ורוח הבהמה ומתקנין ומעלין אותם משם וכנ"ל:

כח) וזה בחינת פסוקי דומרה שאומרים אחר פרשת הקרבנות, זה סוד בחינת אדם הישר שלקח את בן המלך והוליכו לביתו ושם שמע קול הנגון הנפלא של כל החיות והבהמות והעופות וכו', שעשו נגון נפלא לכבוד הלבנה וכו'. ואחר כך נתן לו זה האדם הפלי הנפלאה שקשמיניחין אותה על איזה מין תיה ובהמה שבעולם, אזי היא מתחלת לנגן זה הנגון הנפלא וכו', עין שם. וכל זה הוא בחינת פסוקי דומרה שאומרים אחר פרשת הקרבנות, שהיו בחינת פהנים בעבודתם ולוים לשירם ולזמרם, כי על - ידי הקרבנות מבררין רוח האדם מרוח הבהמה ואחר כך צריבין לומר שירות ותשבחות ופסוקי דומרה, כי עקר שלמות הברור של רוח האדם מרוח הבהמה הוא על - ידי נגון ושיר, כמבאר בדברי רבנו ז"ל בכמה מקומות. ועיין בהתורה על פסוק, "קחו מזמרת הארץ בכליכם וכו'" (סימן ס"ג בלקוטי תניינא) ועל - בן עקר תקון בן המלך אחר שקבל עגשו על - ידי הבהמות. אחר כך פשרצה לתקנו אז זכה לשמע קול הנגון הנ"ל. וגם נתן לו הכלי הנ"ל שמעוררת נגון מכל החיות והבהמות כשמיניחין אותה עליהם, כי זאת הכלי יש לה זה הכח שתכף כשמיניחין אותה על איזה בהמה מיד מתחיל להתברר ולהתעורר רוח האדם הנעלם ומערב בתוכה. ועל - ידי זה נעשה הנגון הנפלא הזה, כי עקר כל

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

הנגונים הם על - ידי ברור רוח האדם מרוח הבהמה, שזהו בחינת שירות ונגוני הלויים בשעת הקרבנות כנ"ל. וזהו בחינת פסוקי דזמרה אחר פרשת הקרבנות, כי עקר שלמות הברור הוא על - ידי הנגון, בחינת פסוקי דזמרה כנ"ל:

כט) ואחר כך בשקבל זאת הכלי של נגון, שכנגד זה אומרים פסוקי דזמרה, אחר כך נעשה מבין דבר מתוך דבר, כמבאר בהמעשה הנ"ל, ענין שם. זה בחינת קריאת שמע שאומרים אחר כך שאז מקבלין התבוננות המוחין בידוע בפגנות שעקר קבלת המוחין בשעת קריאת שמע, זה בחינת מה שאזכה אחר כך להיות מבין דבר מתוך דבר, הינו בחינת מחין שפקבלין בשעת קריאת שמע כנ"ל. ואחר כך קבל בן המלך האמת את המלוכה כמו שכתוב שם, זה בחינת תפלת שמנה עש' רה שאז עקר בגן המלכות בידוע, כי עקר בחינת מלכות זוכין על - ידי תפלה שהיא בחינת מלכות בידוע, כי על - ידי תפלה מושלחין בכל העולמות ומנהיגין כל העולמות כרצונו בבחינת צדיק מושל וראת אלקים, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מ"ק ט"ז), הקדוש ברוך הוא גזור גזרה והצדיק מבטל. ותפל על - ידי תפלה, שעל - ידי זה עקר המלוכה והממשלה של הצדיק האמת שהוא בחינת בן המלך האמת:

ל) וזה בחינת מה שקבל האבות היו רועי בהמות, הכל בשביל לברר החלופ הנ"ל שהוא בחינת תערובת וחלופ רוח האדם ברוח הבהמה וכו' כנ"ל. וזה בחינת דוד המלך שהיה רועה בהמות. וכתוב ביה, "מאחר עלות הביאו לרעות ביעקב עמו וכו'". כי דוד היה עוסק בזה ביותר לברר רוח האדם מרוח הבהמה, לברר בחינת בן המלך מן השפחה וכו' כנ"ל. ועל - בן זכה דוד למלוכה כנ"ל, ועל - בן היה רועה בהמות בקדושה גדולה. ועל - ידי זה זכה לברר רוח האדם מרוח הבהמה הוא בחינת ברור בן המלך מן השפחה כנ"ל. ועל - בן על - ידי זה דיקא זכה למלוכה בחינת מאחר עלות הביאו לרעות ביעקב עמו וכו' כנ"ל:

לא) וזה בחינת יעקב שהיה רועה בהמות בשביל לברר נשמת זויגו, כמו שכתוב (הושע י"ב), "ועבד ישראל באשה וכו'". כמו שכתוב (בראשית כ"ט), "ואעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה". כי עקר אחיות העבדות, שהוא זממת הנחש, נאחז בהאשה ביותר, כי נחש הפיל זממה בחנה דיקא בידוע ועל - בן מברכין בפקד' שלא עשני אשה, כי זממת העבדות סמוכה להאשה ביותר ושם צריכין ברור יותר. ועל - בן נגזר על האשה, והוא ימשול בך, שהוא בחינת עבדות שאצריכה לעשות לבעלה כל המלאכות שהעבד עושה לרבו. ועל - בן יעקב מחמת שהיה צריך להעמיד י"ב שבטי י"ק מטה שלמה, על - בן הכרח להפיל עצמו לעבדות ולהיות רועה בהמות אצל לבן, כי אין הדין נמתק אלא בשרשו, על - בן אמר, "אעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה". כי על - ידי העבדות שלו בקדושה גדולה יזכה לברר המזוב מהרע ולהכניע זממת העבדות ויברר רוח האדם מרוח הבהמה על - ידי שיהיה רועה אצלו. וכל זה בשביל לברר מלבן הארמי נשמת זויגו שהוא נשמת רחל כדי להעמיד שבטי י"ק. ומחמת שידע שלבן הוא רמאי גדול והוא נאחז ביותר בבחינת היכלי התמורות הנ"ל שם שם עקר הרמאות של כל הרמאים שחשודין להחלף, על - בן כפל יעקב תנאו ואמר, "אעבדך שבע שנים ברחל בתך

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

הקמנה". כמו שפרש רש"י שם שדקדק עמו כל כך כדי שלא יחליף לו לאה ברחל. וכל זה חשש יעקב מחמת שידע שעדן לא נתתקן מטא אדם הראשון שמשם אחיות היכלי התמורות, שזה גורם שגשמת האבות והאמהות יהיו מערבין בין רשעים כאלה שהם לכן וכו' וכנ"ל. וידע שלכן הוא רמאי ביותר ונאחו ביותר בבחינת היכלי התמורות הנ"ל, על - כן הוא חשוד ביותר על החלוקה, על - כן כפל תנאו עמו ביותר ואמר, "אעבודך וכו' ברחל בתך הקמנה". כמו שפרש רש"י שם, ואף - על - פי - כן לכסוף לא הועיל שהרי רמאו, כי כל כך התגבר הרמאות של לכן, שהוא בחינת היכלי התמורות עד שרמא את יעקב והחליף לו לאה ברחל, שחלוקה זה גרם המחלוקת שבין השבטים וחלוקת מלכות בית דוד ומכירת יוסף, כי אם היה נושא את רחל תחלה היה יוסף יוצא תחלה והיה בכור ממש, לא היו מקנאין בו אחיו כל כך, כי היו הכל רואין גדלתו ואמתתו, רק מחמת החלוקה הנ"ל טעו בו אחיו וסברו שאינו איש אמת ונתקנאו בו על שאביו מהפכו ומקרביו ביותר וגרם המחלוקת כל כך עד שמכרוהו לעבד, שעל - ידי זה נתגלגל הדבר ונרדו אבותינו למצרים וכו'. ומזה נשתלשל אחר כך חלוקת מלכות בית דוד בידיע, שעל - ידי זה נחרב הבית המקדש ונלינו מארצנו וכו' וכמוכא בספרים מה שגורם לכן הארמי על - ידי החלוקה הנ"ל. והכלל, שכל הצרות של ישראל נמשכין מבחינת החלוקה של היכלי התמורות הנ"ל, שהוא בחינת החלוקה של בן המלך הנ"ל שהוא בחינת כל החלופים והשנויים שיש בכל דור ודור עד שיבא משיח צדקנו במהרה בימינו ויברך הכל וכל אחד על מקומו יבא בשלום, אמן:

(לב) נחזור לענין חנפה, כי כל זה הוא בחינת חנפה, כי מצות חנפה שהיא להמשיך אור האמת בעולם, הכל הוא בשביל להגדיל שמו וכבודו ותפירתו, כי כל הבריאה בלה מראש ועד סוף הכל היה בשביל שמו ותפירתו שהוא כבודו, כמו שכתוב (ישעיה מ"ב), "אני ה' הוא שמי וכבודי וכו'". וכתיב, "וברוך שם כבודו וכו'" וכן הרבה. ובשביל זה ברא כל העולם בשביל לגלות שמו וכבודו כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, כל מה שברא הקדוש ברוך הוא לא ברא אלא לכבודו, שנאמר, "כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו ויצרתיו אף עשיתיו". והכבוד הוא השם כנ"ל. וכמבאר גם בפסוק זה בעצמו שהביאו רבותינו זכרונם לברכה, כל הנקרא בשמי ולכבודי וכו'. כי השם ותפירתו ברא הכל בגין דישתמודעין לי, כמו שכתוב בזהר הקדוש, הינו לדעת ולהפיר את שמו ותפירתו, כי בו ותפירתו בעצמו, כביכול, לית מחשבה תפיסא בי' כלל. ואי אפשר לדעת ממנו ותפירתו כי אם על - ידי שמו ותפירתו, כביכול, שצמצם עצמו בכמה צמצומים וברא את כל הבריאה בלה מראש ועד סוף, וכן אותנו דעה והשכל עד שיש לנו פח לידע ולהאמין בשמו ותפירתו לידע ולהודיע ולהודיע שיש רב ושליט עקרא ושרשא דכל עלמין, יחיד, קדמון, מנהיג ומושל, הוא היוצר, הוא הבורא וכו'. שכל זה הוא בחינת שמו ותפירתו שיודעין אותו על שמו לבר. ובאמת ה' אחד ושמו אחד, כי שמו הוא אחדותו ותפירתו, כמו שכתוב, "אני ה' הוא שמי וכו'". כי גם באדם התחתון וכל דבר שבעולם, שם כל דבר אינו דבר נפרד מהדבר רק השם הוא קשור עם כל דבר באחדות גמור כל ימי היותו, מפל שפן למעלה למעלה שמו הגדול ותפירתו הוא אחדותו ותפירתו ה' אחד ושמו אחד, בחינת אני ה' הוא שמי וכו', בחינת כי בשמך בן תהלתך. רק החלוקה הוא אצל המקבלים, כמו למשל בגשמיית כשאנו קוראין איזה דבר

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה..!

או איזה אדם בשמו, אף - על - פי שלא ראינו אותו, כגון בשמפריים מאיזה מלך וקיסר וכיוצא שאין אנו רואין אותו רק ששומעין את שמו, זה השם של המלך הוא המלך בעצמו רק שאף - על - פי - בן אין אנו רואין את המלך בעצמו רק בשמפריין שמו אנו יודעין שיש אדם כזה שהוא יש לו ממשלה זאת או חכמה זאת וכיוצא, ויש חלוק אצלנו בין אם היינו רואין את המלך בעצמו בין בשאנו יודעין אותו על שמו, אבל אף - על - פי - בן בשמפריין את שם המלך כזה השם כלול כל ענין המלך, כי השם כלול כל ענין הדבר כפי מה שהוא. נמצא, שמצד הדבר שיש לו זה השם המה בתכלית האחדות, כי אין השם דבר נפרד מהדבר כנ"ל, רק מצד המקבל שמקבל בדעתו ידיעת זה הדבר יש אצלו חלוק בין ראית הדבר בעצמו ובין כשיודע אותו על שמו אף - על - פי שאמת במקומו ועצמו של אותו הדבר הכל אחד, כי השם הוא הצורה של הדבר, רק שאצל הנבראים אין האחדות בעצם, כי הם מרכיבים ועל - בן יכולין להשתנות משם לשם כפי ענינם, למשל חתיכת כסף בשעשויין ממנו קערה נקרא "קערת כסף". ואז בזמנו שם הקערה עם הקערה בעצמה הם באחדות נמור מצד הרפכתם, אבל בשמשנין ועושין מהקערה כפות כסף נשתנה שם. וכן בכל הדברים שבעולם בכל הדצח"ם ש שם הוא אחדותם, אבל אין האחדות בעצם רק מצד הרפכתם. ועל - בן יש בהם שנויים רבים בחינת שנוי השם, אבל להבדיל באלף אלפים ורבי רבבות הבדלות למעלה למעלה אצלו יתברך כתיב, "ה' שמך לעולם". כי שמו הוא אחדותו בעצם לעולם ועד יתברך שמו לעולם, רק אצלנו כזה הגוף העבור יש חלוק בדעתנו. שאין אנו יכולין לתפס בדעתנו רק שמו יתברך לבר שיודעין ומאמינין שיש ארון מנהיג ומושל יתברך, אבל עצמות אלקותו יתברך לית מחשבה תפיסא ב' כלל כנ"ל, אבל באמת הכל אחד, כי ה' אחד ושמו אחד כנ"ל:

א) והכלל, שעקר הבריאה הוא בשביל לגלות שמו יתברך בעולם. וכל העבודות שבעולם שאנו עובדין אותו יתברך הכל הוא בשביל לגלות שמו יתברך בעולם בכחינת בכל מקום מקמר ומגש לשמו. 'לשמו' דיקא, דהיינו לגלות שמו יתברך בעולם. וכל התפלות וכל התכונות וההודאות פלם הם לברך ולקדש ולפרסם שם כבודו בעולם בכחינת יהי שם ה' מברך מעתה ועד עולם. וכתיב, "וברוך שם כבודו לעולם ויברכו שם כבודך, הודו לו ברכו שמו, להודות לשם קדשך וכו'". וכיוצא כזה הרבה שמבאר בכל הפסוקים, שעקר העבודה והתברכה וההודאה הוא לגדל ולפרסם שמו יתברך בעולם:

ב) ובאמת בער אנכי מאיש ולא בינת אדם לי. ואיני זוכה להבין מה שראיתי פתוב בכמה ספרי קבלה לשונות שאינם מתקנים לפני מה שמחלקים ואומרים בענין שמוותיו הקדושים יתברך. ובפרט לשון הסוד של מוהר"ן ז"ל הנקרא קול יעקב שפתב בהקדמתו וזה לשונו, לך אין לנו אצל בעל הרצון ושתבח שמו כפי כל בראיו, אלא בכל התכונות וההודאות בכל הענינים והפניות מקמר ומגש לשמו. 'לשמו' דיקא וכו', עין שם. הרי רצה לתקן ולהורות לנו דרך הכונה שזכונ בתפלתנו ועבודתינו. ובאמת כפי פשטות הלשון קלל הרבה וגרם מכשול למעינים הנוגע ביסוד האמונה הקדושה שהוא עקר הכל, כי חלילה לומר בן לעשות שום חלוק ח"ו, בינו ובין שמו

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה.!

יתברך. ואדרבא, בכל עבודתנו ותפלתנו ובכל הברכות והודאות וכו' אנו צריכין לכוון ששאנו עובדין ומתפללין אליו ויתברך לבד לבעל הרצון לבד אליו דיקא. ולא למדותיו שהם שמותיו ויתברך. וכמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה בספרי, מי כה' אלקינו בכל קראנו אליו אליו ולא למדותיו, כי שמו הוא אחרותו ועצמותו ויתברך, כביכול, ואין פונתנו בכל העבודות וההודאות וכו' כי אם אליו ויתברך לבד. למי שנעלה על הפל, אשר צמצם את עצמו וקרא את עצמו בשמות האלו ונתן לנו רשות לקרותו בהם. אף - על - פי שהוא מרמם ונשא מהם אבל סוף כל סוף בשאנו קוראין אותו בשמותיו ויתברך פונתנו אליו לבדו ויתברך בבחינת ויברכו שם כבודך ומרמם על כל ברכה ותהלה, הינו בשאנו מברכין שם כבודו פונתנו למי שהוא מרמם על כל ברכה ותהלה, כי בודאי השם ויתברך בעצמו, כביכול, מרמם ונשא מכל השמות והפנויים ומכל הברכות וההודאות ומכל העבודות שבעולם, רק שבאמת זה אי אפשר להשיג. רק שנתן לנו רשות לקרותו בשמותיו ויתברך שמסר לנו על - ידי משה רבנו, עליו השלום, שבשאנו קורין אותו באלו השמות אנו מגיעין עדיו ויתברך בעצמו, כביכול, כמו ממש בשקורין איהו אדם בשמו ומדברין ממנו שאין אנו מדברין מהשם בעצמו של האדם, רק כונתנו בדבורנו לזה האדם שאנו מדברים ממנו. שהוא נקרא בזה השם רק שאי אפשר לדבר מהאדם ומשום דבר כי אם על - ידי השם שקורין אותו, שעל - ידי זה אנו יודעין ממי אנו מדברים אם מראובן אם משמעון אם מאדם אם מבהמה ותייה וכו' וכיוצא בזה.

כי באמת השמות של כל הדברים שבעולם הם מפלאי פלאותיו ויתברך, כמו שכתוב (תהלים מ"ו), "לכו חזו מפעלות ה' אשר שם שמות בארץ". ודרשו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות ז'), אל תקרי שמות אלא שמות. כי השם של כל דבר הוא פלא גדול הפלא ופלא. למי שיש לו מוח בקדקדו להבין פלאות הבורא ויתברך, כי רק על - ידי השמות דיקא של כל הדברים אנו יכולים לדבר מכל הדברים ולספר אחד לחברו רצונו ותפצו ולעשות משא ומתן לקנות ולמכור וכל צרכי העולם. כי אם לא היה שם לכל דבר היו הכל באלמים ובחרשים, ולא היה שום משא ומתן ולא שום עסק ונגמר בין שני בני אדם, כי כל העסקים הנוגמרים על - ידי הדבור שמדבר אחד עם חברו כמשא ומתן וחכמות וכיוצא, הכל על - ידי השמות של כל הדברים, כי כל הדבור כולו הוא מהשמות של כל הדברים, כי כל דבר שבעולם וכל ענין שבעולם יש לו שם בבחינת שם דבר ועל - ידי זה עקר הדבור. ועל - ידי זה נגמרין כל הפעולות וכל העסקים שבעולם כנ"ל, כי עקר החיות של כל הדברים הם על - ידי השם כנ"ל, אבל עקר השם בשאנו קוראין איהו דבר בשם אנו מכונין לעצם הדבר בעצמו שאי אפשר לדבר ממנו כי אם על - ידי השם כנ"ל. כמו כן להבדיל, בשאנו קורין את הבורא ויתברך בשמו, אנו מכונין לבורא הכל לבדו בעצמו ויתברך לא זולתו שהוא ויתברך ראשון ואין ראשית לראשיתו. יחיד קדמון בלי ראשית בלי תכלית וכו' ולו לבד. 'לו' דיקא אנו עובדים ומתפללין. ואף - על - פי שהוא אינו צריך לעבודתנו והוא מרמם מכל השמות ומכל הברכות וההודאות זה הדבר באמת אי אפשר להשיג ולהבין בשכלנו רק שאנו צריכין להאמין בה' ובמשה עבדו. אשר במקום גדלתו שם אנו מוצאין ענותנותו, אשר מרב אהבתו את ישראל ברא את כל העולמות וצונו לעבדו באלו המצות לשרתו

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

וּלְכַרְךָ בְּשִׁמּוֹ כְּדִי שְׂנוּבָה לְהַכִּיר אוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ אֲבָל עַל כָּל פְּנִים כָּל פְּנִיתֵנוּ בְּתַפְלֵתֵנוּ אֵלָיו יִתְבַּרְךָ. אֵלָיו לְבָד וְלֹא לְשִׁמּוֹתָיו וּמִדּוֹתָיו רַק שֶׁהוּא יִתְבַּרְךָ נִקְרָא בְּאֵלֵי הַשְּׁמוֹת וְהֵם אֲחֵדוֹתָיו יִתְבַּרְךָ. כִּי ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד. וְכִי שִׁמְפָרִיד בְּמַחְשְׁבֵתוֹ שִׁמּוֹ מַעֲצָמוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ, הוּא גִרְגָן מְפָרִיד אֵלָיו וְכוֹפֵר בְּעֵקֶר. וְעַל - בֵּן מִשָּׁה רַבֵּנוּ, עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם, מִסֵּר לָנוּ הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה בְּפִשְׁטוּת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב, "שִׁמְעֵה יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד". כִּי ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד כִּנ"ל:

וְכָל זֶה מִבְּאֵר וּמִפְרֵשׁ בְּדַבְרֵי אֱלֹהֵינוּ ז"ל לְמִי שֵׁשׁ לוֹ עֵינַיִם אֲמִתִּיִּים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב שָׁם, וְאַנְתָּה לִית לְךָ שֵׁם יַעֲרֹד דֹּאנֵת הוּא מְמַלֵּא כָּל שְׁמֵהוּן וְאַנְתָּה הוּא שְׁלִימוֹ דְכָל'. וְכֵד אַנְתָּה תִּסְתַּלַּק מִנִּיּוּהוּ אֲשֶׁתֶּאֱרִין כּוֹלְהוּ שְׁמֵהוּן כְּנוֹפֵא בְּלֹא נִשְׁמַתָּא וְכוּ', הֵינּוּ כִּנ"ל שֶׁבְּנִדְאֵי מִי שֶׁמְסַלֵּק בְּמַחְשְׁבֵתוֹ ח"ו, מַעֲצָמוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ מִהַשְּׁמוֹת הַקְּדוּשִׁים שֶׁמְזַכְרִין, הוּא גִרְגָן מְפָרִיד אֵלָיו, שִׁמְפָרִיד אֵלָיו שֶׁל עוֹלָם מִשְּׁמֹתָיו יִתְבַּרְךָ וְהוּא פּוֹרֵשׁ מִן הַחַיִּים, כִּי בְּשִׁאִין מְכּוּן בְּקִרְיַת שְׁמֹתָיו יִתְבַּרְךָ אֵלָיו בְּעֵצְמוֹ, הוּא בְּחִינַת וְכֵד אַנְתָּה תִּסְתַּלַּק מִנִּיּוּהוּ אֲשֶׁתֶּאֱרִין כּוֹלְהוּן שְׁמֵהוּן כְּנוֹפֵא בְּלֹא נִשְׁמַתָּא, כִּי עֵקֶר מְלוּי הַשְּׁמוֹת וְשִׁלְמוֹתֵן וְחַיּוּתָם הוּא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעֵצְמוֹ וּבְכַבּוּדוֹ בְּעַל הַרְצוֹן הָעֲלִיוֹן, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב שָׁם, דֹּאנֵת הוּא מְמַלֵּא כָּל שְׁמֵהוּן וְאַנְתָּה הוּא שְׁלִימָא דְכוֹלְהוּ. וְאֵף - עַל - פִּי - בֵּן הוּא יִתְבַּרְךָ בְּעֵצְמוֹ אִין לוֹ שֵׁם יְדוּעַ, כִּי הוּא יִתְבַּרְךָ מְצַד עֵצְמוֹ הוּא מְרַמֵּם עַל כָּל בְּרָכָה וְתַהֲלָה וְאִין לוֹ שֵׁם כָּלָל, כִּי אַחַר שֶׁמְזַכְרִין אוֹתוֹ בְּכָל הַשְּׁמוֹת וְהַשְּׁבָחִים הָאֲמִתִּיִּים שֶׁקְּבִלְנוּ מֵאֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אֵף - עַל - פִּי - בֵּן עֲרִין מְהוּתוֹ וְעֵצְמוֹתוֹ נִעְלָם מֵאֲתָנוּ בְּתַכְלִית הַהֶעְלָם, כִּי הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ נִעְלָם מְצַד עֵצְמוֹ וְנִגְלָה מְצַד פְּעֻלוֹתָיו וְיִמְצַד עֵצְמוֹ נֶאֱמַר וְאַנְתָּה לִית לְךָ שֵׁם יְדוּעַ וְכוּ', כִּי לִית מַחְשְׁבָה תְּפִיסָה עַל כָּל כָּלָל, אֲבָל מְצַד פְּעֻלוֹתָיו הוּא נִקְרָא בְּכָל הַשְּׁמוֹת וְהַשְּׁבָחִים וְתַהֲלָלוֹת, כִּי כָּל הַשְּׁמוֹת מוֹרִים עַל פְּעֻלוֹתָיו שֶׁהוּא מְהוּהַ כָּל הָעוֹלָמוֹת וְשְׁלִיטָה וְמוֹשֵׁל בְּכָל וְכוּ', אֲבָל בְּאֵמַת הַכָּל אֶחָד, כִּי כָּל פְּעֻלוֹתָיו נִמְשָׁכִין מִמֶּנּוּ בְּעֵצְמוֹ יִתְבַּרְךָ, כִּי הוּא פֶּעַל וְעֵשָׂה הַכָּל מְרֵאשׁ וְעַד סוֹף וּמַחֲיָה וּמְקִיָּם הַכָּל בְּרִצּוֹנוֹ. וְעַל - בֵּן כְּכָל הַשְּׁמוֹת אֲנוּ קוֹרְאִין אוֹתוֹ בְּעֵצְמוֹ, כִּי הוּא בְּעֵצְמוֹ פֶּעַל וְעֵשָׂה הַכָּל רַק שֶׁעֵצְמוֹת הַפֶּעַל יִתְבַּרְךָ אֵי אֶפְשָׁר לְכַנּוֹת וּלְקַרֹּת בְּשׁוּם שֵׁם וְכוּנֵי, אֲבָל הוּא בְּעֵצְמוֹ יִתְבַּרְךָ, שֶׁהוּא סְתוּם וְנִעְלָם בְּתַכְלִית הַהֶעְלָם וְלִית שׁוּם מַחְשְׁבָה תְּפִיסָא בְּעֵצְמוֹתוֹ כָּלָל, הוּא בְּעֵצְמוֹ פֶּעַל וְעֵשָׂה הַכָּל וּמַחְמַת זֶה בְּשִׁאִינוּ מְזַכְרִין שְׁמֹתָיו יִתְבַּרְךָ, שֶׁהֵם עַל שֵׁם פְּעֻלוֹתָיו, אֲנוּ קוֹרְאִין אוֹתוֹ בְּעֵצְמוֹ עַל יְדָם, כִּי הוּא בְּעֵצְמוֹ פֶּעַל וְעֵשָׂה הַכָּל כִּנ"ל, כִּי הוּא מְמַלֵּא כָּל שְׁמֵהוּן וְכוּ' כִּנ"ל. וְאַפִּילוּ בְּהֶאֱדָם הַנְּשָׁמִי רֹאִין זֹאת, כִּי כָּל פְּעֻלוֹת הַגּוֹף הֵם עַל - יְדֵי הַנְּפֵשׁ, כִּי הַנְּפֵשׁ מְרֵאָה פְּעֻלוֹתֶיהָ בְּגוֹף. וְאֵף - עַל - פִּי - בֵּן מְהוּת הַנְּפֵשׁ אֵי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג וּלְהַבִּין וְאֵף - עַל - פִּי - בֵּן אֲנוּ יוֹדְעִין שֶׁכָּל הַפְּעֻלוֹת הֵם מִהַנְּפֵשׁ. וְכִשְׂאֵנוּ מְדַבְּרִים מִהַנְּפֵשׁ אֲנוּ מְכוּנִין עַל הַנְּפֵשׁ בְּעֵצְמָה אֵף - עַל - פִּי שִׁאִין אֲנוּ מְבִינִים מְהוּתָהּ וְעֵצְמוֹתָהּ, מְכָל שֶׁכֵּן לְהַבְדִּיל אֵי אֶפְשָׁר ק"ו, הַבוֹרֵא יִתְבַּרְךָ בְּעֵצְמוֹ שֶׁבְּנִדְאֵי הוּא בְּעֵצְמוֹ מְרַמֵּם וְנִשְׁבָּ מְאֹד עַל כָּל הַרוּחָנוּת וְלִית מַחְשְׁבָה תְּפִיסָא בְּעֵצְמוֹתוֹ כָּלָל, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב שָׁם, אֱלֹהֵינוּ לִית דְּיַדְעַת כְּ כָּלָל. בְּחִינַת מַה חֵמִית מַה פִּשְׁפֶּשֶׁת מַה יַדְעָה, כִּי מְצַד עֵצְמוֹתוֹ הוּא מְרַמֵּם עַל כָּל הַשְּׁמוֹת, אֲבָל אֵף - עַל - פִּי - בֵּן כְּכָל הַשְּׁמוֹת וְהַבְּרָכוֹת וְהַשְּׁבָחִים אֲנוּ מְכוּנִין אֵלָיו יִתְבַּרְךָ בְּעֵצְמוֹ, כִּי זֶה הַנְּעֵלָם בְּעֵצְמוֹ הוּא פּוֹעֵל הַכָּל בְּרִצּוֹנוֹ כִּנ"ל. עַל כָּל פְּנִים מִבְּאֵר בְּדַבְרֵי אֱלֹהֵינוּ שֶׁכָּל הַשְּׁמוֹת צְרִיכִין לְכוּן אֵלָיו יִתְבַּרְךָ בְּעֵצְמוֹ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב, וְכֵד אַנְתָּה תִּסְתַּלַּק מִנִּיּוּהוּ אֲשֶׁתֶּאֱרִין בְּלָהוּ

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

שמהו בנושא בלא נשמטא וכנ"ל. וכמו שאמרו רנ"ל, מי פה' אלקינו בכל קראנו אליו. אליו ולא למדותיו, כמבאר כל זה לעיל. וזה בחינת לבד בך נזכיר שמך. והבן היטב:

לה) ובאמת ידעתי כי גם הרב הנ"ל. וכל שאר הספרים שפתיב בהם לשונות פאלה וכונתם כמו שכתבתי, רק במחלה מפורסם, לפי עניינת דעתי, קלקלו הלשון שיוכל לגרם ח"ו, מכשול לקורא בספריהם. והיה טוב להם השתיקה מלכתב לשונות פאלה, אך מאחר שפבר כתבו פנ"ל הכרחתי להאריך קצת לברר האמת. ועל - בן פאמת סוף כל סוף צריכין רק לחזור להאמונה הפשוטה של כלל ישראל בלי שום חקירות אפלו של דרכי הקבלה, כי דרכי הקבלה צריכין לקבל רק בדרך אמונה להאמין שהעולמות נשתלשלו בדרך זה. והשמות השונים לכל הספירה ולכל מדה ולכל פרצוף וכו'. וישאר כל דרכי חכמת האמת וכו'. כפי אשר מסרו לנו רבי שמעון פר יוחאי ז"ל והארי ז"ל. והעקר להאמין שאין אנו מבינים דבריהם כלל, כי בנדאי למעלה אין שום גשמיות וכו' פאשר האריכו בזה כל הספרים, אבל מי שרוצה לכנס באיזה חקירה על פי קבלה ולישב איזה קשיא של המחקרים על פי קבלה הוא מקלקל מאד. כי פאמת הקשיות פאלו אי אפשר לישבם כלל רק לסמך על אמונה לבד, כי העקר הוא רק האמונה הפשוטה פנ"ל להאמין פה' ובמשה עבדו בפשיט' שה' אחד ברא הכל יש מאין המחלט ונתן לנו את תורתו ומצותיו הקדושים למען נזכה ונחיה וכו'. ואף - על - פי שיש בכל זה כמה חקירות וקשיות אך שיך עבודה אליו ותבנה וכו'. על כל אלו הקשיות אין שום תרוץ בעולם, רק עקר התרוץ הוא שפאמת אין אנו יכולים להבין זאת רק שאנו צריכין לסמך על האמונה לבד, כמבאר בדרכי רבנו ז"ל פעמים אין מספר שאסור לחקר בהשכל כלל, רק לסמך על אמונת אבותינו לבד:

לו) ובאמת כל אלו המכשלות הנמצאים להמענינים בכמה ספרים הוא מחמת שנמצאים כמה ספרים שרוצים לישב כמה קשיות עמקות בדרכי הנהגותיו ותבנה. ובאמת התרוצים אינם בלום למבין מעט, על - בן יכולים להפשע על - ידי התרוצים יותר, אבל פאמת על כל הקשיות פאלו שפברכי הנהגותיו ותבנה וכו' אין שום תרוץ בזה העולם רק לעתיד ותגלה כל התרוצים, אבל בזה העולם אסור לחקר כלל, רק לסמך על אמונה לבד וכמו שהאריך רבנו ז"ל בזה הרבה בכמה מקומות. ועל - בן רבנו ז"ל בנדל עמקות חכמתו העולה על הכל אינו מישב שום קשיא, רק בנדל חכמתו גלה לנו תורות נפלאות עמקות ורחבות, גלה לנו בהם והסביר לנו על ידם שקשיות פאלו אי אפשר לישב בשום אפן רק לסמך על אמונה והכנים בנו דעת להבין שאי אפשר לישב אלו הקשיות, כי הוא בנדל עצם השגתו גלה לנו מאין ומהיכן נמשכין אלו הקשיות שנמשכין ממקום גבה פזה שאי אפשר לישבן בזה העולם בזה הגוף בשום אפן, כמו בהתורה על פרקא רביעאה דספרא דצינעאה (בסימן כ"א) על מאמר רבותינו וכוונם לברכה (ברכות י"ז), לעתיד לבא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם. שגלה ובאר לנו שם דרך נפלא והסביר לנו שם שקשיות פאלו שנבוכין בהם נמשכין משכלים המקיפים שאי אפשר להשיגם בזה העולם בשום אפן. ואמר שם תורה נפלאה על זה בהתגלות נפלא. וכן בהתורה "בא אל פרעה" (סימן ס"ד) שגלה שם שקשיות פאלו נמשכין מסוד הצמצום של החלל הפנוי וכו' שאי אפשר להשיג

זאת כי אם לעתיד לבא. וכן בהתורה "כי מרחמם ינהגם" (בלקוטי תנינא סימן ז') באר שם שיש קשיות שהם נמשכין ממקיפם שהם למעלה מהזמן שאין הזמן מספיק לבאר הקשיות והתרוצים שיש שם וכו', עין שם בכל אלו המקומות ובשאר מקומות באלה בדברי רבנו ז"ל. ואם בעל שכל אמת אמת, תראה ותבין ותשכיל מן מוצא דבר מה מאד עמקי מחשבותיו והשגותיו האמתיות שהוא השיג האמת שאי אפשר לישב אלו הקשיות כלל, רק בחכמתו העמקה והשגתו העצומה גילה לנו בדברך שכל נפלא ונורא מאד שאי אפשר לנו לישב כלל לכל נהרם לעלות אל ה' לרצות לחקר בזה ח"ו, כי אי אפשר לישבם כלל. רק לסמוך על אמונה לבד שהוא יסוד הכל, אבל כל מי שרוצה לישב איזה קשיא מאלו הקשיות של המחקרים אפלו בשרוצה לישבם על פי דרכי הקבלה, אינו עולה בידו שום תרוץ כלל. ואזי יכול לגרם מכשולן יותר ח"ו, להמעין שירצה שיתישב אצלו הדבר. ובאמת עדין אינו מישב כלל ובקל יכולין לסתור התרוץ והדרא קשיא לדוכתה ביתר עוז, על - בן אין צריכין להתחיל לישב קשיות כאלו, כי נבחרו מדעתנו כנ"ל. וכמו שכתוב (ישעיה נ"ה), "כי לא מחשבותי מחשבותיכם ולא דרכיכם דרכי כי נבחרו שמנים מארץ בן נבחרו דרכי מדרכיכם ומחשבותי מחשבותיכם". (ועיין עוד במקום אחר מזה):

לו נחזר לעניננו שעקר הוא השם. ועקר הבריאה היתה למען שמו ותברך כנ"ל. כדי לגלות שמו ותברך בעולם כנ"ל. ועקר התגלות שמו הוא על - ידי התורה שנתן לנו משה רבינו, כי אוריתא שמא דקדשא בריך הוא ואין אנו יכולין לידע משמו ותברך, כי אם על - ידי התורה והמצוות בשאנו מקימין אותם בפשימות באשר צונו על - ידי משה עבדו, כי על - ידי יציאת מצרים מתן תורה אז נתגלה אלקותו ותברך בעולם ונתפרסם שמו לכל באי עולם, כמו שכתוב (נחמיה ט'), "ותעש לך שם כהיום הזה". וכמו שכתוב (שמות ט'), "ולמען ספר שמך בכל הארץ". ומלכות וזו הרשעה עמדה על ישראל להשפיתם תורתו ולהעבירם על חוקי רצונו להעלים שמו ותברך ח"ו, מן העולם, כי הם רצו להתגבר רק על השם לבד דיקא, שהוא התורה, שהוא שמא דקדשא בריך הוא, כי העקר הוא השם כנ"ל, כי אמרו, "כתבו לכם על קרן השור שאין לכם חלק באלקי ישראל". כי רצו להתגבר דיקא להעביר מהם שם ה' ח"ו, שהוא התורה כנ"ל, על - בן היה הנם על - ידי שמן של המנוחה, שהיא בחינת שם, כמו שכתוב (קהלת ז'), "טוב שם משמן טוב". וכמו שכתוב (שיר השירים א'), "לריח שמנדך טובים שמן תורק שמך". כי השם הוא הכבוד כנ"ל. והכבוד הוא עקר אור המאיר כמו שכתוב (יחזקאל מ"ג), "והארץ האירה מכבודו". והוא בחינת אור הנם של חנכה שהוא בחינת אור השם והכבוד שממשיכין ומגלין על - ידי פרסום הנם שאז נתגדל שמו וכבודו ותברך, כמו שכתוב, "ולך עשית שם גדול וקדוש בעולמך". כי עקר אור הנר של מצוה, שהוא בחינת נר חנכה, הוא אור התורה, שהוא בחינת השם הקדוש, כי אוריתא שמא דקדשא בריך הוא כנ"ל בבחינת כי נר מצוה ותורה אור, כי עקר האור הוא השם שהוא הכבוד שלו ותברך שמאיר בכל העולמות וכנ"ל. וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה על גרות המנוחה שהוא עדות שהשכינה שורה בישראל וכו', כי אור הנר של מצוה הוא בחינת אור התגלות שמו וכבודו ותברך, שהוא בחינת השקאת השכינה. ועל - בן היה הנם של חנכה בגרות המנוחה דיקא. הכל בשביל הגדלת שמו ותברך כנ"ל, כי היננים רצו

להשכיח שמו ותברך ח"ו, על - ידי שגזרו לבטל את התורה שהיא שמו ותברך כנ"ל. על - בן הנה
הגם על - ידי גרות המגורה דיקא, שהם בחינת הגדלת שמו וכבודו ותברך כנ"ל:

לח) וכן מבאר בסוף המעשה הנ"ל שהשם הוא בחינת אור הנר, כמבאר שם בסוף. שהלכנה
אחת בידה נר והיא אומרת להחמה, מפני מה בשאתה בא אין לי שם? כי שרנא במיהרא מאי
מהני, ענין שם. נמצא, שהנר הוא בחינת שם:

לט) כי כל בחינת החלופ הנ"ל של בן המלך שגחלה בעבד, שהוא בחינת שקר כנ"ל, שהוא
בחינת היכלי התמורות, שמי שם נמשכין כל החלופין והשקרים שבועולם שמחליפין האמת בשקר
ואומרים לצדיק רשע ולרשע צדיק וכו'. כל בחינת השקר והחלופ הנ"ל הוא רק בבחינת השם
שמחליפין את השם מזה לזה. כמו בהמעשה בעצמה הנ"ל שהחליפה המילדת את
הולדות והניחה את בן המלך אצל השפחה וכן השפחה אצל המלכה. ועל - ידי זה טעו העולם
וסברו שכן השפחה הוא בן המלך וכן המלך האמת הוא בן השפחה. הנה עקר החלופ הנ"ל
רק בהשם, כי בודאי גוף הולדות אי אפשר להחליף, כי בן המלך בכל מקום שהוא הוא בן
המלך באמת וכן להיפך בן השפחה בכל מקום שהוא הוא בן השפחה, רק עקר השקר והחלופ
הוא בהשם, שעל - ידי החלופ נרמה שקראו לכן השפחה שם של שקר, כי קראו אותו בשם בן
מלך, וכן להפך את בן המלך קראו שם בן השפחה. וכן בכל החלופים והשקרים שבועולם. מה
שיש אחד שמפרסם בשם צדיק בשקר או להפך שחולקין על איזה צדיק אמת ואומרים עליו
שקרים כאלו היה רשע, או שניהם צדיקים, אבל אחד גדול מחברו אלפים ורכבות מדרגות בלי
שעור. ואצל העולם הוא בהפך, שהקטן במעלה הוא גדול ומפרסם אצלם מאד. והגדול במעלה
קטן אצלם וכיוצא בזה שאר השנויים והחלופים שיש בעולם. בכלליות העולם ובפרטיות בכל
מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר, כל אלו החלופים והשנויים הם רק בבחינת השם, כי הצדיק האמת
בכל מקום שהוא הוא צדיק אמת. ואותו בעצמו בודאי אינם יכולים להחליף ח"ו, רק עקר החלופ
הוא בשם שקורין לו שם של שקר, שאומרים עליו שקרים שאינו צדיק וכיוצא בזה. וכן כשרשע
או קטן במעלה מפרסם בשם צדיק גדול מאד. באמת אף - על - פי - בן זה
המפרסם בכל מקום שהוא, הוא כמו שהוא רק עקר השקר והחלופ הוא בשם
שקורין לו שם של צדיק גדול בשקר. וכל זה מבאר ומיבן היטב בהתורה על בראשית
לעיני כל ישראל (בלקוטי תנינא בסימן ס"ז), מבאר שם שיש מאורי אור ומאורי איש, ענין שם
היטב. מבאר שם ששם הצדיקים אמתיים הם בחינת שם ה', כי שמו משתף
בשמנו. וכל מה שהצדיק האמת מפרסם יותר שיש לו שם גדול בעולם יותר
נגדל ביותר שם ה' וכו'. ולהפך ח"ו, בשנעלם שם הצדיק האמת, ונתגדל ונתפרסם בעולם
שם מפרסמים של שקר. אזי נתעלם ח"ו, שם ה' ומתגבר שם הטמאה ח"ו, שהוא בחינת מאורי
איש ח"ו, כי שם הצדיק, שהוא בחינת שם ה', הוא בבחינת מאורי אור. ולהפך שם של שקר שם
הטמאה הוא בחינת מאורי איש וכו', ענין שם. ומיבן שם שעקר החלופ והטעות והשקר שבועולם
הוא בבחינת השם דייקו כנ"ל. וכל זה הוא בחינת הדלקת נר חנה שהיא להמשיך אור האמת

בעולם כנ"ל, שהוא בעצמו בחינת שם ה', שהוא בחינת שם ישראל עם קדוש בכלליות, בחינת שם הצדיקים האמתיים, שזה עקר האמת בחינת (תהלים קי"ו) ואמת ה' לעולם. וקודשא בריך הוא ואורייתא וישראל בלא חר, כי שמו משתף בשמנו כנ"ל, כי עקר התגלות האמת הוא בבחינת השם שלא יחליף את השם כנ"ל.

וכן בעקר האמונה בהשם יתברך עקר הפגם של עובדי פוכבים, שהוא בחינת כפירות, הוא רק בבחינת השם הקדוש, כמו שכתוב (בראשית ד'), "אז הוחל לקרוא בשם ה'". ופרש רש"י שהתחילו לקרות את שם העצבים בשם ה', לעשות אלילים ולקרותם בשם אלהים. וזהו בחינת (שמות כ"ג) ושם אלהים אחרים לא תזכירו וכו'. וכמו שכתוב (ישעיה כ"ו), "לכד כד נזכיר שמך". ופרש רש"י שלא נזכיר שמך ח"ו, על שמות האלילים ח"ו, רק כד לכד נזכיר שמך.

וזה בחינת חמא דור הפלגה שאמרו ונעשה לנו שם, שרצו להמשיך שם ה' על עניני עבודה ורה שלהם. ועל כל כל העונות שנמשכין מהיצר הרע ש שרשו מבחינת אל אחר כפירות, על - בן כל העונות נקראין פוגם בשמו יתברך ח"ו, כמו שכתוב בזהר הקדוש כמה פעמים דמשקר בשמא דמלכא. וכמו שאנו מבקשין בתפלה ותמלא כל השמות שפנמתי בשמך הגדול. ועל - ידי גר חנכה ממשכין אור האמת בעולם, שהוא בחינת אמת השם דקדשה שלא להחליף שם ה' ח"ו, בשם אלהים אחרים, שהם הכפירות והחקירות של הפילוסופים שמחפין על השם יתברך דברים אשר לא בן. ועקר הכפירות שלהם הוא בשם ה' דיקא, דהינו בהתורה הקדושה שהיא שמה דקדשא בריך הוא. ובענין הנהגותיו יתברך והשגחתו הפרטיית על כל דבר שכל זה הוא בחינת שם ה', שעקר הנהגות כל העולמות וחיותם נמשך על - ידי שם ה' המזיה את כלם כנ"ל. והם רוצים לשקר בשמא דמלכא קדישא ובודים מלבם על פי סברתם כפירות גדולות בדרכי השגחתו והנהגתו ומופתיו הנוראים וכופרים בתורה וכו', שכל זה הוא בחינת שם ה' כנ"ל, שזהו בחינת מלכות וזו הרשעה, שהם חכמת וזו. שאז היה עקר חכמות חזוניות ואפיקורסות אצלם, על - בן עמדי על ישראל להשכיחם תורתו ומצותיו וכו', שהם בחינת שמא דקדשא בריך הוא כנ"ל, כי הם רצו להתגבר דיקא על שם ישראל דיקא, שהוא התורה שהוא שמו יתברך המשתף בשמנו וכו"ל. ועל - בן עשה השם יתברך הנם דיקא על - ידי גרות המגורה, שהם בחינת אור השם הקדוש וכבודו יתברך בחינת אור האמת כנ"ל. וזהו בחינת הדלקת גר חנכה כנ"ל. שנתן לנו השם יתברך מצוה הקדושה הזאת לחיותנו בחיים הזה בעמק הגלות המר הזה שמתגבר השקר ביותר, כי אז כשהיה הנם של חנכה כבר היה בחינת גלות, כי אף - על - פי שהיה בתחלת בית שני, אף - על - פי - בן גאלה שניה לא היתה גאלה שלמה, כי היו משעבדים תחת מלכי פרס וזו. וכמבאר בדרבי רז"ל, על - בן צפה השם יתברך שהעובדי פוכבים מתגברים על ישראל, וישראל יהיו בגלות וזו רב מאד, ומתגבר בן העבד על בן המלך ח"ו, עד שגם בין ישראל בעצמן מתגבר השקר על האמת, והאמת תהיה נעדרת ואין יודעין היכן האמת, על - בן נתן לנו מצוה הקדושה הזאת של חנכה שעל - ידי זה יש לנו כח להמשיך אור האמת בכל שנה ושנה. כדי להמשיך ולהגדיל שם האמת בעולם לבטל

וזהמת העבד שהוא השקר ולהגדיל שם בחינת בן המלך האמת. שהם שם ישראל בכלל ושם הצדיקים האמתיים, שהם בחינת שם ה' בנ"ל:

מ) וזה בחינת גר של שבת, כי שבת הוא מלך בחינת שבת מלכותא וששת ימי החול הם בחינת עבדות, כי בהם עושין מלאכה ועבדות בחינת ששת ימים העבד ועשית וכו'. ובשבת והפרדו כל פועלי און ונתבטל בחינת העבדות, שהם בחינת עובדין דחול, בחינת ל"ט מלאכות שבהם נאחו זהמת הנחש, שהוא בחינת עבדות בנ"ל, שכל זה הוא בחינת שקר בנ"ל. ועל - בן בשבת היא בחינת אמת, כמו שאמרו רז"ל, אפלו עם הארץ ירא לשקר בשבת. כי שבת שמה דקראש בריך הוא, שהוא בחינת אמת ועל - בן הצדיקים אמתיים נקראים שבת, כמו שכתוב ברבי שמעון בר יוחאי (והר במדבר דף קמ"ד), אנת הוא שבת דכלהו יומא. וכמוכא זאת בהתורה "בראשית" הנ"ל. ועל - בן בכניסת שבת מדליקין גר של שבת שהוא התחלת קבלת קדשת שבת, כי גר של מצוה הוא בחינת אור האמת, בחינת הגדלת אור השם דקדשה בנ"ל, כי עקר אחיזת השקר, שהוא בחינת העבד הנ"ל, שהוא בחינת שם של שקר הוא בבחינת מאורי אש בנ"ל. ובשבת נתבטלון הקלפות הנאחזין במאורי אש. ואז נמשך האש דקדשה בבחינת רשפיה רשפי אש שלהבת י"ק. ומקראש דקדשה הוא מדליקין גר של שבת. וכן גרות המנוחה וגר חנכה וכל הגרות של מצוה. ועל - ידי זה דיקא נכנעין ונתבטלון בחינת הקלפות שנאחזין במאורי אש, כי אין הדין נמתק אלא בשרשו, כי מהאש יצאו והאש תאכלם. וזהו בחינת גר של שבת בנ"ל, אבל בכל השנה אין זכין להמשיך התגלות האמת בשלמות כי אם בשבת שמרמזו על לעתיד לבא שאז יתגלה האמת בשלמות, כמו שכתוב (משלי י"ב), "שפת אמת תכון לעד". 'כוננת' לא כתיב וכו' (והר תש"א דף קפ"ח). אבל על - ידי תקף הגם של חנכה אנו זוכין להמשיך הארת האמת הגדלת שם ה' שם דקדשה אפלו בימי החול. ומכניעין ומבטלון זהמת העבד במקומו בעצמו שהוא בששת ימי החול. שאז יש אחיזה לעובדין דחול, שהוא בחינת עבד ואף - על - פי - בן אנו ממשיכין אז בחינת הקדשה של שבת על - ידי הדלקת גר חנכה לגלות אור האמת בעולם. לבטל החלופי של העבד שגחלף בבן המלך שגנבה גם עתה לברר אמתת השם. לידע מי ראוי לקרותו באמת בבחינת שם בן העבד ומי ראוי לקרותו באמת בשם בן המלך וכו"ל. וזהו בחינת (משלי ל"א) ותקם בעוד לילה ותתן מרף לביתה וכו' המבאר לעיל באות י"ב, הינו שגם בחשבת לילה מגלין אור האמת, שנה בחינת גר חנכה שממשיכין האור הקדוש אור האמת גם בימי החול ולמטה מי מפחים. וכעין המבאר בפגות, עין שם והבן היטב:

מא) וזה בחינת הכפא שסדר כראוי שעל - ידי זה היה תקונו של בן המלך האמת שחזר למלכותו על - ידי זה, כמו שכתוב שם, עין שם. כי כתיב (שמות י"ז), "על כס וכו'". אין שמו שלם ואין כפאו שלם עד שימחה זכר עמלק (פסיקתא הובא בפרוש רש"י). שהוא זהמת הנחש, שהוא בחינת עבד, כי כל זמן שיש אלו השנויים והחלופים בעולם, גם הכפא, ככיכול, אינו שלם, שזהו בחינת מה שלא היה מסדר יפה הצוירים של הכפא, שהם בחינת שרשי הנשמות שכלם חצויים מתחת כפא הכבוד וכו' וגם שמו אינו שלם, כי לא בשעה נכתב הוא נקרא, כי זה שמי

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

לעולם פתיב, כי מחמת השנויים והחלופים של היכלי התמורות שרוצים להתגבר על - ידי חטא עין הדעת טוב ורע, על - ידי זה, כביכול, השם יתברך משנה שמו בכונה ומחליש את עצמו כביכול בכמה לבושים שונים בכל עת ומסתתר את עצמו בהם, זהו בחינת כל השמות והכנויים שאנו קוראין אותו עתה בהם, שהם בחינת לבושיו, אבל שם העצם נעלם ונסתר עתה, כי אין שמו שלם ואין כסאו שלם עד שימחה זכר עמלק, שהוא זהמת הנחש, שהוא בחינת זהמת העבד שגחלה ורוצה להתגבר בשקר על בן המלך ח"ו, ומחמת החלופי והשקר הזה גם השם יתברך בעצמו, כביכול, משנה שמו וכסאו עד שימחה זכרו, כי מחמת שנתאחו זהמת הנחש בהגוף על - ידי חטא אדם הראשון על - ידי החלופי של היכלי התמורות כנ"ל, על - ידי זה עתה היא טובה גדולה מאד מה שהשם יתברך העלים שמו העצם, כי אי אפשר לקבלו עתה מחמת רבוי אור כנ"ל. ועל - בן עתה אי אפשר לנו לידע ממנו יתברך כי אם על - ידי העלמת שם העצם דיקא.

נמצא, שאין לנו עתה כח לקבל ידיעת האמונה הקדושה בשמו יתברך, כי אם על - ידי שהעלים שמו יתברך והלביש את עצמו בהשמות והכנויים שנקרא בהם עכשיו, שזה בחינת אין שמו שלם וכו', שעל - ידי זה דיקא יש בנו כח לידע משמו יתברך כנ"ל, כי בלא זה לא היה אפשר לקבל עכשיו מחמת רבוי אור כנ"ל. וכל מה שאנו זוכין לידע משמו יתברך ולהאמין בו יתברך, כמו בן נכנע ונגעק ונתפטר ונמחה זכר עמלק מן העולם, שהם הפירות והחקירות הנפאים מרבי אור מה שהוקרים בפה שאין להם רשות, שהוא בחינת מה לפנינו מה לאחור מה למעלה מה למטה וכו'. שכל הקשיות והפירות של המחקרים נמשכין משם, שהם בחינת זהמת הנחש, שהם הקלפות והסתרא אחרת הנמשכין מרבי אור שגרים מיתה ושבידה ח"ו, כי העלמת האור ומעוטו וצמצומו זה עקר התקון פדיוע בכתבי האר"י ז"ל.

נמצא, שדיקא על - ידי שאין שמו שלם, כביכול, על - ידי זה דיקא נכנע ונתפטר הסתרא אחרת, שהוא בחינת עמלק כנ"ל. ואין שימחה זכרו על - ידי התגברות האמונה הקדושה שמתגברין ישראל להאמין בו יתברך באמונה לבד, בבחינת העלמת שם העצם דיקא, כי אינם רוצים לחקר כלל בפגמיות ידיעת רצונו והנהגותיו להבין דרכי ה', רק הם מאמינים בפשיטות שהוא היצר הוא הבורא מנהיג ומשגיח וכו'. ובמה שאין להם רשות לחקר אינם חוקרים כלל, כי יודעים שאי אפשר להשיג עכשיו כנ"ל. על - ידי שלמות האמונה הזאת נזכה לעתיד שיתגלה לנו שם העצם, כי אז השם יקרא ככתיבתו ואין תמלא פגימת הלכנה ויהיה אור הלכנה כאור החמה, כי כל בחינה הנ"ל של החלופי הנ"ל זה נמשך מבחינת פגימת הלכנה שאמרה, אי אפשר לשינוי מלכים שישתמשו בכתר אחד. ופגמה במלכות דקדושה. ואז אמר לה השם יתברך, לבי ומעמי את עצמך. וזה גרם אחיזת הקלפות פדיוע, שם שם נמשך כח מלכות דסתרא אחרת, שהוא בחינת (משלי ל') תחת עבד כי מלך ושפחה כי תירש גבירתה וכו' פדיוע. ועל - בן מבאר בהמעשה הנ"ל הרבה מעגן חרותי דסיהרא, שהוא בחינת תקון פגימת הלכנה, כמו שפתיב שם, ש שמע בלילה תנגון שעשו לכבוד הלכנה שהחמה עשה לה מלבוש חדש, שהוא בחינת חרותי דסיהרא, כמבאר שם ברמז בסוף המעשה הנ"ל, עין שם. וכן העגון שהלכנה טוענת עם החמה

אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

מדוע כשאיתה בא אין לי שם וכו' ענין שם. כי כל ענין החלופה הנ"ל, שהוא בחינת שקר כנ"ל, זה בחינת השבת לילה כנ"ל שנמשך מבחינת מעוט הירח. ועל - בן עקר התקון על - ידי בחינת חרותי וסיהרא, שהוא בחינת מלוי פגימת הלכנה, כי הכל בחינה אחת וקשור זה בזה, כי כפי תקון פגימת הלכנה כמו בן נדחה והמת הנחש והעבד כנ"ל, ונתפטר השקר של החלופה הנ"ל ונתגלה האמת העולם, עד שזוכה שיבא משיח צדקנו, שהוא בן מלך האמת ויגלה האמת בשלמות בעולם ויסדר הכפא כסדר, כי ידע כל שרשי הנשמות בשלמות היכן מקומה ותקונה של כל נשמה וינשמה ויתקן כל תקוני השכינה, שהם בחינת מטה ושלחן, כפא ומגורה, ויסדר הכל כראוי. ואז יהיה השם שלם וכסאו שלם. והיה אור הלכנה כאור החמה. ויתקנים מקרא שבחוב, "ועלו מושיעים בהר ציון לשפט את הר עשו". להכניע ולבטל את ממשלת בחינת העבד, שהוא בחינת עשו עמלק. ותחזור המלוכה למקומה בבחינת והיתה לה' המלוכה, שהוא בחינת מלכות משיח, שהוא מלכות דקדושה, שכל מלכותו יהיה רק לגלות האמת בעולם. להודיע לכל באי עולם כי ה' הוא האלקים אין עוד. ואז יתקנים, "והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא והיה ה' אחד ושמו אחד במהרה במויני, אמן:

מב) שיך לעיל. ועל - בן הם ח' ימי חגכה כנגד ח' מלכים דקדושה של ישראל, שהם כנגד ח' מלכים של אדום שמלכו לפני מלך מלך לבני ישראל, כמו שפרש רש"י במלכים ב' קפ"ט ח' על פסוק, "כי ביום פשע אדום מתחת יד יהודה ומליכו עליהם מלך וכו'" שפרש רש"י שם, שמונה מלכים מלכו באדום וכו', המנויים בספר בראשית, כנגדם מלכו בישראל שמונה מלכים וכו', ענין שם. כי חגכה הוא בחינת הממשלת אור האמת לדחות השקר, שהוא בחינת מלוכת העבד שבא על - ידי החלופה הנ"ל, שהוא בחינת היכלי התמורות הנמשכין מבחינת שבירת כלים מיתת המלכים כידוע, ששם אחיות הח' מלכים שמלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל כידוע. ועל - ידי קדושת ח' ימי חגכה ממשכין אור האמת להגביר ח' מלכי ישראל על ח' מלכי אדום, להכניע השקר, שהוא העבד, ולהגביר האמת, שהוא בחינת מלכות דקדושה של בן המלך האמת, שהוא בחינת מלכות ישראל כנ"ל:

מג) וזה בחינת החלל שאומרים בח' ימי חגכה, בחינת (תהלים קי"ג) הללו עבדי ה' הללו את שם ה', כי על - ידי עבודת ה' בחינת עבדי ה', על - ידי זה נכנע והמת העבד דסמרא אחרא, כי אין הדין נמתק אלא בשרשו, על - בן עתה צריכין לעבד את ה' בעבודות דיקא, אף - על - פי שבאמת אין זה עבודה כלל כנ"ל. ועקר השלמות שזוכה להגיע לבחינת בן שלא יהיה נקרא עבודת ה' בשם עבודת כלל כנ"ל, אבל אף - על - פי - בן מחמת אחיות והמת העבד צריכין עבודות דיקא. כדי להכניע הדין בשרשו, לבטל בחינת עבודות דסמרא אחרא על - ידי עבודת ה', ואז כשנכנע בחינת העבודות דסמרא אחרא, אז נגדל שם ה' כנ"ל. וזהו, "הללו עבדי ה' הללו את שם ה'", כי על - ידי עבדי ה' שעובדין את השם והפרך, על - ידי זה נתפטר עבודות דסמרא אחרא ואז נגדל שם ה' כנ"ל:

וזהו (שם) יהי שם ה' מברך מעתה ועד עולם, כי על - ידי בטול העבדות דסטרא אחרא שהוא בחינת השקר, על - ידי זה יתגדל ויתברך שמו ויתברך עד עולם, כי נזכה אחר כך שיתגלה לנו שם העצם ויתברך שם עקר החיים ונצחיים שנוזקת לגדל ולברך שמו לעולם ועד. וזהו (שם) ממזרח שמש עד מבואו מהלל שם ה', כי אחר ביאת השמש אז הוא חשבת לילה, ש שם עקר אחיזת העבד, שהוא בחינת השך שקר וכו' כנ"ל שניקתו מפגם הלכנה כנ"ל, אבל בשמכניעין ודמות העבד על - ידי עבודת ה' כנ"ל, או הוא בחינת מלוי פגימת הלכנה ונתבטל החשך והשקר כנ"ל, ואז לילה פיוס יאיר כחשכה באורה, כי גם בבחינת חשבת לילה מפירין האמת שהוא בחינת שם ה', ומברכין שמו לעולם בבחינת ברוך ה' ביום ברוך ה' בלילה. וזהו, "ממזרח שמש עד מבואו", שהוא מקצה מקצה העליון עד קצה התחתון מיום עד לילה מן תכלית האור עד תכלית החשך מהולל שם ה', כי על - ידי עבדי ה' האמתיים, שהם הצדיקים האמתיים, על - ידי זה הם דוחין השקר והזחמא של בחינת העבד, עד שמפירין שם ה' שהוא בחינת האמת בכל מקום, עד שבלם חזרים בתשובה ושכין אליו ויתברך להורות ולהלל שם ה' באמת תמיד. וזהו שפייס המזמור, "אם הבנים שמחה הללויה". פתח בעבד, "הללו עבדי ה'", וסיים בבן, "אם הבנים שמחה". כי כן הדבר שבתחלה צריכין לעבדו ויתברך בבחינת עבדות, כי מחמת גשמיית הגוף נקרא בשם עבדות וכו' כנ"ל. ועל - ידי זה מכניעין ומבטלין עבדות דסטרא אחרא. ואחר כך זוכין לשבר ולבטל הגוף לגמרי עד שנקראין בבחינת בן כנ"ל. וזהו בחינת אם הבנים שמחה הללויה, עז לעיל מעגז עבד וכו', והבן:

מד) ועל - בן ישראל נקראים פעמים בשם עבדים להשם ויתברך ופעמים בשם בנים, כמו שפתיב (ויקרא כ"ה), "כי לי בני ישראל עבדים עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים" (שם) לא ימכרו ממכרת עבד". כי בחינת עבד ממש אין אחיזה בהם, בחינת לא ימכרו ממכרת עבד, כי הם עבדים דקדושה עבדי ה' אשר הוציאם מארץ מצרים מבית עבדים. מבחינת עבדות שזה היה עקר הגלות על - ידי התגברות עבדות דסטרא אחרא וכו' כנ"ל. ופעמים נקראים בשם בנים, כמו שפתיב (שמות ד'), "בני בכורי ישראל". וכמו שפתיב (דברים י"ד), "בנים אתם לה' אלקיכם לא תתגודדו וכו'". כי צריכין שגוי בחינות הנ"ל. בתחלה בהכרח שתהיה העבודה בבחינת עבדות וכנ"ל ואחר כך זוכין לבחינת בן כנ"ל:

מה) וזהו, "בנים אתם לה' אלקיכם לא תתגודדו ולא תשימו קרחה בין עיניכם על מת" סמך אצל מצוה זאת דיקא לקרותם בשם בנים, כי הא ברהא תליא והוא מעמו של מצוה זאת, כי השם ויתברך אומר ישראל בנים אתם וכו' ועל - בן אסור להתגודד ולעשות קרחה על מת, כי צריכין להאמין שבאמת המיתה טובה גדולה מאד כדי לזכות על ידה דיקא להגיע לבחינת בן, במבאר לעיל, שעקר גזרת המיתה הוא כדי לבטל ולבלות בעפר ודמות בחינת העבד, כדי שנוזקת לעתיד לקום בתחיה בגוף זך ואז נזכה להיות בבחינת בן כמו בן המחפש בנגו אביו, כי אז נזכה להכירו ויתברך בבחינת שם העצם כנ"ל, ועל - בן מקשר היטב מקרא הנ"ל בקשר נפלא, כי דיקא מחמת

אני אשר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!

שישראל נקראים באמת בנים בחינת בנים אתם לה' אלתיכם, על - בן לא תתגודדו וכו' כי המיתה טובה גדולה כדי לזכות להגיע על - ידי זה לבחינת בן בשלמות כנ"ל:

מו) ועל - בן נקרא חנפה על שם חנפת הבית המקדש שנתחנך אז, כמו שאמרו רז"ל, כי אז בחנפה ממשיכין בחינת קדושת הבית המקדש, ששם היה כל עבודת הקרבנות שזה נקרא ביותר בשם עבודה יותר משאר כל המצוות שבתורה, כמו שכתוב, "והשב את העבודה לדביר ביתך והשב פהנים לעבודתם" וכן הרבה. כי הקרבנות הם מבהמות שעל - ידי זה מכניעין רוח הבהמיות הוא בחינת זחמת העבד כנ"ל. ועל - בן נקרא בשם עבודה, כי על - ידי עבודה דקדושה, שהם הקרבנות של בהמות שמכניעין רוח הבהמיות על - ידי זה נכנע העבדות דסמרא אחרא כנ"ל, וכל זה הוא בחינת חנפה כנ"ל:

מו) ועתה אם תחזור ותעני בדרוש הזה מראשו לסופו תבין ותשכיל היטב איך כל הענינים המבארים פאן מקשרין ומחברין היטב זה בזה. אף - על - פי שבתחלה נראה לכאורה שאינם מקשרים זה לזה כל כך, אבל אם תעני היטב תבין קשורם וחבורם היטב איך כל הענינים נעוצים ומקשרים זה בזה בקשר נפלא ומוזה תוכל להבין ולהשכיל קצת גדלת רבנו הקדוש והגורא ז"ל, וגדלת המעשיות שלו שספר כי השם יתברך יודע שאני יודע בעצמי שכל מה שכתבתי וכל מה שנשאאר עדין במחיי שאני אפשר לבאר בכתב, על כל זה עדין לא נגעתי אפלו חלק מאלף ורבה מטפה מן הים מאפס קצה מסוד אחד מסודות נוראות הרמוזים במעשה נוראה הנ"ל, הטה אזניך ושמע פקח עיניך וראה גדלת השם יתברך וגדלת תורתו הקדושה וגדלת הצדיקים האמתיים. מה ילוד אשה יכול לזכות בזה העולם אם ירצה השם יתברך יאיר עינינו במאור תורתו ויגלה האמת בעולם במהרה בנימינו, אמן:

אני אשיר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוש שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

הרבי רבי שמעון בר יוחאי זיעוכי"א אמר בזוהר הקדוש:

וי ליה לבר נש דמתהלך בהאי עלמא וחשיב דידיהו וחיי ביה לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים
לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים
לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים
לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים
לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים
לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים
לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים לדרי דרים

אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם ואני אכמת כך (תהלים).

קורא דגר ולא ילד עושה עושר ולא במשפט בחצי ימיו יעזבנו ובאחריתו יהיה נבל (ירמיה מ"ז).

~ ~ ~

כששואל המלך ע"ה העלה את שמואל הנביא ע"י אוב, הוא הביא אתו את נשמת משה
רבינו, שיעיד עליו שקיים את כל מה שכתוב בתורה, כיון שפחד וחשב שקורין לו ליום הדין (ע"י
שמואל א' כה, טו). - ואתה בן אדם, מה תענה אחריו!?

~ ~ ~

זה יתנו כל העבר על הפקדים מחצית השקל בשקל הקדש עשרים גרה השקל מחצית השקל
תרומה לידוך: (פרשת כי תשא).

מחצית בשם הבעל התניא, ראה זה פלא, האותיות ח"י קרובות להצדיק, ואותיות מ"ת
מרוחקים ממנו...

~ ~ ~

ועל כן נקוה לך ה' אלקינו לראות מהרה בתפארת עוזיך להעביר גילולים מן הארץ
והאלילים כרות יכרתו וגו'.

בשם מישהו שעובד איתי, שאמר לי בשם מישהו, שאמר לו בפורים: להעביר גילולים מן
הארץ "להעביר את כל הרבי"ם"...

האימרה הזו אמנם נאמרה בפורים, אבל יבוא היום שה' יתגלה לעולם, בניסן נגאלו בניסן
עתידין ליגאל, ואז פורים יעבור מאדר לניסן, ואז יהיה פורים אמיתי, וכל אחד יתחפש לעצמו...!

עד מתי עוזך בשבי ותפארתך ביד צר (תהנון שני והמישי).

אל תרחק ממני כי צרה קרובה כי אין עוזר: (תהלים כ"ב).

פנה אלי ונגני כי יחיד ועני אני: (תהלים כ"ה).

ובצלעי שמחו ונאספו ונאספו עלי נכים ולא ידעתי קרעו ולא דמו: (תהלים ל"ה).

במופת היותי לרבים ואתה מחסי עז: (תהלים ע"א).

טוב לי כי ענית למען אלמד חקיך: (תהלים קי"ט).

אלמדו פשעים דרכיך וחמאים אליך ישוּבו: (תהלים נ"א).

מי יקים לי עם קרעים מי יתיצב לי עם פעלי און: (תהלים צ"ד).

נ נח נחמ נחמן מאומן להצלחת משפחת מזרחי בכל האופנים במתנת חנם על ידי פלאי פלאות של חסד עליון שאין בו תערובת דין כלל נ נח נחמ נחמן מאומן להצלחת אלירם בן רחל לתשובה שלימה נ נח נחמ נחמן מאומן משפחת עבודי שהכל יתהפך להם לטובה נ נח נחמ נחמן מאומן אמנון בן זהבה רפואה שלימה נ נח נחמ נחמן מאומן דינה בת שרה זיווג הגון נ נח נחמ נחמן מאומן סמדר בת לאה זיווג הגון נ נח נחמ נחמן מאומן דניאל בן דינה לזיווג הגון נ נח נחמ נחמן מאומן משה בן סוזאן זיווג הגון נ נח נחמ נחמן מאומן שלום בן חנה כל הישועות נ נח נחמ נחמן מאומן אילן בן מלכה לזיווג הגון נ נח נחמ נחמן מאומן אילן בן נחמה [דונסקי] זיווג הגון נ נח נחמ נחמן מאומן יצחק בן זהבה רפואה שלימה בתוך כל חולי עמך בית ישראל נ נח נחמ נחמן מאומן. לרפואת רפאל חיים בן חנה נ נח נחמ נחמן מאומן לשיחורם המהיר של יואל זאב בן ריסה חוה יעקב יוסף בן ריזל יוסף בן איטא רבקה נ נח נחמ נחמן מאומן ברוריה בת לבנה נ נח נחמ נחמן מאומן

נ נח נחמ נחמן מאומן נ נח נחמ נחמן מאומן נ נח נחמ נחמן מאומן נ נח נחמ נחמן מאומן

לעילוי נשמתם של כל עם ישראל מבריאת העולם עד לעולמי עד ובפרט נ נח נחמ נחמן מאומן לזקני מנחם בן שרה נ נח נחמ נחמן מאומן זקנתי זהבה בת רחל נ נח נחמ נחמן מאומן זקני רחמים [קלמנט] בן שרה נ נח נחמ נחמן מאומן זקנתי עליזה [ליזה] בת מסעודה נ נח נחמ נחמן מאומן יעקוב בן סולימן חוגי נ נח נחמ נחמן מאומן מאיר בן עישה נ נח נחמ נחמן מאומן אסתר בת רחל נ נח נחמ נחמן מאומן גרעון חרבי [כוכבי] בן מזל נ נח נחמ נחמן מאומן חן [חני] בן צפורה נ נח נחמ נחמן מאומן אברהם בן אסתר נ נח נחמ נחמן מאומן נדב בן שרה אמנו נ נח נחמ נחמן מאומן דניאל בן מרדן או מרדן נ נח נחמ נחמן מאומן מרדכי [מוטי] בן לבנה נ נח נחמ נחמן מאומן שרה בת חילוואה נ נח נחמ נחמן מאומן מאיר עקיבא בן יעקב נ נח נחמ נחמן מאומן עורד ישראל בן בניק נ נח נחמ נחמן מאומן משה אמסלם בן שרה אמנו נ נח נחמ נחמן מאומן

אני אשר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

אפרים דוקטור בן שרה אמנו נ נח נחמ נחמן מאומן נחמן זיו בן שרה אמנו נ נח נחמ נחמן מאומן אריאל בידר בן שרה אמנו נ נח נחמ נחמן מאומן עמיר או אמיר עזיזה בן שרה אמנו נ נח נחמ נחמן מאומן יעקב למשפחת אברם בן שרה אמנו נ נח נחמ נחמן מאומן יורם בן חיים נ נח נחמ נחמן מאומן זוהר עורקבי [ארגוב] בן שרה אמנו נ נח נחמ נחמן מאומן עוז חוטה בן שרה נ נח נחמ נחמן מאומן לעילוי נשמת מרדכי דוב בן אלעזר נ נח נחמ נחמן מאומן. לעילוי נשמת הילד דוד בן פולינה נ נח נחמ נחמן מאומן.

לזכר עולם ולעילוי נשמת הרב החסיד אהרן הטהור ראטה לכבוד ולעילוי נשמת הרב החסיד ר' ישראל דב ב"ר איזיק שלמה זצ"ל תלמיד הרב ישראל קרדונר זצ"ל תלמידו של הרב משה ברסלב זצ"ל תלמיד מוהרנ"ת זי"ע ועכו"א (לע"י אר"ן לבנון רב"ד) הקדוש מוהר"ן מברסלב זי"ע ועכו"א.

נלב"ע חי' חשון תשנ"ה ולע"נ זוגתו מרת אסתר מינדל בת ר' פנחס הכהן ע"ה נלב"ע כ"ה תמוז תשכ"ה ת.נ.צ.ב.ה. תודה רבה להשם יתברך על טיפה מהים הגדול של הצדיק אהבים אותך סבא.

הגיע הזמן שתדליק את הנר הגיע הזמן שתשחרר

הגיע הזמן שתפתח את הדלת מבפנים. שיבי קר

אבא טוב הגיע הזמן שתאיר את האור על כל העולם רחם על עצמך על ילדיך שלח לנו משיח צדק. סי' ס"ז

יקח כמה שיקח הרי בסוף נגיע בסוף נגיע לחוף. ט"ו ח

תודה רבה אבא'לה ואלאה שיחקת אותה. נ"ה

"אם היו הכל רואים ומבינים מעלת גדולת הצדיק וגדולת השגתו אפילו חלק אחד מני אלף היו בוודאי כולם כרוכים אחריו והיו מתקרבים אליו בכל נפשם ובכל מאודם אך הצדיק מתנהג בחכמה בשביל הבחירה ומעלים עצמו ומסתיר את עצמו מן העולם ואף על פי כן מגלה גם כן מעט מזעיר מעוצם נוראות השגתו ועל ידי זה יש להם בחירה שכל החפצים באמת רואים ומבינים מרחוק אמיתת גדולת מעלתו ומתקרבים אליו..."

אוצר היראה מחלוקת ונצחון, ט"ו

אני אשיר שיר לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים והחסידים... (ח"י מוהר"ן סי' רס"ז)
אבל לגלות בפירוט שאני הוא, זה רק בהפתק הזה!..

סגא: ימים – ים הגדול – לא יספיקו לדבר מגדולתו של רבינו ז"ל

זה טיפה מהים עוד פחות יותר

טיפה ים – ים טיפה – טיפה מהים

טיפה מהים ממש ממש כפשוטו ועם כל זה רק בשם המושאל

~~~~~

בספר הנוכחי ליקטנו קיצורי דיבורים מכל מיני ספרים והבאנו רק את
חלקם, וניסינו עד כמה שאפשר שהענין יהיה קרי ואחיד.

ספרים שלמים שלא נגענו בהם, וגם מהספרים שזכינו לעלות על מזבח
הדפוס הם רק אפס קצהו, יעיין הקורא במקורות ויראה את כל אריכות
הדברים.

אין לנו שום תפיסה ברבינו הקדוש הרבי רבי נחמן בן פיגא נַחְמָן נַחְמָן מאומן, כל מי שזכה
לקלוט מהדיבורים שלו ומהתורות שלו ומהמעשיות שלו וכו' וכו' אֲדִים וְאִירִים יכול להבין
שפתק מהצדיק הזה זה דבר קטן כלאחר יד ממש.

~~~~~

כל הזכויות שמורות לכל עם ישראל לעולם הבא